Giới thiệu

Trong một khoảnh khắc bất định của dòng chảy thời gian, Tô Mặc, một chàng trai của thế kỷ 21, đột ngột bị ném vào một thế giới xa lạ, một thời đại洪荒 man hoang và tàn khốc.

Anh tỉnh dậy giữa một bộ lạc nguyên thủy, nơi con người còn ăn lông ở lỗ, khoác trên mình những tấm da thú rách rưới và sống trong những túp lều tranh xiêu vẹo.

Trong thế giới khắc nghiệt này, Nhân Tộc yếu đuối chỉ là con mồi, là nguồn thức ăn cho những sinh vật cường đại.

Trớ trêu thay, thân phận mới của Tô Mặc lại mang một cái tên đầy mỉa mai – Sa Bích Thị, một cái tên đồng âm với sự ngu ngốc, báo hiệu một tương lai mờ mịt và đầy tủi nhục.

Cuộc sống sinh tồn mong manh của bộ lạc bị đẩy đến bờ vực diệt vong khi một con Hùng Yêu khổng lồ bất ngờ tấn công.

Sức mạnh kinh hoàng của nó nghiền nát những chiến binh dũng cảm nhất, biến họ thành những vũng máu thịt.

Tiếng gào thét tuyệt vọng, cảnh tượng tàn sát đẫm máu nhuộm đỏ cả mảnh đất hoang sơ.

Giữa lằn ranh sinh tử, khi móng vuốt của con quái vật chỉ còn cách đỉnh đầu trong gang tấc, một sự kiện kỳ diệu đã xảy ra, vĩnh viễn thay đổi vận mệnh của Tô Mặc và của cả Nhân Tộc.

Một giọng nói máy móc vang lên trong tâm trí anh: "Hệ thống quà tặng vô hạn đang khởi động...

Chúc mừng ký chủ nhận được Gói Quà Tân Thủ!" Chỉ trong nháy mắt, một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi tràn vào cơ thể Tô

Mặc. "Tiên Khí Quán Đỉnh" đưa anh từ một người phàm yếu đuối thẳng tiến lên cảnh giới Thiên Tiên.

Cùng với đó là hai món chí bảo của Nhân Hoàng: thanh Nhân Hoàng Kiếm biểu trưng cho ý chí và hy vọng của cả tộc người, và Xã Tắc Sơn Hà Đồ ẩn chứa sức mạnh của giang sơn.

Với sức mạnh mới, Tô Mặc dễ dàng tung một quyền đánh nát con Hùng Yêu thành tro bụi, cứu bộ lạc khỏi cảnh diệt vong.

Từ giây phút đó, anh tuyên bố từ bỏ cái tên Sa Bích Thị, lấy lại tên thật Tô Mặc và trở thành thủ lĩnh của bộ lạc Thái Huyền Thị mới được thành lập.

Tô Mặc nhanh chóng nhận ra mình không chỉ xuyên không đến một thời đại nguyên thủy bình thường, mà là kỷ nguyên Vu-Yêu đại chiến trong truyền thuyết Hồng Hoang.

Đây là thời khắc đen tối nhất của Nhân Tộc, khi hai vị Yêu Đế là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang ráo riết tàn sát hàng tỷ sinh linh Nhân Tộc để luyện chế thanh Đồ Vu Kiếm – một thần binh mang đầy oán khí, dùng để đối phó với Vu Tộc.

Đối mặt với nguy cơ diệt tộc, Tô Mặc hiểu rằng hệ thống chính là hy vọng duy nhất.

Và hệ thống đã không làm anh thất vọng.

Những gói quà hàng ngày, hàng tuần, hàng tháng, hàng năm liên tục mang đến những báu vật kinh thiên động địa.

Từ Linh Đạo Chủng Tử giải quyết nạn đói, đến những trận pháp thượng cổ; từ Bàn Đào, Nhân Sâm Quả giúp tăng tiến tu vi, đến thần thông Ngũ Sắc Thần Quang vô vật bất xoát; và đặc biệt là bộ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, một tổ hợp pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp.

Với những nguồn lực vô tận này, Tô Mặc bắt đầu xây dựng lại bộ

lạc.

Anh dựng lên đại trận Tiên Thiên Ngũ Hành, biến Thái Huyền Sơn thành một pháo đài bất khả xâm phạm, một ngọn hải đăng hy vọng cho những người sống sót.

Hành động của anh đã thu hút sự chú ý của Toại Nhân Thị, một trong Tam Tổ của Nhân Tộc, một vị Đại La Kim Tiên đức cao vọng trọng.

Chứng kiến sức mạnh và tấm lòng của Tô Mặc, Toại Nhân Thị đã tin tưởng giao phó cho anh nhiệm vụ quy tụ những bộ lạc đang lưu vong, tập hợp sức mạnh của Nhân Tộc.

Dưới sự lãnh đạo của Tô Mặc, Thái Huyền Thị ngày càng lớn mạnh, trở thành thánh địa trong lòng Nhân Tộc.

Anh không chỉ là người bảo vệ, mà còn là người dẫn đường, từng bước đưa Nhân Tộc thoát khỏi thân phận con mồi.

Tuy nhiên, sự trỗi dậy của Tô Mặc và Nhân Tộc đã phá vỡ thế cân bằng của Hồng Hoang.

Anh nhanh chóng đối đầu với các đại tướng của Yêu Tộc như Yêu Soái Phi Liêm, thậm chí cả Yêu Sư Côn Bằng.

Những trận chiến kinh thiên động địa của anh đã làm chấn động cả Yêu Tộc Thiên Đình và Bất Chu Sơn của Vu Tộc.

Từ một chàng trai bình thường, Tô Mặc giờ đây đã trở thành một nhân tố quan trọng trên bàn cờ của các thế lực đỉnh cao.

Nhưng kẻ thù của anh không chỉ có Yêu Tộc.

Sự trỗi dậy mạnh mẽ, phá vỡ quỹ đạo định sẵn của anh đã bắt đầu khuấy động ván cờ định mệnh của các vị Thánh Nhân cao cao tại thượng.

Con đường phía trước của Nhân Tộc, dưới sự dẫn dắt của vị Nhân Hoàng không ngai này, sẽ phải đối mặt với không chỉ Yêu Tộc tàn bạo, mà còn cả những toan tính sâu xa của các đấng sáng thế.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 1

Lúc mở mắt ra lần nữa, Tô Mặc có cảm giác mình đã quay về xã hội nguyên thủy.

Một đám người ăn mặc như đang tham gia chương trình sinh tồn nơi hoang dã, tay cầm một cái đùi thú còn nửa sống nửa chín, đang ngấu nghiến...

Tô Mặc lại quay đầu nhìn những căn nhà xung quanh, khóe miệng lại giật mạnh một cái.

Một đống lều tranh được đan bằng cỏ dại và cành cây, đó đã được xem là nhà cao cửa rộng, còn nhiều người hơn thì chỉ trải một tấm chiếu cỏ, coi như mái ấm nhỏ xinh.

Lúc này, Tô Mặc dường như đã hiểu ra điều gì, hắn vội cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình, quả nhiên cũng ăn mặc rách rưới không khác gì, còn thảm hơn cả dân tị nạn trên phim truyền hình! "Vãi chưởng!

Ta xuyên không rồi sao?" Nếu Tô Mặc vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra, thì thật uổng phí mười mấy năm lướt mạng của mình.

Vấn đề cốt yếu nhất bây giờ là không rõ đã xuyên đến nơi nào.

Thời đại đồ đá?

Người Sơn Đỉnh Động?

Phải nói lời tạm biệt hoàn toàn với mức sống cao cấp trước đây, Tô Mặc có chút muốn khóc mà không ra nước mắt. "Hy vọng đây là Chu Khẩu Điếm, như vậy lão tử cũng coi như có hộ khẩu kinh thành." Một ý nghĩ cực kỳ ngớ ngẩn đột nhiên nảy ra trong đầu Tô Mặc. "Sa Bích Thị, ngươi đứng ngây ra đó nửa ngày rồi, ăn chút gì đi." Một người đàn ông to cao thô kệch đi đến bên cạnh Tô Mặc, không nói một

lời đã nhét cái đùi thú khổng lồ dài gần một mét vào lòng hắn.

Sa Bích Thị?

Nghe như Sỏa Bỉ Thị* vậy? (*chơi chữ, đồng âm với từ chửi tục) Khóe miệng Tô Mặc giật giật, đột nhiên cảm thấy vận mệnh của mình thật trắc trở. "Ăn mau đi, lát nữa chúng ta phải ra ngoài săn bắn." Người đàn ông nói.

Tô Mặc không thể từ chối, chỉ đành dưới ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng cắn một miếng vào chỗ trông có vẻ đã chín và không còn lông, rồi nhanh chóng nói: "Ta ăn no rồi." Người đàn ông có chút kỳ quái nhìn Tô Mặc một cái, đang định nói gì đó thì đột nhiên trời đất rung chuyển!

Bầu trời vốn quang đãng bỗng trở nên u ám, Tô Mặc ngẩng đầu lên, thấy một con gấu khổng lồ cao bốn năm mét đang ngửa mặt lên trời gầm thét!

Tô Mặc tay chân lạnh ngắt, người đàn ông bên cạnh đã xông ra ngoài, tiện tay nhặt một tảng đá còn cao hơn người ném đi.

Sức mạnh kinh khủng, Nhân tộc yếu ớt...

Tô Mặc đột nhiên có một phỏng đoán...

đây là Hồng Hoang!

Gầm!

Con gấu khổng lồ gầm lên một tiếng, một chưởng đập nát tảng đá, sau đó giận dữ lao vào đám người, vuốt và răng cùng lúc tấn công, yêu phong cuồn cuộn, trong chớp mắt đã giết chết gần trăm người...

Tất cả những người chết đều bị mổ bụng phanh thây, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, thấm sâu vào lòng đất.

Dù chỉ là một người ngoài cuộc, Tô Mặc nhìn thấy cảnh tượng

này cũng không khỏi căm phẫn đến nứt cả khóe mắt!

Mọi người đều đang gào khóc bỏ chạy, đàn ông tự phát tạo thành một phòng tuyến bằng xương bằng thịt, ngăn cản con gấu khổng lồ đến gần những người phụ nữ và trẻ em đang tháo chạy.

Nhưng dù cho có tấn công thế nào, con gấu khổng lồ đều coi như không thấy, vẫn tiếp tục tàn sát, chỉ trong một nén hương đã giết chết non nửa số người trong tộc.

Lúc này, con gấu khổng lồ cuối cùng cũng nhìn về phía Tô Mặc và người đàn ông kia, trong lòng nó, hai kẻ nhỏ bé này đã ra tay trước, vì vậy nó gầm thét lao tới.

Tô Mặc nhìn con gấu khổng lồ ngày càng gần, vốn định né tránh, nhưng vào lúc này, máu trong toàn thân đột nhiên đông cứng lại, não cũng trở nên cứng đờ, một âm thanh vang dội như sấm nổ không ngừng vang vọng.

"Hệ thống Vô Hạn Đại Lễ Bao đang khởi động..." "Khởi động thành công!" "Đang trói buộc Túc chủ..." "Trói buộc Túc chủ thành công!" "Hoan nghênh sử dụng Hệ thống Vô Hạn Đại Lễ Bao, nhận được một Gói Quà Tân Thủ, có mở không?" Cơ hội tốt để chạy trốn đã bị cắt đứt, Tô Mặc gần như muốn mở miệng chửi thề, nhưng khi nghe thấy hệ thống thiết yếu của dân xuyên không đã khởi động, hắn lập tức mừng rỡ.

Nếu chậm thêm vài giây nữa, e rằng hắn sẽ trở thành Túc chủ đầu tiên bị giết ngay khi vừa khởi động hệ thống!

"Mở ngay lập tức!" Tô Mặc gầm thét trong lòng.

"Mở thành công!" "Nhận được Tiên khí quán đỉnh (cảnh giới Thiên Tiên)." "Nhận được Nhân Hoàng chí bảo Nhân Hoàng Kiếm." "Nhận được Nhân Hoàng chí bảo Xã Tắc Sơn Hà Đồ." Chỉ trong chớp

mắt, trong cơ thể Tô Mặc sóng lớn cuộn trào, lượng lớn tiên khí tràn vào, lấp đầy mọi ngóc ngách cơ thể, tức thì khiến hắn đột phá vô số cảnh giới, đạt tới cảnh giới Thiên Tiên.

Lúc này, móng vuốt của con gấu đã gần kề trong gang tấc, gần như sượt qua da đầu mà đập xuống, hàng nghìn hàng vạn người xung quanh đang chạy trốn, căn bản không rảnh quay đầu lại xem kết cục của Tô Mặc.

Người đàn ông bên cạnh Tô Mặc vung quyền đánh về phía con gấu, nhưng không kịp.

Móng vuốt gấu ẩn chứa sức mạnh ngàn cân, đủ để san bằng núi non, nhưng trong khoảnh khắc rơi xuống đỉnh đầu, nó đột nhiên dừng lại.

Giây tiếp theo, móng vuốt gấu tan thành bốn năm mảnh!

Con gấu khổng lồ gào lên đau đớn thu móng lại, sau đó sợ hãi nhìn Tô Mặc, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Người đàn ông có chút hưng phấn, nhìn con gấu với ánh mắt như đang nhìn một bữa tiệc thịt gấu nửa sống nửa chín thịnh soạn, lập tức đuổi theo, muốn nhân cơ hội giết chết con gấu yêu này.

Lúc này Tô Mặc cũng cuối cùng hoàn hồn, nhìn con gấu với ánh mắt không còn chút sợ hãi nào, hắn bước lên một bước, tức thì vượt qua khoảng cách trăm mét, đến sau lưng con gấu.

Ầm!

Tô Mặc tung một quyền, cuồng phong quét qua, thân thể con gấu khổng lồ như bị xe tải lớn cán qua, trực tiếp bị đánh thành thịt nát.

Cảnh giới Thiên Tiên, dù không vận dụng bất kỳ pháp lực nào, nhục thân cũng có thể sánh ngang với đại yêu.

Những người trong tộc khác nghe thấy động tĩnh phía sau, không nhịn được quay đầu lại, thấy cảnh Tô Mặc một quyền đánh nổ gấu yêu, tất cả đều dừng bước, lớn tiếng hoan hô.

"Sa Bích Thị!" "Sa Bích Thị!". .....

Chương 2

Sắc mặt Tô Mặc tối sầm lại, lập tức hét lớn: "Từ nay về sau, ta không gọi là Sa Bích Thị, ta tên là Tô Mặc!" Uy nghiêm của kẻ mạnh ở đâu cũng có tác dụng, huống chi là trong một thị tộc nhân loại nguyên thủy nhỏ bé.

Chỉ trong nửa ngày, Tô Mặc đã trở thành thủ lĩnh của bộ lạc tên là Thái Huyền Thị.

Sau khi trở thành thủ lĩnh bộ lạc, ngoài tên thật của mình, Tô Mặc cũng có một cái tên mới, đó là Thái Huyền Thị.

Còn cái tên Sa Bích Thị, ai thích dùng thì cứ dùng!

Nhưng điều Tô Mặc thực sự không ngờ tới là, cái tên mà hắn vứt bỏ, trong nháy mắt đã được tất cả nam thanh niên trong bộ lạc tranh giành, thậm chí còn vì nó mà đánh nhau.

Hiện tại Tô Mặc đã dọn vào ở trong sơn động siêu cấp sang trọng chỉ dành cho thủ lĩnh bộ lạc, đợi sau khi đuổi hết mọi người đi, hắn mới có thời gian suy nghĩ kỹ lại tất cả những gì đã xảy ra.

Sau nhiều lần dò hỏi, Tô Mặc cuối cùng đã xác định mình thật sự đã xuyên không đến Hồng Hoang.

"Theo lời của tộc nhân, Yêu tộc vốn chỉ thỉnh thoảng xâm phạm, nhưng mấy năm gần đây đột nhiên xâm lược quy mô lớn, mấy bộ lạc xung quanh đều đã bị diệt vong, chẳng lẽ hiện tại Yêu tộc đang luyện chế Đồ Vu Kiếm?" Tâm trạng của Tô Mặc có chút nặng nề.

Cứ sau một vô lượng lượng kiếp, Hồng Hoang sẽ xuất hiện một lần thiên địa sát kiếp, Vu Yêu đại chiến chính là thiên địa sát kiếp thứ hai sau Long Hán đại kiếp.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hai huynh đệ nhận lệnh của Đạo tổ Hồng Quân sáng lập Yêu tộc Thiên Đình, thu phục toàn bộ Yêu tộc trong thiên hạ, chỉ có Vu tộc mang huyết mạch Bàn Cổ là không phục, hai bên từ đó triển khai cuộc chiến tranh kéo dài vô số năm.

Hai vị Thiên Đế của Yêu tộc thấy cục diện mãi không thể công phá, bèn nảy ra ý định dùng huyết nhục của Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, nhằm diệt tuyệt hoàn toàn Vu tộc.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, gần trăm tỷ Nhân tộc đã bị Yêu tộc giết đến mức mười phần không còn một, chỉ còn lại trăm vạn nhân khẩu.

Nhân tộc lúc này so với hai tộc kia, cũng chẳng khác gì con kiến.

Thái Huyền Thị mà Tô Mặc đang ở, cũng được coi là một trong những bộ lạc lớn nhất trong phạm vi nghìn dặm, nhưng đối mặt với Yêu tộc vẫn không có chút sức chống cự nào, bị giết đến mức chỉ còn lại vạn người.

"Muốn thay đổi kết cục này, không để Nhân tộc trở thành vật tế phẩm bằng máu thịt nữa, chỉ có thể dựa vào hệ thống." Tô Mặc bắt đầu nghiên cứu hệ thống trong đầu, hỏi: "Hệ thống Vô Hạn Đại Lễ Bao đúng không?

Gói quà đâu?

Cho ta một gói quà Thánh Nhân trước đi!" Hệ thống im lặng một lúc, sau đó dùng giọng nói máy móc trả lời: "Túc chủ vui lòng thỏa mãn điều kiện trước rồi hãy nói." Thật sự có sao?

Tô Mặc ngẩn người, hắn chỉ thuận miệng hỏi thôi, không ngờ hệ thống lại thật sự không phủ nhận!

"Điều kiện để nhận gói quà Thánh Nhân là gì?" Tô Mặc hỏi.

“Túc chủ chứng được đạo quả, thành Đại La Thánh Nhân.” Nụ cười tùy ý trên khóe miệng Tô Mặc lập tức tắt ngấm.

Mẹ nó, thế khác gì không có!

Tô Mặc kìm nén tính tình, tiếp tục hỏi: “Vậy còn có phúc lợi gì không?” Hệ thống trả lời: “Hệ thống này cung cấp bốn loại gói quà lớn, giúp Túc chủ nhanh chóng trưởng thành.” “Nói tiếp đi.” Tô Mặc hứng thú.

“Gói quà hàng ngày, cung cấp cho Túc chủ dược liệu xây dựng, công thành chiếm đất, xưng vương xưng bá!” “Gói quà hàng tuần, cung cấp cho Túc chủ dược liệu tu luyện, một bước lên mây, thành tiên làm tổ!” “Gói quà hàng tháng, cung cấp cho Túc chủ công pháp thần thông, một đao trảm tiên, một kiếm thông thần!” “Gói quà hàng năm, tặng Túc chủ thần binh lợi khí ngẫu nhiên, Đồ Long bảo đao, một đao 999999...” Khóe miệng Tô Mặc không nhịn được co giật, mẹ nó, cái hệ thống này không phải là chui ra từ webgame rác nào đấy chứ.

Hệ thống dường như muốn dùng giọng nói máy móc nhưng đầy phấn khích để khoe khoang, nhưng đã bị Tô Mặc kiên quyết từ chối.

“Nói cách khác, công năng của hệ thống là tặng ta các loại gói quà?” Tô Mặc hỏi.

“Trả lời Túc chủ, đúng vậy.” Hệ thống nói, “Ngoài ra, còn có gói quà thăng cấp, gói quà thành tựu.” Về phần hai loại gói quà này là ngẫu nhiên, nội dung bên trong ngay cả hệ thống cũng không biết chắc.

Tô Mặc định hỏi một câu có gói quà nạp tiền không, nhưng chút lý trí cuối cùng đã kìm lại, nên mới không buột miệng nói ra.

“Có lĩnh gói quà ngay bây giờ không?” Hệ thống máy móc nói.

Tô Mặc tò mò hỏi: “Bây giờ có thể lĩnh hết sao?” “Kể từ ngày lĩnh lần đầu tiên, mỗi ngày, tuần, tháng, năm đều có thể lĩnh các loại gói quà.” Tô Mặc trong lòng phấn khích, vậy có nghĩa là bây giờ có thể nhận cùng lúc bốn loại gói quà!

“Lĩnh!” Tô Mặc vung tay nói.

Rất nhanh, trước mắt Tô Mặc bị một luồng ánh sáng nạp tiền chói mắt bao phủ, bên tai không ngừng vang lên tiếng thông báo dồn dập của hệ thống.

“Mở gói quà hàng ngày một phần, nhận được Dưỡng Nguyên Trận, Hộ Linh Trận, hạt giống Linh Đạo!” “Mở gói quà hàng tuần, nhận được một quả Bàn Đào, một quả Nhân Sâm Quả!” “Mở gói quà hàng tháng, nhận được thần thông Ngũ Sắc Thần Quang!” “Mở gói quà hàng năm, nhận được Tiên thiên cực phẩm linh bảo Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ!” Dù Tô Mặc đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn bị chấn động đến ngây người.

Gói quà hàng ngày không cần nói nhiều, dù sao mỗi ngày đều có thể mở, chắc chắn không có vật phẩm quá quý giá.

Nhưng ba gói quà sau thì khác.

Bàn Đào, Nhân Sâm Quả, tuyệt đối là thần vật, ăn một quả có thể thành tiên, đối với mỗi một người tu luyện đều là cám dỗ cực lớn!

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên không vật gì không quét được, trong Phong Thần chi chiến gần như quét sạch mọi cường địch, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không chống đỡ nổi, cuối cùng Chuẩn Đề phải mặt dày ra tay, mới đưa Khổng Tuyên về Tây Phương Giáo.

Tô Mặc hiện tại tuy chưa đạt tới trình độ của Khổng Tuyên, nhưng dưới Đại La Kim Tiên thì quét một phát chuẩn một phát, trừ phi có Tiên thiên bảo vật chống lại, nếu không không có một tia cơ hội

thoát thân!

Khi Tô Mặc nhìn thấy bảo bối mở ra từ gói quà hàng năm, mắt hắn càng sáng rực.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Kỳ, nghe tên chỉ là một Tiên thiên linh bảo bình thường.

Nhưng Tô Mặc thông thạo Hồng Hoang, tự nhiên biết rõ Tiên Thiên Ngũ Sắc Kỳ đâu phải là Tiên thiên linh bảo bình thường, rõ ràng là năm món Tiên thiên cực phẩm linh bảo!

Tiên Thiên Ngũ Sắc Kỳ gồm có Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Mỗi một cây cờ đều có uy năng to lớn, năm lá cờ hợp lại thì lực phòng ngự độc bá Hồng Hoang, chạm đến ngưỡng của Tiên thiên chí bảo.

Chương 3

Phải biết đây là bảo bối mà ngay cả Thánh nhân cũng ra tay tranh đoạt!

Tô Mặc giây trước còn là một tiểu nhân vật hết sức bình thường, giây sau lập tức biến thành đại lão tay cầm vô số chí bảo!

Tiểu nhân vật bình thường đột nhiên có được nhiều chí bảo như vậy, tất sẽ lo lắng bất an, sợ biến thành con cừu béo trong mắt người khác.

Nhưng những bảo vật trong tay Tô Mặc, chỉ cần lợi dụng đúng cách, dưới Thánh nhân đều không thể chống đỡ.

"Có muốn lấy ra bảo vật đang lưu trữ trong hệ thống không?" Hệ thống hỏi.

"Lấy ra!" Tô Mặc không thể chờ đợi được nữa.

Giây tiếp theo, sơn động sang trọng của Tô Mặc trở nên rực rỡ, gần như chiếu xuyên qua vách đá, sáng ra cả bên ngoài!

Dị tượng chỉ có khi bảo vật tụ tập lại với nhau, chín phần mười người tu luyện cả đời cũng chưa từng thấy.

Tô Mặc cầm lấy một thanh bảo kiếm, dáng vẻ của kiếm vô cùng oai phong, một mặt khắc nhật nguyệt tinh thần, một mặt khắc núi sông cây cỏ, ra dáng một thanh Thánh Đạo chi kiếm.

"Đệt, đây không phải là Hiên Viên Kiếm sao?" Tô Mặc vung vẩy Nhân Hoàng Kiếm, cảm thấy vô cùng cạn lời.

E rằng lúc này lão tổ tông Cơ Hiên Viên còn đang chạy trối chết, Hiên Viên Kiếm ngay cả cái bóng cũng không thấy, cho nên hệ thống đã đổi tên rồi phát cho Tô Mặc.

Hệ thống đang ngoại tuyến...

Nhân Hoàng Kiếm nhìn thôi đã khiến người ta sinh lòng kính sợ, tuy chỉ là một Hậu thiên chí bảo, nhưng hoàng đạo khí tức bao quanh, đại biểu cho ý chí và hy vọng của Nhân tộc.

Tô Mặc cầm Nhân Hoàng Kiếm, nhẹ nhàng thở dài một hơi, đã nhận được thanh kiếm này, vậy thì từ nay về sau hắn đã gắn bó chặt chẽ với toàn thể Nhân tộc.

Kiếp nạn Đồ Vu Kiếm, nhất định phải triệt để phá tan!

Đúng lúc này, sắc mặt Tô Mặc đột nhiên biến đổi, cảm nhận được bên ngoài có chút động tĩnh.

"Ai!

Muộn rồi!" Giữa không trung, một lão giả Nhân tộc mặc trang phục giản dị nhìn xuống những thi thể Nhân tộc nằm la liệt bên dưới, không nhịn được thở dài một tiếng.

Toại Nhân Thị, một trong những người đầu tiên được Nữ Oa nặn ra, sau này còn truyền thụ cho tất cả Nhân tộc cách khoan gỗ lấy lửa, dẫn dắt Nhân tộc không ngừng tiến lên, được tôn là một trong Tam Tổ của Nhân tộc.

Lần này kiếp nạn ập đến, Toại Nhân Thị không quản bộ lạc đã được an đốn ổn thỏa, đi khắp nơi chém giết Yêu tộc, cứu vớt Nhân tộc, nhưng số lượng Yêu tộc thật sự quá nhiều, với thực lực Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể cứu được một phần nhỏ mà thôi.

Đột nhiên, Toại Nhân Thị khẽ "hử" một tiếng, nhìn thấy cách đó không xa thậm chí còn có khói bếp lượn lờ bốc lên, hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng tàn nhẫn máu tanh của toàn bộ vùng phía đông Hồng Hoang.

Trong lòng Toại Nhân Thị dâng lên một trận lửa giận, chẳng lẽ

đám Yêu tộc này giết người luyện kiếm chưa đủ, còn định nuốt chửng máu thịt?

Mang theo lửa giận, Toại Nhân Thị dần dần đến gần, nhưng sắc mặt lại dần trở nên kinh ngạc.

Bởi vì trước mắt không phải là cảnh tượng bầy yêu tranh giành ăn thịt người, mà ngược lại có không ít người trong Nhân tộc đang ngấu nghiến hơn trăm con Yêu tộc.

"Nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ có đạo hữu tốt bụng ra tay?" Vốn dĩ Toại Nhân Thị định vội vã đi truy sát các Yêu tộc khác, nhưng do lòng hiếu kỳ thúc đẩy, ông đã dừng lại, từ từ đến trước mặt đám người.

"Ta là Toại Nhân Thị, dám hỏi đây là thị tộc nào?" Toại Nhân Thị hỏi.

Toại Nhân Thị?

Tất cả người trong tộc đều kinh ngạc dừng việc ăn uống lại, sau đó cung kính cúi đầu bái lạy Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị là một trong Tam Tổ của Nhân tộc, gần như đã cống hiến tất cả cho tộc quần này, đáng được tất cả Nhân tộc kính trọng từ tận đáy lòng.

"Toại Nhân Thị tiền bối, đây là Thái Huyền Thị." Một tộc nhân của Thái Huyền Thị nói.

Toại Nhân Thị nhíu mày, không tìm thấy tên bộ lạc này trong trí nhớ của mình.

Toàn bộ Nhân tộc có số lượng lên tới trăm tỷ, trong đó bộ lạc lớn nhất có dân số lên tới hơn trăm triệu, ngay cả bộ tộc của Toại Nhân Thị cũng có mấy chục triệu người.

Thái Huyền Thị thời kỳ toàn thịnh, cũng chỉ có hơn mười vạn dân, so với các bộ lạc xung quanh thì là bá chủ, nhưng so với những đại bộ lạc thực sự thì chẳng khác nào một hạt cát.

"Có thể cho ta gặp Thái Huyền Thị không?" Toại Nhân Thị quyết định hỏi tộc trưởng của bộ lạc này xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lời còn chưa dứt, Tô Mặc đã từ từ bước ra, cười nói: "Chào Toại Nhân Thị tiền bối, ta là tộc trưởng của Thái Huyền Thị, Tô Mặc." Khi nói hai chữ Tô Mặc, giọng của hắn nhấn mạnh hơn.

"Tô Mặc?" Toại Nhân Thị nhìn Tô Mặc đang từ từ đi tới, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác sùng kính khó hiểu, tựa như Tô Mặc chính là hy vọng của Nhân tộc, khiến ông không nhịn được muốn thần phục trước người thanh niên này.

Khó khăn lắm mới khống chế được ý niệm kỳ lạ trong lòng, Toại Nhân Thị nhìn Tô Mặc với ánh mắt không chút khinh thường nào.

"Tô Mặc tộc trưởng, những Yêu tộc này chết thế nào vậy?" Toại Nhân Thị hỏi.

Tô Mặc thở dài một hơi nói: "Yêu tộc gần đây ngày càng hung hăng, Thái Huyền Thị của ta vốn có đến mười vạn dân, nhưng giờ chỉ còn lại bấy nhiêu đây, không thể không từ bỏ quê hương, lưu lạc khắp nơi." "Vừa rồi tộc ta bị Yêu tộc phát hiện, suýt chút nữa bị diệt tộc, may mà lúc này ta cảm ứng được thiên mệnh, giác ngộ bản tâm, mới cuối cùng giết được đám Yêu tộc này." "Thì ra là vậy." Ánh mắt Toại Nhân Thị trở nên nghiêm túc.

Hồng Hoang thời này, thần nhân xuất hiện lớp lớp, dị tượng xảy ra liên miên, Nhân tộc xuất hiện một hai yêu nghiệt cũng không phải chuyện hiếm.

Xi Vưu và Hiên Viên Hoàng Đế sau này khi sinh ra cũng có dị

tượng không ngừng, sau khi giáng sinh cũng nhanh chóng thể hiện thiên phú phi phàm.

Chương 4

"Toại Nhân Thị tiền bối, có muốn cùng ta dạo một vòng Thái Huyền Thị không?" Tô Mặc cười hỏi.

Toại Nhân Thị vốn định từ chối, nhưng trong lòng lại luôn có một giọng nói, bảo ông hãy đồng ý với Tô Mặc.

Cuối cùng Toại Nhân Thị đã đồng ý, đi theo Tô Mặc dạo một vòng Thái Huyền Thị.

Thái Huyền Thị tọa lạc trên một sườn núi, phía sau là một ngọn núi cao chọc trời, xung quanh nguồn nước dồi dào, đất đai màu mỡ, nếu không phải Yêu tộc xâm lược quy mô lớn, đây tuyệt đối là một nơi định cư tuyệt vời.

Tô Mặc đi một đường, thi triển pháp lực chữa lành cho tất cả những tộc nhân bị thương, nhanh chóng nhận được những tiếng hoan hô vang dội.

"Tộc trưởng, lương thực dự trữ của chúng ta không đủ rồi." Một vị trưởng lão của Thái Huyền Thị nói.

Thái Huyền Thị chạy trốn suốt một đường, vốn đã cạn kiệt lương thực.

Dù vừa mới giết được một lượng lớn Yêu tộc, nhưng Thái Huyền Thị có đến cả vạn cái miệng ăn, cũng không thể chống đỡ được mấy ngày.

"Thời gian tới, chúng ta không cần phải trốn tránh nữa, cứ lấy nơi này làm nhà, nghỉ ngơi hồi phục." Tô Mặc nói.

Tất cả tộc nhân đều lộ ra vẻ mặt háo hức, họ đã sớm chán ngấy cuộc sống này, nếu tộc trưởng có năng lực chống lại Yêu tộc, họ cũng

nguyện ý sống ở đây.

"Ngươi không hiểu kiếp nạn lần này, Thái Huyền Thị ở lại đây, sẽ không an toàn đâu." Toại Nhân Thị nghiêm mặt nói.

Tam Tổ của Nhân tộc tuy không rõ Yêu tộc rốt cuộc muốn làm gì, nhưng dựa vào một số manh mối, họ đã cảm nhận được điều gì đó.

Yêu tộc muốn diệt tuyệt Nhân tộc!

Tô Mặc gật đầu nói: "Ta hiểu ý tốt của tiền bối, Yêu tộc muốn luyện chế Đồ Vu Kiếm, e rằng phải diệt tuyệt hoàn toàn Nhân tộc ta, mới có thể miễn cưỡng đủ." "Ngươi biết sao?" Toại Nhân Thị thất thanh nói.

"Không sai, quyết tâm diệt Vu tộc của Yêu tộc rất lớn, Nhân tộc chúng ta cũng phải chịu tai bay vạ gió." Tô Mặc than thở.

Toại Nhân Thị hỏi: "Vậy tại sao còn ở lại đây?" Tô Mặc khẽ cười, nói: "Ta tự nhiên có thủ đoạn đối phó Yêu tộc." "Toàn bộ Nhân tộc của Thái Huyền Thị đều phụ thuộc vào một mình ngươi, đừng vì nhất thời nóng giận mà đoạn tống cả tộc quần!" Toại Nhân Thị vừa tức vừa buồn cười, tuy Tô Mặc rõ ràng biết nhiều bí mật hơn, nhưng hắn quá tự đại rồi.

Nhân tộc có trăm tỷ người, nhưng số lượng Yêu tộc còn nhiều hơn Nhân tộc gấp nhiều lần!

Huống hồ Yêu tộc xuất hiện từ khi khai thiên lập địa, sinh ra đã thông hiểu phương pháp tu luyện, nội tình vượt xa Nhân tộc ngàn vạn lần.

Đối mặt với sự tàn sát của Yêu tộc, Nhân tộc ngoài việc trốn tránh ra không còn con đường nào khác, nếu chống cự chỉ có con đường chết.

Tuy Toại Nhân Thị không nói ra, nhưng sự thật là như vậy.

“Tiền bối đợi một lát.” Đối mặt với sự chất vấn của Toại Nhân Thị, Tô Mặc không trực tiếp phản bác, vài bước vượt qua, đã đến đỉnh núi cao, trong tay xuất hiện năm lá cờ nhỏ màu sắc khác nhau, mây mù lượn lờ.

Mắt Toại Nhân Thị trợn trừng, ngơ ngác nhìn những lá cờ nhỏ trong tay Tô Mặc.

Ông có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh ẩn chứa trong những lá cờ nhỏ này, có thể dễ dàng đối phó với ông, ít nhất cũng là cấp bậc Tiên thiên linh bảo!

Một Thiên Tiên, sở hữu Tiên thiên linh bảo, lại còn là năm món, mẹ nó, còn là một bộ sao?

Hệ thống rất chu đáo, khiến Tô Mặc khi nhận được những pháp bảo này cũng đồng thời nắm vững hoàn hảo, cho nên Tô Mặc điều khiển Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ không có chút cảm giác lạ lẫm nào.

Tô Mặc chỉ một ngón tay, Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ gặp gió liền lớn, trong chớp mắt linh khí hỗn loạn, cuồng phong gào thét, bầu trời lúc sáng lúc tối, bị khí cơ của bộ pháp bảo này nhiễu loạn.

“Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, trấn áp ngũ phương!” Theo lệnh của Tô Mặc, năm lá cờ bay ra, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trấn áp phương đông, Ly Địa Diễm Quang Kỳ trấn áp phương nam, Tố Sắc Vân Giới Kỳ trấn áp phương tây, Chân Võ Tạo Điêu Kỳ trấn áp phương bắc.

Lá cờ cuối cùng Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vững vàng rơi xuống trung ương, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận thành!

Ngũ hành chi lực lưu chuyển không ngừng, tương sinh tương diệt, gần như tạo thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ, trừ phi Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn mang theo Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đích thân đến, mới có khả năng phá được Tiên Thiên Ngũ Hành Trận.

Ánh sáng năm màu chiếu rọi khắp nơi, sau đó nhanh chóng biến mất.

Môi Toại Nhân Thị mấp máy, nhưng cuối cùng không nói được lời nào.

"Tiền bối, sao vậy?" Tô Mặc quay lại bên cạnh Toại Nhân Thị, thấy bộ dạng ấp úng của ông, liền hỏi thẳng.

Toại Nhân Thị ho khan một tiếng, dường như đã bỏ qua sĩ diện, trực tiếp nắm lấy hai tay Tô Mặc, mang theo hy vọng hỏi: "Tô Mặc tộc trưởng, nơi này có thể chứa thêm nhiều người hơn không?" Hiện tại đại quân của Yêu tộc Thiên Đình đã triệt để công vào phía đông Hồng Hoang, khắp nơi đều là cảnh tượng địa ngục.

Tam Tổ của Nhân tộc vì thế mà lao tâm khổ tứ, không chỉ một lần đến Oa Hoàng Cung ngoài trời để cầu xin Nữ Oa che chở, nhưng cuối cùng đều không được.

Dưới gầm trời này, không còn bất kỳ mảnh đất nào cho Nhân tộc sinh tồn.

Hiện tại đột nhiên, Tô Mặc xuất hiện, không chỉ che chở cho toàn bộ Thái Huyền Thị, thậm chí còn lấy ra một bộ đại trận do Tiên thiên cực phẩm linh bảo tạo thành, Yêu tộc phải dốc toàn lực mới có khả năng công phá.

Toại Nhân Thị trong lòng mang cả Nhân tộc, lúc này còn sĩ diện gì nữa, trực tiếp cầu xin Tô Mặc.

"Tô Mặc thân là người của Nhân tộc, tự nhiên sẽ không từ chối, nhưng ta có một yêu cầu." Tô Mặc cười nói.

"Cứ nói!" Toại Nhân Thị mừng rỡ hỏi.

"Những người trong Nhân tộc vào Tiên Thiên Ngũ Hành Trận của ta, đều phải gia nhập Thái Huyền Thị của ta." Tô Mặc đưa ra yêu cầu

của mình.

“Yêu cầu này...

ý ta là, yêu cầu này có phải quá đơn giản rồi không?” Toại Nhân Thị nghe vậy, thậm chí còn có chút xấu hổ.

Chương 5

Vừa rồi khi nhìn thấy Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ ông đã có ý nghĩ này, chỉ là không biết nên mở lời thế nào, không ngờ Tô Mặc lại đồng ý sảng khoái như vậy, khiến ông cũng có chút sốt ruột.

Nếu là trước đây, yêu cầu của Tô Mặc có chút làm khó người khác.

Nhưng hiện tại đại kiếp cận kề, gần như đại bộ phận bộ lạc đều đã biến mất, chỉ còn lại vô số Nhân tộc sống lay lắt qua ngày.

Chỉ cần cho họ một mái nhà, gia nhập bộ lạc quả thực là chuyện đương nhiên!

Tuy bị Nhân Hoàng Kiếm trong cơ thể Tô Mặc ảnh hưởng đôi chút, nhưng lúc này ông lại thực sự bắt đầu lo lắng cho Tô Mặc.

"Quản lý một đại thị tộc, không phải chỉ cần quản lý mười vạn người là đủ, ngay cả lương thực cũng là một vấn đề lớn." Toại Nhân Thị nói.

Bên ngoài Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ đã trở thành địa ngục của Yêu tộc hoành hành, chỉ dựa vào không gian trong trận, e rằng khó có thể duy trì sự sống cho quá nhiều người.

"Tiền bối yên tâm, ta đã sớm có chuẩn bị." Tô Mặc lấy ra một hạt giống Linh Đạo, đặt vào lòng bàn tay Toại Nhân Thị.

Hàng do hệ thống sản xuất, tất cả đều là hàng tuyển.

Tô Mặc đã sớm xem qua, hạt giống Linh Đạo này ẩn chứa linh lực mạnh mẽ, một hạt gạo đủ để duy trì sự sống cho một người bình thường trong một ngày, thậm chí còn có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, đối với người tu luyện cũng có không ít lợi ích.

Toại Nhân Thị nhìn hạt giống, mắt từ từ mở to, sau đó có tiếng nức nở.

Nếu việc Tô Mặc lấy ra Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ để che chở Nhân tộc khiến ông kinh ngạc, thì khi hạt giống Linh Đạo này xuất hiện, chỉ còn lại sự cảm động sâu sắc!

Nếu hạt giống Linh Đạo thực sự được dùng cho Nhân tộc, công tích của Tô Mặc thậm chí còn vượt qua cả Tam Tổ của Nhân tộc!

"Toại Nhân Thị tiền bối... sao vậy?" Tô Mặc có chút lúng túng, vội vàng đỡ lấy cánh tay Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị xua tay, sau đó lau nước mắt, cảm thán nói: "Sau này đừng gọi ta là tiền bối nữa, cống hiến của ngươi đối với Nhân tộc, ta thay mặt toàn thể Nhân tộc ghi nhớ." "Được rồi... ta hiểu rồi." Tô Mặc lúc này mới hơi hiểu ra nguyên do.

Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ chỉ che chở Nhân tộc, cho Nhân tộc một không gian tị nạn.

Nhưng hạt giống Linh Đạo tương đương với việc khiến tu vi của toàn thể Nhân tộc cùng nhau tăng trưởng, khiến không gian phát triển của Nhân tộc cũng lên một bậc!

Nếu là thị tộc bình thường, nhất định sẽ cất giấu hạt giống Linh Đạo như bảo bối, thậm chí sẽ không để người ngoài biết.

Nhưng Tô Mặc lại nhẹ nhàng lấy ra, đủ thấy tâm tính rộng rãi của hắn!

Toại Nhân Thị lúc này cảm thán vạn phần, thậm chí cảm thấy dù có giao cả Nhân tộc cho Tô Mặc cũng không đủ.

"Thời gian cấp bách, ta bây giờ đi liên lạc với các Nhân tộc khác, bạn hữu... nơi này gọi là gì?" Toại Nhân Thị nói.

Nơi này núi xanh nước biếc, có một số dấu vết sinh hoạt của Nhân tộc còn sót lại, hẳn là có tên, nhưng Tô Mặc đã sớm coi đây là đại bản doanh, trực tiếp nói: "Sau này nơi này gọi là Thái Huyền Sơn." "Tên hay!" Toại Nhân Thị nói, "Ta bây giờ đi đưa những người còn lại đến, Tô Mặc tộc trưởng phải vất vả sắp xếp một phen rồi." "Không vất vả, không vất vả." Tô Mặc cười toe toét nói, trên người hắn có tới cả trăm vạn hạt giống Linh Đạo, đủ để cung cấp cho toàn thể Nhân tộc.

Toại Nhân Thị lại không biết điều này, nhìn Tô Mặc với ánh mắt càng thêm tôn kính, lùi lại nửa bước, cúi đầu thật sâu hành lễ.

"Công đức của Tô Mặc tộc trưởng đủ để cảm động trời xanh, chẳng bao lâu nữa nhất định sẽ vang danh khắp Hồng Hoang!" Tô Mặc hiện tại vẫn còn trong bóng ma của cái tên "Sa Bích Thị", nghe lời của Toại Nhân Thị cảm thấy vô cùng sảng khoái, vội vàng đỡ Toại Nhân Thị dậy nói: "Toại Nhân Thị đạo hữu hà tất phải như vậy, Tô Mặc cũng là một thành viên của Nhân tộc, nhất định phải vì toàn thể Nhân tộc mà suy nghĩ." "Nếu cả Nhân tộc đều giống như Tô Mặc tộc trưởng thì tốt rồi." Toại Nhân Thị có phần cảm thán nói một câu, sau đó không lãng phí quá nhiều thời gian, cáo biệt Thái Huyền Thị để đi khắp nơi thu gom những người trong tộc bị thất lạc.

Tô Mặc khẽ thở dài, sau đó đi xuống núi, phân phát một ít hạt giống Linh Đạo cho một số tộc nhân có kinh nghiệm trồng trọt, nhanh chóng lại nhận được một tràng tiếng kinh hô đầy vui mừng và cảm kích.

Nhân lúc những người trong tộc khác chưa đến, Tô Mặc lại bố trí Dưỡng Nguyên Trận và Hộ Linh Trận, phạm vi bao trùm toàn bộ bên trong Tiên Thiên Ngũ Hành Trận.

Công hiệu của Dưỡng Nguyên Trận rất đơn giản, đó là tụ tập linh khí xung quanh, đẩy nhanh tốc độ tu luyện, hiệu quả gần như đạt đến

đỉnh điểm của các loại trận pháp tương tự, nếu tu luyện ở trung tâm trận pháp, tốc độ sẽ nhanh hơn ngồi thiền bình thường gấp mười lần không chỉ.

Hộ Linh Trận thì phối hợp với Linh Đạo, có thể tăng cường phẩm chất của Linh Đạo, đẩy nhanh sự phát triển của Linh Đạo, khiến các loại hiệu quả của Linh Đạo cũng tăng lên gấp đôi, đủ để trên cơ sở ban đầu thu nạp thêm gấp mười lần dân số.

Dù sao có Tiên Thiên Ngũ Hành Trận tồn tại, Tô Mặc muốn mở rộng lãnh địa cũng chỉ là chuyện trong một ý niệm.

Sự tồn tại của hắn chắc chắn sẽ truyền đến tai của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, nhưng trừ phi họ có ý định quyết chiến với Vu tộc, nguyện ý đích thân mang đại quân đến, nếu không Tô Mặc không có lý do gì phải lo lắng.

"Tô...

Tô Mặc." Tô Mặc vừa chuẩn bị cải thiện điều kiện sinh hoạt của thị tộc, một giọng nói đã gọi hắn lại.

Người đàn ông hoang dã có quan hệ không tồi với Tô Mặc đứng chắn giữa đường, thân hình rộng lớn khiến người ta cảm thấy áp lực.

Thân hình cao gần năm mét, nếu đặt ở Trái Đất, tuyệt đối sẽ trở thành một kỳ quan, phá vỡ các loại kỷ lục càng dễ như trở bàn tay.

Chỉ là ở Hồng Hoang lại rất thường thấy, nhưng đối với thân thể yếu ớt của Nhân tộc cũng khá hiếm có.

Tên của hắn là Thiếu Ngu Thị, nghe tên đã biết có chút ngốc nghếch, nhưng trời sinh thần lực vô cùng, Thái Huyền Thị chạy nạn mấy lần gặp nguy hiểm cũng nhờ Thiếu Ngu Thị ra tay.

"Thiếu Ngu Thị, không đi ăn thịt, tìm ta làm gì?" Tô Mặc cười hỏi.

Thiếu Ngu Thị gãi đầu, nói: “Bây giờ ngươi lợi hại, ta muốn học đánh nhau với ngươi.” “Học đánh nhau?” Tô Mặc đột nhiên có chút hứng thú, “Thiếu Ngu Thị, ta thấy lúc trước ngươi giết Yêu tộc, dường như rất có bài bản, có phải đã học qua pháp quyết không?” Thiếu Ngu Thị gật đầu, nói: “Ta từng gặp một vị đại thúc, ông ấy dạy cho ta.” Tô Mặc càng có hứng thú, vội hỏi: “Người đó rốt cuộc trông như thế nào?” Thiếu Ngu Thị suy nghĩ một hồi, sau một phen miêu tả, rồi cộng thêm sự bổ sung của Tô Mặc, cuối cùng đã xác định được một người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Chương 6

Năm đó Nhân tộc được sáng lập, Tam Thanh đều đã truyền lại đạo thống trong Nhân tộc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã hiển hóa một cỗ phân thân trong Nhân tộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngờ, một lần tâm huyết dâng trào tùy ý của mình, lại bị một tiểu nhân tộc nhỏ bé đoán ra.

Tô Mặc có chút thất vọng lắc đầu, nếu người truyền thụ pháp quyết cho Thiếu Ngu Thị không phải Thánh nhân, hắn đã trực tiếp lấy ra để quảng bá cho toàn bộ Thái Huyền Thị.

Nhưng đã là bút tích của Thánh nhân, nếu Tô Mặc tùy tiện truyền bá, có thể sẽ mang lại điều không may cho Thiếu Ngu Thị.

"Sau này đừng nhắc chuyện này với người khác." Tô Mặc nói với Thiếu Ngu Thị.

Thiếu Ngu Thị ngày thường nghe lời Tô Mặc nhất, vì vậy đã ghi nhớ kỹ chuyện này.

May mà không lâu sau đó những người trong tộc khác cũng sẽ lần lượt đến, trong đó chắc chắn cũng không thiếu người của đại bộ lạc mang theo pháp quyết, đến lúc đó hỏi lại một lần là được.

Xử lý xong mọi việc của thị tộc, Tô Mặc quay về động phủ, bắt đầu thử ngồi thiền tu luyện, nhanh chóng chìm đắm trong biển nguyên khí.

Ngày thứ hai, Tô Mặc tỉnh lại sau khi tu luyện, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, nguyên thần và tinh khí đều đạt đến đỉnh phong.

"Nhận được gói quà hàng ngày, có mở không?" Hệ thống thông báo.

Tô Mặc đã chờ đợi điều này, lập tức nói: "Mở!" Đinh!

"Mở gói quà hàng ngày, nhận được Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hạo Nhiên Điện!" Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Mắt Tô Mặc sáng lên, lại mở ra được đồ tốt.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là thần vật thuộc hành Thổ, diệu dụng vô cùng, chính là dược liệu tốt nhất để xây dựng cơ bản.

Tô Mặc lấy ra từ hệ thống, Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng là một khối lớn, chiếm đến hơn nửa sơn động.

Bất kể là thần vật gì, chỉ cần mở ra từ gói quà của hệ thống, đều không đáng tiền, toàn là một đống lớn!

"Cửu Thiên Tức Nhưỡng thực sự quá nhiều, ngoài việc trồng trọt và xây dựng ra, có thể giữ lại không ít để tự dùng." Tô Mặc rất hài lòng với điều này.

Về phần Hạo Nhiên Điện, cũng khiến Tô Mặc vô cùng vui mừng.

Hắn đã sớm không vừa mắt với căn nhà sang trọng trong sơn động kia, buồn ngủ gặp chiếu manh, lập tức một chưởng đánh sập sơn động, sau đó đặt Hạo Nhiên Điện mới ra lò xuống đỉnh núi.

Dưới ánh bình minh mới ló rạng, Hạo Nhiên Điện vốn màu đen được phủ lên một lớp màu vàng, càng thêm uy nghiêm hùng vĩ, khiến những tộc nhân nhìn thấy cảnh này gần như kinh ngạc đến rớt cả mắt.

"Mau nhìn!

Ngôi nhà đẹp quá!" "Nhất định là nhà của tộc trưởng rồi!" Những người trong tộc này lại nhìn những túp lều cỏ và chiếu cỏ rách nát bên cạnh, không khỏi cảm thấy một sự chênh lệch to lớn.

Nhưng cũng không có quá nhiều cảm xúc tiêu cực, dù sao tộc

trưởng đại nhân đã cứu vớt tất cả mọi người, quả thực có thể sánh với thần linh trên trời!

"Thấy chưa, chỉ cần ăn nhiều cơm, các ngươi nhất định cũng sẽ được ở trong ngôi nhà lớn như của tộc trưởng!" Một số tộc nhân lanh lợi nhận lệnh của Tô Mặc lúc này nhân cơ hội tuyên truyền về Linh Đạo.

Dù sao hiện tại không có công pháp pháp quyết, Tô Mặc cũng chỉ có thể để tộc nhân ăn nhiều Linh Đạo, để cải thiện thể chất và căn cốt của họ.

Đương nhiên chuyện này cũng không cần Tô Mặc quản nhiều, tộc nhân của Thái Huyền Thị đã sớm đói lắm rồi, hiện tại có huyết nhục của yêu thú và Linh Đạo, cuộc sống vượt xa bất kỳ thời điểm nào trước đây.

Tô Mặc từ từ bước vào Hạo Nhiên Điện, bên trong cũng không khác gì vẻ ngoài nguy nga, cũng tràn ngập một khí thế oai hùng.

Hạo Nhiên Điện là sản phẩm của hệ thống, đương nhiên cũng có đủ loại công năng, không chỉ có thể tăng tốc tu luyện mà còn che chắn tầm nhìn, phạm vi bao trùm toàn bộ Thái Huyền Sơn.

Bây giờ ngay cả Thánh nhân cũng không thể nhìn thẳng vào tình hình bên trong Tiên Thiên Ngũ Hành Trận.

"Yêu tộc quả nhiên không nhịn được mà ra tay rồi." Tô Mặc đứng trên đỉnh núi, nhìn vô số Yêu tộc đang chậm rãi tập hợp, dưới mệnh lệnh của một vài Yêu tướng mà tiến lại gần Thái Huyền Sơn.

Nhân tộc trên Thái Huyền Sơn trông thấy cảnh tượng này, không khỏi có chút lo lắng sợ hãi, nhưng khi nhìn về phía Hạo Nhiên Điện trên đỉnh núi, tất cả sự rụt rè đều tan biến.

Có tộc trưởng ở đây, bao nhiêu Yêu tộc cũng phải chết!

Đợi đến khi mấy ngàn Yêu tộc đến gần, trên mặt Tô Mặc mới lộ ra một nụ cười.

"Vừa hay có thể xem thử uy lực của Tiên Thiên Ngũ Hành Trận." Nói rồi, thần niệm Tô Mặc khẽ động, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận đột nhiên vận chuyển, ánh sáng ngũ sắc khẽ lóe lên, mấy ngàn Yêu tộc đã biến thành thi thể.

Tô Mặc giật giật khóe miệng, không khỏi nói: "Thế thôi à?" Mẹ nó cũng nhanh quá rồi đấy?

Nhưng hắn không biết rằng, Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ phòng ngự vô song là nói khi đối phó với pháp bảo cùng cấp, còn đối với đám yêu binh quèn này, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận vẫn có sức mạnh khủng bố hủy thiên diệt địa.

Những Yêu tướng còn lại vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, vẫn dẫn đầu một đám yêu binh không ngừng lao lên, mãi cho đến khi tổn thất năm vạn yêu binh mới nhận ra có gì đó không ổn.

"Nơi này có trận pháp bảo vệ!" một Yêu tướng hét lên.

Các Yêu tướng khác cũng tay chân lạnh ngắt, tựa như gặp phải đại họa ngập đầu.

"Mau mau báo cáo cho Yêu thần đại nhân!" một Yêu tướng sắc mặt khó coi nói.

Không lâu sau, một Yêu thần đích thân đến, nhưng vẫn bị kẹt trong trận, sống chết không rõ, khiến cho tất cả Yêu tộc đều lòng dạ lạnh băng.

Cùng lúc đó, Toại Nhân Thị đến thăm, được Tô Mặc nhiệt tình chiêu đãi.

Chương 7

"Toại Nhân Thị đạo hữu, mau nếm thử thịt gấu này đi, tinh khí dồi dào, tuyệt đối là đại bổ!" Tô Mặc cười nói.

Toại Nhân Thị nhìn miếng thịt gấu trong suốt như ngọc, ngửi hương thơm thoang thoảng trong không khí, lần đầu tiên thấy món thịt gấu có hình thức và hương vị hoàn hảo đến vậy, nhất thời không rời mắt nổi.

"Tô Mặc tộc trưởng, vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh." Toại Nhân Thị cũng không khách khí, chỉ ăn một miếng, một luồng nguyên khí hải lượng thuần khiết đến cực điểm đã tràn vào miệng, khiến y không nhịn được mà ăn ngấu nghiến.

"Thịt gì đây?" Mãi đến khi ăn thỏa thích, Toại Nhân Thị mới dừng lại.

Tô Mặc cười tủm tỉm nói: "Huyết nhục của Yêu thần." Toại Nhân Thị đột nhiên sững sờ, suýt nữa đã nôn ra miếng thịt vừa ăn vào bụng.

Mình đã ăn một vị tồn tại cùng cấp?

"Đa tạ Tô Mặc đạo hữu khoản đãi…" Toại Nhân Thị nói vào chuyện chính, "Ta đến đây là để mang theo một nhóm Nhân tộc, họ đang ở bên ngoài đại trận." "Ồ?" Tô Mặc đứng dậy, "Để ta mở Tiên Thiên Ngũ Hành Trận." Ngoài Cửu Tiêu Vân, trên Thiên Đình của Yêu tộc, sắc mặt của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều có chút thay đổi.

"Có một vị Yêu thần vẫn lạc?" Ánh mắt Đông Hoàng Thái Nhất có chút kinh ngạc.

Một Nhân tộc nhỏ bé mà lại hạ được một Yêu thần!

“Mau chóng điều tra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Đế Tuấn trầm giọng nói.

Hiện tại, việc quan trọng nhất của toàn bộ Yêu tộc là tàn sát Nhân tộc để đúc Đồ Vu Kiếm, trừ phi Vu Tộc toàn tộc đánh lên Thiên Đình, nếu không thì tuyệt đối không thể dao động.

Điều mà Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lo lắng nhất chính là có Thánh nhân ra tay cản trở, dù có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không thể chống lại.

May mắn là mấy vị Yêu thần cùng nhau xuống trần gian đã nhanh chóng có được tin tức, nguyên nhân là trong lãnh thổ Nhân tộc xuất hiện một tòa đại trận, bảo vệ một bộ phận Nhân tộc, ngay cả Yêu thần cũng không thể đối phó.

Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận, nói: “Đại trận gì mà khiến Yêu thần cũng phải sa lầy vào đó?” Một Yêu thần lại vẫn lạc trong lãnh thổ Nhân tộc, giống như một người đàn ông trưởng thành cường tráng bị một bầy kiến cắn chết, quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Thấy Thiên Đế nổi giận, tất cả Yêu thần đều không dám lên tiếng.

Cuối cùng, Yêu thánh Bạch Trạch đứng ra nói: “Bệ hạ, đại trận kia khá bất phàm, ngay cả thần cũng không thể nhìn thấy tình hình bên trong trận.” Đông Hoàng Thái Nhất lúc này mới nguôi giận một chút, Bạch Trạch là vị trí tuệ nhất trong các Yêu thánh, lại đi theo y và Đế Tuấn lâu nhất, nếu ngay cả Bạch Trạch cũng đã nói vậy, thì mọi chuyện thật sự không phải là thứ mà Yêu thần có thể đối phó.

“Chẳng lẽ là bút tích của Thánh nhân?” Đế Tuấn chậm rãi nói.

Đông Hoàng Thái Nhất lắc đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng không phải là không có khả năng, nhưng cho dù có Thánh nhân bảo vệ, thì cũng chỉ có thể làm được đến thế, chúng ta phải tiếp tục phái

đại quân đi thăm dò." Thánh nhân không được can thiệp vào Hồng Hoang, đó là quy tắc do Đạo Tổ Hồng Quân đặt ra.

Vì vậy, cho dù Thánh nhân có bố trí gì đi nữa, cũng không thể làm quá lộ liễu, nhiều nhất là ban cho các loại bảo vật, tuyệt đối sẽ không thực sự ra tay.

Các đại năng khác có thể còn có chút kiêng kỵ, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn là những tồn tại đỉnh cao nhất dưới Thánh nhân, chưa thể thành Thánh cũng chỉ vì cơ duyên chưa tới, họ nắm giữ toàn bộ Hồng Hoang, cho dù đối mặt với Thánh nhân cũng có không ít tự tin.

"Yêu sư, việc này liên quan đến việc đúc Đồ Vu Kiếm, mọi chuyện xin nhờ vào ngươi, hãy điều tra xem rốt cuộc là vị tồn tại nào đã bố trí." Đế Tuấn quay đầu nhìn Yêu sư Côn Bằng ở phía dưới.

Người đàn ông trung niên mặc áo bào xanh, vẻ mặt âm trầm do Yêu sư Côn Bằng hóa thành vung tay, cung kính nói: "Cẩn tuân ý chỉ của bệ hạ." Đợi đến khi Yêu sư Côn Bằng xuống trần gian, Đông Hoàng Thái Nhất mới có chút do dự nói: "Huynh trưởng, Côn Bằng lòng mang ý xấu, hà tất phải giao chuyện này cho y?" Đế Tuấn mỉm cười nói: "Yêu tộc ta uy chấn Hồng Hoang, trong khắp chư thiên vũ trụ không ai dám không theo.

Nếu ta đã bày tỏ rõ thái độ đối phó với Nhân tộc, thì có kẻ nào không có mắt dám đến tìm chết?

Chắc chắn là do Thánh nhân bố trí rồi.

Ngược lại Côn Bằng có thể là đại họa của chúng ta, vừa hay nhân cơ hội này phái y đi, để y và vị Thánh nhân kia đôi co với nhau là được!" Đông Hoàng Thái Nhất vỗ tay cười nói: "Thì ra là vậy, huynh trưởng thần cơ diệu toán!" Chuyện Yêu sư Côn Bằng lòng mang ý xấu, có thể nói cả Thiên Đình ai cũng biết.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng lòng dạ sáng như gương.

Nhưng Côn Bằng xảo quyệt, trước sau không để lại bất kỳ sơ hở nào, khiến hai vị Thiên Đế cũng không có lý do để ra tay.

Lần này phái Yêu sư Côn Bằng xuống trần gian, một là để y không làm loạn nội bộ Thiên Đình, hai là lãnh thổ Nhân tộc lúc này gần như tràn ngập Yêu tộc, chỉ cần Côn Bằng có một chút bất mãn, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều có thể nhân cơ hội ra tay, trừ bỏ đại họa trong nội bộ.

Yêu sư Côn Bằng cũng hiểu rõ sự bố trí của Thiên Đế, chỉ là thân làm thần tử, không có một chút lý do nào để từ chối, chỉ có thể đến Nhân tộc xử lý việc này.

Lúc này tại lãnh thổ Nhân tộc, Tô Mặc đã mở Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, Toại Nhân Thị đi đầu, theo sau là một đội ngũ Nhân tộc đông đúc, nhìn sơ qua cũng có đến mấy vạn người.

"Lần này thu gom được những người Nhân tộc lang thang trong vòng ngàn dặm, tổng cộng bốn vạn hai ngàn người, mọi chuyện đều nhờ vào Tô Mặc đạo hữu." Toại Nhân Thị nghiêm túc chắp tay nói.

"Tốt, tốt!" Tô Mặc hiện tại đang sầu não vì không đủ người dưới trướng, thấy dân số còn đông hơn cả bộ lạc của mình, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Qua một hồi tìm tòi, hắn phát hiện ra thanh Nhân Hoàng Kiếm được tặng trong gói quà tân thủ, tuy ban đầu cấp bậc thấp, chỉ là Hậu Thiên Chí Bảo, nhưng lại có tiềm lực vô cùng.

Nhân Hoàng Kiếm, như tên gọi, là pháp bảo do Nhân Hoàng chấp chưởng.

Tô Mặc nắm giữ càng nhiều Nhân tộc, phẩm cấp của Nhân Hoàng Kiếm cũng sẽ theo đó mà tăng lên.

Nếu Tô Mặc thực sự nắm giữ toàn bộ Nhân tộc, Nhân Hoàng Kiếm tuyệt đối sẽ tăng vọt đến cảnh giới khủng bố.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi những Nhân tộc kia bước vào lãnh thổ Thái Huyền Sơn, và phát ra từng tiếng reo hò vui mừng, Nhân Hoàng Kiếm trong cơ thể Tô Mặc cũng theo đó mà rung động, làm nổi bật lên hình ảnh Tô Mặc tựa như thần phật.

Toại Nhân Thị đứng bên cạnh Tô Mặc là người đầu tiên cảm nhận được sự thay đổi này, đầu gối khẽ chùng xuống, đột nhiên có một cảm giác muốn thần phục dưới trướng Tô Mặc, tựa như Tô Mặc chính là hoàng giả tối cao của Nhân tộc!

May mắn là cảm giác này chỉ kéo dài trong một khoảnh khắc, kim quang trên người Tô Mặc cũng tức thì biến mất.

"Tô Mặc tộc trưởng, vừa rồi…" Toại Nhân Thị hít sâu một hơi hỏi.

Tô Mặc lắc đầu cười nói: "Để Toại Nhân Thị đạo hữu chê cười rồi, ta sinh ra đã có dị tượng, đến nay vẫn không thể khống chế được." Dù sao chuyện Nhân Hoàng Kiếm chỉ có mình hắn biết, Tô Mặc dứt khoát đổ hết mọi chuyện lên đầu dị tượng, bịa chuyện xong là được!

"Tô Mặc đạo hữu, ta có chuyện muốn thương nghị với ngươi, Sào Y Thị và Hữu Sào Thị cũng muốn gặp ngươi một lần." Toại Nhân Thị nghe vậy, hai mắt đột nhiên sáng lên, câu trả lời của Tô Mặc một lần nữa chứng thực suy đoán trong lòng y.

Chương 8

Tô Mặc là thiên sinh hoàng giả được sinh ra từ việc ngưng tụ khí vận của Nhân tộc!

Chỉ là những lời này tuyệt đối sẽ không nói ra với Tô Mặc.

Vừa hay hai vị tổ tiên kia cũng đã nghe về sự tích của Tô Mặc, ba vị Đại La Kim Tiên cùng nhau nghiệm chứng, cũng có thêm không ít cơ hội.

"Hai vị đạo hữu kia cũng muốn đến sao?" Tô Mặc mắt sáng rỡ, đây là cơ hội tốt để thu gom thêm nhiều Nhân tộc!

"Không sai, e rằng không lâu nữa, họ sẽ dẫn theo một nhóm Nhân tộc đến đây cầu xin sự che chở của Tô Mặc tộc trưởng." Toại Nhân Thị vô cùng hài lòng với biểu hiện của Tô Mặc.

"Tốt, tốt, đến lúc đó ta nhất định sẽ chiêu đãi thật tốt!" Tô Mặc gần như bật cười thành tiếng.

Hai người đang nói chuyện trên đỉnh núi, dưới chân núi, mấy vạn Nhân tộc cũng đang chậm rãi tiến vào Thái Huyền Thị.

"Hương lúa thơm quá, lúa ngọt quá!" một người Nhân tộc đói meo không nhịn được lén hái một hạt lúa bên đường, vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn và hưởng thụ.

"Sơn Lam Thị, chú ý hành động của ngươi!

Chúng ta đang cầu xin sự che chở của Thái Huyền Thị!" một người bạn nghiêm khắc nhắc nhở.

Nhân tộc đang trong đại kiếp, tất cả ruộng đất đều bị phá hủy, những hạt lúa này tượng trưng cho hy vọng sống, huống chi Thái Huyền Thị còn phải nuôi dưỡng nhiều tộc nhân như vậy.

Chỉ một chút sơ suất, có thể vì một hành động nhỏ mà bị đuổi ra khỏi Thái Huyền Sơn!

Nhưng ngay sau đó, một tộc nhân dẫn đường ở phía trước lớn tiếng hô: "Các vị huynh đệ Nhân tộc, hai bên đường núi là linh đạo độc quyền của Thái Huyền Thị, là do tộc trưởng Thái Huyền Thị của chúng ta ban tặng, lấy không hết, mọi người cứ tự nhiên dùng, đừng để đói bụng!" Sơn Lam Thị và người bạn của y nghe vậy sững sờ, sau đó trợn tròn mắt, không nhịn được rơi lệ.

"Đa tạ ân ban của Thái Huyền Thị!" Tiếng hô của mấy vạn người vang lên thành một dải, âm thanh vang vọng khắp mây xanh!

Toại Nhân Thị thấy vậy, ha ha cười lớn, nói: "Tô Mặc lão đệ, làm tốt lắm!" Tô Mặc cũng khá cảm thán, Nhân tộc trước sau vẫn là một chủng tộc tràn đầy sự nhẫn nại và lòng biết ơn, bất luận rơi vào hoàn cảnh nào, cuối cùng cũng có thể bùng phát ra sức sống và nhiệt huyết tuyệt đối.

Liên tiếp mấy ngày, Tô Mặc lại mở ra đủ loại dược liệu và vật liệu xây dựng từ gói quà hàng ngày.

Chẳng mấy chốc, các loại nhà gỗ, lầu các vượt thời đại được xây dựng y sơn, những kiến trúc hoa lệ này tức thì khiến tất cả Nhân tộc đều tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Quan trọng nhất là, những kiến trúc này đều có đủ loại công năng bá đạo.

Tô Mặc tổng cộng mở ra năm loại đạo cụ, lần lượt là Vân Thủy Cư, Lăng Yên Các, Thần Mộc Ốc và Tu Đạo Điện.

Bốn loại đầu tiên đều có thể tăng tốc tu luyện ngũ hành linh lực, chỉ cần ngồi thiền tu luyện trong đó, tốc độ có thể tăng gấp mười lần!

Những ngôi nhà này tổng cộng có mấy vạn căn, lập tức được Tô

Mặc phân phối cho từng người Nhân tộc.

Còn Tu Đạo Điện cuối cùng, không chỉ có thể tăng tốc độ tu luyện gấp trăm lần, thậm chí còn có thể cảm ngộ đại đạo, nhìn khắp Hồng Hoang cũng chỉ có một không hai.

Thái Huyền Thị cũng vì thế mà một lần nữa mở rộng, tuy dân số chưa phục hồi lại thời kỳ toàn thịnh, nhưng thực lực tổng thể lại vượt qua trăm lần.

"Tô Mặc lão đệ, ta có một việc muốn nhờ!" Cuộc sống bình lặng của Tô Mặc không kéo dài được bao lâu, Toại Nhân Thị lại tìm đến.

"Toại Nhân Thị đạo hữu, cứ việc nói." Tô Mặc tiếp lời.

Toại Nhân Thị thở dài một hơi nói: "Đã quá thời gian ta hẹn với Sào Y Thị và Hữu Sào Thị, ta cảm thấy có khả năng họ đã bị Yêu tộc cầm chân, cho nên hy vọng ngươi có thể cùng ta đi xem xét một phen." Hữu Sào Thị và Sào Y Thị tuy là Đại La Kim Tiên, nhưng thể chất và thần thông của Nhân tộc quá kém, hoàn toàn không thể so sánh với Yêu thần, một khi bị Yêu thần triền trụ, muốn thoát thân là rất khó khăn.

Toại Nhân Thị cũng không khá hơn bao nhiêu, vì vậy mới muốn kéo Tô Mặc đi trợ giúp, đến cứu Hữu Sào Thị và Sào Y Thị về.

"Toại Nhân Thị đạo hữu thật sự coi trọng ta quá rồi." Tô Mặc lộ ra một nụ cười khổ.

Nói đi nói lại, hiện tại hắn chỉ là cảnh giới Thiên Tiên mà thôi, dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang, có lẽ có thể đối phó với một vị Yêu thần, nhưng hiện tại phía đông Hồng Hoang đã trở thành thiên hạ của Yêu tộc, chỉ cần có một chút động tĩnh là sẽ bị vây công.

"Cũng phải, là ta đường đột rồi." Toại Nhân Thị vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Tô Mặc dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, vội vàng nói: "Toại Nhân Thị đạo hữu đợi ta một hai ngày, ta có thể cùng ngươi đi!" Toại Nhân Thị tuy không hiểu vì sao Tô Mặc đột nhiên thay đổi ý định, nhưng vẫn gật đầu nói: "Vậy ta đợi tin tốt của Tô Mặc đạo hữu!" Tô Mặc không nói nhiều, quay người đi đến Tu Đạo Điện.

Tu Đạo Điện nằm dưới Hạo Nhiên Điện, hiện tại cũng chỉ có Tô Mặc, Toại Nhân Thị và Thiếu Ngu Thị có thể tiến vào.

Thiếu Ngu Thị lúc này đang ở bên trong, nhưng y cũng được coi là một thân tín đáng tin cậy, vì vậy Tô Mặc cũng không đuổi y đi.

Tô Mặc đi vào chính điện chỉ dành riêng cho mình, khoanh chân ngồi xuống, bày ra bộ dạng tu luyện, sau đó cắn răng, từ trong lòng lấy ra Nhân Sâm Quả và Bàn Đào.

Hai món thần vật này có được từ gói quà hàng tuần, Tô Mặc vì muốn mỗi ngày đều có thể tận hưởng niềm vui mở gói quà, cho nên nhất thời cũng chưa kịp ăn để tu luyện, lúc này vì muốn cứu Hữu Sào Thị và Sào Y Thị, chỉ có một con đường là trở thành Kim Tiên!

"Hệ thống, nếu ta tấn thăng Huyền Tiên, sẽ có gói quà cấp bậc chứ?" Tô Mặc hỏi hệ thống.

Hệ thống nhanh chóng trả lời: "Mỗi khi đề thăng một đại cảnh giới, hệ thống đều sẽ tặng gói quà!" Được hệ thống khẳng định, Tô Mặc không còn bất kỳ e ngại nào nữa, mở miệng nuốt Bàn Đào vào bụng!

Bàn Đào vào miệng là tan, một luồng vị ngọt thơm đến cực điểm bùng nổ trong miệng Tô Mặc.

Nhưng Tô Mặc không có thời gian để tận hưởng, bởi vì một lượng pháp lực khổng lồ tràn vào, tưới nhuần từng tấc cơ thể.

Cây Bàn Đào là Tiên Thiên Linh Căn, Bàn Đào tự nhiên cũng là

thánh vật chính tông của tiên gia, cho nên những pháp lực này không có một chút cuồng bạo nào, mà như mưa dầm thấm lâu, dần dần nâng pháp lực của Tô Mặc lên đến đỉnh điểm.

Cảnh giới Thiên Tiên do hệ thống tặng đã đạt đến đại thành, vốn chỉ còn thiếu một chút là đột phá.

Hiện tại có Bàn Đào trợ giúp, pháp lực đang tích tụ biến thành sóng lớn, va đập vào lớp rào cản kia.

Chương 9

Ầm!

Trong cơ thể Tô Mặc truyền ra tiếng sấm rền rĩ, trong vòng trăm dặm đều nghe rõ.

"Đột phá rồi?" Toại Nhân Thị vốn đang lo lắng bất an cảm nhận được linh khí hỗn loạn, miệng há to.

Tu luyện chú trọng cơ duyên, đột phá cũng như vậy, cảnh giới càng cao càng rõ ràng, vô số người tu luyện đều đang khổ sở tìm kiếm một tia cơ duyên, nhưng trước sau vẫn không được.

Nhưng Tô Mặc lại bảo y đợi một lát, quay đầu đã chạy đi đột phá Huyền Tiên!

Điều duy nhất có thể giải thích là, nội tình của Tô Mặc không phải tầm thường mà là kinh thiên động địa, có chí bảo có thể phụ trợ tu luyện.

Suy đoán của Toại Nhân Thị không sai, chỉ là y không biết, Tô Mặc đã trực tiếp dùng đến thiên địa linh căn.

Trên đầu Tô Mặc dần dần sinh ra một đóa hoa hư vô, mỗi một cánh hoa chỉ có những đường vân mờ ảo, nhưng theo sự đột phá cảnh giới, đóa hoa hư vô này dần dần trở nên đầy đặn, vô số pháp tắc đại đạo trở thành chất dinh dưỡng, cuối cùng dần dần ngưng tụ lại, khiến không gian xung quanh không ngừng vặn vẹo vỡ nát.

"Chúc mừng Túc chủ tấn thăng cảnh giới Huyền Tiên, nhận được gói quà thăng cấp!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên liên tục mấy chục lần, thậm chí còn có một loại nhạc nền hoành tráng chỉ có ở mấy game lậu ba xu mới có.

“Đủ rồi, đủ rồi!” Tô Mặc sắc mặt tối sầm, vội vàng chấm dứt hành động thiểu năng của hệ thống.

Hệ thống tức thì tự kỷ… Tô Mặc nội thị bản thân, toàn thân pháp lực đã tăng lên không chỉ trăm lần, thậm chí không có gì khác biệt so với Huyền Tiên đại thành.

Ngay sau đó, Tô Mặc vận chuyển pháp lực, nhẹ nhàng vung tay, Ngũ Sắc Thần Quang xuất hiện giữa không trung, trực tiếp cuốn tất cả mọi vật trước mắt vào trong đó.

Ngũ Sắc Thần Quang được xưng là thần quang, quả thực quá nghịch thiên.

Hiện tại cộng thêm pháp lực của cảnh giới Huyền Tiên, Tô Mặc đủ sức đối kháng cùng lúc mấy vị Yêu thần.

“Tiếp theo là thời gian mở gói quà!” Tô Mặc xoa xoa tay.

Số lượng gói quà hàng ngày của hắn là vô tận, nhưng số lượng gói quà thành tựu và gói quà cấp bậc là cố định.

Nếu không mở ra được đồ tốt, thì thật không xứng với danh hiệu bàn tay vàng của Tô Mặc!

Trước mặt Tô Mặc, dần dần hiện ra một gói quà lớn màu vàng hư ảo, tỏa ra ánh sáng khiến người ta say đắm.

“Có muốn mở gói quà cấp bậc không?” hệ thống hỏi.

“Mở!” Tiếng Tô Mặc chưa dứt, gói quà lớn bùng nổ ánh sáng bảy màu chói mắt, từng trận âm thanh dồn dập không ngừng vang lên.

“Chúc mừng Túc chủ mở gói quà thăng cấp, nhận được Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thí Thần Thương!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đầu tiên, nhận được gói quà thành tựu!” “Có muốn mở gói quà thành tựu không?” … Tô Mặc

kinh hỷ nhìn cây trường thương cổ xưa trong tay, không phải gỗ cũng chẳng phải sắt, gần như có thể cảm nhận được sức mạnh hủy diệt hỗn độn vô tận chứa đựng bên trong, đây chính là hung khí đệ nhất Hỗn Độn!

Một khi được kích phát, đủ để hủy thiên diệt địa!

"Nhân tiện hoàn thành luôn thành tựu à?

Vậy thì mở luôn đi." Ngay sau đó, hệ thống lại nhắc nhở một lần nữa: "Mở gói quà thành tựu, nhận được thần thông Thái Dương Chân Hỏa!" Vãi chưởng!

Trong lòng Tô Mặc không thể dùng lời nào để hình dung, quả thực là lời to rồi!

Thí Thần Thương là do thân sen của Hỗn Độn Thanh Liên kết hợp với hung sát chi khí giữa trời đất hóa thành Thí Thần Thương, có thể đả thương Thánh nhân!

Thái Dương Chân Hỏa, như tên gọi, là ngọn lửa của mặt trời.

Nó còn có một tên khác, đó là Kim Ô Chân Hỏa, cũng là ngọn lửa mà Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nắm giữ!

Hơn nữa, Thái Dương Chân Hỏa mà Tô Mặc nắm giữ là ngọn lửa cấp bậc hoàn mỹ do hệ thống ban tặng, thực sự không khác gì cả mặt trời, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng không thể so sánh.

"Xin Túc chủ hãy tiếp tục cố gắng, có thể phát hiện thêm nhiều gói quà hơn!" Hệ thống cũng phát ra một tràng âm thanh chúc mừng.

Tô Mặc đứng dậy, Thí Thần Thương đột nhiên hư hóa, dần dần dung nhập vào cơ thể hắn.

Bây giờ đi cùng Toại Nhân Thị để cứu những Nhân tộc kia, hắn đã

có sự nắm chắc vạn toàn.

Lúc này Toại Nhân Thị đợi mãi không thấy, có chút đứng ngồi không yên.

"Tô Mặc là hy vọng tương lai của Nhân tộc, lần này ta triệu tập y đi cùng, có phải là hơi đường đột rồi không…" Toại Nhân Thị thở dài một hơi.

Vạn nhất Tô Mặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Toại Nhân Thị sẽ là tội nhân của cả Nhân tộc!

Ngay khi y định từ bỏ, Tô Mặc lại đột nhiên xuất hiện trước mặt y, mỉm cười nói: "Toại Nhân Thị đạo hữu, ta chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể đi cùng nhau." Toại Nhân Thị nhìn Tô Mặc, có chút lúng túng nói: "Tô Mặc tộc trưởng, hay là để một mình ta đi thôi…" Tô Mặc nhíu mày, nhanh chóng hiểu được sự lo lắng của Toại Nhân Thị, cười nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không có chuyện gì đâu." Toại Nhân Thị thấy thái độ của Tô Mặc kiên quyết, cũng mất đi ý định từ chối, chỉ có thể cười khổ gật đầu.

Lúc này Thái Huyền Thị đã được sắp xếp ổn thỏa, tất cả Nhân tộc an cư lạc nghiệp, ban ngày cày cấy, ban đêm ngồi thiền, đối với cuộc sống như vậy họ vô cùng hài lòng, bộ tộc vận hành cũng rất tốt, có mấy vị túc lão của Thái Huyền Thị điều hành quản lý, cho dù Tô Mặc tạm thời rời đi một thời gian, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đợi Tô Mặc xử lý xong mọi việc, y cùng Toại Nhân Thị mở đại trận, trực tiếp rời khỏi lãnh thổ Thái Huyền Sơn.

"Ra rồi?" Ngay khoảnh khắc hai người rời đi, Yêu sư Côn Bằng vẫn luôn quan sát bên ngoài đại trận đột nhiên tỉnh táo lại.

"Đại trận huyền diệu khó lường, ngay cả ta cũng cảm thấy nguy hiểm, chắc chắn là do Thánh nhân nhúng tay, nếu không thể tiến vào,

vậy chỉ có thể bắt đầu từ hai người trước mắt này." Yêu sư Côn Bằng đang định ra tay, đột nhiên thấy Tô Mặc dường như nhìn về phía vị trí của mình một cái, hắn liền sững sờ.

"Chẳng lẽ phát hiện ra ta?" Hắn nhanh chóng phủ quyết ý nghĩ này.

Tô Mặc chẳng qua chỉ là một Huyền Tiên nhỏ bé, Yêu sư Côn Bằng một móng vuốt có thể đập chết vô số người như vậy, nếu không phải vì muốn thăm dò tình hình bên trong đại trận, hắn đã tiện tay tiêu diệt rồi.

Chương 10

Một con kiến nhỏ bé như vậy, thì có thể gây ra sóng gió gì?

Đột nhiên, trong mắt Yêu sư Côn Bằng, bất ngờ xuất hiện một đốm lửa rực.

"Đông Hoàng Thái Nhất hại ta!

Đế Tuấn hại ta!" Yêu sư Côn Bằng vừa rồi để phòng ngừa vạn nhất, đã vận chuyển pháp mục thần thông nhìn về phía Tô Mặc và Toại Nhân Thị một cái.

Toại Nhân Thị thì không có gì, chỉ là một Đại La Kim Tiên hơi yếu một chút mà thôi.

Nhưng Tô Mặc thì khác, dưới pháp mục, ánh lửa chói mắt ngút trời, tựa như một lò luyện mặt trời thật sự, tích tụ sức mạnh hủy diệt cuồng bạo.

Đây là...

Thái Dương Chân Hỏa!

Ngọn lửa cực hạn chỉ có chí tôn mới có thể sở hữu!

Yêu sư Côn Bằng chỉ cần suy nghĩ một chút, đã hiểu ra cái bẫy mà Thiên Đế đã giăng ra.

Một Nhân tộc nhỏ bé mà thôi, căn bản không xứng sở hữu ngọn lửa mặt trời, Nhân tộc trước mắt này, thậm chí cả đại trận này, đều là thủ đoạn do Thiên Đế bố trí, để lừa hắn vào, sau đó triệt để vây giết!

"Ha ha ha!

Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, đáng tiếc đã bị ta phát hiện ra sơ hở." Yêu sư Côn Bằng giận quá hóa cười.

Bây giờ nếu còn canh giữ đại trận này, thì đúng là ngu không biết tự lượng sức mình.

Yêu sư Côn Bằng vung tay áo, trong mắt tràn đầy hận thù, trực tiếp bay đi.

Hắn không trực tiếp quay về Thiên Đình, mà nhìn hướng hắn rời đi, chính là vị trí của Bất Chu Sơn!

Tô Mặc và Toại Nhân Thị hai người cùng nhau tiến về phía trước, hướng về vùng đất sâu trong lãnh thổ Nhân tộc, trên đường đi gặp vô số cảnh bi thương, thây chất đầy đồng, cảnh tượng tan hoang, sự căm hận của Tô Mặc đối với Yêu tộc cũng ngày càng sâu sắc.

Chỉ cần có dấu vết của Yêu tộc, Tô Mặc trực tiếp quét ra Ngũ Sắc Thần Quang, tiêu diệt toàn bộ.

Có đến hàng trăm vạn Nhân tộc được cứu dưới tay Toại Nhân Thị và Tô Mặc, trong tiếng reo hò cảm tạ trời đất, Tô Mặc chỉ rõ con đường đến Thái Huyền Thị, thế là bộ lạc đông đúc men theo con đường đó tiến về phía Thái Huyền Sơn.

Tô Mặc và Toại Nhân Thị cùng nhau ra tay, đã sớm dọn sạch tất cả Yêu tộc trên đường đi, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

"Tô Mặc tộc trưởng, trên đường đi Yêu thần hiếm thấy, xem ra đều tập trung ở phía trước." Càng đến gần tổ địa của Nhân tộc, sắc mặt Toại Nhân Thị càng nặng nề.

Tô Mặc gật đầu, cũng cảm nhận được từng trận dao động linh lực hỗn loạn đến cực điểm, phía trước không xa có đại chiến.

Ngoài trăm dặm, tại tổ địa Nhân tộc, một đoàn yêu khí nồng đậm bao trùm, mây đen che đỉnh, khiến vô số Nhân tộc phía dưới sắc mặt trắng bệch.

“Nữ Oa Nương Nương!

Cứu chúng con với!” “Nữ Oa Nương Nương đại ân đại đức, cầu xin người ra tay cứu vớt Nhân tộc!” Tất cả Nhân tộc đều quỳ gối tại tổ địa, cầu xin Nữ Oa ra tay, đuổi đám Yêu tộc này ra khỏi lãnh thổ.

Sào Y Thị và Hữu Sào Thị mặt như tro tàn nhìn những người Nhân tộc khác đang tế bái, liếc nhìn nhau một cái, đều hiểu rằng khả năng Nữ Oa ra tay là vô cùng nhỏ nhoi.

“Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị... nể mặt Nữ Oa Thánh nhân, bọn ta tha cho các ngươi một mạng, còn không mau cút đi?” một vị Yêu thần lạnh lùng quát.

Thiên Đình Yêu tộc tuy bày ra tư thế diệt tuyệt Nhân tộc, nhưng thực tế Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ mà kết thù với Nữ Oa, cho nên đối với những Nhân tộc sơ đại như Tam Tổ Nhân tộc, đại quân Yêu tộc thường trực tiếp thả đi.

“Bọn ta cùng Nhân tộc cùng tồn vong!” Hữu Sào Thị lạnh lùng hừ một tiếng.

Vị Yêu thần kia lập tức nổi giận, quát: “Chẳng lẽ các ngươi nghĩ Yêu tộc thật sự không dám giết?” “Chuyện Đồ Vu Kiếm, tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ sự tồn tại nào mà bị cản trở.” Giọng của Yêu soái Phi Liêm vô cùng lạnh lùng.

Nếu Yêu thánh đã lên tiếng, các Yêu thần khác lập tức dẫn quân tấn công, dưới sự chỉ dẫn của các vì sao trên trời mà xung kích vào tổ địa Nhân tộc.

Để đảm bảo việc đúc Đồ Vu Kiếm thuận lợi, Thiên Đình Yêu tộc thậm chí còn mượn một phần sức mạnh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mấy ngôi sao không ngừng luân chuyển trên bầu trời, khiến Yêu tộc hoàn toàn nắm giữ mảnh thiên địa này.

Cùng lúc đó, Đông Thiên Môn mở rộng, đại quân Yêu tộc không ngừng xuống trần gian, rõ ràng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã có chút mất kiên nhẫn, định trực tiếp bắt đầu thu hoạch tính mạng.

Ánh sao rực rỡ rơi xuống, những tảng thiên thạch lăn tròn không ngừng rơi xuống tổ địa Nhân tộc, buộc Hữu Sào Thị và Sào Y Thị phải vất vả chống đỡ, nhưng vẫn có hàng chục vạn Nhân tộc bị giết, nhiều Nhân tộc hơn thì bị Yêu tộc dùng thuật pháp bắt đi như súc vật.

"Yêu tộc, không chết không thôi!" Toại Nhân Thị nhìn thấy cảnh này, lập tức hai mắt nứt ra, tấn công lên bầu trời.

Nhưng lúc này trên trời không chỉ có hàng trăm vạn yêu binh, thậm chí còn có hơn mười vị Yêu thần, cùng với một vị Yêu thánh trấn áp, hành động này của Toại Nhân Thị không khác gì lấy trứng chọi đá!

"Tìm chết." một Yêu thần đầu báo nhếch mép, trực tiếp hóa thành nguyên hình, há cái miệng to như chậu máu cắn xuống.

Tô Mặc sắc mặt thản nhiên, lòng bàn tay sáng lên, ánh sáng ngũ sắc che kín cả bầu trời, thậm chí che lấp cả mặt trời, mặt trăng và các vì sao, trực tiếp hút Yêu thần kia vào lòng bàn tay.

"Ngũ Sắc Thần Quang?

Khổng Tuyên?" Phi Liêm khẽ nheo mắt.

Tô Mặc tiện tay ném Yêu thần đầu báo ra sau lưng, sau đó nói: "Ta là Nhân tộc." "Ngũ Sắc Thần Quang, tuyệt kỹ của Khổng Tuyên, Nhân tộc không xứng học được!" Phi Liêm khinh thường nói.

Chương 11

Nhân tộc dưới đất trong lòng dâng lên một trận tức giận, nhưng cũng không thể phản bác lời của Phi Liêm.

Khổng Tuyên là con công đầu tiên giữa trời đất, cũng là con cháu của Phượng Hoàng tộc, bất luận tư chất hay căn nguyên đều hơn xa Nhân tộc vô số lần, căn bản không có bất kỳ khả năng so sánh nào, Ngũ Sắc Thần Quang chính là thiên phú thần thông của Khổng Tuyên.

"Ngươi cũng muốn cản trở đại quân Yêu tộc của ta?" Phi Liêm thản nhiên nói.

Tô Mặc nói: "Cản trở thì sao?

Muốn đạp phá tổ địa Nhân tộc, thì phải qua xác ta trước đã." Phi Liêm cười, sở dĩ y hỏi thêm Tô Mặc hai câu, chẳng qua là nể mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng Tô Mặc vẫn không biết sống chết, y cũng không cần khách khí nữa.

Ầm!

Một con rồng sấm cuộn trào giữa tầng mây đen vô biên, đột nhiên giáng xuống vạn trượng lôi đình, mang theo uy áp vô cùng giáng lâm.

Tô Mặc khẽ vung tay áo, Ngũ Sắc Thần Quang tỏa sáng, trực tiếp cuốn cả mảng mây sấm vào trong tay áo!

"Giết!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của đại quân Yêu tộc, vô số Yêu tộc tựa như hồng thủy từ trời giáng xuống, vung binh khí chém ra, biển máu cuồn cuộn.

Trong tay Tô Mặc đột nhiên xuất hiện một thanh bảo kiếm, trên thân kiếm tỏa ra từng đạo ánh sáng công đức huyền hoàng, khiến tất

cả Nhân tộc đang kinh hãi run rẩy đều chấn động, đột nhiên có thêm một trận dũng khí phấn đấu giết địch.

Nhân Hoàng Kiếm, có mối liên hệ mật thiết với Nhân tộc.

Nhân tộc càng đông, uy năng của Nhân Hoàng Kiếm càng mạnh.

Nhân Hoàng Kiếm càng mạnh, sức mạnh của Nhân tộc cũng càng mạnh!

"Phản kháng!

Không thể chết vô ích!" "Yêu tộc giết ta, ta cũng phải giết Yêu tộc!" Vốn dĩ sự chênh lệch giữa Nhân tộc và Yêu tộc quá lớn, lớn đến mức chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Nhưng cùng với sự xuất hiện của Nhân Hoàng Kiếm, huyền hoàng chi khí bao trùm khắp nơi, ngưng tụ tất cả tín ngưỡng chi lực lại làm một, tập kết thành một thể thống nhất, mũi nhọn hướng thẳng về Yêu tộc!

Tô Mặc tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, một cảm giác mơ hồ trong tâm trí gia trì, khiến hắn không nhịn được giơ cao Nhân Hoàng Kiếm, triệu hồi vô cùng huyền hoàng khánh vân, ánh sáng vàng nhạt sái lạc xuống, phủ lên người tất cả Nhân tộc.

Bảo vệ Nhân tộc!

Thực lực của Nhân tộc bình thường tăng vọt, miễn cưỡng có thể bảo toàn tính mạng trong tay yêu binh, không còn bị tàn sát dã man như cỏ rác.

Một số Nhân tộc có tu vi cao thâm, sau khi tiếp xúc với huyền hoàng chi khí liền toàn thân chấn động, từng người một hóa thành chiến tiên đao thương bất nhập, xông vào giữa Yêu tộc chém giết một trận.

“Vãi chưởng... hóa ra Nhân Hoàng Kiếm mới là BUG lớn nhất!” Tô Mặc cũng kinh ngạc.

Tác dụng lớn nhất của Nhân Hoàng Kiếm là có thể ngưng tụ Nhân tộc, nâng cao thực lực của cả tộc quần.

Không chủ sát phạt, không chủ hủy diệt, ngưng tụ ánh sáng của Nhân tộc, mới thực sự là thánh đạo chi kiếm!

Yêu tộc và Nhân tộc giống như hai dòng lũ lớn va vào nhau, trong tầm mắt đều là cảnh giết chóc của hai bên, sự dũng mãnh không sợ chết của Nhân tộc thậm chí còn dọa sợ cả đại quân Thiên Đình Yêu tộc tinh nhuệ nhất thiên hạ.

“Tô Mặc tộc trưởng…” Mắt Toại Nhân Thị lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Tô Mặc nói: “Hiện tại Nhân tộc tạm thời có thể chống lại cuộc tấn công của Yêu tộc, nhưng không phải là kế lâu dài, xin Toại Nhân Thị đạo hữu giúp đỡ phản công.” Toại Nhân Thị nghiêm túc gật đầu, hiện tại y đã hoàn toàn tin tưởng Tô Mặc, nói: “Ngươi phải cẩn thận.” Nói xong, y đáp xuống mặt đất cùng với hai vị tiên tổ khác của Nhân tộc, cùng nhau đối phó với mấy vị Yêu thần còn lại.

“Chỉ bằng các ngươi, còn lâu mới đủ.” Phi Liêm vỗ cánh, trong vòng trăm dặm cát bay đá chạy, hoàn toàn nhấn chìm tất cả.

Thân là Yêu soái, y nhận ra Tô Mặc là mấu chốt của Nhân tộc, chỉ cần giết chết hắn, những Nhân tộc còn lại cũng không còn sức chống cự.

Trong gió cát, một bóng dáng to lớn dần dần tiếp cận, chính là Phi Liêm dùng thân thể lao thẳng về phía Tô Mặc!

Tô Mặc lại một lần nữa thi triển Ngũ Sắc Thần Quang, thân thể Phi Liêm cứng đờ trong chốc lát, nhưng nhanh chóng dựa vào sức mạnh cường đại để thoát ra, thế đi không giảm mà húc bay Tô Mặc cả

trăm dặm.

"Vãi chưởng!" Toàn thân Tô Mặc như muốn rã rời, mỗi một nơi đều truyền đến cơn đau dữ dội, may mắn là thanh Nhân Hoàng Kiếm trong tay trước sau không tuột khỏi tay, ánh sáng huyền hoàng lấp lánh, chữa lành hoàn toàn thương thế của hắn.

"Hoàn thành thành tựu 'Lần đầu tiên trọng thương gần chết', nhận được gói quà thành tựu!" "Có muốn mở gói quà thành tựu không?" Khóe miệng Tô Mặc khẽ co giật, mẹ nó cái này cũng có gói quà, cũng quá vô lý rồi chứ?

Nhưng gói quà không lấy thì phí, Tô Mặc thầm niệm trong lòng mở ra, hệ thống nhanh chóng phản ứng.

"Nhận được huyết mạch Bàn Cổ (cấp bậc Tổ Vu)!" Ngay khi hệ thống vừa dứt lời, Tô Mặc đột nhiên hai mắt trợn trừng, một cơn đau dữ dội vượt xa lúc nãy ập đến.

Cảm giác này, giống như nguyên thần và nhục thân của Tô Mặc bị vo thành một cục, sau đó từng chút một nghiền nát, và quá trình này được làm chậm lại hàng triệu lần, khiến Tô Mặc có thể cảm nhận đầy đủ sự giày vò sống không bằng chết này.

"Hệ thống, chuyện gì vậy?" Tô Mặc gầm lên.

Hệ thống nói: "Trả lời Túc chủ, dung hợp huyết mạch Bàn Cổ là quá trình tất yếu, Túc chủ ngài mở ra huyết mạch cấp bậc Tổ Vu, độ khó dung hợp cực lớn." Tô Mặc hiểu rồi, hệ thống muốn chơi chết mình!

Mỗi một tộc nhân của Vu Tộc, từ khi sinh ra đã trải qua thời gian dài chiến đấu, mỗi tấc huyết mạch Bàn Cổ trong cơ thể đều được giải phóng và rèn luyện hoàn hảo.

Tô Mặc đột nhiên có được huyết mạch Bàn Cổ, muốn dung hợp

đương nhiên không phải là chuyện đơn giản.

Chương 12

"Bây giờ phải làm sao?" Tô Mặc hỏi.

"Trả lời Túc chủ, cách tốt nhất là trải qua nhiều trận chiến, dùng các thủ đoạn cực đoan để mài giũa nhục thể." Mắt Tô Mặc sáng lên, ngay trước mắt hắn có một mục tiêu rất tốt!

Phi Liêm cười lạnh nhìn Tô Mặc đang nằm trong vũng máu, nói: "Phàm phu tục tử, cũng dám thách thức uy nghi của Thiên Đình?" Tô Mặc tự tìm đường chết, Khổng Tuyên hay Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có tư cách hỏi tội.

Nhưng ngay khi y định phá hủy Nhân Hoàng Kiếm, lại thấy Tô Mặc lảo đảo đứng dậy, trừ những vết máu trên người, và vẻ mặt có chút méo mó ra, không có bất kỳ dấu hiệu bị thương nào!

Khóe miệng Phi Liêm nhếch lên một nụ cười lạnh, móng vuốt khổng lồ chộp thẳng xuống đầu Tô Mặc, gió mạnh gào thét, lại có thêm hàng vạn Yêu tộc và Nhân tộc bị hất bay ra ngoài.

Ầm!

Tô Mặc lại một lần nữa bị móng vuốt khổng lồ đè xuống, nhưng lần này hắn không bị thương chút nào, ngược lại cảm thấy huyết mạch sôi trào, cơn đau dữ dội cũng giảm đi quá nửa.

"Lần này phải mượn Yêu thánh Phi Liêm, triệt để nâng cấp nhục thân lên!" Tô Mặc dùng hết sức toàn thân, một quyền đánh vào móng vuốt của Phi Liêm!

Phi Liêm cảm nhận được động tĩnh dưới móng vuốt, vốn đã nhận ra có chút không ổn, lúc này đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh to lớn ập đến, ngay cả phản kháng cũng không kịp, trực tiếp bị

hất bay.

"Sao có thể?" Ánh mắt Phi Liêm tràn đầy kinh ngạc.

Tô Mặc vừa rồi chỉ là một Huyền Tiên bình thường, cùng lắm là sở hữu Ngũ Sắc Thần Quang, căn bản không được Phi Liêm để vào mắt.

Nhưng trong nháy mắt, nhục thân của Tô Mặc lại không ngừng tăng lên, trong chớp mắt đã không kém y nửa phần.

"Người này là mối đe dọa lớn đối với Yêu tộc!" Sắc mặt Phi Liêm trầm xuống, hạ quyết tâm giết chết Tô Mặc.

Hiện tại Tô Mặc không còn là một Huyền Tiên nhỏ bé, mà tràn đầy sự quỷ dị như vậy, nếu cho hắn thời gian trưởng thành, tuyệt đối sẽ gây ra không ít phiền phức cho Thiên Đình.

Ngay sau đó, Phi Liêm vận chuyển yêu lực, giữa trời đất mây đen giăng kín, yêu phong cuồn cuộn cắt đứt bát hoang!

Nhục thân của Yêu tộc là vũ khí tốt nhất, Phi Liêm thân là dị chủng bẩm sinh, càng tận dụng nhục thân của mình đến cực hạn.

Ảnh móng vuốt, vết gió, liên tiếp không ngừng.

Mỗi một hơi thở, cơ thể Tô Mặc đều phải chịu hàng trăm nghìn đòn tấn công của Phi Liêm, huyết mạch của Bàn Cổ không ngừng dung hợp với nhục thân của Tô Mặc, sức mạnh của nhục thể đang dần dần thức tỉnh!

"Tuyệt đối không phải Nhân tộc!

Rốt cuộc có lai lịch gì!" Cùng với việc Phi Liêm liên tục ra tay, nội tâm của y cũng dần dần chìm xuống.

Theo lý thường, dù là một đại năng, chịu nhiều đòn như vậy, sinh cơ cũng gần như cạn kiệt, nhưng Tô Mặc trừ việc không có sức phản

kháng ra, không bị thương chút nào!

Biểu hiện quỷ dị này, không khỏi khiến Phi Liêm liên tưởng đến đối thủ cũ đã nhiều năm.

Vu Tộc!

Cùng lúc đó, tại lãnh địa Vu Tộc ở Bất Chu Sơn.

Đế Giang, thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, sắc mặt biến đổi, nói: "Ta cảm nhận được một vị đồng bạn đã thức tỉnh!" Sắc mặt của các Tổ Vu khác đều có chút thay đổi, bởi vì họ đều hiểu ý nghĩa lời nói của Đế Giang.

Dân số Vu Tộc ít ỏi, nếu một Vu Tộc bình thường thức tỉnh, Thập Nhị Tổ Vu đều sẽ phái người đi đón về Bất Chu Sơn.

Nhưng hai chữ "đồng bạn", Đế Giang lại chưa bao giờ dùng!

"Cũng là Tổ Vu?" Xa Bỉ Thi ngơ ngác hỏi.

Đế Giang gật đầu nói: "Không sai." "Có một vị Tổ Vu lưu lạc bên ngoài…" Các Tổ Vu khác phân phân thở dài tiếc nuối.

"Bây giờ còn đợi gì nữa?

Không mau đón y về Vu Tộc?" Chúc Dung hưng phấn nói.

Vu Tộc có thêm một vị Tổ Vu, thực lực sẽ có sự thay đổi trời long đất lở.

Quan trọng nhất là, sự cân bằng vốn đã mong manh giữa Vu Tộc và Yêu tộc cũng sẽ bị phá vỡ, cán cân thắng lợi sẽ dần dần nghiêng về phía Vu Tộc.

"Hiện tại y đang ở phía đông Hồng Hoang, dường như là vị trí của Nhân tộc." Hậu Thổ mặc một chiếc váy vàng, dung mạo tú mỹ, thản nhiên nói.

“Nhân tộc?” Cộng Công nhíu mày, “Cái tiểu chủng tộc do Nữ Oa tạo ra đó à?” “Nhân tộc không có sở trường gì, chỉ là khả năng sinh sản cực tốt, không có gì nổi bật.” Cú Mang giải thích.

Huyền Minh nói: “Nghe nói hiện tại Yêu tộc đang tập trung binh lực ở phía đông Hồng Hoang, không biết đã xảy ra chuyện gì.” Chúc Dung lập tức mặt đầy tức giận, gầm lên: “Chắc chắn là đang truy sát huynh đệ của chúng ta, ta bây giờ sẽ đi giết chúng!” Lời này vừa nói ra, ngay cả Đế Giang cũng không có bất kỳ phản đối nào.

Dù sao, một vị Tổ Vu mới ra lò, ảnh hưởng đối với Vu Tộc thực sự quá lớn, tuyệt đối không thể để Yêu tộc đạt được. … Chỉ trong một chén trà, cục diện đã có sự thay đổi trời long đất lở.

Thân hình Tô Mặc không biết từ khi nào đã to lớn lên cả nghìn lần, một tay một chân, vững vàng đè Phi Liêm xuống đất.

“Vu Tộc!” Phi Liêm gầm lên.

Hiện tại, y chỉ cảm thấy mình bị Vu Tộc gian trá lừa gạt.

Chương 13

Vị Tổ Vu trước mắt này, rõ ràng đã giả trang thành Nhân tộc, cố ý đến đây mai phục tấn công y!

Sắc mặt Phi Liêm đỏ bừng, nội tâm càng tràn đầy cảm giác khuất nhục.

Tô Mặc nắm chặt thân thể Phi Liêm, hung hăng đập y vào trong bùn đất.

Trên bầu trời, vô số vì sao rơi xuống, hóa thành sao băng rơi xuống, nhưng trước sau vẫn không thể lay động Tô Mặc nửa phần.

Phi Liêm liều mạng giãy giụa, nhưng nhục thân của Yêu tộc, căn bản không thể chống lại Vu Tộc.

Tô Mặc rảnh tay, một quyền đánh ra không trung, tiếng sóng âm khủng bố chấn động trăm dặm, mặt đất hiện ra một vết nứt khổng lồ, vô số Yêu tộc chết thảm trong đó.

"Vu Tộc… Tổ Vu!" Trên Cửu Thiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã cảm nhận được động tĩnh ở hạ giới, vì vậy không do dự phát động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trong ban ngày ánh sao rực rỡ, uy áp khó tả bao trùm trời đất.

Tô Mặc đứng thẳng người, lòng bàn tay xuất hiện một cây trường thương, ngẩng đầu nhìn lên tiên cảnh ẩn hiện trên bầu trời, ánh mắt tràn đầy sự không thiện chí.

"Thiên Đình Yêu tộc, tàn sát Nhân tộc của ta, hôm nay phải báo đáp!" Thí Thần Thương tựa như một con rồng lượn, lôi đình hủy diệt không ngừng biến đổi, không gian xung quanh đều hóa thành hư vô.

Động tĩnh lớn ở phía đông Hồng Hoang, trong nháy mắt vang dội khắp Hồng Hoang, tất cả đại năng đều kinh hãi nhìn xuống.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc!" "Chẳng lẽ Vu Yêu lại khai chiến rồi?

Thanh thế dường như đã bước vào trận quyết chiến!" Hai mắt Tô Mặc ẩn chứa ngọn lửa, ngọn lửa hừng hực từ cơ thể bùng phát ra, hóa thành từng con Kim Ô kêu dài, lại có vô số Yêu tộc ôm hận, trực tiếp bị thiêu thành tro bụi.

"Thái Dương Chân Hỏa?" Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn có chút kinh ngạc.

Thái Dương Chân Hỏa không phải chỉ có Kim Ô tộc mới nắm giữ, nhưng đạt đến cảnh giới thiêu đốt vạn vật, đất đỏ ngàn dặm như của Tô Mặc, thì cũng chỉ có Kim Ô tộc.

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn có chút âm trầm, để một Nhân tộc ti tiện tu luyện Thái Dương Chân Hỏa đến cảnh giới này, đối với chí tôn là một sự sỉ nhục lớn lao.

"Không biết lấy được Thí Thần Thương từ đâu, đều phải trả giá." Đế Tuấn mở Hà Đồ Lạc Thư, cả bầu trời sao vì thế mà thay đổi, các vì sao đè nặng xuống, phảng phất như cách Hồng Hoang không chỉ một gang tấc, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao sái hạ ánh sáng diệt thế đủ màu sắc, khiến tất cả đều ảm đạm thất sắc.

Tô Mặc đứng trên đầu tất cả Nhân tộc, tay cầm Thí Thần Thương cũng có chút run rẩy, Ngũ Sắc Thần Quang và Hủy Diệt Chi Thương cùng xuất ra, cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ.

Nếu không phải vừa rồi mở gói quà lớn nhận được nhục thân Tổ Vu, thì Tô Mặc đã sớm trong nháy mắt tan thành tro bụi.

"Chẳng lẽ các ngươi không sợ Nữ Oa Nương Nương hỏi tội?"

Toại Nhân Thị lớn tiếng gầm lên.

Tiếng của y xuyên thấu tam giới, tự nhiên cũng lọt vào tai Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

"Ngu muội ngoan cố!" Mắt Đông Hoàng Thái Nhất lộ vẻ hung ác.

Nữ Oa thì sao?

Thánh nhân không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang.

Huống hồ Nữ Oa tuy danh là Thánh Mẫu của Nhân tộc, nhưng cũng là Hoàng của Yêu tộc.

Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, Nữ Oa cũng cảm thấy khó xử, dứt khoát không ra tay!

Đối với Thánh nhân cao cao tại thượng, sự hưng suy nhất thời của một chủng tộc căn bản không là gì cả, tương lai Nhân tộc mới thực sự là nhân vật chính của trời đất.

"Bệ hạ!

Vu Tộc… đang tấn công Đông Thiên Môn!" Lúc này lại có một nhóm Yêu thần vội vã tiến vào đại điện.

"Tạm thời chống cự!

Đợi thu thập đủ thi thể Nhân tộc này, đã đủ để luyện chế Đồ Vu Kiếm!" Đế Tuấn trước tiên sắc mặt trầm xuống, sau đó lại cắn răng nói.

Lại một lúc sau, cả đại điện lờ mờ nghe thấy tiếng la hét chém giết!

Đế Tuấn đột nhiên đứng dậy, hận thanh nói: "Lũ Tổ Vu, phá hỏng đại sự của ta!" Bây giờ không quản cũng không được, giữa việc tiếp tục điều khiển đại trận công phạt Nhân tộc và bảo vệ tôn nghiêm của Thiên Đình, căn bản không có bất kỳ sự cần thiết nào phải cân nhắc!

Muốn đối kháng với sự hợp lực của Thập Nhị Tổ Vu, bắt buộc phải điều động toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vì vậy áp lực trên người Tô Mặc giảm mạnh, cả bầu trời sao cũng dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh.

"Tổ Vu…" Tô Mặc ngẩng đầu nhìn bóng dáng khổng lồ ẩn hiện trên bầu trời, trong lòng đã có tính toán.

Chắc chắn Vu Tộc nể mặt hắn đã trở thành Tổ Vu, nên đã trực tiếp ra tay chặn Thiên Đình, mới cho hắn một đường sống.

"Lần này phải nợ Vu Tộc một ân tình lớn." Tô Mặc chậm rãi thở ra một hơi.

Vu Tộc cứu không chỉ mình hắn, mà còn có hàng chục tỷ Nhân tộc!

Phi Liêm vốn đang có vẻ mặt nắm chắc phần thắng, lúc này cũng xuất hiện một chút hoảng sợ.

"Vu Tộc lại tấn công vào lúc này?

Chắc chắn đã biết kế hoạch của bệ hạ!" Phi Liêm trong lòng gầm thét.

Chương 14

Tô Mặc một tay tóm lấy Phi Liêm, vẻ mặt tràn ngập sự lạnh lùng.

"Yêu tộc xâm phạm Nhân tộc, phải trả giá!" Nói xong, Tô Mặc dùng hết sức toàn thân, sức mạnh bàng bạc đủ để xé núi trấn nhạc, chỉ một quyền đã đánh nát yêu khu của Phi Liêm từng tấc một!

Phi Liêm đau đớn, phát ra tiếng gầm tuyệt vọng, nhưng quyền cước của Tô Mặc vẫn không dừng lại, một quyền lại một quyền, một cước lại một cước, mặt đất không ngừng rung chuyển.

Không biết qua bao lâu, sự giãy giụa của Phi Liêm trở nên yếu ớt, cuối cùng trực tiếp mất đi hơi thở!

Trên bầu trời rộng lớn, truyền đến một tiếng gầm phẫn nộ đến tột cùng, nhưng dưới sự kìm kẹp của Tổ Vu, căn bản không rảnh tay làm gì.

Những yêu binh xâm phạm Nhân tộc thấy vậy, lập tức cũng trở nên hỗn loạn.

Dưới kỷ luật quân đội nghiêm minh, những yêu quân này cuối cùng lựa chọn phát động cuộc tấn công tuyệt vọng, nhưng Tô Mặc đã sớm nhận ra, Ngũ Sắc Thần Quang thi triển ra, hóa thành từng dải cầu vồng che trời, quét sạch và xóa sổ toàn bộ đám yêu quân này!

Các Nhân tộc khác trước tiên kinh hãi, sau đó đồng loạt phát ra tiếng hoan hô lớn.

"Trời phù hộ Nhân tộc!" "Nhân tộc bất diệt!" Tam Tổ Nhân tộc càng nước mắt lưng tròng, bất kể thế nào, Nhân tộc tạm thời đã thoát khỏi sự tàn sát của Yêu tộc.

"Cảm tạ đại ân của Tô Mặc tộc trưởng!

Thái Huyền Thị tuyên cổ bất diệt!" Toại Nhân Thị cúi đầu thật sâu.

"Cảm tạ đại ân của Tô Mặc tộc trưởng!

Thái Huyền Thị tuyên cổ bất diệt!" Sau khi Toại Nhân Thị xong, Hữu Sào Thị và Sào Y Thị cũng cung kính bái tạ.

Ngay sau đó, cả Nhân tộc đều quỳ bái trên mặt đất, hướng về Tô Mặc bày tỏ lòng cảm kích từ tận đáy lòng.

Tô Mặc nhìn cảnh này, trong lòng ngũ vị tạp trần, không nhịn được thở dài một tiếng.

Dù biết rằng Nhân tộc chỉ cần vượt qua đại kiếp này là có thể tái sinh, trở thành nhân vật chính mới của trời đất, nhưng hắn vẫn không nỡ để đồng bào của mình phải đối mặt với thảm cảnh.

Những Nhân tộc này chỉ biết mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, cuộc sống giản dị mà đầy hương vị, không có bất kỳ lý do gì phải đột nhiên đối mặt với sự tàn khốc của Hồng Hoang.

Thánh nhân không muốn quản, vậy thì Tô Mặc quản!

"Thái Huyền Thị, từ nay về sau nguyện ý vĩnh viễn che chở Nhân tộc!" Tô Mặc giơ cao Nhân Hoàng Kiếm, huyền hoàng công đức chi khí bao trùm toàn thân, hóa thành vô số con rồng vàng gào thét.

Cảnh tượng này thậm chí còn được khắc sâu vào hư không, khiến một số đại năng không khỏi kinh ngạc.

"Nhân tộc xuất hiện một nhân vật như vậy…" Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán tỉnh lại từ trong tu luyện, đợi sau khi nhìn rõ cục diện liền phát ra một tiếng thở dài.

"Nhân tộc… hừ!" Dưới Hồng Hoang là biển máu vô biên, Minh Hà Lão Tổ cười lạnh nói.

Tuy Tô Mặc hiện tại sở hữu nhục thân của Tổ Vu, nhưng nguyên thần lại không có chút che đậy nào, rõ ràng nói cho tất cả mọi người biết, hắn là một Nhân tộc chính gốc!

Nhưng lại có một tồn tại đối với điều này khinh thường.

"Thiên Đế a Thiên Đế, nếu không phải vì muốn giết ta mà ngươi đã tốn công tốn sức như vậy, lão tổ ta làm sao có thể để ngươi được như ý?" Yêu sư Côn Bằng cười lạnh.

Hắn hiện tại mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không chỉ đại trận kia hung hiểm, mà ngay cả Nhân tộc nhỏ bé sở hữu Thái Dương Chân Hỏa kia, thực tế đều có sức mạnh sánh ngang đại năng!

Nhiều tầng cạm bẫy liên tiếp được bố trí, chỉ cần sơ suất một chút là trúng kế, ít nhất cũng là một cục diện nguyên khí đại thương.

Yêu sư Côn Bằng đã quyết định, Thiên Đình tuyệt đối không thể quay lại, không chừng sẽ có nhiều phiền phức hơn đang chờ đợi hắn.

Một hạt giống hận thù đã được gieo xuống, trong lòng Yêu sư, Thiên Đế đã xé rách mặt nạ, vậy thì hắn cũng không cần phải kiêng kỵ nữa.

Cơ duyên thành đạo của chí tôn Yêu tộc, hắn thế nào cũng phải có được! … Tô Mặc tận hưởng tiếng hoan hô của vô số Nhân tộc, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thanh Nhân Hoàng Kiếm trong tay cũng dần dần xảy ra biến hóa.

Thân kiếm vốn có chút xa hoa trở nên trầm lắng hơn, hoa văn khắc trên thân kiếm càng thêm nội liễm, tư thế Tô Mặc một mình cầm kiếm đã được khắc sâu vào mũi kiếm dưới dạng đồ đằng, phía dưới là vô số Nhân tộc đang cúi đầu bái lạy.

Trên chuôi kiếm dày nặng, lặng lẽ hiện lên hai chữ Thái Huyền.

"Thái Huyền Kiếm…" Tô Mặc từ từ nghiền ngẫm mấy chữ này.

Hắn biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhân Hoàng Kiếm của hắn, không chỉ biến thành Thái Huyền Kiếm, mà còn một bước nhảy vọt từ Hậu Thiên Chí Bảo lên cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhân Hoàng nắm giữ kiếm này, đủ để hiệu lệnh Nhân tộc!

Nếu dùng thuật ngữ game, bất kỳ Nhân tộc nào, chỉ cần ở dưới ánh sáng của Thái Huyền Kiếm, không chỉ lực ngưng tụ được nâng cao đáng kể, mà thuộc tính cũng tăng lên gấp bội, từng người một đều mạnh mẽ như vừa cắn thuốc lắc.

"Thái Huyền Thị, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Hữu Sào Thị ngay cả cách xưng hô cũng đã thay đổi, tôn kính gọi Tô Mặc là Thái Huyền Thị.

Tam Tổ Nhân tộc lòng dạ rộng rãi, một lòng chỉ vì Nhân tộc, đương nhiên hiểu đạo lý người hiền tài nên ở trên.

Tô Mặc chống lại áp lực nặng nề của Yêu tộc, cứu vớt Nhân tộc khỏi nước sôi lửa bỏng, so với họ thì càng thích hợp hơn để dẫn dắt Nhân tộc.

Chương 15

"Không thể lơ là cảnh giác, Yêu tộc sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Tô Mặc nói.

Toại Nhân Thị gật đầu, sau đó cảm thán nói: "Thái Huyền Thị, tiếp theo phải phiền ngươi rồi." Nhân tộc muốn trốn tránh sự truy sát và nuôi nhốt của Yêu tộc, bắt buộc phải tiến vào trong Tiên Thiên Ngũ Hành Trận.

"Đây không phải là kế lâu dài, nhưng cũng chỉ có thể như vậy." Tô Mặc gật đầu.

Trải qua trận chiến này, danh vọng của Tô Mặc đã đuổi kịp Tam Tổ Nhân tộc, thậm chí còn có phần vượt qua, trở thành hy vọng lớn nhất trong Nhân tộc.

Yêu tộc muốn thoát khỏi sự triền miên của Tổ Vu, e rằng cần một khoảng thời gian, Tô Mặc và Tam Tổ Nhân tộc dẫn dắt hàng trăm triệu Nhân tộc, bắt đầu cuộc di cư dài đằng đẵng.

Nếu là cuộc di cư bình thường, e rằng đợi Yêu tộc rảnh tay, Nhân tộc cũng chưa đi được bao xa, may mắn là Tô Mặc thông qua gói quà hàng ngày đã nhận được một món đồ di động tên là "Phong Hành Chu", mỗi lần đều có thể mang theo không ít Nhân tộc dịch chuyển, tiết kiệm được không ít thời gian.

Chưa đầy một tháng, đã có một phần nhỏ Nhân tộc tiến vào Thái Huyền Sơn, trở thành một thành viên của Thái Huyền Thị.

Những Nhân tộc này phần lớn đến từ các bộ lạc của Tam Tổ Nhân tộc, tức là Toại Nhân Thị, Sào Y Thị, Hữu Sào Thị tam tộc, thực lực của ba bộ lạc này rất mạnh, cũng mang lại cho Thái Huyền Thị một lượng lớn máu tươi mới, nhất thời Thái Huyền Thị phát triển rực

rỡ, ánh sáng công đức mỗi ngày sái lạc, trở thành một kỳ quan hùng vĩ.

"Chúc mừng Túc chủ mở gói quà hàng tháng, nhận được thần thông Tụ Lý Càn Khôn!" Tô Mặc lại một lần nữa mở gói quà hàng tháng, lần này thu hoạch cũng không nhỏ, Tụ Lý Càn Khôn là thần thông độc môn của Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử, phối hợp với Ngũ Sắc Thần Quang, có thể nói là không vật gì không thu!

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng một Nguyên Hội nữa, ta sẽ không gì không làm được." Mắt Tô Mặc lóe lên ánh vàng.

Gói quà của hệ thống cũng rất lợi hại, Tô Mặc đến nay đã mở ra hơn trăm món thiết bị xây dựng, trong lãnh thổ Thái Huyền Sơn sớm đã khắp nơi là tử hà bay lượn, lầu các cung điện tựa như tiên cảnh, e rằng đã đạt đến trình độ của một động thiên phúc địa bình thường.

Bàn Đào và Nhân Sâm Quả cũng có hơn mười quả, thậm chí còn có một lò Cửu Chuyển Kim Đan, uống một viên có thể đắc đạo thành tiên!

Trong số những viên kim đan này, hơn một nửa đã vào bụng Tô Mặc, phần còn lại đều cho Thiếu Ngu Thị uống, khiến tu vi của y không ngừng tăng lên, trực tiếp bước vào cảnh giới Thiên Tiên.

Tu vi Thiên Tiên, đủ để đi lại trong Hồng Hoang, đặt trong Nhân tộc cũng thuộc hàng đại tướng.

Đáng tiếc trí thông minh của Thiếu Ngu Thị vẫn là một điểm yếu, Tô Mặc cũng không thể giao trọng trách, chỉ có thể để y không ngừng tu luyện, biết đâu một ngày nào đó có thể vượt qua tất cả Nhân tộc khác.

Thời gian trôi qua, mỗi ngày đều có không ít Nhân tộc đến đầu quân, số người của Thái Huyền Thị cũng ngày càng tăng, cuối cùng Tô Mặc chia Thái Huyền Thị thành bốn bộ, lần lượt là Thiên, Địa,

Huyền, Hoàng.

Thiên bộ chuyên về tu luyện sát phạt, Địa bộ quản lý linh thực vật, Huyền bộ thu gom không ít kỳ tài ngoài tu luyện, Hoàng bộ thì là đông đảo Nhân tộc bình thường.

Bốn bộ tuy cấp bậc phân minh, nhưng sự lưu thông rất rộng, mỗi người Nhân tộc đều có thể tùy ý gia nhập theo ý muốn của mình.

Dù sao gói quà của Tô Mặc mỗi ngày mở không ngừng, hoàn toàn có thể cung cấp cho hàng trăm triệu Nhân tộc hiện tại sinh tồn, thậm chí còn dư ra không ít.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, hư không vô tận đột nhiên vang lên một tiếng chuông, một tòa cung điện hùng vĩ tử khí oanh nhiễu hiển hiện!

Kim Ngao Đảo, Ngọc Hư Cung, Thủ Dương Sơn… và nhiều đạo trường của Thánh nhân khác lần lượt cảm nhận được động tĩnh, sáu vị Thánh nhân cùng nhau rời đi, tiến về phía ngoại thiên.

Đợi tất cả Thánh nhân đến đông đủ, thân ảnh Hồng Quân dần dần hiện ra trên chiếc bồ đoàn ở vị trí cao nhất.

"Kính chào Lão sư!" Tất cả Thánh nhân đồng thanh nói.

Hồng Quân liếc nhìn một vòng, nói: "Đại kiếp đã đến, nhân quả của Nhân tộc đã lệch hướng." Một câu nói đơn giản, tất cả Thánh nhân liếc nhìn nhau, trong lòng đã có tính toán.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến lên một bước, nói: "Lão sư, chuyện của Nhân tộc chúng con đã rõ, là do một người tên Tô Mặc có nhân quả dị thường đột ngột xuất hiện, khiến cả Nhân tộc thoát khỏi sát kiếp." Tầm nhìn của Thánh nhân cũng bao phủ khắp Hồng Hoang, ngay cả Tiên Thiên Ngũ Hành Trận cũng không thể cản được, cho nên tất cả những thay đổi do Tô Mặc mang lại họ đều đã thu vào mắt.

“Thế sự biến đổi, nhân quả khó lường.” Hồng Quân thản nhiên nói.

Biến số đột ngột như vậy, ngay cả Thiên Đạo cũng khó mà lường được.

Thiên Đạo cũng chỉ nắm giữ đại thế, không thể quan tâm đến từng sinh linh một, trong dòng sông dài đằng đẵng thỉnh thoảng nổi lên một hai con sóng cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng hiện tại xem ra, con sóng này rõ ràng có chút lớn, thậm chí đã có dấu hiệu ảnh hưởng đến sát kiếp, chỉ dựa vào sự biến động của chính Hồng Hoang khó mà xóa bỏ được, đã đến mức cần Thánh nhân phải can thiệp.

“Nữ Oa, ngươi định thế nào?” Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên hỏi.

Ánh mắt của mọi người đột nhiên đổ dồn về phía Nữ Oa, dù sao Nhân tộc là chủng tộc do Nữ Oa sáng lập, mọi chuyện đều cần phải xem xét ý kiến của Nữ Oa.

Nữ Oa nhẹ phẩy lọn tóc trên trán, giọng nói có vẻ hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Tất cả đều do lão sư định đoạt.” “Đại thiện.” Mấy vị Thánh nhân lần lượt vỗ tay cười nói.

Hồng Quân nói với Nữ Oa: “Đừng vì chuyện này mà có khúc mắc, Nhân tộc cuối cùng vẫn là nhân vật chính của trời đất, đợi đại kiếp qua đi, Nhân tộc sẽ có thể vươn lên vị trí đứng đầu.” Nữ Oa khẽ gật đầu, đối với Thánh nhân, mọi thứ ở Hồng Hoang quả thực quá nhỏ bé, tranh chấp nhất thời vốn chẳng là gì, chỉ có vĩnh hằng mới là chân lý.

Hồng Quân nói xong, khẽ nhắm mắt một lát rồi mới mở mắt ra.

“Ta đã thay đổi nhân quả một chút, sát kiếp đã quay về đúng quỹ đạo.” Mục đích của cuộc gặp mặt các Thánh nhân lần này cũng là để

thông báo cho mấy vị Thánh nhân một tiếng, thực tế Hồng Quân đã sớm có kế hoạch.

Sát kiếp, mấu chốt nằm ở một chữ "sát".

Nói một cách thông thường, sinh linh Hồng Hoang thật sự quá nhiều, nhiều đến mức Hồng Hoang khó lòng chịu đựng nổi, bắt buộc phải có một trận giết chóc, giết sạch phần lớn sinh linh mới có thể dừng lại.

Kiếp Đồ Vu Kiếm cũng là một mắt xích trong đó, thậm chí là một mắt xích khá quan trọng.

Trong mắt các Thánh nhân, số lượng Nhân tộc đã quá nhiều, cần phải thanh tẩy một phần để đạt được mục đích cải tổ lại trật tự.

Chúng sinh vạn vật, đều chỉ là quân cờ mà thôi.

Cuộc gặp gỡ của các Thánh nhân nhanh chóng tan rã, nhưng Nhân tộc lại xảy ra biến cố cực lớn long trời lở đất.

Chương 16

"Linh khí, không cảm nhận được linh khí nữa rồi!" Bất kể là những người Nhân tộc tu luyện dưới trướng Huyền môn, hay những người đang chạy nạn, hoặc cả những người ở trong Thái Huyền Sơn, đều cảm nhận được linh khí cạn kiệt, dù tu luyện thế nào cũng chỉ nhận được một phần linh khí nhỏ nhoi đáp lại.

Tô Mặc đương nhiên cảm nhận được sự thay đổi này ngay lập tức, xung quanh Thái Huyền Sơn, các linh đạo đều có dấu hiệu khô héo, tất cả Nhân tộc đều rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Tiên Thiên Ngũ Hành Trận tuy không dựa vào linh khí trời đất, nhưng cũng vì thế mà chịu chút ảnh hưởng, sự lưu chuyển của ngũ hành xuất hiện một chút trì trệ nhỏ, nhưng trong mắt đại năng lại biến thành một lỗ hổng cực lớn.

"Yêu tộc ra tay rồi sao?" Tô Mặc nảy ra ý nghĩ này đầu tiên, nhưng nhanh chóng phủ định nó.

Nếu Yêu tộc có bản lĩnh lớn như vậy, đã sớm nhổ cỏ tận gốc Nhân tộc rồi.

"Xem ra là do các vị Thánh nhân cao cao tại thượng kia." Lòng Tô Mặc trầm xuống, giọng điệu đầy vẻ trào phúng.

Nhân tộc phát triển như hiện tại, không chỉ khiến sát kiếp không thể hoàn thiện, mà ngay cả Đồ Vu Kiếm cũng không thể chế tạo, Yêu tộc mất đi pháp bảo quan trọng để đối kháng Vu tộc, sự cân bằng giữa hai đại chủng tộc càng không thể phá vỡ.

Thánh nhân sẽ không quan tâm Nhân tộc ra sao, chỉ cần sát kiếp được hoàn thiện, tất cả đều có thể vứt bỏ.

“Nhắm vào Nhân tộc như vậy, tưởng là có tác dụng sao?” Tô Mặc cười lạnh.

Lúc này đã lại trôi qua một tháng, Tô Mặc không chỉ nhận được thần thông Pháp Thiên Tượng Địa, mà còn mở ra được một cây Liễu Lục từ gói quà lớn hàng tuần.

Liễu Lục tuy tên gọi bình thường, nhưng lai lịch lại vô cùng sâu xa.

Trong truyền thuyết, Dương Mi Đại Tiên đắc đạo trước cả Hồng Quân, chính là do một cây Liễu Lục thoát thai thành đạo.

Trong các Tiên Thiên Linh Căn, chỉ có Liễu Lục là đáng sợ nhất, vượt xa tất cả các linh căn khác.

Cây Liễu Lục trong tay Tô Mặc tuy chỉ là một mầm non, nhưng linh khí thịnh vượng, đủ để chống đỡ cho cả phía đông Hồng Hoang.

Thánh nhân phong tỏa linh khí thì đã sao?

Vẫn chẳng làm gì được Nhân tộc!

Tô Mặc đứng dậy, gọi ra Thái Huyền Kiếm.

Ánh sáng của Thái Huyền Kiếm xuyên qua Hạo Nhiên Điện, vô số huyền hoàng chi khí rủ xuống, chiếu rọi mọi ngóc ngách của Thái Huyền Sơn.

Tất cả Nhân tộc vốn đang lo lắng bất an, cảm nhận được ý chí thuần túy đó, liền bình tĩnh trở lại.

“Không cần kinh hoảng, chỉ là linh lực trời đất biến đổi thôi.” Một giọng nói vang dội truyền đến.

Tô Mặc lấy ra một mầm cây nhỏ yếu từ hệ thống, sau đó trồng dưới chân núi.

Mầm Liễu Lục vừa chạm đất, lập tức chui sâu vào lòng đất, chốc

lát đã nảy mầm mới, một luồng linh khí cô đặc nồng đậm hơn vừa rồi gấp ngàn vạn lần nhanh chóng tràn ngập khắp Thái Huyền Sơn.

"Hóa ra chỉ là linh khí hỗn loạn..." Nhân tộc Tam Tổ thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi họ đều đã có những dự cảm chẳng lành, tưởng rằng đại họa sắp giáng xuống Nhân tộc.

"Không thể trì hoãn thêm nữa..." Sắc mặt Tô Mặc có chút lo lắng, hiện tại đối thủ không chỉ có Yêu tộc, mà còn phải đối phó với thủ đoạn của Thánh nhân.

Nếu chỉ có một mình hắn, cùng lắm thì bỏ đi là xong, có hệ thống trong tay, sớm muộn gì cũng có thể làm lại từ đầu, thậm chí đủ sức chống lại cả Thánh nhân.

Nhưng hiện tại hắn đang gánh vác cả Nhân tộc, một khi không có sự che chở, Nhân tộc hiện tại sẽ lập tức rơi vào cảnh vô cùng bi thảm.

"Thánh nhân thì hiện tại ta không có cách nào đối kháng, chỉ có thể xử lý Yêu tộc trước đã..." Ánh mắt Tô Mặc khẽ động, trước tiên sắp xếp ổn thỏa mọi việc của Thái Huyền Thị, sau đó rời khỏi phía đông Hồng Hoang, tiến về phía Bất Chu Sơn.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, huống hồ Tô Mặc hiện tại sở hữu nhục thân Tổ Vu, có quan hệ không hề tầm thường với Vu tộc, muốn được Vu tộc giúp đỡ tuyệt đối không phải là chuyện không thể.

Hồng Hoang vô cùng vô tận, khoảng cách giữa mỗi khu vực đều có thể gọi là vô tận, Tô Mặc sở hữu nhục thân Tổ Vu mà cũng phải mất tròn mười năm mới đến được Bất Chu Sơn.

"Túc chủ hiện tại sở hữu gói quà lớn mỗi ngày 3650 cái, gói quà lớn mỗi tuần 520 cái, gói quà lớn mỗi tháng 120 cái, gói quà lớn mỗi năm 10 cái." Tô Mặc liếc nhìn bảng hệ thống, trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc thỏa mãn.

Chơi game, mở một lần mười lượt rút thôi đã đau lòng muốn chết, bây giờ đừng nói mười lượt, ngàn lượt cũng chẳng là gì!

Nhưng hắn không vội vàng mở hết những gói quà này, con đường tu luyện không phải càng đa dạng càng tốt, cuối cùng vẫn phải chọn lựa những pháp bảo thần thông phù hợp.

Cảnh giới của Tô Mặc hiện tại còn quá thấp, nắm giữ nhiều thuật pháp có ích chứ không có hại, ngay cả pháp bảo cũng càng ít càng tốt.

Sau này Đa Bảo Đạo Nhân của Tiệt Giáo sở hữu vô số pháp bảo ở Đa Bảo Nham, nhưng lại chẳng có tác dụng gì.

"Sau này tích đủ vạn lượt rồi mở luôn một thể." Tô Mặc thầm nghĩ trong lòng.

Đường đi dài đằng đẵng, cuối cùng cũng đến Bất Chu Sơn, cũng là đại bản doanh của Vu tộc.

Tô Mặc trực tiếp tỏa ra khí tức Tổ Vu, nhanh chóng thu hút một đám Vu tộc.

"Tổ Vu đại nhân, ngài cuối cùng cũng đã trở về!" Một Vu tộc đi đầu cung kính nói.

Tô Mặc gật đầu, sau đó dưới sự chỉ dẫn của đám Vu tộc này, dần dần đến được tổ địa của Vu tộc nằm trong vùng đất phúc địa của Bất Chu Sơn.

"Ha ha ha, lại có thêm một huynh đệ mới!" Một gã khổng lồ cao ngàn trượng, toàn thân như đang bốc cháy ngọn lửa hừng hực sải bước tới.

Vu tộc càng mạnh, nhục thân càng gần với các cự thú Hồng Hoang.

Chương 17

Trừ Huyền Minh và Hậu Thổ là nữ, những người còn lại trong Thập Nhị Tổ Vu về cơ bản đã thoát ly hình người, Chúc Dung trước mắt chính là minh chứng rõ nhất.

Tô Mặc so với Chúc Dung chẳng khác nào một con sâu yếu ớt, nhưng khí thế lại không hề thua kém.

"Ta không phải Vu tộc." Tô Mặc lắc đầu nói.

Nếu Tô Mặc mở miệng thừa nhận mình là Vu tộc, tuy có thể dễ dàng nhận được sự giúp đỡ của họ, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ thân phận Nhân tộc của mình.

Nhục thân Vu tộc trong mắt Tô Mặc chỉ là một món thần thông, một món pháp bảo, chứ không làm thay đổi thân phận của hắn.

Chúc Dung lại chẳng hề để tâm, cười nói: "Ta không quan tâm!

Đã có huyết mạch Phụ Thần, vậy thì chính là đồng bào của ta!" Lời lẽ ngang ngược không nói lý này khiến Tô Mặc không khỏi cười khổ.

Chẳng mấy chốc, các Tổ Vu khác cũng lần lượt đến, không nói một lời đã đưa Tô Mặc lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Đế Giang và Hú nói: "Xem ra ngươi có lòng quay về Vu tộc, nếu như vậy Phụ Thần nhất định cũng sẽ vui mừng." Tô Mặc nhìn cái đầu lâu to hơn cả người mình mấy chục lần, nanh vuốt dữ tợn của Đế Giang mà không khỏi giật giật khóe miệng, nói: "Ta tuy sở hữu nhục thân Vu tộc, nhưng lại là một Nhân tộc chính cống, lần này đến là để kết minh với Nhân tộc, cùng nhau đối phó Yêu tộc." Sắc mặt các Tổ Vu đều có chút khinh thường, Huyền Minh lên tiếng trước: "Nhân tộc

nhỏ bé thì có gì hay mà kết minh, bọn ta có thể một mình giết lên tận Thiên Đình!" Cộng Công suy nghĩ một lát rồi nói: "Ngươi ở Nhân tộc đã lâu, e rằng chưa cảm nhận được sự vĩ đại của Vu tộc chúng ta, Nhân tộc tuy danh nghĩa là do Nữ Oa tạo ra, nhưng lại yếu đuối vô lực, chỉ có thể trở thành thịt ăn cho các chủng tộc khác mà thôi, sau này ngươi sẽ dần dần hiểu ra đạo lý này." Ở Hồng Hoang hiện tại, trừ các Thánh nhân thông hiểu sự biến hóa của tương lai ra, ai mà coi trọng Nhân tộc thì tuyệt đối là kẻ ngu ngốc hết thuốc chữa, càng không cần phải nói đến Vu tộc, một chủng tộc mang huyết mạch Thánh nhân đứng trên đỉnh cao.

Tô Mặc thở dài một hơi, muốn thuyết phục đám Vu tộc trước mắt quả thực khó đến cực điểm, chi bằng đổi một phương thức khác.

"Ta muốn làm một giao dịch với Vu tộc." Tô Mặc nói.

Giọng điệu của Đế Giang vẫn ôn hòa, nói: "Ta biết ngươi tạm thời không muốn quay về Vu tộc, nhưng giao dịch thì thôi đi, nếu có cần gì, bọn ta cũng không keo kiệt chút giúp đỡ." Tô Mặc kiên quyết lắc đầu, hiện tại hắn đại diện không phải cho bản thân, mà là cho cả Nhân tộc.

"Ta nguyện dùng cơ duyên thành Thánh để đổi lấy việc Vu tộc và Nhân tộc kết minh." Cơ duyên thành Thánh?

Lời này vừa thốt ra, Thập Nhị Tổ Vu đều ngẩn người một lát.

"Thành Thánh?" Đế Giang lắc đầu nói, "Hậu Thổ từng đến chỗ Hồng Quân nghe đạo, cái bộ kia của Hồng Quân không dùng được." Hậu Thổ nhẹ giọng nói: "Hồng Quân trảm tam thi thành đạo, dùng nguyên thần khắc ấn vào hư không, Vu tộc chúng ta kế thừa từ Bàn Cổ Phụ Thần, sinh ra đã không có nguyên thần, nên không thể thành Thánh." "Pháp môn thành đạo mà Hồng Quân nói không phải là tất cả." Tô Mặc lắc đầu nói.

“Ồ?” Xa Bỉ Thi hỏi: “Lẽ nào ngươi có cách giúp Vu tộc chúng ta thành Thánh?” Sinh linh Hồng Hoang tuyệt đối không có ai là không muốn thành Thánh, từ đó sống cùng trời đất, không còn phải lo lắng về sát kiếp nữa.

Vu tộc xưa nay vô pháp vô thiên, cũng muốn tái hiện lại vinh quang của Bàn Cổ Đại Thần.

“Ta có thể nói trước, các vị dựa vào kiến giải của mình cũng có thể phân biệt được nó có khả thi hay không.” Tô Mặc nói.

Các Tổ Vu đều nhìn nhau, cuối cùng Đế Giang lên tiếng: “Được, bất kể kết quả thế nào, Vu tộc đều sẽ giúp ngươi thoát khỏi phiền phức từ Yêu tộc.” Tô Mặc gật đầu, nói thẳng: “Hiện nay Thiên Đạo đã được xác lập, nhưng vẫn chưa hoàn thiện, sinh linh thế gian thiếu cơ hội vãng độ chuyển sinh, Lục Đạo Luân Hồi chính là cơ duyên thành Thánh.” Tất cả các Tổ Vu nghe xong đều mắt to trừng mắt nhỏ, đầu óc mông lung, chỉ có Hậu Thổ vẻ mặt như có điều suy tư, dường như đã hiểu ra điều gì.

“...Ý của ngươi là gì?” Chúc Dung sốt ruột hỏi.

Phần lớn Vu tộc đều là những kẻ lỗ mãng một chiều, dựa vào sức mạnh nhục thân có thể không kiêng dè gì, nhưng đối với con đường tu luyện lại chẳng biết gì, cũng không khác sinh linh bình thường là bao.

“Các vị huynh trưởng, ta đã hiểu ý của hắn.” Hậu Thổ nhẹ giọng nói.

Huyền Minh vội nói: “Vậy Hậu Thổ tỷ tỷ mau giải thích cho bọn ta một phen đi!” Hậu Thổ lại lắc đầu, nói: “Chỉ có thể ý hội, không thể ngôn truyền.” Bù đắp chỗ khuyết của Thiên Đạo, hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi quả thực đủ để thành đạo, chỉ là để đạt được điều đó khó khăn đến nhường nào, căn bản không phải ba câu hai lời là có thể hoàn thành.

“Vậy việc này có thật sự hữu dụng không?” Nhìn thần sắc của Hậu Thổ, giọng điệu của Đế Giang cũng có chút gấp gáp.

Hậu Thổ suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu thật mạnh, nói: “Có tác dụng.” Có tác dụng!

Trong phút chốc, ánh mắt của Thập Nhị Tổ Vu nhìn về phía Tô Mặc đã trở nên vô cùng khác biệt.

“Ha ha, ta nhớ ngươi hình như tên là Tô Mặc?” Đế Giang hóa thành một người đàn ông tóc tai bù xù khôi ngô, một tay khoác vai Tô Mặc, nhiệt tình không thể tả.

“Không sai.” Nụ cười của Tô Mặc có chút cứng ngắc.

Hắn thật sự không hiểu nổi mạch não của Vu tộc, làm nãy giờ mà ngay cả tên của hắn cũng không hỏi!

“Hôm nay quả thực là ngày đại hỷ, không chỉ đón về một huynh đệ, mà còn giúp Vu tộc chúng ta có cơ hội lớn mạnh trở lại, tái hiện huy hoàng!” Đế Giang ha hả cười lớn.

Trên mặt các Tổ Vu khác cũng tràn ngập nụ cười vui mừng, nhìn Tô Mặc cũng như nhìn người thân thiết nhất.

Tuy miệng Tô Mặc không thừa nhận là Vu tộc, nhưng trên thực tế lại có cống hiến lớn cho Vu tộc, khiến cho sự ngăn cách trong lòng Thập Nhị Tổ Vu hoàn toàn biến mất, thực sự thừa nhận Tô Mặc!

Còn việc Tô Mặc trước sau không muốn quay về Vu tộc?

“Tô Mặc, ngươi chung quy vẫn là một thành viên của Vu tộc, nếu Nhân tộc suy tàn, Vu tộc sẽ luôn mở rộng cửa đối với ngươi!” Đế Giang nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Lời này nghe như đang nói, cứ đi chơi đi, chơi đủ rồi thì về.

Trên trán Tô Mặc hiện lên một vệt đen, cố nén một cảm giác bực

bội khó tả nói: "Vậy chuyện kết minh với Nhân tộc..." Lời còn chưa nói xong, Đế Giang lập tức nói: "Từ nay về sau, Nhân tộc và Vu tộc kết làm hảo hữu, cùng nhau chống lại Yêu tộc!" Thực tế, trong mắt Thập Nhị Tổ Vu, Nhân tộc chẳng qua chỉ là món đồ chơi nhất thời của Tô Mặc, giúp hắn che chở một chút cũng là điều nên làm.

Tô Mặc cuối cùng cũng yên lòng, nói: "Vậy quyết định như thế, vừa hay ta có một chuyện muốn nói..." Chuyện muốn nói, đương nhiên là việc Yêu tộc tàn sát Nhân tộc để chế tạo Đồ Vu Kiếm.

Khi Thập Nhị Tổ Vu nghe xong, họ lạ lùng im lặng một lát, cuối cùng Huyền Minh lạnh lùng nói: "Hay cho một thanh Đồ Vu Kiếm!" Sự tích La Hầu dùng sát nghiệp diệt tuyệt tam tộc vẫn còn sờ sờ trước mắt, Vu tộc sao có thể không hiểu dụng tâm hiểm ác của Thiên Đình Yêu tộc?

Tộc nhân Vu tộc vẫn luôn chiếm cứ Bất Chu Sơn, ít khi đi đến các nơi khác, nên căn bản không rõ mưu đồ của Thiên Đình, ngay cả lần trước công phá Đông Thiên Môn cũng chỉ là thăm dò qua loa, không đi sâu tìm hiểu.

Nếu không phải Tô Mặc nhắc nhở, Vu tộc e rằng thật sự sẽ ngã nhào trên đó!

Sát nghiệp không phải thứ để đùa giỡn, La Hầu chưa từng tự mình ra tay, nhưng vẫn khiến Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc tan rã, không có bất kỳ chủng tộc nào muốn thử lại lần nữa.

Chương 18

"Xem ra Yêu tộc bị ép đến đường cùng rồi." Đế Giang lộ ra một nụ cười hung ác.

Dựa vào sát nghiệp, tất sẽ phải chịu phản phệ.

Hiện tại mưu đồ của Thiên Đình Yêu tộc đã bị Vu tộc biết được, nếu Vu tộc không nhân cơ hội ra tay, e rằng cả đám người lỗ mãng này cũng sẽ không hài lòng.

"Tô Mặc, từ nay về sau, chuyện của Nhân tộc cũng là chuyện của Vu tộc, Yêu tộc đừng hòng có bất kỳ khả năng nào xâm phạm Nhân tộc nữa." Đế Giang nói.

"Tất nhiên là tôi đồng ý." Tô Mặc cười nói.

Dù sao đi nữa, mục đích lớn nhất khi đến Vu tộc lần này đã đạt được, có Vu tộc kìm hãm, Thiên Đình Yêu tộc muốn đối phó Nhân tộc là không thể.

"Ngươi có muốn trở về Nhân tộc không?" Hậu Thổ đột nhiên hỏi.

Tô Mặc gật đầu, Nhân tộc hiện tại đang nguy cấp, Yêu tộc có thể nhân cơ hội tấn công bất cứ lúc nào.

Hậu Thổ khẽ gật đầu, nói: "Ta hiện có thể phái tộc nhân Vu tộc đi ngăn cản Yêu tộc, ngươi có thể ở lại đây một thời gian." Ánh mắt Tô Mặc nhìn sang, Hậu Thổ giải thích: "Ta có chút hứng thú với pháp môn thành đạo mà ngươi nói, muốn thỉnh giáo thêm một chút." "Tất nhiên là được." Tô Mặc cuối cùng cũng đồng ý.

Có Vu tộc chống cự, lại có Tiên Thiên Ngũ Hành Trận tồn tại, không chỉ Thái Huyền Thị an toàn vô sự, mà cả những người Nhân tộc rộng lớn còn lại ở phía đông Hồng Hoang, tỷ lệ sống sót cũng sẽ

tăng lên rất nhiều.

"Được." Hậu Thổ gật đầu, thần sắc cũng rất hài lòng.

Huyền Minh mặc một thân giáp đen, trông vô cùng lạnh lùng quyến rũ tiến tới, cười nói: "Cuối cùng cũng đón được một đồng bào mới, Tô Mặc tiểu đệ đệ?" Tô Mặc có chút cạn lời, Hậu Thổ cười nói: "Huyền Minh muội muội đừng như vậy, Tô Mặc tạm thời chưa thích ứng được đâu." Lúc này Đế Giang dẫn theo mấy vị Tổ Vu trực tiếp rời khỏi Bất Chu Sơn, tiến về phía đông Hồng Hoang tìm Yêu tộc gây sự, chỉ còn lại Tô Mặc cùng Hậu Thổ và Huyền Minh hai vị Tổ Vu tạm thời ở lại.

"Tô Mặc tiểu đệ đệ, ngươi không ở cùng bọn ta, vậy những thứ này ngươi biết được từ đâu?" Huyền Minh tò mò hỏi đông hỏi tây.

Tô Mặc lựa chọn con đường cũ quen thuộc, nghiêm túc nói: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là trong đầu đột nhiên có thêm những thứ này." Biểu cảm của Huyền Minh và Hậu Thổ lập tức trở nên khác thường.

"Lẽ nào ngươi đã nhận được truyền thừa ký ức của Phụ Thần?" Huyền Minh kích động nói.

Tô Mặc giáng sinh ở Hồng Hoang mới được bao lâu, làm sao có thể biết những bí mật này, khả năng duy nhất chính là huyết mạch Bàn Cổ trong cơ thể!

Thực ra Thập Nhị Tổ Vu đã sớm có suy đoán, một phần ký ức nhân quả của Bàn Cổ Thánh nhân hẳn là cũng sẽ lưu truyền theo huyết mạch, chỉ là Vu tộc chưa từng xuất hiện dấu hiệu này, nên Thập Nhị Tổ Vu cũng đã từ bỏ việc tìm tòi.

Không ngờ lại ứng nghiệm trên người Tô Mặc!

"Nếu các huynh trưởng biết được chuyện này, nhất định sẽ vui

mừng khôn xiết!" Hậu Thổ cười nói.

"Mau kể cho bọn ta nghe đi, có chuyện gì bọn ta không rõ không?" Huyền Minh giống như một cô bé đầy tò mò.

Tô Mặc ho khan một tiếng, đã diễn đến mức này rồi thì cứ diễn cho trót.

Hắn liền đem các loại bí văn Hồng Hoang mà mình biết, kể hết cho hai vị Tổ Vu, gây ra một tràng la hét kinh ngạc.

Hắn nói suốt ba ngày ba đêm, đến lúc Tô Mặc khô cả miệng thì tâm tư của Hậu Thổ và Huyền Minh cuối cùng cũng được thỏa mãn.

"Ngươi mới là người thừa kế thực sự của Phụ Thần!" Hậu Thổ vô cùng khẳng định.

Không chỉ Hậu Thổ và Huyền Minh có suy nghĩ này, mà ngay cả tất cả các Thánh nhân cũng không khỏi lẩm bẩm.

"Tô Mặc nói về chuyện quá khứ rành rọt, như thể chính mắt nhìn thấy, lẽ nào thật sự là người thừa kế của Bàn Cổ?" Thông Thiên Giáo Chủ như có điều suy tư nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài một tiếng: "Những gì hắn nắm giữ, không hề thua kém chúng ta chút nào!" Chả trách Tô Mặc có thể nhảy ra khỏi sát kiếp, chỉ có Thánh nhân mới có thể làm được tất cả những điều đó.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo càng mắt to trừng mắt nhỏ, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Lẽ nào Tô Mặc thật sự là Bàn Cổ chuyển thế?

Trong Tử Tiêu Cung xa xăm, ánh mắt Hồng Quân bình thản, nắm đấm khẽ siết chặt, một lát sau mới phát ra một tiếng thở dài.

Các Thánh nhân bây giờ muốn nhắm vào Tô Mặc, e rằng phải cân

nhắc thêm một chút.

"Phụ Thần ở trên cao, may mà Vu tộc đã tìm được ngươi về!" Huyền Minh lẩm bẩm.

Tô Mặc nhìn vẻ mặt may mắn của Hậu Thổ và Huyền Minh, trong lòng cũng có chút thả lỏng.

Hiện tại điều hắn lo lắng nhất là vô tình khơi dậy sự tò mò của các Thánh nhân, lỡ như gặp phải loại người như Chuẩn Đề không biết xấu hổ ra tay với mình, thật sự không thể chống cự.

Ít nhất hiện tại có một lớp vỏ bọc lai lịch Bàn Cổ bảo vệ, có thể tránh được không ít sự dòm ngó.

"Bây giờ ta sẽ nói với các ngươi về pháp môn thành Thánh." Sắc mặt Tô Mặc trở nên nghiêm túc.

Ít nhất hiện tại đã mượn được lá cờ Bàn Cổ, Tô Mặc cũng phải báo đáp Vu tộc do Bàn Cổ để lại, pháp môn thành Thánh lúc này là thứ Vu tộc cần nhất, không chừng có thể thay đổi sát kiếp.

Tô Mặc ở lại Vu tộc nửa tháng, đem tất cả những gì mình nắm được liên quan đến Lục Đạo Luân Hồi đều nói ra, khiến Hậu Thổ thu được lợi ích không nhỏ, khí tức trở nên càng thêm huyền diệu khó lường, như thể có thể siêu thoát ra ngoài bất cứ lúc nào.

Sau khi kết thúc nhân quả, Tô Mặc cảm thấy trong cõi vô hình có một trận nhẹ nhõm, không còn bất kỳ ràng buộc nào, có thể trở về Nhân tộc.

Lần đến Vu tộc này thu hoạch không nhỏ, không chỉ giải quyết được thế cục nguy nan của Nhân tộc, mà còn chấn nhiếp các Thánh nhân, khiến họ không dám tùy tiện ra tay nữa.

Có thể nói tiếp theo Tô Mặc chỉ cần cẩn thận đối phó, Nhân tộc sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Chương 19

"Ngươi sắp đi rồi sao?" Hậu Thổ nhạy bén nhận ra tâm tư của Tô Mặc.

Tô Mặc gật đầu, hiện tại hắn đã tích được một đống lớn gói quà, phải mau chóng về mở cho đã tay!

Huyền Minh có phần không nỡ nói: "Tiểu đệ đệ, sau này nhất định phải nhớ quay về nhé!" "Ta không phải tiểu đệ đệ!" Trên mặt Tô Mặc hiện ra một đống vạch đen.

Hậu Thổ bật cười một tiếng, sau đó ôn hòa nói: "Mấy vị huynh trưởng đã truyền tin tức về, hiện tại phía đông Hồng Hoang đã yên ổn, ngươi có thể trở về rồi." Cả Yêu tộc hiện tại đều coi Tô Mặc như bảo bối, nếu phía đông Hồng Hoang đang trong cục diện hỗn loạn, Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối không thể để Tô Mặc trở về như vậy.

Tô Mặc cười nói: "Đa tạ." "Tạ cái gì!

Chúng ta đều là người một nhà!" Huyền Minh hừ một tiếng.

Không tốn quá nhiều thời gian, Tô Mặc đã trở về lãnh địa Nhân tộc.

Nơi đây quả nhiên không còn nhiều chiến loạn, một số người Nhân tộc đang hướng về thánh địa trong lòng họ là Thái Huyền Sơn, tung tích của Yêu tộc gần như đã biến mất hoàn toàn.

Tô Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức quay về Thái Huyền Sơn.

Mười lăm năm trôi qua, Thái Huyền Sơn đã khác xưa rất nhiều.

Tu vi của tất cả Nhân tộc trong đó đều đã tăng lên một đại cảnh giới, linh khí dồi dào đến cực hạn, trong Tiên Thiên Ngũ Hành Trận

lượn lờ một làn sương mù hơi sền sệt, đó chính là biểu hiện của linh khí đạt đến một tầng thứ nhất định.

"Tô Mặc!" Nhân tộc Tam Tổ là những người đầu tiên cảm nhận được sự trở về của Tô Mặc.

Toại Nhân Thị phấn khích nói: "Ngươi ra ngoài một thời gian, không biết vì sao Vu tộc đột nhiên truy sát đến đây, giết sạch tất cả Yêu tộc, nhưng đối với Nhân tộc chúng ta lại không hề phạm tới!" "Là do ngươi làm phải không?" Sào Y Thị đầy mong đợi hỏi.

Tô Mặc không phủ nhận, chỉ gật đầu nói: "Kiếp nạn của Nhân tộc còn lâu mới kết thúc, chúng ta phải hết sức cẩn thận, chuẩn bị chu toàn cho đại kiếp." Hữu Sào Thị nói: "Hiện tại Thái Huyền Thị đã quy tụ một tỷ người Nhân tộc, chiếm được một phần mười của cả Nhân tộc, cho dù đại kiếp giáng xuống, cũng có thể bảo lưu được ngọn lửa cuối cùng." Theo lời của Nhân tộc Tam Tổ, việc Nhân tộc xuất hiện một Tô Mặc đã cứu được một phần mười Nhân tộc là một chuyện vô cùng ghê gớm, muốn thoát khỏi đại kiếp quá khó khăn.

"Đúng vậy, chúng ta cũng không thể để ngươi quá vất vả." Sào Y Thị than thở một tiếng.

"Không sao." Tô Mặc cười một tiếng, "Lần này ta đến Bất Chu Sơn, trên đường cũng thu hoạch được không ít thứ tốt, hẳn là sẽ có ích cho Nhân tộc." Nhân tộc Tam Tổ đều gật đầu, Bất Chu Sơn là tổ mạch của Hồng Hoang, có không ít di tích và thiên tài địa bảo.

Tô Mặc nói xong, liền mở gói quà lớn hàng tuần cấp hai.

"Có muốn mở gói quà lớn mỗi tuần x800 không?" "Mở!" Tô Mặc hét lên trong đầu.

Trước mắt Tô Mặc bùng lên một luồng ánh sáng vàng cực hạn, bên tai vang lên những âm thanh thông báo của hệ thống không dứt!

“Chúc mừng Túc chủ nhận được Nhân Sâm Quả x500...” “Chúc mừng Túc chủ nhận được cây Nhân Sâm Quả x2...” “Chúc mừng Túc chủ nhận được Bàn Đào x854...” “Chúc mừng Túc chủ nhận được cây Bàn Đào x4...” ...Hoàng Trung Lý, Khổ Trúc, Tiên Hạnh, Hồ Lô Đằng...

Tô Mặc hồi phục từ trong kinh ngạc, kinh ngạc phát hiện ra mình đã thu thập đủ năm trong số các Tiên Thiên Linh Căn!

Và quả của những linh căn này hắn đã nhận được số lượng đủ dùng trong vạn năm...

“Nếu mình thu thập đủ mười loại Tiên Thiên Linh Căn, hẳn là sẽ có phần thưởng.” Tô Mặc lẩm bẩm.

Những Tiên Thiên Linh Căn này có tác dụng rất lớn đối với sự phát triển của loài người, nên Tô Mặc không giấu giếm, trực tiếp lấy hết ra, nói: “Đây là một số thu hoạch của ta, chắc chắn có thể giúp Nhân tộc nâng lên một tầm cao mới.” “.....” Giọng của Toại Nhân Thị run rẩy.

Sào Y Thị mắt trợn tròn, hét lên: “Lẽ nào ngươi đã cướp sạch đạo trường của Thánh nhân?” Hữu Sào Thị còn dứt khoát hơn, không nói một lời, chỉ khoa tay múa chân!

Ba vị Đại La Kim Tiên, trong lòng đều có một câu vãi chưởng thật to!

Tô Mặc nói “một số”, họ còn tưởng chỉ là vài món thiên tài địa bảo đơn giản hoặc thiên thạch từ ngoài không gian.

Mẹ nó, thứ này mà dựa vào nhặt là nhặt được sao?

Nhân tộc Tam Tổ rất muốn hỏi những thứ này nhặt ở đâu, để họ cũng đi thử vận may...

“Khụ khụ, nơi đó chỉ có ta mới vào được, hình như bên trong có

chút hàng tồn, trong thời gian ngắn chắc là không lấy ra được." Tô Mặc nghiêm túc nói.

"Có bao nhiêu?" Toại Nhân Thị hỏi.

"Chắc là... không lấy hết được." Tô Mặc nói.

Thân thể Nhân tộc Tam Tổ đều run rẩy, chỉ cần dùng hết những thiên tài địa bảo này lên người Nhân tộc, e rằng không đến vài vạn năm, thực lực của Nhân tộc có thể đột phá mạnh mẽ, cho dù không bằng Vu Yêu hai tộc, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh mà bất kỳ sinh linh nào cũng có thể tùy ý bắt nạt như trước kia.

"Tô Mặc!

Ngươi là đại ân nhân của Nhân tộc!" Giọng Toại Nhân Thị nghẹn ngào.

Ba người đều làm điệu bộ muốn quỳ xuống trước mặt Tô Mặc, Tô Mặc mắt nhanh tay lẹ, vội vàng thi triển pháp lực ngăn cản.

"Ba vị đừng như vậy, Tô Mặc cũng là người của Nhân tộc, làm chút cống hiến cho tộc quần cũng là điều đương nhiên!" Lời nói là vậy, nhưng nếu đổi lại là người khác, có được những bảo vật này, liệu có thể giao ra toàn bộ không?

"Chúng ta đã già rồi, sau này Nhân tộc phải dựa vào ngươi." Hữu Sào Thị nghiêm túc nói.

Nhân tộc Tam Tổ với tư cách là những Đại La Kim Tiên duy nhất của Nhân tộc, ở một mức độ nào đó gần như là người quản lý của Nhân tộc, bây giờ nói như vậy, gần như tương đương với việc thừa nhận quyền kiểm soát của Tô Mặc đối với Nhân tộc.

Bởi vì chỉ có trong tay Tô Mặc, Nhân tộc mới có thể thoát khỏi sự lạc hậu, thực sự trở thành một cường tộc ở Hồng Hoang!

Chương 20

Tô Mặc không từ chối, tiếp tục nói: "Ngoài ra ta còn nhận được một số thần binh pháp bảo..." Lời còn chưa dứt, Nhân tộc Tam Tổ đã không bình tĩnh nổi, Toại Nhân Thị há miệng nói: "...Còn có?" Tô Mặc gật đầu, sau đó một lần nữa lựa chọn mở gói quà lớn hàng năm!

"Có muốn mở gói quà lớn mỗi năm x15 không?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, hệ thống lập tức mở những gói quà này.

Dù sao cũng là gói quà lớn hàng năm, cấp bậc cao nhất, nên ánh sáng trước mắt Tô Mặc gần như xuyên thủng mây xanh, ngay cả cả Hồng Hoang cũng có cảm ứng.

"Nhân tộc?" Vô số sinh linh ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn cột sáng trên đỉnh mây.

"Linh quang thấu trời, có chí bảo xuất thế!" Không ít tu luyện giả tự cho mình tu vi cao thâm lộ ra vẻ tham lam, lập tức lên đường tiến về lãnh địa Nhân tộc để đoạt bảo.

Thiên địa chí bảo, người có năng lực thì sở hữu.

Nhân tộc chẳng qua chỉ là một tiểu tộc như con kiến, dựa vào đâu mà có thể sở hữu chí bảo như vậy?

Bên tai Tô Mặc vang lên âm thanh như sấm trời, Nhân tộc Tam Tổ thì kinh ngạc nhìn ánh sáng chí bảo trên người Tô Mặc.

"Rốt cuộc là bảo vật gì, chỉ mới gọi ra đã có thể gây ra chấn động trời đất?" Hệ thống điên cuồng thông báo: "Chúc mừng Túc chủ nhận được Tiên Thiên Linh Bảo Hai Mươi Bốn Hạt Định Hải Châu!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Hỏa Thần Lung Tráo!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Tiên Thiên Linh Bảo

Càn Khôn Quyển!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Tiên Thiên Linh Bảo Bát Quái Tiên Y!" ...Tổng cộng mười bốn kiện Tiên Thiên Linh Bảo hội tụ ánh sáng, mới có thanh thế to lớn như vậy, khiến cả Hồng Hoang đều chấn động, có tới hàng trăm triệu tu luyện giả lao về phía Nhân tộc.

"Hết rồi sao?" Tô Mặc có chút thất vọng.

Những chí bảo này tuy tốt, nhưng không có cái nào quá phù hợp với hắn.

Ngay lúc hắn đang nghĩ vậy, đột nhiên một cảm giác tim đập nhanh dâng lên trong lòng, như thể có một sự tồn tại kinh khủng nào đó đã trở lại thế gian!

Một luồng uy áp vượt xa bất kỳ Đại La Kim Tiên nào ngay lập tức thổi bay Nhân tộc Tam Tổ ra ngoài, Hạo Nhiên Điện ầm một tiếng, nổ tung, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận cũng rung chuyển không ngừng, như thể có đại năng đang tấn công.

"Vãi chưởng... thứ gì thế này!" Tô Mặc trong lòng có chút hưng phấn, đồng thời một cảm giác ngạt thở giáng xuống cả Hồng Hoang, sức mạnh này khiến bất kỳ sinh linh nào cũng không thể nảy sinh cảm giác phản kháng.

Một luồng ánh sáng đen, một luồng ánh sáng như thể khai thiên lập địa, chặt đứt mọi nhân quả, hiện ra trước mặt Tô Mặc.

Sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường bùng nổ từ bên cạnh Tô Mặc, quét qua cả Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không thể tránh khỏi!

Kim Ngao Đảo dấy lên sóng lớn vạn trượng, Vạn Tiên thi triển pháp lực chống cự, nhưng lại bị vài con sóng dễ dàng đánh lật, khi Đa Bảo Đạo Nhân chật vật không chịu nổi tiến vào cung điện, lại phát

hiện Thông Thiên Giáo Chủ đang ngơ ngác thất thần.

Bùm!

Một lò đan dược tỏa ra hương thơm, đồng loạt nổ tung, Bát Quái Lô ầm một tiếng, đổ sập xuống đất, Tam Muội Chân Hỏa có thể đốt cháy vạn vật chảy ra, biến Thủ Dương Sơn thành một lò lửa lớn.

Lão Tử lại hoàn toàn không để ý đến những điều đó, đứng thẳng dậy, nhìn về phía Nhân tộc.

"Lão sư!

Nhân tộc có linh quang bùng phát!" Ngay khi Thập Nhị Kim Tiên đang báo cáo với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đột nhiên một luồng sóng xung kích bất ngờ ập đến.

Quảng Thành Tử sắc mặt lạnh đi, trực tiếp đánh ra Phiên Thiên Ấn, đại ấn nặng nề mang theo sức mạnh của trăm vạn ngọn núi, lại bị đánh bay ra xa vạn dặm.

Ầm ầm!

Ngọc Hư Cung như ngọn nến trước gió, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng ra tay, lấy ra một lá cờ lớn, ánh sáng hỗn độn vô tận ổn định phong thủy, mới không để Ngọc Hư Cung bị hủy hoại.

"Yêu nghiệt phương nào, dám ra tay với Ngọc Hư nhất mạch của ta!" Vân Trung Tử lạnh lùng nói.

Bốp!

Thân thể Vân Trung Tử trực tiếp bị một luồng pháp lực đánh cho quỳ xuống, vừa định nổi giận, lại đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thập Nhị Kim Tiên lập tức im như ve sầu mùa đông, không hiểu vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vô cớ nổi giận với Vân Trung Tử.

"Chuyện này không được bàn lại nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn khôi phục bình tĩnh, "Các ngươi hãy nhớ kỹ, đừng có hành động bất kính với Nhân tộc." Ba mươi ba tầng trời cũng bị sóng xung kích quét qua, Tử Tiêu Cung hiện ra trong hư không, tỏa ra tử khí vạn trượng, bảo vệ cung điện hoàn toàn.

"Nó...

đã trở lại?" Hồng Quân Lão Tổ từ sau khi hợp đạo, trên mặt lần đầu tiên xuất hiện thần sắc khác thường.

Có chút kinh ngạc, có chút hoài niệm, có một chút cẩn trọng.

Vu tộc đang đối chiến với Yêu tộc, càng cảm nhận được sự vui mừng từ trong huyết mạch, không khỏi gầm lên.

"Bàn Cổ Phủ trở về!" Tiếng kêu của Đế Giang vang vọng khắp tám phương.

Những tu luyện giả vừa mới ào ạt tràn vào lãnh địa Nhân tộc, trực tiếp bị sóng xung kích đánh trúng, trong một trăm triệu người đã vẫn lạc quá nửa, bị chém ngang lưng, nguyên thần tiêu vong!

Những tu luyện giả còn lại dù có cứng đầu đến đâu, lúc này cũng mặt mày kinh hãi, thiêu đốt pháp lực tháo chạy khỏi Nhân tộc.

Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ Tô Mặc.

Lúc này Tô Mặc hít sâu một hơi, nhìn cây búa khổng lồ bình thường không có gì lạ đang lơ lửng giữa không trung trước mắt.

Chương 21

Chiếc búa không có gì đặc biệt, giống như một chiếc búa bổ củi bình thường, chỉ là to hơn một chút, khí tức sâu thẳm như biển, Thánh nhân đến đây cũng phải lui bước.

“Bàn Cổ Phủ...” Tô Mặc nói.

Chỉ có thần khí khai thiên lập địa mới có thể gây ra chấn động như vậy.

Bàn Cổ Phủ ẩn chứa vô số đại nhân quả đại công đức, càng là vật mang lực chi đại đạo.

Trên đó thấm đẫm máu của ba ngàn thần ma, lưỡi búa mang theo hàn quang lạnh lẽo, đủ để chém nát tất cả.

Tô Mặc đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy Bàn Cổ Phủ, chỉ một cái vung tay, trên bầu trời có mấy ngôi sao mờ đi rồi rơi xuống, Tô Mặc càng sắc mặt tái nhợt, thân thể mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất.

“Nhân tộc!” Sắc mặt Đế Tuấn hung ác đến cực điểm.

Mấy ngôi sao mà Tô Mặc đánh vỡ chính là một phần của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sự vận chuyển của đại trận cũng vì thế mà rơi vào đình trệ.

“Chỉ mới có chút sức lực này thôi.” Tô Mặc nói.

Với cảnh giới hiện tại của hắn, vung Bàn Cổ Phủ một nhát đã là cực hạn, nếu thêm một lần nữa, e rằng nguyên thần và nhục thân đều sẽ vì thế mà khô kiệt, trực tiếp vẫn lạc thân vong.

Bởi vì Bàn Cổ Phủ gánh vác quá nặng, xa xa không phải là một Huyền Tiên có thể khống chế, nếu không có hệ thống giúp đỡ trói buộc Bàn Cổ Phủ, muốn chạm vào nó cũng là điều không thể.

Tô Mặc lấy ra một quả Bàn Đào, nuốt vội mấy miếng, mới miễn cưỡng hồi phục được vài phần.

Lúc này Nhân tộc Tam Tổ mới sắc mặt tái nhợt leo lên đỉnh Thái Huyền Sơn, nhìn cây búa khổng lồ trong tay Tô Mặc, không khỏi nuốt nước bọt.

"Bàn Cổ Phủ?" Hữu Sào Thị hỏi.

Liên tưởng đến những gì vừa xảy ra, Nhân tộc Tam Tổ nhanh chóng đoán ra lai lịch của chiếc búa.

"Không sai." Tô Mặc thu Bàn Cổ Phủ vào trong cơ thể.

"Thần khí của Vu tộc lại rơi vào tay ngươi, nhất định phải cẩn thận đối phương cướp đoạt." Toại Nhân Thị lo lắng nói.

Tô Mặc cười nói: "Không cần lo lắng, quan hệ giữa ta và Vu tộc không tầm thường, họ sẽ không làm chuyện đó đâu." Hiện tại Bàn Cổ Phủ đều ở trong tay hắn, Vu tộc thân thiết còn không kịp, sao có thể cướp đoạt.

Ngược lại, Nhân tộc hiện tại có Bàn Cổ Phủ làm thần khí trấn tộc, bất kỳ sinh linh nào muốn công kích cũng phải suy nghĩ một phen.

"Vậy thì tốt." Nhân tộc Tam Tổ đều lộ ra nụ cười yên tâm.

Thời gian qua không biết họ đã phải chịu bao nhiêu áp lực, nhưng từ khi Tô Mặc xuất hiện, tất cả đều được giải quyết từng chút một, Nhân tộc không chỉ không chịu tổn thất quá lớn, mà còn có xu thế trỗi dậy, ngay cả Thánh nhân cũng không ngờ tới.

Tô Mặc đưa tay ra hiệu, vô số thiên tài địa bảo trên mặt đất bay lên, rơi xuống mọi ngóc ngách của Thái Huyền Sơn, gây ra một trận hoan hô vang dội.

"Đa tạ Thái Huyền Thị!" "Thái Huyền Thị đại ân đại đức, chúng ta

nhất định sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng!" Những tộc nhân này đối với Tô Mặc tâm phục khẩu phục, có lòng kính trọng cực lớn, hội tụ thành một biển tín ngưỡng màu vàng, kết hợp với huyền hoàng chi khí của Thái Huyền Kiếm, lập tức thiên tượng vô cùng, sấm sét cuồn cuộn, giáng xuống công đức khổng lồ như hồng thủy.

Ngay lập tức có hàng chục triệu người Nhân tộc khí tức bùng nổ, đồng loạt đột phá một đại cảnh giới!

Lôi kiếp của chục triệu người Nhân tộc hội tụ lại một chỗ, bầu trời trăm dặm trở nên u ám không ánh sáng, như thể lập tức bước vào đêm đen, chỉ vài tia sét rò rỉ ra ngoài, mặt đất đã rung chuyển không ngừng.

"Ha ha!" Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cười điên cuồng trên Thiên Đình, lôi kiếp ở cấp độ này, ngay cả họ cũng khó lòng chống đỡ.

Tô Mặc lạnh lùng cười một tiếng, tiện tay lại lấy thêm mười mấy quả Bàn Đào nuốt xuống, sau đó giơ cao Khai Thiên Phủ, chém mạnh một nhát!

Một vết nứt khổng lồ đen như mực bùng nổ từ lưỡi búa, trong nháy mắt xé rách hư không, thẳng đến ngoài bầu trời, chém tan mây sét trăm dặm, đánh tan tất cả lôi kiếp.

Khai Thiên Phủ ngay cả hỗn độn cũng có thể phá vỡ, một lôi kiếp nhỏ nhoi thì có là gì?

"Trời phù hộ Nhân tộc ta!" Tất cả Nhân tộc đều hô vang.

Sắc mặt Tô Mặc càng thêm tái nhợt, nhưng thân thể vẫn thẳng tắp.

"Khai Thiên Phủ là thứ tốt, đưa đây." Một giọng nói âm hiểm vang lên từ bốn phía, một bàn tay lớn ngưng tụ từ máu đột nhiên xuyên qua

Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, thẳng tay chộp lấy Khai Thiên Phủ trong tay Tô Mặc.

Minh Hà Lão Tổ!

Tiên Thiên Ngũ Hành Trận bị khí tức của Khai Thiên Phủ ảnh hưởng, vừa hay lộ ra một tia sơ hở, không ngờ lại bị Minh Hà Lão Tổ tóm được.

Một số tu luyện giả mắt tinh lập tức nhận ra lai lịch của kẻ tấn công, cũng chỉ có sự tồn tại vĩnh sinh bất tử như Minh Hà Lão Tổ mới không sợ hãi uy hiếp của Khai Thiên Phủ.

"Bảo vệ Tô Mặc!" Nhân tộc Tam Tổ gầm lên.

Minh Hà Lão Tổ nhân lúc Tô Mặc suy yếu sau khi sử dụng Khai Thiên Phủ mà ra tay, nhắm chuẩn lúc Nhân tộc yếu ớt không thể can thiệp, muốn một lần đoạt lấy chí bảo.

Nhưng hắn không ngờ, đã có người luôn luôn chú ý đến động tĩnh của Tô Mặc!

Lúc này vừa hay có mười Tổ Vu đang ở phía đông Hồng Hoang, thấy Tô Mặc lấy ra Khai Thiên Phủ liền nước mắt lưng tròng, đang định đến bái tế, lúc này thấy Minh Hà ra tay, lập tức giận không thể át.

"Tiểu nhi vô tri, dám có ý đồ với chí bảo của tộc ta!" Chúc Cửu Âm gầm lên một tiếng, cái miệng rắn khổng lồ đột nhiên há to, từng đợt sóng vô hình bùng nổ, trực tiếp làm cả không gian tĩnh lại.

Minh Hà Lão Tổ cách không ra tay, vốn đã có chút hụt hơi, căn bản không chống đỡ được không gian pháp tắc của Chúc Cửu Âm, bàn tay máu đột nhiên dừng lại trong một sát na.

Chương 22

Ầm ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển điên cuồng, Chúc Dung và Cộng Công hai gã khổng lồ từ xa điên cuồng lao tới, đồng loạt tóm lấy bàn tay máu, sức mạnh kinh khủng của Vu tộc bùng nổ, chỉ trong một hơi thở đã đánh ra hàng ngàn quyền, đánh cho bàn tay máu nát từng tấc.

Minh Hà Lão Tổ không cam tâm, dưới Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, vô số biển máu cuồn cuộn không ngừng, hai thanh kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ gào thét lao ra, tiếng kiếm vang chín tầng trời, khí kim sắc bén đâm thủng một lỗ hổng trên Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, ngay sau đó một giọt máu chui vào, hóa thành một lão giả âm trầm, chính là Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ nhìn Khai Thiên Phủ trong tay Tô Mặc, trong mắt lộ ra vẻ tham lam điên cuồng, không nói một lời, chỉ hư không ấn một chưởng, biển máu vô tận như thiên hà đổ ngược, hung hăng tấn công Tô Mặc.

Biển máu tích tụ tất cả sự ô uế của Hồng Hoang, chỉ cần dính một chút, Đại La Kim Tiên cũng phải thân vẫn.

Tô Mặc bị biển máu mênh mông nhấn chìm, nhục thân Tổ Vu không sao, nhưng nguyên thần lại lập tức bị ô uế, giây tiếp theo sẽ trở thành con rối của Minh Hà Lão Tổ.

"Chỉ bằng ngươi?" Tô Mặc lạnh lùng cười một tiếng, vung tay thu một tỷ người Nhân tộc và cả Thái Huyền Sơn vào trong tay áo, tránh để những hạt giống Nhân tộc khó khăn lắm mới bồi dưỡng ra bị ảnh hưởng, sau đó lập tức giao tiếp với hệ thống, mở tất cả gói quà lớn hàng tháng!

“Có muốn mở gói quà lớn mỗi tháng x180 không?” “Xác nhận!” Tô Mặc hung hăng nói.

Hiệu suất của hệ thống không chê vào đâu được, tròn một trăm tám mươi gói quà lập tức được mở!

“Chúc mừng Túc chủ nhận được thuật pháp Thiên Cương Chiến Khí!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được thuật pháp Đấu Chuyển Tinh Di!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được thần thông Tam Âm Thần Thủy!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được đại đạo Hủy Diệt Đại Đạo!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được Hỏa Chi Đại Đạo!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được Thủy Chi Đại Đạo!” ...Nguyên thần của Tô Mặc đột nhiên tỏa ra ánh sáng vô lượng, chiếu tan máu bẩn xâm nhập vào nguyên thần, mấy chục loại thuật pháp phòng ngự đều được kích hoạt, bảo vệ nguyên thần của Tô Mặc trở nên kiên cố không thể phá vỡ.

“Hiện tại ta có thể hoàn mỹ điều khiển Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ!” Tô Mặc chỉ một ngón tay, năm loại linh khí Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ trong trời đất như gặp được quân chủ, lập tức thần phục, theo sự điều khiển của Tô Mặc không ngừng biến hóa, tất cả đều dung nhập vào Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ.

Năm lá cờ lớn hiện ra trên đỉnh đầu Minh Hà Lão Tổ, vây khốn hắn hoàn toàn, mặc cho Nguyên Đồ và A Tỳ không ngừng xuyên qua, cũng không đánh ra được một kẽ hở nào.

“Tiểu tử!

Để ta xem ngươi chống đỡ được bao lâu!” Đã không thể đột phá, Minh Hà Lão Tổ dứt khoát từ bỏ chống cự, lạnh lùng nhìn Tô Mặc vận chuyển ngũ hành.

Một Huyền Tiên nhỏ bé, có thể vận dụng ngũ hành trời đất đã là cực hạn, linh khí còn lại căn bản không làm gì được hắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ trong ba hơi thở ngắn ngủi, linh khí của Tô Mặc đã cạn, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận cũng có xu thế sụp đổ.

"Chỉ cần cho ta một hơi thở, lão tổ ta có thể bắt tiểu tử ngươi về biển máu hảo hảo chăm sóc." Trong mắt Minh Hà Lão Tổ lóe lên hồng quang.

Tô Mặc tuy sở hữu nhục thân Tổ Vu, nhưng dù sao cũng có sự khác biệt không nhỏ với Tổ Vu thực sự.

So với Tổ Vu, Tô Mặc có nguyên thần thực sự, tiềm lực có thể nói là vô tận, nhưng hiện tại lại trở thành một điểm yếu, nguyên thần của Huyền Tiên dù thế nào cũng khó lòng đối phó với Chuẩn Thánh đã trảm tam thi.

Vì vậy Minh Hà Lão Tổ chỉ cần chờ một kẽ hở là có thể dễ dàng bắt được Tô Mặc.

Ngay khoảnh khắc linh lực của Tô Mặc sắp hoàn toàn biến mất, hắn từ trong lòng lấy ra một quả Bàn Đào, nuốt một ngụm lớn, nước quả ngọt ngào kèm theo lượng lớn linh khí lại một lần nữa tràn đầy cơ thể Tô Mặc.

"Linh vật bậc này, ngươi có thể có bao nhiêu?" Minh Hà Lão Tổ không hề vội vã.

Linh khí cạn kiệt, Tô Mặc lại lấy ra Bàn Đào... lấy ra Nhân Sâm Quả... lấy ra Bàn Đào...

Biểu cảm của Minh Hà Lão Tổ cũng từ thoải mái ban đầu biến thành âm trầm, rồi biến thành giận không thể át.

Mẹ nó ngươi có bao nhiêu?

Tô Mặc cảm thấy phiền phức, dứt khoát gọi ra tất cả Tiên Thiên Linh Căn, xếp từng cái trước mặt, một khi linh khí hao tổn liền lập

tức bổ sung lại.

Dù sao hiện tại Thập Nhị Tổ Vu đang trên đường đến, chỉ cần vây khốn Minh Hà Lão Tổ ở đây, sẽ có người giúp hắn xử lý.

Thực ra Tô Mặc chỉ cần chém một nhát búa là đủ, chỉ là hiện tại có Vu tộc ra tay, hắn cũng không muốn lộ ra sơ hở nữa, để cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang rình rập trên Thiên Đình có cơ hội.

Nhưng để đề phòng bất trắc, Tô Mặc nắm chặt Khai Thiên Phủ, khiến cho những kẻ có ý đồ xấu phải chùn bước.

"Tiểu tử!

Mau thả ta ra!

Nếu không lão tổ ta nhất định sẽ giết sạch Nhân tộc!" Minh Hà Lão Tổ cũng nhận ra nguy cơ.

Tô Mặc như thể không nghe thấy gì, tiếp tục vây khốn Minh Hà Lão Tổ một cách hoàn hảo, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát.

Tính cách của Minh Hà Lão Tổ, Tô Mặc quá rõ, thả hắn ra, hắn cũng sẽ điên cuồng báo thù Nhân tộc.

Hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để trừ khử Minh Hà, thực sự thả hắn đi mới gây ra phiền phức lớn.

Thấy Tô Mặc vẫn không có ý định dừng tay, Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng có chút hoảng sợ.

Vì để cướp đoạt Khai Thiên Phủ, lần này hắn đã đích thân đến, không phải là Huyết Thần Tử, một khi bị thương, có thể mất mấy nguyên hội mới hồi phục, chỉ có thể ngủ say dưới đáy biển máu.

Lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết rõ, dù sao Minh Hà Lão

Tổ cũng có vô số kẻ thù, cừu gia tìm đến cửa cũng không phải là không thể.

"Lăng mộ của Nhân tộc ta đang thiếu một vị đại năng để tế huyết!" Ánh mắt Tô Mặc bình thản.

Chương 23

“Minh Hà!” Tiếng gầm giận dữ tột độ từ xa đến gần, thân ảnh khổng lồ của Đế Giang che trời lấp đất, hai cái móng vuốt khổng lồ vạn trượng đột nhiên đập xuống.

Minh Hà Lão Tổ kêu khổ không ngừng, vội vàng tế ra Nguyên Đồ và A Tỳ để chống đỡ, mới miễn cưỡng giữ được căn nguyên.

Rất nhanh, Chúc Dung, Cộng Công, Xa Bỉ Thi, Chúc Cửu Âm...

Thập Nhị Tổ Vu đã đến quá nửa, lạnh lùng vây quanh Minh Hà Lão Tổ.

“Tô Mặc, ngươi muốn xử lý thế nào?” Đế Giang hỏi với nụ cười hiền lành trên mặt.

Tô Mặc lập tức nói: “Minh Hà người này bụng dạ hẹp hòi, giết không chết thì cũng phải chặt đi vây cánh của hắn, không được để hắn gây chuyện nữa.” Đế Giang cũng tán thành gật đầu, khiến Minh Hà Lão Tổ toát mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Cái này... lão tổ ta nhất thời bị lợi ích làm mờ mắt, sau này tuyệt đối sẽ không gây sự với Tô Mặc tiểu hữu nữa!” Nếu không có Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, Minh Hà Lão Tổ đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu cũng không sợ, cùng lắm thì bị chặn ở biển máu, vài vạn năm không ra khỏi cửa là cùng.

Tiên Thiên Ngũ Hành Trận hoàn toàn phong tỏa mọi con đường, căn bản không thể thoát được!

“Minh Hà giao cho bọn ta, nhất định sẽ không gây phiền phức cho ngươi nữa.” Đế Giang mở miệng nói.

Nếu chỉ có vài vị Tổ Vu ở đây, Minh Hà Lão Tổ còn có cơ hội trốn thoát.

Nhưng bị tròn mười vị Tổ Vu bao vây, Minh Hà Lão Tổ dù liều mạng cũng không tìm được bất kỳ cơ hội nào.

Các đại năng trên trời đều có chút kinh ngạc, Minh Hà Lão Tổ thân là đại năng đỉnh tiêm, lại bị một Huyền Tiên nhỏ bé như Tô Mặc dồn đến mức này.

Nếu đổi lại là họ, chưa chắc đã tốt hơn Minh Hà bao nhiêu.

Trong một thoáng, tất cả các tồn tại trong lòng đều nảy ra một ý niệm: Nhân tộc không dễ chọc!

"Minh Hà thật không có chí khí!" Đông Hoàng Thái Nhất có chút bất đắc dĩ đặt Hỗn Độn Chung xuống.

Vốn định nhân cơ hội Tô Mặc chém nhát thứ hai để thu hắn đi, ai ngờ Minh Hà Lão Tổ căn bản không ép được Tô Mặc dùng Khai Thiên Phủ, khiến hắn có chút ném chuột sợ vỡ bình, không dám làm kẻ đầu tiên ra mặt.

"Đồ Vu Kiếm nhất định phải hoàn thành!" Đế Tuấn nói.

Gần đây Thiên Đình Yêu tộc bị Vu tộc áp đảo, tích một bụng tức giận, nếu không tạo ra được Đồ Vu Kiếm, e rằng Thiên Đình cách ngày diệt vong cũng không còn xa.

"Khai Thiên Phủ quá sắc bén, ngay cả Hỗn Độn Chung cũng không chống đỡ được." Đông Hoàng Thái Nhất lắc đầu.

Uy hiếp của Khai Thiên Phủ thực sự quá lớn, có thể nói trừ Thánh nhân ra, không ai có thể chặn được.

Trước khi giải quyết được phiền phức này, Thiên Đình Yêu tộc đều không muốn đối đầu với Tô Mặc.

Đế Tuấn cắn răng, vừa định nói gì thì nghe có yêu thần báo cáo.

"Bệ hạ, Tây Phương Giáo Chuẩn Đề Đạo Nhân cầu kiến!" Đông

Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn nhau, đều có chút nghi hoặc, Chuẩn Đề Đạo Nhân tại sao lại đến đây?

Nhưng Thánh nhân đích thân đến, Thiên Đế cũng không thể xem nhẹ, Đế Tuấn liền nói: "Mau mời!" Không bao lâu, Chuẩn Đề Đạo Nhân ung dung tiến vào đại điện, trước tiên hành lễ với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, sau đó nói: "Người ngoài phương ngoại, đặc biệt đến hiến kế cho hai vị bệ hạ." Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vội vàng đáp lễ, sau đó hỏi: "Thánh nhân, không biết là kế sách gì?" Chuẩn Đề mỉm cười, nói: "Bần đạo biết Thiên Đình muốn luyện chế Đồ Vu Kiếm, nên đến đây giúp hai vị bệ hạ đối phó Nhân tộc." Hai vị Thiên Đế lập tức mừng rỡ, vội vàng mời Chuẩn Đề Đạo Nhân vào ghế, bắt đầu thương nghị cách đối phó Tô Mặc.

"Chuẩn Đề..." Ở cực tây chi địa, Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn hành động của Chuẩn Đề Đạo Nhân, đột nhiên sinh ra một chút cảm giác nguy cơ.

Giao du với Chuẩn Đề nhiều năm, hắn tự nhiên hiểu rõ tâm ý của Chuẩn Đề.

Lai lịch của Tô Mặc sâu xa, thậm chí còn có liên quan mật thiết đến Bàn Cổ, tương lai thành đạo cũng không phải là không có khả năng.

Vốn dĩ trong bảy vị Thánh nhân, Chuẩn Đề và Nữ Oa trung lập, Tam Thanh và hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo đối lập nhau, miễn cưỡng giữ được một sự cân bằng.

Một khi Tô Mặc thành đạo, tất nhiên sẽ đứng về phía Tam Thanh, sự cân bằng chắc chắn sẽ bị phá vỡ, lúc đó Tây Phương Giáo gần như không còn cơ hội phát triển nào, tiền đồ của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng sẽ hoàn toàn bị cắt đứt.

Muốn phá giải cục diện này, tất nhiên phải bóp chết Tô Mặc từ

sớm, tệ nhất cũng phải trì hoãn một lượng kiếp.

Vì vậy Chuẩn Đề Đạo Nhân bắt đầu từ sát kiếp, trực tiếp tìm đến Thiên Đình Yêu tộc, nhân đại thế đối phó Nhân tộc, thực chất là để đối phó Tô Mặc.

Tô Mặc không biết biến động của Thiên Đình, lúc này đang đắm chìm trong cảm giác sung sướng khi mở gói quà lớn.

Từ sau khi giao Minh Hà Lão Tổ cho Vu tộc, Tô Mặc đã dùng Khai Thiên Phủ trấn áp thiên cơ, hoàn toàn cắt đứt mọi tầm nhìn, ngay cả Thánh nhân cũng phải đích thân đến mới có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong Thái Huyền Sơn.

Nhân cơ hội này, Tô Mặc bắt đầu hoạt động mở gói quà, xây dựng Thái Huyền Thị quy mô lớn!

Gói quà lớn hàng ngày, trọn vẹn hơn ngàn lần rút!

Vô số trận pháp, các loại lầu các đặc sắc, dụng cụ xuất hiện không ngừng, lại một lần nữa tăng cường Thái Huyền Sơn gấp trăm lần.

Thậm chí Tô Mặc còn phát hiện ra một số dụng cụ giống như sản phẩm khoa học kỹ thuật, chỉ là được thúc đẩy bằng linh lực, khiến một tỷ người Nhân tộc đều phải trầm trồ.

Trong những đạo cụ này, có giá trị nhất là một môn truyền tống pháp trận, chỉ cần bố trí xuống, phàm nhân cũng có thể tùy ý truyền tống, khiến kế hoạch của Tô Mặc được đẩy nhanh hơn rất nhiều.

"Thế lực của Thái Huyền Thị cũng nên mở rộng thêm nữa." Tô Mặc phái truyền tống pháp trận cho hàng trăm Thiên Tiên, ra lệnh cho họ đến các nơi ở phía đông Hồng Hoang để bố trí, tiếp dẫn tất cả Nhân tộc đến Thái Huyền Sơn.

Cho dù không gia nhập bộ lạc Thái Huyền Sơn, sau này nếu gặp

nguy cơ, cũng có thể lựa chọn thông qua truyền tống pháp trận đến Thái Huyền Sơn lánh nạn.

Hiện tại Thái Huyền Thị có một tỷ người Nhân tộc, trong đó có một trăm triệu người đã thành tiên nhân, còn có hơn trăm người đạt đến cảnh giới Thiên Tiên, mạnh hơn các tiểu tộc bình thường không ít.

Chương 24

Theo nguyên bản Hồng Hoang, Đồ Vu Kiếm chi kiếp vào khoảng thời gian này nên đã vẫn lạc.

Nhưng Tô Mặc không thiếu gì cả, chỉ không thiếu các loại thiên tài địa bảo, cứng rắn giúp hắn kéo dài tuổi thọ, để hắn tiếp tục cống hiến cho Nhân tộc.

Sau khi truyền tống pháp trận được bố trí xong, Nhân tộc Tam Tổ lập tức đưa bộ lạc của mình đến, lại khiến cho bộ lạc của Tô Mặc tăng lên gấp đôi, đạt đến con số hai tỷ.

Sự cường thịnh của Thái Huyền Thị cũng khiến cho cả Nhân tộc đều cảm thấy vinh dự.

Một số bộ lạc không có ý định gia nhập Thái Huyền Thị, cũng đều đến định cư gần Thái Huyền Sơn, nhận sự che chở của Tô Mặc.

Tô Mặc đối với điều này không có ý kiến gì, trong lòng hắn là cả Nhân tộc, không phải Thái Huyền Thị, chỉ cần Nhân tộc cùng nhau cường thịnh là đủ.

Thái Huyền Kiếm cũng đã tiến giai đến cực hạn, dường như có thể thăng cấp từ Hậu Thiên Chí Bảo lên Tiên Thiên Linh Bảo bất cứ lúc nào.

Tô Mặc có dự cảm, khi Thái Huyền Kiếm trở thành Tiên Thiên, e rằng sẽ có những biến hóa bất ngờ.

Không biết vì sao, linh khí vốn bị Hồng Quân phong ấn cũng lặng lẽ được giải khai, khiến cho sĩ khí của Nhân tộc lại một lần nữa phấn chấn.

“Thái Huyền Thị tộc trưởng, có một nữ tử tự xưng là Tây Vương

Mẫu ở ngoài trận cầu kiến!" Một tộc nhân Thiên Tiên nói.

Tây Vương Mẫu?

Tô Mặc sửng sốt, từ khi đến Hồng Hoang, hắn chưa từng có bất kỳ giao thiệp nào với Tây Vương Mẫu, đối phương tìm hắn làm gì?

"Bà ta có mục đích gì?" Tô Mặc hỏi.

Tộc nhân Thiên Tiên có chút do dự, cuối cùng nói: "Muốn liên hôn với Thái Huyền Thị chúng ta." Tô Mặc nghe vậy, có chút kinh ngạc há hốc mồm.

Những năm gần đây, cũng có không ít bộ lạc tỏ ý muốn liên hôn với hắn, ngay cả Toại Nhân Thị có quan hệ không tệ cũng nhiều lần muốn gả mấy cô con gái cho hắn, chỉ là tất cả đều bị hắn cười khổ từ chối.

Nhưng Tây Vương Mẫu là một đại năng Chuẩn Thánh chính cống, cũng có ý định này sao?

Tô Mặc nghĩ ngợi rồi nói: "Bảo bà ta đợi một lát." Bất kể Tây Vương Mẫu rốt cuộc có ý đồ gì, chỉ cần hỏi một chút là biết.

Tuy Thái Huyền Sơn có Tiên Thiên Ngũ Hành Trận và Khai Thiên Phủ bảo vệ, đại năng cũng không thể làm nên sóng gió gì, nhưng để cho chắc chắn, Tô Mặc không muốn để người ngoài tiến vào đại bản doanh, vì vậy lựa chọn rời khỏi Thái Huyền Sơn để gặp Tây Vương Mẫu.

Trên mây trời, một nữ tử mày họa mắt tranh, lại mang theo vài phần uy nghi thấy bóng dáng Tô Mặc, chậm rãi tiến lại.

"Chào Thái Huyền Thị." Tây Vương Mẫu nhẹ giọng nói.

Tô Mặc nói: "Tây Vương Mẫu tiền bối đại giá quang lâm, không biết có việc gì?" Thời gian của mọi người đều quý báu, có gì cứ nói

thẳng!

Tây Vương Mẫu cũng không ngờ Tô Mặc lại thẳng thắn như vậy, trầm mặc một lát rồi nói: "Ta muốn kết minh với Thái Huyền Thị nhất mạch, cùng nhau đối kháng Thiên Đình Yêu tộc." Tô Mặc nhíu mày, Tây Vương Mẫu lại tiếp tục nói: "Thiên Đình Yêu tộc thế lực hùng mạnh, mấy nguyên hội qua ngày càng kiêu ngạo, áp bức nữ tiên Côn Luân của ta, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng đã mấy lần quét qua, Nhân tộc cũng có oán thù với Yêu tộc, vừa hay có thể cùng nhau đối phó." "Côn Luân có Ngọc Hư Nguyên Thủy nhất mạch, Yêu tộc hẳn là không dám quá phóng túng." Tô Mặc chậm rãi nói.

Tây Vương Mẫu lộ ra một nụ cười khổ, nói: "Chính vì như vậy, chúng ta mới không đi theo vết xe đổ của Đông Vương Công nhất mạch." Năm đó khi Hồng Quân hợp đạo, đã phong Đông Vương Công làm Nam Tiên Chi Thủ, quản lý nam tiên Hồng Hoang, phong Tây Vương Mẫu làm Nữ Tiên Chi Thủ, quản lý nữ tiên Hồng Hoang, hai người tuy giao thiệp không sâu, nhưng cũng có liên quan không nhỏ.

Nhưng Tử Tiêu Cung đóng cửa chưa được mấy vạn năm, Đông Vương Công đã bị Thiên Đình Yêu tộc diệt đi, gây ra đả kích không nhỏ cho Tây Vương Mẫu, từ đó về sau hoàn toàn nguội lạnh tâm tư tận chức tận trách, chỉ đóng quân ở Côn Luân Sơn tiềm tâm tu luyện.

"Đã có Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo hộ, Tây Vương Mẫu tiền bối vì sao còn muốn kết minh?" Tô Mặc hỏi thẳng.

Tây Vương Mẫu do dự, nói: "Ngọc Hư Cung có ý định dời đến Thiên Ngoại." WTF?

Thời gian có chút không khớp rồi?

Tô Mặc nhớ rõ, đạo trường của mấy vị Thánh nhân dời đến Thiên Ngoại là vào thời Phong Thần, hiện tại đại chiến Vu Yêu còn chưa đánh xong, vội cái gì?

Tây Vương Mẫu nhìn sắc mặt Tô Mặc, giải thích: "Mấy ngày trước, uy thế Khai Thiên Phủ của Thái Huyền Thị tộc trưởng đã làm chấn động cả Hồng Hoang, ngay cả Ngọc Hư Cung cũng không ngoại lệ, do Nguyên Thủy Thánh Nhân có ý định đi đến Thiên Ngoại.

Nếu không phải nữ tiên dưới trướng ta có quan hệ tốt với người trong Ngọc Hư Cung, e rằng cũng không biết được chuyện này." Hóa ra rắc rối lại do mình gây ra!

Sắc mặt Tô Mặc có chút ngượng ngùng.

Dù sao cũng là phiền phức do mình gây ra.

Một vị Thánh nhân đường đường, siêu thoát phàm tục, đạo trường lớn như vậy mà suýt chút nữa bị hủy diệt, đổi lại là ai cũng không muốn trải qua lần thứ hai, e rằng không bao lâu nữa, các Thánh nhân khác cũng sẽ dời đạo trường ra Thiên Ngoại.

"Khụ khụ, chuyện kết minh cũng không phải là không thể, chỉ là không biết kết minh thế nào?" Tô Mặc hỏi.

Tây Vương Mẫu có vẻ thả lỏng hơn một chút, nói: "Nếu Thái Huyền Thị tộc trưởng không chê, một vị đệ tử dưới trướng ta sẽ cùng ngài kết thành đạo lữ, phái nữ tiên Côn Luân cũng sẽ cùng Thái Huyền Thị chung tiến lùi, trú tại Thái Huyền Sơn." Nói trắng ra, Tây Vương Mẫu đã nhìn trúng Tiên Thiên Ngũ Hành Trận phòng ngự vô địch của Tô Mặc, cho nên muốn dời phái nữ tiên Côn Luân đến đây để chống lại sự xâm nhiễu của Yêu tộc Thiên Đình.

"Ồ?" Tô Mặc hỏi với giọng bình thản, "Nếu Thái Huyền Thị và đạo thống của Tây Vương Mẫu tiền bối kết hợp, Thái Huyền Sơn sẽ do ai nắm quyền?" Tây Vương Mẫu nói như một lẽ đương nhiên: "Tự nhiên là do Thái Huyền Thị tộc trưởng và thiếp thân cùng nhau nắm giữ." Đây là một chuyện tốt, nếu đặt vào thời điểm trước khi Tô Mặc xuất hiện trong Nhân tộc, Tam Tổ sẽ không cần suy nghĩ quá lâu

mà đồng ý ngay.

Dù sao thì không dưng lại được một vị đại năng che chở, bù đắp vào khoảng trống lớn của Nhân tộc, có thể giúp Nhân tộc phát triển lâu dài hơn.

Tây Vương Mẫu thân là đại năng, khi che chở tự nhiên cũng có quyền quản lý, hai bên bổ sung cho nhau, cùng có lợi.

Thế nhưng Tô Mặc lại thản nhiên nói: "Nếu đã như vậy, Tây Vương Mẫu tiền bối mời về cho." Tây Vương Mẫu nghe vậy, vẻ mặt trở nên có chút kinh ngạc, nói: "Thái Huyền Thị tộc trưởng đang từ chối ta sao?" "Không sai, Thái Huyền Thị là Thái Huyền Thị của Nhân tộc, chỉ có thể do Nhân tộc quản lý." Tô Mặc gật đầu nói.

Hắn không phải kiểu thấy mỹ nữ là mềm lòng, những năm qua các muội tử đến liên hôn với các bộ lạc lớn nhiều như lông trâu, ai nấy đều có dung mạo không tầm thường, tâm tính của hắn sớm đã được rèn giũa cứng như bàn thạch.

"Hy vọng Thái Huyền Thị tộc trưởng đừng hối hận." Giọng của Tây Vương Mẫu cũng trở nên lạnh nhạt.

Chương 25

Theo bà thấy, mình hạ mình thương nghị với một vị Huyền Tiên đã là nể mặt lắm rồi, lẽ nào một vị Chuẩn Thánh lại phải chịu sự khống chế của Huyền Tiên sao?

Con đường của Tô Mặc đi không thông, Tây Vương Mẫu tự nhiên có biện pháp của mình.

Dù sao năm đó Đông Vương Công cũng vì cứng đối cứng mà cuối cùng mới rơi vào kết cục thân tử hồn tiêu.

Ngay lúc Tây Vương Mẫu quay đầu định rời đi, một bộ lạc Nhân tộc đang chậm rãi tiến về phía Thái Huyền Sơn, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận cũng hơi mở ra một khe hở.

Độn thuật mà Tây Vương Mẫu sắp thi triển bỗng nhiên dừng lại.

Bà đã thấy gì?

Tiên khí nồng đậm đến mức kết thành hơi nước, gần như sắp biến thành thực chất...

Linh thực vật khắp núi đồi, hơn mười gốc Tiên Thiên Linh Căn cắm tùy ý trên mặt đất...

Một người Nhân tộc bình thường chỉ mới Nguyên Anh kỳ, đang cắn một miếng Bàn Đào mà ngay cả Tiên nhân cũng chưa chắc được nếm...

Hơn mười loại Tiên Thiên Linh Bảo lơ lửng trên không, bảo quang trấn áp tất cả...

“Tây Vương Mẫu tiền bối có chuyện gì sao?” Tô Mặc hỏi.

Tây Vương Mẫu có chút chậm chạp quay người lại, nghiêm túc

hỏi Tô Mặc: “Nếu ta bằng lòng kết thành đạo lữ với ngươi, ngươi có bằng lòng để phái nữ tiên Côn Luân của ta vào ở Thái Huyền Thị không?” Sau một hồi im lặng kéo dài, Tô Mặc cười khan một tiếng: “Tây Vương Mẫu tiền bối nói đùa rồi.” “Ta không nói đùa.” Tây Vương Mẫu nói lại lần nữa, “Ta và ngươi kết thành đạo lữ, từ nay về sau là một thể, phái nữ tiên Côn Luân cũng sẽ hoàn toàn dung nhập vào Nhân tộc, có khế ước Thiên Đạo làm chứng.” Nói thật, Tô Mặc đã động lòng.

Kết làm đạo lữ với Tây Vương Mẫu và kết làm đạo lữ với đồ đệ của Tây Vương Mẫu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nếu kết làm đạo lữ với đồ đệ của Tây Vương Mẫu, bà ta có thể đường đường chính chính quản lý Thái Huyền Thị, một số kế hoạch của Tô Mặc cũng sẽ gặp trở ngại.

Nhưng nếu kết làm đạo lữ với Tây Vương Mẫu, không chỉ khiến thực lực Thái Huyền Thị tăng mạnh, Tô Mặc cũng có thể tự chủ quy hoạch Nhân tộc.

“Ta cần phải suy nghĩ.” Tô Mặc nói.

Tây Vương Mẫu gật đầu, không nói gì thêm, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán vào khe hở nhỏ của Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, mãi không dời đi được.

Kế hoạch ban đầu của bà, chỉ là mượn chút tình nghĩa với Ngọc Hư Cung, đi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Thiên Ngoại, nhưng từ đó về sau cũng sẽ trở thành ngoại môn của Ngọc Hư Cung, phái nữ tiên Côn Luân cũng sẽ không có lợi ích gì lớn.

Dù sao đó cũng là đạo trường của Thánh nhân, linh khí cũng vượt xa nơi của mình, Tây Vương Mẫu đã rất mãn nguyện.

Nhưng khi Tây Vương Mẫu nhìn thấy một góc cảnh tượng bên

trong Thái Huyền Sơn, bà mới hiểu thế nào gọi là "động thiên phúc địa".

Ngọc Hư Cung so với Thái Huyền Sơn, cũng giống như đạo trường của bà so với Ngọc Hư Cung vậy!

Hơn nữa, căn cơ của Tô Mặc hùng hậu, chấp chưởng Khai Thiên Phủ, quan hệ với Vu tộc lại cực kỳ thân thiết, cả Hồng Hoang ai cũng biết, cho dù Nhân tộc thật sự gặp đại nạn, Tô Mặc cũng không thể gặp nguy hiểm.

So sánh hai bên, Tây Vương Mẫu lập tức đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Dù thế nào cũng phải ở lại Thái Huyền Sơn!

Tô Mặc suy nghĩ một lát, cân nhắc kỹ càng mọi lợi hại nhân quả, rồi nói: "Kết làm đạo lữ tạm thời không cần, ta bằng lòng che chở cho phái nữ tiên Côn Luân, chỉ cần khi Nhân tộc gặp nguy nan, các vị cũng phải tận lực giúp đỡ." Tây Vương Mẫu có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nói: "Như vậy cũng tốt...

Chúng ta bây giờ có thể ký kết khế ước Thiên Đạo." Khế ước Thiên Đạo ứng với Thiên Đạo, người vi phạm từ đó cảnh giới sẽ ngừng lại không tiến triển, cho nên ngay cả Chuẩn Thánh cũng rất ít khi lập khế ước, một khi đã ký thì tuyệt đối không vi phạm.

Tây Vương Mẫu cắn rách đầu ngón tay, dùng tinh huyết vẽ vài nét trong hư không, tức thì một bản khế ước màu vàng cổ xưa rơi xuống.

Tô Mặc liếc nhìn một lát, xác định không có vấn đề gì, cũng dùng tinh huyết của mình đóng dấu lên.

Sau khi cả hai đều ký xong, khế ước Thiên Đạo từ từ tiêu tán, Tô Mặc cảm nhận được một mối liên hệ nhân quả trong cõi u minh, một khi vi phạm, sẽ không bao giờ có khả năng đột phá nữa.

“Khế ước đã thành.” Nhìn khế ước tiêu tán, ánh mắt Tây Vương Mẫu nhìn Tô Mặc không còn xa lạ như trước.

“Đợi các nữ tiên Côn Luân đến, ta sẽ mở đại trận cho các vị.” Tô Mặc nói.

Tây Vương Mẫu cắn môi, nói: “Thiếp thân sớm đã mang họ theo, lúc này có thể vào ở Thái Huyền Sơn.” “Vậy thì vào đi.” Tô Mặc gật đầu.

Chẳng mấy chốc, một đám nữ tiên xinh đẹp như hoa bay đến, Tây Vương Mẫu vẻ mặt uy nghiêm nói: “Ta đã ký khế ước với Thái Huyền Thị tộc trưởng, từ nay về sau các ngươi sẽ tu luyện tại Thái Huyền Sơn, khi Nhân tộc gặp nguy nan cũng phải hết lòng giúp đỡ.” Các nữ tiên trong lòng đều có chút không hiểu, không rõ tại sao Tây Vương Mẫu không dẫn họ đi đầu quân cho Thánh nhân.

Nhưng khi Tiên Thiên Ngũ Hành Trận mở ra, cuối cùng họ cũng hiểu ra nguyên nhân.

“Tiên khí thật nồng đậm, tu luyện ở đây bằng trăm lần ngày thường!” Một nữ tiên lộ ra nụ cười say mê.

Đất trồng trọt ở Thái Huyền Sơn đều dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, mỗi một luồng không khí đều bao hàm vạn tượng, thậm chí có cả đại đạo pháp tắc, đối với việc lĩnh ngộ đại đạo cũng có ích rất lớn, tu vi của nữ tiên càng cao thì cảm giác càng sâu sắc.

“Chẳng lẽ đã quên thân phận của mình rồi sao?” Tây Vương Mẫu có chút không vui nhíu mày.

Ầm!

Tô Mặc cầm hai cây Bàn Đào Thụ trong tay, đáp xuống trước mặt Tây Vương Mẫu, nói: “Hai cây Bàn Đào Thụ này tặng cho bà, có thể mang đi chọn một nơi không người để tu luyện.” Đối với thế lực của

mình, Tô Mặc khá là hào phóng.

Sự hào phóng này ngay lập tức khiến tất cả các nữ tiên nín thở, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng không nhịn được mà mỉm cười.

"Đa tạ Tô Mặc đạo hữu!" Sự biến mất của phái nữ tiên Côn Luân nhanh chóng thu hút sự chú ý của không ít thế lực, nhưng Thiên Đình lại đang chìm đắm trong một đại sự khác, căn bản không kịp quan tâm.

Chương 26

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn mặt mày tươi cười, dẫn một người đàn ông đi về phía đại điện.

Người đàn ông có vẻ mặt cổ xưa, nụ cười hiền hòa, bước đi khí thế bàng bạc, mỗi bước chân đều có âm dương bát quái tương sinh, tựa như ẩn chứa vô cùng huyền diệu.

"Phục Hy đạo huynh, Nữ Oa Thánh Nhân có từng nói cho huynh biết chưa?" Đế Tuấn cười hỏi.

Hóa ra người đàn ông này chính là anh trai của Nữ Oa, Phục Hy, năm đó bị Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lôi kéo vào Yêu tộc Thiên Đình, cũng là một thành viên của Yêu tộc.

Phục Hy gật đầu nói: "Xá muội đã nói, Nhân tộc sắp có đại kiếp giáng xuống, hy vọng ta có thể giáng sinh vào Nhân tộc, dẫn dắt họ vượt qua nạn này." "Không sai." Đông Hoàng Thái Nhất nói, "Yêu tộc chúng ta đồ sát Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, đây là thiên ý, không phải chúng ta có thể thay đổi, nhưng thiên số có thiếu sót, Nhân tộc sẽ có một tia sinh cơ, chính là ứng vào trên người Phục Hy đạo huynh." "Lời này giải thích thế nào?" Phục Hy hỏi.

Đông Hoàng Thái Nhất vừa đi vừa nói: "Ta đã đến Oa Hoàng Cung cùng Nữ Oa Thánh Nhân bàn bạc một phen, Nữ Oa Thánh Nhân nói chúng ta cần lưu lại huyết mạch cho Nhân tộc, Phục Hy đạo huynh và Nhân tộc có quan hệ không cạn, chính là người thích hợp nhất cho việc này." Đợi ba người ngồi xuống, lập tức có mấy thị nữ tiến lên rót rượu, ba người cùng cạn một chén, Phục Hy mới tiếp tục nói: "Ta hiểu ý các ngươi, là muốn ta tạm thời thống lĩnh những người Nhân tộc còn lại?" "Chính là ý này!" Hai vị Thiên Đế vỗ tay cười nói.

“Ta hiểu rồi.” Phục Hy gật đầu, “Nhân tộc là tâm huyết của xá muội, ta cũng không nỡ nhìn nó điêu tàn, quả thực nên đi một chuyến vì việc này.” “Đại thiện!” Hai vị Thiên Đế cười càng vui vẻ hơn.

Đây chính là mưu kế do Chuẩn Đề đạo nhân bày ra, để Phục Hy hạ giới chuyển sinh, tranh đoạt khí vận Nhân tộc với Tô Mặc.

Các vị Thánh nhân sớm đã nhìn ra, nhân quả của Tô Mặc đều buộc chặt vào Nhân tộc, con đường thành đạo của hắn tất nhiên cũng có liên quan mật thiết đến Nhân tộc.

Phục Hy là anh trai của Nữ Oa, quan hệ với Nhân tộc cũng không cạn, mối nhân quả còn khăng khít hơn, đủ để cùng Tô Mặc tranh cao thấp.

Với tuổi thọ của Tô Mặc và Phục Hy, cuộc tranh đoạt ít nhất phải mất mấy vạn năm mới có thể kết thúc, sau một hồi tranh chấp, các Thánh nhân cũng có thể nhân cơ hội bố trí cục diện.

“Phục Hy đạo huynh phải cẩn thận người tên Tô Mặc, e rằng đó là đối thủ lớn nhất.” Đế Tuấn nói.

Phục Hy ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi nói: “Khi ta tu đạo ở Oa Hoàng Cung, xá muội đã nói, lúc này Nhân tộc tuy dưới tay Tô Mặc đang ngày càng thịnh vượng, nhưng tiền đồ lại mờ mịt khó đoán, cần do ta dẫn về chính đạo.” Nữ Oa nhìn thấu tâm tư của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, nhưng cũng không có ý định từ chối, thuận thế đáp ứng, muốn để sát kiếp tiếp tục được bổ sung.

Dù sao dưới sự dẫn dắt của Tô Mặc, cục diện Nhân tộc hiện tại một mảnh tốt đẹp, nhưng tương lai lại không biết sẽ ra sao.

Sau sát kiếp, Nhân tộc tuy tạm thời điêu tàn, nhưng tương lai sẽ hùng cứ Hồng Hoang, trở thành bá chủ chân chính.

Chọn con đường nào, trong mắt Thánh nhân là một vấn đề vô cùng

đơn giản.

Sau một lúc hàn huyên, Phục Hy cảm thấy thời cơ đã đến, bèn đứng dậy nói: "Ta nên đi rồi." Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng vội đứng dậy, tiễn Phục Hy đến Trảm Tiên Đài.

Phục Hy đứng trên Trảm Tiên Đài, ánh mắt vẫn bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn thoáng qua vị trí Oa Hoàng Cung ở Thiên Ngoại, sau đó liền nhảy xuống.

Trong khoảnh khắc rơi xuống, nhục thân của Phục Hy dần dần khô héo phân giải, nguyên thần cũng nhanh chóng khô kiệt, cuối cùng hóa thành một đạo linh quang tinh thuần, dưới sự che chở của thái cực bát quái, rơi vào một bộ lạc nhỏ ở phía đông nhất của Hồng Hoang. … Trăm năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Trăm năm qua, là khoảng thời gian phát triển nhanh nhất kể từ khi Nhân tộc được thành lập.

Vô số người Nhân tộc tấn thăng thành Tiên nhân, Toại Nhân Thị cuối cùng cũng trở thành bộ lạc lớn nhất của Nhân tộc, dẫn dắt các bộ lạc khác phản công Yêu tộc, dần dần thu hồi lại từng mảnh đất đã mất.

Thái Huyền Sơn càng trở thành thánh địa trong lòng tất cả người Nhân tộc, tượng thần của Thái Huyền Thị Tô Mặc thậm chí còn nhiều hơn cả Nữ Oa.

"Thái Huyền Thị tộc trưởng, mảnh đất cuối cùng ở phía đông Hồng Hoang đã được thu hồi, Yêu tộc bên trong đã bị chém giết sạch sẽ." Một tộc nhân báo cáo với Tô Mặc.

Tô Mặc cười nói: "Ta biết rồi, lập tức thông báo chuyện này cho toàn Nhân tộc." Lúc này Tô Mặc, tu vi đã đạt đến Kim Tiên đỉnh phong, Tam Hoa Tụ Đỉnh, âm thanh đại đạo không ngừng vang vọng.

Dù sao có vô số thiên tài địa bảo dùng không hết, một con heo cũng có thể nhét thành Thiên Tiên.

Nguyên thần vốn yếu nhất của Tô Mặc, hiện tại có hơn một ngàn đạo thuật pháp bảo vệ, cho dù Minh Hà Lão Tổ có trở lại, cũng không thể chiếm được chút lợi lộc nào từ hắn.

Đại đạo mà hắn nắm giữ, ngoài Ngũ Hành Đại Đạo và Hủy Diệt Đại Đạo, còn có thêm Hỗn Độn Đại Đạo và Sát Lục Đại Đạo, bao trùm vô cùng, dung nạp vạn tượng, không cần sử dụng bất kỳ pháp bảo nào cũng đủ sức áp chế tất cả các Đại La Kim Tiên.

Biến thái nhất là một trăm gói quà lớn mỗi năm, tuy không có chí bảo cực mạnh, nhưng cũng đã bổ sung cho Nhân tộc thêm một trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo, tất cả đều được trang bị cho các tinh anh Nhân tộc chiến đấu ở tuyến đầu.

Chỉ riêng thế lực của Thái Huyền Thị, cũng đã vượt qua các cường tộc bình thường ở Hồng Hoang, chưa kể còn có sự tồn tại của Tây Vương Mẫu và phái nữ tiên Côn Luân.

Khi tin tức thu phục mảnh đất cuối cùng được truyền qua Tống Truyền Tống Pháp Trận đến mọi ngóc ngách của Nhân tộc, tất cả mọi người đều vui mừng như điên, không ít người lập tức chạy về nhà, bắt đầu tế bái tượng của Tô Mặc.

Lúc này Tô Mặc, tuy không phải Nhân Hoàng, nhưng còn hơn cả Nhân Hoàng.

Lý do chưa xưng Hoàng, chỉ vì Tô Mặc cảm nhận được một chút trở ngại trong cõi u minh, mách bảo hắn thời cơ chưa đến.

Sau khi đạt đến Kim Tiên, bất kỳ cảm giác nào cũng cực kỳ chính xác, vì vậy Tô Mặc cũng không vội, dù sao ngay cả Thái Huyền Kiếm cũng chưa thăng cấp thành Tiên Thiên Linh Bảo.

“Tộc trưởng!” Một tộc nhân Thái Huyền Thị báo cáo, “Nhân tộc Tam Tổ có chuyện muốn mời ngài thương nghị.” “Ta biết rồi.” Tô Mặc rời khỏi Nhân Hoàng Điện, món quà từ gói quà hệ thống năm thứ năm mươi tám, đi tìm Nhân tộc Tam Tổ.

“Cuối cùng cũng đến rồi!” Hữu Sào Thị sắc mặt có chút không ổn.

Tô Mặc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Hữu Sào Thị có chút cảm thán nói: “Ở phía đông lãnh thổ Nhân tộc có một người tên Phục Tê Thị, khi sinh ra có trăm con rồng khổng lồ vây quanh, đêm tối sáng như ban ngày, trong phạm vi trăm vạn dặm đều có thể thấy được, trời giáng vô lượng công đức, nghe đồn Nữ Oa Nương Nương thậm chí còn đích thân hiện thân, vì y bố trí pháp bảo bảo vệ, chưa đầy trăm năm đã thành Kim Tiên, dẫn dắt bộ lạc không ngừng lớn mạnh, ngay cả Yêu tộc cũng không dám đối địch.” “Sau đó thì sao?” Tô Mặc hỏi tiếp.

Toại Nhân Thị trợn to mắt, hỏi: “Chẳng lẽ ngài không sợ y tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng với ngài sao?

Dị tượng của y còn mạnh hơn của ngài không ít!” Tô Mặc khóe miệng giật giật, dị tượng là cái quái gì?

Trời mới biết hắn có cái dị tượng khỉ gió gì, đều là do Tô Mặc bịa ra cả!

Nhưng Tô Mặc hiểu, đây là hậu thủ của Yêu tộc.

Chương 27

“Phục Tê Thị, Phục Hy Thị, xem ra Nữ Oa cũng không nhịn được mà tham gia vào rồi.” Tô Mặc nói.

Nữ Oa nhúng tay thì sao?

Nhân tộc bà ta cũng không quản, Tô Mặc lại dốc vô số tâm huyết, ngôi vị Nhân Hoàng tuyệt đối không thể nào lại chuyển tay tặng đi.

Tô Mặc không phải người cao thượng, ngôi vị Nhân Hoàng ai cũng đừng hòng mơ tưởng.

Nhưng để ổn định tâm tình của Nhân tộc Tam Tổ, Tô Mặc đại nghĩa lẫm liệt nói: “Ngôi vị Nhân Hoàng, người có đức sẽ có được, nếu Phục Tê Thị làm tốt hơn ta, để y làm Nhân Hoàng thì có sao đâu?” “Đúng là đạo lý này.” Toại Nhân Thị cảm thán nói, “Nhưng ngài mới là người có cống hiến thực sự cho Nhân tộc, Phục Tê Thị dù thế nào cũng không thể sánh bằng ngài.” Nhân tộc Tam Tổ một lòng vì Nhân tộc, Nữ Oa Nương Nương muốn cho một Nhân Hoàng từ trên trời rơi xuống, họ cũng tuyệt đối không đồng ý.

Người thực sự có tư cách xưng Nhân Hoàng, phải được toàn bộ Nhân tộc công nhận.

Tô Mặc lại an ủi Nhân tộc Tam Tổ vài câu, sau đó lại quay về với sự nghiệp mở gói quà, đối với Phục Hy Thị thì không có chút hứng thú nào, thậm chí còn lười phái người đi xem xét.

Suy cho cùng, Phục Hy chỉ là một quân cờ mà Nữ Oa dùng để đối phó hắn, muốn phá cục cũng chỉ có thể đấu với Nữ Oa, một Phục Tê Thị không có tư cách đó.

Không phải Tô Mặc tự đại, mà sự thật là như vậy.

Các vị Thánh nhân dù thần thông quảng đại đến đâu, cũng không thể nào biết rõ toàn bộ Hồng Hoang, mọi thứ trong mắt Tô Mặc không có chút bí mật nào.

Gói quà hệ thống mở ra đến hiện tại, ngoài những vật phẩm bản địa của Hồng Hoang, thậm chí còn có không ít sản vật của các thế giới khác.

Ví dụ như Vô Thủy Chung của Vô Thủy Đại Đế trong kỷ nguyên Già Thiên, Tô Mặc ngẫu nhiên mở ra được hai cái, còn huyết mạch Đại Thành Thánh Thể cũng đủ để vũ trang cho một thị tộc cỡ trung.

Ngoài ra, còn có bình nhỏ vô danh, Vĩnh Sinh Chi Môn, Nghịch Thiên Cửu Chuyển, thậm chí có cả Bá Vương Sắc Bá Khí, đều là những thứ tốt hàng đầu của các thế giới.

Nhưng một số trong đó đối với cấp độ Hồng Hoang thì quá thấp, không có giá trị sử dụng, Tô Mặc nghiên cứu một lần rồi trực tiếp vứt bỏ, sau đó chờ đợi lần mở gói quà tiếp theo.

Tuy tính ngẫu nhiên của việc mở gói quà tăng lên rất nhiều, nhưng đối với toàn bộ Nhân tộc lại có lợi ích rất lớn, thậm chí vì thế mà đã phát triển ra mấy loại hệ thống hoàn toàn khác biệt với linh khí, từ Thái Huyền Thị truyền ra, ngay cả sinh linh bên ngoài Nhân tộc cũng có người chuyên tâm tu luyện.

Bây giờ dù Hồng Quân có lại cắt đứt linh khí, cho dù Tô Mặc không can thiệp, Nhân tộc cũng sẽ không vì thế mà suy tàn.

"Yêu tộc đã ra tay, vậy ta cũng phải đáp lễ một lần." Tô Mặc tâm niệm vừa động, tức thì một tiếng phong lôi vang dội, giây tiếp theo Tô Mặc đã xuất hiện trên cửu tiêu vân.

Đây chính là Côn Bằng Độn Pháp mà Tô Mặc mở ra được, Côn Bằng Độn Thuật là đệ nhất Hồng Hoang, bây giờ tốc độ của Tô Mặc

cũng không thua kém Yêu sư Côn Bằng.

Mục đích của chuyến đi này, chính là mặt trời cao cao tại thượng, cũng là Thái Dương Tinh.

Những năm qua Tô Mặc đã thu thập đủ chín loại Tiên Thiên Linh Căn, chỉ có Phù Tang Thần Mộc là chưa có được, nếu mượn Phù Tang Thần Mộc tu luyện, Thái Dương Chân Hỏa của Tô Mặc cũng sẽ hoàn toàn siêu thoát, trở thành ngọn lửa vô căn vô nguyên thực sự, ngay cả Tam Túc Kim Ô cũng không thể bì được.

Vài lần chớp mắt, Tô Mặc đã xông ra Thiên Ngoại, trước mắt xuất hiện một quả cầu lửa khổng lồ đang cháy rực Thái Dương Chân Hỏa.

Từ khi thành lập Yêu tộc Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn rất ít khi quay về Thái Dương Tinh, nơi này không có bất kỳ Yêu tộc nào canh giữ, bởi vì Thái Dương Tinh là một trong những chủ tinh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bao nhiêu sinh linh đến đây đều là tự tìm cái chết.

Chạm vào Thái Dương Tinh, cũng tương đương với việc chạm vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Tô Mặc liếc mắt đã thấy một cây cổ thụ thông thiên giữa biển lửa vô tận, dù Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt thế nào, nó cũng không hề thay đổi.

"Thu!" Mặc dù biết sẽ phải đối mặt với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sắc mặt Tô Mặc vẫn không đổi, tay áo vung lên, Ngũ Sắc Thần Quang và Tụ Lý Càn Khôn đồng thời thi triển.

Tay áo của Tô Mặc đột nhiên mở rộng vạn dặm, Ngũ Sắc Thần Quang nặng như núi tựa như năm sợi dây thừng thông thiên bùng nổ, khóa chặt toàn bộ Thái Dương Tinh.

Ngọn lửa trên Thái Dương Tinh dao động điên cuồng, lúc sáng lúc

tối, lúc như vạn ngọn núi lửa đồng thời phun trào, cuối cùng từng chút một bị hút vào tay áo của Tô Mặc.

Ầm!

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, Tô Mặc hai đại thần thông cùng lúc ra tay, thu lại hơn một nửa Thái Dương Chân Hỏa, Thái Dương Tinh dần dần trở nên ảm đạm không còn ánh sáng.

Đế Tuấn ngay lập tức cảm nhận được sự thay đổi của Thái Dương Tinh, sắc mặt đại biến, lập tức đứng dậy, quả nhiên nhìn thấy Tô Mặc đang thu lấy ngọn lửa.

"Tìm chết!" Chạm vào Thái Dương Tinh, chính là chạm vào vảy ngược của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Đế Tuấn trực tiếp gọi ra Hà Đồ Lạc Thư, vài điểm liên kết hạ xuống, hàng trăm ngôi sao bùng nổ ánh sáng diệt thế, quét ngang về phía Tô Mặc.

Đông Hoàng Thái Nhất phát ra một tiếng hét chói tai, từ trong miệng phun ra một cái chuông nhỏ, cái chuông xoay tròn trên không, hóa thành một cái chuông khổng lồ thông thiên.

"Chưa đầy trăm năm, đã dám khiêu khích Yêu tộc ta?" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẽ ra vô số quỹ đạo huyền ảo, lấy các vì sao làm bàn cờ, ba trăm sáu mươi lăm vị yêu thần định vị thiên cương, các lớp rào cản liên kết với nhau, trong nháy mắt tạo thành một góc của đại trận Thiên Đình.

Tô Mặc cầm Thí Thần Thương, thương ảnh phân hóa vạn ngàn, ngọn lửa đen kịt như mực đột nhiên bùng nổ, hư không không ngừng sụp đổ, trong chốc lát như dòng lũ cuồn cuộn tuôn ra, đập tan tất cả mọi rào cản.

Đế Tuấn lại lần nữa vận chuyển Hà Đồ Lạc Thư, Chu Thiên Tinh

Đấu Đại Trận lại sinh ra ngàn vạn biến hóa, tầng tầng lớp lớp không ngừng, có ý định triệt để vây chết Tô Mặc.

Lúc này Thiên Ngoại một màu trắng xóa, không thể phân biệt được bất kỳ màu sắc nào khác.

Một số tu luyện giả ẩn cư ở Thiên Ngoại sợ hãi vội vàng bỏ chạy, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng kinh hãi, chỉ cần bị dư âm va chạm một chút, cũng sẽ rơi vào kết cục thân vẫn đạo tiêu.

Cuộc va chạm giữa Tô Mặc và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn không ngừng nghỉ, những tiếng nổ trầm thấp vang lên liên tiếp, xé toạc ngày và đêm, phá vỡ tất cả hỗn độn.

Thời gian trôi qua, sắc mặt của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn ngày càng khó coi.

"Tu vi của Thái Huyền Thị, sao có thể biến hóa lớn như vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất khó tin nói.

Chương 28

Chỉ mới chưa đầy trăm năm, đối với những đại năng như họ cũng chỉ là một cái chớp mắt, Tô Mặc lại từ Huyền Tiên liên tiếp vượt qua gần ba đại cảnh giới, đạt đến Kim Tiên đỉnh phong.

Nền tảng của Tô Mặc quá sâu dày, lại có gần vạn loại thuật pháp thần thông đỉnh cấp, tay không cũng đủ để đối mặt với Đại La Kim Tiên, huống chi còn cầm đủ loại chí bảo, trong thời gian ngắn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không làm gì được hắn.

"Phục Hy rốt cuộc có thể đối phó được không?" Đế Tuấn có chút do dự.

Theo họ thấy, Phục Hy dù sao cũng là anh trai của Thánh nhân, Nữ Oa lại là Thánh mẫu của Nhân tộc, việc tranh đoạt khí vận Nhân tộc vốn là chuyện dễ như trở bàn tay, Tô Mặc cũng sẽ vì thế mà dần dần suy yếu, cuối cùng không thể ngăn cản đại kiếp nữa.

Nhưng Tô Mặc trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này, đâu có chút nào suy yếu, rõ ràng là đã mạnh lên cả ngàn trăm lần!

Tô Mặc dưới chân sinh ra đóa đóa thanh liên, từng bước một, cứng rắn phá vỡ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đến trước Thái Dương Tinh.

Tay áo lại lần nữa vung lên, lần này ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không ngăn được, ngọn lửa của Thái Dương Tinh đã tắt hết, chỉ còn lại bề mặt màu xám tro trơ trụi, Phù Tang Thần Mộc cắm ngang trên đó, tỏa ra nhiệt độ kinh khủng.

Pháp lực của Tô Mặc vừa chạm vào Phù Tang Thần Mộc, đột nhiên cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm tột độ, khiến hắn lập tức thu tay lại, Côn Bằng Độn Pháp lập tức vận chuyển, trong nháy

mắt đã bay ra xa hàng ngàn dặm.

Ầm!

Trong nửa nhịp thở sau khi Tô Mặc vừa chạy thoát, toàn bộ Thái Dương Tinh đột nhiên phát nổ!

Mọi âm thanh đều biến mất, chỉ còn lại tiếng nổ kinh thiên động địa xuyên thủng màng nhĩ.

Sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan ra, trong chốc lát hủy diệt tất cả mọi thứ ở Thiên Ngoại, vô số tiểu thế giới đang thai nghén sinh linh tức thì sụp đổ, cương phong và ngọn lửa cuồng bạo lan tỏa như thiên uy.

Hồng Hoang đầu tiên là một trận chấn động, mặt đất nứt ra những khe hở khổng lồ sâu không thấy đáy, bầu trời phủ một màu đỏ rực, ngọn lửa thiêu trời đốt biển cuồn cuộn rơi xuống.

Thái Dương Tinh phát nổ, sự phá hoại nó gây ra cho Hồng Hoang là vô cùng lớn, không biết bao nhiêu sinh linh trong nháy mắt bị hủy diệt, dư âm vẫn còn tàn phá, trời đất như bị ném vào một lò lửa lớn không ngừng thiêu đốt.

"Côn Bằng..." Đế Tuấn gằn từng chữ, như thể nặn ra từ kẽ răng.

Để giết Tô Mặc, hắn không tiếc cho nổ tung cả Thái Dương Tinh, vốn dĩ đây là chuyện chắc chắn thành công, Tô Mặc nhất định sẽ cùng Thái Dương Tinh đồng quy vu tận.

Nhưng hắn đã không chết, Tô Mặc có độn thuật độc nhất của tộc Côn Bằng, lại có cảnh giới cao thâm khó lường, đã thoát ra trong gang tấc.

Tô Mặc học được độn thuật đó từ đâu?

Tự nhiên là Yêu sư Côn Bằng!

Ban đầu việc Yêu sư Côn Bằng chống lại ý chỉ của Thiên Đế đã khiến họ vô cùng phẫn nộ, lần này càng trực tiếp xé rách mặt mũi.

"Truyền ý chỉ của ta, Côn Bằng Lão Tổ phản bội Thiên Đình!

Lập tức lệnh cho tất cả Yêu tộc truy sát lão già này!" Đế Tuấn giận dữ nói.

Tô Mặc bay xa vạn dặm, cuối cùng cũng rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của vụ nổ Thái Dương Tinh.

"Bây giờ Yêu tộc đã thực sự có sát tâm với ta, trong thời gian ngắn không cần quay về Nhân tộc." Tô Mặc thở dài một hơi.

Thái Dương Tinh đã nổ, Phù Tang Thần Mộc đương nhiên cũng không còn.

Nhưng cũng không phải là không có lợi, Yêu tộc cho nổ Thái Dương Tinh, trong thời gian ngắn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không thể vận hành tốt, đây chính là thời cơ tốt để tấn công Yêu tộc.

Nhưng Tô Mặc chưa kịp làm gì, kẻ đầu tiên tuyên chiến với Thiên Đình lại không phải Yêu tộc, mà là Côn Bằng Lão Tổ.

Côn Bằng Lão Tổ che trời lấp đất, thân thể khổng lồ không biết dài bao nhiêu vạn dặm, vắt ngang cả tinh hà, mang theo thế động dao sơn hà, đổ ập xuống Thiên Đình.

"Côn Bằng Lão Tổ!

Ngươi dám đến!" Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, hỗn độn chi khí lan tỏa, ngăn cản thân thể Côn Bằng Lão Tổ, khiến y không thể tiến gần nửa bước.

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi trăm phương ngàn kế hại ta, bây giờ chính là lúc kết thúc nhân quả!" Ánh mắt Côn Bằng Lão Tổ đỏ như máu.

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ cho rằng Côn Bằng Lão Tổ là kẻ ác tố cáo trước, đối với những lời đồn đại này căn bản không thèm để ý, lập tức thi triển đạo thuật, Thái Dương Chân Hỏa tàn phá bừa bãi, tinh hỏa như sông, quét ngang bầu trời.

Đế Tuấn tế ra một lá cờ lớn, yêu khí đen kịt như mực lan tỏa, che trời lấp đất, tựa như ý chí của cả Yêu tộc hợp thành một thể, tràn đầy uy nghiêm vô biên.

Chiêu Yêu Phiên là chí bảo mà Đế Tuấn luyện chế để hoàn toàn khống chế Yêu tộc, trong đó dung hợp lạc ấn của đại bộ phận Yêu tộc, từ đó về sau họ hoàn toàn không thể thoát khỏi sự khống chế của Đế Tuấn.

Yêu sư Côn Bằng không có lưu lại lạc ấn trên Chiêu Yêu Phiên, nhưng cũng bị ảnh hưởng bởi vô số Yêu tộc trên đó, thực lực bị suy giảm không ít.

Tuy chỉ có vài nhịp thở, nhưng đối với đại năng đã đủ.

Vô số đại quân Yêu tộc kéo đến, bảo vệ Thiên Đế, bản thể Côn Bằng dù có to lớn đến đâu, lúc này cũng bị nhấn chìm trong biển yêu tộc.

Côn Bằng Lão Tổ gầm lên một tiếng, tựa như một tiếng sấm nổ, cuồng phong bão táp, sấm chớp đùng đoàng, mỗi một giọt mưa đều nặng ngàn cân, đè bẹp hơn một nửa yêu quân.

Lúc này các yêu thánh cũng cảm đáo, cùng Côn Bằng Lão Tổ chiến đấu, sát khí ngút trời, mây đen che đỉnh, máu tươi lẫn với nước mưa cùng rơi xuống, mang theo vô số sát ý.

Thực lực của Côn Bằng Lão Tổ bị áp chế, lại có Đông Hoàng Thái Nhất ở bên cạnh rình rập, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, bị chín vị yêu thánh đè ép, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bại trận.

Ầm!

Chương 29

Một tiếng phong lôi vang dội, Côn Bằng Lão Tổ dường như phát hiện không thể lay chuyển được Thiên Đình, vì vậy chọn thi triển độn pháp, thân hình to lớn trở nên hư ảo, giây tiếp theo liền muốn phá không rời đi.

"Ở lại đi!" Đông Hoàng Thái Nhất đang chờ đợi thời cơ này, Hỗn Độn Chung đại phóng quang minh, trong nháy mắt định trụ toàn bộ không gian phía trên Thiên Đình, khiến độn thuật của Côn Bằng Lão Tổ hoàn toàn mất hiệu lực.

Nhưng tất cả Yêu tộc đều không ngờ, Côn Bằng Lão Tổ không phải đang chạy trốn, mà trực tiếp lao về phía Đế Tuấn!

Trong lúc bay đi, Côn Bằng Lão Tổ hóa thành hình người, đôi tay khô gầy như móng vuốt chim ưng hung hăng xé về phía Đế Tuấn, bóng vuốt màu xanh thẳm đạm biến bố đầy hư không, mục tiêu chính là Chiêu Yêu Phiên trong tay Đế Tuấn.

"Còn không ra tay?" Côn Bằng Lão Tổ gầm lớn.

Cùng lúc đó, các yêu thần hộ vệ bên cạnh Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, hóa thành mấy đạo huyết ảnh nhàn nhạt, ngang nhiên tấn công hai vị Thiên Đế.

Sự biến hóa này, tất cả Yêu tộc đều không lường trước được!

Đợi các yêu thần yêu thánh khác hoàn hồn, Đông Hoàng Thái Nhất đã bị tạm thời kiềm chế, Đế Tuấn càng phải đối mặt với sự giáp công của huyết ảnh và Côn Bằng Lão Tổ.

"Bảo vệ bệ hạ!" Tất cả yêu thần đều tức giận đến nứt cả tròng mắt.

Huyết ảnh như giòi bám xương, tuy không thể gây thương tổn cho Đế Tuấn, nhưng cũng đã ngắt quãng thần thông của y, khiến Đế Tuấn không thể né tránh được lục trảo của Côn Bằng Lão Tổ.

"Đế Tuấn!

Thù xưa, hôm nay được báo!" Giữa không trung vang lên tiếng cười ngông cuồng của Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ tốn cái giá cực lớn, khó khăn lắm mới thoát khỏi tay Vu tộc, tự nhiên phải báo thù một phen.

Tô Mặc và Vu tộc cùng một giuộc, nếu thực sự gây chuyện với hắn thì phiền phức không nhỏ, huống chi Tiên Thiên Ngũ Hành Trận khắc chế Huyết Thần Tử, khiến lão không thể thi triển được, cho nên Minh Hà Lão Tổ tự nhiên chọn đối tượng báo thù là Yêu tộc Thiên Đình, kẻ đã cung cấp Bàn Đào cho Tô Mặc.

Bàn Đào Thụ là Tiên Thiên Linh Căn, nhìn khắp Hồng Hoang cũng chỉ có Thiên Đình mới sở hữu một cây, chuyện này tất nhiên không thể thoát khỏi liên quan với Yêu tộc Thiên Đình!

Đúng lúc Côn Bằng Lão Tổ cũng sinh lòng oán hận với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, Côn Bằng Lão Tổ hứa hẹn vô số lợi ích, khiến Minh Hà Lão Tổ cũng không nhịn được mà động lòng, thế là hai vị đại năng ăn ý hợp tác, cùng nhau ra tay đối phó Yêu tộc Thiên Đình.

"Lấy được rồi!" Côn Bằng Lão Tổ nhìn thấy Chiêu Yêu Phiên trong gang tấc, trong mắt lóe lên vẻ nóng bỏng.

Chỉ cần cướp được Chiêu Yêu Phiên vào tay, đại bộ phận Yêu tộc trong Hồng Hoang đều sẽ nghe theo hiệu lệnh của y, mục tiêu trở thành chủ nhân của Thiên Đình cũng sẽ gần trong gang tấc.

Vuốt gió sắc bén, trong nháy mắt xé nát toàn bộ yêu khí hộ thể của

Đế Tuấn, một tay của Côn Bằng Lão Tổ cũng đã đặt lên Chiêu Yêu Phiên.

"Cút ngay!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, Thái Dương Chân Hỏa tức thì bùng nổ, tựa như mặt trời giáng thế, ngay cả Côn Bằng Lão Tổ cũng phải tạm thời né tránh.

Minh Hà Lão Tổ lại không quan tâm, lại có vô số huyết ảnh từ trên người các Yêu tộc xung quanh thoát ra, nối tiếp nhau tấn công Đế Tuấn, thề phải tạo cơ hội cho Côn Bằng Lão Tổ.

Dù sao lão có ba mươi ba tỷ Huyết Thần Tử, tổn thất mấy trăm vạn cũng không là gì, một khi công phá Thiên Đình, mới thực sự là đại thắng!

Côn Bằng Lão Tổ trong lòng mừng rỡ, nhân cơ hội này vươn hai vuốt, hóa thành vô số bóng vuốt màu xanh thẳm đạm, vô cùng vô tận, tựa như trong nháy mắt đã đưa Thiên Đình vào A Tỳ địa ngục.

Dưới sự giáp công của hai vị đại năng, Đế Tuấn cuối cùng có chút không chịu nổi, Chiêu Yêu Phiên suýt chút nữa tuột khỏi tay, chỉ cần có một sơ suất, Thiên Đình sẽ có nguy cơ đổi chủ.

Hai vị đại năng, nhân lúc Thái Dương Tinh vỡ nát, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không hoàn chỉnh mà tấn công Thiên Đình, khiến tất cả sinh linh đều không nhịn được mà nín thở.

Lẽ nào Thiên Đình thực sự sắp đổi chủ?

Chỉ có Tô Mặc và một số tồn tại am hiểu Thiên Đạo mới biết, hành động lần này của Côn Bằng Lão Tổ chắc chắn sẽ thất bại.

"Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn chấp chưởng Thiên Đình là do Thiên Đạo định, hai con Tam Túc Kim Ô phải đối mặt với sát kiếp cũng là mệnh trung chú định, Côn Bằng Lão Tổ cuối cùng cũng không thể hiên khởi sóng gió lớn." Tô Mặc lắc đầu.

Đừng nhìn bây giờ Côn Bằng Lão Tổ và Minh Hà Lão Tổ liên thủ, tạm thời áp chế hoàn toàn cả Thiên Đình, nhưng đợi Thiên Đình lấy lại hơi, những ưu thế này cũng sẽ nhanh chóng biến mất.

Quả nhiên, Đông Hoàng Thái Nhất thấy huynh trưởng của mình rơi vào cảnh nguy hiểm, hai mắt trở nên đỏ ngầu, trực tiếp hiện ra bản thể Tam Túc Kim Ô, thiêu cháy toàn bộ huyết ảnh thành tro bụi.

Mười đại yêu thánh cũng chuyển mũi nhọn, không còn đối phó với Huyết Thần Tử giết không hết, mà trực tiếp tìm đến Côn Bằng Lão Tổ, khiến Côn Bằng Lão Tổ cũng phải né tránh, lãng phí không ít cơ hội tốt.

"Không cướp được Chiêu Yêu Phiên, cũng phải hủy diệt nó hoàn toàn!" Côn Bằng Lão Tổ gào lên một tiếng, không còn giữ lại bất cứ điều gì, Thiên Đình càng thêm u ám, âm khí lạnh lẽo, tiếng ma sói tru không ngớt bên tai, những sát khí này hóa thành dòng lũ, muốn hủy diệt hoàn toàn Chiêu Yêu Phiên.

"Ngươi dám!" Đông Hoàng Thái Nhất tức giận không kìm được, thậm chí trực tiếp từ bỏ uy nghiêm của Thiên Đế, chọn phương pháp đơn giản và trực tiếp nhất.

Đâm vào!

Con chim khổng lồ đang cháy rực Thái Dương Chân Hỏa, phảng phất như muốn thiêu cháy vạn vật thế gian thành hư vô, lao thẳng vào thần thông của Côn Bằng Lão Tổ, trong chốc lát trời đất rung chuyển, Thiên Đình đột nhiên sụp xuống một tấc, như thể giây tiếp theo sẽ rơi từ trên trời xuống!

Đông Hoàng Thái Nhất dù sao cũng là đệ nhất Thánh nhân, không cần dựa vào Hỗn Độn Chung, cũng đủ để trấn áp tất cả các tồn tại khác.

Côn Bằng Lão Tổ chỉ kịp tạo ra một lỗ lớn trên Chiêu Yêu Phiên, thân thể đã bị Đông Hoàng Thái Nhất đâm văng, Thái Dương Chân Hỏa cũng đã bén vào yêu khu, phát ra từng đợt khói đen như mực, hoàn toàn mất đi ý định ra tay lần nữa.

"Đi!" Kế hoạch thất bại, tâm tình của Côn Bằng Lão Tổ chỉ dao động một chút, lập tức vận chuyển độn pháp phá vỡ không gian, chớp mắt đã ở ngoài vạn dặm.

Minh Hà Lão Tổ càng dứt khoát hơn, trực tiếp giải tán tất cả Huyết Thần Tử, ung dung rời khỏi Thiên Đình, căn bản không phải trả giá gì.

Sau một trận đại chiến, Thiên Đình chỉ còn lại một đống phế tích tan hoang, khiến sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vô cùng khó coi.

"Huynh trưởng, không sao chứ?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

Chương 30

Đế Tuấn lắc đầu, dù sao Minh Hà Lão Tổ không đích thân đến, mục tiêu của Côn Bằng Lão Tổ lại đặt ở Chiêu Yêu Phiên, thương tích mà y phải chịu hoàn toàn có thể bỏ qua.

Ngược lại, đại quân Yêu tộc của cả Thiên Đình lại bị tổn thất nặng nề, ít nhất có trăm vạn Yêu tộc vẫn lạc, trong đó không thiếu một số yêu thần có thực lực mạnh mẽ.

Quan trọng nhất, danh vọng của Yêu tộc Thiên Đình lập tức sa sút, uy nghiêm ngày xưa cũng không còn.

"Huynh trưởng, Côn Bằng trúng bản nguyên chi hỏa của ta, tất cũng bị thương nặng, chỉ cần tốn một ít thời gian, nhất định sẽ bắt y phải trả giá!" Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói.

"Chuyện này tạm thời không vội, việc cấp bách là kiểm kê tổn thất, tái lập uy nghiêm của Thiên Đình chúng ta!" Đế Tuấn vô cùng bình tĩnh.

Muốn tái lập uy nghiêm, đối với Yêu tộc Thiên Đình chính là trấn áp tất cả những tiếng nói bất phục!

"Tây Vương Mẫu không chịu giao ra quyền hành, lại chọn cùng một giuộc với Thái Huyền Thị của Nhân tộc, vọng tưởng chống lại đại quân Yêu tộc ta, đáng phải thân tử." Đông Hoàng Thái Nhất thản nhiên nói.

"Không sai." Đế Tuấn cũng hiểu tâm tư của Đông Hoàng Thái Nhất, "Thái Huyền Thị của Nhân tộc nhiều lần phạm vào thần uy của Thiên Đình ta, phải dùng cái chết để tạ tội!" Bây giờ Yêu tộc đang cần tái lập uy nghiêm, tấn công Nhân tộc vừa có thể hoàn thành đại nghiệp Đồ Vu Kiếm, lại có thể trừ đi một mối họa lớn, một công đôi việc.

“Hai vị bệ hạ, Vu tộc tạm thời không còn sức chống lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chính là thời cơ tốt nhất để các vị ra tay.” Một giọng nói trống rỗng phiêu diêu theo gió lùa vào đầu Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Chuẩn Đề Đạo Nhân!

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn sắc mặt vui mừng, lần này chắc chắn vạn phần, tuyệt đối không có lý do thất bại.

“Nhân tộc tuy yếu ớt như kiến, nhưng chúng ta không thể khinh địch, phải dốc toàn lực Thiên Đình để hủy diệt chúng hoàn toàn!” Đế Tuấn nói.

Dù sao Nhân tộc có một kẻ dị số như Tô Mặc, để đảm bảo an toàn, Thiên Đình tuyệt đối sẽ không có chút khinh suất nào.

Đúng lúc này, một yêu thần hoảng hốt tiến vào đại điện đã hóa thành phế tích, kinh hãi nói: “Bệ hạ!

Địa điểm chúng ta luyện chế Đồ Vu Kiếm bị một người Nhân tộc đột kích, không chỉ mang đi tất cả Nhân tộc, mà còn hủy diệt cả kiếm phôi!” Nghe tin này, tất cả Yêu tộc có mặt đều im bặt, đại điện tĩnh lặng không một tiếng động.

Sắc mặt Đế Tuấn đầu tiên là trắng bệch, sau đó dần dần trở nên đỏ bừng, cuối cùng phát ra tiếng cười phẫn nộ đến cực điểm: “Tốt!

Tốt!

Nhân tộc!

Tô Mặc!

Ta nhất định sẽ bắt nguyên thần của các ngươi, ném vào Luyện Yêu Trì hành hạ ngày đêm!” “Mau chóng tập hợp đại quân!

Chọn ngày liền sát phạt Nhân tộc!” Đông Hoàng Thái Nhất gằn

từng chữ. … Trong lúc Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đang phẫn nộ tột cùng, trong tay áo của Tô Mặc đang chứa đựng trọn vẹn hai tỷ người Nhân tộc, đang trên đường trở về Thái Huyền Sơn.

Dù sao Yêu tộc nội chiến, Tô Mặc mà không làm gì thì thật quá vô vị.

Vì vậy Tô Mặc trực tiếp đến Bất Chu Sơn, dựa vào vô số đạo thuật, nhanh chóng tìm ra hẻm núi khổng lồ mà Yêu tộc giam giữ Nhân tộc, không chỉ giải quyết tất cả các yêu thần ở đó, cứu thoát toàn bộ Nhân tộc, mà còn trực tiếp phá hủy cả kiếm phôi của Đồ Vu Kiếm.

Có thể nói, tâm huyết mấy vạn năm gần đây của Yêu tộc, toàn bộ đều bị hủy trong tay Tô Mặc.

"Yêu tộc chắc chắn sẽ không bỏ qua, phải mau chóng trở về chuẩn bị." Hoàn thành xong một đại sự, Tô Mặc trong lòng cực kỳ khoan khoái, nhưng cũng không lơ là cảnh giác, dù sao đây là đang tát thẳng vào mặt Yêu tộc Thiên Đình.

Nếu là các cường tộc khác ở Hồng Hoang thì thôi đi, Nhân tộc thứ cỏn con cũng dám chọc vào Yêu tộc, với tâm tính của Thiên Đế Yêu tộc, nhất định sẽ điên cuồng báo thù.

Tô Mặc vừa mới tiến vào phía đông Hồng Hoang, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cảm nhận được một dao động nhỏ trên bầu trời.

Dao động này rất quen thuộc, chính là dấu vết của Thái Dương Chân Hỏa!

"Yêu sư Côn Bằng?" Trận chiến vừa rồi Tô Mặc đã nhìn rất rõ, cuối cùng Yêu sư Côn Bằng đã trúng một đòn bản nguyên chi hỏa của Đông Hoàng Thái Nhất, bị trọng thương không nhẹ.

Nói cách khác, hiện tại Yêu sư Côn Bằng đang bị trọng thương, thực lực tổn hại lớn?

Tô Mặc chỉ suy nghĩ một chút, lập tức vận chuyển độn pháp đuổi theo, chẳng mấy chốc quả nhiên nhìn thấy một con Côn Bằng khổng lồ đang bay về phía Đông Hải.

"Di, không chỉ có dấu vết của Thái Dương Chân Hỏa, nguyên thần còn bị huyết hải ăn mòn?" Tô Mặc mừng thầm, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để đánh chó rơi xuống nước!

Dù sao Yêu tộc cũng không phải thứ tốt lành gì, nếu Yêu sư Côn Bằng lên làm chủ Thiên Đình, tương lai cũng chắc chắn sẽ thuận theo sát kiếp mà ra tay với Nhân tộc, cho nên Tô Mặc không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Lúc này Yêu sư Côn Bằng trong lòng tràn đầy phẫn nộ và thất bại, thậm chí ngay cả quê nhà Bắc Hải của mình cũng không dám quay về.

"Minh Hà lão già!

Mối thù này ta ghi nhớ!" Hai vị đại năng sau khi thất bại đều đã trốn thoát khỏi Thiên Đình, ai ngờ giữa đường Minh Hà Lão Tổ đột nhiên ra tay với Yêu sư Côn Bằng, nếu không phải Côn Bằng Độn Thuật thiên hạ vô song, e rằng thật sự đã bị Minh Hà Lão Tổ bắt giữ.

Nhục thân lúc nào cũng bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, nguyên thần cũng ô uế không chịu nổi, Côn Bằng Lão Tổ biết tình hình hiện tại không ổn, dứt khoát từ bỏ Bắc Hải, chọn đến sâu trong Đông Hải tĩnh dưỡng, chờ đợi thương thế hồi phục.

Trong lúc đang bay, đột nhiên một nắm đấm mang theo cự lực từ bên cạnh đánh tới, khiến Côn Bằng Lão Tổ phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

Đợi Côn Bằng Lão Tổ miễn cưỡng hồi phục, lại phát hiện trước mặt mình đang đứng một người Nhân tộc.

"Tô Mặc?" Côn Bằng Lão Tổ kinh hô.

Chương 31

Côn Bằng Lão Tổ đối với Tô Mặc quả thực quá quen thuộc, dù sao Tô Mặc chính là kẻ đầu sỏ gây ra cuộc tranh đấu với Thiên Đế Yêu tộc!

"Xem ra Yêu sư nhận ra tại hạ rồi." Tô Mặc vừa cười vừa nói, đồng thời âm thầm phong tỏa mọi đường lui của Yêu sư Côn Bằng.

Một giọng nói âm hiểm độc ác truyền vào đầu Tô Mặc: "Tiểu bối vô tri còn không mau tránh ra!

Nếu chọc giận ta, nhất định sẽ nuốt sống ngươi!" Những lời ngoài mạnh trong yếu này đối với Tô Mặc không có chút tác dụng nào, Tô Mặc căn bản không có ý định nói nhảm với Yêu sư Côn Bằng, trực tiếp tế ra Thí Thần Thương đâm tới!

Mũi thương chưa đến, khí hủy diệt kinh khủng đã lột đi một lớp da thịt của Côn Bằng Lão Tổ, khiến y trong nháy mắt hồn bay phách lạc, không sinh ra nổi chút ý nghĩ chống cự nào.

Một tiếng phong lôi vang lên, Côn Bằng Lão Tổ lại lần nữa cưỡng ép vận chuyển độn pháp, xuất hiện ở ngoài vạn dặm, nhưng giây tiếp theo Tô Mặc cũng đồng thời xuất hiện trước mặt y.

"Ngươi cũng biết độn pháp của ta!" Biểu cảm của Côn Bằng Lão Tổ không thể dùng từ kinh hãi để hình dung.

Là lão tổ của tộc Côn Bằng, toàn bộ tộc Côn Bằng đều là hậu đại của y, độn pháp tự nhiên cũng là do Côn Bằng Lão Tổ sáng tạo ra, chuyên dùng để tương thích với nhục thân Côn Bằng, độc nhất vô nhị trong Hồng Hoang.

Đừng nói là Nhân tộc, ngay cả Nữ Oa cũng không học được.

Quan trọng hơn, Côn Bằng Lão Tổ không nhớ đã từng có bất kỳ giao tiếp nào với Tô Mặc, rốt cuộc hắn lấy được Côn Bằng Độn Pháp từ đâu?

Côn Bằng Lão Tổ không tin, liên tiếp chớp mắt thêm vài lần, nhưng mỗi lần đều có thể thấy Tô Mặc đứng trước mặt, thực sự là âm hồn không tan, căn bản không thể thoát được!

Tô Mặc cứ thong thả theo sau Côn Bằng Lão Tổ, hắn biết thương thế của Côn Bằng Lão Tổ quá nặng, mỗi lần động dụng thần thông đều đang không ngừng làm nó trầm trọng hơn, cho nên cũng không vội, đang chờ đợi lúc Côn Bằng Lão Tổ hoàn toàn kiệt sức.

Côn Bằng Lão Tổ cuối cùng cũng không chịu nổi, truyền âm nói: "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào!" Tô Mặc nói: "Nhận ta làm chủ!

Trở thành tọa kỵ của ta!" Nhận một tên Nhân tộc nhỏ bé làm chủ nhân?

Côn Bằng Lão Tổ há to miệng, bão tố và sấm sét không ngừng bùng nổ, muốn trực tiếp xóa sổ Tô Mặc.

Nhưng Tô Mặc trường thương vung ngang, tất cả đều tan thành mây khói.

"Xem ra ngươi vẫn chưa nhận rõ hiện thực a." Tô Mặc trong nháy mắt đâm ra ngàn vạn thương, mỗi một thương đều ẩn chứa sự phá hoại thuần túy đến cực điểm, phảng phất như có vô số con rồng đen cuốn tới.

Thân thể của Côn Bằng Lão Tổ thực sự quá lớn, căn bản không thể né tránh, Thí Thần Thương đánh ra từng lỗ máu trên nhục thân, khiến y đau đớn không ngừng lắc mạnh thân thể, muốn trực tiếp đẩy lùi Tô Mặc.

Nếu là bình thường, những lỗ máu này chỉ là vết thương nhỏ, căn

bản không ảnh hưởng gì, không chừng chớp mắt đã có thể hồi phục.

Nhưng bây giờ đã khác, trong nháy mắt Thí Thần Thương xuyên thấu nhục thân, ô uế chi khí và bản nguyên chi hỏa trong ứng ngoài hợp, lại có dấu hiệu bạo động, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Côn Bằng Lão Tổ, tiếp tục tàn phá bừa bãi.

Tô Mặc như cá lội trong nước, lúc nào cũng vận chuyển Côn Bằng Độn Pháp, vận chuyển đạo thuật bên cạnh Côn Bằng Lão Tổ, hàng ngàn loại công kích đạo thuật tầng tầng lớp lớp, mỗi một phút giây nhục thân của Côn Bằng Lão Tổ đều đang sụp đổ.

"Dừng tay!" Côn Bằng Lão Tổ hiểu rằng nếu Tô Mặc không dừng lại, khoảng cách đến cái chết thực sự không còn xa, thế là vội vàng hét lên, "Ta bằng lòng thần phục, bằng lòng nhận ngươi làm chủ!" Tô Mặc thân ảnh dừng lại giữa không trung, cười nói: "Lập tức ký kết khế ước Thiên Đạo đi." Côn Bằng Lão Tổ trong lòng khổ sở, vốn chỉ định giả vờ thần phục với Tô Mặc, không ngờ Tô Mặc ngay cả thứ cổ xưa như khế ước Thiên Đạo cũng biết, căn bản không cho y cơ hội giở trò.

Tô Mặc mũi Thí Thần Thương hơi nhấc lên, khiến Côn Bằng Lão Tổ hoàn toàn dập tắt mọi ý nghĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn ký kết khế ước Thiên Đạo với Tô Mặc.

Khi tờ giấy cổ xưa biến mất giữa trời đất, khế ước giữa Tô Mặc và Côn Bằng Lão Tổ cũng từ đó được thành lập.

Nội dung khế ước vô cùng đơn giản, đó là Côn Bằng Lão Tổ từ nay nhận Tô Mặc làm chủ, tùy ý sai khiến, và từ đó vĩnh viễn chỉ có thể duy trì bản thể.

Điều khoản này quả thực bá đạo đến cực điểm, gần như đã bán thân Côn Bằng Lão Tổ cho Tô Mặc, nhưng nếu Côn Bằng Lão Tổ từ chối, kết quả cũng chỉ có một chữ chết.

So với đó, nhận Tô Mặc làm chủ ít nhất có thể giữ được tính mạng, Côn Bằng Lão Tổ đã rất mãn nguyện.

"Trước tiên hồi phục linh khí và thương thế đi." Tô Mặc lấy ra một núi nhỏ thiên tài địa bảo cực phẩm, khiến hô hấp của Côn Bằng Lão Tổ cũng trở nên nặng nề.

Nếu lúc cướp đoạt Chiêu Yêu Phiên cũng có nhiều bảo bối hồi phục linh khí như vậy, không chừng bây giờ y đã ngồi trên bảo tọa của Thiên Đình!

Nhân tộc từ khi nào mà nền tảng lại trở nên sâu dày như vậy, thậm chí khiến một Chuẩn Thánh như y cũng vô cùng thèm thuồng.

"Bấy nhiêu đã đủ chưa?" Tô Mặc hỏi.

Côn Bằng Lão Tổ vội vàng truyền âm: "Đa tạ chủ nhân, bấy nhiêu là đủ!" Phối hợp với những thiên tài địa bảo này, Côn Bằng Lão Tổ lại tĩnh tâm một chút, nhanh chóng loại bỏ hơn một nửa thương thế, phần còn lại đều là chuyện cần thời gian, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian mới có thể hồi phục.

Nhưng đến hiện tại, thực lực của Côn Bằng Lão Tổ đã gần như viên mãn, khiến tâm tình của y cũng tốt lên không ít.

"Chủ nhân, chúng ta đi đâu?" Côn Bằng Lão Tổ cung kính hỏi.

Tô Mặc đứng trên lưng Côn Bằng, thản nhiên nói: "Thái Huyền Sơn." Côn Bằng phát ra một tiếng kêu dài chấn động trăm dặm, sau đó thân ảnh che trời lấp đất không ngừng xuyên qua không gian, chỉ vài cái chớp mắt đã đến bên ngoài Tiên Thiên Ngũ Hành Trận.

"Địch tập!

Yêu tộc đến rồi!" "Mau chóng đóng đại trận!" Sự xuất hiện của Côn Bằng, hiển nhiên đã khiến cả Thái Huyền Sơn cảnh giác.

“Yêu sư Côn Bằng?

Dám đến Thái Huyền Sơn làm càn?” Tây Vương Mẫu từ trong đại trận chậm rãi bước ra, giọng nói dị thường lạnh nhạt, nhưng lại mang theo một luồng sát ý.

“Bây giờ y không dám đối địch với bà nữa đâu.” Tô Mặc từ trên lưng Côn Bằng nhảy xuống, sau đó vững vàng đáp xuống bên cạnh Tây Vương Mẫu.

“Tô Mặc?” Tây Vương Mẫu kinh ngạc gọi một tiếng.

Chương 32

Tô Mặc cười nói: "Yêu sư Côn Bằng đã cải tà quy chính, hoàn toàn thoát ly Yêu tộc, từ nay về sau trở thành tọa kỵ của ta." "Ngươi nói thật sao?" Sắc mặt Tây Vương Mẫu thay đổi, mang theo vẻ chấn động sâu sắc.

Không thể không chấn động, phải biết Yêu sư Côn Bằng cũng là Chuẩn Thánh, thậm chí tu vi còn cao hơn bà, lại bị Tô Mặc thu làm tọa kỵ!

Chẳng phải, thực lực hiện tại của Tô Mặc, đã vượt qua cả bà rồi sao?

"Chúng ta mau chóng chuẩn bị đi, e rằng Yêu tộc không lâu nữa sẽ tấn công Nhân tộc." Tô Mặc mở đại trận, sau đó độn quang lóe lên, cùng Tây Vương Mẫu trở về đỉnh Thái Huyền Sơn.

Côn Bằng Lão Tổ kêu dài một tiếng, sau đó dưới ánh mắt sợ hãi của đông đảo người Nhân tộc, chậm rãi tiến vào Thái Huyền Sơn.

"Côn Bằng Lão Tổ, Yêu sư của Thiên Đình!" Toại Nhân Thị nghe tin chạy đến, lập tức kinh hãi gầm lên.

Danh tiếng của Yêu sư chấn động Hồng Hoang, trên Thiên Đình ngoài Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, thì thuộc về Yêu sư có tu vi cao thâm, là Vạn Yêu Chi Sư danh xứng với thực!

Hữu Sào Thị và Sào Y Thị chậm rãi đến sau, đối mặt với con Côn Bằng có thể một hơi trọng thương, nội tâm ngũ vị trần tạp, cuối cùng đều hóa thành một tiếng kêu dài vui mừng.

Trong vòng hơn trăm năm ngắn ngủi, Tô Mặc đã mang đến cho Nhân tộc sự thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Bây giờ lại có thêm một vị đại năng Chuẩn Thánh thực sự, thực lực của Thái Huyền Thị có thể coi thường tất cả các chủng tộc ngoại trừ Vu Yêu nhị tộc!

Điểm này, Phục Tê Thị ở phía đông nhất Hồng Hoang vĩnh viễn cũng không thể sánh bằng.

"Thái Huyền Thị xứng đáng là thiên hạ cộng chủ!" Toại Nhân Thị chân thành nói.

Nhân tộc Tam Tổ không nói, nhưng thiên hạ cộng chủ cũng là sự thật mà tất cả các lão tổ đều ngầm hiểu.

Những người Nhân tộc vừa trải qua kiếp nạn Đồ Vu Kiếm hiểu sâu sắc rằng, nếu không có sự tồn tại của Tô Mặc, họ sớm đã hóa thành dược liệu tế kiếm, vĩnh thế không được siêu sinh.

"Đây là những người Nhân tộc ta cứu về." Tô Mặc đứng trên đỉnh núi, nhẹ nhàng phất tay áo, hai tỷ người Nhân tộc được giải phóng khỏi thần thông.

Những người Nhân tộc này được thấy lại ánh sáng, không còn mối đe dọa bị coi như súc sinh, tất cả đều nước mắt lưng tròng, hướng về phía Tô Mặc không ngừng dập đầu, máu chảy cũng không chịu dừng lại.

"Các ngươi có bằng lòng gia nhập Thái Huyền Thị của ta không?" Giọng của Tô Mặc truyền khắp Thái Huyền Sơn.

"Bằng lòng!" "Tự nhiên bằng lòng!" "Mạng của ta, từ nay về sau là của ân công!" … Sự tôn kính và trung thành đối với Tô Mặc, gần như đã bùng nổ.

Dù sao đã trải qua kinh nghiệm thống khổ như địa ngục, Tô Mặc đã cứu vớt họ, họ bằng lòng cống hiến tất cả!

"Lại thêm hai tỷ người Nhân tộc…" Hữu Sào Thị trợn to mắt.

Cộng thêm hai tỷ người Nhân tộc này, bộ lạc của Tô Mặc gần như chiếm một phần ba toàn bộ Nhân tộc!

"Ngoài Tô Mặc, còn ai có thể đảm đương ngôi vị Nhân Hoàng!" Không ít tộc nhân đều phát ra lời cảm thán từ tận đáy lòng.

Tô Mặc sắp xếp ổn thỏa cho hai tỷ người Nhân tộc, nhanh chóng triệu tập Nhân tộc Tam Tổ và Tây Vương Mẫu, cùng nhau thương nghị việc đối phó với cuộc tổng công kích của Yêu tộc.

"Tô Mặc tộc trưởng nói không sai, Yêu tộc chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này!" Nhân tộc Tam Tổ đều vô cùng tán thành, dù sao Yêu tộc chịu thiệt lớn như vậy, chắc chắn sẽ nhổ cỏ tận gốc Nhân tộc mới thôi.

"Quan hệ của ngươi với Vu Tộc không phải rất tốt sao, không thể nhờ họ giúp đỡ được à?" Tây Vương Mẫu hỏi.

Tô Mặc lắc đầu nói: "Vu Tộc... có chút chuyện vặt, tạm thời không giúp ta được." Hậu Thổ đang ở ngưỡng cửa thành Thánh, các Tổ Vu khác phải hộ pháp cho nàng, tránh để ngoại địch quấy nhiễu, bỏ lỡ cơ duyên trời cho.

Vu Tộc cũng đã báo cho Tô Mặc một tiếng, nếu trong tình huống vạn phần nguy cấp, có thể tạm thời điều động một vài tộc nhân Vu Tộc đến tương trợ.

Chỉ là nếu không phải Thập Nhị Tổ Vu đích thân tới, đối với cuộc chiến giữa Yêu Tộc và Nhân Tộc cũng không có tác dụng lớn, vì vậy Tô Mặc đã khéo léo từ chối sự giúp đỡ của Vu Tộc.

"Xem ra sự nguy vong của Nhân Tộc, là ở ngay lúc này." Toại Nhân Thị thở dài một hơi.

Tô Mặc gật đầu, nói: "Không sai, chỉ cần lần tấn công này của Yêu Tộc thất bại, chúng cũng sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào nữa."

Sát kiếp cuối cùng sắp đến, chỉ cần Nhân Tộc chống đỡ được đợt tấn công này, là có thể thực sự đứng vững ở Hồng Hoang.

Chỉ là...

Tô Mặc thở dài một hơi, tâm ý của các Thánh nhân khác vẫn chưa rõ ràng.

"Ta có một ít bảo vật, các ngươi hãy lấy đi phân phát cho các bộ tộc." Tô Mặc giao toàn bộ hơn trăm món Tiên Thiên Linh Bảo có được từ hệ thống cho Nhân Tộc Tam Tổ.

Nhìn bảo quang lấp lánh tràn ngập cả đại điện của hơn trăm món Tiên Thiên Linh Bảo, không chỉ Nhân Tộc Tam Tổ mà ngay cả Tây Vương Mẫu cũng phải nín thở.

"Ngươi lấy từ đâu ra vậy?" Tây Vương Mẫu hỏi.

E rằng ngay cả người hàng xóm cũ của nàng là Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo đến thế.

Tô Mặc ho khan một tiếng, lại bày ra cái cớ cũ: "Những thứ này đều là ta phát hiện từ di tích." Di tích có hơn trăm món Tiên Thiên Linh Bảo...

Nói cho ta biết đi, ta cũng đi tìm thử xem!

Tây Vương Mẫu dường như có chút tức giận, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ là ánh mắt vẫn có ba phần đặt trên những món linh bảo kia.

"Tô Mặc, những linh bảo này, các nữ tiên Côn Luân của ta cũng cần." Tô Mặc cười nói: "Tự nhiên rồi, bây giờ mọi người là người một nhà, cùng nhau chống lại Yêu Tộc, các nữ tiên Côn Luân đều có thể nhận mỗi người một món." Các nữ tiên dưới trướng Tây Vương Mẫu đa số đều có tu vi cao thâm, giao những linh bảo này cho họ mới có thể thực sự phát huy uy lực.

Chương 33

Tây Vương Mẫu lúc này mới hài lòng, chuẩn bị lát nữa sẽ lựa chọn cẩn thận những pháp bảo vừa tay cho các nữ tiên của mình.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bị ta phá hủy một phần, áp lực mà chúng ta phải đối mặt đã giảm đi không ít." Tô Mặc mỉm cười nói.

Toàn bộ Thái Huyền Thị đều được huy động, sức mạnh của bốn tỷ người Nhân Tộc hội tụ lại một chỗ, tỏa ra một khí thế hùng vĩ vô song.

Các loại vũ khí chiến tranh được khởi động, từng đạo thuật pháp vắt ngang bầu trời, vô số tài nguyên không ngừng luân chuyển, Thái Huyền Thị đã chuẩn bị một cách hoàn hảo.

Không biết từ lúc nào, bầu trời trở nên u ám, hàng ngàn tia sét rắn trườn đi, từng tiếng trống trận trầm đục vang lên, gõ vào tâm hồn của tất cả người Nhân Tộc.

"Yêu Tộc tấn công!" một người Nhân Tộc vẫn luôn quan sát thiên tượng biến hóa hét lớn.

Mây mù tan ra, một đội quân hùng hậu đông nghịt che kín cả bầu trời, nhìn không thấy điểm cuối.

Yêu Tộc dốc toàn bộ lực lượng, không chút giữ lại, trong nháy mắt đã gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

"Yêu Tộc toàn lực ra tay với Nhân Tộc?" "Nhân Tộc có đức hạnh gì, có năng lực gì, chẳng lẽ Yêu Tộc điên rồi sao?" Tất cả sinh linh đều vô cùng kinh ngạc, không hiểu tại sao để đối phó với một Nhân Tộc nhỏ bé mà Yêu Tộc phải dốc toàn lực như vậy.

Mặc dù số lượng Nhân Tộc đứng đầu Hồng Hoang, nhưng thứ

không thiếu nhất ở Hồng Hoang chính là các loại sinh linh, ngược lại đa số người Nhân Tộc đều không biết phương pháp tu luyện, hoàn toàn không được các chủng tộc khác để vào mắt.

Tô Mặc cũng hiểu rõ cách nhìn của các sinh linh khác, hắn lạnh lùng cười nói: "Sự quật khởi của Nhân Tộc, chính là hôm nay!" Nói xong, hắn giơ Khai Thiên Phủ lên, chém mạnh một nhát về phía bầu trời!

Bàn Cổ Phủ vạch ra một quỹ đạo huyền ảo, trong sát na đất trời biến sắc, một luồng hắc quang đột nhiên nổ tung, tất cả đều tan thành mây khói.

Một búa, chặt đứt nhân quả, phá nát tinh thần, đánh vạn vật thế gian trở về hỗn độn hồng mông.

Đám yêu vân hung tợn vừa mới tụ tập, trong khoảnh khắc đã bị xé thành từng mảnh vụn, đại quân Yêu Tộc nháy mắt bị quét sạch một mảng lớn.

Tất cả vẫn chưa kết thúc, hắc quang vẫn chưa tiêu tán, lao thẳng về phía Thiên Đình của Yêu Tộc trên chín tầng mây!

Ầm ầm!

Đông Hoàng Thái Nhất tung ra Hỗn Độn Chung, thân chuông không ngừng mở rộng kéo dài, một lớp lá chắn màu vàng nhạt bao bọc vững chắc toàn bộ Thiên Đình, hắc quang va vào lập tức phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Năng lượng cuồng bạo tràn ra ngoài, trời đất lại quy về một màu, Hỗn Độn Chung càng bị vặn vẹo biến dạng đến cực điểm, chỉ miễn cưỡng chống đỡ được vào khoảnh khắc trước khi vỡ nát.

"Khai Thiên Phủ!

Khai Thiên Phủ đang ở trong tay Nhân Tộc!" Vô số sinh linh phát

ra tiếng hô không thể tin nổi.

Đế Tuấn đứng trên Đông Thiên Môn, tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, cả bầu trời sao cũng theo đó mà chuyển động!

Các vì sao trên trời đột nhiên ép xuống, những cột thiên thạch rơi xuống tới tấp, nện mạnh vào Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, dấy lên từng đợt sóng gợn.

Ngoài Thái Huyền Sơn, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận đối mặt với áp lực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, cuối cùng cũng bộc phát ra uy lực vốn có của nó.

Khí Tiên Thiên Ngũ Hành tầng tầng giao hòa, luân chuyển không ngừng, lúc hóa thành xiềng xích, lúc hóa thành lá chắn, ngăn cản từng đợt công thế của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nếu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận có được uy năng hoàn chỉnh, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận căn bản không chống đỡ được bao lâu, nhưng hiện tại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã tàn phá không chịu nổi, không còn sức bộc phát kinh thiên động địa nữa.

"Giết!" Dưới sự dẫn dắt của chín vị Yêu Thánh, tất cả Yêu Tộc mang theo yêu phong cuồn cuộn hạ giới.

Tô Mặc giơ cao Thái Huyền Kiếm, chiến lực và ý chí vô biên gia trì lên trên tất cả người Nhân Tộc.

"Đã đến lúc báo thù!" "Giết sạch Yêu Tộc!" Trong sát na, hàng chục ngàn đạo thuật pháp ngưng kết thành một cơn mưa ánh sáng linh lực, nghiền nát tất cả mà nện vào giữa đại quân Yêu Tộc.

Không ít Yêu Tộc không kịp phòng bị, lập tức bị giết chết, những Yêu Tộc còn lại chiến ý càng thêm nồng đậm, đội mưa thuật pháp vô tận, gian nan đột phá vòng vây thuật pháp của Nhân Tộc.

Từng cỗ chiến xa được kéo ra, từng con dị thú được triệu hoán, vô

số tu luyện giả Nhân Tộc lao ra khỏi trận pháp, thực sự va chạm với Yêu Tộc.

Hơn trăm vị nữ tiên Côn Luân, mỗi người cầm một món Tiên Thiên Linh Bảo, dưới thân hình uyển chuyển ẩn chứa sức hủy diệt vô cùng, trong khoảnh khắc đã giết chết trăm vạn yêu quân, khiến tất cả Yêu Thánh phải trợn mắt căm hận.

"Hay cho một đám nữ tiên Côn Luân!

Hay cho một Tây Vương Mẫu!" Những nữ tiên này yếu nhất cũng là Đại La Kim Tiên, lại cầm trên tay Tiên Thiên Linh Bảo, giết vào bảy lần ra bảy lần cũng không có vấn đề gì.

Dưới Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, lại có mấy chục vị Đại La Kim Tiên xông lên trời, hiên ngang đối đầu với yêu thần!

Tất cả sinh linh Hồng Hoang lúc này mới phát hiện, Nhân Tộc không biết từ lúc nào đã tích lũy được một lực lượng đáng sợ như vậy.

"Nhân Tộc hiện tại, không yếu hơn bất kỳ tộc nào trong Tam Tộc năm đó..." một vị lão cổ đổng từng trải qua Long Hán Đại Kiếp run rẩy nói.

Tất cả mọi người đều im lặng, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhân Tộc rốt cuộc làm thế nào mà trong vòng mấy trăm năm ngắn ngủi đã phát triển đến quy mô như hiện tại!

Phía đông Hồng Hoang một màu đỏ rực, mỗi một giây đều có hàng vạn người Nhân Tộc và Yêu Tộc ngã xuống, hư không ẩn ẩn phát ra tiếng ai oán, thậm chí khiến sinh linh lầm tưởng rằng, đây chính là sát kiếp thực sự.

Tô Mặc thấy thời cơ đã đến, trực tiếp độn ra khỏi đại trận, một

tay cầm Thí Thần Thương, hàng vạn luồng khí hủy diệt bùng nổ, nháy mắt giết chết trăm vạn Yêu Tộc.

Tộc trưởng nhà mình đích thân ra trận, sĩ khí của tất cả quân sĩ Nhân Tộc đang đại chiến dâng cao, ngay cả Thái Huyền Kiếm cũng phát ra tiếng kiếm minh hưng phấn!

Chương 34

Một búa chém ra, vạn dặm bị quét sạch, Yêu Thánh Phi Đản điên cuồng lùi lại, nhưng vẫn bị luồng hắc quang kia đuổi kịp.

Như một tiếng sấm rền vang lên, thân thể vạn trượng của Phi Liêm xuất hiện một vết máu khổng lồ đáng sợ, sau đó bị chẻ làm đôi rơi xuống đất.

Chỉ một kích, giết chết một Yêu Thánh!

Sự mạnh mẽ của Tô Mặc đã hoàn toàn dọa sợ đám Yêu Tộc đang chiến đấu, nhất thời đại quân Yêu Tộc đều co rúm lại không dám tiến lên, căn bản không dám đến gần Tô Mặc nửa bước.

Bầu trời đột nhiên hạ xuống một bàn tay khổng lồ che trời, tóm mạnh về phía Tô Mặc.

Đông Hoàng Thái Nhất!

Tô Mặc hai mắt híp lại, lần đầu tiên thực sự giao thủ với vị Yêu Tộc Thiên Đế này, không có nửa phần sợ hãi, mũi Thí Thần Thương chỉ thẳng lên trời, vạn bàn thuật pháp hóa thành một cái lọng ánh sáng lấp lánh, tôn lên Tô Mặc như một vị tuyệt thế chiến thần.

"Chí bảo tuy tốt, nhưng ngươi lại không phát huy được mấy thành uy lực!" Đông Hoàng Thái Nhất tung ra Hỗn Độn Chung, thân chuông chấn động một cái, khoảnh khắc tiếp theo tiếng chuông mênh mông vang vọng khắp vũ trụ.

Tô Mặc toàn thân đau nhói, phun ra một ngụm máu tươi lớn, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén kiên định, Thí Thần Thương múa lên kín như bưng, chỉ riêng khí tức tiết lộ ra đã khiến cho đám Yêu Tộc trong vòng trăm dặm xung quanh đều bị đánh thành bụi phấn.

“Giết!” Đông Hoàng Thái Nhất khàn giọng gầm lên.

Tiếng chuông Hỗn Độn Chung càng dồn dập hơn, chiếc chuông nhỏ màu vàng trong nháy mắt che kín trời đất, dòng chảy hỗn độn cuồng bạo, ngay cả ngân hà cũng phải vì nó mà đứt đoạn.

Cùng lúc đó, Đế Tuấn cũng thúc đẩy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bất kể là trong hay ngoài Hồng Hoang, tất cả đều bị áp đảo, hàng chục ngàn ngôi sao bùng cháy vỡ nát, hóa thành một luồng sáng chói lọi đâm thẳng về phía Tô Mặc.

Trong Tiên Thiên Ngũ Hành Trận đột nhiên bay ra một bóng hình như bước ra từ trong tranh, chính là Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhàn nhạt nói: “Chút tinh thần cỏn con, cũng dám tranh uy với trời đất sao?” Giọng nói vừa dứt, trên đỉnh đầu nàng từ từ hiện ra ba mươi sáu viên minh châu lấp lánh ánh sáng trong suốt, mỗi một viên đều chói lòa rực rỡ, tỏa ra khí tức kinh khủng khiến người ta tuyệt vọng.

Dưới chân Tây Vương Mẫu, sinh ra một tòa sen trắng tinh khiết, phảng phất như muốn tẩy trừ tất cả, càng khiến khí thế của Tây Vương Mẫu tăng vọt đến đỉnh điểm.

“Chém tam thi!

Đã gần như thành đạo!” Đế Tuấn nhìn kỹ, giọng nói cũng mất đi vẻ bình tĩnh.

Tây Vương Mẫu vốn thuộc nhóm đại năng đỉnh cao nhất, nếu không cũng không thể được Hồng Quân định làm thủ lĩnh của nữ tiên Hồng Hoang.

Vô số năm qua, nàng đều bị kẹt ở thi thứ hai, mãi cho đến khi đến Thái Huyền Sơn, dùng vô số thiên tài địa bảo, kiến thức các loại công pháp huyền diệu, cuối cùng linh quang chợt lóe, chém ra được thi thứ

ba thuộc về mình.

Nhìn khắp Hồng Hoang, đại năng chém ra được thi thứ ba, ngoài Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, cũng chỉ còn lại Minh Hà Lão Tổ thân là nguồn gốc của Huyết Hải mà thôi!

Tây Vương Mẫu không nói gì, chỉ mỉm cười, trên mặt như mang ba khuôn mặt khác nhau, hoặc giận dữ, hoặc ngọt ngào, hoặc vui vẻ, theo một cái chỉ tay của nàng, trong hư không từ từ sinh ra hàng ngàn thanh tiên kiếm, hung hăng va chạm với ánh sao đang không ngừng rơi xuống.

Ánh sáng lập tức bị đánh tan, Đế Tuấn dường như cũng bị phản phệ, phát ra một tiếng hừ lạnh, xem ra cũng không dễ chịu gì.

Nhưng Đế Tuấn đã sớm chém tam thi không biết bao nhiêu nguyên hội, lại khống chế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này bị kích phát hung tính, vung tay một cái, hàng tỷ luồng sáng bắn ra, đánh với Tây Vương Mẫu một cách điên cuồng.

Suýt chút nữa bị đoạt mất tiên cơ, không phải do thực lực không đủ, chỉ là do hắn đang ở trong Thiên Đình, lại phải đề phòng Minh Hà giở trò, không dám thực sự thi triển thực lực mà thôi, bây giờ toàn lực bộc phát, cả Hồng Hoang đều rung chuyển không ngừng.

"Sớm biết sẽ có ngày hôm nay, lúc đó nên triệt để trừ khử ngươi mới phải!" Giọng Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng âm hàn.

Nếu lúc đó toàn lực bộc phát, Tô Mặc chỉ có một con đường chết, Nhân Tộc cũng không khó đối phó như bây giờ.

"Bây giờ cũng chưa muộn, ngươi cứ thử xem!" Tô Mặc chỉ cười cười, sau đó vung Bàn Cổ Phủ, liều mạng công kích cái mai rùa lớn là Hỗn Độn Chung.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang, bây giờ mới nhìn thấy sinh mệnh

đang đối đầu với Đông Hoàng Thái Nhất, đột nhiên phát hiện, Tô Mặc chỉ là một Kim Tiên!

Một Kim Tiên, có thể đối kháng với Đông Hoàng Thái Nhất, đệ nhất thánh nhân Hồng Hoang, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung?

Tất cả mọi thứ quả thực làm nổ tung con mắt của họ, ai nấy đều cảm thấy bao nhiêu năm tu luyện của mình quả thực đã tu luyện lên thân chó rồi!

Khi còn là Kim Tiên, đối mặt với kẻ địch vượt qua một tiểu cảnh giới đã phải chạy trối chết, thậm chí chưa chắc đã sống sót được!

"Nhân Tộc nếu có thể qua được kiếp này, chắc chắn sẽ không yếu hơn Vu Yêu nhị tộc." Trấn Nguyên Tử than thở nói.

Nhưng tất cả sinh linh đều biết điều đó thực sự quá khó khăn, hiện tại Yêu Tộc mới chỉ xuất ra một phần sức mạnh, mà Nhân Tộc đã gần như dốc toàn bộ chiến lực, muốn chống lại thực sự là thiên nan vạn nan.

Nếu đợi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hồi phục, chờ đợi Nhân Tộc chỉ có con đường diệt vong mà thôi.

"Báo thù cho huynh đệ!" Từng người Nhân Tộc vẫn đang nối gót nhau xông lên.

Một người Nhân Tộc ngã xuống, lập tức có hàng vạn người Nhân Tộc khác lấp vào, phương pháp chiến đấu hung hãn đó, khiến vô số Yêu Tộc cũng phải lạnh gáy.

Yêu Tộc tự cho mình là chiến lực đệ nhất, sự hung hãn càng vang danh khắp Hồng Hoang, nhưng đối mặt với sự điên cuồng của Nhân Tộc, vẫn cảm thấy sợ hãi.

Cho dù giết sạch Thái Huyền Thị, giết sạch Nhân Tộc, họ có thể

còn lại bao nhiêu binh lực?

Có thể chống đỡ được cuộc tấn công của Vu Tộc không?

Nhưng muốn giết sạch Nhân Tộc, lại đâu phải là một việc không thể, ngay cả Thánh nhân cũng chưa chắc đã làm được!

Cừu hận cổ xưa, chắc chắn sẽ theo huyết mạch mà lưu truyền, Yêu Tộc vĩnh viễn cũng không thể ngồi vững trên ngôi vị thống trị Hồng Hoang.

Chương 35

Máu đã sớm trải khắp đại địa, mặt đất tràn ngập máu của Nhân Tộc và Vu Tộc, đã sớm trở nên đen kịt, mùi máu tanh càng lan truyền đến mọi ngóc ngách của Hồng Hoang, các Thánh nhân đang trấn giữ đạo trường cũng không nhịn được mà nhíu mày.

Giết điên rồi!

Hoàn toàn giết điên rồi!

Thậm chí đã thoát khỏi sự khống chế của Thánh nhân!

"Nhân Tộc..." Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài một tiếng, vang vọng khắp Ngọc Hư Cung, tất cả môn nhân đều không khỏi phải liếc nhìn.

Thập Nhị Kim Tiên ngơ ngác nhìn chiến huống ở cương vực Nhân Tộc, không khỏi mồ hôi đầm đìa.

Tu vi thông thiên, lại là môn hạ của Thánh nhân, vốn tâm tính cao ngạo, có chút xem thường Nhân Tộc, nhưng sau khi thấy sức mạnh bộc phát của Nhân Tộc, đã hoàn toàn thu lại những suy nghĩ đó.

Nếu đặt mình vào vị trí của Yêu Tộc, e rằng ngay cả ba hơi thở cũng không chống đỡ nổi!

Thông Thiên Giáo Chủ nắm chặt chuôi Thanh Bình Kiếm, không khỏi có chút run rẩy.

Đạo tâm không nhiễm bụi trần, cuối cùng vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn dao động.

"Chưởng giáo lão gia..." Huyền Đô Đại Pháp Sư có chút cẩn thận nói, "Lò đan dược của ngài, hỏng rồi." Lão Tử lúc này mới như tỉnh mộng, từ từ thu lại ánh mắt, im lặng một lát rồi hỏi: "Huyền Đô,

Nhân Giáo nên tự xử như thế nào?" Huyền Đô Đại Pháp Sư có lẽ hiểu được một vài đạo lý, vội vàng nói: "Chưởng giáo lão gia, ngài là Thánh nhân, Nhân Giáo tự nhiên sẽ được vạn thế kính ngưỡng." "Thôi vậy, thôi vậy..." Lão Tử hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời này, phất tay áo bào, lò đan đang bốc khói đen nghi ngút trước mắt lập tức trở nên thơm ngát, hiển nhiên lại có một lò đan dược thượng hạng ra đời.

Ngoài Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đứng dưới một gốc cây báu ngoài điện, ánh mắt ngưng vọng vào hư không vô biên, nhưng thực tế lại xuyên thấu vô số khoảng cách, đặt trên chiến trường của Nhân Tộc.

"Ta rốt cuộc có làm sai không?" Nữ Oa lẩm bẩm.

Nhân Tộc có thể đạt đến tầm cao này, tự nhiên không thể thoát khỏi liên quan đến Tô Mặc, nhưng chỉ một mình Tô Mặc, lại không thể nào khiến Nhân Tộc xuất thân từ bùn đất bình thường, lột xác đến mức có thể đối kháng với Yêu Tộc.

Ngay cả người sáng tạo ra Nhân Tộc là Nữ Oa Thánh nhân, cũng chưa bao giờ lường trước được, Nhân Tộc sẽ có tiềm lực đáng kinh ngạc như vậy.

Khói bụi mịt mù, huyết sắc ngút trời, như có một vị thần tiên thiên tượng trưng cho cái chết đang nhe răng cười.

Phục Hy nhìn những tộc nhân xung quanh chiến ý dâng cao, hận không thể cùng Thái Huyền Thị tồn vong, không nhịn được mà lộ ra một nụ cười khổ.

Hắn tự cho mình sinh ra bất phàm, lại có sự chúc phúc của Nữ Oa, tuổi còn trẻ đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên, vốn định làm nên một phen công tích, dẫn dắt Nhân Tộc không ngừng phát triển.

Nhưng từ khi giáng sinh đến nay, từ ngữ hắn nghe được nhiều

nhất, chính là Thái Huyền Thị và Tô Mặc.

Vô số người Nhân Tộc đang ca ngợi Thái Huyền Thị, truyền tụng câu chuyện về Tô Mặc của Thái Huyền Thị, tên tuổi của hắn bị đè bẹp dưới lớp bụi trần, căn bản không xứng để so sánh với người kia.

"Ta chung quy vẫn kém xa hắn." Phục Hy cuối cùng cũng thừa nhận thua, có chút khó chịu mà lắc đầu.

"Tộc trưởng, chúng ta nên làm gì?" một tộc nhân trẻ tuổi ánh mắt sáng rực nhìn Phục Hy.

Phục Hy ngẩng đầu, trước mắt là từng cặp mắt tràn đầy kỳ vọng, dường như chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, những tộc nhân này sẵn sàng hiến dâng sinh mệnh của mình.

"Dốc toàn tộc chi lực, chi viện Thái Huyền Thị!" Giọng Phục Hy vang vọng trong lòng mỗi người Nhân Tộc.

Không chỉ Phục Hy, gần như tất cả người Nhân Tộc cảm nhận được cuộc chiến, đều tự phát tiến về phía vị trí của Thái Huyền Thị.

Ngay cả khi biết thực lực của mình, ngoài việc làm tăng thêm một phần máu tanh cho cuộc chiến thì không có tác dụng gì, nhưng họ vẫn kiên định không lay chuyển. …..

Tô Mặc lại một lần nữa bị Hỗn Độn Chung ép phải độn đi xa, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn.

Dù có vô số linh vật bổ sung, đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất vẫn có chút hụt hơi.

Hắn cứng rắn ép lui Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, khiến Yêu Tộc phải tự bạo Thái Dương Tinh, chỉ dựa vào hai chữ "bất ngờ", xét về thực lực, so với đại năng như Đông Hoàng Thái Nhất đã một chân bước vào cảnh giới Thánh nhân vẫn còn kém không ít.

“Bất kể ngươi có bao nhiêu thần dị, hôm nay chỉ có một con đường chết!” Ánh mắt Đông Hoàng Thái Nhất lạnh như băng, từng bước tiến lại gần Tô Mặc.

Trong mắt y, Tô Mặc chỉ là nỏ mạnh hết đà mà thôi, không quá trăm chiêu sẽ bại trận, lúc đó chắc chắn sẽ chết.

Đúng lúc này, Thái Huyền Kiếm bên hông Tô Mặc đột nhiên bùng nổ vạn trượng thần quang!

Một luồng ý chí tuy không mạnh mẽ, nhưng lại tràn đầy sự kiên định, hoàn toàn bao trùm cả chiến trường.

Vào lúc này, Thái Huyền Kiếm cuối cùng cũng phá vỡ gông cùm, tấn thăng thành Tiên Thiên Linh Bảo!

Tò mộc thủ hỏa, cất nhà xây phòng, săn bắn dã thú...

Vô số hình ảnh tiền bối vượt qua gian khó, khai thiên lập địa cho Nhân Tộc, dung hợp thành các loại đồ đằng, khắc sâu vào trong lòng tất cả người Nhân Tộc.

Tất cả người Nhân Tộc đột nhiên cảm thấy trong cơ thể mình có thêm một luồng sức mạnh hoàn toàn khác biệt với linh khí, khác biệt với tất cả các hệ thống sức mạnh khác, nhưng lại quen thuộc đến lạ thường, không có chút nào xa lạ.

“Đây chính là sức mạnh độc quyền của Nhân Tộc, Đồ Đằng Chi Lực...” Tô Mặc dùng tay làm kiếm, giọng nói khiến tất cả người Nhân Tộc đều chấn động.

Thái Huyền Kiếm chỉ là một môi giới, thứ thực sự mở ra sức mạnh này, lại chính là bản thân Nhân Tộc.

Dùng tín ngưỡng để thắp lên ngọn lửa của cả tộc, dùng hy vọng để tưới tắm cho đóa hoa của tương lai, một con đường độc nhất của Nhân Tộc!

Chương 36

Loại sức mạnh này, bất kể là Yêu Tộc hay Vu Tộc, ngay cả Thánh nhân, cũng không có tư cách chạm vào hay điều khiển.

Ánh sáng của Thái Huyền Kiếm trong nháy mắt chiếu rọi khắp vạn dặm non sông của Nhân Tộc, đồ đằng của tín ngưỡng trở thành chỗ dựa của cả Nhân Tộc!

Cùng lúc đó, bên tai Tô Mặc cũng vang lên âm thanh chấn động trời đất.

"Chúc mừng Túc chủ hoàn thành thành tựu, trở thành Nhân Tộc Cộng Chủ, nhận được Gói Quà Thành Tựu Lớn!" Nhân Tộc Cộng Chủ?

Tô Mặc có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy trong tầm mắt, tất cả người Nhân Tộc đều cuồng nhiệt quỳ xuống, trong miệng chỉ hô vang ba chữ.

"Thái Huyền Thị!" Một luồng ánh sáng vàng có thể nhìn thấy bằng mắt thường điên cuồng hội tụ vào trong cơ thể Tô Mặc, thậm chí nhấn chìm toàn bộ khu vực trăm dặm nơi Tô Mặc đang đứng.

Đông Hoàng Thái Nhất và các Yêu Thánh, Yêu Thần thấy biến hóa không ổn, tất cả đều liều mạng ngăn cản, nhưng bất kể là loại công kích nào, rơi vào biển vàng đều như đá chìm đáy biển, không gây ra được bất kỳ gợn sóng nào.

Ánh sáng tan hết, thân ảnh Tô Mặc hiện ra, tay cầm Thái Huyền Kiếm, đâm một nhát về phía Đông Hoàng Thái Nhất!

Trong lòng Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên dấy lên một cảm giác nguy cơ cực kỳ đáng sợ, dường như có một giọng nói đang bảo y

rằng, chỉ cần không đỡ được, sẽ chết!

"Hỗn Độn Chung!" Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất trở nên vô cùng hung tợn.

Hỗn Độn Chung nháy mắt thoát ly khỏi chiến trường, trực tiếp bao bọc lấy thân thể Đông Hoàng Thái Nhất, ánh sáng dày đặc gần như định trụ toàn bộ thời không xung quanh, thời gian cũng gần như ngưng đọng vào khoảnh khắc này.

Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, dưới sự tương liên của huyết mạch, hắn cũng cảm nhận được vài phần nguy hiểm, vì vậy bất chấp Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đang khiếm khuyết, vô tận tinh thần đều được thúc đẩy, nháy mắt kéo Tô Mặc vào trong đó.

Chỉ cần giết được Tô Mặc, nguy cơ tự nhiên sẽ tiêu tan!

Nhưng lúc này lại có một bóng hình xinh đẹp xông đến trước mặt Tô Mặc, sắc mặt Tây Vương Mẫu bình thản, nhưng một cơn bão kinh khủng lại đang được thai nghén trực tiếp trong cơ thể nàng, trong nháy mắt đã nổ tung!

"Mụ điên!" Đế Tuấn gầm lên.

Để bảo vệ Tô Mặc, Tây Vương Mẫu đã trực tiếp tự bạo một thi!

Một đại năng đã một chân bước vào cảnh giới Thánh nhân tự bạo một thi, uy năng có thể nói là kinh thiên động địa, cùng với sự biến mất của bóng hình Tây Vương Mẫu, trong sát na một cơn bão năng lượng vô tận cuốn ra, đối đầu với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Ầm ầm!

Tiên Thiên Ngũ Hành Trận chỉ chống đỡ được nửa hơi thở, ánh sáng mờ đi, lắc lư không ngừng, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Nhân Tộc và Yêu Tộc càng tử thương vô số, ngay cả thi thể cũng

không giữ lại được.

Trên Thiên Đình, thân thể Đế Tuấn mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất, thất khiếu chảy ra từng dòng máu tươi.

Hắn đã cố hết sức, nhưng vẫn không thể ngăn cản được Tô Mặc.

Một kiếm của Tô Mặc vẫn kiên định không lay chuyển mà đâm ra, xuyên qua khoảng cách trăm dặm, nháy mắt điểm vào Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung tỏa sáng rực rỡ, nhưng dưới một kiếm này lại như quả bóng bay bị đâm thủng, để lộ Đông Hoàng Thái Nhất trước mũi kiếm sắc lạnh.

Đối diện trực tiếp với một kiếm này, Đông Hoàng Thái Nhất cảm nhận được vô số tín niệm ẩn chứa trong đó.

Quyết tuyệt, báo thù, hy vọng...

Một kiếm này, ẩn chứa toàn bộ tín niệm của cả Nhân Tộc!

Mặc dù không bằng một búa khai thiên tích địa của Bàn Cổ Thánh nhân, nhưng cũng là một kiếm tuyệt mệnh xưa nay chưa từng có, đủ để chặt đứt mọi nhân quả!

"Kiếm hay!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng không nhịn được mà ngồi thẳng dậy, ánh mắt tràn đầy những tia sáng khó tả.

Kiếm thân chưa tới, Đông Hoàng Thái Nhất đã hồn bay phách lạc, ngay cả một chút yêu lực cũng không thể vận dụng, chỉ có thể đứng chờ chết.

Đúng lúc này, một chiếc đĩa ngọc trong suốt đột nhiên xuất hiện trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, chắn trước mũi kiếm.

Keng!

Một tiếng vang giòn tan truyền ra từ đĩa ngọc, ánh sáng của đĩa

ngọc chỉ mờ đi một chút, nháy mắt đã khôi phục lại nguyên trạng, vẫn thuần khiết không tì vết, như tượng trưng cho thuở sơ khai của trời đất.

Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Tô Mặc mắt rụt lại, nhẹ nhàng thu hồi Thái Huyền Kiếm, đeo vào bên hông.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy sát kiếp bị chặn, lập tức mặt mày mừng rỡ, không nhịn được nói: "Đa tạ Đạo Tổ!" Vì sự xuất hiện của chiếc đĩa ngọc, tất cả sinh linh đều từ từ dừng tay.

Tất cả sinh linh đều hiểu rất rõ, điều này đại diện cho sự tồn tại tối cao của Hồng Hoang, Đạo Tổ Hồng Quân đã ra tay can thiệp.

Tạo Hóa Ngọc Điệp sau khi giúp Đông Hoàng Thái Nhất chặn lại một kiếp nạn, từ từ bay lên bầu trời, chỉ là bên tai tất cả sinh linh đều có một giọng nói phiêu diêu vang vọng: "Nhân Tộc và Yêu Tộc, ba kỷ nguyên không được đại chiến." Câu nói này khiến tất cả người Nhân Tộc đều mở to mắt, một lát sau tất cả đều reo hò vui sướng!

Trong mắt Yêu Tộc thì nhiều hơn là sự may mắn, sự chống cự liều chết của Nhân Tộc đã thực sự dọa sợ chúng.

Có Đạo Tổ chống lưng, Yêu Tộc muốn ra tay là chuyện không thể.

Nhân Tộc có thể nói đã thực sự đặt nền móng cho sự tồn tại của mình ở Hồng Hoang, thậm chí còn lớn mạnh hơn tất cả các chủng tộc khác ngoài Vu Yêu.

Chương 37

Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt có chút quỷ dị nhìn Hỗn Độn Chung đã vỡ nát trong tay mình, mãi đến khi nghe được lời của Hồng Quân, mới không nói một lời, xoay người rời khỏi cương vực Nhân Tộc.

Bị một con kiến Nhân Tộc nhỏ bé đánh cho ra bộ dạng này, thậm chí có lúc còn cận kề cái chết, khiến Đông Hoàng Thái Nhất không còn mặt mũi nào để ở lại đây nữa.

"Chiến tranh... kết thúc rồi sao?" Toại Nhân Thị như vừa tỉnh mộng.

Hắn không dám tin, họ đã chống đỡ được đợt tấn công của Yêu Tộc, thậm chí còn suýt nữa chém giết được Đông Hoàng Thái Nhất.

Đặt vào trước kia, đây là chuyện hắn không dám nghĩ tới!

Quân đội Yêu Tộc như thủy triều rút đi, chỉ để lại những người Nhân Tộc đang điên cuồng reo hò ăn mừng.

Tô Mặc trước tiên dẫn dắt tất cả người Nhân Tộc, bái tế tất cả những người đã hy sinh trong trận chiến, và phát biểu một bài tuyên ngôn chiến thắng, sau đó đi thẳng đến nơi ở của Tây Vương Mẫu trong Thái Huyền Sơn.

Không ngoài dự đoán, Tây Vương Mẫu đã dẫn các nữ tiên Côn Luân quay về, và không tham gia vào tiệc mừng công của Nhân Tộc.

Tô Mặc sau khi gặp Tây Vương Mẫu, lập tức nói: "Đa tạ Tây Vương Mẫu đạo hữu ra tay cứu giúp, Tô Mặc nhất định sẽ khắc ghi trong lòng." Nếu không phải Tây Vương Mẫu quả quyết tự bạo một thi, Tô Mặc đã sớm chết dưới một kích toàn lực của Chu Thiên Tinh

Đấu Đại Trận.

"Ừm." Đối mặt với lời cảm kích của Tô Mặc, Tây Vương Mẫu chỉ ừm một tiếng nhàn nhạt.

Tô Mặc tự mình nói tiếp: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, vì cứu ta mà đạo hạnh đại tổn, Tô Mặc nhất định sẽ tận tâm tận lực bù đắp cho người, đủ để người trong vòng trăm năm lại một lần nữa tu luyện lại tam thi!" Tây Vương Mẫu đã tu luyện ra thi thứ ba, dù có tự bạo hủy diệt, muốn tu luyện lại cũng không đơn giản.

Rầm!

Tô Mặc không kịp phòng bị, đột nhiên bị một lực lớn đẩy ra ngoài, ngay sau khi ra ngoài, cánh cửa đột nhiên đóng sầm lại, không chừa lại một khe hở nào.

"Vãi chưởng, chẳng lẽ nàng thích mình rồi sao..." Dù có chậm chạp đến đâu, Tô Mặc cũng đã có chút hồi thần, không khỏi có chút ảo não mà lắc đầu.

Vừa rồi nếu thừa thắng xông lên, không chừng đã nã hạ được rồi!

Trăm năm chung sống, Tô Mặc đối với Tây Vương Mẫu cũng dần dần thay đổi quan điểm, không còn sự cẩn thận đề phòng như trước nữa.

Nếu muốn kết làm đạo lữ, Tây Vương Mẫu tuyệt đối là lựa chọn đầu tiên!

May mà hai người tiếp theo còn phải chung sống không biết mấy vạn năm, nên Tô Mặc cũng không vội, trực tiếp đi tìm Nhân Tộc Tam Tổ đang bận rộn không ngớt.

"Thái Huyền Thị tộc trưởng!" Nhân Tộc Tam Tổ thấy Tô Mặc đến, đã thay đổi ngữ khí bình đẳng ngày xưa, trở nên vô cùng cung kính.

Một kiếm kia của Tô Mặc, hội tụ tín niệm khí vận của cả Nhân Tộc, cũng chứng tỏ Tô Mặc đã thực sự trở thành Nhân Tộc Cộng Chủ, thân phận địa vị đã khác xưa.

"Các vị không cần như vậy." Tô Mặc mỉm cười gật đầu.

Phải biết rằng Nhân Tộc Cộng Chủ, hoàn toàn khác với Tam Hoàng Ngũ Đế sau này.

Nhân Tộc sau này đã trải qua đại kiếp Đồ Vu Kiếm, trăm tỷ người Nhân Tộc bị tàn sát, dù có trải qua một nguyên hội thời gian cũng không thể nào đạt đến đỉnh phong.

Mà Nhân Tộc mà Tô Mặc đang quản lý hiện tại, lại có đến trăm tỷ dân số, vượt xa hậu thế hàng ngàn vạn lần.

Nhân Tộc Tam Tổ lúc này mới thôi, trên mặt ai nấy đều tràn ngập niềm vui từ tận đáy lòng, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng.

"Nhân Tộc chúng ta... cuối cùng cũng đứng lên được rồi!" Toại Nhân Thị nước mắt lưng tròng.

Hữu Sào Thị và Toại Nhân Thị đều vừa khóc vừa cười, ba lão nhân hận không thể ôm chầm lấy nhau, để trút ra niềm vui sướng trong lòng.

"Khụ khụ." Tô Mặc nói, "Ta lần này đến, chính là có chuyện quan trọng muốn giao cho các vị." "Chẳng lẽ là Đồ Đằng Chi Lực?" Hữu Sào Thị nhận ra.

Tô Mặc gật đầu, tiếp tục nói: "Đồ Đằng Chi Lực, là sức mạnh do Nhân Tộc ta lấy tín ngưỡng làm nền tảng, lấy vô số tiền bối làm ngọn lửa mà sinh thành, đối với mỗi người Nhân Tộc đều có lợi ích trời cho." "Từ khi có Đồ Đằng Chi Lực, ta cảm giác mỗi tấc thân thể của ta đều tràn đầy sức mạnh, ngay cả tuổi thọ cũng tăng lên gấp mười lần không chỉ." Sào Y Thị hưng phấn nói.

“Đây là cách tu luyện có liên quan đến Đồ Đằng Chi Lực, các vị có thể thông báo cho toàn bộ Nhân Tộc, cố gắng trong vòng trăm năm thay thế linh lực.” Tô Mặc chỉ một ngón tay ra, lần lượt điểm vào đầu của ba vị tiên tổ Nhân Tộc.

Hắn cũng là một nửa người sáng tạo ra Đồ Đằng Chi Lực, đương nhiên nắm vững mọi phương diện của nó, lúc này tổng kết lại, chỉ ra một con đường sáng cho tất cả người Nhân Tộc.

Đồ Đằng Chi Lực, chính là đốt lên ngọn lửa tín niệm của bản thân, dùng tín niệm và đồ đằng để nuôi dưỡng và nâng cao bản thân.

Mỗi bộ lạc của Nhân Tộc đều có đồ đằng riêng, đủ loại hình thù, tất cả người Nhân Tộc đều có thể dựa vào đồ đằng của chủng tộc mình để nhận được sức mạnh tương ứng.

Sức mạnh cổ xưa này có thể hoàn toàn dung nhập vào cơ thể của Nhân Tộc, không bị bất kỳ ràng buộc nào, chỉ cần Nhân Tộc không diệt, tín ngưỡng Đồ Đằng Chi Lực sẽ vĩnh viễn không tiêu vong.

Đồ Đằng Chi Lực không cần tu luyện, chỉ cần trong lòng có tín niệm chung của Nhân Tộc, đồ đằng sẽ dần dần phản hồi.

Ngoài ra, sự thăng cấp của sức mạnh này cũng không khác gì linh lực, cũng theo thứ tự Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên mà không ngừng tăng lên, thực lực ở mỗi cảnh giới đều ngang bằng với các sinh linh khác.

Nhưng đó chỉ là tạm thời, Tô Mặc là người thống trị Đồ Đằng Chi Lực, theo sự nghiên cứu ngày càng sâu sắc của hắn về đồ đằng, Đồ Đằng Chi Lực sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua hệ thống linh khí.

Trong tất cả các đồ đằng, đồ đằng của Thái Huyền Thị tự nhiên là loại mạnh nhất.

Trước khi Tô Mặc xuyên không đến Hồng Hoang, Thái Huyền Thị

là một bộ lạc lớn có chút danh tiếng, tự nhiên có đồ đằng của riêng mình, đó là một loại dị thú rất giống trâu rừng, toàn thân bốc lửa, ngẩng đầu gầm giận dữ.

Chương 38

Nhưng theo sự dần dần nắm quyền của Tô Mặc, đồ đằng tự nhiên biến thành hình dạng của Thái Huyền Kiếm, tượng trưng cho vị tộc trưởng đại nhân mà họ kính yêu.

Nói cách khác, bộ tộc nào có số lượng người càng đông, sức ngưng tụ càng mạnh, Đồ Đằng Chi Lực cũng sẽ càng mạnh mẽ.

Ít nhất ở toàn bộ Thái Huyền Thị, người Nhân Tộc tu luyện Đồ Đằng Chi Lực có thể đồng thời đối mặt với hai vị cùng cấp, thậm chí còn có tiềm năng vượt cấp phản sát.

Cùng với việc Tô Mặc phổ cập Đồ Đằng Chi Lực, Thái Huyền Thị đã đón nhận một làn sóng nhiệt huyết với đồ đằng, và do uy thế vô song của Tô Mặc, lần này việc thực thi không gặp chút trở ngại nào, tất cả mọi người đều thay thế linh lực bằng Đồ Đằng Chi Lực cao cấp hơn.

Tô Mặc tuần tra một vòng, đang định đi ra ngoài Tiên Thiên Ngũ Hành Trận để cảm ơn những bộ lạc đã đến chi viện, nhưng vừa mới bước ra nửa bước, trong lòng cảnh giác đột nhiên dâng lên, nhưng tất cả đều đã không kịp, bên ngoài Tiên Thiên Ngũ Hành Trận đột nhiên biến thành một mảnh hư không hoang lương, phía sau cũng tương tự.

"Nữ Oa..." Trước mặt Tô Mặc, sừng sững đứng một vị nữ tử phong hoa tuyệt đại, mặc một bộ cung trang, phượng nghi uy nghiêm, dù chỉ đứng đó, hư không xung quanh cũng xuất hiện vô số dị tượng.

Dù sao cũng là Thánh nhân, là Thánh nhân đã sáng tạo ra Nhân Tộc, Tô Mặc chung quy phải có chút tôn kính, bèn chắp tay nói: "Bái kiến Nữ Oa nương nương." Nữ Oa không trả lời ngay, cẩn thận nhìn Tô Mặc một lượt, dường như muốn xuyên thấu nội tâm của hắn, cuối

cùng mới thôi, đôi môi anh đào hé mở, giọng nói uyển chuyển như tiên nhạc.

"Thái Huyền Thị, ngươi có hiểu rõ hậu quả của những gì mình đã làm không?" Tô Mặc đã sớm dự liệu được câu hỏi của Nữ Oa, điềm nhiên nói: "Thái Huyền Thị một lòng chỉ vì Nhân Tộc, những thứ khác đều không cân nhắc." Nữ Oa có chút không tin, nhưng những việc Tô Mặc đã làm từ trước đến nay, quả thực không thể chê vào đâu được, bèn nói: "Nhưng ngươi có biết, ngươi đã hại Nhân Tộc." "Ồ?" Tô Mặc nhướng mày, nói, "Dám hỏi Nữ Oa nương nương, sau những việc Thái Huyền Thị đã làm, Nhân Tộc đã chịu tổn hại gì?" Phải biết rằng không có Tô Mặc, kết cục của Nhân Tộc tự nhiên vô cùng thê thảm, chính vì sự xuất hiện của Tô Mặc, mới hoàn toàn xoay chuyển cục diện, khiến cho tất cả các chủng tộc ở Hồng Hoang đều không dám dễ dàng chọc giận.

"Nhân Tộc chịu tổn thương, là thiên mệnh, tương lai tự nhiên sẽ có một mảnh trời đất." Nữ Oa chỉ cho rằng Tô Mặc không rõ mưu đồ của Thiên Đạo.

Tô Mặc cũng không tranh cãi với Nữ Oa, chỉ cười nói: "Thái Huyền Thị chỉ tin vào bản thân, quyết không tin vào cái gọi là thiên mệnh chó má!" Thực tế, cả Nữ Oa và Tô Mặc đều không làm sai.

Nữ Oa biết rõ nhân quả tương lai, nên tầm nhìn của bà vô cùng xa xôi, xa đến mức dù hiện tại Nhân Tộc gần như điêu linh cũng có thể chịu đựng được, dù sao tương lai cả Hồng Hoang đều là của Nhân Tộc, được mất nhất thời đương nhiên sẽ không quá tính toán.

Nhưng Tô Mặc thì khác, từ trước đến nay, hắn đều nhìn nhận mọi thứ với thân phận của một người Nhân Tộc, chỉ tin rằng, dựa vào bản thân có thể nghịch thiên cải mệnh, chứ không phải đem vận mệnh của Nhân Tộc ký thác vào Thiên Đạo hư vô mờ mịt.

Nếu tu đạo đến cuối cùng, chỉ có thể trở thành con rối của Thiên Đạo, vậy thì thà chết đi cho xong!

Có thể biết rằng, kết cục hiện tại đã được định đoạt, vậy thì Tô Mặc đã thành công, đã thay đổi vận mệnh của Nhân Tộc.

Nữ Oa im lặng hồi lâu, một lát sau mới nói: "Lúc này cục diện Hồng Hoang đã định, ngay cả Hồng Quân lão sư cũng không được xen vào, bây giờ ta chỉ hỏi ngươi một câu." "Nữ Oa nương nương xin cứ hỏi." Tô Mặc nói.

Nữ Oa chỉ nhìn vào khuôn mặt Tô Mặc, hỏi: "Ngươi có thể dẫn dắt Nhân Tộc, không phụ ơn của tiền nhân không?" Sắc mặt Tô Mặc trở nên vô cùng trang trọng, không chút do dự nói: "Thái Huyền Thị tự sẽ dốc hết tâm sức, hộ trì Nhân Tộc vạn thế xương thịnh!" "Dẫn dắt Nhân Tộc, không tin thần, không bái phật, quật khởi trong Hồng Hoang mênh mông!" Trong hư không xa xa truyền đến một tiếng thở dài, giọng nói của Tô Mặc vừa dứt, cảnh vật xung quanh cũng từ hư vô biến thành bên ngoài Thái Huyền Sơn, vô số người Nhân Tộc đang đầy mong đợi nhìn hắn.

Những người Nhân Tộc này, chính là những người đã đến chi viện lần này, có đến hàng trăm triệu người, càng nhiều hơn nữa thì đang trên đường, đến đây cần một khoảng thời gian.

"Đa tạ các vị tương trợ, Thái Huyền Thị vĩnh thế khó quên!" Tô Mặc lớn tiếng nói.

"Nhân Tộc vạn tuế!" Tất cả người Nhân Tộc đều đồng thanh hô lớn.

Tô Mặc nhìn cảnh này, không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lúc này một thanh niên tuấn tú từ từ đi đến bên cạnh Tô Mặc, cúi người nói: "Phục Hy Thị bái kiến Nhân Tộc Cộng Chủ!" Tô Mặc vội

vàng đón lấy, cười nói: “Ta ở Thái Huyền Sơn, cũng đã sớm nghe uy danh của Phục Hy Thị.” Phục Hy Thị lộ ra chút sắc mặt hổ thẹn, vội vàng nói: “Phục Hy Thị được sủng ái mà lo sợ, sao có thể so sánh được với công tích của Thái Huyền Thị tộc trưởng!” Lúc này Phục Hy chưa giác ngộ tiền thế, nhưng dù có giác ngộ, hắn cũng sẽ đứng vững sau lưng Tô Mặc.

Dù mục đích của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn không trong sáng, nhưng Phục Hy thì khác, vốn chỉ vì chấn hưng Nhân Tộc, không muốn lãng phí tâm huyết của muội muội mình, bây giờ Tô Mặc làm tốt hơn hắn gấp trăm ngàn lần, càng không còn những suy nghĩ khác nữa.

“Các vị một đường vất vả rồi, xin mời vào Thái Huyền Thị của ta nghỉ ngơi cho tốt, đêm nay mở tiệc lớn, không say không về!” Tô Mặc cười nói.

Nhân Tộc chiến thắng, vốn dĩ tất cả mọi người đều tràn đầy hưng phấn, sớm đã có ý định này, lại thêm sự tò mò đối với Thái Huyền Sơn thần bí mạnh mẽ, đương nhiên liền đồng ý.

Sau khi những người Nhân Tộc này tiến vào Thái Huyền Sơn, lập tức giống như Lưu mỗ mỗ vào Đại Quan Viên, hận không thể sờ soạng từng cọng cỏ một lần.

So với Thái Huyền Thị, bộ lạc của họ quả thực còn không bằng chuồng lợn!

Phải biết rằng Thái Huyền Sơn sau hơn trăm năm phát triển, hệ thống gói quà lớn đã mở ra hàng trăm ngàn bảo bối, tất cả đều được trang bị ở đây, ngay cả một cọng cỏ trôi ra ngoài cũng là linh thảo vạn năm, thu hút không ít tồn tại điên cuồng tranh đoạt.

Chưa kể còn có bàn đào nhân sâm quả được cung cấp hàng ngày, trẻ con cũng có thể cầm cành liễu mà đánh nhau, phong cách thổ hào

này, quả thực làm lóa mắt các bộ lạc khác.

Đương nhiên, người cảm nhận sâu sắc nhất về điều này là Phục Hy Thị.

Kiến thức của những người Nhân Tộc khác vốn hơi nông cạn một chút, tốt hơn một trăm lần và tốt hơn một trăm triệu lần cũng không có sự khác biệt quá lớn.

Nhưng hắn thì khác, tuy chưa giác ngộ tiền thế, nhưng trong nguyên thần tồn tại một loại linh giác khó tả, một mắt đã nhìn ra sự khủng bố của Thái Huyền Sơn.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng linh lực ở đây đã vượt xa Oa Hoàng Cung hàng trăm ngàn lần, tùy tiện hít một hơi đã bằng tu luyện một ngày ở Oa Hoàng Cung kiếp trước.

Linh khí cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, Phục Hy nhìn hàng trăm món Tiên Thiên Linh Bảo tạo thành đại trận trên đỉnh đầu, càng hít một hơi khí lạnh.

Giáng sinh vào Nhân Tộc, tự nhiên có Thái Cực Bát Quái bạn sinh hộ trì, nhưng Thái Cực Bát Quái cũng chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo, mà ở đây lại có đến hàng trăm món!

Cả người Phục Hy đều không ổn, sắc mặt không ngừng biến đổi, bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu rõ sự chênh lệch trực quan giữa mình và Tô Mặc.

Trong bữa tiệc tối, Tô Mặc trực tiếp mang ra hơn mười thi thể yêu thần, đặt trên không gian trống cho mọi người dùng, ngoài ra còn có tiên quả mỹ tửu dùng không hết, khiến tất cả người của các bộ lạc khác đều lưu luyến quên về, hận không thể vĩnh viễn không rời khỏi đây.

Nhân cơ hội này, Tô Mặc bèn sắp xếp cho Nhân Tộc Tam Tổ triệt

để quảng bá Đồ Đằng Chi Lực, tiện thể mời tất cả các bộ lạc, từ nay đóng quân ở gần Thái Huyền Thị.

Tất cả các bộ lạc đều cầu còn không được, Thái Huyền Thị ra tay hào phóng, đóng quân ở gần có thể hưởng không ít lợi ích, và có thể tránh bị yêu thú tấn công, tính an toàn cũng được nâng cao rất nhiều, các tộc trưởng của những bộ lạc này lập tức đồng ý, chỉ cần Thái Huyền Thị cho họ một chút thời gian để di dời.

Bữa tiệc kéo dài suốt một tháng, những bộ lạc này ở Thái Huyền Thị vô cùng thoải mái, tộc nhân của họ cũng lần lượt đến, nhanh chóng gia nhập vào cuộc vui này.

"Nhân Tộc, cuối cùng cũng một lần nữa khôi phục lại thời kỳ thịnh vượng!" Nhân Tộc Tam Tổ thấy cảnh này, lập tức trở nên vô cùng hân úy.

Đặc biệt là Toại Nhân Thị, mỗi lần nhớ lại lần đầu tiên gặp Tô Mặc, đều có chút kinh ngạc cảm thán, ai có thể ngờ được tiểu tử Tô Mặc năm đó, có thể dẫn dắt Nhân Tộc đạt đến tầm cao này.

Chương 39

"Tất cả các bộ lạc đều di dời, Nhân Tộc chúng ta trong một thời gian dài sẽ không có kiếp nạn." Phục Hy cười nói.

"Chưa chắc!" Tô Mặc từ từ đi ra từ một bên.

"Bái kiến Thái Huyền Thị tộc trưởng!" Nhân Tộc Tam Tổ và Phục Hy vội vàng cúi người hành lễ.

Tô Mặc không câu nệ những lễ nghi rườm rà, nhanh chóng đi vào vấn đề chính.

Phục Hy hỏi: "Thái Huyền Thị tộc trưởng lời này có ý gì?

Chẳng lẽ kiếp nạn của Nhân Tộc chúng ta chưa kết thúc?" Tô Mặc tự nhiên sẽ không nói ra chuyện Bất Chu Sơn sụp đổ sau này, nếu không quá kinh người, chỉ cười nói: "Hiện tại Vu Yêu hai tộc ma sát không ngừng, không lâu nữa không chừng sẽ đánh đến trời long đất lở, hiện tại Nhân Tộc chúng ta không thiếu tài nguyên, chi bằng tạm thời tránh xa, miễn cho vạ lây." Nhân Tộc Tam Tổ và Phục Hy nghe xong, cũng cảm thấy rất có lý.

Dù sao thực lực của hai tộc quá mạnh, lúc thực sự liều mạng chắc chắn sẽ chấn động cả Hồng Hoang, những gì Tô Mặc nói quả thực nên suy nghĩ kỹ một phen.

"Thái Huyền Thị tộc trưởng chắc đã biết rõ địa điểm di dời rồi chứ?" Toại Nhân Thị nói.

Họ hiểu rằng nếu Tô Mặc không có kế hoạch chắc chắn, tuyệt đối sẽ không nói ra, dù sao ở Hồng Hoang còn có Thánh nhân tồn tại.

Tô Mặc gật đầu nói: "Không sai, ta định di dời toàn tộc đến vùng ngoài Đông Hải." Vùng ngoài Đông Hải?

Bốn người đều kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy rất có lý.

Lục địa Hồng Hoang nguy hiểm hơn đại dương rất nhiều, sâu trong Đông Hải tuy thần bí khó lường, nhưng dựa vào thần thông của Tô Mặc, cũng đủ để ứng phó, điều duy nhất cần cân nhắc chính là làm thế nào để di dời.

Tô Mặc một mắt đã nhìn ra suy nghĩ của họ, nói: "Thân thể Côn Bằng che trời lấp đất, đi lại vài lần là có thể mang đi toàn bộ." Chuyện Côn Bằng đối với Thái Huyền Thị không phải là bí mật, nhưng Phục Hy thì không biết, nghe câu này, lập tức ngây người, sau đó run rẩy nhìn Tô Mặc, nói: "Thái Huyền Thị tộc trưởng nói có phải là con Côn Bằng bay thẳng lên chín vạn dặm kia không?" "Chính là nó." Tô Mặc cười nói, "Ta đã hàng phục nó, từ nay về sau sẽ nghe theo mệnh lệnh của Nhân Tộc chúng ta." Đó là một đại yêu tuyệt thế còn mạnh hơn cả thời kỳ toàn thịnh!

Phục Hy đột nhiên phát hiện, sự hiểu biết của mình về Tô Mặc quá ít.

Công việc di dời Tô Mặc đã sớm cân nhắc từ lâu, việc hàng phục Côn Bằng Lão Tổ ngoài sự ngẫu nhiên, cũng không phải là hành động bốc đồng.

Dù sao trên đỉnh đầu của cả phía đông Hồng Hoang có một cái Đông Thiên Môn, vạn nhất sau này Yêu Tộc bại trận mà cá chết lưới rách, vô số Yêu Tộc từ Đông Thiên Môn xông ra, ngay cả Tô Mặc cũng không dễ dọn dẹp, chi bằng trực tiếp di dời cả chủng tộc, đợi đánh xong rồi mới chọn quay về.

Sát kiếp khó lường, có thể tránh xa thì cứ tránh xa, Tô Mặc không có đầu sắt, nghĩ rằng đánh bại Yêu Tộc là xong chuyện.

Không chừng Thiên Đạo sẽ nhân đại kiếp giáng xuống mà gây khó dễ, tùy tiện giáng xuống một chút kiếp số, khiến cho trăm tỷ người

Nhân Tộc của Tô Mặc đều hóa thành tro bụi, lúc đó khóc cũng không tìm được chỗ.

Tô Mặc thông hiểu các loại bí mật của Hồng Hoang, mới có thể đưa ra phương pháp tị nạn được coi là tuyệt hộ kế này.

Dù sao hắn cũng không phải Thánh nhân, sát kiếp cuối cùng cũng không liên quan đến hắn nửa xu, chỉ cần Nhân Tộc không có chuyện gì là được.

Dưới ánh hào quang của Nhân Tộc Cộng Chủ, tất cả người Nhân Tộc chuyển đến gần Thái Huyền Sơn đều không có chút dị nghị nào.

Tô Mặc một bước ra khỏi Thái Huyền Sơn, trước mặt tất cả người Nhân Tộc vận chuyển Thổ Chi Đại Đạo, ầm một tiếng vang lớn, đất đai dưới chân tất cả người Nhân Tộc đột nhiên rung chuyển, sau đó thoát khỏi sự ràng buộc của mặt đất, từ từ bay lên trời, cuối cùng đáp xuống tấm lưng to lớn dày dặn của Côn Bằng.

Cõng trên lưng một nửa phía đông Hồng Hoang, ngay cả Côn Bằng Lão Tổ cũng có chút không chịu nổi, phát ra một tiếng kêu ai oán.

Nhưng ở Nhân Tộc mấy năm, đã ăn không biết bao nhiêu linh quả tiên dược, chính là vì giờ khắc này, lại không ngừng có người Nhân Tộc nhét các loại thiên tài địa bảo vào cái miệng khổng lồ kia, trong thời gian ngắn đủ để làm cạn kiệt một đạo thống khổng lồ, cuối cùng mới khiến Côn Bằng kiên trì bay đi.

Một tiếng chuông vang lên, lại một lần nữa vang vọng ngoài trời, vang vọng trong lòng tất cả các Thánh nhân!

Không cần nói, chắc chắn lại là phiền phức do Tô Mặc gây ra.

Tất cả các Thánh nhân đều hiểu rõ nguyên nhân Tử Tiêu Cung lần này mở ra, bèn lập tức lên đường đến Tử Tiêu Cung diện kiến Hồng

Quân.

Từ khi Hồng Quân hợp đạo đến nay, Tử Tiêu Cung gần như chưa từng mở lại, nhưng vì Tô Mặc, mấy năm nay sự giao lưu giữa Hồng Quân và các Thánh nhân cũng trở nên nhiều hơn, không biết là phúc hay họa.

Đợi tất cả các Thánh nhân đến đông đủ, Hồng Quân lập tức đi thẳng vào vấn đề: "Lần này triệu tập các ngươi, là vì chuyện của Nhân Tộc." Quả nhiên là vậy!

Các Thánh nhân thái thượng vô tình, trong lòng cũng có chút lẩm bẩm, Tô Mặc cũng quá biết gây chuyện rồi.

Hồng Quân trực tiếp nói: "Nhân Tộc tự sáng tạo ra Đồ Đằng Chi Lực, đi ngược lại với Đại Đạo, các ngươi có cách nhìn gì." Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa là người đầu tiên lên tiếng: "Đồ Đằng Chi Lực, đệ tử có chút nghiên cứu, tuy rằng độc đáo, nhưng con đường phía trước đã đứt, sớm muộn gì cũng phải quay về chính đồ." Tất cả các Thánh nhân đều khẽ gật đầu, hiển nhiên cũng đồng ý với cách nói này.

Đồ Đằng Chi Lực so với linh lực quả thực có không ít lợi ích, những gì linh lực có nó cũng có, những gì linh lực không có nó cũng có, khiến cho tất cả các Thánh nhân đều được mở rộng tầm mắt, nhưng chỉ có một khuyết điểm, đó là không thể thành đạo.

Con đường phía trước đã đứt, đó là phế đạo!

Hiện tại tất cả người Nhân Tộc đều chuyển sang tu luyện Đồ Đằng Chi Lực, nhưng Đồ Đằng Chi Lực căn bản không có con đường thành Thánh, cũng có nghĩa là Nhân Tộc trừ phi quay đầu, nếu không sẽ không bao giờ có cơ duyên thành đạo nữa.

Vì vậy, các Thánh nhân này có không ít lời oán thán.

Việc làm của Tô Mặc, khiến cho việc truyền đạo của họ trở nên khó khăn vô cùng.

Đồ Đằng Chi Lực chỉ có thể cho Nhân Tộc tu luyện, còn đạo thống của họ đều dựa vào linh lực, các Thánh nhân muốn chuyên môn nghiên cứu cho Nhân Tộc cũng không biết bắt đầu từ đâu, nói gì đến việc truyền đạo?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng nói: "Đến khi con đường phía trước đứt đoạn, Nhân Tộc sớm muộn gì cũng sẽ hối cải." Các Thánh nhân khác khẽ gật đầu, đám Nhân Tộc này to gan lớn mật, đến lúc đó mới muốn chuyển sang tu linh lực thì đã muộn, chắc chắn sẽ phải chịu một phen khổ sở!

"Nếu Nhân Tộc khai tịch ra con đường thành đạo thì sao?" Nữ Oa đột nhiên nói.

"Ý gì đây!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hai mắt híp lại.

Nữ Oa trước nay luôn đứng ngoài sự việc, lúc này đột nhiên đối đầu với y, khiến y vô cùng bất mãn.

Chương 40

“Nguyên Thủy sư huynh hà tất phải nổi giận?

Điều tiểu muội nói cũng không phải là không thể, dù sao Nhân Tộc có Tô Mặc, chuyện gì cũng có thể xảy ra.” Nữ Oa khẽ cười nói.

Đã giao phó cả Nhân Tộc cho Tô Mặc, Nữ Oa cũng không còn do dự nữa, triệt để đứng sau lưng Tô Mặc làm chỗ dựa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nói: “Tô Mặc người này tuy căn nguyên bất phàm, nhưng muốn triệt để khai sáng một đạo, thì còn quá non nớt, sư muội đừng có lấy đá đập chân mình!” “Nguyên Thủy sư huynh yên tâm, lúc đó mọi hậu quả, đều do tiểu muội gánh chịu.” Nữ Oa cũng không chịu thua kém.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên đứng dậy, ngữ khí không thiện nói: “Ngươi lấy gì để gánh chịu?

Nhân Tộc há là của một nhà ngươi sao?

Lúc đó nếu làm lỡ dở Thiên Đạo, chắc chắn sẽ tìm ngươi hỏi tội!” Hai vị Thánh nhân đấu khẩu, mùi thuốc súng cũng dần dần nồng đậm, khiến Hồng Quân cũng khẽ nhíu mày.

Đúng như lời Nữ Oa nói, nếu thực sự khai sáng được một đạo, không chỉ Nhân Tộc có thể khai tịch ra một thế giới mới, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể nhờ đó mà được lợi, nhưng nếu thất bại, lúc đó không biết sẽ làm lỡ dở bao nhiêu thời gian, đây là một ván cược thực sự.

“Nếu Nguyên Thủy sư huynh không hài lòng, có thể trực tiếp đi tìm Tô Mặc kia hỏi tội, tiểu muội ta tuyệt đối sẽ không xen vào!” Hiền từ như Nữ Oa, lúc này cũng bị Nguyên Thủy ép đến phải cười lạnh

liên tục.

Câu nói này lập tức khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tắt lửa, y cũng muốn tìm Tô Mặc hỏi tội, nhưng Thánh nhân không được ra tay can dự vào Hồng Hoang là luật sắt, đệ tử dưới trướng lại không tranh khí, e rằng chưa đến gần Thái Huyền Sơn đã bị đánh cho hồn bay phách tán, muốn can dự cũng không thể.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không thể chịu thua, cười lạnh nói: "Chúng ta các Thánh nhân cùng ra mặt, e rằng Tô Mặc kia cũng không dám vi phạm!" Hồng Quân cuối cùng cũng lên tiếng: "Đó chính là chuyện thứ hai ta muốn nói, Tô Mặc định di dời toàn bộ Nhân Tộc đến sâu trong Đông Hải." Tất cả các Thánh nhân đều ngây người, bất kể lập trường thế nào, trong lòng đều thốt lên một câu, tên này kế hay!

Làm như vậy, không chỉ tránh được đại kiếp, mà còn khiến các Thánh nhân khó có thể ra tay, chỉ có thể để mặc cho Nhân Tộc phát triển, căn bản không thể quản thúc.

Nữ Oa lúc này mới từ tốn nói: "Nguyên Thủy sư huynh quý là Huyền Môn chính tông, sao lại có thể làm chuyện lấy lớn hiếp nhỏ như vậy?" Một loạt cái mũ lớn chụp xuống, lại khiến sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm khó coi, nếu không có Hồng Quân ở bên cạnh, không chừng đã đánh nhau với Nữ Oa một trận.

"Đồ đàn bà!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dứt khoát buông một câu, không muốn nói thêm lời vô ích với Nữ Oa nữa.

Sắc mặt Nữ Oa lạnh đi, bà ghét nhất là người khác nói như vậy, đang muốn tranh cãi với Nguyên Thủy Thiên Tôn vài câu, thì thấy Hồng Quân phất tay, bảo hai người tạm dừng tranh chấp.

"Nhân Tộc lần này tránh đi, vậy thì hãy hoàn thiện sát kiếp đi." Hồng Quân điềm nhiên nói.

Nếu Nhân Tộc chưa chết đủ số người, vậy thì chỗ trống đó tất nhiên phải do các sinh linh khác bù vào, năm đó Phong Thần Đại Chiến chính là làm như vậy, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn liên thủ, hung hăng hại Thông Thiên Giáo Chủ một vố.

Các Thánh nhân khác lúc này mới tinh thần chấn động, đây mới là chuyện họ quan tâm.

Nếu sát kiếp không hoàn thành, không chỉ sinh linh đồ thán, ngay cả cả Hồng Hoang cũng sẽ đại chấn động, các Thánh nhân này sẽ là người chịu ảnh hưởng đầu tiên, nên chỉ có giải quyết xong chuyện sát kiếp mới có thể cân nhắc những chuyện khác.

"Vùng đất cực tây có không ít sinh linh man di, ngu muội không chịu nổi, vừa hay có thể hiến thân cho lần sát kiếp này." Thông Thiên Giáo Chủ nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe xong, lập tức có chút không chịu nổi, Tam Thanh lại nhắm vào họ!

"Gần Kim Ngao Đảo..." Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa định đâm lại một kiếm, thì nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nói: "Một giáo phái man di nhỏ bé, thấp hèn ngu xuẩn, hiến thân cho sát kiếp, chính là vinh hạnh của các ngươi, các ngươi đừng có nói nhảm!" Lão Tử cũng híp mắt, hiển nhiên rất hài lòng với điều này.

Nữ Oa đang cần có người thay Nhân Tộc đi chết, vì vậy vội vàng trợ công: "Lúc đó Hồng Hoang bị tổn thương nghiêm trọng, sinh linh đồ thán, chính là cần hai vị sư huynh cắt thịt nuôi hổ, đây là đại công đức!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tức đến không nói nên lời, vốn dĩ bị Tam Thanh ép đã đủ uất ức rồi, không ngờ ngay cả Nữ Oa cũng xen vào một chân, quả thực là ấn mặt họ vào bùn mà chà đạp, vì vậy Chuẩn Đề Đạo Nhân trực tiếp đứng dậy, tức giận nói: "Ai dám động đến Tây Phương Giáo của ta, thì phải hỏi Thất Bảo Diệu Thụ trong

tay ta!" "Ta đã sớm ngứa mắt cái thằng cháu này rồi!" Tam Thanh đồng loạt đứng dậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng trước tiên, lạnh nhạt nói: "Hai vị sư đệ đã đánh mất sự tôn kính đối với sư huynh, Lão Sư không quản, vậy ta đành phải dạy dỗ lại hai vị sư đệ, thế nào là đạo tôn ti!" Dao đã kề đến cổ, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không phải tượng đất, lập tức kéo Tam Thanh đến hỗn độn vô tận ngoài trời quyết một trận.

Nữ Oa vẫn ngồi yên trên bồ đoàn, gương mặt mang theo ý cười hiền hòa.

Ít nhất trong một kiếp này, Nhân tộc đã hoàn toàn vượt qua!

Chẳng mấy chốc, Tam Thanh và hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo đã quay lại Tử Tiêu Cung.

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân chẳng mấy tốt đẹp, ngay cả mũ quan trên đầu cũng lung lay sắp rụng, hiển nhiên đã chịu thiệt thòi lớn dưới tay Tam Thanh.

Sau khi về Tử Tiêu Cung, họ ngồi thẳng xuống, không nói một lời.

"Cứ quyết định như vậy đi." Hồng Quân khẽ gật đầu.

Dù ông cũng không muốn hy sinh lợi ích của hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo, nhưng lần sát kiếp này phải có người gánh chịu.

Ngay lúc này, vùng đất cực Tây trời giáng vô biên kiếp nạn, thiên hỏa rơi xuống đất, hồng thủy cuộn ngược, mây sấm giăng đầy, vô số sinh linh vì thế mà bỏ mạng, tổng cộng tròn một trăm tỷ.

Tô Mặc không biết Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã phải gánh kiếp nạn lớn, lúc này hắn đang dẫn dắt nhóm Nhân tộc cuối cùng tiến vào nơi sâu thẳm mênh mông trong Đông Hải.

"Nơi này linh khí hội tụ, vô cùng thích hợp cho Nhân tộc ta sinh sôi nảy nở!" Phục Hy Thị theo sau lưng Tô Mặc nói.

Toàn bộ Nhân tộc được Côn Bằng đưa đến một vùng biển vô biên cách Hồng Hoang hàng vạn dặm.

Sinh linh ở đây cực kỳ thưa thớt, số còn lại đa phần là những sinh linh bình thường chưa khai mở linh trí, không có hình người, chẳng hề có chút uy hiếp nào đối với Nhân tộc.

Lại vì cả ngọn Thái Huyền Sơn đều được dời đến, một vài sinh vật biển sâu cảm nhận được linh khí vô biên của Thái Huyền Sơn liền trực tiếp thông hiểu đại đạo tu luyện, tự nguyện tụ tập gần Thái Huyền Sơn.

"Chỗ đó đi!" Tô Mặc chỉ tay một cái, mặt biển yên tĩnh nổi lên từng gợn sóng, cuối cùng hóa thành sóng lớn ngút trời, đẩy ra bốn phía, một vùng đất ẩm ướt mang theo vị mặn của biển cả từ từ dâng lên từ đáy biển.

Với tu vi Kim Tiên hiện tại của Tô Mặc, việc tạo ra một vùng đất rộng lớn từ hư không không phải là chuyện khó, hơn nữa hiện tại hắn còn mang theo Thái Huyền Kiếm, tích tụ tín niệm của toàn bộ Nhân tộc.

Trăm tỷ Nhân tộc tỏ ra vô cùng hiếu kỳ, nhưng theo thời gian trôi qua, sự hiếu kỳ cũng phai nhạt.

Họ bắt đầu bố trí mọi thứ theo mệnh lệnh của các tộc trưởng.

Chưa đầy mười năm, một tòa thành khổng lồ giữa biển sâu đã sừng sững mọc lên, đâm thẳng vào trời xanh, tựa như tiên cảnh trong mây.

Chương 41

Tô Mặc ở trên đỉnh Thái Huyền Sơn, bên dưới là đạo trường của Tây Vương Mẫu.

Không phải Tô Mặc cố ý làm vậy, mà là Nhân tộc Tam Tổ đều nhìn ra manh mối giữa hai người, có ý tác hợp.

Vì vậy, bây giờ mỗi lần Tô Mặc rời khỏi đại điện, đều có thể nhìn thấy bóng hình xinh đẹp trong đạo trường lớn kia.

"Cũng đến lúc đột phá một tầng cảnh giới rồi." Tô Mặc thầm nghĩ.

Các đại năng khác nếu nghe được, chắc chắn sẽ khóc không ra nước mắt.

Muốn đột phá, ai mà không tích lũy trăm năm, cuối cùng đợi thiên thời địa lợi nhân hòa mới dám cẩn thận đột phá, nếu không một chút sơ sẩy sẽ đạo tiêu thân vẫn, đạo hạnh bao năm tan thành mây khói.

Nhưng Tô Mặc thì khác, tu vi của hắn tăng trưởng không ngừng, dễ dàng đạt đến đỉnh phong.

Sở dĩ hắn không đột phá là vì không có thời gian, căn cơ của hắn sâu dày, hoàn toàn không có phiền não về việc độ kiếp thất bại. ...Trăm năm thời gian trôi qua, Tô Mặc hoàn mỹ tấn thăng lên cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, lại một hơi lên thẳng đỉnh phong, chỉ cần mài giũa một chút là có thể thử đột phá lần nữa.

Nhưng Tô Mặc đã chọn dừng lại, không phải vì ngồi không yên, mà là Hồng Hoang có đại sự xảy ra.

Trong đại điện nguy nga sâu thẳm, Tô Mặc mở mắt, hai đạo thần quang bắn ra, xuyên thấu vạn dặm hải vực, thậm chí biến màn đêm thành ban ngày.

“Tô...

Tô Mặc!” Trong thiên điện, một bóng người cao lớn vừa dụi đôi mắt ngái ngủ vừa đi về phía Tô Mặc.

Người đó chính là Thiếu Ngu Thị, chỉ là bây giờ đã hoàn toàn khác với lúc Tô Mặc mới gặp, không tìm thấy bất kỳ điểm tương đồng nào.

Thân cao đến hai mươi mét, không chỉ vượt qua tất cả Nhân tộc, mà ngay cả Vu tộc cũng hiếm thấy.

Sinh linh bình thường chỉ cần liếc mắt một cái là có thể cảm nhận được hắn không dễ chọc.

Nhưng hắn quả thật không dễ chọc, vì trong toàn bộ Nhân tộc, hắn là người duy nhất có thể theo kịp tiến độ tu luyện của Tô Mặc.

Tô Mặc vừa tấn thăng Thái Ất Kim Tiên, Thiếu Ngu Thị liền theo sau bước vào cảnh giới Kim Tiên.

“Tỉnh rồi à?” Tô Mặc cười nói.

Theo tu vi tăng trưởng, hắn cũng dần phát hiện ra sự khác biệt của Thiếu Ngu Thị.

Nhân tộc ai cũng bình thường, đột nhiên xuất hiện một hai thiên tài là chuyện bình thường, nhưng khoa trương đến mức như Thiếu Ngu Thị thì hiếm thấy.

Thiếu Ngu Thị ngày thường ít tu luyện, nhưng sức ăn cực lớn, một ngày có thể nuốt cả ngàn cân linh cốc, sau đó mỗi ngày chỉ cần ngủ một giấc là tu vi có thể không ngừng đột phá.

Bây giờ Tô Mặc nhìn ra, Thiếu Ngu Thị rõ ràng có cùng căn nguyên với Phục Hy Thị, là đại năng chuyển thế.

Lúc này, tầm mắt Tô Mặc ngưng tụ thành một đường, có thể nhìn thấy bên trong nguyên thần của Thiếu Ngu Thị có một quả hồ lô nhỏ

màu đỏ đang yên tĩnh nằm đó.

Đó là một pháp bảo, đã phong ấn phần lớn linh trí của hắn, đồng thời cũng khiến khí tức của hắn không bị rò rỉ ra ngoài, để các đại năng khác không phát hiện được.

Khoảnh khắc nhìn thấy quả hồ lô màu đỏ đó, Tô Mặc đã hiểu ra căn nguyên của Thiếu Ngu Thị.

Hồng Vân Lão Tổ!

Một vị lão hảo nhân lừng lẫy tiếng tăm của Hồng Hoang như vậy, Tô Mặc tự nhiên biết không ít.

Năm đó Hồng Quân không phúc hậu, đem một đạo Hồng Mông Tử Khí dư ra đưa cho Hồng Vân, khiến Hồng Vân bị Đông Vương Công và Thượng Cổ Lôi Thần truy sát.

Cuối cùng lại chọc ra Minh Hà Lão Tổ, kết cục cuối cùng tự nhiên không cần nói nhiều, đạo tiêu thân vẫn, đạo Hồng Mông Tử Khí kia cũng không cánh mà bay.

Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi bỏ mạng, Hồng Vân Lão Tổ đã dùng bản mệnh pháp bảo Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô bảo vệ chút linh quang cuối cùng, vứt bỏ tất cả mới có thể chuyển thế, đồng thời phong ấn mọi dị thường của một đời, mới không bị mấy vị cừu gia kia phát hiện.

Trừ khi Thiếu Ngu Thị tu luyện đến tu vi của Hồng Vân Lão Tổ ban đầu, nếu không phong ấn này vĩnh sinh vĩnh thế cũng không thể phá giải.

“Nếu không phải năm đó gặp được ta, e rằng kế hoạch đã đổ bể.” Tô Mặc thở dài một hơi.

Rốt cuộc lúc đó đã rơi vào tuyệt cảnh, bố trí cuối cùng của Hồng Vân Lão Tổ cũng chỉ có thể như vậy.

Nếu không, dù chuyển thế thành công, cũng sẽ bị mấy vị cừu gia bắt được giết chết, vĩnh viễn không có nơi xoay người.

Bất luận là Hồng Vân Lão Tổ kiếp trước, hay Thiếu Ngu Thị kiếp này, Tô Mặc đều có ấn tượng tốt.

"Nếu ta ra tay, đạo phong ấn này hẳn có thể phá giải, nhưng thôi cứ để hắn tự do phát triển, sau này sớm muộn gì cũng có thể quay về Hồng Hoang." Tô Mặc cười vỗ vỗ vào bắp chân Thiếu Ngu Thị, nói: "Gần đây cảm thấy thế nào?" Thiếu Ngu Thị gãi đầu nói: "Ăn ngon ngủ tốt, buổi tối hay nằm mơ, toàn có người muốn giết ta." Tô Mặc nghiêm túc nói: "Do ngươi quá rảnh rỗi thôi.

Năm đó dưới sự truy sát của Yêu tộc, sao không thấy ngươi mơ giấc mơ này?" "Ừm..." Thiếu Ngu Thị gật đầu, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

"Đúng rồi!" Tô Mặc nói, "Nếu rảnh rỗi không có việc gì làm, chi bằng đi giúp đỡ những Nhân tộc khác." "Ta biết rồi!" Thiếu Ngu Thị nghe lời Tô Mặc nhất, ồm ồm đáp lại, rồi lập tức chạy như điên ra ngoài đại điện.

"Có muốn mở gói quà thành tựu không?" "Mở." Đây là gói quà thành tựu nhận được khi trở thành Nhân tộc Cộng Chủ.

Tô Mặc không nhịn được xoa xoa tay, không biết lát nữa sẽ mở ra được thứ gì tốt.

Chương 42

Giây tiếp theo, hệ thống phát ra một đoạn nhạc vui vẻ, nhắc nhở: "Chúc mừng Túc chủ mở gói quà thành tựu, nhận được Tru Tiên Tứ Kiếm!" WTF?

Tô Mặc chớp chớp mắt, rồi nhìn về phía bốn thanh tiên kiếm trước mặt đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sát khí ngút trời.

Mở ra được bảo bối gia truyền của Thông Thiên Giáo Chủ?

"Hệ thống, vậy chỗ Thông Thiên Giáo Chủ..." Tô Mặc chưa nói xong, hệ thống đã nói: "Túc chủ xin yên tâm, Tru Tiên Tứ Kiếm này không có bất kỳ khác biệt nào so với Tru Tiên Tứ Kiếm của chủ nhân ban đầu là Thông Thiên Giáo Chủ." Nói cách khác, bốn thanh kiếm này kết hợp lại, có thể diễn hóa thành đệ nhất sát trận Hồng Hoang - Tru Tiên Kiếm Trận!

Nhưng chưa kịp để Tô Mặc vui mừng quá lâu, hắn đã phát hiện ra một sự thật bi thảm.

Hắn không có trận đồ!

Phải biết rằng muốn bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, ngoài Tru Tiên Tứ Kiếm ra, thứ không thể thiếu chính là Tru Tiên Trận Đồ.

Tầm quan trọng của trận đồ thậm chí còn hơn cả bốn thanh kiếm.

Thế mà hệ thống lại cho Tô Mặc Tru Tiên Tứ Kiếm không có trận đồ...

Đau trứng!

Biểu cảm của Tô Mặc có chút rối rắm, may mà hắn nhanh chóng nghĩ thoáng ra.

Rốt cuộc không có Tru Tiên Trận Đồ, mỗi một thanh tiên kiếm đều tương đương với một Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực vượt xa đại đa số tiên kiếm.

Làm người phải biết đủ!

"Chỉ cần sau này mở ra được trận đồ, ta cũng có thể bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, không biết lúc đó biểu cảm của Thông Thiên Giáo Chủ sẽ thế nào..." Tô Mặc vẫn tự đắc nghĩ.

Sau khi giao phó mọi việc của Nhân tộc cho Nhân tộc Tam Tổ và Phục Hy Thị, Tô Mặc cưỡi Côn Bằng tiến thẳng vào vùng đất rộng lớn của Hồng Hoang.

Đại sự sắp xảy ra lần này, chính là Khoa Phụ đuổi mặt trời và Hậu Nghệ bắn mặt trời!

Có lẽ do hiệu ứng cánh bướm mà sự xuất hiện của Tô Mặc mang lại, trăm tỷ sinh linh ở vùng đất cực Tây thay nhau chết, khiến cho đại kiếp vốn còn một thời gian nữa mới bắt đầu đã đến sớm hơn không ít ngày.

Vu Yêu đại chiến kéo dài mấy nguyên hội, nhưng sát kiếp thật sự bắt đầu lại là sau khi Hậu Nghệ bắn mặt trời.

Mười người con của Đế Tuấn ỷ vào uy nghiêm của cha, khắp nơi gây sóng gió, còn khiến Đại Vu Khoa Phụ đuổi theo mặt trời mà chết.

Đại Vu Hậu Nghệ phẫn nộ không thôi, bèn giương cung lắp tên, bắn chết cả chín con Tam Túc Kim Ô, chỉ còn lại một con hoảng hốt chạy trốn về Thiên Đình, chính là Lục Áp Đạo Quân lừng lẫy sau này.

Tô Mặc lúc này ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn có thể thấy mười vầng thái dương, sóng nhiệt có thể thấy bằng mắt thường không ngừng cuộn trào ra bốn phía Hồng Hoang, vô số sinh linh bình thường chết thì chết, bị thương thì bị thương, một cảnh tượng sinh linh đồ

thán.

Nếu Nhân tộc còn ở lại Hồng Hoang, không chừng cũng phải chết không ít.

May mà đã di dời đến nơi sâu thẳm của Đông Hải từ trước, mấy con Kim Ô này dù có nướng cạn cả biển cũng không ảnh hưởng đến Nhân tộc.

Nhưng mấy con chim thối này lại kiêu ngạo như vậy, vẫn khiến Tô Mặc cười lạnh mấy tiếng.

Thâm cừu đại hận với Yêu tộc vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, lúc này gặp được cơ hội tốt như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

"Lão già Hồng Quân không cho ta động thủ với Yêu tộc, nhưng mượn tay người khác tự nhiên không tính." Dù Tô Mặc không sợ Hồng Quân, nhưng chung quy sẽ gây ra không ít phiền phức.

Vì mười con chim mà thực sự không đáng, nên Tô Mặc đã nhắm mục tiêu vào người khổng lồ đang chạy như điên trên mặt đất.

Khoa Phụ!

Lúc này, vị khổng lồ này đang chạy như điên trên mặt đất, mỗi lần đặt chân xuống, đại địa đều rung chuyển, bụi bay tứ tung, cố sức đuổi theo mười mặt trời trên bầu trời.

Mười con Kim Ô hiển nhiên cũng đã nhận ra động tĩnh của Khoa Phụ, phát ra những tiếng kêu lanh lảnh, đầy vẻ giễu cợt, và không ngừng bay về phía Tây, phảng phất như đang trêu chọc tên ngốc to xác này.

Khoa Phụ cũng nghe thấy tiếng chế nhạo từ trên trời truyền đến, sắc mặt càng thêm phẫn nộ, bước chân nhanh hơn, chấn động đến mức chim trời bay mất dạng.

Tô Mặc thấy vậy, khóe miệng cũng co giật mấy cái, cảm thấy vô cùng cạn lời.

Chỉ từ một mình Khoa Phụ có thể thấy Vu tộc rốt cuộc lỗ mãng đến mức nào.

Đổi lại là bất kỳ sinh linh nào có thần trí bình thường cũng sẽ không tiếp tục đuổi theo, nhưng đám Vu tộc cứng đầu lại không cho là vậy, nhất định phải nộp mạng mới thôi.

"May mà gặp được ta, không thì phải chết oan uổng." Tô Mặc và Côn Bằng ẩn mình trên tầng mây, bất luận là Khoa Phụ hay Tam Túc Kim Ô đều không hề phát giác.

Một giọt máu đột nhiên từ đầu ngón tay Tô Mặc bắn ra, phảng phất như siêu thoát khỏi thời không, trong nháy mắt đã bắn vào giữa trán Khoa Phụ.

Trăm năm qua, Tô Mặc lại tích lũy được một lượng lớn gói quà, không chỉ khiến thực lực Nhân tộc tăng vọt, mà còn tặng cho Tô Mặc không ít đồ tốt, trong đó có Bàn Cổ chi huyết.

Bàn Cổ chi huyết đối với Vu tộc có lợi ích cực lớn, thậm chí còn vượt xa cả Bàn Đào và các thiên địa linh vật khác.

Nếu không phải Tô Mặc đã nuốt mấy trăm giọt, khiến Bàn Cổ chi huyết mất đi bất kỳ công hiệu nào đối với hắn, thì Tô Mặc cũng không thể lãng phí như vậy.

Hai mắt Khoa Phụ trợn trừng, một tia huyết sắc bao phủ, kèm theo một tiếng gầm lớn, tốc độ của hắn tăng nhanh gấp mấy lần, trong nháy mắt rút ngắn khoảng cách với mười con Tam Túc Kim Ô, tựa như chỉ cần nhảy một cái là có thể tóm được.

Mười con Tam Túc Kim Ô bị dọa sợ, phân phân hét lớn, không ít Thái Dương Chân Hỏa từ trên người rơi xuống, đốt thành từng hố lửa

khổng lồ trên mặt đất.

Chương 43

Khoa Phụ khí thế như thần, thật sự nhảy một cái, cứng rắn đối mặt với ánh sáng chói mắt, đánh cho một trong những con Kim Ô máu tươi bay tung tóe!

Tô Mặc cũng ở bên cạnh không ngừng ném ra Bàn Cổ chi huyết, khiến khí thế của Khoa Phụ càng thêm hùng hậu, khoảng cách với Tổ Vu cũng không xa, trong phút chốc lông chim bay tán loạn, mười con Kim Ô đều bị dọa chết khiếp.

Nhưng đối với Khoa Phụ, đây đã là đỉnh điểm, dựa vào tiềm lực của hắn, đã không còn bất kỳ khả năng nào trở thành Tổ Vu.

Nhưng đối với Tô Mặc, như vậy là đủ rồi.

Quả nhiên, theo sự tăng cường không ngừng của Khoa Phụ, Tam Túc Kim Ô cuối cùng cũng xuất hiện thương vong.

Một trong số đó không cẩn thận bị Khoa Phụ tóm được, phát ra tiếng kêu ai oán chói tai, lập tức bị sức mạnh cuồn cuộn xé thành hai nửa.

Sắp đến Thang Cốc rồi!

Những con Kim Ô còn lại sợ đến hồn vía lên mây, hung lệ bạo ngược lúc này hoàn toàn biến mất, trong lòng chỉ còn lại một ý niệm, chạy về Thiên Đình!

Khoa Phụ tựa như chiến thần thượng cổ, chỉ cần một tóm một giật, lại có mấy con Tam Túc Kim Ô rơi vào hoảng loạn, thương vong không ngừng, Thang Cốc vốn gần trong gang tấc dường như cũng trở nên xa vời.

Nếu không có Tô Mặc can thiệp, mười con Tam Túc Kim Ô muốn

chơi chết Khoa Phụ là chuyện dễ như trở bàn tay, cuối cùng Hậu Nghệ ra tay diệt sát chín con, nhưng cũng vì thế mà chọc giận hoàn toàn Đế Tuấn, bản thân cũng bỏ mạng.

Chín con Kim Ô vô dụng, đổi lấy hai vị Đại Vu uy danh lẫy lừng, tự nhiên không lỗ.

Tô Mặc lại không muốn để Yêu tộc chiếm ưu thế, vì thế mới bày ra kế này.

Thấy những con Tam Túc Kim Ô này từng con một lâm vào hiểm cảnh, bầu trời truyền đến giọng nói phẫn nộ của Đế Tuấn, cùng lúc đó Vu tộc cũng không chịu thua kém, Bất Chu Sơn hiện ra một hư ảnh khổng lồ, dường như muốn chém bầu trời thành hai nửa.

"Xem ra kế hoạch đã thành." Tô Mặc nheo mắt lại.

Tô Mặc không dừng lại quá lâu, trực tiếp rơi xuống nơi sâu dưới lòng đất, đến một con suối tràn ngập ô uế và hôi thối.

Tầm mắt nhìn đến đâu cũng là một màu huyết sắc, biển máu cuồn cuộn khiến người ta nhìn thấy là muốn nôn.

Nơi đây chính là U Minh Huyết Hải, cũng là đại bản doanh của Minh Hà Lão Tổ.

"Tô Mặc?

Ngươi dám đến U Minh Huyết Hải của ta?" Một tiếng quát chói tai truyền đến, trên huyết hải bỗng xuất hiện một lão giả mặc huyết bào, ánh mắt âm trầm nhìn Tô Mặc.

Kể từ lần trước chịu thiệt lớn trong tay Tô Mặc và Vu tộc, Minh Hà Lão Tổ cũng có thêm vài phần kiêng dè đối với Tô Mặc, có chút không nắm chắc được lai lịch của tên tiểu tử Nhân tộc này.

Trời mới biết đụng vào Tô Mặc, rốt cuộc sẽ chọc ra bao nhiêu

phiền phức!

Hiện tại lão đang được Nữ Oa tạo người khải phát, định sáng tạo ra tộc quần của mình, lại từ Thiên Đình vơ vét được lượng lớn lợi ích chưa tiêu hóa, không có ý định ra ngoài gây chuyện.

Không ngờ Tô Mặc lại tìm đến cửa.

"Yên tâm, Vu Yêu nhị tộc đang giao chiến, tạm thời không rảnh để ý đến ngươi đâu." Tô Mặc mỉm cười nói.

Nụ cười của Tô Mặc khiến trong lòng Minh Hà Lão Tổ đột nhiên dâng lên một trận ớn lạnh.

"Ngươi rốt cuộc có ý đồ gì?

Thật sự cho rằng tay cầm chí bảo là có thể không kiêng nể gì sao?" Minh Hà Lão Tổ khẽ mở miệng, hai thanh bảo kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ bay ngược ra, ma khí ngút trời quét ngang vũ trụ, một kiếm có thể chém đứt hư không.

"Đương nhiên là đến giải quyết ân oán của chúng ta rồi." Tô Mặc chưa bao giờ là một nhân vật lòng dạ rộng rãi, ngày trước Minh Hà Lão Tổ ra tay với hắn, tự nhiên phải báo đáp cho ra trò.

"Dám nói với lão tổ ta như vậy, ngươi là người đầu tiên." Minh Hà Lão Tổ nghe vậy đại nộ, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh, âm thầm điều khiển Huyết Thần Tử đến Bất Chu Sơn, phát hiện Vu tộc đang cùng Yêu tộc chiến thành một đoàn.

Lão càng hoàn toàn buông bỏ lo lắng, lộ ra nụ cười âm sâm.

"Tiểu tử, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Hai kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ trong nháy mắt bộc phát ra ánh sáng chói mắt vô song, hai kiếm chém xuống đầu, mang theo khí thế sắc bén đâm thẳng về phía Tô Mặc.

Tô Mặc hít sâu một hơi, trên người lóe lên ánh sáng rực rỡ, một luồng khí tức hoang dã cổ xưa dần dần tỏa ra, khiến huyết hải cũng không khỏi lùi ra bốn phía.

Một tiếng gầm trời kinh đất lở, Tô Mặc đón gió mà lớn, hóa thành người khổng lồ vạn trượng, chính là Tổ Vu Chân Thân!

Chỉ là Tổ Vu Chân Thân của Tô Mặc khác với Tổ Vu bình thường.

Mỗi góc trên người hắn đều khắc họa những đồ đằng cổ xưa mà huyền ảo, hoặc là điểu thú, hoặc là bách thảo, càng tăng thêm một phần khí thế khủng bố.

Tô Mặc dùng Thái Huyền Kiếm sáng tạo ra sức mạnh đồ đằng, sức mạnh đồ đằng lại đạt đến đỉnh phong, dung hợp vạn bộ của Nhân tộc vào thân Vu, tầng tầng lớp lớp gia trì lên người, khiến thực lực tăng thêm mấy lần, thậm chí còn nhỉnh hơn Tổ Vu bình thường một bậc.

Nếu chỉ có như vậy, Minh Hà Lão Tổ vẫn có thể dễ dàng chiến thắng.

Nhưng tứ chi và đầu của Tô Mặc đột nhiên nổi lên từng cục u lớn, những cục u này phình to đến cực điểm, hóa thành ba đầu sáu tay!

Sự biến hóa tà dị như vậy cũng chỉ khiến Minh Hà Lão Tổ nhíu mày một chút.

Rốt cuộc từ sau La Hầu, Minh Hà cũng được xem là cự bá Ma giáo, dù có khủng bố đến đâu lão cũng xem như bình thường, chỉ có thực lực mới là mấu chốt cuối cùng!

Tô Mặc một niệm động, mỗi cánh tay đều có thêm một kiện binh khí: Thí Thần Thương, Khai Thiên Phủ, và Tru Tiên Tứ Kiếm!

Chương 44

Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng thay đổi, sát ý càng bùng phát dữ dội.

Nếu chỉ có một hai kiện chí bảo, lão căn bản không thèm để ý, thậm chí còn sinh lòng tham.

Nhưng nhiều chí bảo chồng chất lên nhau như vậy, khiến lão cũng không thể chống đỡ.

Một con heo, nếu được trang bị những pháp bảo này, cũng sẽ trở thành ác mộng trong lòng các đại năng!

Minh Hà Lão Tổ hét lớn một tiếng, tiên phát chế nhân, huyết hải dâng lên sóng lớn kinh hoàng, Nguyên Đồ và A Tỳ với tốc độ khó tin trong nháy mắt đã đến, chém mạnh về phía Tô Mặc!

Huyết hải cuồng bạo cuồn cuộn, nước máu đủ để ăn mòn Đại La Kim Tiên đập vào người Tô Mặc, nhưng ngay cả một bọt sóng cũng không sinh ra, trực tiếp hóa thành vô hình.

Binh khí va chạm, một tiếng nổ lớn vang lên, Nguyên Đồ và A Tỳ bay ngược ra ngoài, linh quang mất đi rất nhiều, càng khiến sắc mặt Minh Hà Lão Tổ đại biến.

Tô Mặc thừa thắng truy kích, sát khí dữ tợn bùng nổ, so với Minh Hà Lão Tổ còn giống ma đạo hơn.

Sáu kiện chí bảo chưa đến, hàn ý âm sâm đã hoàn toàn bao bọc lấy Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ dù trong lòng kinh hãi, nhưng thân hình lại động còn nhanh hơn, trong nháy mắt kéo ra ngàn vạn đạo tàn ảnh, vô số huyết ảnh phiêu nhiên đến, tựa như ngàn vạn đạo vong hồn nhào về

phía Tô Mặc.

Tô Mặc tay phải động, Khai Thiên Phủ chém ra một nhát, ô quang đậm đặc đến cực hạn, xé toạc thiên địa, xé toạc huyết hải, chém tan tất cả Huyết Thần Tử.

"Cũng có chút bản lĩnh, chỉ là ngươi đã xem thường lão tổ rồi!" Giọng nói âm sâm từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ đã hoàn toàn biến mất thân ảnh, hoặc có thể nói, cả biển máu đã trở thành Minh Hà Lão Tổ!

Nguyên thần Tô Mặc đột nhiên truyền đến một trận rung động, một luồng huyết sát chi khí lặng lẽ bao phủ tâm trí hắn, sự ô uế vô cùng vô tận phảng phất như coi hắn là nguồn suối, điên cuồng ép tới.

Dù có thiên đạo thuật pháp hộ thân, Tô Mặc vẫn cảm nhận được một luồng sát ý khó có thể kiềm chế sinh ra, khiến hai mắt hắn hóa thành màu đỏ bạo ngược.

"Trở thành con rối của lão tổ đi!" Minh Hà Lão Tổ cuồng tiếu nói.

Vị cự bá ma đạo này phát hiện chính diện không thể đối kháng, bèn đổi sang một phương pháp khác, định đối phó với nguyên thần tương đối yếu ớt của Tô Mặc, sát khí nhập thần, trực tiếp chuyển hóa hắn thành một đạo Huyết Thần Tử!

Huyết hải tích tụ tất cả ô uế sát khí của Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không muốn ở lâu.

Thần thông hộ thân của Tô Mặc liên tục thất thủ, nguyên thần cũng bị sát khí tiêm nhiễm, trở nên tràn ngập bạo ngược và điên cuồng.

Tô Mặc không nói gì, dứt khoát từ bỏ mọi phòng ngự, mặc cho sát khí tiến vào nguyên thần, sáu đạo sát phạt chí bảo điên cuồng chém xuống, thiên địa biến sắc, huyết hải đảo lưu!

Sát khí không chỉ khiến Tô Mặc trở nên bạo ngược, mà ngay cả thực lực cũng tăng vọt.

Biển máu vô tận tuyên cổ bất biến nay lại long trời lở đất, dường như sắp bị bạo lực đánh vỡ.

Một búa, một thương, bốn kiếm, chém đứt tất cả, từng mảng lớn huyết hải trở về hư vô, dường như đánh nát cả phương thiên địa này cũng không thành vấn đề.

Minh Hà Lão Tổ dường như cũng không ngờ Tô Mặc lại trở nên khủng bố như vậy, nhưng nội tâm vẫn trầm ổn.

Chỉ cần có thể chế phục Tô Mặc, tổn thất một nửa căn cơ cũng đáng giá.

Theo thời gian trôi qua, nguyên thần của Tô Mặc dần bị sát khí bao phủ, chỉ còn lại một chút linh quang ẩn giấu ở nơi sâu nhất.

Chỉ cần triệt để xâm thực chút linh quang này, Tô Mặc cũng sẽ mất đi tự ngã, trở thành một con rối của Minh Hà Lão Tổ!

Thế nhưng, khóe miệng Tô Mặc lại lộ ra một nụ cười.

Để đoạt được tất cả của Tô Mặc, Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng hạ quyết tâm, triệt để bùng phát cả biển máu.

Ít nhất có vạn dặm huyết hải bỗng dưng biến mất, thay vào đó là một tòa đại trận huyết sắc ngút trời, sát khí tựa như vật sống, xông vào Tô Mặc đang ở chính giữa.

Ngay lúc này, sự bạo ngược trong mắt Tô Mặc đột nhiên biến mất không thấy, thay vào đó là một khoảng không thanh minh, thậm chí mang theo sự vô tình đến thấu xương.

Một điểm nguyên linh bất diệt, trải qua ngàn vạn kiếp bất hủ!

Nguyên thần của Tô Mặc tựa như bị ném vào lò Bát Quái, chỉ khác

với Tam Muội Chân Hỏa của Lão Tử, luyện hóa nguyên thần Tô Mặc là toàn bộ sát khí ô uế vô tận của Hồng Hoang, càng tràn ngập vạn phần hung hiểm.

Dù Minh Hà Lão Tổ có chậm chạp đến đâu, lúc này cũng đã phát hiện ra mục đích của Tô Mặc: mượn huyết hải rèn luyện nguyên thần!

"Chết cho ta!" Thân hình Minh Hà Lão Tổ hiện ra trên không trung đại trận, sắc mặt dữ tợn vô cùng.

Việc làm của Tô Mặc chẳng phải là coi lão thành đá mài đao sao?

Minh Hà Lão Tổ là nhân vật cỡ nào, sống cùng trời đất, bất tử bất diệt, ba mươi ba tỷ Huyết Thần Tử trải khắp vũ trụ, sao có thể chịu đựng được sự khuất nhục này!

"Ta đảo muốn xem xem ngươi có thể kiên trì đến khi nào!" Giọng nói của Minh Hà Lão Tổ không mang bất kỳ cảm xúc nào, phảng phất như đến từ dưới Cửu U.

Tô Mặc coi lão là đá mài đao, lão lại hà cớ gì không triệt để mài diệt tất cả của Tô Mặc?

Bây giờ chính là lúc so kè nội tình của hai bên.

Tô Mặc giáng sinh Hồng Hoang tính ra cũng chưa đầy hai trăm năm, dù có tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không thể so được với Minh Hà Lão Tổ đã trải qua vô số năm.

Chương 45

Giữa biển máu ô uế đến cực điểm, Tô Mặc sớm đã ngừng điều khiển nhục thân, ngồi xếp bằng, sắc mặt điềm tĩnh tường hòa, không có một tia lo lắng.

Nguyên thần phần lớn đã sa đọa hủ thực, chỉ có linh quang là còn kiên trì.

Minh Hà Lão Tổ nói không sai, Tô Mặc chính là nhắm vào huyết hải, định ở đây thăng hoa đến cực hạn!

Phải biết rằng thời gian tu đạo của hắn thực sự quá ngắn, vỏn vẹn hai trăm năm đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên, chỉ còn nửa bước nữa là có thể trở thành Đại La Kim Tiên bất hủ.

Thánh nhân chuyển thế cũng không thể có tốc độ này.

Để đạt đến cảnh giới này, Tô Mặc tu luyện rất ít, phần lớn dựa vào vô số tiên quả hoặc tiên khí rót vào cơ thể, ngay cả thần thông cũng quá nhiều quá tạp.

Trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không có vấn đề, nhưng để thành Thánh nhân lại không thể có nửa điểm qua loa.

Những khiếm khuyết này của Tô Mặc, cần dùng mấy vạn năm mới có thể bù đắp.

Mấy vạn năm ở Hồng Hoang có lẽ không dài, nhưng hiện tại lại là thời khắc mấu chốt khi sát kiếp sắp đến.

Sau khi Vu Yêu chi chiến kết thúc, sẽ đến thời thịnh thế của Nhân tộc.

Lúc đó tất cả Thánh nhân đều sẽ nhân cơ hội này bố cục trong Nhân tộc.

Nếu Tô Mặc chỉ có tu vi như vậy, chỉ có thể trở thành con cừu non mặc người chém giết, có lẽ ngay cả Nhân tộc cũng không bảo vệ nổi.

Phải có đủ thực lực, mới có thể đón nhận thiên hạ của Nhân tộc!

Mượn Minh Hà Lão Tổ để đột phá cực hạn là một bước đi hiểm, nhưng đối với Tô Mặc lúc này lại là thích hợp nhất.

So nội tình?

Tô Mặc chưa sợ ai!

Chút linh quang cuối cùng của Tô Mặc đột nhiên tỏa ra một luồng khí tức tường hòa thanh tịnh vô vi, tựa như dung làm một thể với trời đất, lờ mờ có một đạo âm dương ngư lưu động, hóa thành một đạo vận, chống lại sự xâm thực của huyết hải.

"Đạo của Lão Tử?" Minh Hà Lão Tổ khinh thường nói, "Nếu là Lão Tử đích thân đến thì còn tạm được!" Huyết hải lại một lần nữa bùng phát, hoàn toàn đánh tan khí tức thanh tịnh vô vi, âm dương ngư cũng bị vô tận oán linh trong huyết hải nuốt chửng sạch sẽ.

Giây tiếp theo, vạn trượng Phật quang chiếu rọi, Tô Mặc niêm hoa hàm tiếu, tựa như một tôn Cổ Đà, độ qua khổ hải, leo lên bờ bên kia.

Tô Mặc hoàn toàn trở thành một con gián không thể đánh chết, rõ ràng trông có vẻ dễ dàng bị hủy diệt, nhưng cuối cùng vẫn không thể thành công.

Minh Hà Lão Tổ nhíu mày, đạo của Tây Phương Giáo vừa vặn khắc chế lão.

Vì vậy lão cũng đã tranh chấp không ngừng với hai Thánh nhân Tây Phương Giáo, thậm chí bùng phát mấy trận đại chiến, may mà Thánh nhân cũng không làm gì được lão.

"Trò mèo!" Minh Hà Lão Tổ chỉ tay một cái, Nguyên Đồ và A Tỳ

chém đứt Phật quang từng tấc một, huyết sát nuốt Phật.

Dù linh quang của Tô Mặc so với lúc nãy đã mạnh hơn không ít, nhưng vẫn không có chút sức chống cự nào.

Ầm!

Tựa như sấm sét từ trời giáng, Tô Mặc bộc phát ra vô cùng sát phạt khí tức, diệt thiên diệt địa, chém đứt tất cả!

Lại là đạo của Thánh nhân?

Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ có chút không đúng, nhưng vẫn dựa vào sức mạnh của huyết hải để cưỡng ép áp chế, trong lòng lại không khỏi đánh trống reo hò.

"Rốt cuộc lai lịch thế nào!

Tại sao lại có liên quan đến nhiều Thánh nhân như vậy?" Đạo của Thánh nhân mà Tô Mặc nắm giữ không phải chỉ là bề ngoài, rõ ràng có tinh túy bên trong.

Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ âm trầm, đã kết tử thù với Tô Mặc, vậy thì tất nhiên phải làm đến mức diệt cỏ tận gốc.

Hơn nữa, đại đạo chí giản, một con đường đại đạo cần phải mất vô số năm để nghiên cứu.

Tô Mặc lúc này đã bị phá ba con đường đại đạo, hẳn là không còn bài tẩy nào nữa.

Khi biển máu vô tận lại một lần nữa cuồn cuộn, xung quanh Tô Mặc hiện ra vô số dị tượng, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, rõ ràng là huyền môn chính tông của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Vẫn còn?" Ánh mắt Minh Hà Lão Tổ dữ tợn, tốn hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng trấn áp lại nguyên thần bùng phát của Tô Mặc.

Nhưng trong lòng đối với Tô Mặc đánh giá lại tăng lên một bậc, ra tay cũng giảm đi mấy phần hung hãn, bắt đầu có sự bảo lưu.

Tô Mặc không biết từ lúc nào đã mở mắt, mỉm cười với Minh Hà Lão Tổ nói: "Minh Hà, sáu kiện chí bảo của ta, chẳng lẽ ngươi không có hứng thú?" "Tru Tiên Tứ Kiếm tuy không có trận đồ, nhưng sát phạt đệ nhất, vượt xa Nguyên Đồ và A Tỳ của ngươi.

Thí Thần Thương ẩn chứa hủy diệt đại đạo, giết người không dính nhân quả, Thánh nhân cũng có thể bị thương.

Càng không cần nói đến Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ Thánh nhân ngày xưa, có đại công đức đại nhân quả, một khi lĩnh ngộ thành Thánh cũng không xa vời." Để khiến Minh Hà Lão Tổ có thêm động lực tiếp tục áp bách, Tô Mặc chỉ có thể dùng chí bảo dụ dỗ lão quái vật, tránh cho lão nửa đường bỏ cuộc, hoặc không dốc toàn lực.

Hai mắt Minh Hà Lão Tổ bùng phát ra một luồng ánh sáng tham lam.

Đúng như Tô Mặc nói, chỉ cần có được bất kỳ một kiện nào trong số những chí bảo này, địa vị và cảnh giới của lão sẽ được nâng cao đáng kể, dưới Thánh nhân tuyệt đối vô địch!

Chương 46

Sự kiêng dè do dự ban đầu lập tức biến mất, Minh Hà Lão Tổ hiểu rằng đây là cơ duyên lớn nhất trong đời.

Nếu đoạt được sáu kiện chí bảo, thành Thánh chỉ trong tầm tay.

Chơi lớn!

Minh Hà Lão Tổ thần niệm vừa động, biển máu vô biên dần dần co lại, sát khí tăng vọt ngàn vạn lần.

Thậm chí Đại La Kim Tiên bước vào đây, nguyên thần và nhục thân cũng sẽ tan chảy trong nháy mắt.

Biển máu cuồn cuộn, giữa hồng trần vạn trượng, trên người Tô Mặc đột nhiên bùng phát ra hàng trăm đạo quang mang huyền ảo, mỗi đạo quang mang đều đại biểu cho một đạo pháp tắc hoặc đại đạo.

Hắn tựa như một chiếc thuyền con giữa sóng lớn, dù cuồng bạo đến đâu, vẫn vững vàng bất động.

Lúc này, Minh Hà Lão Tổ mới đột nhiên mở to mắt, nhìn thấy bên trong nguyên thần của Tô Mặc, tràn ngập mười loại Tiên Thiên Linh Căn, không ngừng cung cấp lượng lớn nguyên khí.

"Tiểu bối sao dám lừa ta!" Mặt Minh Hà Lão Tổ cũng xanh mét.

Chẳng trách dù huyết hải công kích thế nào, Tô Mặc cũng không có vẻ gì là bị tổn thương.

Hóa ra tên này trực tiếp đặt Tiên Thiên Linh Căn vào bên trong nguyên thần, pháp lực có thể nói là vô cùng vô tận.

Đương nhiên nếu thật sự so tiêu hao, U Minh Huyết Hải vẫn thắng Tiên Thiên Linh Căn của Tô Mặc, chỉ là thời gian tiêu tốn phải

tính bằng nguyên hội.

Tô Mặc đột nhiên mở mắt, linh quang thậm chí xuyên thấu nhục thân, chiếu rọi chư thiên!

Dưới sự áp bách của U Minh Huyết Hải, nguyên thần tựa như đá tảng, vô số thuật pháp hỗn loạn như trăm sông đổ về một biển hội tụ lại, ngay cả đại đạo của mấy vị Thánh nhân cũng không ngoại lệ, toàn bộ đều hội tụ thành một dòng sông cuồng nộ, quán xuyến từ đầu đến cuối, không còn phân biệt được nhau.

Nguyên thần như một, đại đạo chí giản!

Ngay lúc này, Tô Mặc đã mất đi tất cả thuật pháp và đại đạo, hồn nhiên vong ngã, nhưng vạn bàn thuật pháp đều tùy tay mà đến.

Cảnh giới như vậy, thực tế chỉ Thánh nhân mới có.

Thánh nhân một niệm, có thể vạn vật tùy tâm, không có bất kỳ công pháp nào.

Công pháp ngược lại là một loại hạn chế cực lớn, thậm chí chỉ cần suy nghĩ, có thể sáng tạo ra vô số thần thông tinh diệu.

Thế nhưng Tô Mặc dựa vào việc nắm giữ quá nhiều thần thông thuật pháp, cuối cùng dưới áp lực cực lớn, đã phá kén thành bướm, cũng bước lên cảnh giới đó, sớm sở hữu một vài đặc tính của Thánh nhân.

Mấy vị Thánh nhân thấy vậy, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Sau khi thành Thánh mới có thần thông như vậy, không ngờ Tô Mặc chưa từng trảm thi đã sở hữu.

“Rốt cuộc nó từ đâu mà có nhiều thần thông thuật pháp như vậy?” Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt hỏi.

Đó cũng là điều mà tất cả Thánh nhân thắc mắc.

Kể từ khi Tô Mặc dần bộc lộ tài năng, họ đã chú ý không ít, nhưng những điểm thần dị lại càng ngày càng nhiều.

Minh Hà Lão Tổ đột nhiên phát hiện, huyết hải đã thoát khỏi sự khống chế của mình, với tốc độ kinh khủng tràn vào cơ thể Tô Mặc.

Ánh mắt Tô Mặc như điện, chỉ một cái nhìn, đã khiến Minh Hà Lão Tổ như bị ngũ lôi oanh đỉnh, trong lòng sinh ra nỗi sợ hãi lớn, thậm chí có ý muốn chạy trốn.

"Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Mọi chuyện đều diễn ra trong nháy mắt.

Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ biến đổi, hai kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ phá không bay ra, chém thẳng vào đầu Tô Mặc!

Tô Mặc vẫn ngồi xếp bằng, thậm chí không có nửa phần động tác, hai thanh bảo kiếm đột nhiên cứng lại giữa không trung, rồi đột ngột quay ngược lại.

Một tiếng nổ vang, vạn đạo kiếm ảnh xé toạc huyết hải, tàn phá ngàn dặm.

Liên hệ giữa lão và Nguyên Đồ, A Tỳ đã bị cắt đứt!

Hai thanh kiếm này là pháp bảo cộng sinh theo lão từ khi ra đời, đã uống máu vô số tiên nhân, không ngờ hiện tại lại bị Tô Mặc trực tiếp đoạt đi!

Mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt.

Minh Hà Lão Tổ vừa định cướp lại, Tô Mặc lại vung một búa chém tới, ép lão chỉ có thể giải thể trốn tránh.

Bị Khai Thiên Phủ chém trúng không phải chuyện đùa, dù là Thánh nhân không phòng bị cũng sẽ bị thương.

Chém trúng một Huyết Thần Tử, bản thể Minh Hà cũng sẽ bị liên lụy.

"Đa tạ Minh Hà đạo hữu thành nhân chi mỹ, huyết hải này Tô mỗ xin nhận không khách khí." Tô Mặc hóa thành một vòng xoáy vô biên, điên cuồng hấp thu cả biển máu!

Nếu là sinh linh khác, dù là Đông Hoàng Thái Nhất làm vậy cũng là tự tìm đường chết.

Vì huyết hải nhập thể, ngoài việc tẩu hỏa nhập ma phát điên mà chết ra, không có chút lợi ích nào, vì không ai có thể luyện hóa được sự ô uế khổng lồ bên trong.

Nhưng Tô Mặc thì khác, lúc này đã đạo pháp tự nhiên, vung tay nhẹ nhàng bâng quơ, lại hóa giải được phần lớn sát khí ô uế.

Chương 47

Phần còn lại trực tiếp rót vào hàng trăm gốc Tiên Thiên Linh Căn của hắn!

Theo tu vi của Tô Mặc ngày càng cao thâm, đạo cụ mở ra từ gói quà của hệ thống cũng ngày càng cao cấp.

Trăm năm thời gian đã mở ra được gần một ngàn gốc Tiên Thiên Linh Căn.

Lần này Tô Mặc mang theo hơn trăm gốc Tiên Thiên Linh Căn đến đây, chính là đã chuẩn bị sẵn sàng để dọn sạch cả huyết hải.

"..." Minh Hà Lão Tổ run rẩy chỉ vào Tô Mặc, tức đến không nói nên lời.

Một gốc Tiên Thiên Linh Căn quý giá đến mức nào?

Một kiện Tiên Thiên Linh Bảo Hồ Lô của Lão Tử là do quả hồ lô kết ra từ Hồ Lô Đằng luyện hóa thành.

Thiên Đình của Yêu tộc đang xưng bá cả Hồng Hoang cũng chỉ có một gốc Bàn Đào Thụ, phải coi như chí bảo cất giữ trong Dao Trì, bình thường dùng để lôi kéo các Yêu tộc khác.

Nếu phải đo lường giá trị, giá trị của một gốc Tiên Thiên Linh Căn gần như sánh ngang với một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vì nó đại biểu cho nội tình của một thế lực lớn.

Từ lúc nào mà Tiên Thiên Linh Căn, vốn tính ra không đầy mười gốc, lại trở nên không đáng tiền như cải trắng vậy?

Biển máu đã được Tô Mặc tịnh hóa phần lớn cuồn cuộn chảy vào hơn trăm gốc Tiên Thiên Linh Căn, không những không làm tổn hại linh tính của chúng, mà ngược lại còn sinh ra nhiều biến hóa khó

lường hơn.

Cây Bàn Đào tỏa ra hương thơm ngát, chẳng mấy chốc đã kết ra một quả đào chi chít tơ máu, tựa như được điêu khắc từ huyết ngọc, trông đầy vẻ tà dị.

Nhưng hiệu quả của quả đào này không chỉ tăng thêm ba phần, thậm chí còn có thể khiến người ăn nó khi ra tay mang theo một phần sát khí, uy năng tăng lên gấp bội.

Không chỉ Bàn Đào Thụ, chín loại Tiên Thiên Linh Căn khác cũng đều trở nên quỷ dị tà khí, nhưng đều có thần uy riêng, thậm chí có cái còn có uy năng làm bị thương kẻ địch.

Ví dụ như Hồ Lô Đằng, Hồ Lô Đằng được huyết hải tăng phúc tuy không kết ra quả hồ lô, nhưng dây leo lại cứng không thể phá, khi vung lên thậm chí có thể dẫn động huyết khí cuồn cuộn, giết người trong vô hình, có thể xem như một kiện tiểu Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Có hơi lỗ..." Tô Mặc lắc đầu, nhưng trong lòng lại không hề hối hận.

Nhân tộc vừa mới trỗi dậy, nội tình thực sự quá kém.

Ngoài tài nguyên tu luyện không thiếu, thì bất luận là luyện đan hay rèn đúc đều không có chút căn cơ nào, căn bản không thể phát huy hết công dụng của những Tiên Thiên Linh Căn này.

Bây giờ sau khi bị huyết hải xâm thực, có thể trực tiếp tăng thêm chiến lực cho Nhân tộc, chuẩn bị cho thời thịnh thế sắp tới.

Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ không ngừng biến đổi, cuối cùng cắn răng, ba mươi ba tỷ Huyết Thần Tử toàn bộ quay về, ma ảnh tràn ngập thiên địa, quần ma loạn vũ, liều mạng lao về phía Tô Mặc.

Nếu không ngăn cản Tô Mặc nữa, e rằng huyết hải cũng sẽ bị tổn

thương.

Minh Hà Lão Tổ thân là hóa thân của huyết hải, cũng có nguy cơ rớt cảnh giới!

Tô Mặc đưa tay ra tóm, bỗng sinh ra đại lực vô biên, trong nháy mắt tóm được một nửa số Huyết Thần Tử, rồi tiếp tục ném vào Tiên Thiên Linh Căn luyện hóa.

"Hỗn trướng!" Minh Hà Lão Tổ trừng mắt muốn rách ra, nhưng trong lòng cuối cùng cũng sinh ra một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Tô Mặc ban đầu tuy khó đối phó, nhưng Minh Hà vẫn có thể xử lý.

Nhưng Tô Mặc hiện tại mỗi một chiêu một thức đều phản phác quy chân, không có chút hoa mỹ nào, lại khiến người ta không thể đoán được giới hạn của hắn ở đâu!

Chỉ tiếc là bây giờ Tô Mặc đang ở trong đại bản doanh của lão, chạy cũng không chạy được!

Đúng lúc này, một đạo kim quang xuyên thủng vạn trượng huyết lãng, giọng nói hùng vĩ cao ngạo truyền khắp tám phương.

"Buông xuống đồ đao, lập địa thành Phật, Minh Hà đạo hữu có nguyện ý quy y Tây Phương Giáo của ta không?" Giọng nói tràn ngập sự thuyết phục quỷ dị, nhưng cả Tô Mặc và Minh Hà Lão Tổ đều không phải hạng dễ đối phó, hoàn toàn phớt lờ ý đồ mê hoặc trong đó.

Chỉ là sắc mặt Tô Mặc lại lạnh đi, còn sắc mặt Minh Hà Lão Tổ thì tràn ngập vui mừng.

Tô Mặc tính toán không sai, vừa có thể báo thù ngày trước, lại vừa có thể nâng cao thực lực của mình và Nhân tộc.

Trong Hồng Hoang, có thể ngăn cản hắn chỉ có Vu Yêu lưỡng tộc,

các đại năng còn lại đều không có thái độ tốt với Minh Hà Lão Tổ.

Có thể nói mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, Minh Hà Lão Tổ tất định không thoát khỏi kiếp số.

Chỉ là Tô Mặc đã bỏ sót một điểm, Chuẩn Đề Đạo Nhân có thể vứt bỏ cả thể diện, trực tiếp can thiệp vào ân oán giữa hắn và Minh Hà Lão Tổ.

"Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tô mỗ nhất định phải cùng Minh Hà làm một trận, ngài can thiệp như vậy không hay cho lắm nhỉ?" Tô Mặc vốn không có cảm tình tốt với Chuẩn Đề Đạo Nhân, lúc này càng không có chút thiện chí nào.

Một vị trung niên gầy gò mặc y phục giản dị từ từ bước trên huyết hải, mỗi bước chân hạ xuống, huyết hải xung quanh liền phát ra từng trận kêu la thảm thiết, oán khí ẩn chứa vô số năm trong đó lập tức bị tịnh hóa, căn bản không thể đến gần nửa bước.

Chuẩn Đề Đạo Nhân giả vờ kinh ngạc nói: "Tô Mặc tiểu hữu nói đùa rồi, ta đến đây là để độ hóa Minh Hà đạo hữu, cứu vớt Hồng Hoang khỏi nước sôi lửa bỏng, so với ân oán của tiểu hữu và Minh Hà đạo hữu chỉ là chuyện nhỏ mà thôi." Chưa đợi Tô Mặc nói, lão lại nhìn về phía Minh Hà, ôn hòa nói: "Minh Hà đạo hữu, có nguyện ý quy y Tây Phương Giáo không, ta có thể thay Tiếp Dẫn làm chủ, cho đạo hữu làm một vị phó giáo chủ." "Tự nhiên nguyện ý!" Minh Hà Lão Tổ dứt khoát nói.

Hiện tại Tây Phương Giáo chưa hóa thành Phật giáo, nhưng cũng đã có manh nha.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sao có thể có sắc mặt tốt với cự bá ma đạo Minh Hà Lão Tổ, tự nhiên là ngày ngày chinh phạt.

Chỉ là Minh Hà thân là nguồn suối của huyết hải, bất tử bất diệt,

ngay cả Thánh nhân cũng không có cách nào tốt.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người nếu toàn lực ra tay, tự nhiên có thể dễ dàng trọng thương Minh Hà, chỉ là ngại Thiên Đạo chế ước, cục diện cũng giằng co đến hiện tại.

Chương 48

Minh Hà Lão Tổ thân là Chuẩn Thánh đỉnh phong, căn nguyên lại không tầm thường, cũng là kẻ dã tâm bừng bừng, đương nhiên không nguyện ý khuất phục Tây Phương Giáo.

Chỉ là hiện tại có Tô Mặc đang hổ thị đam đam, thậm chí muốn tổn hại căn cơ của lão, nhân cơ hội gia nhập Tây Phương Giáo lại là lựa chọn tốt hơn.

Chuẩn Đề Đạo Nhân vỗ tay cười lớn, nói với Tô Mặc: "Tô Mặc tiểu hữu, Minh Hà đạo hữu đã vào Tây Phương Giáo của ta, buông xuống đồ đao lập địa thành Phật, nể mặt ta, ân oán ngày trước không bằng bỏ qua đi." Thể diện của một vị Thánh nhân, nhìn khắp Hồng Hoang ai dám không cho?

Nhưng Tô Mặc xưa nay không phải kẻ làm theo lẽ thường, nếu không thì trong kiếp đồ Vu kiếm đã một mình bỏ chạy, đâu còn quản sống chết của Nhân tộc.

Vì vậy Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ nghe thấy một câu trả lời lạnh lùng: "Cho ngươi mặt mũi?

Ngươi là cái thá gì?" Tô Mặc tu vi lúc này tuy là Thái Ất Kim Tiên, nhưng cảnh giới đã đạt đến một mức độ khó có thể diễn tả, ngang hàng với Thánh nhân.

Đợi đến khi thành Đại La Kim Tiên, có thể hoàn mỹ khống chế Khai Thiên Phủ, đấu tay đôi với Thánh nhân cũng đủ, tự nhiên không sợ Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Hơn nữa Tô Mặc không phải một mình, sau lưng còn có Nữ Oa, cũng là nhân vật mà Chuẩn Đề Đạo Nhân không đắc tội nổi.

Nếu đổi lại là sinh linh khác, tất định sẽ vô cùng tức giận.

Nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân chung quy có tâm cảnh của Thánh nhân, nghe Tô Mặc trả lời xong sắc mặt âm trầm xuống, sau đó cười như không cười nói: "Tô Mặc tiểu hữu, thực lực không tầm thường, chẳng lẽ cả Nhân tộc cũng như vậy sao?

Đông Hải tuy tốt, nhưng cũng không phải nơi siêu thoát thế ngoại." Chuẩn Đề dùng Nhân tộc uy hiếp Tô Mặc!

Vị phó giáo chủ Tây Phương Giáo này, từ trước đến nay không quan tâm đến thể diện, lợi ích phải nắm trong tay trước rồi mới nói.

Huống chi lão với Tô Mặc cũng không phải không có thù oán.

Nhân tộc gặp kiếp, cuối cùng lại do trăm tỷ sinh linh của Tây Phương Giáo chết thay.

Thù mới hận cũ cộng lại, khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân đối với Tô Mặc sinh ra sát ý nồng đậm.

Minh Hà Lão Tổ có chút giễu cợt nhìn Tô Mặc một cái, ai có thể ngờ tình huống lại đảo ngược.

Tô Mặc vừa mới suýt nữa đoạn tuyệt huyết mạch huyết hải, chớp mắt cũng rơi vào cảnh ngộ tương tự?

"Chuẩn Đề!

Thật không biết xấu hổ, ra tay với Nhân tộc của ta, chẳng lẽ không coi ta ra gì?" Một giọng nói ẩn chứa sự tức giận truyền đến, sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân biến đổi, nhưng giây tiếp theo một quả Hồng Tú Cầu từ xa ném tới, phá tan vô cùng huyết hải, tựa như sấm sét, nộ ý ẩn chứa trong đó có thể thấy rõ.

Nữ Oa ra tay rồi!

Bầu trời máu mênh mông bỗng bị kim quang vô biên phá tan, một

nữ tử dung mạo tuyệt mỹ nhưng lại lộ ra vẻ tức giận từ từ bước ra, một đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chuẩn Đề Đạo Nhân hư không một trảo, trong tay xuất hiện một cây bảo thụ tựa sắt không phải sắt, tựa gỗ không phải gỗ.

Lão dùng sức quét một cái, mới miễn cưỡng định được Hồng Tú Cầu giữa không trung.

Nhưng đó cũng là cực hạn, quét bay Hồng Tú Cầu đi, không thể, cũng không dám.

Chuẩn Đề Đạo Nhân gượng một nụ cười, nói: "Nữ Oa đạo hữu nói đùa rồi, ta vừa rồi chỉ là đùa với Tô Mặc tiểu hữu mà thôi." Không chỉ Tô Mặc, ngay cả sắc mặt Minh Hà Lão Tổ cũng có chút đỏ lên, dường như không ngờ Chuẩn Đề Đạo Nhân thân là Thánh nhân, lời nói cay độc vừa nói ra chớp mắt đã có thể quên đi.

Thực tế Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng có nỗi khổ của mình.

Tây Phương Giáo vốn đã bị Tam Thanh áp chế đủ thảm, nếu lại chọc giận Nữ Oa, cũng có thể giải tán giáo phái đi về được rồi.

Nhưng dù sao cũng là lời vừa nói ra, trực tiếp nuốt lại, cũng chỉ có một mình Chuẩn Đề Đạo Nhân làm được.

Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, vẫy tay ngọc, gọi Hồng Tú Cầu trở về, sau đó nói với Tiếp Dẫn Đạo Nhân: "Tô Mặc là Nhân tộc Cộng Chủ, nếu ngươi ra tay với hắn, chính là cùng Oa Hoàng Cung ta là địch!" Câu nói này gần như tương đương với việc bảo kê Tô Mặc đến chết, ngay cả Tô Mặc cũng có chút cảm động.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không hổ là mặt dày, chỉ mỉm cười nói: "Đương nhiên là như vậy, ta tuyệt đối sẽ không có ý đối địch với Nhân tộc." Nữ Oa lúc này mới yên tâm, vạn trượng hào quang phá tan vô tận huyết tinh, mang theo Tô Mặc thẳng thừng rời khỏi huyết hải.

“Giáo chủ, thật sự muốn thả Tô Mặc đi sao?” Minh Hà Lão Tổ ghé sát lại nói, “Tô Mặc thủ đoạn quỷ dị, sau này e rằng sẽ là đại uy hiếp đối với Tây Phương Giáo của chúng ta!” Minh Hà Lão Tổ sắp khóc đến nơi rồi, bây giờ Tô Mặc không hề hấn gì, sau này lão sẽ gặp xui xẻo!

Huống hồ năm đó ra tay với Tô Mặc cũng không chiếm được tiện nghi, đối phương trực tiếp giết đến huyết hải, đủ để minh chứng đối phương lòng dạ không lớn, thù dai tất báo.

Chuẩn Đề Đạo Nhân như cười như không nhìn Minh Hà Lão Tổ một cái, nói: “Ta biết tâm tư của ngươi, nhưng đã vào Tây Phương Giáo, ta tự nhiên sẽ bảo vệ ngươi.” Thánh nhân mở miệng cũng không khiến Minh Hà Lão Tổ buông lỏng cảnh giác, vẫn nói: “Giáo chủ, nhưng Tô Mặc kia chỉ là một tên nhóc miệng còn hôi sữa, trong tay lại có nhiều chí bảo như vậy, vạn nhất nếu dùng nó để lôi kéo các Thánh nhân khác, Tây Phương Giáo phải làm sao?” Quả thực là một phiền phức cực lớn!

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên lạnh băng, vạn nhất Tam Thanh có được mấy kiện chí bảo của Tô Mặc, lão và Tiếp Dẫn muốn rời khỏi vùng đất cực Tây cũng là chuyện khó.

“Việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn...” Chuẩn Đề Đạo Nhân chậm rãi nói.

Minh Hà Lão Tổ thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân đã động lòng, vội vàng nói: “Giáo chủ, ta có một kế...”. ...

“Lúc Chuẩn Đề xuất hiện, ngươi nên đưa ra danh hiệu của ta, sẽ không gặp nhiều khó khăn.” Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa thở dài một hơi.

Tô Mặc tuy khiến Nhân tộc cường thịnh, nhưng lại quá biết gây chuyện.

Nữ Oa đem cược đặt vào người hắn không biết rốt cuộc là phúc hay họa.

Tô Mặc mỉm cười nói: "Nương nương yên tâm, Thái Huyền Thị tuy không địch lại Thánh nhân, nhưng Thánh nhân muốn ra tay với tôi cũng phải cân nhắc một hai." "Ngươi không hiểu." Nữ Oa lắc đầu nói, "Huynh trưởng ta Phục Hy Thị chuyển sinh hạ giới, âm thầm có bàn tay của Chuẩn Đề, muốn cùng ngươi tranh đoạt khí vận, phá hoại đạo hạnh của ngươi." Tô Mặc căn bản không biết chuyện này, lúc này sắc mặt có chút khó coi, phát ra một tiếng hừ lạnh.

Chương 49

Dù không muốn gây chuyện, nhưng Chuẩn Đề ba lần bảy lượt khiêu khích hắn, dù là Thánh nhân cũng không thể bỏ qua.

"Sau này cách xa Tây Phương Giáo một chút, đừng cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có cớ ra tay.

Đợi đại kiếp kết thúc, đối phương cũng không thể làm gì được ngươi nữa." Nữ Oa nghiêm túc nói.

Nữ Oa cũng là một mảnh hảo tâm, nhưng Tô Mặc lại không cho là vậy.

Minh Hà Lão Tổ có một điều nói đúng, tâm tính của Tô Mặc là thù dai tất báo!

Đã Chuẩn Đề ra tay với hắn, hắn cũng phải cho đối phương biết tay.

Nhưng đối mặt với Nữ Oa, hắn ôn hòa nói: "Thái Huyền Thị biết nông sâu, nhất định sẽ không để Nhân tộc lâm vào nguy hiểm nữa." "Nhân tộc là của ta, nhưng càng là của ngươi.

Nếu ngươi có ý đồ khác, ta đã thỏa mãn rồi." Nữ Oa cuối cùng cũng yên tâm.

Rời khỏi Oa Hoàng Cung, sắc mặt Tô Mặc đột nhiên trở nên âm trầm.

Dù có Nữ Oa bảo hộ, Tô Mặc cũng vô cùng rõ ràng, hắn và Chuẩn Đề, hay nói đúng hơn là cả Tây Phương Giáo, đã không còn bất kỳ cơ hội hóa giải nào.

Sau này hắn tất nhiên phải chứng đắc đạo quả, Chuẩn Đề Đạo Nhân nếu không muốn có thêm một vị địch nhân, tất nhiên sẽ toàn lực

ngăn cản.

Đại đạo chi tranh, không chết không ngừng!

Tin tức tốt nhất hiện tại chính là Chuẩn Đề căn bản không coi hắn ra gì, từ cách xưng hô có thể thấy được.

Xưng hô Minh Hà là đạo hữu, lại xưng hô hắn là tiểu hữu.

Dù Tô Mặc hiện tại tiềm lực vô cùng, nhưng rốt cuộc thời gian tu luyện còn ngắn, căn bản không được đặt vào mắt.

Nếu Nữ Oa không xuất hiện, Tô Mặc cũng có cách thoát thân, cùng lắm là vứt bỏ mấy kiện chí bảo.

Hắn Thông Thiên Giáo Chủ đối với Tru Tiên Tứ Kiếm bỗng dưng xuất hiện có hứng thú không nhỏ.

Nhưng đã thoát thân rời đi, Tô Mặc không có suy nghĩ đó.

Đầu tiên, Tô Mặc tuy chí bảo không ít, nhưng mỗi một kiện vẫn vô cùng trân quý, dùng để đối phó Chuẩn Đề thực sự có chút lãng phí, lại không nhất định có hiệu quả.

Thánh nhân cao cao tại thượng, Tô Mặc dù có lấy ra chí bảo, họ cũng sẽ không vì thế mà đánh sống đánh chết.

Hơn nữa chí bảo dùng hết thì làm sao?

Tô Mặc không dám đảm bảo mỗi lần đều được Âu hoàng nhập thể.

"Chặt một ngón tay, không bằng chặt mười ngón." Tô Mặc tự nhiên mà đem ánh mắt đặt lên vùng đất cực Tây và huyết hải.

Hiện tại đối phó không được Thánh nhân, nhưng đối phó với đạo thống của họ lại là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ngoài Thiên Đình, đột nhiên truyền đến từng đạo tiếng gió sấm,

nhanh chóng có Yêu tướng báo cáo: "Bẩm báo Bệ hạ, Nhân tộc Thái Huyền Thị cầu kiến!" Thái Huyền Thị?

Ba chữ này trong nháy mắt đã gây nên một trận sóng gió trong đại điện.

Ai cũng biết Yêu tộc hoành hành ngang ngược, chỉ duy nhất ở Nhân tộc là chịu thiệt lớn, Thái Huyền Thị càng cùng hai vị Bệ hạ kết hạ tử thù.

Thái Huyền Thị này gan to bằng trời đến mức nào, dám đến đây?

Đế Tuấn cũng lộ ra nụ cười âm lãnh, nói: "Cho hắn vào đi." Chẳng mấy chốc, Tô Mặc được mấy vị Yêu thần run run rẩy rẩy dẫn vào đại điện.

Đối mặt với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, Tô Mặc không có nửa điểm cung kính, lười biếng nói: "Nhân tộc Thái Huyền Thị, có việc muốn cùng hai vị Bệ hạ thương nghị." Yêu tộc Thiên Đình, dù sao vẫn là do Thiên Đạo Hồng Hoang định ra.

Tô Mặc nói ra hai chữ "Bệ hạ", cũng chỉ là đối với vạn linh Hồng Hoang biểu thị sự tôn kính mà thôi.

"Vào Thiên Đình của ta, dám bất kính như vậy!" "Thật sự cho rằng mình là Thánh nhân sao?" Đây là đại bản doanh của Yêu tộc, yêu khí như ngân hà, tất cả Yêu thần đều đang gào thét gầm gừ.

Sinh linh tâm tính kém một chút e rằng đã sớm mềm nhũn ra trên mặt đất.

Nhưng ánh mắt Tô Mặc vẫn sáng ngời, nhìn thẳng vào Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Đế Tuấn lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Có chuyện gì, nói đi." Thân là chủ của Thiên Đình, Đế Tuấn dù sao cũng phải nói một chút đạo nghĩa.

Đã Tô Mặc đến Thiên Đình, chẳng lẽ lại muốn tại chỗ đánh chết, báo thù rửa hận?

Bỏ qua đạo nghĩa, Thiên Đình cũng không có nắm chắc hạ được Tô Mặc, huống hồ Hồng Quân đã mở miệng, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không có lá gan đó mà động thủ.

"Yêu tộc có ý định ra tay với Tây Phương Giáo không?" Tô Mặc đi thẳng vào vấn đề.

Cả điện xôn xao!

Lá gan của Tô Mặc rốt cuộc lớn đến mức nào, một mình đến Thiên Đình thì thôi đi, bây giờ còn mở miệng muốn đối phó với đạo thống của Thánh nhân?

Đôi mắt Đế Tuấn hơi nheo lại, không khí dường như cũng ngưng đọng.

Chương 50

Một lát sau lão mới chậm rãi nói: "Chẳng lẽ ngươi coi Thiên Đình ta là kẻ ngốc sao?" Tô Mặc cười lạnh một tiếng nói: "Yêu tộc Thiên Đình, thống lĩnh Hồng Hoang, sinh linh không ai dám không theo, vùng đất cực Tây lại không chịu quản thúc, hai vị Bệ hạ không cảm thấy khó chịu sao?" Sinh linh không ai dám không theo, đó là chuyện gì, còn Vu tộc thì sao?

Tất cả Yêu tộc có mặt trong lòng đều cảm thấy kỳ quái, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lại thoải mái hơn một chút.

Bất kể thế nào, đều là lời hay!

"Việc ra tay với Tây Phương Giáo không cần nhắc lại nữa, Yêu tộc ta và Tây Phương Giáo từ trước đến nay không có quan hệ, càng sẽ không vì một người ngoài mà làm chuyện này!" Đế Tuấn trực tiếp nói.

"Lời này sai rồi." Tô Mặc lắc đầu.

Nếu bây giờ cho Tô Mặc một chiếc quạt lông, không chừng hắn sẽ diễn cảnh "nói cười gian tường lỗ hôi phi yên diệt".

"Năm đó Chuẩn Đề xúi giục hai vị Bệ hạ mời Phục Hy Thị ra đối phó Nhân tộc, càng kiên định quyết tâm của Yêu tộc đối phó Nhân tộc.

Tây Phương Giáo có hai vị Thánh nhân, có thể biết được lai lịch của ta, nhưng vẫn để Yêu tộc ra tay, rõ ràng là muốn hai tộc đồng quy vu tận.

Bệ hạ chẳng lẽ không nhớ sao?" Tô Mặc nói.

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lập tức trở nên khó coi đi nhiều, kể từ sau đại chiến Yêu tộc và Nhân tộc, bọn họ quả

thực đã bàn bạc chuyện này, đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Chuẩn Đề, nhưng muốn báo thù Thánh nhân thì quả thực là chán sống rồi.

Chỉ là bây giờ bị Tô Mặc vạch trần thẳng thừng, đúng là khiến hai vị Thiên Đế mất hết mặt mũi. \n\n"Vậy thì Nhân tộc càng phải báo thù Chuẩn Đề mới đúng chứ!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh nói. \n \nTô Mặc cười khẩy: "Còn Đồ Vu Kiếm thì sao?

Lẽ nào Thiên Đình không luyện chế nữa?" \n\nNhìn khắp cả Hồng Hoang, ngoài Nhân tộc ra, lựa chọn tốt nhất để luyện chế Đồ Vu Kiếm chính là Cực Tây Chi Địa. \n\nCực Tây Chi Địa linh khí cằn cỗi, sinh linh thấp kém, nhưng Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân lại ôm lòng dã tâm, không biết bao nhiêu năm qua đã lôi kéo không biết bao nhiêu sinh linh vào giáo phái, bây giờ chết đi trăm tỷ, số còn lại vẫn không phải là con số nhỏ. \n\nNếu không có hai vị đại thần Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đè nén, e rằng sau khi phát hiện Nhân tộc không dễ đối phó, Đế Tuấn sẽ lập tức chuyển mũi giáo, tàn sát sạch sẽ Cực Tây Chi Địa. \n\n"Đạo thống của Thánh nhân, chúng ta không thể dính vào." Đế Tuấn nghiến răng nói. \n\n"Nếu như ta… ta có thể cầm chân được Thánh nhân thì sao?" Tô Mặc đột nhiên nói. \n\n"Ngươi có thể?" \n\nKhông chỉ Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn mà tất cả Yêu tộc đều ngây người. \n\nTô Mặc điên rồi sao, lại muốn cầm chân hai vị Thánh nhân? \n\nTô Mặc lười biếng nói: "Đến lúc đó ta cầm chân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đại quân Yêu tộc có thể nhân cơ hội xuất quân, quét sạch toàn bộ sinh linh ở Cực Tây Chi Địa." \n\nĐông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hoàn toàn không còn bình tĩnh được nữa, sắc mặt càng thêm âm trầm bất định. \n\nNếu Tô Mặc thật sự có thể cầm chân hai vị Thánh nhân, chuyện này hoàn toàn có thể làm được. \n \nNhưng đắc tội với một vị Thánh nhân, suy cho cùng cũng có chút không đáng… \n\n"Chẳng lẽ hai vị bệ hạ sợ rồi sao?

Nếu không được thì cùng lắm ta đi tìm Vu Tộc!" Tô Mặc tỏ ra vô

cùng tùy ý. \n\nYêu tộc tuy là thế lực thích hợp nhất, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cứ do dự trước sau, khiến Tô Mặc có chút mệt mỏi. \n\n"Hai vị bệ hạ tu đạo vô số năm, sau này cơ duyên thành Thánh không nhỏ, lẽ nào lại sợ Tây Phương Giáo hay sao?" \n \nSau vài câu nói, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn không còn do dự nữa. \n\n"Nếu ngươi có thể cầm chân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đại quân Yêu tộc của ta sẽ ra tay!" Đế Tuấn hung hăng nói. \n \nĐối với những đại năng như họ, được mất nhất thời không đáng sợ, đáng sợ là hoàn toàn mất đi dũng khí tiến lên. \n\nĐắc tội Tây Phương Giáo thì cứ đắc tội, trước mắt triệt để tiêu diệt Vu Tộc mới là chuyện lớn nhất! \n\n"Ồ?" Tô Mặc liếc mắt, nói: "Ta đổi ý rồi." \n\n"Ngươi đang đùa giỡn với ta à?" Đế Tuấn gầm lên giận dữ. \n\n"Các ngươi nhát gan như vậy, lỡ đến lúc đó bỏ chạy thì sao?" Tô Mặc cười lạnh. \n\nĐông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vì đại kế vạn thế, đành phải nén giận nói: "Phải làm thế nào ngươi mới tin?" \n\n"Đưa cho ta một cây Phù Tang Thần Mộc." Tô Mặc nói. \n\nĐông Hoàng Thái Nhất tức giận đến cực điểm, đột ngột đứng dậy, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tô Mặc. \n\nThiên Đình có một cây Phù Tang Thần Mộc, là vật có được khi tiêu diệt Đông Vương Công ngày trước, chưa bao giờ truyền ra ngoài, hôm nay lại bị Tô Mặc biết được! \n\n"Có đưa không?

Không đưa ta đi đây." Tô Mặc làm bộ muốn đi. \n\nĐế Tuấn trầm giọng nói: "Đợi đã!" \n\nĐông Hoàng Thái Nhất quay đầu lại, không thể tin nổi nhìn Đế Tuấn, nhưng Đế Tuấn lại truyền âm nói: "Thiên Đình ta có vô số chí bảo, một cây Phù Tang Thần Mộc tuy quý giá, nhưng cũng không phải không thể cho đi, luyện chế Đồ Vu Kiếm mới là đại sự hàng đầu!" \n\nĐông Hoàng Thái Nhất lúc này mới miễn cưỡng chấp nhận, sai người lấy Phù Tang Thần Mộc giao cho Tô Mặc, sau đó nhìn y nghênh ngang rời đi. \n\nCho đến khi Tô Mặc rời khỏi Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn mới đột nhiên

nhận ra, rõ ràng là Tô Mặc đến tìm hợp tác, tại sao lại cứ tỏ ra vẻ ban ơn? \n\nTô Mặc rời khỏi Thiên Đình của Yêu tộc, không hề dừng lại mà đi thẳng đến Đông Hải, nhanh chóng tìm thấy Kim Ngao Đảo. \n \nChưa kịp mở lời, tán tiên gác cổng đã nói trước: “Có phải Nhân tộc Thái Huyền Thị không ạ?

Giáo chủ lão gia đã dặn, ngài có thể trực tiếp đi vào!” \n\nTô Mặc ngẩn ra, nhưng không do dự, đi thẳng vào Bích Du Cung.

Chương 51

\n\nThông Thiên Giáo Chủ ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang tu luyện, nhưng thanh Bích Du Kiếm bên hông lại không hề tháo ra. \n\n"Ngươi muốn ta ra tay đối phó với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn?" Thông Thiên Giáo Chủ nhắm mắt nói. \n \nTô Mặc lắc đầu, nói ra mục đích của mình: "Thái Huyền Thị đến đây, muốn mượn Tru Tiên Trận Đồ dùng một lát." \n\nĐiều này dường như vượt ngoài dự liệu của y, Thông Thiên Giáo Chủ mở mắt ra, lần đầu tiên nhìn thẳng vào người thanh niên gan dạ này. \n\nCảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, y không khỏi sinh ra một tia cảm giác thân cận. \n\nNói kỹ ra, Tam Thanh cùng thuộc một mạch, Tô Mặc lại nắm giữ Khai Thiên Phủ, thân mang huyết mạch Bàn Cổ, miễn cưỡng cũng xem như người một nhà. \n\n"Tru Tiên Trận Đồ có thể cho mượn, chỉ là ngươi phải để lại một thứ." Thông Thiên Giáo Chủ thản nhiên nói. \n\n"Thứ gì?" Tô Mặc hỏi. \n\nÁnh mắt Thông Thiên Giáo Chủ bắn ra tinh quang, nhìn khắp người Tô Mặc, rồi mới từ từ nói: "Trên người ngươi, ta cảm nhận được một luồng kiếm ý." \n\nTô Mặc suy nghĩ một lát, cuối cùng mới nhớ ra, dường như mình đã mở ra được một môn kiếm quyết không tồi trong gói quà lớn của hệ thống. \n\nThảo Tự Kiếm Quyết! \n\nXuất phát từ kỷ nguyên Già Thiên, một cọng cỏ cũng có thể chém nát tinh thần. \n\nBản thân kiếm quyết đối với Thông Thiên Giáo Chủ có thể có cũng được, không có cũng chẳng sao, nhưng kiếm ý ẩn chứa trong đó lại khiến y sinh ra hứng thú không nhỏ. \n\nTô Mặc vận chuyển sức mạnh, ép Thảo Tự Kiếm Quyết ra khỏi cơ thể, hóa thành một cọng cỏ nhỏ sắc bén đâm thẳng lên trời, sau đó giao cho Thông Thiên Giáo Chủ. \n\nThông Thiên Giáo Chủ nắm lấy cọng cỏ nhỏ, nhắm mắt lại một lát, kiếm ý trên cọng cỏ tan thành tro bụi có thể thấy bằng mắt thường. \n

\n“Kiếm ý không tồi, trận đồ này liền cho ngươi mượn.” \n\nThông Thiên Giáo Chủ lộ ra vẻ hài lòng, sau đó một cuộn trận đồ cổ xưa từ trong tay áo bay ra, từ từ rơi xuống trước mặt Tô Mặc. \n\nLấy được Tru Tiên Trận Đồ, Tô Mặc lộ vẻ vui mừng, đây chính là chỗ dựa lớn nhất để đối phó với Tây Phương Giáo lần này! \n\nTru Tiên Kiếm Trận một khi đã bày ra, không phải bốn Thánh nhân thì không thể phá giải, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân làm gì có thần thông lớn đến mức phá vỡ nó. \n\n“Nhân tộc lúc nguy nan, may nhờ có Khổng Tuyên đạo hữu ra tay cứu giúp, những thứ này xem như là quà cảm tạ.” Tô Mặc suy nghĩ một chút, lại lấy ra mấy gốc biến dị tiên thiên linh căn. \n\nThông Thiên Giáo Chủ càng thêm hài lòng, nếu Tô Mặc thật lòng muốn cảm tạ Khổng Tuyên, đương nhiên có thể đưa trực tiếp, huống chi sự giúp đỡ của Khổng Tuyên không đáng giá mấy món bảo vật này. \n\nMấy gốc biến dị tiên thiên linh căn này, là để lôi kéo Thông Thiên Giáo Chủ! \n\nTô Mặc trong lòng cười lạnh, Thông Thiên Giáo Chủ một lòng si mê sát đạo, nhưng cũng có vô số đệ tử, lẽ nào có thể chống lại được thế công tặng quà này? \n\nChí bảo thì quý hiếm, mấy gốc tiên thiên linh căn này giá trị kém hơn một chút. \n \nThông Thiên Giáo Chủ nhận những bảo bối này, sau này cũng phải có chút biểu thị, vì đã kết nhân quả với Tô Mặc, sớm muộn cũng phải báo đáp. \n\nLỡ có sai sót gì, Thông Thiên Giáo Chủ chính là hậu thuẫn lớn nhất của Tô Mặc. \n\nTiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân hoàn toàn không biết, Tô Mặc chân trước vừa rời đi, chân sau đã bắt đầu ra tay báo thù, lôi kéo được một nhóm người giúp đỡ! \n\nLúc này Chuẩn Đề đạo nhân vừa mới trở về Tu Di Sơn, đang kể lại mọi chuyện vừa xảy ra cho Tiếp Dẫn đạo nhân. \n\nTiếp Dẫn là một lão giả thân hình khô gầy, sắc mặt vàng sậm, dường như đã trải qua vô số khổ nạn, nếu không năm đó Hồng Vân cũng không dễ dàng nhường chỗ cho y. \n\n“Ai!

Sư đệ không nên xen vào chuyện của Minh Hà!” Nghe xong lời kể

của Chuẩn Đề đạo nhân, Tiếp Dẫn đạo nhân thở dài một tiếng. \n \nTây Phương Giáo sau này còn muốn truyền đạo ở Nhân tộc, bây giờ chọc giận Tô Mặc, e rằng những ngày tháng sau này sẽ rất khó khăn. \n\n"Sư huynh!

Lão sư và những người khác sẽ không ngồi yên nhìn Tô Mặc một mình độc chiếm Nhân tộc, hơn nữa Tô Mặc nắm trong tay không ít bảo bối, nếu đoạt được một món, Tây Phương Giáo chúng ta sẽ không còn yếu hơn đạo thống Tam Thanh nữa!" Chuẩn Đề đạo nhân khuyên nhủ. \n\nTiếp Dẫn đạo nhân cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận nhân quả này, dù sao thù oán đã kết, không còn khả năng hóa giải. \n \n"Nếu Tô Mặc ngoan ngoãn ở lại hải ngoại, chúng ta còn phải kiêng dè Thông Thiên, nhưng tên nhóc vắt mũi chưa sạch này lại không yên phận, chỉ cần tìm được một thời cơ, ngay cả Nữ Oa cũng không cứu được hắn!" Chuẩn Đề đạo nhân đưa ra kế hoạch, định ra tay chặn giết Tô Mặc.

Tô Mặc miệng thì nói vậy, nhưng trên mặt không có chút áy náy nào. \n\nĐừng nói bây giờ Minh giới chưa mở, dù thật sự có luân hồi, những sinh linh này muốn báo thù, thứ chào đón họ cũng chỉ là một cú đấm mà thôi. \n\nẦm! \n\nTô Mặc phất tay áo, Tru Tiên Tứ Kiếm phá không bay ra, định vị bốn cực, bạch hồng quán nhật, bùng nổ sát ý hủy diệt. \n\n"Tô Mặc!" Vừa mới định xong kế hoạch, Chuẩn Đề đạo nhân ngẩn ra, sau đó cười ha hả: "Sư huynh!

Sát kiếp của Tô Mặc đã đến, chúng ta đi kết thúc nhân quả này!" \n \nTiếp Dẫn đạo nhân dù sao cũng là giáo chủ một đại giáo, đã quyết định rồi thì đương nhiên sẽ không do dự, trực tiếp từ Tu Di Sơn lao ra, cùng Chuẩn Đề tấn công về phía Tô Mặc. \n\n"Sư huynh cẩn thận, Tô Mặc tuy yếu ớt, nhưng mấy món chí bảo của hắn rất lợi hại!" Chuẩn Đề nhắc nhở một câu. \n\nTiếp Dẫn đạo nhân tự nhiên hiểu rõ, nếu không một mình Chuẩn Đề đã ra tay rồi.

Chương 52

\n\nHai vị Thánh nhân muốn trong nháy mắt chế phục và chém giết Tô Mặc, không cho các Thánh nhân khác nửa phần cơ hội, vì vậy trong chớp mắt đã đến trước mặt Tô Mặc, nhưng dị biến đột ngột xảy ra, một phương trận đồ từ trong tay áo Tô Mặc lao ra, hoàn thiện Tru Tiên Kiếm Trận! \n\n"Tru Tiên Kiếm Trận?" Hai vị Thánh nhân sắc mặt đại biến, thần niệm hùng hồn quét ra bốn phía, nhưng lại không phát hiện ra bóng dáng của Thông Thiên Giáo Chủ. \n\n"Nhóc con vắt mũi chưa sạch!

Tiếp Dẫn đạo nhân cuối cùng cũng gật đầu, đồng ý với kế hoạch của Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân trong lòng bình tĩnh lại, trực tiếp đưa tay ra, hư không lập tức vỡ nát, mang theo năng lực quỷ thần khó lường. \n \nTru Tiên Kiếm Trận có thể địch lại bốn Thánh nhân là vì có Thánh nhân trấn giữ trận nhãn, Tô Mặc chẳng qua chỉ là một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, đối với Thánh nhân ngay cả con kiến cũng không bằng, có thể cầm chân được một hơi thở đã là cực kỳ miễn cưỡng. \n \n"Trận nhãn không phải là ta!" Tô Mặc thần sắc nghiêm lại, triệu hồi Bàn Cổ Phủ, sau đó tay kia xuất hiện hơn mười giọt máu có khí tức kinh khủng, toàn bộ nhỏ lên trên đó. \n\nẦm! \n\nÝ thức sâu thẳm nhất của Bàn Cổ Phủ lập tức được đánh thức, một tiếng gầm chấn nhiếp linh hồn tựa như cuồng phong quét ra, khiến thân thể Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân chấn động dữ dội. \n\n"Bàn Cổ…" Tiếp Dẫn đạo nhân gần như nghiến ra hai chữ từ kẽ răng. \n\nKhông ai ngờ được, Tô Mặc lại có nhiều Bàn Cổ tinh huyết đến vậy, và lại cam tâm tình nguyện hiến ra toàn bộ, chỉ để kích phát toàn bộ uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận này. \n\nNếu là Vu Tộc ở đây, lúc này cũng

phải thổ ra một ngụm máu. \n\nVu Tộc tính đi tính lại cũng chỉ có mấy chục giọt máu do Bàn Cổ để lại mà thôi, Tô Mặc vì để thi triển một cái kiếm trận mà đã tiêu hao gần một phần ba. \n\nNếu hơn mười giọt Bàn Cổ tinh huyết này được sử dụng đúng cách, có thể mang lại cho Vu Tộc mấy vị Đại Vu! \n\nLúc này Khai Thiên Phủ dưới sự nuôi dưỡng của Bàn Cổ tinh huyết, một chút ý thức còn sót lại của Bàn Cổ được kích hoạt, một luồng sức mạnh cực hạn bùng nổ, giống như cuồng phong quét sạch vạn dặm. \n\nChỉ là một chút ý thức còn sót lại của Bàn Cổ, nhưng không hề yếu hơn Thánh nhân! \n\nChỉ là sức mạnh này khó có thể nắm giữ, nếu không Tô Mặc đã sớm dùng, căn bản không đợi đến lúc này. \n\nNhưng bây giờ dùng làm trận nhãn lại vừa đúng lúc, Tru Tiên Kiếm Trận hoàn toàn bùng nổ, ức vạn đạo sát lục chi khí ngang dọc bầu trời, trảm tiên lục thần, ánh sao cũng vì thế mà hoàn toàn ảm đạm, sát ý thuần túy cực hạn vô tận hướng về hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo mà giết tới! … Tiếp Dẫn đạo nhân mặt trầm như nước. \n\nPhát động Tru Tiên Kiếm Trận ở Cực Tây Chi Địa, đối với Tây Phương Giáo và hai vị Thánh nhân là sự sỉ nhục to lớn. \n\nTô Mặc một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé cũng có thể tác oai tác quái trước mặt Thánh nhân, quả thực là tát vào mặt họ! \n\nTay Tiếp Dẫn đạo nhân tỏa ra vạn trượng kim quang, một tôn Đại Phật mỉm cười xuất chưởng, nghiền nát ngàn vạn kiếm khí, nhưng lại có gấp mười, gấp trăm lần kiếm khí cuồng bạo đâm ra, căn bản không cho y có cơ hội rảnh tay để phá trận. \n\nTình hình của Chuẩn Đề đạo nhân còn tệ hơn một chút, thực lực vốn là yếu nhất trong các Thánh, Thất Bảo Diệu Thụ cũng không giỏi công phạt, chỉ có một cây Gia Trì Thần Xử, chống đỡ được mấy lần đã đầy vết thương, buộc Chuẩn Đề đạo nhân chỉ có thể dựa vào tu vi của bản thân để chống đỡ. \n \n“Đợi đến lúc trận pháp bị phá, chính là lúc ngươi chết!” Chuẩn Đề đạo nhân thực sự đã động sát ý thấu xương. \n\nThánh nhân cơ bản sẽ không nói lời tàn nhẫn, một khi đã nói ra sẽ là lôi đình nhất kích. \n

\nTừ nay về sau, giữa Tô Mặc và hai Thánh nhân Tây Phương Giáo tuyệt không có nửa điểm hòa hoãn! \n\n"Hai vị cứ từ từ ứng đối với Tru Tiên Kiếm Trận đi." Tô Mặc liếc nhìn một cái, lần này nhất định phải trọng thương Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ít nhất mấy vạn năm không thể ra tay với mình. \n\nCòn sau mấy vạn năm, có lẽ lúc đó dù chưa thành Thánh, mình cũng đã có sức mạnh địch lại Thánh nhân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không đáng lo ngại. \n\nNgay lúc này, vô số tiếng hò hét giết chóc chấn động trời đất, chân trời xuất hiện vô số mây đen, nhìn kỹ lại không phải mây đen mà là ức vạn đại quân Yêu tộc. \n\nChính là Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thấy thời cơ đã chín muồi, định tàn sát sạch sẽ Cực Tây Chi Địa! \n\nTiếp Dẫn đạo nhân chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu ra, mắt tóe lửa hét lên: "Các ngươi to gan thật!" \n\nTây Phương Giáo là căn cơ của họ, không chỉ đơn giản là đạo thống, mà còn là bảo chứng để hoàn thành đại hoành nguyện khi thành Thánh, nếu xảy ra sai sót, tu vi của họ cũng sẽ đình trệ không tiến. \n\n"Đế Tuấn!

Đông Hoàng Thái Nhất!

Nếu các ngươi dám động đến một cọng lông của Tây Phương Giáo ta, sau này ta nhất định sẽ giết lên Thiên Đình, tàn sát sạch sẽ Kim Ô nhất tộc!" Chuẩn Đề đạo nhân hai mắt đỏ ngầu, trông như phát điên. \n\n"Kim Ô nhất tộc…" Ánh mắt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức tối sầm lại, nhưng trong chớp mắt lại biến thành sát ý kinh người. \n\nCác Yêu tộc xung quanh cũng không khỏi rùng mình, phải biết rằng Kim Ô nhất tộc đã bị diệt sạch rồi! \n\nKhoa Phụ không biết vì sao đột nhiên thực lực tăng vọt, trực tiếp ra tay giết chết toàn bộ mười con Kim Ô, không chừa lại một con nào, trở thành đại sự chấn động cả Hồng Hoang. \n\nThực ra Đế Tuấn sớm đã phát hiện ra manh mối, lại liên kết với tình hình Tô Mặc vừa thức tỉnh Khai Thiên Phủ, càng biết rõ chân tướng thủ phạm. \n\nNhưng thân là

Thiên Đế, thứ Đế Tuấn coi trọng là cả Thiên Đình, trong lòng có hận đến đâu cũng phải tạm thời đè nén. \n\n“Sau khi diệt xong Vu Tộc, nhất định sẽ giết Tô Mặc, diệt sạch Nhân tộc!” Ánh mắt đầy sát ý của Đế Tuấn quét qua Tô Mặc và hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo. \n \n“Lúc này trước tiên diệt sạch Cực Tây Chi Địa, luyện chế Đồ Vu Kiếm!” Đông Hoàng Thái Nhất trầm giọng nói.

Chương 53

\n\nĐế Tuấn gật đầu, sau đó gầm lên: "Diệt sạch Cực Tây Chi Địa, giết!" \n\nĐại quân Yêu tộc, ầm ầm xuất động! \n\n"Tìm chết!" Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân thấy cảnh này, trong lòng bùng nổ sát ý cực hạn, thậm chí thiên tượng cũng thay đổi, mây đen che đỉnh, tựa như trời sập đất lở. \n\nKhông thể không nói, lúc này họ thật sự đã sinh ra cảm giác hối hận. \n\nAi mà ngờ được, tên Tô Mặc này không chỉ gan to bằng trời, thủ đoạn cũng tàn nhẫn đến cực điểm, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân tu đạo không biết bao nhiêu năm, lần đầu tiên chịu thiệt lớn như vậy. \n\nTất cả sinh linh chứng kiến mọi chuyện xảy ra ở Cực Tây Chi Địa đều trợn mắt há mồm, đối với sự điên cuồng của Tô Mặc cũng có một nhận thức trực quan. \n\n"Tên điên!

Đúng là một tên điên!" Vừa mới gia nhập Tây Phương Giáo, Minh Hà Lão Tổ không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi, bây giờ xem ra ngay cả Thánh nhân cũng không chắc giữ được mình. \n\nDư chấn bao phủ bát hoang, cát bay đá chạy, trời đất bi thương! \n\nTô Mặc toàn bộ tâm thần đều đặt lên Tru Tiên Kiếm Trận, mỗi một luồng kiếm khí đều như hóa thân, bùng nổ uy năng đỉnh phong nhất, vây chết hoàn toàn Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân. \n\nPhạm vi vạn dặm quanh Tu Di Sơn hoàn toàn bị Yêu tộc chiếm lĩnh, vô số tín đồ bị tàn sát, miếu vũ vỡ nát, quốc độ sụp đổ, phó giáo chủ Tây Phương Giáo Minh Hà Lão Tổ thấy tình hình không ổn đã sớm bỏ chạy, Cực Lạc Tịnh Thổ nghiễm nhiên trở thành diệt thế ma thổ. \n\nSức mạnh Yêu tộc mạnh mẽ đến mức nào, ngoài việc đối phó với Vu Tộc và tên quái thai Tô Mặc ra, luôn luôn chiến thắng, huống chi là Tây Phương Giáo đã mất đi sự che chở của Thánh nhân, trong thời gian ngắn ngủi một

tháng, đã tàn sát mấy chục tỷ sinh linh, ngay cả mặt đất cũng thấm đẫm máu tươi, biến thành màu đỏ sẫm đáng sợ. \n\n"Đây là sát kiếp của Tây Phương Giáo ta!

Nhưng ngươi cũng phải chết!" Chuẩn Đề đạo nhân cười thảm ba tiếng, trực tiếp cắn nát đầu lưỡi, một giọt tinh huyết bùng cháy, một hư ảnh Đại Phật từ từ mở mắt, Tu Đà Hoàn Quả, Tư Đà Hàm Quả, A Na Hàm Quả, A La Hán Quả vây quanh bầu trời, hàng phục yêu ma, vô số quốc độ như cát sông Hằng lần lượt vỡ nát, khí thế trong nháy mắt tăng vọt mấy lần, Tru Tiên Kiếm Trận phát ra một tiếng nổ vang trời. \n\nTô Mặc hừ một tiếng, thất khiếu chảy ra máu tươi, thân thể suýt nữa ngã quỵ. \n\nĐại quân Yêu tộc Thiên Đình thấy vậy, nội tâm trở nên vô cùng căng thẳng, lẽ nào Tô Mặc không cầm chân nổi hai vị Thánh nhân? \n\n"Tất cả chúng sinh, các loại huyễn hóa, đều sinh ra từ tâm diệu giác!" Mắt Tiếp Dẫn đạo nhân chảy ra huyết lệ, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, ngàn vạn đạo kiếm khí trong nháy mắt vỡ nát, lộ ra Khai Thiên Phủ ở vị trí trận nhãn. \n\nHai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo thấy Tây Phương Giáo bị diệt, nội tâm hoàn toàn mất hết hy vọng, có dấu hiệu hóa Phật thành ma, thề phải chém giết Tô Mặc triệt để. \n\nTheo họ thấy, thủ phạm của tất cả mọi chuyện chính là Tô Mặc, cho dù có đánh vỡ cả phương trời đất này, cũng phải đánh cho Tô Mặc hình thần câu diệt. \n\nThánh nhân nổi giận, trời đất u ám. \n\nLúc này cả Hồng Hoang đều vì lửa giận của hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo mà run rẩy không ngừng, đại địa đứt gãy, sông ngòi chảy ngược, thiên cẩu thực nhật, các loại dị tượng kinh khủng tràn ngập trời đất, tựa như tận thế sắp đến. \n\nThân hình Tô Mặc vẫn thẳng tắp, sắc mặt trắng bệch, nhưng thần sắc lại mang theo một tia vui mừng. \n\nTiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân ngay cả tinh huyết cũng đã đốt cháy, muốn bù đắp lại ít nhất cần một nguyên hội thời gian. \n\nVì vậy Tô Mặc chỉ cần chống đỡ được lần này, ít nhất trong thời gian dài sẽ không còn lo lắng về uy hiếp của Thánh

nhân. \n\n"Sống hay chết, chính là lúc này!" Tô Mặc gầm lên một tiếng, nắm lấy Thí Thần Thương, mũi thương hủy diệt tà dị kinh khủng đâm xuyên tất cả, hung hăng giết về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn! \n\nTrong Oa Hoàng Cung, tiếng thở dài của Nữ Oa chưa bao giờ ngừng nghỉ. \n\n"Nương nương!

Thái Huyền Thị thật sự gan to bằng trời, ngay cả Thánh nhân cũng dám động thủ!" Một thị nữ hừ giọng nói. \n\nNữ Oa lắc đầu nói: "Thái Huyền Thị một đường thuận buồm xuôi gió, để hắn chịu chút khổ cũng tốt." \n\nThị nữ đó lập tức kinh ngạc, vội nói: "Nương nương, Thái Huyền Thị có thể diệt đạo thống Thánh nhân, lại còn ép hai vị Thánh nhân lão gia hao phí tinh huyết…" \n\nĐây rõ ràng là mối thù không đội trời chung rồi còn gì?

Nương nương lấy đâu ra tự tin lớn như vậy. \n\nDù Nữ Oa ra tay, cũng không chắc có thể ngăn được hai vị Thánh nhân đang cực kỳ phẫn nộ. \n\nNữ Oa khẽ hừ một tiếng, nói: "Tô Mặc tuy gan to bằng trời, nhưng cũng có không ít quỷ kế, e rằng đã liên lạc với mấy vị sư huynh của ta, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu." \n\nDù sao Tô Mặc chỉ cần lấy ra một món chí bảo, đủ để một vị Thánh nhân ra tay một lần rồi. \n\nNếu là sinh linh bình thường đương nhiên không có mặt mũi lớn như vậy, dù có đưa ra mười món chí bảo Thánh nhân cũng không thèm để ý.

Cực Tây Chi Địa sớm đã bị Tây Phương Giáo kinh doanh kín như bưng, ngoài không ít tu đạo giả mạnh mẽ, còn có nhiều hơn là các sinh linh bình thường, tất cả đều tín ngưỡng Tây Phương Giáo, dâng hiến tín ngưỡng cho Tây Phương Giáo.

Tô Mặc cũng liều mạng đến cực điểm, trong tay lại xuất hiện trăm giọt Bàn Cổ tinh huyết, toàn bộ nhỏ lên Bàn Cổ Phủ. \n\nẦm! \n \nNhững giọt tinh huyết này rơi lên lưỡi rìu, lập tức được hấp thu, Bàn Cổ Phủ bùng nổ khí tức mạnh hơn trước gấp trăm lần, mơ hồ

dường như xuất hiện bóng dáng một người đàn ông vạm vỡ, lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân. \n\nHư ảnh Bàn Cổ… khí thế như núi quét ngang, ánh sáng mặt trời cũng trở nên ảm đạm, phương trời đất này tựa như quay về hỗn độn, chỉ có Bàn Cổ Phủ lấp lánh ánh sáng tuyên cổ! \n\nTô Mặc từ từ tiến lên, hai tay nắm lấy Bàn Cổ Phủ, thân ảnh cũng từ từ trùng khớp với hư ảnh Bàn Cổ. \n\n“Tên điên!” Vô số đại năng cảm nhận được khí thế khiến người ta run rẩy, đều không hẹn mà chửi ầm lên. \n\nTô Mặc dựa vào Khai Thiên Phủ và Bàn Cổ tinh huyết, tạm thời khôi phục được ba phần sức mạnh của Bàn Cổ! \n\nĐại địa run rẩy, sông ngòi cạn kiệt, cuồng phong quét qua mọi ngóc ngách Hồng Hoang, mặt đất còn đột ngột lún xuống một thước, sinh linh chết vô số.

Chương 54

\n\nMà đây chỉ là khí thế bị rò rỉ ra ngoài mà thôi, nếu Tô Mặc thật sự chém ra một rìu, khai thiên tích địa thì chưa chắc, nhưng trực tiếp chém nát Hồng Hoang thì thừa sức!

Trong số những sinh linh này cũng không thiếu Nhân tộc, nhưng những người này sớm đã bị tẩy não hoàn toàn, thoát ly khỏi tộc quần.

"Đạo hữu chết không phải do bần đạo, sau này đừng có tìm ta." \n \nNếu ngay cả một Thái Ất Kim Tiên như Tô Mặc cũng phải sợ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hoàn toàn có thể trực tiếp tự sát. \n\nTô Mặc giơ cao Khai Thiên Phủ, sức mạnh đủ để khai thiên tích địa bao trùm cả Cực Tây Chi Địa, hiên ngang đứng vững, chém đứt mọi nhân quả. \n\nChỉ cần khí tức rò rỉ ra ngoài, Cực Tây Chi Địa đã không thể chịu đựng nổi, linh khí bị hút cạn, phảng phất như trực tiếp quay về hỗn độn, mấy nguyên hội cũng không thể phục hồi. \n\nChuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân hoàn toàn liều mạng, ánh sáng vàng óng che lấp tất cả, một tôn Đại Phật khổng lồ đột phá chân trời vung ra một chưởng, nghiền ép tất cả, thánh khiết quang minh, mạt sát tà ma. \n\nTô Mặc cười lạnh một tiếng, cuối cùng cũng chém Khai Thiên Phủ ra. \n\nẦm! \n\nCùng với một tia sáng đen đơn giản mộc mạc, tất cả đều bị chém nát dễ dàng, sức mạnh thuần túy tuyệt đối, ánh sáng và không gian vỡ nát, vạn sự vạn vật đều bị hủy diệt. \n\n"Ai!" Trong hư không mơ hồ xuất hiện một tiếng thở dài như có như không, Tạo Hóa Ngọc Điệp phá vỡ không gian, vô tận hồng mông quang rơi xuống, chống lại Khai Thiên Phủ và Đại Phật. \n\nHồng Quân đã ra tay! \n \nKể từ khi hợp đạo, đẳng cấp của Hồng Quân cũng không khác Bàn Cổ là bao. \n\nUy thế cuồng bạo của Đại Phật và Khai Thiên Phủ đủ để nghiền nát Hồng Hoang, nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp vẫn không hề

suy chuyển, vô lượng quang mang không ngừng tỏa ra, dần dần bao trùm hai bên đối đầu. \n\nKhông một gợn sóng nào được sinh ra, ánh sáng của Bàn Cổ Phủ lại một lần nữa ảm đạm. \n\n"Lão sư!

Tên nhóc vắt mũi chưa sạch này tâm tư quỷ quyệt, diệt đạo thống của con, tại sao lại ngăn cản!" Tiếp Dẫn đạo nhân lại dùng chiêu cũ, một khóc hai nháo ba thắt cổ, lại thêm vẻ ngoài thê thảm, rất có sức thuyết phục. \n\nLúc này Hồng Hoang đầy thương tích đột nhiên lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo Tô Mặc và hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo xuất hiện trong Tử Tiêu Cung. \n\nTô Mặc nhìn lão giả ngồi trên bồ đoàn chính giữa, trong lòng cũng không khỏi nghiêm lại. \n\nLần đầu tiên đến Tử Tiêu Cung, lần đầu tiên nhìn thấy Đạo tổ Hồng Hoang Hồng Quân. \n\nHồng Quân từ từ mở miệng: "Sát kiếp sắp đến, các ngươi không được tự ý gây chiến." \n\nTiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân chết sững, Hồng Quân rõ ràng là muốn bảo vệ Tô Mặc! \n\nChuẩn Đề đạo nhân vội vàng khóc lóc: "Lão sư!

Tây Phương Giáo của con vô tội biết bao, bị tiểu súc sinh này hủy hoại, là tâm huyết bao nhiêu năm của con đó!" \n\nHồng Quân cũng bất đắc dĩ, nếu không phải hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo cứ đối đầu với Tô Mặc, sao lại có kết cục như vậy? \n\nLấy lớn hiếp nhỏ, bản thân đã làm tổn hại mặt mũi của Thánh nhân, huống chi còn không đánh thắng. \n\nThân là Thiên Đạo, nếu không phải trận giao phong cuối cùng của hai bên sẽ hủy diệt cả Hồng Hoang, y cũng sẽ không ra mặt. \n\nTiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân thấy Hồng Quân im lặng không nói, biết lão sư sẽ không giúp đỡ, trong lòng đối với Tô Mặc càng thêm oán hận, hận không thể chém giết tất cả những sinh linh có liên quan đến Tô Mặc. \n\n"Nếu các ngươi không phục, có thể đánh thêm một trận." Tô Mặc khẽ nói. \n\nBàn Cổ tinh huyết của Tô Mặc đã hao hết, mất đi chỗ dựa là Khai Thiên Phủ, hoàn toàn không có tư cách đấu với Thánh nhân. \n\nNhưng lời này vừa nói ra, ngay cả

Hồng Quân cũng có chút đau đầu, nói: "Ngươi tuy nắm giữ thần khí, nhưng cũng không được tự ý sử dụng, làm loạn tuần hoàn thiên đạo." \n\nTô Mặc đừng nói là Thánh nhân, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa tới, nhưng gần đây lại không ngừng gây sóng gió, làm loạn sát kiếp, bây giờ thậm chí còn chọc cả Thánh nhân, thật sự là không kiêng dè gì cả. \n\nThực sự quá giỏi gây chuyện! \n\n"Người khác muốn giết ta, không thể nào bắt ta đưa đầu ra ngoan ngoãn chờ chết được." Tô Mặc mỉm cười nói. \n\nTiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân ngẩn ra, sau đó trong lòng lại dâng lên ngọn lửa giận vô tận. \n\nKhông phải ngoan ngoãn chờ chết, rõ ràng là muốn hai chúng ta chết! \n\nHơn nữa trên đầu Tô Mặc có Nữ Oa che chở, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chẳng qua chỉ muốn cho Tô Mặc chịu thiệt một chút mà thôi, đoạn tuyệt không có ý định trực tiếp giết hắn. \n\nBây giờ tất cả Thánh nhân đều biết Nữ Oa coi trọng Tô Mặc đến mức nào, thậm chí còn hơn cả huynh trưởng Phục Hy Thị của bà. \n\nNhưng không ai ngờ, Tô Mặc hoàn toàn là một tên điên, trực tiếp ra tay với Thánh nhân, không tiếc hủy diệt cả Hồng Hoang cũng phải liều mạng một phen. \n\nCó lẽ từ nay về sau, cả Hồng Hoang dám chọc vào Tô Mặc sẽ không có nhiều. \n\n"Đủ rồi!" Hồng Quân trầm giọng nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đạo tâm của các ngươi đã loạn, tiếp theo ở lại Tử Tiêu Cung thanh tu đi." \n\nTiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân nghe vậy, sắc mặt vô cùng không cam lòng, nhưng ý chí của Hồng Quân vô cùng kiên định, căn bản không cho phép hai người biện bạch. \n\nTô Mặc trong lòng chưa kịp vui mừng, đã nghe Hồng Quân tiếp tục nói: "Ngươi gan to bằng trời, ta sẽ báo cho Nữ Oa, lệnh cho nó quản thúc ngươi nghiêm ngặt, đại kiếp một ngày chưa hết, một ngày không được đặt chân vào Hồng Hoang!" \n\nKhông lâu sau, bóng dáng xinh đẹp của Nữ Oa xuất hiện tại Tử Tiêu Cung, đưa Tô Mặc về Oa Hoàng Cung của mình. \n \nMọi chuyện xảy ra ngoài Tam Thập Tam Thiên nhanh chóng được cả Hồng Hoang biết đến. \n\n"Tên điên đó cuối cùng cũng đi rồi!" Đế

Tuấn cười ha hả. \n\nThật ra, cảnh Tô Mặc đối đầu cứng rắn với hai vị Thánh nhân đã để lại bóng ma tâm lý rất lớn cho y.

Chương 55

\n\nCó sự tồn tại của Tô Mặc, Yêu tộc làm gì cũng sẽ cảm thấy bị bó tay bó chân, sợ Tô Mặc tâm trạng không tốt lại cho Thiên Đình một đòn đau. \n\nCó thể kháng cự Thánh nhân… Trấn Nguyên Tử lần đầu tiên sinh ra sự tò mò vô hạn đối với Tô Mặc, thậm chí có một chút sợ hãi. \n\nThân là đại năng đỉnh phong đương thời, Trấn Nguyên Tử hoàn toàn hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình và Thánh nhân, cho dù Tô Mặc đã mượn sức mạnh của Khai Thiên Phủ, bản thân hắn tất nhiên cũng có át chủ bài rất lớn. \n\n"Sau khi đại kiếp qua đi, có thể đến kết giao một phen." Trấn Nguyên Tử lẩm bẩm. \n\nKhông biết vì sao, trong cõi u minh hắn lại có mấy phần hảo cảm mơ hồ với Tô Mặc. \n \n… \n\nTô Mặc ngay sau đó đã đến Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo, trả lại Tru Tiên Trận Đồ, và tặng thêm cho Thông Thiên Giáo Chủ một số tiên thiên linh căn, để khi mình không có mặt, y có thể chiếu cố Nhân tộc nhiều hơn. \n\nNgay sau đó, Tô Mặc trở về Nhân tộc, gặp mặt Nhân tộc Tam Tổ và Phục Hy Thị. \n\n"Cuối cùng cũng trở về, không có chuyện gì chứ…" Ánh mắt Nhân tộc Tam Tổ nhìn Tô Mặc lại một lần nữa xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. \n\nPhải biết rằng Tô Mặc là tồn tại có thể đối đầu với hai vị Thánh nhân, thậm chí còn ép họ đến mức liều mạng! \n\nĐối phó với Thánh nhân?

Cách làm này đừng nói là làm, ngay cả nghĩ họ cũng không dám. \n \nNhưng Tô Mặc lại làm được, bất kể dựa vào cái gì, cũng đủ để chứng minh căn nguyên mạnh mẽ của Tô Mặc. \n\n"Nhân tộc có ngươi ở đây, sau này nhất định sẽ vấn đỉnh Hồng Hoang!" Phục Hy Thị trịnh trọng nói. \n\n"Chẳng qua là bị tình thế ép buộc mà thôi, không có gì." Tô Mặc kể lại chuyện Hồng Quân can thiệp cho mấy người nghe, "Sau này ta sẽ tạm thời tu đạo ở Oa Hoàng Cung, không

rảnh lo cho Nhân tộc, mọi chuyện giao cho các ngươi." \n\n"Đương nhiên là vậy!" Bốn người lập tức chấp nhận. \n\nTô Mặc vốn là một chưởng quỹ phủi tay, mọi việc của Nhân tộc đều do bốn người họ làm chủ. \n\nNhưng dù vậy, trong lòng tất cả Nhân tộc đều rất rõ ràng, Tô Mặc mới là chủ nhân thực sự của Nhân tộc! \n\nTô Mặc lại đem toàn bộ biến dị tiên thiên linh căn vứt lại cho Nhân tộc, một lần nữa tăng cường thực lực tổng thể của Nhân tộc. \n\nNhân tộc bây giờ đã khác xưa, ngoài một quái vật nghịch thiên như Tô Mặc, những người khác cũng đều tiến bộ vượt bậc, ngoài Vu Yêu lưỡng tộc, có thể xem là chủng tộc mạnh nhất. \n\nNhân tộc Tam Tổ có vô số linh dược có thể dùng, tu vi tiến thêm một bước, đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, và tích lũy hùng hậu, không thua kém ba ngàn khách mời của Tử Tiêu Cung. \n\nPhục Hy Thị cũng dần dần lấy lại tu vi kiếp trước, giống hệt Tô Mặc, đều dừng lại ở đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên. \n\nNhững người còn lại của Nhân tộc cũng có không ít thiên tài, tổng cộng có mấy chục Đại La Kim Tiên, trên trăm Thái Ất Kim Tiên, đứng vững ở hải ngoại, được xưng là một bá chủ. \n\nQuan trọng nhất là căn cốt của Nhân tộc đều không ngừng được nâng cao, bây giờ trẻ sơ sinh của Nhân tộc sinh ra đã có tu vi Nguyên Anh kỳ, sau khi trưởng thành càng trực tiếp bước vào cảnh giới Địa Tiên. \n\nTuy không thể so với thiên địa thần thú, nhưng số lượng Nhân tộc thực sự quá nhiều, chỉ cần qua vạn năm, tất nhiên có thể dễ dàng nghiền ép Yêu tộc và Vu Tộc, trở thành bá chủ thực sự của Hồng Hoang. \n \nBước tiếp theo của Đồ Đằng Chi Lực cũng không cần lo lắng, chỉ cần tu vi của Tô Mặc không ngừng tăng lên, con đường của Đồ Đằng Chi Lực cũng sẽ ngày càng dài! \n\nThời gian của Tô Mặc không nhiều, chỉ có ba ngày, vì vậy thậm chí còn không kịp nói chuyện với Tây Vương Mẫu mấy câu, đã phải lập tức đến Bất Chu Sơn, tìm Thập Nhị Tổ Vu. \n\nMột ngày trôi qua, Tô Mặc đã đến đỉnh Bất Chu Sơn. \n\n"Các vị, Yêu tộc lúc này đang luyện chế Đồ Vu Kiếm, các

ngươi có thể trực tiếp ra tay rồi." Tô Mặc nói. \n\nNếu là trước đây, Thập Nhị Tổ Vu nhất định sẽ hỏi tội Tô Mặc, dù sao đây đều là do Tô Mặc chỉ thị, nhưng bây giờ ánh mắt Thập Nhị Tổ Vu nhìn Tô Mặc đều đã thay đổi, dường như mang theo một tia cung kính thực sự. \n \n"Ngươi rốt cuộc có quan hệ gì với Phụ thần vĩ đại?" Huyền Minh nhìn Tô Mặc với ánh mắt nóng rực. \n\nTa và Bàn Cổ có quan hệ gì? \n\nTô Mặc suy nghĩ kỹ, ban đầu và Bàn Cổ quả thực không có quan hệ gì lớn, cùng lắm chỉ là nhặt được một số bảo bối Bàn Cổ để lại mà thôi. \n\nNhưng bảo vật của Thánh nhân đâu có dễ lấy như vậy, trong cõi u minh Tô Mặc đã dính không ít nhân quả. \n\nĐặc biệt là trận chiến với Tây Phương Giáo, nếu không được ý chí của Bàn Cổ thừa nhận, Tô Mặc vạn vạn không thể thúc đẩy Khai Thiên Phủ đến mức hủy diệt Hồng Hoang. \n\nĐến ngày hôm nay, quan hệ giữa Tô Mặc và Bàn Cổ không hề tầm thường, thậm chí còn vượt qua cả mối liên hệ huyết mạch của Vu Tộc. \n\n"Ta cũng không rõ, nếu thật sự phải nói, có lẽ là người thừa kế đi." Tô Mặc lắc đầu nói. \n\n"Quả nhiên là vậy!" Ánh mắt Thập Nhị Tổ Vu đều trở nên kích động, dường như đã sớm dự liệu. \n\n"Tô Mặc, hãy dẫn dắt Vu Tộc chúng ta đi!" Đế Giang trầm giọng nói. \n\nDẫn dắt Vu Tộc?

Tô Mặc vội vàng lắc đầu, nói: "Ta là người của Nhân tộc, Vu Tộc hãy mời người tài khác đi." \n\n"Đừng tự khiêm tốn!" Vẻ mặt Đế Giang trở nên vô cùng nghiêm túc, "Phụ thần đã để ngươi xuất hiện trước mặt chúng ta, nhất định là muốn ngươi dẫn dắt Vu Tộc chúng ta chiến thắng Yêu tộc, định đỉnh càn khôn!" \n\nTô Mặc cười khổ nói: "Ta bị Hồng Quân cấm túc, sau này đều không thể ra ngoài." \n\nDù sao, Thập Nhị Tổ Vu cuối cùng cũng từ bỏ ý định để Tô Mặc trở thành tộc trưởng Vu Tộc, Tô Mặc lúc này mới mở miệng nói: "Hậu Thổ, ngươi có nắm chắc không?" \n\nHậu Thổ tự nhiên hiểu ý của Tô Mặc, gật đầu nói: "Bất cứ lúc nào cũng có thể!" \n\n"Ta có một phương pháp muốn nói kỹ với ngươi." Tô Mặc khẽ nói. \n\nHậu Thổ

thấy sắc mặt Tô Mặc có vẻ không đúng lắm, liền gật đầu, một luồng ý chí trực tiếp đi vào trong đầu nàng. \n\n"…" Sắc mặt Hậu Thổ biến đổi liên tục, cuối cùng trở nên vô cùng trắng bệch.

Chương 56

\n\n“Muội muội, sao vậy?” Mấy vị Tổ Vu đều không hiểu. \n \nHậu Thổ ổn định thân hình, vội vàng lắc đầu nói: “Ta không sao…” \n\n“Đi theo ta.” Tô Mặc thở dài một tiếng. \n\nTô Mặc vừa dứt lời, thân hình đã độn đi về phía xa, Hậu Thổ vội vàng đi theo, hai người một trước một sau, đã đến tổ địa của Vu Tộc. \n\n“Những gì ngươi vừa nói với ta có thật không?” Hậu Thổ nắm lấy vai Tô Mặc, nghiêm túc hỏi. \n\n“Hoàn toàn chính xác.” Tô Mặc gật đầu. \n\nĐiều hắn vừa nói cho Hậu Thổ chính là toàn bộ diễn biến của đại chiến Vu Yêu, và kết cục bi thảm cuối cùng là đồng quy vu tận. \n\n“Tại sao?” Mắt Hậu Thổ xuất hiện lệ hoa, suýt nữa ngã xuống đất, may mà Tô Mặc nhanh tay lẹ mắt, ôm Hậu Thổ vào lòng. \n\n“Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, độn đi một, Vu Tộc vẫn còn một tia sinh cơ.” Tô Mặc đợi Hậu Thổ ổn định cảm xúc một chút, mới từ từ buông ra. \n\n“Thật sao?” Lẽ nào ngươi dĩ vi lấy được Tru Tiên Kiếm Trận là có thể địch lại Thánh nhân chúng ta sao!” Tô Mặc thản nhiên nói. \n\nHậu Thổ nghe vậy, trực tiếp nắm lấy Tô Mặc, phảng phất như hắn sẽ biến mất ngay lập tức. \n\n“Vu Tộc phải làm gì mới có thể tránh được sát kiếp?” \n\n“Vô lượng lượng kiếp, sát kiếp nổi lên, là Thiên Đạo vì sự phát triển của Hồng Hoang, sát lục một bộ phận sinh linh trong đó, để chúng trở về bản nguyên, vì vậy mấu chốt nằm ở chữ ‘sát’.” Lời nói của Tô Mặc khiến mắt Hậu Thổ sáng lên, thậm chí không đợi Tô Mặc nói xong: “Thì ra trước đây ngươi ra lệnh cho Yêu tộc diệt tuyệt Cực Tây Chi Địa, là có ý sâu xa như vậy!” \n\nSát kiếp, tuy không phải chỉ cần sát lục, nhưng sát lục cũng là một mắt xích vô cùng quan trọng. \n \n“Cực Tây Chi Địa mấy chục tỷ sinh linh chết, sát kiếp lần này đã được giảm bớt và nới lỏng không ít…” Tô Mặc thản nhiên nói. \n \nHậu Thổ kích động: “Huynh trưởng của ta có thể không cần chết

nữa?" \n\nTô Mặc lắc đầu, không chết là không thể nào, Vu Yêu lưỡng tộc mới là nhân vật chính thực sự của đại kiếp, hơn nữa Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn và Thập Nhị Tổ Vu càng là trọng điểm của trọng điểm, không có bất kỳ sinh cơ nào. \n\nNhưng, chuyện sau khi chết, Thiên Đạo sẽ không còn bận tâm nhiều nữa… \n\n"Đây cũng là mục đích ta đến đây…" Tô Mặc chỉ một ngón tay, một luồng ý chí huyền ảo đi vào trong đầu Hậu Thổ. \n\nÁnh mắt Hậu Thổ lại càng ngày càng sáng, một lát sau hướng về Tô Mặc hành lễ thật sâu: "Đại ân đại đức của Tô Mặc tiên sinh, Vu Tộc vĩnh thế khó quên!" \n\nMột cái lạy này, chính là nhân quả to lớn khó có thể báo đáp. \n\nTô Mặc thở dài một tiếng, Vu Tộc cũng đã giúp đỡ Nhân tộc không ít, giữa hai tộc thực tế có mối liên hệ mật thiết, và trong cõi u minh nhân quả với Bàn Cổ cũng khiến hắn không thể khoanh tay đứng nhìn. \n\n"Trước đây Minh giới của Hậu Thổ chỉ có thể giải cứu một số Vu Tộc còn sót lại, bây giờ nếu các Tổ Vu tan đi thực lực, cũng có thể giữ lại một mạng." Tô Mặc đã dạy cho Hậu Thổ cách giải cứu Vu Tộc. \n\nSáng lập Minh giới, thu nhận vong hồn! \n\n"Nhân quả của ta và ngươi, từ nay về sau thanh toán sòng phẳng." Tô Mặc thản nhiên nói. \n\nBàn Cổ thân là Thánh nhân, cho dù thân chết, cũng chẳng qua là trở về với phương trời đất này, trở thành một tồn tại càng thêm hư ảo. \n\nLời vừa dứt, Tô Mặc cảm nhận được nhân quả như thủy triều rút đi, cảm thấy một sự tự do lớn lao, phảng phất như một lớp gông cùm bị phá vỡ, vô số linh khí hội tụ, hình thành tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên. \n\nCảnh giới Đại La Kim Tiên… Tô Mặc cũng không ngờ, sau khi hoàn thành một mối nhân quả lớn, phúc đến lòng linh đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên. \n\nCảnh giới Đại La Kim Tiên, đặt ở cả Hồng Hoang cũng được xem là chiến lực đỉnh cao, đặt ở trong các thế lực lớn cũng là tầng lớp trung kiên. \n\nChỉ mới hai trăm năm, Tô Mặc đã hoàn thành sự vượt bậc mà vô số sinh linh phải mất vô số năm, gọi là kỳ tích cũng không ngoa. \n\nNếu Tô Mặc lại tiêu hóa hết

vô số dược lực còn sót lại, e rằng sẽ tiến vào một cảnh giới cao hơn. \n\nLợi ích của việc hoàn thành nhân quả còn xa hơn thế, Khai Thiên Phủ lặng lẽ hiện ra trước mặt Tô Mặc, trên đó không còn bất kỳ khí tức nào của Bàn Cổ, chỉ có sự sắc bén đủ để khai thiên tích địa. \n \nTừ bây giờ, Khai Thiên Phủ hoàn toàn thuộc về Tô Mặc! \n\nTô Mặc nắm chặt Khai Thiên Phủ, phảng phất như dung làm một thể với nó, không còn phân biệt được nữa, chỉ cần khẽ vung, có thể chém nổ tinh hà. \n\nNếu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại đến, không có Tru Tiên Kiếm Trận, Tô Mặc cũng có thể khiến họ tổn thất tinh huyết một lần nữa. \n\nSắp xếp mọi việc ổn thỏa, ba ngày cũng sắp hết, Tô Mặc không trì hoãn, nhanh chóng xuyên qua tầng cương phong, trở về Oa Hoàng Cung. \n\n"Bái kiến nương nương." Việc đầu tiên khi trở về Oa Hoàng Cung, tự nhiên là bái kiến Nữ Oa. \n\nNữ Oa tán thưởng nhìn Tô Mặc một cái, không hề che giấu vẻ hân thưởng, nói: "Ta vốn tưởng ngươi phải một thời gian nữa mới có thể thành Đại La, không ngờ lại nhanh như vậy, lần này mấy vị huynh trưởng của ta e rằng phải hối hận rồi." \n\nHối hận?

Tự nhiên là hối hận vì đã không sớm kết thiện duyên với Tô Mặc! \n\nBất kể thái độ của các Thánh nhân đối với Tô Mặc như thế nào, họ đều phải thừa nhận Tô Mặc là người có hy vọng thành Thánh nhất. \n\nNếu sớm kết thiện quả, không chừng Tô Mặc đã sớm được thu vào môn tường, trở thành đệ tử của họ! \n\n"Đa tạ nương nương khen ngợi." Tô Mặc mặt không đỏ tim không đập mà tiếp nhận lời của Nữ Oa. \n\nNữ Oa ngẩn ra, một lát sau bật cười nói: "Ngươi cũng không khiêm tốn chút nào!" \n\n"Tu vi tăng quá nhanh, có một số đạo lý chưa hoàn toàn lĩnh ngộ, nhân cơ hội này ta sẽ giúp ngươi hệ thống lại một chút, đến ngày đại kiếp kết thúc có thể cùng mấy vị sư huynh của ta tranh cao thấp." Nữ Oa nghiêm túc nói. \n\nNữ Oa muốn giảng đạo cho mình? \n\nTô Mặc trong lòng vui mừng, vấn đề lớn nhất của hắn hiện tại là sức mạnh đủ, nhưng cảnh giới tạm thời chưa theo kịp,

Nữ Oa tự mình giảng đạo, đủ để bù đắp tất cả những khuyết điểm này! \n\nNữ Oa thấy Tô Mặc đã chuẩn bị xong, cũng không lãng phí thời gian, môi anh đào hé mở, vô số tinh diệu chí lý từ từ nói ra. \n \nTrăm năm, ngàn năm, vạn năm… trong thời gian Tô Mặc tu luyện nghe đạo, Vu Yêu lưỡng tộc cuối cùng cũng bùng nổ xung đột lớn nhất.

Chương 57

\n\nYêu tộc chinh chiến vạn năm, cuối cùng cũng gom đủ trăm tỷ sinh linh, hoàn toàn luyện chế ra Đồ Vu Kiếm, liền không thể chờ đợi được nữa mà phát động trận quyết chiến cuối cùng với Vu Tộc. \n \nBất Chu Sơn lập tức rơi vào chiến loạn điên cuồng, mỗi thời mỗi khắc đều có Yêu tộc hoặc Vu Tộc vẫn lạc, sát cơ nổi lên, xuyên thủng bầu trời, bạch hồng quán nhật. \n\nMột số đại năng lập tức hiểu ra, sát kiếp thực sự đã đến! \n\n"Đã tra rõ chưa, Tô Mặc thật sự đang ở trong Oa Hoàng Cung?" Đông Hoàng Thái Nhất hai mắt khép hờ, không thể đoán được suy nghĩ trong lòng y. \n\nMột vị Yêu thần lập tức tiến lên một bước nói: "Bẩm bệ hạ, tên Tô Mặc đó đã bế quan hơn bảy ngàn năm, không có dấu hiệu xuất quan." \n\n"Đủ rồi." Đông Hoàng Thái Nhất không biết vì sao, trong lòng thở phào một hơi. \n \n"Hiền đệ, có thể tiến công rồi." Đế Tuấn tay khẽ vuốt một thanh bảo kiếm sát khí ngút trời, bảo kiếm tựa như ngưng tụ tất cả sát phạt trên đời, chỉ cần nhìn một cái cũng cảm thấy hồn bay phách tán. \n \nChính là thần khí đối với Vu Tộc, Đồ Vu Kiếm! \n\nĐông Hoàng Thái Nhất từ trên bảo tọa đứng dậy, thần sắc lẫm liệt, nhận lấy Đồ Vu Kiếm, sau đó liền chém mạnh một nhát! \n\nMột tiếng nổ vang trời, vô cùng sát cơ diễn hóa thành tu la địa ngục, tất cả Vu Tộc ở Bất Chu Sơn đều cảm nhận được một luồng sát ý kinh tâm động phách, lập tức có hơn trăm vị tộc nhân trực tiếp bị chém giết. \n\nMột kích kinh thiên, cuối cùng cũng chính thức thổi vang hồi kèn quyết chiến của hai tộc! \n\n"Giết!" "Ta đảo yếu khán khán ngươi có trò gì!" Một vị Đại La Kim Tiên hỏi. \n\nNhiên Đăng đạo nhân mỉm cười lắc đầu, một lát sau nói: "Sát kiếp tự có nhân quả, bần đạo lại muốn tặng các vị một trận đại cơ duyên." \n\n"Nhiên Đăng đạo hữu, có lời cứ nói thẳng." Người nói là một đại năng đã chém đi một thi. \n\n"Nguyên lai

là Vân Tiêu đạo hữu," Nhiên Đăng một mắt nhận ra thân phận của người nói, "Cơ duyên này các vị hẳn là rõ, ở sâu trong Đông Hải." \n \nNhân tộc? \n\nChúng tiên đều không ngốc, sâu trong Đông Hải tuy thỉnh thoảng có bảo vật, nhưng đối với cảnh giới của họ đã không còn tác dụng lớn, chỉ có Nhân tộc mới có thể khơi dậy hứng thú của họ. \n \n"Nhiên Đăng đạo hữu nói đùa rồi, Thái Huyền Thị của Nhân tộc, thủ đoạn độc ác tàn nhẫn, không phải chúng ta có thể chọc vào." Có mấy vị tiên nhân nhận thua. \n\n"Bần đạo từ miệng Nguyên Thủy đạo huynh biết được, Thái Huyền Thị lúc này đang bế quan ở Oa Hoàng Cung, không rảnh lo cho Nhân tộc.

Vả lại ai nói chúng ta muốn cướp đoạt cơ duyên của Nhân tộc?" Nhiên Đăng đạo nhân thong thả nói. \n\nChúng tiên đều lộ ra vẻ không hiểu, Nhiên Đăng đạo hữu đợi nửa ngày, cũng không có một người nào đáp lời, cuối cùng mới chủ động nói: "Sát kiếp giáng thế, sinh linh lầm than, chúng ta thân là môn hạ của Đạo tổ, tự nhiên phải che chở một phương trời đất, Nhân tộc tự nhiên cũng không ngoại lệ." \n\nTuy Nhiên Đăng đạo nhân nói rất ẩn ý, nhưng ánh mắt của một số đại năng đã tỏa ra ánh sáng. \n\nVân Tiêu lão tổ cười ha hả một tiếng, nói: "Thì ra là vậy, chúng ta che chở Nhân tộc, Nhân tộc tự nhiên phải biết ơn báo đáp, Thái Huyền Thị cũng không thể bắt bẻ được gì!" \n\nNội tình của Nhân tộc sớm đã khiến những tán tu khổ cực này đỏ mắt không thôi, lúc này có lý do để cướp đoạt, sao có thể dễ dàng bỏ qua? \n\nThực ra có một số tu luyện giả có suy nghĩ này, lúc này có Nhiên Đăng đạo nhân chủ đạo, càng được hưởng ứng, ngoài một số tu luyện giả trong lòng kiêng dè Tô Mặc, toàn bộ đều lộ ra vẻ nhiệt tình. \n \n"Chính là đạo lý này, chúng ta cùng nhau đến Đông Hải, Nhân tộc e rằng cũng không dám đóng cửa từ chối." Nhưng Tô Mặc khác, căn nguyên thần bí, lại có quan hệ lớn với Tam Thanh, đối tượng ra tay lại là hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo, chuyện thừa nước đục thả câu như vậy họ hẳn sẽ rất vui lòng.

Tây Vương Mẫu ba lời hai câu nói ra mọi chuyện đang xảy ra. \n \nLông mày Nhân tộc Tam Tổ lập tức nhíu lại, địa vị của Nhân tộc sớm đã khác xưa, nhưng đối mặt với những người này vẫn còn kiêng dè nặng nề. \n\n"Tây Vương Mẫu đại nhân có chỉ giáo gì?" Phục Hy Thị hỏi. \n\nLông mày Tây Vương Mẫu khẽ nhíu lại, môi anh đào hé mở, lại thốt ra mấy từ khiến người ta toàn thân lạnh toát: "Giết!

Giết sạch toàn bộ!" \n\nQuả nhiên kế thừa tính cách của tộc trưởng Tô Mặc… Nhân tộc Tam Tổ và Phục Hy Thị đều không nói nên lời. \n\n"Nhưng những tiên nhân này căn cước trải khắp Hồng Hoang, làm vậy có thể sẽ mang lại đại địch cho Nhân tộc." Toại Nhân Thị nói. \n\nTây Vương Mẫu cười lạnh một tiếng, nói: "Chẳng qua chỉ là một đám gà đất chó sành, không đáng để bận tâm!" \n\nĐây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa Tây Vương Mẫu và Nhân tộc Tam Tổ. \n\nTây Vương Mẫu đắc đạo vào thời khai thiên tích địa, luận về căn cước chỉ có mấy lão bất tử mới có thể vượt qua, những người được gọi là ba ngàn khách mời của Tử Tiêu Cung này ngay cả tư cách nói chuyện với bà cũng không có, gặp mặt cũng chỉ có thể run rẩy gọi một tiếng tiền bối. \n\nDù bị Thiên Đình của Yêu tộc áp chế, đối mặt với những tiên nhân này cũng sẽ không có nửa phần nương tay. \n \nNhưng Nhân tộc Tam Tổ thì khác, khi Nhân tộc xuất hiện thì Hồng Quân đã hợp đạo từ lâu, đối với Nhân tộc, ba ngàn khách mời của Tử Tiêu Cung gần như đã trở thành thần thoại, tự nhiên có một sự kính sợ đặc biệt. \n\nNhưng sự kính sợ này dưới sự mạnh mẽ của Tây Vương Mẫu, dễ dàng bị phá vỡ. \n\nPhục Hy Thị cũng gật đầu nói: "Lời của Tây Vương Mẫu đại nhân rất đúng, đừng vì thế mà làm tổn hại uy thế của Nhân tộc ta." \n\nĐừng nói những tiên nhân này muốn bảo vật, dù có muốn một hòn đá của Thái Huyền Sơn cũng không thể! \n\nĐã xác định thái độ, cả Nhân tộc liền lập tức vận hành, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận trực tiếp mở ra, không để lại nửa phần kẽ hở. \n \nChúng tiên không lập tức tiến vào địa bàn Nhân tộc, mà đến U Minh

Huyết Hải trước, mục đích tự nhiên là Minh Hà Lão Tổ. \n\n“Minh Hà đạo hữu, bần đạo Nhiên Đăng, đặc biệt đến bái kiến!” Nhìn huyết hải hôi tanh bẩn thỉu, trên mặt Nhiên Đăng đạo nhân không có chút khó chịu nào, vẫn mang theo nụ cười thiện ý. \n\n“Nhiên Đăng?” Thân ảnh Minh Hà Lão Tổ hiện ra trên không trung huyết hải, “Không ngoan ngoãn ở lại Nguyên Giác Động, lại dẫn theo nhiều tiểu tử đến tìm lão tổ làm gì?” \n\nNhiên Đăng đạo nhân cười hỏi: “Minh Hà đạo hữu, có muốn báo thù rửa hận không?” \n\nBáo thù rửa hận? \n\nMinh Hà Lão Tổ trước tiên ngẩn ra, sau đó thân thể run lên, như đang nhìn một kẻ ngốc mà nhìn Nhiên Đăng đạo nhân: “Tìm Tô Mặc gây phiền phức?” \n\nNhiên Đăng đạo nhân mỉm cười, kể lại kế hoạch của mình. \n\nAi ngờ Minh Hà Lão Tổ nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên chán ghét, phất tay nói: “Cút!

Mau cút!

Lão tổ ta ở huyết hải rất tốt, mọi chuyện trên đời đều không có nửa điểm liên quan đến ta!” \n\n“Minh Hà đạo hữu…” Nhiên Đăng đạo nhân lại khuyên.

Chương 58

\n\nẦm! \n\nHuyết hải đột nhiên dâng lên sóng lớn vạn trượng, đánh bay tất cả mọi người ra ngoài! \n\n“Minh Hà, quả thực đã mất hết nhuệ khí!” Nụ cười của Nhiên Đăng đạo nhân cứng lại, biến thành một vẻ mặt âm trầm.

Các tiên nhân có mặt đều không dám lên tiếng.

Rốt cuộc, Nhiên Đăng Đạo Nhân có chỗ dựa, không sợ Minh Hà Lão Tổ, nhưng bọn họ chỉ là tép riu, căn bản không dám chọc vào vị đại năng đỉnh tiêm này.

Quay đầu lại, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại nở nụ cười, nói: “Minh Hà đạo hữu không tham gia cũng không sao, chúng ta cứ thẳng tiến đến Đông Hải vậy.” Sau khi đuổi hết đám cá tạp ra khỏi Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ tỏ ra có chút lo lắng, đi đi lại lại mấy vòng rồi mới ngẩng đầu, dùng giọng nói trầm hậu hét lớn: “Tô Mặc!

Lão tổ ta không có hùa theo đám tiểu bối này đâu, đừng có tìm đến ta đấy!” Không biết từ lúc nào, Tô Mặc đã để lại một bóng ma tâm lý nặng nề cho vị ma đạo cự phách này. ...

“Chư vị đạo hữu, xem ra Nhân tộc có vẻ không chào đón ta cho lắm.” Lúc này, các tiên nhân đã tiến sâu vào Đông Hải, bao vây toàn bộ Thái Huyền Sơn.

Mặc dù có Tiên Thiên Ngũ Hành Trận bảo vệ, nhưng vẫn có vạn trượng bảo quang phóng thẳng lên trời, khiến tất cả tiên nhân đều trợn tròn mắt.

Kho tàng của Nhân tộc đủ để so sánh với gia sản của bọn họ nhân lên cả vạn lần!

Giờ đây không cần Nhiên Đăng Đạo Nhân xúi giục, lòng tham của đám đông đã dâng lên đến cực hạn, chỉ hận không thể phá vỡ trận pháp ngay lập tức để xông vào cướp bóc điên cuồng.

Dù có bị Tô Mặc truy sát cũng đành chịu, cùng lắm thì chạy ra Hỗn Độn vô tận bên ngoài Thiên ngoại trốn vài Nguyên hội, chẳng lẽ Tô Mặc thật sự tìm được hay sao?

"Tây Vương Mẫu đạo hữu, chúng ta đến để bảo vệ Nhân tộc vượt qua kiếp nạn này, xin đạo hữu mở cửa cho." Trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nhân tộc lúc này chỉ có một mình Tây Vương Mẫu là đủ tư cách đối thoại ngang hàng với hắn.

"Bảo vệ Nhân tộc?" Sắc mặt Tây Vương Mẫu lạnh nhạt, nhưng lời nói lại không chút khoan nhượng, "Ngươi cũng xứng?" Người ta thường nói không ai đánh người mặt cười, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không ngờ Tây Vương Mẫu lại lạnh lùng đến vậy, hắn cũng mất hết kiên nhẫn, cười như không cười nói: "Nguyên Thủy đạo huynh nói Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Tây Vương Mẫu, tránh ra đi!" Quả nhiên là Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Tây Vương Mẫu nhíu mày, chẳng trách Nhiên Đăng Đạo Nhân dám ra tay với Nhân tộc, hóa ra là nhận được chỉ thị của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là người bá đạo nhất trong Tam Thanh, sao có thể trơ mắt nhìn Nhân tộc hoàn toàn rơi vào tay một tiểu bối, vì vậy liền nhân lúc sát kiếp giáng lâm, muốn Nhân tộc hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Tô Mặc.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn sắc mặt của Tây Vương Mẫu, cười lạnh một tiếng: "Trước khi bần đạo đến đây, Nguyên Thủy đạo huynh

đã đặc biệt đưa cho ta Tam Bảo Ngọc Như Ý, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận không cản nổi đâu!" Đây là dương mưu đường đường chính chính, mượn đại thế, không thể chống lại!

Tây Vương Mẫu dần dần giãn mày ra, dường như đã mất đi địch ý, khiến Nhiên Đăng Đạo Nhân mừng thầm trong lòng, nói: "Tây Vương Mẫu, Lượng kiếp tiếp theo sắp đến, Thiên Đình nên do Thánh nhân nắm giữ, vị trí Nữ tiên chi thủ của người có thể hoàn toàn được củng cố." Nhưng thứ nghênh đón hắn lại là một đạo tiên quang rực rỡ đến cực điểm!

Trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân đột nhiên bay ra một khối ngọc như ý trong suốt lấp lánh, trong nháy mắt chắn trước mặt các tiên nhân.

Đạo tiên quang ẩn chứa pháp lực vô biên kia đâm vào nó mà không gây ra một gợn sóng nào.

"Giết!" Tây Vương Mẫu sát khí đằng đằng nói.

Các tiên nhân lập tức nổi giận, một Nhân tộc quèn cũng dám phản kháng?

Trời sập đã có người cao chống đỡ, có ý chỉ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại thêm vô số bảo vật của Nhân tộc cám dỗ, đám tiên nhân này triệt để vứt bỏ lớp vỏ giả tạo, toàn lực ra tay.

Nhất thời, một vùng trời quang mang rực rỡ, sát cơ ngập trời hiển lộ ra.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Nhiên Đăng Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, cũng không thấy hắn có động tác gì, Tam Bảo Ngọc Như Ý chậm rãi bay lên, trấn áp xuống Tiên Thiên Ngũ Hành Trận.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn như sấm sét, Tiên Thiên Ngũ Hành

Trận ầm ầm vỡ nát!

Ngay khoảnh khắc Tiên Thiên Ngũ Hành Trận vỡ tan, vô số người Nhân tộc đã sớm tích thế chờ sẵn, trong sát na vô số đồ đằng dị tượng hiện ra trên bầu trời, ý chí Nhân tộc chấn động cửu tiêu.

Tây Vương Mẫu đưa tay ra hiệu, ba mươi sáu viên Định Hải Châu chiếu rọi đất trời, một đóa sen trắng tinh khiết tự dưng xuất hiện, tựa như một quân chủ nắm đại quyền, lại tựa như một nữ tiên thanh cao thoát tục.

Nàng chỉ khẽ thi pháp, liền định trụ Nhiên Đăng Đạo Nhân giữa không trung, không thể động đậy.

Tu vi bản thân Nhiên Đăng Đạo Nhân còn kém xa Tây Vương Mẫu, người chỉ cách Thánh nhân nửa bước chân.

Nhưng Tam Bảo Ngọc Như Ý lại phảng phất như có thần trí, đột nhiên quay ngược lại, đập thẳng xuống đầu Tây Vương Mẫu.

"Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân đến, ta quả thực không thể chống đỡ." Tây Vương Mẫu lạnh lùng lên tiếng, đưa tay điểm một cái, vô số pháp lực hóa thành xiềng xích đầy trời, trói chặt Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Nhưng Tam Bảo Ngọc Như Ý dù sao cũng là vật của Thánh nhân, vô tận hồng mông quang lấp lánh, gần như muốn lật tung cả vùng Đông Hải, tỏa ra uy năng vô tận.

Tây Vương Mẫu và Nhiên Đăng Đạo Nhân giằng co với nhau, vô số tiên nhân còn lại như chó điên lao về phía Thái Huyền Sơn.

Vừa vào mắt đã thấy đầy rẫy thiên tài địa bảo, thậm chí có cả một nhà kho Tiên Thiên linh vật, khiến hai mắt họ đỏ ngầu.

"Cửu Thiên Huyền Thiết, Ly Hỏa Chân Tinh...

đều là những dược liệu đủ để luyện chế Tiên Thiên linh bảo!" "Bàn Đào?

Ta chỉ cần ăn một quả là có thể thành Đại La Kim Tiên, mà ở đây có cả một nhà kho!" Thậm chí linh khí của Thái Huyền Sơn còn vượt xa động thiên phúc địa của họ cả vạn lần.

So với Nhân tộc, bọn họ còn không bằng ăn mày ven đường!

Chương 59

"Giết!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, tất cả tiên nhân đều bộc phát ra thực lực mạnh nhất, chỉ để tranh đoạt vô số bảo vật.

Nền tảng của Nhân tộc quả thực sâu dày đến đáng sợ, thậm chí khiến họ quên mất rằng Nhân tộc sở hữu những bảo vật này suốt vạn năm, bản thân thực lực của họ đã đạt đến cảnh giới nào.

Thái Huyền Kiếm đồ đằng đột nhiên từ đỉnh núi bùng nổ, một luồng sức mạnh huyền ảo đến cực điểm khuếch tán vạn dặm, bao phủ toàn bộ Thái Huyền Sơn.

Đồ đằng của Thái Huyền Thị, tộc trưởng đời đầu của Nhân tộc, tác dụng chỉ có một, đó là triệt để khuếch tán mọi sức mạnh, chỉ có ý chí của Nhân tộc mới có thể xuyên suốt!

Chỉ cần đồ đằng của Thái Huyền Thị tồn tại, bất kể là Kim Tiên hay Đại năng, chỉ cần không phải là người Nhân tộc tu luyện đồ đằng chi lực hoặc Thánh nhân, tất cả đều sẽ bị tước đi toàn bộ sức mạnh!

Một số Kim Tiên tu vi yếu kém lập tức rơi từ trên trời xuống, chết ngay tại chỗ.

Linh khí của Đại La Kim Tiên mất kiểm soát mà tiêu tan, chẳng bao lâu nữa sẽ biến thành sinh linh bình thường, dễ dàng bị người Nhân tộc tiêu diệt.

Chỉ có Chuẩn Thánh đại năng mới có thể miễn cưỡng duy trì bản thân, nhưng căn bản không cảm ứng được linh khí trời đất, tiêu hao toàn bộ đều là pháp lực của chính mình, cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Đồ đằng chi lực, bá đạo đến như vậy!

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không ngờ tới kết quả này, sắc mặt biến đổi liên tục, thậm chí còn sinh ra một chút ý định rút lui.

Nhưng Tây Vương Mẫu lại không ngừng thúc giục Định Hải Châu, khiến hắn căn bản không rảnh tay chân, thậm chí nói một câu chỉ huy chiến trường cũng không thể.

Tiên nhân mất đi pháp lực, đối mặt với Nhân tộc đang lăm le như hổ đói căn bản không có chút sức chống cự nào.

May mà có một số dị chủng trời đất thân thể cường hãn mới miễn cưỡng chống đỡ, nhưng gan mật của họ đã vỡ tan, hoàn toàn không còn dũng khí như lúc đầu.

Nhìn cảnh tượng thê thảm bên dưới, Nhiên Đăng Đạo Nhân nghiến răng nói: "Tây Vương Mẫu, đừng ép ta!" Tây Vương Mẫu lại như không nghe thấy, pháp lực tựa như hồng thủy hóa thành vạn ngàn lưỡi dao tiên.

Dù có Tam Bảo Ngọc Như Ý, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng hiểm tượng hoàn sinh, mỗi thời mỗi khắc đều ở trong vòng nguy hiểm.

"Nhân tộc quả thật khó chơi." Thiên ngoại, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, gỡ cây trâm trên đầu xuống, ném về phía Hồng Hoang.

Nhân tộc đang thu hoạch chiến lợi phẩm, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận đại nguy cơ.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu càng biến đổi, trong mắt không thể che giấu vẻ kinh hãi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ra tay!

Cây trâm rơi vào Hồng Hoang, trong nháy mắt hóa lớn bằng cả một ngọn núi, sức mạnh nặng nề đến tuyệt vọng bao phủ trên đó, phảng phất có thể đập nát cả thế gian này, thẳng tắp rơi xuống nơi sâu

thẳm của Đông Hải.

Sức mạnh còn chưa đến, đồ đằng chi lực của Thái Huyền Sơn đã bị nghiền nát thành bụi bặm, hoàn toàn mất hết tác dụng.

Nhân tộc Tam Tổ và Phục Hy Thị sắc mặt đại biến, nhưng không hề sợ hãi, ngược lại còn trực tiếp đốt cháy nguyên thần tinh huyết, thề phải chặn lại một đòn kinh khủng này của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khóe miệng Tây Vương Mẫu rỉ ra một tia máu tươi, ba mươi sáu viên Định Hải Châu giữa không trung lần lượt vỡ nát, hóa thành một phương đại ấn bay lên trời.

"Ha ha ha!

Quả nhiên là rượu mời không uống!

Uy của Thánh nhân, há là các ngươi có thể ngăn cản?" Nhiên Đăng Đạo Nhân cười điên cuồng.

Ngay khoảnh khắc cây trâm sắp rơi xuống Đông Hải, một thanh tiên kiếm đột nhiên lao ra, ngay sau đó vạn kiếm cùng kêu vang.

Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm Thanh Bình Kiếm nhẹ nhàng chém một nhát, cây trâm trực tiếp bị chém thành hai nửa.

"Thông Thiên..." Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức trở nên nguy hiểm, "Ngươi dám cản ta!" Thông Thiên Giáo Chủ không nói một lời, chỉ cầm Thanh Bình Kiếm xông lên trời cao, tựa như thiên lôi câu địa hỏa, chiến đấu cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mặc dù cùng là Tam Thanh, nhưng ân oán giữa Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không hề nhỏ.

Mọi chuyện bắt đầu từ sau khi Tam Thanh thành Thánh, Thông Thiên Giáo Chủ chủ trương hữu giáo vô loại, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ tôn sùng Huyền môn chính tông, tức giận mắng đệ tử của

Thông Thiên là một đám thấp sinh noãn hóa.

Lý niệm của hai người không hòa hợp, từ đó về sau gần như cắt đứt tình huynh đệ, trở thành người dưng nước lã.

Thông Thiên Giáo Chủ nhận lời nhờ vả của Tô Mặc, lại có thù oán không nhỏ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc này căn bản không cần suy nghĩ, liền hiên ngang cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận, miễn cưỡng cầm chân được Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị giữ chân, khiến tất cả người Nhân tộc đều thở phào nhẹ nhõm.

Thái Huyền Kiếm đồ đằng bị Thánh nhân phá vỡ, trong thời gian ngắn không thể hồi phục, may mà đồ đằng chi lực của các bộ lạc khác vẫn không tầm thường, cộng thêm các loại kiến thiết tầng tầng lớp lớp của Tô Mặc, vẫn có thể đè bẹp các tiên nhân vào thế hạ phong.

"..." Cho đến khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bị chặn lại, sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân biến ảo không ngừng, cuối cùng trực tiếp bỏ rơi các đạo hữu Tử Tiêu Cung, vượt qua Hồng Hoang mà bỏ chạy!

Tây Vương Mẫu cũng không truy đuổi, quay trở về Thái Huyền Sơn, cùng Nhân tộc tiêu diệt đám tu luyện giả xâm phạm.

Đám tu luyện giả này kiên trì được gần một tháng, cuối cùng tuyệt vọng phát hiện ra, họ căn bản không phải là đối thủ của Nhân tộc!

Lúc này, Thái Huyền Kiếm đồ đằng cuối cùng cũng lại lấp lánh ánh sáng, họ lập tức mất hết can đảm, dùng hết pháp lực, chạy trốn về Hồng Hoang, kết quả cuối cùng cũng chỉ là để lại hơn trăm cỗ thi thể mà thôi.

"Một màn kịch hề." Tây Vương Mẫu lắc đầu.

Nhân tộc nay đã khác xưa, mà đám lão cổ hủ này lại không có một ai có nhận thức tỉnh táo, chết thật không đáng tiếc.

Chương 60

...

Cùng lúc đó, cánh cửa Oa Hoàng Cung đã đóng chặt mấy ngàn năm ầm ầm mở ra!

Tô Mặc sắc mặt âm trầm bước ra, lại bị hai thị nữ bên cạnh nhắc nhở: "Thái Huyền Thị tộc trưởng, Nương nương mời ngài đến tìm!" "Ta biết rồi." Tô Mặc bước đi cực nhanh, trong nháy mắt đã đến lầu các nơi Nữ Oa đang ở.

"Nguyên Thủy sư huynh đã lệnh cho Nhiên Đăng Đạo Nhân xúi giục đám tiên nhân Tử Tiêu Cung ra tay với Nhân tộc." Nữ Oa chậm rãi nói.

"Chuyện này ta đã biết từ sớm." Tô Mặc gật đầu.

Thái Huyền Kiếm vẫn luôn đeo bên hông xuất hiện những vết nứt, chỉ có Thánh nhân ra tay mới có thể tạo ra tổn thương như vậy.

"Nguyên Thủy sư huynh không giống hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo, ngài ấy là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, Hỗn Nguyên bất diệt, chớ có hành động khinh suất..." Nữ Oa nói rồi cuối cùng thở dài một hơi, "Thôi bỏ đi, với tâm tính của ngươi e là không kìm nén được, đừng tạo quá nhiều sát nghiệt, làm loạn tu vi của bản thân." "Đa tạ Nữ Oa nương nương chỉ điểm." Tô Mặc thật tâm nói.

Chỉ là vừa rời khỏi Oa Hoàng Cung, sắc mặt hắn đã trở nên âm trầm dị thường, thậm chí hư không xung quanh cũng không ngừng vỡ nát.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Tô Mặc cười lạnh, "Năm xưa Bàn Cổ một mình độc chiến ba ngàn Tiên Thiên Thần Ma để khai thiên tích

địa, không biết so với ta, kẻ đã chiến đấu với cả Thánh nhân, thì ai mạnh ai yếu." Trải qua một loạt sự kiện, Tô Mặc triệt để hiểu ra, Thánh nhân tuyệt đối sẽ không để hắn độc chiếm đại quyền Nhân tộc.

Bởi vì với tính cách của Tô Mặc, hắn tuyệt đối sẽ không để Nhân tộc chịu nửa điểm thiệt thòi, cuối cùng người chịu tổn thất sẽ là các Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay chỉ là một sự khởi đầu mà thôi, tiếp theo e rằng sẽ là sóng to gió lớn.

E rằng ngoại trừ Thánh mẫu Nhân tộc Nữ Oa và Thông Thiên Giáo Chủ với chủ trương hữu giáo vô loại, vạn tiên triều bái ra, tất cả Thánh nhân đều sẽ đứng về phía đối lập với hắn, thậm chí cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng sẽ ra tay can dự.

Vạn năm bế quan đã giúp Tô Mặc hoàn toàn làm chủ bản thân, tu vi cũng đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Đỉnh phong Đại La Kim Tiên này lại hoàn toàn khác biệt so với các Đại La Kim Tiên đỉnh phong khác.

Con đường Tô Mặc đi không phải là trảm tam thi thành đạo, mà là dĩ lực chứng đạo, vĩ lực quy về bản thân, tự nhiên không có cách nói Chuẩn Thánh gì cả, sau Đại La, chính là Thánh nhân!

Mặc dù vẫn còn một quãng đường dài để đến được bỉ ngạn, nhưng Tô Mặc có thể tự soi chiếu bản thân, cứng đối cứng với Thánh nhân cũng không phải là giấc mơ.

Sức mạnh, sức mạnh thuần túy.

Thứ Tô Mặc tu luyện đến cực hạn chính là sức mạnh vô cùng vô tận, đủ để hoàn toàn phá diệt Hồng Hoang, tái luyện địa hỏa phong thủy!

Kẻ cung cấp sức mạnh chính là các Tiên Thiên linh căn do Hệ

thống cung cấp.

Khác với các đại năng khác, khi ăn Tiên Thiên linh căn, hắn ăn là ăn cả cây, và số lượng thì cực kỳ kinh khủng, gần như đã lên đến cả vạn.

Nếu không như vậy, Tô Mặc cũng không thể nào đạt đến cảnh giới này.

"Ba ngàn khách Tử Tiêu Cung, các ngươi nếu ngoan ngoãn tiềm tu thì thôi, dám động đến chủ ý của Nhân tộc ta, chính là tự tìm đường chết!" Ánh mắt Tô Mặc tràn ngập sát ý.

Tính từ lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo đến nay đã gần một Lượng kiếp, ba ngàn khách Tử Tiêu Cung đã vẫn lạc không ít, nhưng số còn lại vẫn có hơn ngàn người, lần này đến cướp bóc Nhân tộc cũng có đến mấy trăm.

Mấy trăm người này, đều bị Tô Mặc phán án tử hình, và lập tức chấp hành!

Tô Mặc chưa bao giờ là người dây dưa dài dòng, có thù tất báo, hắn lập tức tung ra một quyền, phá vỡ vô số không gian, giáng xuống hơn mười vị Đại La Kim Tiên đang kinh hồn bạt vía.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, một tiểu thế giới linh khí dồi dào cùng hơn mười vị Đại La Kim Tiên trực tiếp bị đánh nổ, không còn lại một chút cặn bã.

Lại một quyền nữa đánh ra, Văn Đạo Nhân, kẻ được mệnh danh là dị chủng Hồng Hoang, trực tiếp nổ thành một đám sương máu.

Sự báo thù điên cuồng như vậy lập tức bị tất cả những kẻ đã vây công Nhân tộc cảm nhận được, trong nháy mắt mặt mày trắng bệch, toàn thân run như cầy sấy.

“Thái Huyền Thị đúng là một con chó điên, thật sự muốn đuổi cùng giết tận!” “Đạo Tổ!

Vì sao sát kiếp không ra tay với hắn!

Chúng ta không cam tâm!” Bất kể là cầu xin tha thứ hay nói lời hung hãn, Tô Mặc đều phớt lờ, chỉ một quyền lại một quyền đánh ra, đem tất cả những kẻ xâm phạm Nhân tộc đánh nổ hoàn toàn!

Trong đó tự nhiên cũng tạo thành vô số sát nghiệt, nhưng Tô Mặc sớm đã quẳng lời của Nữ Oa ra sau đầu, căn bản không thèm để ý.

Dám động đến Nhân tộc, vậy thì tất cả những sinh linh có liên quan đến kẻ đó đều sẽ bị giết sạch!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã có hơn trăm vị Đại La Kim Tiên thân vẫn, ngay cả đạo thống của họ cũng bị hủy diệt hoàn toàn.

Trong đó có một vị đại năng trốn ở Thập Nhị Thái An Thiên, Tô Mặc một quyền đánh ra, toàn bộ Thái An Thiên đều chìm vào trong cơn bão hủy diệt.

“Tên điên!” Toàn bộ các Đại La Kim Tiên và đại năng chưa đến lượt đều triệt để sợ vỡ mật, điên cuồng chửi rủa, nhưng căn bản vô ích.

“Không thể chờ nữa, nếu không sớm muộn gì cũng bị đánh chết!” Vân Tiêu Lão Tổ sắc mặt trắng bệch đến cực điểm, lúc này vô cùng hối hận vì sao lại bị ma xui quỷ khiến, càng không ngờ Tô Mặc lại điên cuồng đến mức độ này.

Dưới áp lực cực lớn, Vân Tiêu Lão Tổ đột nhiên linh quang lóe lên, vội vàng bỏ lại đạo thống của mình, điên cuồng chạy trốn về phía Ngọc Hư Cung!

Nếu Nhiên Đăng Đạo Nhân là kẻ cầm đầu gây ra chuyện này, Ngọc Hư Cung phải chịu trách nhiệm!

Có ý nghĩ này không phải là số ít, gần như tất cả những tu luyện giả còn lại đều chạy đến Ngọc Hư Cung, tìm kiếm sự che chở của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 61

“Nguyên Thủy đạo huynh, phải làm sao đây?” Sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không khá hơn là bao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt uy nghiêm, nói: “Thái Huyền Thị này đã sa vào ma đạo, có thể so với La Hầu.

Trước tiên cứ an phủ đám tiên nhân ngoài cửa, đừng để họ quá hoảng sợ.” Ngọc Hư Cung dù sao cũng là đạo trường của Thánh nhân, dù thế nào cũng không thể vì chuyện này mà mất đi uy nghiêm.

Ầm!

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh hủy diệt thuần túy phá vỡ hư không, nghiền ép về phía toàn bộ Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt không đổi, Ngọc Như Ý tỏa ra hào quang, đón gió lớn dần, va chạm với luồng sức mạnh cuồng bạo kia.

Hai luồng sức mạnh không ngừng giao tranh, vô số thế giới vì thế mà sinh ra, vô số thế giới lại vì thế mà phá diệt, nhưng nội tâm Nguyên Thủy Thiên Tôn lại dần trở nên trịnh trọng.

Bởi vì Tô Mặc đã có được sức mạnh đủ để đối đầu với hắn!

Không ai có thể ngờ rằng, một người Nhân tộc tu đạo chưa đầy vạn năm lại có được sức mạnh nghịch thiên như vậy.

Hơn trăm tiên nhân bên ngoài Ngọc Hư Cung, nhìn sức mạnh kinh khủng va chạm vô hình, gần như bị dọa đến hồn bay phách tán.

Rốt cuộc họ đã chọc phải một tồn tại như thế nào!

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất định có thể bảo vệ chúng ta!” Vân

Tiêu Lão Tổ gắng gượng nói.

Lời của hắn còn chưa dứt, một đạo ô quang khai thiên tích địa chém xuống, quang mang còn chưa đến, sấm sét đã cuồng vũ, hư không vô tận bắt đầu sụp đổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng gọi ra pháp bảo của mình, Bàn Cổ Phiên!

Bàn Cổ Phiên vừa xuất hiện, tất cả đều bị đánh về Hỗn Độn, hư không sinh ra điện quang, cũng dùng sức mạnh vô cùng vô tận, chặn lại một đòn của khai thiên phủ.

Nếu như Ngọc Hư Cung ở Hồng Hoang, e rằng sát kiếp có thể kết thúc ngay lập tức, bởi vì cả Hồng Hoang sẽ chẳng còn lại thứ gì.

Chính vì ở Thiên ngoại, nên mọi sự phá hoại đều không cần kiêng dè, Hồng Quân cũng không ra mặt.

Ngay sau đó, Tô Mặc lại liên tiếp chém ra ba búa, Đại La Thiên cũng không chịu nổi, khiến sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi trầm xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng trải qua được tâm tình của hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo.

Hắn là Thánh nhân, còn Tô Mặc chỉ là một Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần Ngọc Hư Cung hoặc đám tiên nhân được che chở xuất hiện một chút tổn thương, hắn sẽ lập tức mất hết thể diện.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn dù sao cũng là Huyền môn chính tông, dù vừa mới đánh một trận với Thông Thiên Giáo Chủ, vẫn không có dấu hiệu kiệt sức.

Hắn bước ra một bước, Chư Thiên Khánh Vân hiện ra trên đỉnh đầu, hoa cái, anh lạc, lưu tô, đủ loại vật tôn quý che chở cho cả Đại

La Thiên, lập tức khiến Tô Mặc công cốc trở về.

"Nữ Oa mắt nhìn người cũng thật tốt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm nói, thực tế đã tức đến cực điểm.

Ở cuối Đại La Thiên, thân ảnh Tô Mặc cũng xuất hiện, không hề có dấu hiệu điên cuồng như trước, mỉm cười nói: "Nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn là Huyền môn chính tông, hôm nay ta muốn lĩnh giáo một phen." Trong lúc nói chuyện, hai người đã ra tay cả ngàn lần, quang mang không thể hình dung che lấp tất cả, ngay cả đại năng cũng không thể nhìn thẳng vào cuộc chiến của hai người.

Đến khi thân ảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tô Mặc hiện ra lần nữa, mọi thứ đã rất khác.

Thân ảnh Tô Mặc có chút còng lưng, ho khan mấy tiếng rồi phun ra một tảng máu thịt lớn, vết thương trông vô cùng nghiêm trọng, lập tức khiến đám môn nhân Ngọc Hư và các tiên nhân vô cùng vui mừng.

"Tô Mặc dám khiêu khích Nguyên Thủy Thánh nhân!

Thật là không biết tự lượng sức mình!" "Chưởng giáo lão gia thần thông cái thế, tự nhiên có thể nghiền ép tà ma." Thập Nhị Kim Tiên đều mỉm cười, dường như đã sớm đoán được kết cục.

Nhưng khi Tô Mặc ngẩng đầu lên, trong mắt lại tràn đầy vẻ khoái ý, cười gượng nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, Bàn Cổ Phiên dùng tốt chứ?" Hả?

Tất cả tồn tại ở Đại La Thiên đều sững sờ, không hiểu ý tứ trong lời nói này của Tô Mặc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phát ra một tiếng hừ lạnh, không thể kiên trì được nữa, trên Bàn Cổ Phiên trước mặt hắn lộ ra một vết búa khổng lồ, gần như chém Bàn Cổ Phiên thành hai nửa.

Bàn Cổ Phiên sắp bị đánh nát?

Ánh mắt của Thập Nhị Kim Tiên trở nên kinh khủng dị thường, thậm chí không nói nên lời!

Tiên Thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển Giáo lại bị Tô Mặc đánh nát...

Nếu bảo vật chứng đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải là Bàn Cổ Phiên, kết cục hôm nay của Tô Mặc đa phần sẽ là thất bại, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ rút lui.

Bàn Cổ Phiên là do lưỡi búa của Khai Thiên Phủ hóa thành, nhưng trong tay Tô Mặc lại là một bản chính tông của Bàn Cổ Phủ... kết cục khi cả hai đối đầu là điều hiển nhiên.

Dù tu vi của Tô Mặc yếu hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng nhờ vào sự sắc bén của Khai Thiên Phủ, hắn vẫn giành được kết quả ngang tài ngang sức!

Thực ra đây cũng là hành động bất đắc dĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu không dùng Bàn Cổ Phiên, tuy không thua Tô Mặc, nhưng cả Đại La Thiên không chừng sẽ bị san phẳng hoàn toàn, ngay cả Ngọc Hư Cung cũng không ngoại lệ.

Chương 62

Nhìn ánh mắt có phần chế giễu của Tô Mặc, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên tức giận vô cùng, nhưng nhiệm vụ cấp bách hiện tại không phải là đối phó Tô Mặc, mà là tu phục Bàn Cổ Phiên!

Bàn Cổ Phiên không chỉ là bảo vật chứng đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà còn là vật trấn áp khí vận của Xiển Giáo.

Một khi bị tổn thương, không chỉ tu vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ bị dao động, mà ngay cả khí vận của Xiển Giáo cũng sẽ trở nên phiêu diêu bất định.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rất coi trọng thể diện, nhưng cũng hiểu rõ nặng nhẹ, lập tức không nói một lời, chạy về phía Ngọc Hư Cung.

"Nguyên Thủy Thánh nhân!" "Nguyên Thủy đạo huynh!" Những tiên nhân còn lại đều ngây người, ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn là gì, chẳng lẽ muốn từ bỏ họ sao?

Bi thảm hơn cả là Nhiên Đăng Đạo Nhân, hắn kinh hãi phát hiện, mình cũng không vào được cửa lớn Ngọc Hư Cung!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là người thông minh, nếu kiên trì che chở Nhiên Đăng Đạo Nhân, Tô Mặc tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua, hắn cũng sẽ bị ép phải tử chiến.

Nếu tử chiến, Đại La Sơn sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, một mạch Xiển Giáo sẽ không còn tồn tại, nhưng cũng chưa chắc có thể giết chết hoàn toàn Tô Mặc, bởi vì sau lưng Tô Mặc còn có một vị Nữ Oa.

Dưới tình hình này, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng chỉ có thể đau đớn cắt bỏ...

Tô Mặc nhe răng cười một tiếng, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi chết vì sĩ diện, hắn thật sự có ý định quét sạch một mạch Xiển Giáo.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không bị cơn giận làm cho mờ mắt, vào thời khắc cuối cùng đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Một quyền tung ra, Đại La Thiên lại một lần nữa rung chuyển dữ dội, ngoài Ngọc Hư Cung ra không còn vật gì.

Đợi dư chấn hoàn toàn tiêu tan, Minh Hà Lão Tổ có phần sợ hãi nhìn chằm chằm lên bầu trời, trong lòng thầm niệm: "May mà không chọc vào tên sát thần Tô Mặc này..." ...

Sau khi hoàn thành việc báo thù, Tô Mặc lập tức trở về Thái Huyền Sơn ở Đông Hải.

May mà Nhân tộc không còn là Nhân tộc của ngày xưa, nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay cuối cùng, họ tất có thể dễ dàng giải quyết.

Toại Nhân Thị cười khổ báo cáo với Tô Mặc: "Thái Huyền Thị tộc trưởng, lần này Nhân tộc ta tử vong ba ngàn sáu trăm ba mươi hai người, Tiên Thiên Ngũ Hành Trận hoàn toàn bị hủy..." Từ sau đại chiến với Yêu tộc, đây là lần đầu tiên Nhân tộc xuất hiện thương vong khủng khiếp như vậy.

Tô Mặc gật đầu, nói: "Những người Nhân tộc tử trận cần được hậu táng chu đáo, cố gắng hết sức bồi thường cho bộ lạc huyết thân của họ, còn về Tiên Thiên Ngũ Hành Trận..." Tô Mặc vung tay áo, đúng mười bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ giống hệt nhau xuất hiện trước mặt Toại Nhân Thị...

Toại Nhân Thị trợn to mắt, sững sờ đến á khẩu, chỉ vào những bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ kia mà không nói nên lời.

Một lúc sau mới nói: "Ngài... vừa cướp sạch bảo khố của Nữ Oa nương nương sao?" Tô Mặc có chút cạn lời, nếu trong bảo khố của Nữ Oa có thể tùy tiện lấy ra mười bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, thì còn đâu đến lượt Hồng Quân?

Chỉ là chuyện liên quan đến Hệ thống không cần thiết phải giải thích với người khác, Tô Mặc cũng lười giải thích, cứ đổ cái nồi đen to đùng này lên đầu Nữ Oa.

Tiếp theo, Tô Mặc lại đến thăm Tây Vương Mẫu, khi nghe tin ba mươi sáu viên Định Hải Châu đều vỡ nát, hắn trực tiếp ném xuống ba bộ Định Hải Châu, gom đủ một trăm lẻ tám viên...

Ngay cả Phục Hy Thị cũng nhận được hai mươi cái Thái Cực Bát Quái, khiến ông trong nhất thời có chút hoài nghi nhân sinh.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Chiếc rương báu tích lũy vạn năm, tuyệt đối không hề đơn giản.

Chỉ cần là pháp bảo mạnh mẽ đã từng xuất hiện ở Hồng Hoang, trong tay Tô Mặc đều có, và không chỉ có một bộ...

Điều duy nhất có chút tiếc nuối là dường như hắn bị "vận đen" đeo bám, chí bảo thực sự mạnh mẽ chỉ có một kiện, những chí bảo như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên đều không thấy bóng dáng đâu.

Chí bảo duy nhất Tô Mặc nhận được chính là trận đồ, bây giờ lại thêm bốn thanh tiên kiếm, Tru Tiên Kiếm Trận đã được tổ hợp hoàn thành, miễn cưỡng bù đắp cho tâm hồn bị tổn thương của Tô Mặc.

Sau khi phân phát một số Tiên Thiên pháp bảo trong tay cho những người thích hợp, Tô Mặc lại một lần nữa chạy vào bảo khố của Thái Huyền Thị, đem nội dung bên trong mở rộng ra đúng một ngàn lần!

“Vu-Yêu chi chiến, dường như đã gần đến hồi kết...” Tô Mặc ngồi trong Nhân Hoàng Điện, nhưng ánh mắt lại xuyên qua nửa cái Hồng Hoang, rơi xuống ngọn Bất Chu Sơn đã bị hủy diệt một nửa.

Trên Thiên Đình, ngoài một vài Yêu Thánh có năng lực bảo mệnh mạnh hơn một chút ra, chẳng còn lại bao nhiêu.

Vu tộc còn thê thảm hơn, chỉ có một gã khổng lồ toàn thân đẫm máu đang gầm lên giận dữ với trời, từng bước một leo lên Thiên Đình.

Đối mặt với cảnh tượng này, Tô Mặc cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Mặc dù thực lực của hắn đã có thể đối đầu với Thánh nhân, nhưng cũng không có năng lực nghịch chuyển sát kiếp.

Dù có cưỡng ép nghịch chuyển, cũng chỉ mang lại sự phản phệ kinh khủng hơn, hủy diệt hoàn toàn cả Hồng Hoang.

Tâm thái của Tô Mặc hiện tại đã hoàn toàn khác, Hồng Hoang không còn là một thế giới rộng lớn vô tận, mà là một đứa trẻ sơ sinh cần được cẩn thận che chở.

Lỡ như không cẩn thận hủy diệt Hồng Hoang, e rằng sẽ bị lão già Hồng Quân liều mạng truy sát...

Tô Mặc lắc đầu, vứt bỏ hết tạp niệm, chuyên tâm quan sát sự diễn biến của sát kiếp.

Sát kiếp là một mắt xích cần thiết trong vận hành của Thiên Đạo, đối với tu vi của Tô Mặc cũng có ích lợi rất lớn.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn Thiên Đình xung quanh đã hoàn toàn mất đi sức sống, phát ra tiếng cười thê lương.

Chương 63

Đông Hoàng Thái Nhất ném thanh Đồ Vu Kiếm đã gãy thành hai đoạn trong tay ra, trước người hắn là một chiếc chuông nhỏ đã vỡ một nửa, không có một tia sáng nào, hắn cười thảm: "Thì ra là vậy!

Thì ra là vậy!

Chúng ta chỉ là những quân cờ mà thôi!" Tư tưởng của hắn phảng phất quay về lúc vừa mới sinh ra, tắm mình trong Thái Dương chân hỏa vô tận, mãi sau này nhận được ý chỉ của Hồng Quân mới lựa chọn rời khỏi Thái Dương Tinh để sáng lập Thiên Đình.

Ai ngờ lại rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, càng trở thành quân cờ để Thiên Đạo hoàn thành sát kiếp.

Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là hoàn toàn không còn hy vọng.

Ngay khi sát kiếp kết thúc, Đế Tuấn phun ra một ngụm máu tươi, sau đó chậm rãi đứng dậy, lại đột nhiên phát hiện Đông Hoàng Thái Nhất đã hoàn toàn mất đi sức sống.

Cuộc chiến tranh kéo dài vạn năm, đối thủ mạnh mẽ đến cực điểm, dù là đại năng cũng không thể kiên trì.

Khi Đông Hoàng Thái Nhất ngộ ra kết cục, ngay cả đạo tâm cũng hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng.

"Yêu tộc...

Vu tộc..." Sắc mặt Đế Tuấn vừa mờ mịt lại vừa kiên định, sau đó tràn đầy oán hận nói, "Dù có chết, trẫm cũng phải đập nát bàn cờ này!" Nói xong, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã rách nát không chịu nổi bùng cháy sức mạnh cuối cùng, cả bầu trời sao đều đang thiêu đốt, hóa thành sức mạnh không thể địch nổi, đè lên người Đế Tuấn.

Đế Tuấn cười lớn một tiếng, gánh trên lưng sức mạnh của cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hung hăng đâm về phía Bất Chu Sơn!

"Các vị huynh trưởng!

Ta có một cách, có thể cứu vãn Vu tộc!" Thấy thời cơ đã chín muồi, Hậu Thổ cuối cùng cũng chậm rãi lên tiếng, nói ra kế sách của Tô Mặc.

Không ai ngờ rằng, khi các Tổ Vu khác nghe xong, lại không có biểu hiện gì nhiều.

Chúc Dung chậm rãi nói: "Không cần như vậy, Vu tộc ta thà có tôn nghiêm mà chiến tử, cũng không muốn sống lay lắt như quỷ mị." "Hậu Thổ, hôm nay chính là ngày ngươi thành Thánh, nếu có lòng, hãy mang theo vài tộc nhân rời đi, đừng để huyết mạch Vu tộc ta hoàn toàn đoạn tuyệt." Đế Giang cũng chậm rãi nói.

Hậu Thổ im lặng không biết bao lâu, hoặc có lẽ chỉ là một khoảnh khắc, chỉ nhẹ giọng nói: "Ta hiểu rồi." Dù cho vào thời khắc cuối cùng đã ngộ ra tất cả, ý chí của Vu tộc cũng sẽ không cho phép các Tổ Vu sống tạm bợ, đó là sự sỉ nhục đối với Phụ Thần.

Bàn Cổ chân thân chậm rãi tiêu tan...

Cùng lúc đó, một con Tam Túc Kim Ô mang theo uy lực vô cùng, ầm ầm đâm vào Bất Chu Sơn!

Thiên trụ gãy, trời sập đất lún!

Cùng lúc đó, giọng nói của Hậu Thổ cũng vang vọng khắp Hồng Hoang.

"Ta là Hậu Thổ, hôm nay hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, che chở cho sinh linh qua lại chuyển thế..." Tiếng Phạn âm vang vọng cùng thiên cổ, Hậu Thổ cuối cùng cũng thành Thánh vào lúc này, mang đi một bộ phận Vu tộc còn sống sót.

Mười một Tổ Vu còn lại, lại cùng Đế Tuấn hoàn toàn tiêu vong.

Vu-Yêu hai tộc cùng nhau kết thúc, không còn lại nửa điểm dấu vết.

"Thật đáng buồn, thật đáng tiếc..." Tô Mặc chứng kiến cảnh này, có chút cảm thán, sau đó liền nhanh chóng thu lại tâm tình, chuyên tâm vào chuyện tiếp theo.

Bất Chu Sơn gãy đổ, mới thực sự là đại sự kinh thiên động địa.

Tổ mạch của Hồng Hoang bị hủy, các loại thiên tai hiện ra, thiên lôi câu địa hỏa, đất trào âm phủ, thiên hà đổ ngược, sinh linh lầm than, thanh tẩy từng ngóc ngách của Hồng Hoang.

Ngay cả Thái Huyền Sơn nằm sâu trong Đông Hải cũng không thể hoàn toàn tránh được, vô số thiên hỏa từ chân trời rơi xuống, nhưng lại bị Tô Mặc tiện tay thu vào trong tay áo.

Bây giờ có mười bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ bảo vệ, tai nạn từ Bất Chu Sơn khó có thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Nhân tộc.

Tự vệ không lo, tiếp theo tự nhiên là thu lợi rồi.

Tô Mặc thần niệm khẽ động, thân hình xuất hiện trước cửa Oa Hoàng Cung ở Tam Thập Tam Thiên.

Môn nhân Oa Hoàng Cung sớm đã biết tình nghĩa sâu đậm giữa Tô Mặc và Nữ Oa, vì vậy trực tiếp để Tô Mặc đi vào, tìm thấy Nữ Oa đang trầm tư.

"Nương nương, cơ duyên đã đến, đã đến lúc ngài ra tay rồi." Tô Mặc nói thẳng.

Nữ Oa thở dài một hơi nói: "Ta tự nhiên biết, chỉ là muốn vá lại lỗ hổng trên trời, đâu phải chuyện đơn giản." Với thực lực của Thánh nhân, tạm thời ngăn cản thì đơn giản, nhưng vá lại nó thì vô cùng khó

khăn, ít nhất tất cả các Thánh nhân đều đang suy nghĩ khổ sở, không muốn bỏ lỡ công đức lớn này.

"Ta đến rồi." Tô Mặc mỉm cười nói.

Có lẽ câu trả lời của hắn cũng chẳng liên quan...

"Ngươi có cách?" Ánh mắt Nữ Oa vô cùng kinh ngạc.

Tô Mặc không nói gì, khẽ vẫy tay, trước mặt lập tức xuất hiện mấy viên đá ngũ sắc lấp lánh, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"..." Ánh mắt Nữ Oa trở nên trịnh trọng, nàng có một cảm giác, thứ này có thể dùng để vá trời.

Tô Mặc giải thích: "Vật này tên là Bổ Thiên Thạch, tác dụng... là vá trời." Nữ Oa bị Tô Mặc chọc cười một tiếng, đã gọi là Bổ Thiên Thạch, hiệu quả tự nhiên là dùng để vá trời rồi!

"Chừng này đã đủ chưa?" Tô Mặc lại hỏi.

Chương 64

"Ta cũng không biết, chắc là đủ rồi." Nữ Oa nhẹ giọng nói.

"Không đủ ta còn!" Tô Mặc rất hào phóng vung tay áo, một đống Bổ Thiên Thạch nhanh chóng chất đầy một nửa lầu các.

Nữ Oa ngây người...

"...

Toàn là mấy viên đá này, chẳng lẽ là vì hôm nay?" Nữ Oa khẽ xoa trán hỏi.

Tô Mặc trịnh trọng gật đầu, tự nhiên sẽ không nói Bổ Thiên Thạch toàn bộ đều là do mở gói quà hệ thống ra, bây giờ trên người hắn có mấy vạn viên!

"Bổ Thiên Thạch có thể vá trời, nhưng thiên trụ đã gãy, cần tìm vật chống đỡ mới..." Nữ Oa lại nói.

Tô Mặc lại ném xuống đất bảy tám cái chân Huyền Quy, hoàn toàn lấp đầy nửa còn lại của lầu các.

Nếu không phải Nữ Oa là Thánh nhân, cung điện của nàng có thần thông Tu Di Nạp Giới Tử, e rằng một cái chân Huyền Quy cũng đủ để đè sập hoàn toàn.

Nữ Oa cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi: "Ta nhớ là, trong Hồng Hoang chỉ có một con Huyền Quy!" "Có lẽ con Huyền Quy đó đã nắm giữ thuật đoạn chi trọng sinh, tích huyết phục sinh!" Tô Mặc nói chắc như đinh đóng cột.

Khóe miệng Nữ Oa hơi cong lên, dù sao đi nữa Tô Mặc cũng đã giúp nàng một việc lớn.

Bây giờ chỉ còn thiếu thứ cuối cùng, cũng chính là bảo đỉnh để luyện hóa Bổ Thiên Thạch.

Món đồ này Tô Mặc không rút ra được, may mà Hồng Quân cũng là người phúc hậu, tự động gửi Càn Khôn Đỉnh đến Oa Hoàng Cung.

Càn Khôn Đỉnh là Tiên Thiên chí bảo, càng là kiện đặc thù và quý giá nhất trong các Tiên Thiên chí bảo, bởi vì nó có thể luyện hóa Tiên Thiên bảo vật!

Ai cũng biết, Tiên Thiên pháp bảo đều do trời đất sinh ra, uy năng vô cùng, nhưng cũng vô cùng quý hiếm.

Ngoài ra, chỉ có thể thông qua Càn Khôn Đỉnh để luyện chế.

Cho nên một khi có được Càn Khôn Đỉnh, cũng đồng nghĩa với việc có được nhiều Tiên Thiên pháp bảo hơn, vì vậy nó mới là kiện quý giá nhất trong các Tiên Thiên chí bảo.

Càn Khôn Đỉnh ngay cả lão già Hồng Quân cũng không muốn buông tay, không giao cho đệ tử trên Phân Bảo Nham.

Nhưng Càn Khôn Đỉnh đối với Tô Mặc, quả thực còn không bằng gân gà, hoặc chỉ có thể dùng để hầm canh bảo vật...

Chưa đầy một nén hương sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, khi các Thánh nhân khác thậm chí còn chưa kịp ra tay cứu vãn tai nạn, Tô Mặc và Nữ Oa đã xuất hiện trên ngọn Bất Chu Sơn đã sụp đổ.

"Ta cần luyện hóa Ngũ Sắc Thạch, ngươi hộ pháp cho ta." Nữ Oa nói.

Tô Mặc gật đầu, sau đó vung tay áo, Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ được tung ra, trong nháy mắt tạo thành Tru Tiên Kiếm Trận, sát ý chấn động cửu tiêu.

Khóe miệng Nữ Oa giật giật, định bảo Tô Mặc không cần cảnh

giác như vậy, nhưng cuối cùng không nói gì, an tâm bắt đầu dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế Bổ Thiên Thạch.

Hành động này của Tô Mặc không phải là phát điên, mà thực sự lo lắng hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo hoặc Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ đột nhiên nổi điên ra tay.

Phải biết rằng đại kiếp đã hoàn tất, lệnh cấm túc của hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo cũng đã kết thúc, mọi chuyện đều phải đề phòng.

May mà các Thánh nhân này biết chừng mực, không cưỡng ép ra tay.

Nữ Oa tế ra Càn Khôn Đỉnh, hơn trăm viên Bổ Thiên Thạch tiến vào trong đó.

Theo pháp lực không ngừng thi triển, những viên Bổ Thiên Thạch này dần dần hóa thành thần dịch ngũ sắc, tràn ngập thần lực huyền bí.

Tô Mặc chứng kiến cảnh này, trong lòng lại sinh ra một cỗ hiếu kỳ.

Lần này Nữ Oa luyện chế lượng Bổ Thiên Thạch lớn gấp trăm lần, sau này Tôn Ngộ Không có trở nên mạnh hơn gấp trăm lần không?

Đang chuẩn bị thôi diễn một phen, thì Nữ Oa đã luyện chế xong Bổ Thiên thần dịch!

Tô Mặc lúc này mới thu lại Tru Tiên Kiếm Trận, khiến tất cả Thánh nhân đều có chút kinh ngạc.

"Nữ Oa đã có cách vá trời?" Chuẩn Đề có phần kinh ngạc nhìn mọi thứ, nhưng khi nhìn thấy Tô Mặc bên cạnh Nữ Oa, lại lộ ra một tia oán hận từ tận đáy lòng.

“Tái ông mất ngựa, nào biết không phải là phúc.” Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử vẫn thở dài một hơi.

Đạo của ông ta giảng về thanh tĩnh vô vi, cơ duyên tự nhiên sẽ đến.

Nhưng từ khi Tô Mặc xuất hiện, cơ duyên đều không thấy bóng dáng, cuối cùng đều rơi vào tay Tô Mặc.

Câu nói tái ông mất ngựa nào biết không phải là phúc, càng giống như một câu tự an ủi!

Mỗi khi trì hoãn một khoảng thời gian, sẽ có vô số sinh linh tử vong, cho nên sau khi Nữ Oa luyện chế xong Bổ Thiên Thạch, không hề do dự nửa phần, lập tức vận chuyển pháp lực, uy của Thánh nhân lan tỏa, đem khối linh dịch ngũ sắc vô cùng lớn kia vá vào lỗ hổng khổng lồ trên trời.

Ngũ Sắc Thạch mà Tô Mặc cung cấp thực sự quá nhiều, cho nên hiệu dụng của linh dịch ngũ sắc cũng phát huy đến cực hạn.

Bây giờ có cho Đế Tuấn thêm một trăm cơ hội, cũng không thể đâm ra một khe hở nhỏ nào trên bầu trời nữa.

Ngay khoảnh khắc lỗ hổng trên trời được vá lại, thiên lôi thiên hỏa dần dần tiêu tan, vô số sinh linh quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng niệm tụng danh húy của Nữ Oa.

Chương 65

"Tiếp theo do ngươi hoàn thành đi." Nữ Oa hạ xuống trần gian, sắc mặt có chút tái nhợt, vá lại lỗ hổng trên trời đối với Thánh nhân cũng là một sự tiêu hao không nhỏ.

Tô Mặc gật đầu, thần niệm khẽ động, bốn cực của trời đất mỗi nơi đều có một cây thiên trụ chống lên, vững vàng cố định cả bầu trời.

Sau khi thiên trụ được cố định, thiên hà đang đổ ngược cũng dần dần ngừng lại.

Ngoài một số tai nạn nhỏ ra, cả Hồng Hoang lại ổn định trở lại, không còn bất kỳ lỗ hổng nào.

Trong khắp vũ trụ, tất cả sinh linh đều cảm kích quỳ lạy Tô Mặc, thành kính cống hiến lòng biết ơn của mình.

Cùng lúc đó, vô số công đức chi khí rơi xuống, có thể nói là lần khổng lồ nhất kể từ sau khi khai thiên tích địa.

Trong đó, có sáu phần chảy vào trong người Tô Mặc, ba phần bị Nữ Oa thu được, một phần còn lại thì phân cho một số tu đạo giả đã ra tay cứu viện.

Còn các Thánh nhân khác, một cọng lông cũng không vớt được!

Thực sự là Tô Mặc quá nhanh, nhanh đến mức họ còn chưa kịp chuẩn bị, hắn đã hoàn thành tất cả...

Nhưng Thiên Đạo cuối cùng cũng công chính, bất kể là ai, dù là ma đầu Tô Mặc được nhiều tu luyện giả mạnh mẽ công nhận, chỉ cần cứu vớt Hồng Hoang, cũng sẽ được ban thưởng cực lớn.

"Chút công đức chi khí này, có thể so sánh với một nửa nhỏ của

việc khai thiên tích địa...” Sắc mặt Tô Mặc tràn đầy kinh hỉ.

Tô Mặc không thiếu công pháp, không thiếu pháp bảo, chỉ thiếu công đức, đó cũng là nguyên nhân lần này hắn nhiệt tình như vậy, hoàn toàn không cho các Thánh nhân khác nửa điểm cơ hội ra tay.

Công đức đối với Tô Mặc hiệu quả không lớn, nhưng đối với cả Nhân tộc lại là bảo vật vô cùng quan trọng!

Công đức khổng lồ như vậy, đủ để khiến khí vận Nhân tộc lại một lần nữa lớn mạnh, có vô cùng vô tận lợi ích.

Khí vận tuy có chút huyền ảo, nhưng ở Hồng Hoang lại là thứ vô cùng quan trọng.

Thiên Đình của Yêu tộc khí vận suy kiệt, nên Thiên Đình Yêu tộc diệt vong.

Triều Thương khí vận suy kiệt, nên triều Thương diệt vong...

Mọi thứ đều thuận theo Thiên Đạo, ít nhất hiện tại Tô Mặc không thể siêu thoát.

Khí vận Nhân tộc luôn luôn thịnh vượng, mới có thể bảo đảm Nhân tộc cường đại.

“Chúc mừng Túc chủ vượt qua Vô Lượng Lượng kiếp, nhận được Lượng kiếp đại lễ bao!” Hệ thống cũng đúng lúc nhắc nhở.

Còn có loại lễ bao này?

Bất Chu Sơn sụp đổ, chính là kiếp cuối cùng của Vô Lượng Lượng kiếp, bây giờ đã bị Tô Mặc phá vỡ hoàn toàn trong nửa canh giờ.

“Mở!” Tô Mặc xoa xoa tay.

“Chúc mừng Túc chủ mở Lượng kiếp đại lễ bao, nhận được một luồng Hồng Mông Tử Khí, Hỗn Độn chí bảo Hỗn Độn Châu, Thánh

nhân tu vi quán đỉnh!" Toàn bộ vận may tích lũy đều ở đây rồi!

Với tâm tính của Tô Mặc, lúc này sắc mặt cũng có chút méo mó, mẹ nó cái lễ bao này cũng quá hậu hĩnh rồi đi!

Hỗn Độn Châu!

Hỗn Độn chí bảo!

Hồng Mông Tử Khí, Thánh nhân tu vi quán đỉnh!

Tô Mặc cũng không bị lễ bao xa hoa làm choáng váng đầu óc, lặng lẽ hỏi: "Cấp bậc tu vi Thánh nhân?" Hệ thống máy móc trả lời: "Cảnh giới ngang bằng với sáu vị Thánh nhân." Tô Mặc hơi nhíu mày, nếu cùng một cảnh giới với các Thánh nhân như Tam Thanh, vậy từ nay về sau sẽ bị Hồng Quân ràng buộc...

"Có thể đổi tu vi Thánh nhân thành phần thưởng khác không?" Tô Mặc thử dò hỏi.

Hệ thống dường như không ngờ Tô Mặc sẽ trả lời như vậy, khựng lại một lúc lâu mới nói: "Có thể, chỉ là phần thưởng sẽ hạ xuống một bậc." "Được." "Túc chủ từ chối Thánh nhân tu vi quán đỉnh, đổi thành Tiên Thiên chí bảo Thái Cực Đồ!" Huyền ảo của Hỗn Độn Châu cần phải ở nơi không người mới có thể xem xét kỹ lưỡng, vì vậy Tô Mặc nhanh chóng thu lại sắc mặt, bắt đầu suy nghĩ về một chuyện vô cùng quan trọng.

Tô Mặc bây giờ trên đầu đội một đoàn công đức chi khí khổng lồ như vậy, nói hắn là người tốt số một Hồng Hoang, cũng sẽ không có ai phản bác.

"Có một số chuyện, quả thực có thể bắt đầu rồi." Ngôi vị Nhân Hoàng, nên được định đoạt.

Sau khi nhận được lượng công đức khổng lồ như vậy, Tô Mặc muốn trở thành Nhân Hoàng, sẽ không có bất kỳ trở ngại nào.

Nữ Oa cũng nhìn ra được ý định của Tô Mặc, nói: "Nhân tộc, quả thực cần một vị hoàng giả, cứ do ngươi đảm nhiệm đi." Từ sau khi Tô Mặc tu luyện vạn năm ở Oa Hoàng Cung, quan hệ giữa hắn và Nữ Oa đã thân mật hơn không ít, không phải là quan hệ giữa người sáng tạo và chủng tộc, mà giống như những người bạn thực sự.

Nữ Oa trong lòng thường cảm thấy may mắn, nếu không phải năm đó sớm ngày hối cải, e rằng bây giờ Nhân tộc không còn nửa điểm quan hệ với nàng.

Bây giờ Nữ Oa đã đích thân chỉ định, Tô Mặc không làm không được rồi.

Theo lời nói của Nữ Oa, trên Thái Huyền Sơn ở Đông Hải đột nhiên bùng phát ra vạn trượng kim quang!

Nguồn gốc của ánh sáng, chính là thần miếu của Nữ Oa.

"Nữ Oa nương nương hiển linh rồi!" Toàn bộ Nhân tộc kinh hô.

Dù hào quang của Nữ Oa trong Nhân tộc đã hoàn toàn bị Tô Mặc che lấp, nhưng ngoài Tô Mặc ra không ai có thể sánh bằng.

Chương 66

Bởi vì nàng là Thánh nhân sáng tạo ra Nhân tộc, là nguồn gốc vĩnh viễn của Nhân tộc.

Lúc này Nữ Oa hiển linh, lập tức kinh động toàn bộ Nhân tộc, kim quang che trời lấp đất, cả Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy.

Tất cả sinh linh đều đang suy đoán ý nghĩa trong đó, chỉ có Thánh nhân mới hiểu được chuyện gì sắp xảy ra.

Lão Tử cuối cùng cũng hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể ngồi yên nhìn Tô Mặc lớn mạnh, nếu không Nhân Giáo của ông ta thật sự sẽ bị quét vào đống rác.

Khí vận Nhân tộc hiện nay, Tô Mặc một mình chiếm bảy phần, Nữ Oa hai phần, Lão Tử một phần, nghiễm nhiên Nhân Giáo có cũng như không.

"Tô Mặc sắp đăng lâm ngôi vị Nhân Hoàng." Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẽ thở dài.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe vậy, hơi siết chặt lòng bàn tay, một bộ dạng không cam lòng, nói: "Chẳng lẽ chúng ta cứ mặc cho Tô Mặc nắm giữ Nhân tộc sao?" "Ngay cả Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vỡ rồi, ta bây giờ thương thế còn chưa hoàn toàn hồi phục, lại có năng lực gì đi ngăn cản..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân than thở.

Từ lúc bắt đầu, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã không muốn cùng Tô Mặc là địch, nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân lại cố chấp làm theo ý mình, cuối cùng lại gieo xuống quả đắng như vậy, khiến cho cả Tây Phương Giáo lớn mạnh cũng bị hủy diệt gần hết.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ nhẹ giọng

nói: "Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, theo ta đến Thái Huyền Sơn quan lễ." Bốn vị đệ tử được gọi tên, chính là toàn bộ bộ mặt của Kim Ngao Đảo!

Thông Thiên Giáo Chủ gọi cả bốn vị đệ tử, đủ thấy sự coi trọng của ông đối với Tô Mặc.

Lúc này, Tô Mặc đã trở lại Thái Huyền Sơn, thân mặc quan miện màu đen, tay cầm Thái Huyền Kiếm, tự có một cỗ uy thế khác biệt với Thánh nhân lưu chuyển, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ.

"Nghi thức có thể bắt đầu rồi chứ?" Toại Nhân Thị hỏi.

Nhìn khắp cả Nhân tộc, tất cả đều tràn ngập sự kính trọng và cảm ơn nồng nàn đối với Tô Mặc, đối với việc Tô Mặc đăng quang Nhân Hoàng càng không có nửa phần dị nghị.

"Chờ một lát, có mấy vị đạo hữu sắp đến." Khóe miệng Tô Mặc nhếch lên.

Chưa đầy một lát, người lính gác ở tiền trận Nhân tộc lớn tiếng hô: "Kim Ngao Đảo Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đến!" Thánh nhân giáng lâm?

Toàn bộ Nhân tộc trước tiên là chấn động, sau đó trong lòng sinh ra cảm giác vinh dự.

Năm đó khi Nhân tộc còn chưa trỗi dậy, tùy tiện một vị Đại La Kim Tiên cũng có thể tùy ý ức hiếp.

Bây giờ Nhân Hoàng đăng cơ, thậm chí có Thánh nhân đến chúc mừng!

Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi bước lên đỉnh Thái Huyền Sơn, nhìn Tô Mặc mỉm cười, nói: "Nhiều năm không gặp, Thái Huyền Thị đạo hữu đã khác xưa, bần đạo đặc biệt đến chúc mừng!" Tô Mặc khẽ gật đầu, nói: "Mời Thông Thiên đạo hữu ngồi vào vị trí." Thông Thiên

Giáo Chủ và bốn vị đồ đệ nhanh chóng có vị trí của riêng mình.

Thông Thiên Giáo Chủ thì không sao, nhưng bốn vị đệ tử dưới trướng ông, lại từ lúc đến Thái Huyền Sơn sắc mặt đã cuồng biến, một khắc cũng không ngừng nghỉ.

"Sư phụ nói, người tặng cho chúng ta Tiên Thiên linh căn chính là Thái Huyền Thị của Nhân tộc?" Quy Linh Thánh Mẫu truyền âm hỏi.

Kim Linh Thánh Mẫu có chút căng thẳng gật đầu, từ lúc tiến vào Thái Huyền Sơn, tu vi của nàng tự động tăng trưởng, khiến nàng sinh ra một chút lo lắng.

Đa Bảo Đạo Nhân càng sắc mặt kinh nghi bất định, bởi vì trước mặt hắn bày ra mấy đĩa tiên quả.

Với nghi thức tầm cỡ này, có tiên quả là chuyện bình thường, nhưng trước mặt Đa Bảo Đạo Nhân lại là mấy chục quả Tiên Thiên linh căn tràn ngập linh khí mạnh mẽ, thổ hào đến cực hạn.

Đa Bảo Đạo Nhân dường như lại nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn xem, lại phát hiện trên người những người Nhân tộc xung quanh đều mang theo pháp bảo, và không có một món pháp bảo nào yếu hơn Tiên Thiên linh bảo!

Tiên Thiên linh bảo từ khi nào lại không đáng tiền như vậy?

Nhiều người Nhân tộc như vậy, riêng Tiên Thiên linh bảo đã có hơn vạn kiện.

Nghĩ đến việc mình cầm mấy vạn Hậu Thiên pháp bảo khoe khoang, Đa Bảo Đạo Nhân cảm thấy mặt mày nóng bừng.

Chi bằng đổi tên thành Cùng Bỉ Đạo Nhân cho rồi!

Trong lúc tâm tư của mấy vị môn nhân của Thông Thiên đang dao động, ánh mắt của Tô Mặc và Thông Thiên Giáo Chủ lại không hẹn

mà cùng nhìn về phía ngoài biển.

Một vị lão giả cưỡi trâu xanh ngược, chậm rãi đến, ánh mắt đối diện với Tô Mặc.

"Sư huynh ta đến đây không có ý tốt." Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt nói.

Nhân Giáo giáo chủ đích thân đến, theo lý tất sẽ được Nhân tộc hoan nghênh, nhưng tình hình hiện tại lại có chút khó xử.

Bởi vì đại đa số đều không nhận ra thân phận của Lão Tử!

Vạn năm qua, trong lòng họ chỉ có Tô Mặc, không có bất kỳ tồn tại nào khác.

Nhân Giáo là cái gì?

Ngoài một số lão cổ hủ ra căn bản không ai biết.

Lão Tử cưỡi trâu vượt biển, nhìn thấy cảnh tượng này cũng không có chút dao động tình cảm nào, chỉ thong thả hạ xuống trước mặt Tô Mặc.

"Muốn thành ngôi vị Nhân Hoàng, có nguyện ý truyền bá tạo hóa chi đạo của Nhân Giáo, điểm hóa chúng nhân không?" Lão Tử chậm rãi mở lời.

"Không nguyện ý." Tô Mặc ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp nói.

Lão Tử nhìn sâu vào Tô Mặc một cái, sau đó nói: "Nhân tộc chung quy không phải là Nhân tộc của một người." Sắp rồi.

Chương 67

Tô Mặc trong lòng thầm đếm, bề ngoài lại thản nhiên nói: "Ta vì Nhân tộc chém gai góc, mở ra vạn thế, nhận sự ủy thác của vạn dân Nhân tộc để đăng lâm Nhân Hoàng, có gì không thể?" Khí vận lại sụt giảm rồi!

Lão Tử khẽ nhíu mày, vừa định nói, lại nghe Tô Mặc dùng giọng nói bá đạo đến cực điểm nói: "Ta biết ngươi tất sẽ đến, không muốn để ta thành ngôi vị Nhân Hoàng.

Ta không muốn cùng ngươi đấu võ mồm vớ vẩn, làm một trận rồi nói sau!" Lão Tử dù hàm dưỡng tốt đến đâu, trong lòng cũng mơ hồ sinh ra một chút lửa giận, lập tức giơ tay lên, Thái Cực Đồ hóa thành cây cầu vàng thông thiên, trấn áp hư không!

Tô Mặc cũng đồng dạng ra chiêu, cũng là một cây cầu vàng hóa sinh ra, trực tiếp khóa chặt Thái Cực Đồ của Lão Tử.

Lão Tử là đứng đầu Tam Thanh, pháp bảo có thể lấy ra chỉ có một kiện Thái Cực Đồ, nhưng tu vi của ông lại cũng cao nhất.

Dù pháp bảo bị kiềm chế cũng không có bất kỳ dao động nào, một trận khí huyền ảo bao phủ xuống, Lão Tử biến thành ba người.

Một người già nua lọm khọm, như hoàng hôn xế chiều; một người trung niên khỏe mạnh, ánh mắt kiên nghị; một người trẻ tuổi phiêu dật, tràn đầy sức sống.

Chính là thần thông tối cao của Huyền môn mà Lão Tử nắm giữ, Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

"Hai vị đạo hữu, diệt trừ lão này, phục hưng Nhân Giáo ta!" Thị nữ lúc này mới ngậm miệng, chỉ là ánh mắt nhìn Tô Mặc lại tràn đầy

vẻ kỳ dị.

Đạo nhân trung niên và đạo nhân lão niên cũng không chịu thua kém, một tay cầm phất trần, một tay cầm đại ấn, mỗi người đều có đường lối riêng, thanh tịnh vô vi, huyền diệu tự hiện.

Tô Mặc khẽ nheo mắt, gỡ Thái Huyền Kiếm bên hông ra, sau đó đâm ra một kiếm, trong sát na tựa như lưu quang bay đi, sắc mặt đạo nhân trẻ tuổi kia biến đổi liên tục, phát giác ra căn bản không thể ngăn được một kiếm này.

Kiếm quang chói mắt, một kiếm phong hầu!

Chỉ trong một hơi thở, một trong ba phân thân của Lão Tử đã bị Tô Mặc phá đi.

"Thanh kiếm này..." Hai hóa thân còn lại của Lão Tử, trong nháy mắt phát hiện sự khác biệt của thanh trường kiếm trong tay Tô Mặc.

Họ có thể cảm nhận rõ ràng, thanh kiếm này tuy không có sức mạnh kinh tâm động phách, nhưng lại tràn ngập ý chí tuyệt đối, một niệm động, có thể đâm xuyên tất cả!

Nếu có Thái Cực Đồ hộ thân, thanh kiếm này tuyệt đối không thể làm họ bị thương dù chỉ một chút.

Nhưng Tô Mặc đã lấy ra một bản sao Thái Cực Đồ, khiến họ mất đi chí bảo hộ thân duy nhất, hoàn toàn không còn sức mạnh phòng ngự nào.

Tô Mặc lại đâm ra hai kiếm nữa, ý chí Nhân tộc bùng nổ, trong nháy mắt phá tan hoàn toàn Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử!

Thân ảnh của Lão Tử lại một lần nữa xuất hiện tại chỗ cũ, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, dường như đã bị thương không nhẹ.

"Đạo Đức đạo hữu, có gì chỉ giáo?" Tô Mặc cười lạnh nói.

Lão Tử không nói gì, cưỡi lên trâu xanh liền trực tiếp quay người rời đi.

“Tô Mặc, bây giờ ngươi đã đắc tội với quá nửa Thánh nhân rồi...” Tây Vương Mẫu có chút lo lắng nói.

Tô Mặc nói thẳng: “Đắc tội thì đã sao?

Bất kể là Tam Thanh hay Tây Phương Giáo, chẳng phải đều xem Nhân tộc ta như con cừu non để đoạt lấy lợi ích mà thôi.” Lão Tử sáng lập Nhân Giáo, lại chỉ truyền dạy những đạo lý sơ sài, còn kiến thức đại đạo tu luyện chân chính thì quyết không hé răng.

Với tư cách là giáo chủ Nhân Giáo, vào lúc Nhân tộc nguy vong, lão lại an tâm luyện đan ở Thủ Dương Sơn, chưa từng gánh vác một chút trách nhiệm nào.

Các cao tầng Nhân tộc khác nghe vậy đều dần dần im lặng không nói. "Thái Huyền Thị tộc trưởng, có thể tiếp tục rồi." Nhân tộc Tam Tổ nói.

Tô Mặc gật đầu, sải bước tiến đến trước tổ địa quan trọng nhất của Nhân tộc.

Tổ địa Nhân tộc vốn do Nhân tộc Tam Tổ canh giữ, bên trong ghi lại sự ra đời của Nhân tộc bằng vô số bích họa đồ đằng, tượng trưng cho mỗi bước đường Nhân tộc đã đi qua, càng là nơi ngưng tụ ý chí chân chính của Nhân tộc. "Ta, Thái Huyền Thị, chấp chưởng Nhân tộc vạn năm, hôm nay thành Nhân Hoàng, lập thệ che chở Nhân tộc, đạp nát mọi kẻ địch trên thế gian!" Tô Mặc trang nghiêm nói. "Nhân Hoàng Thái Huyền Thị!" "Nhân Hoàng Thái Huyền Thị!" "Nhân Hoàng Thái Huyền Thị!" Giọng nói của Tô Mặc chấn động cửu thiên, truyền khắp mọi ngóc ngách Hồng Hoang, tất cả sinh linh có linh trí đều nghe thấy vô cùng rõ ràng. "Đạp nát mọi kẻ địch trên thế gian..." Nhưng sự chú ý của tất cả sinh linh đều tập trung vào câu nói cuối cùng của Tô Mặc.

Bây giờ ai cũng hiểu, Tô Mặc là một tên điên từ đầu đến cuối!

Rõ ràng là lễ đăng quang Nhân Hoàng, nhưng lại tràn ngập khí thế gào thét khắp Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không chịu nổi. "Nhân tộc không thể rơi vào tay kẻ này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt không tốt.

Nhân tộc có một vị hoàng giả bá đạo như vậy, các Thánh nhân không thể nào dễ dàng đặt chân đến được nữa. "Nhân Hoàng Thái Huyền Thị!" Trăm tỷ Nhân tộc đồng thanh hô vang, tâm phục khẩu phục quỳ lạy vị hoàng giả duy nhất của Nhân tộc.

Tô Mặc đột nhiên cảm thấy bên hông rung động, chính là Thái Huyền Kiếm bộc phát ra ánh sáng vô tận, hóa thành một cột sáng khổng lồ, che khuất cả bầu trời vũ trụ.

Thái Huyền Kiếm, Tiên Thiên Chí Bảo!

Món Hậu Thiên Linh Bảo đã luôn đồng hành cùng Tô Mặc cuối cùng cũng đã bộc lộ hết sự sắc bén của mình vào lúc này.

Sức mạnh bàng bạc quét qua tận ngoài Hồng Hoang, ý chí Nhân tộc mênh mông cuồn cuộn, phảng phất như một bản sử thi vô tận, khiến tất cả các tộc khác đều phải kính nể.

Chương 68

Thời đại của Nhân tộc! "Ta là Nhân Hoàng Thái Huyền Thị, thay mặt Nhân tộc hành chỉ, từ nay về sau, Nhân Giáo phế trừ!" Lão Tử vừa mới rời khỏi Thái Huyền Sơn, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn, khí tức suy yếu nhanh chóng, thậm chí cảnh giới cũng mơ hồ bất ổn.

Nhân Giáo, bị Tô Mặc phế rồi!

Việc Nhân Giáo bị phế trừ còn nghiêm trọng hơn cả việc Tây Phương Giáo bị diệt.

Dù Tây Phương Giáo bị diệt, nhưng giáo phái vẫn tồn tại, còn từ nay về sau, Nhân Giáo lại hoàn toàn mất đi tác dụng.

May mà Lão Tử dù sao cảnh giới cũng cực cao, miễn cưỡng ổn định lại tu vi đang không ngừng sụt giảm, gần như trong nháy mắt đã quay về Thủ Dương Sơn. "Chưởng giáo lão gia!

Chưởng giáo lão gia!

Xảy ra chuyện rồi!" Huyền Đô Đại Pháp Sư khóc lóc nói.

Lão Tử phảng phất như già đi mấy chục tuổi, sắp gần đất xa trời, toàn thân tràn ngập tử khí, người khác căn bản không thể tưởng tượng đây là Đạo Đức Thiên Tôn đứng đầu Tam Thanh.

Liên hệ với Nhân tộc hoàn toàn bị cắt đứt, một thành khí vận Nhân tộc mà lão nắm giữ cũng thuận lý thành chương chuyển sang người Tô Mặc.

Sự tàn nhẫn của Tô Mặc khiến tất cả sinh linh kinh hãi, đối mặt với Thánh nhân cũng không hề nương tay, trực tiếp đẩy đối phương vào tuyệt cảnh.

Bây giờ không còn ai dám coi thường Nhân tộc, hoặc là coi thường đến khi sinh linh Nhân tộc chết sạch. "Từ nay về sau, Nhân tộc không bái Thánh nhân, không kính quỷ thần, chỉ tôn tiên tổ, chỉ kính tiên bối!" Dựa vào sự luân chuyển khí vận, khí thế của Tô Mặc càng thêm thịnh, đưa ra đạo ý chỉ thứ hai.

Ầm!

Một số tu luyện giả từng lừa gạt tín ngưỡng của Nhân tộc, tất cả đều phảng phất như bị búa tạ đập trúng, trở nên vô cùng suy yếu, nhưng lại không dám oán thán nửa câu, thậm chí không dám suy nghĩ trong đầu.

Trong Oa Hoàng Cung, sắc mặt Nữ Oa cũng có chút không tốt, nhưng cuối cùng cũng buông xuống, giao ra hai thành khí vận thuộc về mình.

Chỉ còn lại một thành khí vận, là do Nữ Oa tạo ra người mà có được, vĩnh viễn không thể cắt đứt nhân quả, vạn cổ không thể phai mờ.

Vì vậy, Tô Mặc hiện tại nắm giữ gần như toàn bộ khí vận Nhân tộc, trở thành chúa tể Nhân tộc trên danh nghĩa lẫn thực tế. "Nhân tộc triệt ly Đông Hải, dời về cố thổ!" Tô Mặc ban ra đạo ý chỉ cuối cùng.

Câu nói này càng khiến toàn thể Nhân tộc vui mừng khôn xiết, chỉ có cố thổ mới là quê hương thực sự của Nhân tộc.

Sau khi Tô Mặc nói xong, Thái Huyền Sơn khẽ rung động, ngay sau đó trực tiếp phá vỡ hư không vô tận, xuất hiện tại cương vực từng thuộc về Nhân tộc. "Cuối cùng cũng về rồi..." Tất cả các lão nhân Nhân tộc đều nước mắt lưng tròng.

Dù lúc này phía đông Hồng Hoang tan hoang khắp nơi, Nhân tộc vẫn tràn đầy nhiệt huyết.

Trong lúc Tô Mặc đang xử lý sự vụ Nhân tộc, trong đầu bỗng vang lên một tiếng chuông trong trẻo. "Tử Tiêu Cung?" Tô Mặc thần sắc nghiêm lại, cảm nhận được nguồn gốc của tiếng chuông.

Mỗi lần Tử Tiêu Cung mở ra, nhất định sẽ có đại sự xảy ra.

Lần này ngay cả Tô Mặc cũng được mời, rõ ràng là công nhận y có tư cách chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng không biết, Tử Tiêu Cung vì sao lại mở ra không biết bao nhiêu lần... "Lần này đi, e rằng là để thương thảo chuyện lượng kiếp kế tiếp." Tô Mặc chỉ suy nghĩ một chút, quyết định đi theo cảm ứng đến ngoài Tam Thập Tam Thiên, quả nhiên thấy được một tòa cung điện tử khí lượn lờ.

Khi Tô Mặc tiến vào Tử Tiêu Cung, các Thánh nhân khác đã sớm đến, dùng những ánh mắt khác nhau nhìn về phía Tô Mặc.

Lão Tử vẫn tĩnh lặng như giếng cổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì có chút căm ghét, Thông Thiên Giáo Chủ thì hòa nhã, Nữ Oa phức tạp, chỉ có hai Thánh nhân Tây Phương Giáo là oán hận tột cùng! "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã hoàn toàn xé rách mặt mũi, nhất định phải giải quyết triệt để mối họa này!" Tô Mặc thần sắc vô cùng bình thản, nhưng trong lòng lại nổi lên sát ý ngút trời đối với hai vị Thánh nhân. "Lần này triệu tập các ngươi đến, là để thương nghị đầu đuôi của lượng kiếp này." Hồng Quân thản nhiên nói.

Lâu không ai nói gì... bởi vì các Thánh nhân khác căn bản chẳng có gì để nói.

Lần này là thịnh thế của Nhân tộc, nhưng Nhân tộc lại hoàn toàn trở thành vật tư hữu của Tô Mặc, có gì hay mà thương nghị?

Chuẩn Đề Đạo Nhân mắt đảo một vòng rồi nói: "Lão sư, Nhân tộc e là đã không phải nơi chúng ta có thể nhúng tay vào nữa rồi." Hồng

Quân khẽ gật đầu, nhìn về phía Tô Mặc nói: "Ngươi cũng nên hiểu, Nhân tộc tuyệt đối không phải vật tư hữu." Nhưng Nữ Oa đã nhầm, Tô Mặc chưa bao giờ gửi gắm sinh cơ của mình vào người khác, hắn chỉ tin vào chính mình.

Tô Mặc cười một tiếng, nói: "Ta tự nhiên hiểu, chỉ là dù ta có hoàn toàn buông tay, các ngươi cũng không xứng nhúng chàm." Lời này thật không phải Tô Mặc khoác lác, Nhân tộc hiện tại đã hoàn toàn thay đổi lịch sử, không còn yếu ớt như xưa.

Tất cả đạo thống của các Thánh nhân cộng lại, cũng không bằng nội tình sâu dày của Nhân tộc.

Sắc mặt các Thánh nhân khác lập tức trở nên khó coi, thật sự không tìm được lý do nào để phản bác.

Chương 69

Nhân tộc yếu ớt, Thánh nhân mới có thể mượn đó bố cục.

Nhưng Nhân tộc hiện tại đã trở thành một thế lực khổng lồ, muốn làm con cờ cũng có chút không thể.

Một bàn cờ hay, kể từ khi Tô Mặc xuất hiện đã hoàn toàn bị đảo lộn!

Hồng Quân thấy vậy, thản nhiên nói: "Thế sự biến đổi, mọi thứ đều chưa từng định sẵn." Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói: "Thiên Đình trống rỗng, vị trí chí tôn còn khuyết, không biết lão sư có cách nào?" Thiên Đình Yêu tộc cuối cùng tức giận tông sập Bất Chu Sơn khiến tất cả các Thánh nhân phải gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh.

Nếu không phải cuối cùng Tô Mặc và Nữ Oa giải quyết, không biết sẽ gây ra đại họa gì.

Để ngăn chặn chuyện này tái diễn, tất cả các Thánh nhân đều muốn tìm một vị chủ nhân Thiên Đình ngoan ngoãn nghe lời, không phải là một tồn tại có thể thoát khỏi sự chưởng khống, điểm này ngay cả Tô Mặc cũng không ngoại lệ. "Ta có người để chọn." Hồng Quân nói xong, một nam một nữ hai vị đạo đồng có chút kinh hãi bước ra. "Ra mắt các vị Thánh nhân!" "Nam đồng là Hạo Thiên, nữ đồng là Dao Trì, là đạo đồng bên cạnh ta.

Ta sẽ phái họ xuống hạ giới lập nên Thiên Đình." Hồng Quân nói.

Các Thánh nhân lúc này mới hài lòng gật đầu.

Tuy hai vị đạo đồng đi theo Hồng Quân nhiều năm, nhưng đúng là người đáng tin cậy.

Quan trọng nhất là, họ không có bất kỳ giao thiệp nào với Tô Mặc!

"Nếu đã không tranh được ở dưới đất, vậy chúng ta sẽ lôi kéo Thiên Đình!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn hai vị chủ nhân tương lai của Thiên Đình với ánh mắt đầy thâm ý, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì mang theo một nụ cười nhẹ, cũng có vẻ như đang suy tính điều gì đó.

Tô Mặc vốn chỉ định giữ lấy Nhân tộc là đủ, nhưng sau khi thấy ánh mắt khác thường của mấy vị Thánh nhân, lập tức thay đổi suy nghĩ. "Trong này phần lớn Thánh nhân đều có thù với ta, một khi để họ chưởng khống Thiên Đình, tương lai nhất định sẽ mang đến cho ta không ít phiền phức, chi bằng ta ra tay trước để chiếm thế thượng phong!" Trải qua không ít kiếp nạn, tâm tính của Tô Mặc đã sớm xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Có thể bóp chết phiền phức từ trong trứng nước là một chuyện tốt.

Nếu Tô Mặc thật sự nắm giữ cả Thiên Đình, những Thánh nhân kia cũng hoàn toàn mất đi uy hiếp đối với y.

Nghĩ vậy, Tô Mặc cũng mỉm cười với hai vị đạo đồng, nhưng Hạo Thiên và Dao Trì lại không để lại dấu vết lùi về sau một bước, trong ánh mắt mang theo chút sợ hãi.

Vãi chưởng?

Chẳng lẽ nụ cười của lão tử đáng sợ vậy sao?

Tô Mặc khóe miệng giật giật, cũng không hiểu nguyên nhân Hạo Thiên và Dao Trì sợ hãi.

Y đâu biết rằng, mấy năm nay y làm mưa làm gió, hai vị tiểu đạo đồng thường ngày đi theo Hồng Quân đã sớm nghe danh y, chỉ là phần lớn đều không tốt, thậm chí có thể nói là ác liệt đến cực điểm.

Ví dụ như diệt tuyệt Cực Tây Chi Địa, san bằng Đại La Thiên, đồ sát ba ngàn khách mời Tử Tiêu Cung, đã để lại trong lòng Hạo Thiên

và Dao Trì bóng ma khó phai mờ. "Sau này nhất định phải tránh xa người này!" Hạo Thiên truyền âm cho Dao Trì.

Dao Trì nghiêm túc gật đầu, sớm đã bị Tô Mặc dọa cho mặt mày tái mét.

Sự thay đổi của Dao Trì và Hạo Thiên tự nhiên thu hút sự chú ý của tất cả các Thánh nhân, tất cả đều trong lòng vui mừng, cảm thấy cơ hội đã đến.

Hồng Quân ban cho không ít bảo bối, lệnh cho Hạo Thiên và Dao Trì xuống hạ giới sáng lập Thiên Đình.

Các Thánh nhân còn lại cũng vì sự tồn tại của Tô Mặc mà không khí trở nên gượng gạo, không lâu sau liền giải tán. ...

Có mệnh lệnh của Hồng Quân, Hạo Thiên và Dao Trì nhanh chóng lập nên Thiên Đình.

Nhưng vì thực lực của hai vị đạo đồng quá thấp, xa xa không có được uy thế của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, nên phần lớn tu luyện giả căn bản không nể mặt Thiên Đình.

May mà trong tay Hạo Thiên và Dao Trì có một cây Bàn Đào, dựa vào Bàn Đào Đại Hội, cũng lôi kéo được một nhóm tiên nhân thực lực bình thường, miễn cưỡng chống đỡ được cái vỏ Thiên Đình. "Trẫm không cam tâm!" Hạo Thiên mặt mày phiền muộn khổ não, cảm thấy phiền lòng vì cảnh ngộ của mình.

Phụng mệnh Hồng Quân sáng lập Thiên Đình, trong lòng Hạo Thiên cũng có một phen dã tâm, dù không thể đạt đến độ cao của Thiên Đình viễn cổ, cũng muốn vạn tiên triều bái.

Nhưng hiện tại chỉ có vài con mèo con chó con, khiến y cảm thấy vô cùng thất bại. "Bệ hạ, tại sao không mời mấy vị Thánh nhân kia?" Dao Trì cẩn thận hỏi.

Năm đó ở Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên và Dao Trì rõ ràng cảm nhận được thiện ý toát ra từ mấy vị Thánh nhân.

Nếu mời các Thánh nhân đó một lần, tuyệt đối có thể chống đỡ cho Thiên Đình, phần lớn sinh linh sẽ lựa chọn thần phục.

Hạo Thiên mắt sáng lên, nói: "Đây quả là một ý hay!" Cả ngày đi lôi kéo tiên nhân, lại quên mất mượn thế! "Ta nhớ ngày đó người tỏa ra thiện ý với ta có Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân của Tây Phương Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn có...

Thái Huyền Thị..." Dao Trì bẻ ngón tay nói.

Chương 70

Hạo Thiên suy nghĩ một lát rồi nói: "Mời ba vị Thánh nhân đầu là đủ rồi, Thái Huyền Thị... không phải chính đạo, e rằng sẽ mang đến bất trắc cho Thiên Đình." Trong lúc hai người đang thương nghị danh sách mời, một tiếng cười sảng khoái từ xa vọng lại, nhanh chóng truyền đến tai Hạo Thiên và Dao Trì. "Bệ hạ đã muốn mời Thánh nhân, tại sao lại bỏ sót ta?" Nghe thấy giọng nói này, Hạo Thiên toàn thân run rẩy, Dao Trì cũng mặt mày trắng bệch, có một cảm giác kinh hoàng như nói xấu bị bắt tại trận. "Quả nhiên còn quá non..." Tô Mặc sải bước tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, thoải mái như về nhà mình, không có chút khó chịu nào. "Thái Huyền Thị... tiền bối..." Hạo Thiên và Dao Trì càng sợ hãi hơn, không thể không theo lễ số bái kiến Tô Mặc.

Lúc này trong lòng Hạo Thiên lại đang mắng thầm, đám tiên nhân mà y vất vả lôi kéo, lúc này đã chạy sạch không còn một mống, căn bản không có chút tác dụng nào! "Bệ hạ mau mau đứng lên!" Tô Mặc phất tay áo, một cơn gió nhẹ nhàng nâng Hạo Thiên và Dao Trì dậy.

Hạo Thiên nuốt nước bọt, nói: "Thái Huyền Thị tiền bối, cớ gì lại đến Thiên Đình của ta?" "Tự nhiên là vì bệ hạ mà bài ưu giải nạn, nghe nói Thiên Đình của bệ hạ thực lực không đủ, không có uy tín, e rằng có vi phạm ý của Đạo Tổ." Tô Mặc chậm rãi nói.

Cũng chẳng có quan hệ gì với ngươi!

Hạo Thiên gầm thét trong lòng, nhưng bề ngoài lại không dám biểu lộ, chỉ nhàn nhạt nói: "Đa tạ Thái Huyền Thị tiền bối vì ta lo nghĩ, chỉ là Thiên Đình vừa mới thành lập, tự nhiên sẽ không có cảnh thịnh vượng, Đạo Tổ cũng sẽ thông cảm cho ta." Nếu là người bình

thường, lúc này đã hiểu ý Hạo Thiên mà rời đi.

Nhưng Tô Mặc dù sao cũng không phải người thường, cười nhạt nói: "Chẳng lẽ bệ hạ không phát hiện mình đã rơi vào hiểm cảnh?" Sự nguy hiểm trên mặt Hạo Thiên hoàn toàn thu lại, vô cùng bình thản nói: "Thái Huyền Thị tiền bối nói đùa rồi, trẫm chưa từng có cảm giác đó." "Nếu đã như vậy, vậy ta xin cáo lui." Tô Mặc cũng không cảm thấy tức giận, trực tiếp rời khỏi Thiên Đình.

Đợi Tô Mặc hoàn toàn đi khỏi, sắc mặt Hạo Thiên trong nháy mắt trở nên khó coi đến cực điểm, nói: "Tô Mặc, rõ ràng không coi trẫm ra gì!" Dao Trì vội vàng an ủi mấy câu, mới khiến Hạo Thiên dằn xuống cơn giận. "Sau này trẫm nhất định sẽ đứng trên đỉnh Hồng Hoang, nhất định phải khiến Tô Mặc hối hận cả đời." Hạo Thiên cuối cùng âm trầm nói.

Một lát sau, một đạo huyền quang xuyên qua mây mù, toát ra cảm giác tường hòa an ninh, ngay sau đó liền có một tiên nhân hô lớn: "Hồi bẩm bệ hạ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu kiến!" "Mau mau mời vào!" Hạo Thiên lập tức vui mừng ra mặt, cơn tức giận vừa rồi cũng không cánh mà bay.

Nhanh chóng, một người đàn ông trung niên đầu đội mũ cao, dung mạo cổ phác uy nghiêm bước vào, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hành lễ trước, sau đó nói: "Ta thấy thanh minh sát khí ngút trời, e có yêu tà đến gây rối, nên đến bái kiến bệ hạ, thấy bệ hạ mọi sự an lành, ta liền yên tâm rồi." Hạo Thiên cười ha hả nghênh đón Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Thiên tôn hà tất như thế, ta sớm đã quen rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, nói: "Lễ không thể phế, bệ hạ dù sao cũng là chủ của Thiên Đình." Nghe vậy, Hạo Thiên càng có hảo cảm với Nguyên Thủy Thiên Tôn, không nhịn được kéo lão nói chuyện một hồi, đem hết nỗi khổ khi sáng lập Thiên Đình

ra kể.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười nói: "Bệ hạ, Xiển Giáo của ta có một đám đệ tử tạm thời không có việc gì, có thể giúp bệ hạ trấn áp Hồng Hoang." "Như vậy có được không?" Hạo Thiên trong lòng vui mừng, nhưng bề ngoài lại không ngừng từ chối.

Cuối cùng sau một hồi giao đàm, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng phái Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng tạm thời đến Thiên Đình, giúp Hạo Thiên trấn áp. "Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên không nhịn được nữa rồi." Tô Mặc mỉm cười nói.

Những gì y vừa nói tuyệt không phải là lời nói suông, vị trí của Hạo Thiên quả thực có không ít rủi ro, Thiên Đình Yêu tộc là một ví dụ.

Chỉ tiếc là vị chủ nhân Thiên Đình mới nhậm chức này hoàn toàn không tin tưởng y, Tô Mặc cũng không có hứng thú cầu xin mà nói cho hắn biết.

Đã đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tô Mặc càng không nương tay. "Nếu đã không có nguy hiểm gì, vậy ta tạo ra một cái!" Nguồn gốc của sát kiếp, Tô Mặc nhanh chóng chọn được người bạn cũ của mình - Minh Hà Lão Tổ.

Giữa biển máu vô tận, một bóng người cao ngất dần dần giáng lâm, biển máu xung quanh không ngừng cuộn trào, dường như mang theo nỗi sợ hãi sâu sắc. "Minh Hà đạo hữu, ra gặp mặt đi." Tô Mặc nhàn nhạt nói.

Một dòng máu đột nhiên dâng lên, dần dần hóa thành thân thể một lão giả, chính là Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ gượng cười nói với Tô Mặc: "Thái Huyền Thị đạo hữu...

à không, Thái Huyền Thị tiền bối, chuyện năm xưa tấn công Nhân tộc, không có chút quan hệ nào với ta cả!" "Ta biết." Tô Mặc bình tĩnh nhìn Minh Hà Lão Tổ, "Nếu ngươi dám động thủ, biển máu vô tận cũng không bảo vệ được ngươi." Sự uy hiếp trần trụi này khiến thân thể Minh Hà Lão Tổ run lên bần bật, một lát sau mới hỏi: "Vậy tiền bối đến đây có chuyện gì?" "Hứa cho ngươi một hồi tạo hóa." Tô Mặc cười nói. "Tạo hóa của Thái Huyền Thị tiền bối ta không dám nhận..." Ánh mắt Minh Hà Lão Tổ có chút lảng tránh.

Tô Mặc trực tiếp nói: "Không muốn, vậy ta đi tìm người khác." "Đợi đã!" Minh Hà Lão Tổ thần sắc biến đổi không ngừng, cuối cùng nghiến răng nói: "Thái Huyền Thị tiền bối, rốt cuộc là tạo hóa gì, có thể nói rõ với ta không?" Tô Mặc hai tay khoanh lại, có chút lười biếng nói: "Thiên Đình, có hứng thú không?" Thiên Đình?

Minh Hà Lão Tổ ngẩn ra, hỏi: "Nhưng ta nghe nói, Thiên Đình được Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo bảo vệ..." Vốn dĩ khi Thiên Đình mới lập, Minh Hà Lão Tổ cũng có ý định đi kiếm chác, nhưng cuối cùng vì sợ mấy vị Thánh nhân mà bỏ cuộc. "Ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng sợ?" Tô Mặc lạnh lùng cười nói. "Tự nhiên không... chỉ là chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn..." Minh Hà Lão Tổ lúng túng nói.

Vô duyên vô cớ chọc vào một vị Thánh nhân, quả thực là không muốn sống nữa.

Dù được mệnh danh là bất tử bất diệt, Minh Hà Lão Tổ cũng không muốn thử xem giới hạn của Thánh nhân ở đâu. "Ta sẽ thay ngươi cản trở một chút, ngươi có thể thỏa sức ra tay, chỉ cần không vượt quá giới hạn." Tô Mặc nhàn nhạt nói.

Minh Hà Lão Tổ hai mắt khẽ híp lại, không hiểu tại sao Tô Mặc lại đột nhiên cho mình những lợi ích như vậy. "Tô Mặc đã đạt đến đẳng cấp Thánh nhân, mỗi bước đi đều có thâm ý, đừng đoán mò

nữa." "Suy nghĩ thế nào?" Tô Mặc hỏi. "Ta đồng ý!" Minh Hà Lão Tổ mắt đảo một vòng, "Nhưng ta có một yêu cầu." "Nói đi." Tô Mặc nói.

Chương 71

Minh Hà Lão Tổ trên mặt lộ ra một tia nịnh nọt, nói: "Cái đó... hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo có chút ân oán với ta, xin Thái Huyền Thị tiền bối có thể che chở một chút." Tô Mặc khóe miệng khẽ giật giật, Minh Hà Lão Tổ thân là phó giáo chủ, đối mặt cường địch lại lâm trận bỏ chạy, khó trách hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo lại có thù oán với lão.

Chỉ là Minh Hà chọn đầu quân dưới trướng y, không biết có âm mưu gì không... "Thực lực mới là mấu chốt của mọi âm mưu, Minh Hà dù có nhảy nhót thế nào, không thành Thánh nhân chung quy không thể siêu thoát." Tô Mặc nói: "Ta đồng ý." Minh Hà Lão Tổ lập tức mừng rỡ, có Tô Mặc che chở, lão sẽ không còn lo lắng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bày ra sát cục đối phó mình.

Ngay sau đó, trong tay Tô Mặc xuất hiện một tờ giấy cổ xưa, trên đó ghi lại khế ước Minh Hà Lão Tổ nhận Tô Mặc làm chủ.

Minh Hà Lão Tổ trong lòng cay đắng đến cực điểm, nửa ngày cũng không có ý định ký, nhưng khi đối diện với đôi mắt vô cảm của Tô Mặc, lập tức toàn thân run rẩy, sinh ra nỗi sợ hãi cực lớn. "Dám giở trò với ta?" Minh Hà Lão Tổ hồn bay phách lạc, căn bản không dám ngỗ nghịch ý của Tô Mặc, vội vàng ký tên của mình.

Thiên Đạo khế ước có hiệu lực, Minh Hà Lão Tổ nhận Tô Mặc làm chủ! ...

Nếu nói về âm hiểm quỷ quyệt, quỷ dị khó lường, Minh Hà Lão Tổ hoàn toàn có thể kiêu ngạo khắp Hồng Hoang.

U Minh Huyết Hải bất tử bất diệt, có ba tỷ ba trăm triệu Huyết Thần Tử, trước khi Tô Mặc chưa nổi danh, lão là thủ lĩnh Ma Đạo

được công nhận. "Nghe nói Thiên Đình có một cây Bàn Đào, có thể trực tiếp lấy về." Minh Hà Lão Tổ cũng không phải người tốt lành gì, trực tiếp hóa thành biển máu ngút trời cuộn lên Thiên Đình. "Minh Hà Lão Tổ!" Thập Nhị Kim Tiên đang trấn thủ đều trong lòng trầm xuống.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, nói về căn nguyên có căn nguyên, nói về thực lực có thực lực, cả Hồng Hoang ít ai dám chọc vào.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ lại thuộc về số ít đó. "Tiểu bối không mau cút đi!" Biển máu mà Minh Hà Lão Tổ hóa thân, ô uế hôi thối, xô Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ngã nghiêng ngã ngửa.

Quảng Thành Tử ánh mắt lạnh đi, lật tay, một cái ấn nhỏ gặp gió liền lớn, hướng thẳng vào biển máu mà đập xuống!

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ, nhưng biển máu vẫn không thay đổi, hướng về toàn bộ Thiên Đình mà lan ra.

Lúc này, nỗi uất kết trong lòng Hạo Thiên đã được giải tỏa, trong lòng tràn đầy khao khát báo thù đang chờ được thi triển.

Nhưng khi thấy biển máu ngút trời, sắc mặt đại biến. "Minh Hà Lão Tổ!

Ngươi dám tự tiện xông vào Thiên Đình!" Hạo Thiên gầm lên.

Minh Hà Lão Tổ chỉ lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Cây Bàn Đào đâu?

Giao ra đây!" Hạo Thiên ngẩn ra, mặt và cổ đỏ bừng, nói: "Đây là linh vật Đạo Tổ ban cho ta, há có thể để ngươi nhòm ngó?" "Vậy lão tổ ta tự đi tìm!" Minh Hà Lão Tổ ma tính đại phát, không ngừng tàn sát thôn phệ sinh linh của toàn bộ Thiên Đình, chỉ để lại Hạo Thiên và

Dao Trì run rẩy không biết làm sao. "Đúng rồi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Hạo Thiên vội vàng hét lên, "Chẳng lẽ ngươi không sợ Thánh nhân?" Sợ!

Sợ chết đi được!

Chỉ là trời sập có người cao chống, có Tô Mặc xung phong ở phía trước, Minh Hà Lão Tổ chỉ cần diễn tốt vai của mình là đủ.

Lúc này, ngoài cửa Ngọc Hư Cung ở Đại La Thiên, Tô Mặc đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tức giận, nhẹ nhàng nói: "Nhân Hoàng Thái Huyền Thị, đến đây so tài với Nguyên Thủy đạo hữu một phen." Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt âm trầm đến cực điểm, lạnh giọng nói: "Ngươi sai khiến Minh Hà tấn công Thiên Đình?" Thế gian làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.

Lão vừa định đi xua đuổi Minh Hà Lão Tổ, Tô Mặc đã chặn ngay trước cửa đạo trường, trong đó nhất định có đại âm mưu!

Nhưng Tô Mặc lại không nói một lời, nghênh diện liền tung ra một quyền!

Ầm!

Sóng gợn vô hình chấn động, một mảng lớn hư không bị xé rách, chỉ còn lại hỗn độn sơ khai nhất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói: "Tốt, nếu ngươi tìm chết, vậy ta thành toàn cho ngươi!" Bàn Cổ Phiên đã sớm được tu phục hoàn toàn lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng vô lượng, va chạm với quyền phong của Tô Mặc, tạo ra từng trận bão năng lượng kinh khủng.

Binh!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lùi về sau mấy bước, Tô Mặc đứng sừng

sững trong hư không, không hề lay động. "Sức mạnh của ngươi sao có thể tăng vọt nhiều như vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên là khó tin, sau đó bỗng nhiên thấy giữa mi tâm Tô Mặc hỗn độn sinh sôi, trong lòng nổi lên sóng biển kinh thiên.

Hỗn Độn Châu!

Hỗn Độn Chí Bảo, gần như không dung được trong thế gian.

Bất kể là Hỗn Độn Thanh Liên, Hỗn Độn Châu hay Khai Thiên Phủ đều chỉ xuất hiện một thời gian rồi hoàn toàn biến mất, hoặc bị hủy diệt hoặc bị phân giải, chỉ có một món Tạo Hóa Ngọc Điệp là do Hồng Quân chấp chưởng.

Hồng Quân là ai?

Chương 72

Đạo Tổ Hồng Hoang, hóa thân của Thiên Đạo, cảnh giới trên cả Thánh nhân, vì thế mới có cơ duyên chấp chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng Hỗn Độn Chí Bảo kinh khủng như vậy, lại liên tiếp xuất hiện trên người Tô Mặc!

Bên trong Hỗn Độn Châu ẩn chứa vô cùng hỗn độn, là do vô cùng hỗn độn diễn hóa sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa mà sinh ra.

Khi Hồng Hoang xuất hiện thì phân giải phản bổ, không dung được trong thế gian.

Bây giờ đã kinh khủng như vậy, sau này nếu thành Thánh chẳng phải sẽ một bước lên trời sao? "Nguyên Thủy đạo hữu, thất thần rồi." Tô Mặc nhàn nhạt nói, sau đó lại tung ra một quyền, chấn động cả Đại La Thiên nứt ra không ngừng, như thể sắp bị hủy diệt bất cứ lúc nào!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lùi lại mấy bước, chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, không còn chút sức lực nào, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Không phải bị thương, mà là tức đến mức này!

Đường đường là Thánh nhân, lại bị một tiểu bối ép đến cảnh giới này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng buông bỏ hết mọi sự xem nhẹ, đỉnh đầu tam hoa, bước chân sinh sen, chư thiên khánh vân che khuất bầu trời, Bàn Cổ Phiên càng ầm ầm áp xuống, sức mạnh bàng bạc đến cực điểm gần như áp sập cả trời đất.

Đối mặt với Tô Mặc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng

không che giấu sức mạnh của mình nữa, dù có hủy diệt cả trời đất, cũng phải diệt sát Tô Mặc.

Tô Mặc khẽ quát một tiếng, Tru Tiên Tứ Kiếm cùng xuất hiện, một phương trận đồ bao phủ, trực tiếp bày ra Tru Tiên Kiếm Trận.

Hôm nay đã khác xưa, bây giờ Tô Mặc lại thi triển Tru Tiên Kiếm Trận, uy năng gần như kinh thiên động địa, ngay khoảnh khắc hiện thế, cả Đại La Thiên đã xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Sát lục chi khí ngút trời ngưng kết thành vô biên kiếm khí, tầng tầng bao phủ, vô cùng vô tận, cứng rắn đánh bật Bàn Cổ Phiên sang một bên, quang hoa cũng bị che lấp hoàn toàn.

Thấy Tru Tiên Kiếm Trận sắp bị phá vỡ, sát khí giữa hai hàng lông mày của Tô Mặc lóe lên, dường như lại quay về trạng thái bị huyết hải xâm thực.

Dưới sự khống chế của Tô Mặc, vô số sát lục chi khí biến hóa vạn ngàn, mang theo khí phách muốn thế sát Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trên Thiên Đình, Hạo Thiên ngây người, thậm chí quên cả Minh Hà Lão Tổ đang ở bên cạnh. "Thái Huyền Thị, thật là vô pháp vô thiên..." Trong lòng hắn sinh ra chút hối hận.

Sớm biết Thái Huyền Thị hung tàn như vậy, dù không muốn giao thiệp, Hạo Thiên cũng sẽ không quá lạnh lùng, thậm chí phải tìm mọi cách lấy lòng mới phải.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã quá muộn, Hạo Thiên vô cùng rõ ràng nguyên nhân tranh đấu giữa Tô Mặc và Nguyên Thủy Thiên Tôn, vị trí chủ nhân Thiên Đình có ngồi vững được không, cũng sẽ được quyết định trong trận chiến này. "Bệ hạ, không mau lấy cây Bàn Đào ra?" Minh Hà Lão Tổ âm hiểm nói.

Hạo Thiên lúc này mới như tỉnh mộng, trên mặt gượng gạo cười,

vội vàng nói: "Trẫm sẽ phái người đi lấy!" Lúc này Đại La Thiên xuất hiện những vết nứt, khí tức hủy diệt lan tỏa khắp mọi ngóc ngách.

Hai vị cấp Thánh nhân giao thủ, đối với thiên địa nơi đó uy hiếp quả thực là hủy diệt.

Ngoài Hồng Hoang thực ra có không ít tiểu thế giới tồn tại, một số bị các tu luyện giả ẩn thế chiếm giữ, sáng lập tông môn, hoặc tự nhiên thai nghén ra sinh mệnh, dần dần diễn biến thành một phương thế giới thực sự.

Riêng Đại La Thiên có đến hàng ngàn hàng vạn tiểu thế giới như vậy.

Vì sự tồn tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đại La Thiên có không ít tu luyện giả nhập trú, nhưng giờ đây tất cả đều bị vạ lây, ít nhất hàng ngàn tỷ sinh linh vì thế mà bị hủy diệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa bị vô số kiếm khí đẩy lui, khí tức cũng có chút không ổn định.

Dù Nguyên Thủy Thiên Tôn đạo pháp tinh thông, cũng không thể xông ra khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Không có bốn vị Thánh nhân, tuyệt đối không có nửa phần khả năng!

Nhưng Tô Mặc muốn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể, Thánh nhân đã sớm ký thác nguyên thần vào hư không, vạn cổ bất diệt.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Tô Mặc ép đến mức này, mặt đã sớm đỏ bừng, nội tâm bi phẫn.

Đúng lúc này, từ trời xa, đột nhiên xuất hiện ba bóng người, chính là Lão Tử nhất khí hóa tam thanh.

Ba đạo hóa thân không nói gì, chỉ lặng lẽ giơ binh khí trong tay, xông vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Cùng với sự viện trợ của Lão Tử, áp lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn giảm đi nhiều, khóe miệng Tô Mặc lại khẽ nhếch lên.

Nếu hai vị đã vào Tru Tiên Kiếm Trận, vậy hai vị còn lại e rằng cũng không nhịn được nữa.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, gần như trong một thoáng, hai đạo kim quang bùng nổ, huy hoàng chói mắt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đồng thời xuất hiện, cao giọng hét: "Hai vị đạo hữu, chúng ta đến giúp!" Nói xong, hai Thánh nhân Tây Phương Giáo cũng lao vào Tru Tiên Kiếm Trận, tứ Thánh tề tụ, cùng nhau phá trận!

Hỗn độn hồng mông, vạn vật quy nguyên, Phật quang vạn trượng, phạm âm không dứt, làm cho Tru Tiên Kiếm Trận không ngừng rung động, dường như đã đạt đến cực hạn.

Bốn vị Thánh nhân từ bốn phương vị của Tru Tiên Kiếm Trận phá trận, không chút phòng bị lẫn nhau, Tru Tiên Kiếm Trận cuối cùng ầm một tiếng nổ lớn, tứ kiếm và trận đồ bay ngược ra ngoài, rơi vào trong tay áo Tô Mặc. "Thái Huyền Thị, ngươi còn có mánh khóe gì?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân thản nhiên nói.

Tô Mặc sắc mặt từ đầu đến cuối đều mang một nụ cười nhẹ, nói: "Các vị đều là Thánh nhân đường đường, liên thủ đối phó Tô Mặc, không cảm thấy có chút vô sỉ sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ nói: "Ngươi đã sa vào ma đạo, chúng ta thay trời hành đạo trừ yêu diệt ma, tự nhiên không cần giảng quy củ!" Quả nhiên thầy nào trò nấy...

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo hành sự bá đạo, một lời không hợp liền mượn danh đại nghĩa, căn bản không cho người khác biện bác.

Chương 73

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng là cao thủ trong lĩnh vực này, rõ ràng là muốn bốn đánh một.

Tô Mặc âm thầm cười lạnh, sau đó liền trực tiếp tung ra một quyền!

Nếu đã sớm xé rách mặt mũi, chỉ có đánh một trận mới là chính đạo.

Bốn vị Thánh nhân đã sớm có chuẩn bị, mỗi người thi triển thần thông, nhất thời lưu quang rực rỡ, hư vô hỗn độn diễn hóa, hóa giải một quyền của Tô Mặc vào vô hình.

Nhân lúc này, khí tức của Tô Mặc cuối cùng cũng leo lên đỉnh điểm, thân ảnh khủng bố ba đầu sáu tay tràn ngập giữa trời đất, sáu món chí bảo nắm trong tay, phảng phất như có thể xé nát cả Hồng Hoang. "Cơ hội cuối cùng để diệt sát tên này." Tiếp Dẫn Đạo Nhân lẩm bẩm.

Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng Tô Mặc không phải Thánh nhân.

Lúc này Tô Mặc khí hậu chưa thành, tứ Thánh cùng đến, chính là cơ hội tốt nhất để diệt sát tên này, đưa mọi thứ trở về quỹ đạo. "Muốn giết ta?

Các ngươi cũng xứng sao?" “Ta đảo yếu khán khán tinh huyết của các ngươi nhiều, hay tinh huyết của ta nhiều!” "Tà ma ngoại đạo!

Đáng chém!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấp giọng gầm lên.

Rõ ràng là bị bao vây, nhưng Tô Mặc lại như đang bao vây tứ Thánh, cười gằn nói: "Tà ma chó má gì!

Ai thắng thì người đó đúng!" Tô Mặc một tay nắm chặt Khai Thiên Phủ, sức mạnh cuồng bạo từ lưỡi búa bùng phát ra, ánh sáng đen đặc che lấp tất cả, Đại La Thiên càng không chịu nổi nữa, trong nháy mắt nổ tung!

Ngay sau đó, Tru Tiên Tứ Kiếm đồng thời chém xuống, bùng phát ra kiếm quang rực rỡ, sát ý xuyên thấu ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, vô tận hỗn độn vì thế mà bị phá diệt.

Bốn vị Thánh nhân bảo tướng trang nghiêm, vạn loại thuật pháp cùng bay, tầng tầng che lấp, hỗn độn vô lượng quang rải khắp mọi ngóc ngách Hồng Hoang, nổ ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Đúng lúc này, Tô Mặc đột nhiên động, Thí Thần Thương như một con hắc long gầm thét, đột ngột đâm ra!

Mục tiêu của y không phải tứ Thánh, mà là Ngọc Hư Cung đang chao đảo trong dòng chảy hỗn loạn vô tận. "Nghiệt chướng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, lập tức mắt tóe lửa.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thực lực mạnh nhất, Khai Thiên Phủ phần lớn sức mạnh đều hướng về lão, lúc này căn bản không thể phân tâm!

Một cây cầu vàng xuất hiện giữa không trung, đột nhiên định trụ hư không, chính là ba đạo phân thân của Lão Tử đứng sừng sững ngoài trời, lạnh lùng nhìn Tô Mặc.

Sau mấy trăm năm tu dưỡng, Lão Tử cuối cùng cũng miễn cưỡng bù đắp được đạo thương, nhưng muốn thực sự khỏi hẳn, phải hoàn toàn tái lập đạo thống.

Lần này nếu có thể trọng thương thậm chí đánh giết Tô Mặc, Nhân Giáo sẽ có đủ thời gian để vùng dậy, vì vậy Lão Tử thật sự đã liều mạng cản trở Tô Mặc, chỉ để tạo cơ hội cho ba Thánh nhân còn

lại. "Chỉ bằng ngươi cũng dám cản ta?" (Cầu theo dõi, cầu theo dõi) Tô Mặc hét dài một tiếng, Hỗn Độn Châu ở mi tâm tỏa ra uy năng, sức mạnh đủ để áp sập cả Hồng Hoang gia trì lên Thí Thần Thương.

Thương mang bạo trướng trăm lần, bao trùm cả Lão Tử và toàn bộ Ngọc Hư Cung.

Trong dòng chảy hỗn loạn của thời không, tất cả môn nhân Ngọc Hư Cung mặt lộ vẻ tuyệt vọng nhìn ánh sáng diệt thế đang dần đến gần.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả đều bị nghiền thành tro bụi.

Lão Tử càng bị đánh vỡ thần thông, hóa thành hình dạng lão giả ban đầu, bị sức mạnh khổng lồ đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Nếu không phải Thái Cực Đồ cản trở một lát, một thương của Tô Mặc trực tiếp có thể khiến Lão Tử cả một lượng kiếp không thể lộ diện.

Dù vậy, Lão Tử cũng thần sắc u ám, rơi vào ngoài vô cùng hỗn độn. "Thái Huyền Thị!

Ngươi diệt đạo thống của ta!

Ta nhất định sẽ chém nguyên thần của ngươi!" Gân xanh trên trán Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi lên dữ tợn.

Chưa bao giờ có dục vọng muốn giết một người như vậy, ngay cả tâm cảnh Thái Thượng Vong Tình cũng không thể duy trì.

Sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân thì vô cùng khó coi, tứ Thánh chém giết Tô Mặc, không ngờ lại bị Tô Mặc tiên phát chế nhân, trực tiếp phế đi một tôn. "Đừng lo, đây là uy năng của Hỗn Độn Châu bộc phát." Giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh đến cực hạn.

Uy năng này Tô Mặc không thể bộc phát được bao nhiêu lần, huống hồ tam Thánh chỉ cần chuẩn bị một chút, cũng có thể đối phó được.

Tô Mặc sáu tay cùng múa, lực lượng kinh khủng bùng nổ, tinh hà đứt gãy, trời đất u ám, va chạm với tam Thánh, bão năng lượng tùy ý hủy diệt mọi thứ, quét ngang chư thiên.

Dù thế nào đi nữa, Tô Mặc chung quy không phải Thánh nhân, đối phó một vị Thánh nhân có thể chiếm thượng phong, đối phó hai vị cũng có thể xoay sở, nhưng ba vị Thánh nhân thì không thể đối kháng.

Huống hồ ba vị Thánh nhân mỗi người đều mang sát ý nồng đậm, ra tay toàn lực, thân thể Tô Mặc trong vài hơi thở ngắn ngủi đã nổ tung hàng trăm lần, sau đó lại trong nháy mắt hồi phục. "Cứ hao tổn như thế này, đối với ta không có lợi..." Tô Mặc khẽ trầm tư.

Ánh mắt Tô Mặc nhanh chóng trở nên sắc bén, nếu không có lợi tự nhiên sẽ không tiếp tục dây dưa với ba vị Thánh nhân.

Chương 74

Nhưng muốn đi, cũng phải để một trong số họ trả giá, để không còn uy hiếp bố trí trên Thiên Đình.

Người được chọn, Tô Mặc trong nháy mắt phán định, đó là Chuẩn Đề Đạo Nhân!

Chuẩn Đề Đạo Nhân là người yếu nhất trong số các Thánh nhân hiện nay, không có pháp bảo hộ thân, nếu một chọi một đơn đấu, Tô Mặc hoàn toàn có thể treo lên đánh.

Ngay sau đó, nhục thân Tô Mặc đột nhiên nổ tung, hóa thành vô cùng vô tận hư ảnh khuếch tán ra xung quanh. "Muốn chạy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt lạnh đi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân truyền âm nói: "Thuật pháp này tương tự với Huyết Thần Tử của Minh Hà, chỉ cần có một đạo tồn tại, Thái Huyền Thị có thể đào thoát." Hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo đối với Minh Hà Lão Tổ hiểu biết khá sâu, nhanh chóng nhận ra nguồn gốc thần thông của Tô Mặc.

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ đang xem trận chiến trên Thiên Đình cũng nhíu mày, kinh ngạc hét lên: "...Tiền bối học trộm từ lúc nào!" Dù hình dạng và khí tức Huyết Thần Tử của Tô Mặc đã thay đổi rất nhiều, Minh Hà Lão Tổ vẫn cảm nhận được hương vị quen thuộc trong đó.

Phải biết đó là bản lĩnh giữ nhà của Minh Hà Lão Tổ, đừng nói sinh linh khác, ngay cả Thánh nhân cũng không nắm giữ được.

Bởi vì Minh Hà Lão Tổ có U Minh Huyết Hải vô tận làm chỗ dựa, thực tế căn bản không được tính là sinh linh, mới có loại thần thông kinh khủng này, nhưng Tô Mặc lại là Nhân tộc thực sự.

Huyết Thần Tử đều bị Tô Mặc phá giải học được, Minh Hà Lão Tổ trong lòng ngũ vị tạp trần, cảm thấy vô cùng đau lòng.

Một số tu luyện giả có thực lực, đều bỏ hết mọi việc trong tay, ngay cả gia sản cũng không kịp thu dọn, phân phân triều trước thiên ngoại đào nạn, sinh sợ muộn một chút là phải cùng toàn bộ Hồng Hoang bồi táng.

Nhưng Huyết Thần Tử của Tô Mặc thực sự quá nhiều, một số căn bản chỉ là muối bỏ bể.

Thực tế, Tô Mặc có tổng cộng ba mươi ba tỷ Huyết Thần Tử, gấp mười lần Minh Hà Lão Tổ!

Thần thông ba tỷ ba trăm triệu Huyết Thần Tử, Tô Mặc đã mở ra từ hệ thống mười lần, do đó xuất hiện biến đổi về chất.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi sự chống cự đều hiển đắc dị thường yếu ớt.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên vô cùng khó coi, lập tức giơ Bàn Cổ Phiên, toàn thân tràn ngập vô tận nhân quả khí tức, chỉ một ngón tay điểm ra, tất cả Huyết Thần Tử đều dừng lại, dường như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào!

Huyết Thần Tử đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, vị chí cường giả trong các Thánh nhân, chỉ là hơi phiền phức một chút, xa xa chưa đến mức không giải quyết được.

Khi tất cả các hư ảnh sắp tiêu tán, một trong số đó, một hư ảnh gần Chuẩn Đề Đạo Nhân, đột nhiên phồng lên, trong nháy mắt hóa thành bản thể của Tô Mặc!

Ba vị Thánh nhân đều không ngờ, Tô Mặc không có ý định đào tẩu, ngược lại điên cuồng đến cực điểm, nhân cơ hội này lại ra tay.

Tô Mặc sáu tay cùng xuất, những vết nứt khủng khiếp khó tả dày

đặc hư không.

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân dường như trắng bệch đi một chút, Thất Bảo Diệu Thụ bùng phát ra ánh sáng huyền ảo, quét đi phần lớn uy năng của Tô Mặc.

Ầm!

Tô Mặc há miệng gầm lên, một luồng sức mạnh thuần túy hơn lao tới, quét vỡ sức mạnh của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Thất Bảo Diệu Thụ khẽ rung động, căn bản không thể chống đỡ được sức mạnh của Tô Mặc.

Bao nhiêu năm qua, Tô Mặc dù sao cũng đã mở ra hàng trăm lần Tụ Lý Càn Khôn và Ngũ Sắc Thần Quang.

Nếu nói về khả năng quét đi thần thông, phá giải đạo pháp, căn bản không thua kém Thất Bảo Diệu Thụ.

Ngay sau đó, Khai Thiên Phủ của Tô Mặc bùng phát ra ánh sáng cực hạn, chém mạnh vào người Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Ầm!

Chuẩn Đề Đạo Nhân phun ra một ngụm máu tươi lớn, một cánh tay từ từ rơi vào hư không vô tận.

Cùng lúc đó, công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Đạo Nhân tức khắc đến.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, càng hai mắt đỏ ngầu, không tiếc thiêu đốt pháp lực mấy nguyên hội, kim quang ngút trời cũng nhuốm một màu máu mờ ảo.

Tô Mặc lại một lần nữa sử dụng thần thông, nắm lấy Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, ngay sau đó biến mất tại chỗ. "Đã đến ngoài Tam Thập Tam Thiên!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ bấm ngón tay, nghiêm

túc nói.

Tất cả sinh linh đều biết rõ, ngoài Tam Thập Tam Thiên chính là nơi Tử Tiêu Cung tọa lạc.

Chỉ là phần lớn thời gian, Tử Tiêu Cung đều ẩn vào một không gian không rõ.

Chỉ cần Hồng Quân không hiện thế, ngay cả Thánh nhân cũng không tìm được Tử Tiêu Cung.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân trầm giọng nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, mọi chuyện do ta gánh vác, nhất định phải chém giết tên giặc này!" Tây Phương Giáo bị hủy diệt, Chuẩn Đề Đạo Nhân bị thương nặng, giữa Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Tô Mặc là mối thù sâu như biển máu.

Hôm nay để Tô Mặc chạy thoát, sau này không biết sẽ gặp phải tai họa gì.

Hai vị Thánh nhân lập tức xông ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, lại thấy Tô Mặc đang ngồi xếp bằng trong hư không, trên mặt mang theo một tia an nhiên.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không nói gì, trực tiếp tấn công Tô Mặc, nhưng Tô Mặc lại nhẹ nhàng đánh lui lão.

Mãi đến khi Nguyên Thủy Thiên Tôn tham gia chiến cục, Tô Mặc mới nhàn nhạt nói: "Hồng Quân lão đầu, không ra tay quản một chút sao?" Trong cõi u minh, một đôi tay lớn nhẹ nhàng kéo Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn ra.

Chương 75

Vĩ lực ẩn chứa trong đó khiến hai vị Thánh nhân co rụt mắt, hiểu rõ chủ nhân của sức mạnh này là ai.

Đạo Tổ Hồng Quân! "Lão sư!

Tại sao lại cản ta giết Thái Huyền Thị!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân không như thường ngày cầu xin, giọng nói vô cùng trầm thấp.

Một tòa cung điện tử khí lượn lờ, đột nhiên hiện ra trong hư không, cửa cung mở rộng, lộ ra bóng dáng Hồng Quân. "Các ngươi thân là Thánh nhân, không được tùy tiện tranh đấu." Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Lời này vừa ra, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng phẫn nộ bất bình.

Tại sao lúc Tô Mặc hủy đi Ngọc Hư Cung, thậm chí đánh nổ cả Đại La Thiên thì Hồng Quân không xuất hiện, đến khi họ tìm Tô Mặc gây phiền phức, mới xuất hiện ngăn cản? "Lão sư!

Ta không phục!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp nói.

Hồng Quân không giải thích, nhẹ nhàng phất tay áo, đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Đạo Nhân ra ngoài Tam Thập Tam Thiên. "Cứu Tiếp Dẫn Đạo Nhân một lần." Tô Mặc lười biếng nói.

Chỉ bằng Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai vị Thánh nhân, muốn hạ gục Tô Mặc là không thể, ngược lại sẽ bị từng người một đánh bại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là Thánh nhân lão làng, nếu thực sự một chọi một, e rằng đánh mấy nguyên hội cũng không phân được kết quả.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân thì khác, nếu Tô Mặc ra hết thủ đoạn, thật sự có thể khiến lão bị thương cực sâu, vô số năm cũng không hồi phục được.

Nhưng Tô Mặc chủ động đến ngoài Tam Thập Tam Thiên, đã bày tỏ ý của mình.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không nói gì, nhưng hành động của họ đã chứng minh ý chí của mình.

Còn về việc Hồng Quân có xuất hiện hay không, Tô Mặc không rõ, nhưng không xuất hiện thì cùng lắm là đánh một trận!

Hồng Quân im lặng nhìn Tô Mặc một lúc, sau đó mới lên tiếng: "Ngươi đừng gây chuyện, dẫn đến Hồng Hoang đại loạn." Nói xong, Tử Tiêu Cung biến mất không thấy, không còn tăm hơi.

Hồng Quân tuy là lão sư của mấy vị Thánh nhân, nhưng cũng không phải là người tốt đi lau dọn cho người khác.

Nếu cứ để họ tiếp tục đánh, Hồng Hoang sẽ bị đánh nát, chỉ có thể luyện lại địa hỏa phong thủy, mọi thứ bắt đầu lại từ đầu. "Nói một ngàn đạo một vạn, cũng không phải vì bảo toàn đệ tử." Tô Mặc lạnh lùng cười một tiếng.

May mà y nhanh trí, không bị tổn thất dưới sự vây công của tứ Thánh, nếu không Hồng Quân có thể sẽ không nói những lời tốt đẹp như vậy.

Nhưng đã phá vỡ cục diện, trước mắt Tô Mặc tự nhiên trở nên rộng mở, không còn trở ngại nào nữa. ... "Thiên Đình quả là tiên cảnh thịnh vượng, lão tổ ta cũng không muốn đi." Minh Hà Lão Tổ tùy ý ngồi trên vương vị, bên cạnh là Hạo Thiên sắp khóc đến nơi.

Hạo Thiên hận không thể chém Minh Hà Lão Tổ thành nghìn mảnh, nhưng bề ngoài lại phải tỏ ra tươi cười chào đón, nếu không

kết cục của Thập Nhị Kim Tiên đang nằm trên đất với sắc mặt trắng bệch kia chính là tấm gương.

Một bóng người mặc áo đen xuất hiện trong đại điện, khiến Minh Hà Lão Tổ co rụt mắt, vội vàng từ trên vương vị chạy xuống, sau đó mang theo vài phần nịnh nọt xông tới: "Thái Huyền Thị tiền bối quả nhiên độc bộ Hồng Hoang, Minh Hà vạn phần bội phục!" Đối với những lời nịnh hót của Minh Hà Lão Tổ, Tô Mặc không mấy quan tâm, chỉ nhàn nhạt nhìn về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên bị một ánh mắt nhìn đến hồn bay phách lạc, rõ ràng biết mình đã làm sai.

Từ chối ý tốt của Thái Huyền Thị thì thôi, quay đầu lại cấu kết với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bây giờ có tới bốn Thánh nhân tìm Thái Huyền Thị gây phiền phức, nhưng Thái Huyền Thị vẫn an nhiên vô sự xuất hiện ở đây, ý nghĩa đại diện trong đó, khiến Hạo Thiên có chút rùng mình.

Kim liên hóa sinh, vô số thế giới diễn hóa, vô số thế giới vỡ nát, chỉ có hai Thánh nhân đứng vững. "Nguyên Thủy Thiên Tôn không đến, Thái Huyền Thị lại đến..." Hạo Thiên sắc mặt dần dần tuyệt vọng.

Tô Mặc nhàn nhạt nói: "Hạo Thiên, vị trí của ngươi là Thiên Đạo khâm định, ta không tiện nhiều lời.

Chỉ là sau này Thiên Đình muốn ngự trị thiên hạ, e rằng không thể được nữa." Uy hiếp trần trụi!

Hạo Thiên khóe miệng dần dần tái đi, mắt trợn tròn giận dữ nhìn Tô Mặc, cuối cùng lại không nói được nửa lời.

Minh Hà Lão Tổ đứng sau Tô Mặc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

Bàn tính của Hạo Thiên đánh rất hay, nhưng ai ngờ Tô Mặc lại trực tiếp dùng sức mạnh cuồng bạo nhất, cứng rắn xé nát bàn tính của hắn.

Hạo Thiên hít sâu một hơi, quay lại chậm rãi nói: "Vậy Thái Huyền Thị tiền bối... có chỉ giáo gì?" "Nhận ta làm chủ, Thiên Đình có thể bảo toàn vạn thế chi tôn." Tô Mặc thản nhiên nói.

Nếu Hạo Thiên ngay từ đầu đồng ý, tuyệt đối sẽ không rơi vào kết cục thê thảm như vậy, thậm chí Tô Mặc cũng sẽ không bạc đãi hắn.

Chương 76

Nhưng hôm nay đã khác xưa, Hạo Thiên sớm đã không còn tư cách đàm phán.

Tô Mặc tuy không thể trực tiếp phế đi vị trí chí tôn của Hạo Thiên, nhưng cũng có thể khiến Thiên Đình danh tồn thực vong, cuối cùng cũng có thể khiến Hồng Quân thất vọng, kết quả không có nhiều khác biệt. "Nếu không đồng ý, sau này lão tổ ta ngày ngày đến thăm Thiên Đình, nơi này thoải mái hơn biển máu của ta nhiều." Minh Hà Lão Tổ hoàn mỹ diễn giải cái gì gọi là chó săn.

Sắc mặt Hạo Thiên không ngừng biến đổi, nỗi bi phẫn trong lòng cũng càng thêm nồng đậm. "Xem ra chuyện này lão gia sẽ không quản..." Tuy Hạo Thiên là đạo đồng của Hồng Quân, nhưng cũng hiểu sâu sắc bản tính của Hồng Quân.

Trừ phi có đại sự nguy cấp đến toàn bộ Hồng Hoang, như Tô Mặc và tứ Thánh tranh đấu mới ra tay, Hạo Thiên xa xa không có tư cách đó.

Nói lại, Thiên Đình vốn là để thay thế Thánh nhân quản lý Hồng Hoang, một người không vừa ý thì đổi, căn bản không có tư cách để Hồng Quân vì thế mà ra tay.

Cuối cùng, Hạo Thiên hạ quyết tâm, khóe miệng lộ ra vẻ mặt như khóc như cười, hướng về Tô Mặc nói: "Trẫm... ta nguyện ý nhận Thái Huyền Thị tiền bối làm chủ..." Thiên Đạo khế ước nhanh chóng thành lập, trên mặt Hạo Thiên cũng hiện ra vẻ như trút được gánh nặng.

Nhận một tên điên làm chủ thì sao chứ?

Thiên Đình lúc này đã bi thảm như vậy rồi.

Tô Mặc sắc mặt không đổi, phất tay áo đánh Thập Nhị Kim Tiên xuống Thiên Đình. "Chủ nhân... tiếp theo ta phải làm thế nào?" Hạo Thiên hỏi.

Tô Mặc nhìn y, nhàn nhạt nói: "Phái người tuần tra Hồng Hoang, có kẻ không phục tùng, giết.

Minh Hà sẽ tạm thời giúp ngươi một thời gian." Hoàn toàn đánh ra chân hỏa, bây giờ họ muốn cùng Tô Mặc liều mạng một phen! "Thật sao?" Hạo Thiên vội vàng nói.

Lúc này Thiên Đình thiếu một nhân vật trấn áp tất cả.

Trước đó Thập Nhị Kim Tiên thực lực đủ, nhưng là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối với Hạo Thiên có cung kính, nhưng sẽ không phục tùng mệnh lệnh của Hạo Thiên, phần lớn tồn tại như linh vật, hao phí rất nhiều tài nguyên của Thiên Đình.

So với đó, thủ đoạn của Tô Mặc tuy tàn bạo, nhưng lại là điều Thiên Đình cần nhất lúc này!

Hạo Thiên lúc này thậm chí có chút hối hận, sớm biết Tô Mặc muốn làm như vậy, căn bản sẽ không từ chối, bây giờ lại đắc tội với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng hắn không biết, thứ Tô Mặc cần chỉ là một Thiên Đình ổn định, để Nhân tộc có thể phát triển nhanh chóng, chỉ cần các thế lực khác không gây chuyện là được.

Nếu Thiên Đình rơi vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi Phong Thần Đại Kiếp đến, nhất định sẽ khắp nơi nhắm vào Nhân tộc, muốn làm cho Nhân tộc tan nát, mới thuận tiện cho các Thánh nhân khác nhập cục. "Thái Huyền Thị tiền bối tự nhiên nhất ngôn cửu đỉnh, lão tổ ta sẽ tọa trấn Thiên Đình, thay ngươi trừ bỏ mọi yêu tà." Minh Hà Lão Tổ lạnh lùng cười nói.

Yêu tà lớn nhất...

Hạo Thiên trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, nói: "Đa tạ Thái Huyền Thị tiền bối và Minh Hà tiền bối, Hạo Thiên muốn thiết yến khoản đãi hai vị, không biết ý tiền bối thế nào?" Tô Mặc không từ chối, sau khi yến hội kết thúc, Hạo Thiên dã tâm bành trướng lập tức phối hợp với Minh Hà Lão Tổ, bắt đầu chinh thảo tất cả các thế lực ngỗ nghịch với Thiên Đình.

Bất kể là đại năng ẩn thế hay đại tộc Hồng Hoang, sau khi thấy Minh Hà Lão Tổ đều lập tức trở nên vô cùng cung kính.

Một số thế lực không có mắt gào thét, Minh Hà Lão Tổ cũng không nương tay, trực tiếp thôn phệ toàn tộc của họ.

Chỉ mất trăm năm thời gian, Thiên Đình đã ngồi vững vị trí chí tôn của Hồng Hoang.

Mắt Hậu Thổ sưng đỏ từ từ xuất hiện ánh sáng. "Năm thành khí vận sao..." Sau khi Hồng Hoang hoàn toàn ổn định, Tô Mặc nhận được năm thành khí vận của Thiên Đình, cũng gần như là toàn bộ, phần còn lại mới là của Hạo Thiên và mấy vị Thánh nhân.

Có được năm thành khí vận, Tô Mặc cũng tâm mãn ý túc, dù sao y đối với Thiên Đình không có quá nhiều dục vọng, chỉ cần Thiên Đình không bị các Thánh nhân khác dùng để gây phiền phức là đủ.

Thứ thực sự cần chú ý, là Nhân tộc.

Lúc này cách Nhân tộc vượt qua Vu Yêu Đại Kiếp, đã được vạn năm.

Sau một thời gian ổn định phồn diễn, Nhân tộc cuối cùng đã đạt đến năm mươi tỷ nhân khẩu, cũng gần đến bình cảnh.

Một số Nhân tộc từng được Thái Huyền Thị che chở, sau khi tu vi đề thăng, cũng lựa chọn rời khỏi Thái Huyền Thị, tái lập bộ lạc của

riêng mình.

Nhất thời vạn tộc hưng thịnh, Nhân tộc một phen phát triển mạnh mẽ.

Nhưng bộ lạc Thái Huyền Thị vẫn là mạnh nhất không thể tranh cãi, có hai trăm tỷ nhân khẩu, và được tôn là thánh địa của Nhân tộc.

Tất cả người hoặc sự vật có liên quan đến Thái Huyền Thị, đều nhận được sự tôn kính cực lớn.

Cũng chính vì vậy, địa vị của Thái Huyền Thị gần như siêu nhiên trên toàn bộ Nhân tộc, bất kỳ tranh đoan đấu tranh nào cũng không liên quan đến Thái Huyền Thị, phảng phất như hình thành hai thế giới.

Tô Mặc với tư cách là Nhân Hoàng, đương nhiên rất vui lòng với chuyện này.

Chương 77

Thái Huyền Thị đại diện cho toàn bộ Nhân tộc, nhưng không phải trở thành toàn bộ Nhân tộc.

Bất kỳ sinh linh nào cũng cần mài giũa mới có thể trưởng thành, Nhân tộc cũng không ngoại lệ.

Hiện tại Nhân tộc vạn tộc hưng thịnh, bước chân của Nhân tộc cũng dần dần bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, trở thành đại tộc đệ nhất Hồng Hoang không thể nghi ngờ. "Đến lúc về Thái Huyền Sơn xem thử rồi." Tô Mặc thần niệm khẽ động, trong nháy mắt vượt qua ngàn vạn dặm, xuất hiện trên Thái Huyền Sơn khí thế hùng vĩ.

Nhân tộc Tam Tổ cảm nhận được khí tức của Tô Mặc, nhanh chóng chạy đến, hành lễ nói: "Ra mắt Nhân Hoàng bệ hạ!" Tô Mặc xua tay, hỏi: "Phục Hy Thị đâu?" Toại Nhân Thị cười khổ nói: "Phục Hy Thị lập chí hiến thân cho toàn bộ Nhân tộc, đã rời khỏi Thái Huyền Thị, tái lập bộ lạc của mình." Ra là vậy...

Tô Mặc gật đầu, Phục Hy Thị vốn là người như vậy, nên Tô Mặc cũng không quá kinh ngạc. "Nhân tộc vạn tộc san sát, liệu có chiêu mời tai họa không?" Hữu Sào Thị hỏi.

Tô Mặc nói: "Tự nhiên sẽ không, Nhân tộc đã thái bình lâu ngày, đến lúc cần một chút mài giũa rồi." Nhân tộc Tam Tổ cũng cảm thấy có lý, vì thế đều có chút động lòng, không biết có thể tái kiến bộ lạc của mình không.

Tô Mặc khẽ ho một tiếng: "Thái Huyền Thị cũng cần ba vị giúp đỡ." Cũng không thể trách Hậu Thổ đã sống không biết bao nhiêu năm lại biến thành như vậy, bất cứ ai biết tộc quần của mình chắc chắn sẽ diệt vong, thậm chí chỉ là một con cờ của Thiên Đạo cũng sẽ không

bình tĩnh được, có khi điên loạn ngay lập tức cũng có khả năng, ví dụ như ba vị tộc trưởng cuối cùng đã tỉnh ngộ.

Nhân tộc Tam Tổ lúng túng cười, dù sao ở đâu cũng là vì Nhân tộc mà phát quang phát nhiệt. "Đúng rồi..." Sào Y Thị có chút ngập ngừng, "Chỗ Tây Vương Mẫu đại nhân...

Nhân Hoàng bệ hạ ngài định làm sao?" Tô Mặc khóe miệng có chút giật giật, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Cũng đến lúc tìm vợ rồi!

Khi còn yếu đuối, Tô Mặc gánh vác quá nhiều, căn bản không có thời gian rảnh để lo những chuyện này, thậm chí có thể mang đến nhân quả khó lường.

Nhưng bây giờ đã khác, Tô Mặc thân là Nhân Hoàng, vị trí đứng trên Hồng Hoang, làm gì cũng có thể tùy tâm sở dục.

Nhân tộc Tam Tổ thấy thần sắc Tô Mặc, vội vàng khuyên: "Bệ hạ thân là Nhân Hoàng, nếu hậu vị cứ mãi trống không, cũng không phải là chuyện tốt a!" Tô Mặc sắc mặt lại đen đi, tình cảm tìm vợ không phải là chuyện của mình nữa, mà biến thành đại sự của cả Nhân tộc rồi sao?

May mà Tô Mặc sau khi trở thành Nhân Hoàng đã rời khỏi Thái Huyền Sơn, nếu không e rằng phải trải qua vô số năm bị oanh tạc điên cuồng.

Theo cách nói của tất cả các tộc trưởng, Nhân Hoàng quý là tôn chủ của Nhân tộc, nhưng họ không có vợ sinh con, mà thê thiếp thành đàn, hợp lý sao?

Tô Mặc một mắt nhìn ra ý nghĩ của Nhân tộc Tam Tổ, không khỏi cười khổ nói: "Ta biết rồi, quả thực cần phải suy nghĩ." "Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy hôm nay là được rồi." Tây Vương Mẫu từ

từ bước vào đại điện, thản nhiên nói với Tô Mặc.

Có nhu cầu tu vi của Nhân tộc làm nền, Tây Vương Mẫu nghiễm nhiên đã trở thành tầng cao nhất dưới Thánh nhân, chỉ còn cách một lớp cửa sổ giấy là có thể chứng đắc đạo quả.

Tô Mặc chưa biểu thị, Nhân tộc Tam Tổ vội vàng hét lên: "Nương nương!

Vạn vạn không thể!

Hôn sự của ngài và bệ hạ quan hệ đến toàn bộ Nhân tộc, tuyệt đối không thể qua loa!" Tây Vương Mẫu khẽ nhíu mày, dường như có chút không hiểu, nhưng cũng gật đầu, không có ý kiến gì lớn.

Hiện tại trên người nàng đã bị dán nhãn của Tô Mặc, bất kể là vì lợi ích hay tình cảm, đều đã kết hợp chặt chẽ với Tô Mặc. "Nếu đã như vậy, vậy thì thương nghị đi." Tô Mặc nụ cười có chút cay đắng.

Tây Vương Mẫu từ từ đi đến trước mặt Tô Mặc, nhẹ nhàng nắm lấy tay y, giọng nói mang theo vài phần dịu dàng hiếm có: "Phu quân, đi với ta." “Đi thôi...” Tô Mặc còn chưa nói xong đã bị Tây Vương Mẫu kéo ra ngoài.

Dưới một luồng gió thơm, tất cả các cao tầng Nhân tộc đều mỉm cười vui mừng.

Tin tức Nhân Hoàng sắp đại hôn trong nháy mắt đã càn quét khắp Hồng Hoang, dấy lên vô số sóng gió.

Dù không phải sinh linh Nhân tộc, nhưng ai cũng biết ít nhiều về Nhân Hoàng Thái Huyền Thị.

Đương nhiên, phần lớn đều là hung danh.

Mọi sinh linh đều rõ, Tô Mặc đã sớm thoát ly khỏi tầng lớp của tất cả sinh linh.

Đối với Thánh nhân, họ kính sợ như thiên uy, nhưng Thái Huyền Thị lại hoàn toàn dẫm Thánh nhân dưới chân.

Không phải Thánh nhân, nhưng lại hơn cả Thánh nhân!

Tuy đây chỉ là chuyện của Nhân tộc, nhưng các sinh linh khác hoàn toàn không dám thực sự đứng ngoài cuộc.

Lỡ như tất cả các chủng tộc khác đều đi, mà mình lại trở thành mục tiêu công kích trong mắt toàn bộ Nhân tộc thì đúng là lỗ to.

Hơn nữa, nghe đồn Nhân tộc có thể đạt tới địa vị ngày nay hoàn toàn là nhờ một mình Tô Mặc, vì thế họ cũng cực kỳ tò mò về vị Nhân Hoàng bệ hạ này, dù sao chỉ cần một chút đồ lọt ra từ kẽ tay vị tồn tại ấy cũng đã là bảo vật vô giá đối với họ.

Vì thế, dù còn khá lâu mới đến ngày đại hôn của Nhân Hoàng, các chủng tộc trên khắp chư thiên đã lần lượt đến chúc mừng, sau đó được Nhân tộc đưa đến một dãy núi không xa bên ngoài Thái Huyền Sơn.

Dãy núi này cũng bình thường, nhưng lại được nhuốm không ít linh khí của Thái Huyền Sơn, cũng được bố trí một vài công trình kiến trúc không dùng đến, tùy tiện trồng vài cây Tiên Thiên Linh Căn, khiến các cường giả của những chủng tộc kia trợn tròn mắt, chỉ hận không thể ở lại đây mãi mãi.

"Nhân tộc không hề thua kém Vu Yêu nhị tộc thời xưa." Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm một chén trà thơm, cười như không cười nhìn cảnh vạn tộc đến chầu.

Tô Mặc ngồi bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, nghe vậy chỉ mỉm cười đáp: "Thông Thiên đạo hữu nói đùa rồi, ngài hẳn là không thèm để ý đến những chuyện này đâu." Thánh nhân cao cao tại thượng, mọi thứ đều như sâu kiến, đừng thấy Thông Thiên Giáo Chủ dễ nói

chuyện, thực tế khi đối diện với đệ tử của mình, ông ta cũng đa phần lạnh lùng.

Thông Thiên Giáo Chủ cười cười, thản nhiên nói: "Chỉ là có chút kinh ngạc thôi, ngày xưa Nhân tộc chỉ là một tiểu tộc, không ngờ chỉ trong mấy vạn năm ngắn ngủi đã trở thành một thế lực khổng lồ." Dù biết Nhân tộc sớm muộn gì cũng sẽ trỗi dậy, nhưng tốc độ này quả thật có hơi quá nhanh.

Chương 78

Tô Mặc cười không nói, Thông Thiên Giáo Chủ lại tiếp tục: "Thái Huyền Thị đạo hữu, ta lần này đến đây, ngoài việc chúc mừng, còn có một chuyện muốn nhờ." "Thông Thiên đạo hữu cứ nói thẳng." Tô Mặc đáp.

"Ta muốn mở rộng sơn môn, nhưng đệ tử tốt xấu không đều, nên định đến chỗ đạo hữu tìm vài người đệ tử." Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp nói ra ý định của mình.

"Chuyện này dễ thôi, sau đại hôn, Thông Thiên Giáo Chủ có thể tùy ý lựa chọn." Tô Mặc cười nói.

Trong số các Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ là người duy nhất có quan hệ không tệ với Tô Mặc.

Hơn nữa, năm đó ông ta đã cho Tô Mặc mượn Tru Tiên Trận Đồ để đối phó với hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo, giữa hai người đã ngầm có thế liên hợp.

Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu hài lòng, sau đó mới thu lại ánh mắt, cùng Tô Mặc tán gẫu vài câu bâng quơ. ...

Trên Thiên Đình, Hạo Thiên nhận được tin, lập tức phấn chấn tinh thần.

Tô Mặc chính là chỗ dựa lớn, chuyện thế này nhất định phải xử lý cho tốt. ...

Giờ lành đã đến.

Trên Thái Huyền Sơn, vạn trượng hào quang đột nhiên tỏa ra, phá tan mây mù, chiếu sáng mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Tô Mặc đầu đội miện quan, mình mặc đế bào màu đen, chậm rãi

bước ra khỏi Nhân Hoàng Điện.

Vô số người Nhân tộc đang dõi theo đều từ tận đáy lòng quỳ lạy, cất cao giọng hô: "Bái kiến Nhân Hoàng bệ hạ!" Cùng với sự hội tụ tín niệm của tất cả Nhân tộc, vô số đồ đằng hiện ra, tràn ngập một luồng khí tức huyền ảo, mạnh mẽ, khiến các chủng tộc khác trong lòng phải rùng mình.

Bởi vì khí tức của những đồ đằng này, kẻ yếu nhất cũng có cảnh giới Đại La Kim Tiên, trong đó đồ đằng mạnh nhất thậm chí có thể sánh ngang với đại năng đỉnh cấp, mà trước mắt có ít nhất mấy vạn đồ đằng!

"Sức mạnh đồ đằng của Nhân tộc... quả nhiên phi thường." Thông Thiên Giáo Chủ lẩm bẩm.

Sức mạnh đồ đằng không phải độc quyền của Tô Mặc, mà thuộc về toàn bộ Nhân tộc.

Sau mấy vạn năm, vô số đại hiền của Nhân tộc đã sớm hoàn thiện sức mạnh đồ đằng, triệt để phát dương quang đại hệ thống sức mạnh này.

Tu luyện sức mạnh đồ đằng đỉnh cao, bất luận là nhục thân hay thuật pháp, đều đạt đến mức mạnh nhất cùng cấp, thậm chí mỗi đồ đằng đều có thần thông khác nhau.

Phục Hy Thị nhờ vào sức mạnh đồ đằng, khi ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đã một mình chém giết một vị đại năng Chuẩn Thánh.

Sức mạnh đồ đằng của bản thân Tô Mặc tự nhiên cũng là mạnh nhất Nhân tộc, chỉ là những kẻ địch hắn đối mặt toàn bộ đều là Thánh nhân, khoảng cách còn lớn hơn cả giữa tiên nhân và phàm nhân, nên căn bản không thể thể hiện ra điểm mạnh của sức mạnh đồ đằng.

Khi đại trận của Thái Huyền Sơn dần được giải khai, tất cả sinh

linh mới không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Trước mặt họ, có tới hơn một trăm triệu tiên nhân, Đại La Kim Tiên cũng có hơn vạn người, trong đó còn có không ít khí tức huyền ảo hơn, đủ để cho thấy nội tình của Thái Huyền Sơn.

"Nhân tộc Thái Huyền Thị, đã vượt xa Vu Yêu, vượt xa Long Phượng Kỳ Lân tam tộc!" một lão cổ đổng đã trải qua hai lần vô lượng lượng kiếp run rẩy nói.

Vu Yêu nhị tộc lui sân, Nhân tộc thuận lý thành chương bước lên vũ đài rộng lớn của Hồng Hoang.

Mọi sinh linh đều nhận ra sự lớn mạnh của Nhân tộc, nhưng hôm nay khi thấy Thái Huyền Thị, họ mới hiểu thế nào là ếch ngồi đáy giếng.

Cũng không thể trách các chủng tộc khác, dù sao kể từ khi trở về Hồng Hoang, dưới sự ngầm cho phép của Tô Mặc, Thái Huyền Thị đã dần trở thành một tồn tại siêu nhiên trên cả Nhân tộc, ngay cả người trong Nhân tộc cũng coi đây là thánh địa xa xôi, huống chi là những sinh linh bên ngoài.

Nếu dùng một từ khác để hình dung, thì đó chính là nhất mạch của Nhân Hoàng, là đạo thống của Tô Mặc!

Tô Mặc gỡ Thái Huyền Kiếm bên hông ra, lập tức nó liền hô ứng với tất cả đồ đằng.

Tín ngưỡng mênh mông vô bờ như hồng thủy cuồn cuộn đổ vào trong đó, thân kiếm càng bộc phát ra ánh sáng cực hạn!

Ngay từ khi Tô Mặc trở thành Nhân Hoàng, hắn đã đưa Thái Huyền Kiếm lên đến đỉnh phong Tiên Thiên Chí Bảo, gần như là cực hạn của tất cả pháp bảo đương thời.

Nhưng làm sao Tô Mặc có thể dễ dàng thỏa mãn với điều này, tự

nhiên hắn phải nhân cơ hội tốt này để Thái Huyền Kiếm thực sự trở thành Hỗn Độn Chí Bảo!

Hỗn Độn Chí Bảo, chỉ cần nghe hai chữ "hỗn độn" là hiểu, tuyệt đối không thể dựa vào khí vận Nhân tộc để tăng cấp.

Nhìn Hỗn Độn Châu trong tay Tô Mặc là biết, nó do thiên địa sinh ra, ẩn chứa vô tận hỗn độn, nhưng vẫn không được cả trời đất dung chứa.

Nhưng nếu nói về tài nguyên, Tô Mặc cũng không hề thiếu!

Một luồng tử khí từ đầu ngón tay Tô Mặc chậm rãi xuất hiện, trong nháy mắt khiến tất cả sinh linh mất đi mọi thần sắc.

Hồng Mông Tử Khí!

Thứ có thể giúp đại năng thăng cấp thành Thánh nhân!

Lẽ nào Nhân Hoàng Thái Huyền Thị chuẩn bị nhân cơ hội này thành Thánh nhân?

Trong phút chốc, tất cả các Thánh nhân ở Hồng Hoang đang chú ý đến động tĩnh của Thái Huyền Sơn đều chấn động.

Chương 79

Lúc này Tô Mặc chưa phải Thánh nhân đã biến thái đến mức này, nếu hắn dựa vào một luồng Hồng Mông Tử Khí để chứng đắc đạo quả, thì bọn họ còn đường sống sao?

"Tuyệt đối không thể để hắn thành Thánh nhân!" Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn luôn tâm cao khí ngạo, lúc này cũng nghiến răng, gọi ra Bàn Cổ Phiên, chuẩn bị tùy thời ra tay, cắt đứt cơ duyên của Tô Mặc.

Lão Tử và hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo càng nghiêm trận chờ đợi, dù phải chịu tổn thương khó có thể bù đắp, cũng không thể để Tô Mặc thành Thánh!

Cùng lúc đó, Thái Huyền Sơn bùng nổ sát ý ngút trời, bốn thanh sát kiếm chỉ thẳng lên trời cao, dường như tùy thời muốn bộc phát ra một đòn sấm sét.

Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, nếu hai vị sư huynh dám động thủ, thứ chào đón họ tất nhiên sẽ là tuyệt mệnh hung trận kinh thiên động địa kia.

Giữa vũ trụ xa xôi, một vị tuyệt sắc giai nhân tay cầm Hồng Tú Cầu, theo sau là hai thị nữ, chính là Nữ Oa Thánh nhân.

Nàng cũng đứng đối diện với bốn vị Thánh nhân kia, tư thế bảo vệ Tô Mặc không cần nói cũng biết.

Tất cả sinh linh đột nhiên cảm nhận được một luồng ý niệm nặng nề đến cực điểm, dường như đến từ giữa trời đất, phiêu diêu vô định, dường như tùy thời muốn kéo người ta vào vòng luân hồi vô cùng vô tận.

Hậu Thổ!

Hậu Thổ Thánh nhân sau khi hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi!

Những sinh linh đến quan lễ chúc mừng trước đó đều chết lặng, chỉ là tham gia đại hôn của Nhân Hoàng, lại gặp phải trận đại chiến Thánh nhân ngàn năm khó gặp?

Cuối cùng họ cũng hiểu nội tình của Tô Mặc điên cuồng đến mức nào, dám tấn thăng Thánh nhân ngay trước mặt vô số sinh linh, quả thực là kẻ cuồng ngạo số một Hồng Hoang!

Tô Mặc hơi ngẩng đầu, dường như nghe thấy một tiếng cười khẽ trong cõi u minh, nhưng không để ý, chỉ nhàn nhạt nói: "Mấy vị đạo hữu đã đến rồi, không biết đã chuẩn bị đủ lễ vật chưa?" Nói xong, hắn ấn Hồng Mông Tử Khí trong tay lên Thái Huyền Kiếm!

Trong khoảnh khắc, trời long đất lở, khí tức của Thái Huyền Kiếm càng lúc càng sâu dày, phảng phất như muốn siêu thoát khỏi thế giới này, chạm đến rào cản như có như không kia.

Sát ý dâng trào của Thông Thiên Giáo Chủ đột ngột dừng lại, dường như có chút kinh hãi thất thanh nói: "Luyện bảo?" Cả Hồng Hoang, chuyện có thể khiến Thánh nhân cũng cảm thấy kinh hãi là rất ít, thậm chí có thể nói là không có, nhưng trên người Tô Mặc lại xảy ra hết chuyện này đến chuyện khác.

Nắm giữ Hồng Mông Tử Khí có thể chứng đắc đạo quả thành Thánh, nhưng Tô Mặc lại căn bản không có ý định đó, mà lại dùng nó để nâng cao phẩm cấp của chí bảo.

Cũng không tệ khi có thêm một kiện Hỗn Độn Chí Bảo nhỉ?

Nữ Oa không biết từ lúc nào đã thu lại Hồng Tú Cầu, sắc mặt dường như đang cười khổ, lại như đang than thở, sau đó trực tiếp quay người rời đi.

“Nương nương, chẳng lẽ chúng ta không giúp Nhân tộc nữa sao?” Thị nữ bên cạnh hỏi.

Nữ Oa lắc đầu nói: “Vì chuyện thế này, không đáng để đánh.” Nếu Tô Mặc tấn thăng Thánh nhân, họ tự nhiên sẽ cố hết sức ngăn cản, nhưng luyện chế chí bảo... thì nói thật, Tô Mặc hiện tại có thêm một kiện Hỗn Độn Chí Bảo cũng vậy thôi, huống chi Thái Huyền Kiếm không phải là chí bảo chủ về sát phạt, hoàn toàn không cần thiết.

Trời mới biết nếu đại hôn bị cắt ngang, với tính cách của Tô Mặc, hắn rốt cuộc sẽ làm ra chuyện điên rồ gì.

Đúng như Nữ Oa nói, tất cả các Thánh nhân đều thu lại ánh mắt, còn về lễ vật mà Tô Mặc nói, dĩ nhiên là họ lờ đi.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong đại điện nằm giữa hư và thực, Hồng Quân thủy chung không có biểu cảm gì, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện khóe miệng ông ta có chút run rẩy.

Ngay cả ông ta cũng không ngờ, Tô Mặc có được Hồng Mông Tử Khí lại không dùng để thành Thánh, mà lại đặt vào chuyện nhỏ nhặt là nâng cấp Thái Huyền Kiếm!

Nếu Tô Mặc dựa vào Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh, từ đó về sau nguyên thần ký thác vào hư không, tự nhiên sẽ bị Hồng Quân khống chế, không bao giờ có thể gây ra bất kỳ sóng gió nào nữa. ...

Sóng gió qua đi nhanh chóng, tất cả sinh linh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất sẽ không trở thành bia đỡ đạn dưới trận đại chiến của các Thánh nhân.

Khí tức của Thái Huyền Kiếm đã vượt xa trước đây vô số lần, nhưng Tô Mặc lại hơi nhíu mày.

Không đủ!

Còn thiếu một chút!

Một chút này đối với khoảng cách giữa Tiên Thiên Chí Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo mà nói, là một chút, nhưng đối với Thánh nhân cũng là vô cùng khó khăn.

Tô Mặc vung tay, bảo quang lập tức làm chói lòa mắt của tất cả sinh linh, hơi thở của họ cũng theo đó trở nên vô cùng nặng nề.

Hơn vạn kiện Tiên Thiên Linh Bảo!

Tiên Thiên Linh Bảo đối với Đại La Kim Tiên cũng là bảo bối có thể ngộ bất khả cầu, có được một kiện về cơ bản có thể đi ngang trong cùng cảnh giới, còn nếu người dưới Đại La Kim Tiên có được, càng có thể trực tiếp vượt đại cảnh giới tác chiến.

Hạo Thiên trên tầng mây càng muốn khóc mà không có nước mắt, Thiên Đình cai quản Hồng Hoang, tính đi tính lại cũng chỉ có hơn mười kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Tô Mặc một hơi lấy ra nhiều như vậy, khiến hắn ngay cả một chút tức giận cũng không có.

Nhưng đội quân pháp bảo khiến tất cả sinh linh đỏ mắt vô cùng này, đối với Tô Mặc chỉ là dược liệu để tấn cấp mà thôi.

Chỉ một ý niệm dâng lên, hơn vạn kiện Tiên Thiên Linh Bảo toàn bộ vỡ nát, hóa thành sức mạnh thuần túy rót vào trong Thái Huyền Kiếm.

Thái Huyền Kiếm được luồng sức mạnh này gia trì, bản thân nó phảng phất như đang thai nghén, tùy thời có thể xảy ra biến hóa huyền ảo đến cực điểm.

Vẫn không đủ!

Tô Mặc khẽ thở dài một tiếng, lại có hơn vạn Tiên Thiên Linh Căn dày đặc trên bầu trời, dù cách xa vạn dặm, tất cả mọi người chỉ cần hít thở cũng bằng cả trăm năm khổ tu.

Chương 80

Điên rồi!

Tất cả đều điên rồi!

Nếu không phải vì bóng người thản nhiên trên đỉnh núi kia, lúc này tất cả sinh linh sẽ lập tức toàn lực ra tay, chỉ vì tranh đoạt những Tiên Thiên Linh Căn trong truyền thuyết dường như chỉ có mười cây.

Cuộc đại chiến do đó dấy lên, tuy không bằng đại chiến Vu Yêu, nhưng e là cũng không kém bao nhiêu.

Ý niệm này còn chưa hình thành trong đầu tất cả sinh linh, đã lại bị Tô Mặc một niệm nghiền nát, cũng hóa thành mưa ánh sáng, lần lượt rơi xuống trên Thái Huyền Kiếm.

"Lần này cuối cùng cũng đủ rồi..." Tô Mặc rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu vẫn không đủ, e là chỉ có thể nghiền nát Tiên Thiên Chí Bảo.

Tuy Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Tô Mặc cũng không quá trân quý, nhưng cảm giác đau lòng đó, lại là bất kỳ vật gì cũng không thể bù đắp.

Ầm!

Thái Huyền Sơn bùng nổ một luồng khí tức siêu thoát khỏi cả Hồng Hoang, cơn bão lẫm liệt trong nháy mắt tàn phá mọi thứ, nếu không phải Tô Mặc ra tay, e là sẽ nghiền nát tất cả thành tro bụi.

Thái Huyền Kiếm dường như đã kết hợp với cả trời đất làm một, lại dường như tiến vào một loại trạng thái không tên nào đó, vô số hoa văn huyền ảo chi chít bao phủ trên thân kiếm, nhìn kỹ lại chính là tất cả đồ đằng của Nhân tộc!

Khí tức của Thánh giả trong nháy mắt bao trùm cả Hồng Hoang.

Trước mắt tất cả sinh linh là một mảng mông lung, phảng phất như thấy được Hồng Hoang sơ sinh, khai thiên lập địa, cảm nhận được sức mạnh nguyên bản nhất giữa trời đất, cảm ngộ đối với đại đạo đột nhiên tăng vọt.

Càng đến gần Thái Huyền Sơn, càng tiếp cận sức mạnh nguyên bản kia, lợi ích nhận được cũng càng lớn.

Giờ phút này, không biết có bao nhiêu sinh linh vô cùng hối hận, vì sao không đến Thái Huyền Sơn.

Tuy họ cũng nhận được không ít lợi ích, nhưng so với đám chủng tộc đến Nhân tộc kia thì quả thực chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Những sinh linh đến gần Thái Huyền Sơn, lúc này cảm nhận được khí tức huyền diệu, tận mắt chứng kiến Tiên Thiên Chí Bảo diễn biến thành Hỗn Độn Chí Bảo, bất luận tu vi hay ngộ tính đều tăng lên đáng kể.

Chỉ cần rời khỏi Nhân tộc tu luyện một thời gian, lập tức có thể viên mãn đột phá cảnh giới tiếp theo!

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt cũng có chút chấn động, hiển nhiên cũng từ đó nhận được cảm ngộ của mình.

Các sinh linh khác thu hoạch to lớn, nhưng so với Nhân tộc thì căn bản không là gì.

"Sức mạnh đồ đằng của ta đã tăng lên!" Toại Nhân Thị hai mắt trợn tròn, sau lưng hiện ra từng bức đồ đằng cổ xưa của Nhân tộc lấy lửa, cảnh giới của ông không ngừng tăng lên, trong nháy mắt đã tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Sào Y Thị và Hữu Sào Thị cũng tương tự, cuối cùng cũng đột phá được gông cùm của Nhân tộc đời đầu, tiến vào một cảnh giới tốt hơn.

Tu vi cảnh giới của tất cả Nhân tộc đều đang tăng vọt, tất cả đồ đằng Nhân tộc đều đang reo hò nhảy múa!

Thái Huyền Kiếm khác với các Hỗn Độn Chí Bảo khác, trong đó chứa đựng cả hệ thống sức mạnh của Nhân tộc, lần này tiến vào cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, kéo theo cả Nhân tộc cũng đang thăng cấp!

Bầu trời vang lên một tiếng sấm rền khủng bố, vô số lôi long cuồn cuộn trong mây đen, bầu trời phảng phất như sắp sụp xuống, mỗi một tia hồ quang sấm sét đều có thể trong nháy mắt diệt sát Chuẩn Thánh, thiên kiếp chưa đến đã mang theo uy áp trí mạng.

Pháp bảo đại kiếp!

Tiên Thiên Chí Bảo thành Hỗn Độn, thậm chí đã lay động cả Hồng Hoang, mang đến uy áp vô biên.

Hỗn Độn Chí Bảo từ trước đến nay chỉ do trời đất sinh thành!

Hành động này là khiêu khích trời đất!

Giống như đại kiếp diệt thế, vạn ngàn hố đen lúc ẩn lúc hiện, vây quanh thiên cơ, sấm giận kích động, làm sụp đổ bầu trời.

Tô Mặc nhẹ nhàng nắm lấy Thái Huyền Kiếm, nhưng sự chú ý lại không đặt trên thiên kiếp, mà chìm vào một cảnh giới huyền diệu.

Không có bất kỳ dao động nào, nhưng lại dường như bộc phát ra toàn bộ khí thế, phong vân biến đổi, trời đất dường như đang ai oán, mây sấm vừa ngưng tụ càng tan vỡ.

"Thì ra là vậy..." Không biết qua bao lâu, Tô Mặc cuối cùng cũng hoàn hồn, có phần cảm thán nói một câu.

Là chủ nhân của Thái Huyền Kiếm, cảm ngộ đối với việc Thái Huyền Kiếm tấn cấp Hỗn Độn Chí Bảo là sâu sắc nhất, cảnh giới vẫn luôn kẹt ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên cũng xuất hiện sự lỏng lẻo.

Đại đạo vô hình, một luồng sức mạnh nguyên bản, bao quát tất cả sự diễn biến của Hồng Hoang.

Nội tình của Tô Mặc tự nhiên vô cùng sâu dày, thứ thiếu sót chỉ là cảm ngộ đại đạo không thể nói rõ mà thôi.

Dù sao hệ thống có nghịch thiên đến đâu cũng không thể trực tiếp nhét cảm ngộ đại đạo của Thánh nhân vào đầu hắn được.

Hiện giờ miếng gỗ cuối cùng của thùng nước đã được bổ sung, nguyên thần và nhục thể của Tô Mặc hợp nhất, cuối cùng cũng đặt một chân vào bờ bên kia.

Thánh nhân?

Đạt tới cảnh giới Thánh nhân, gần như không thể gọi là một sinh linh, mà là đại đạo thực sự!

Mỗi một vị Thánh nhân đều mang trong mình vô cùng đại đạo, khắc ấn vào giữa trời đất, vĩnh sinh bất diệt, đứng trên chúng sinh.

Tô Mặc đã tỏ tường con đường phía trước, linh thức trống rỗng, lại vì vốn đã có một phần đặc tính của tất cả các Thánh nhân, nên đã trở thành bán bộ Hỗn Nguyên.

Chương 81

Muốn thực sự chứng đắc đạo quả, chỉ cần lựa chọn đại đạo để gánh vác, sau đó triệt để dung nhập, lấy sức mạnh chứng đạo, phá tan mọi hư vọng!

"Đại đạo...

Ta đã sớm có ý định, nếu đã muốn lấy sức mạnh chứng đạo, vậy thì phải chọn cả ba ngàn đại đạo!" Mắt Tô Mặc hơi sáng lên.

Một môn đại đạo muốn triệt để thấu hiểu đã khó đến cực điểm, huống chi là tất cả đại đạo trên thế gian.

Nhưng Tô Mặc có hệ thống Vô Hạn Đại Lễ Bao, chuyện này tuy khó khăn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Ý nghĩ điên cuồng đến cực điểm này, nếu bị các Thánh nhân khác biết được, e là không thiếu lời chế giễu.

Ba ngàn đại đạo, ngay cả họ cũng không dám nghĩ đến!

Đợi tất cả dị tượng biến mất, mọi sinh linh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Lôi kiếp vừa rồi có thể đánh cho họ thành tro bụi, lại bị Nhân Hoàng Thái Huyền Thị giải quyết không tốn chút sức lực?

Tu vi của Nhân Hoàng Thái Huyền Thị, rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới nào?

Có lẽ cũng chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ nhận ra một vài manh mối, có thể cảm giác được Tô Mặc giống như một vầng mặt trời, với cảnh giới Thánh nhân của mình, ông ta cũng cảm thấy có chút chói mắt.

Tô Mặc thản nhiên cười, giọng nói truyền khắp phía đông Hồng Hoang: "Đa tạ các vị đạo hữu đến Nhân tộc của ta quan lễ, Thái Huyền Thị hôm nay sắp hoàn thành hôn lễ, nhất định sẽ chuẩn bị yến tiệc thịnh soạn để nghênh đón các vị." Nói xong, một nữ tử tuyệt sắc mặc váy đỏ chậm rãi từ trong Nhân Hoàng Điện bước ra, mày mắt như tranh vẽ, giống như tiên tử bước ra từ trong tranh.

Nhưng điều thực sự khiến vạn tộc kinh ngạc là, tu vi của Tây Vương Mẫu cũng là một vị đại năng đỉnh cấp!

"Phu quân." Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng cất tiếng.

Tô Mặc cười cười, trước mặt tất cả sinh linh của Hồng Hoang, giao Thái Huyền Kiếm cho Tây Vương Mẫu.

Người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh, thường chỉ có người trong cuộc mới bị che mờ tâm trí, đến thời khắc cuối cùng mới tỉnh ngộ, Yêu tộc như vậy, Vu Tộc tự nhiên cũng như vậy.

Vãi chưởng!

Lấy một kiện Hỗn Độn Chí Bảo làm sính lễ?

Miệng của tất cả sinh linh đều há hốc, tràn ngập cảm giác khó tin.

Trong đó có một số nữ nhân tự cho mình là cao quý, mắt đỏ hoe nhìn Tây Vương Mẫu cũng đang có chút kinh ngạc, chỉ hận không thể thay thế nàng, trở thành hoàng hậu của cả Nhân tộc.

"Phu quân, vật này vô cùng quan trọng, ta không thể nhận." Tây Vương Mẫu kiên định nói.

Tô Mặc giải thích: "Ta không thiếu pháp bảo, huống chi ta thường không ở Nhân tộc, giao Thái Huyền Kiếm cho nàng là tốt nhất." Sau khi tấn cấp thành Hỗn Độn Chí Bảo, Thái Huyền Kiếm cũng đã có sự thay đổi long trời lở đất, không còn chỉ có thể tập hợp khí vận Nhân tộc, mà bản thân nó cũng sắc bén vô song, không thua kém Tiên Thiên

Chí Bảo thông thường.

Tây Vương Mẫu thấy thái độ của Tô Mặc kiên quyết, cuối cùng cũng gật đầu, nhận lấy Thái Huyền Kiếm.

Nàng có thể nhận ra một tầng ý tứ khác của Tô Mặc, đó là khi Tô Mặc không ở Nhân tộc, Tây Vương Mẫu sẽ tạm thời thay hắn, chém đứt mọi bàn tay đen tối có hại cho Nhân tộc.

Chí bảo tuy tốt, nhưng sự tín nhiệm này càng khiến Tây Vương Mẫu vui mừng.

Tây Vương Mẫu không nhịn được cười, để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ đáng yêu, vẻ cao ngạo lạnh lùng ban đầu như tuyết xuân tan chảy, chỉ còn lại sự dịu dàng đến tận xương tủy.

Thần tiên quyến lữ, cầm sắt hòa minh.

Vô số hoa tiên từ trên trời rơi xuống, tiên nhạc vang vọng chín tầng trời, hơn trăm loại tiên cầm tường thụy hiện ra giữa trời đất, lại càng có từng luồng khí công đức màu tím huyền ảo như mưa trút xuống, khí vận Nhân tộc cũng vì thế mà tăng vọt một đoạn lớn!

Chân long quấn quanh, phượng múa chín tầng trời, giữa thiên địa vang lên âm thanh đại đạo long trọng, triệt để chấn động tất cả sinh linh.

Không ngờ đại hôn của Tô Mặc, ngay cả trời đất cũng tự phát chúc mừng cho hắn!

Cùng lúc đó, một vị tiên nhân cung kính hô lên: "Phụng mệnh Thiên Đế, để chúc mừng đại hôn của Nhân Hoàng bệ hạ, đặc biệt dâng tặng ba con chân long, ba con phượng hoàng, ba ngàn kiện kỳ trân dị bảo..." Lời của hắn còn chưa dứt, đã bị một bóng người cao lớn đẩy sang một bên, trực tiếp hô lớn: "Hạo Thiên chúc mừng đại hôn của Nhân Hoàng bệ hạ!" Đường đường là chúa tể Thiên Đình

đích thân đến, lại còn khiêm tốn như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy kiêu ngạo từ trong lòng.

Nhưng sắc mặt Tô Mặc thủy chung bình thản, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Ta biết rồi." Hạo Thiên bị đối đãi lạnh nhạt như vậy, vẫn tươi cười lui xuống, khiến các sinh linh khác đều phải liếc nhìn.

Không phải là chúa tể Thiên Đình sao?

Thiên Đình của Yêu tộc bị diệt chưa bao lâu, đại đa số vẫn còn chìm đắm trong uy nghiêm khủng bố của Thiên Đình, nhất thời có chút không quen.

Tô Mặc và Tây Vương Mẫu lại nói vài câu với đông đảo sinh linh tụ tập tại Thái Huyền Sơn, sau đó trực tiếp tiến vào Nhân Hoàng Điện.

Những sinh linh còn lại cũng không vội, dù sao với thân phận của Tô Mặc, mọi thứ đều là lẽ đương nhiên, vả lại lần này đến Nhân tộc, họ đã được tạm thời tiếp xúc với sức mạnh nguyên bản của Hồng Hoang, quả thực là lời to.

"Nếu không ta cũng sẽ không nói cho ngươi những điều này." Đại năng tu đạo đến nay cũng chưa được nếm thử Tiên Thiên Linh Căn, bây giờ cuối cùng cũng được trải nghiệm cảm giác ăn bàn đào đến no căng.

Không ít tồn tại có kiến thức đều cảm thán: "Nhân tộc không thể lường được, vượt xa bất kỳ đại tộc nào kể từ khi khai thiên lập địa!" Đặc biệt là vị Nhân Hoàng bệ hạ kia, càng sâu không lường được.

Đèn hồng rực rỡ, đêm dài đằng đẵng...

Sau khi Tô Mặc tỉnh lại, Tây Vương Mẫu đã trang điểm xong, ngồi ở một bên, mắt vẫn luôn nhìn Tô Mặc.

"Nương tử." Tô Mặc mỉm cười.

Chương 82

Hắn có thể cảm giác được, trong cõi u minh đã có thêm một sợi dây nhân quả không thể phá vỡ giữa hắn và Tây Vương Mẫu, hai người cũng cuối cùng đã triệt để kết hợp làm một.

"Chúc mừng Túc chủ hoàn thành Thiên hôn, nhận được một Gói Quà Lớn!" "Mở!" Tô Mặc không chút do dự.

"Chúc mừng Túc chủ nhận được Hồng Mông Tử Khí!" Lại một luồng Hồng Mông Tử Khí!

Tây Vương Mẫu dường như bị ánh mắt của Tô Mặc nhìn đến có chút thẹn thùng, không nhịn được khẽ hừ một tiếng, sau đó nói: "Phu quân, Nhân tộc chúng ta là nhân vật chính của trời đất, ngày sau nhất định sẽ trở thành trung tâm của Hồng Hoang, chàng định làm thế nào?" Vốn dĩ với thân phận của Tây Vương Mẫu, nàng không nên tham gia vào những chuyện này, nhưng đã kết thành đạo lữ với Tô Mặc, lên ngôi hậu của Nhân tộc, thì việc bàn luận về những chuyện này cũng thuận lý thành chương.

Tô Mặc khẽ cười nói: "Vừa hay ta cũng muốn nói qua một chút về ân oán giữa ta và các Thánh nhân." "Ta đã diệt Tây Phương Giáo, kết thành tử thù với Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân; hủy đi Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng muốn dồn ta vào chỗ chết; Nhân Giáo của Lão Tử cũng vì ta mà tan vỡ, những kẻ đó chính là kẻ thù của Nhân tộc chúng ta." Biết được tính cách của phu quân nhà mình, Tây Vương Mẫu hơi chép miệng, dù sao những người đó đều là những đại nhân vật thực sự siêu phàm thoát tục, ngay cả nàng cũng phải cúi đầu trước họ.

"Phu quân chọc phải nhiều đại địch như vậy, sẽ không có vấn đề

gì chứ?" Tây Vương Mẫu không nhịn được cũng có chút lo lắng.

Tô Mặc hơi nheo mắt, nói: "Chỉ cần ta không ra ngoài, những Thánh nhân đó cũng không làm gì được ta.

Chỉ là nếu thời gian kéo dài, e là một số người trong đó sẽ không nhịn được mà ra tay với Nhân tộc." Đó cũng là điều duy nhất Tô Mặc lo ngại, dù sao phá hoại gia môn người khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ không thèm làm, nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân thì chưa chắc.

"Phu quân, có cần đi mời Thông Thiên Giáo Chủ hoặc Nữ Oa Thánh nhân giúp đỡ không..." Tây Vương Mẫu nói.

"Không cần như vậy." Tô Mặc nhìn Tây Vương Mẫu nói, "Chỉ cần nàng cũng chứng đắc đạo quả, mọi chuyện tự nhiên sẽ được giải quyết." Tây Vương Mẫu lắc đầu cười khổ: "Phu quân nói thật nhẹ nhàng, vạn năm qua ta còn chưa tìm được lối vào, đặt chân lên bờ bên kia, quá khó, quá khó." Đầu ngón tay của Tô Mặc đột nhiên xuất hiện một luồng tử khí, giống hệt như lúc luyện chế Thái Huyền Kiếm!

"...Hồng Mông Tử Khí?" Tây Vương Mẫu có chút kinh ngạc.

Tô Mặc gật đầu nói: "Có vật này tương trợ, chắc chắn có thể rút ngắn thời gian không ít." Cơ duyên thành Thánh... dù là đạo lữ thân mật nhất, lúc này Tây Vương Mẫu cũng lúng túng, nói: "Phu quân còn chưa chứng đắc đạo quả, ta đợi thêm một thời gian nữa đi." "Cầm lấy đi!" Tô Mặc nắm lấy bàn tay nhỏ của Tây Vương Mẫu, cưỡng ép nhét Hồng Mông Tử Khí vào, sau đó nói: "Con đường của Hồng Quân không phải là con đường của ta, Hồng Mông Tử Khí đối với ta cũng chỉ là một món bảo vật hơi trân quý một chút mà thôi." Tây Vương Mẫu dường như có chút hiểu ý của Tô Mặc, cũng không từ chối nữa, thu Hồng Mông Tử Khí vào trong cơ thể.

Sau một hồi ân ái, Tô Mặc và Tây Vương Mẫu cùng ra khỏi Nhân

Hoàng Điện, lúc này Nhân tộc Tam Tổ đang chờ ở đó.

"Hai vị bệ hạ!" Nhân tộc Tam Tổ đồng thanh chào, sau đó trực tiếp vào chuyện chính.

Hữu Sào Thị nói: "Bệ hạ, Thông Thiên Giáo Chủ đã chọn mấy chục đệ tử tư chất không tồi ở Thái Huyền Sơn, đưa về Đông Hải rồi." Lần này Thông Thiên Giáo Chủ đến là để tìm một số đệ tử tinh nhuệ thực sự, số lượng tự nhiên sẽ không quá nhiều.

Nhưng vị Thánh nhân này cũng có chút hoa mắt, dù sao bây giờ đã khác xưa, Nhân tộc được vô số linh vật nuôi dưỡng mấy vạn năm, bất luận tư chất căn cốt đều dần biến thành thượng thượng tuyển.

Thế hệ hiện tại, sinh ra đã có tu vi Địa Tiên, sau khi trưởng thành có thể lên đến cảnh giới Thiên Tiên.

Đương nhiên, định nghĩa về trưởng thành cũng đã có sự thay đổi lớn, tuổi thọ của Nhân tộc so với trước đây đã tăng lên mấy chục lần, phải gần một trăm tuổi mới có thể hoàn toàn trưởng thành.

Tuy trình độ này còn xa mới bằng được các thần thú trời đất, nhưng đặt vào Nhân tộc vốn thắng về số lượng, cũng đủ khiến các chủng tộc khác trong lòng phải run sợ.

Khó khăn lắm mới chọn được mấy chục đệ tử tư chất thượng thừa, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên hài lòng rời đi.

"Phục Hy Thị làm thế nào rồi?" Tô Mặc hỏi.

Đối với vị Tam Hoàng tương lai này, Tô Mặc có hứng thú không nhỏ.

Nhắc đến Phục Hy Thị, ngay cả trên mặt Nhân tộc Tam Tổ cũng không nhịn được hiện lên một tia hài lòng, Toại Nhân Thị nói: "Thưa bệ hạ, Phục Hy Thị làm rất tốt, đã được không ít bộ lạc công nhận." Tô Mặc gật đầu, cho đến hôm nay, rốt cuộc cũng đã phân định rõ vị trí

của Thái Huyền Thị.

Nhân tộc chung quy không phải là vật tư hữu của hắn, Tô Mặc càng giống như một người giám quản và bảo hộ, che chở cho Nhân tộc dần dần đi đến đỉnh phong.

Thái Huyền Thị càng giống như nơi bao quát cả thế lực khổng lồ là Nhân tộc, không còn là một cái tên bộ lạc đơn giản, mà là thánh địa trong lòng tất cả người Nhân tộc.

"Ta muốn tự mình đi xem một chút." Tô Mặc mỉm cười nói.

Tây Vương Mẫu cũng muốn đi cùng Tô Mặc, nhưng lại bị hắn ngăn cản.

Dù sao nàng vừa mới có được Hồng Mông Tử Khí, cần thời gian để luyện hóa.

Tô Mặc thu liễm toàn bộ khí thế, giống như một người qua đường bình thường, tiến vào cương vực Nhân tộc rộng lớn vô ngần hiện nay.

Lúc này, Phục Hy Thị đã trở thành cộng chủ được công nhận của Nhân tộc.

Cộng chủ Nhân tộc không liên quan gì đến hắn, chỉ nhìn vào danh vọng và cống hiến trong tất cả người Nhân tộc.

Phục Hy Thị kể từ sau đại kiếp Vu Yêu đã gia nhập Nhân tộc, cần cù chăm chỉ, cuối cùng mới được tất cả người Nhân tộc thừa nhận.

Theo Hồng Hoang nguyên bản, Nhân tộc thực tế đã sớm bị tất cả các Thánh nhân khống chế, Tam Hoàng Ngũ Đế cũng đã sớm được xác lập.

Nhưng sự xuất hiện của Tô Mặc đã làm rối loạn thiên cơ, khiến dòng sông thời gian vốn có trở nên mờ mịt, làm cho các Thánh nhân không còn nhìn rõ được tương lai của Nhân tộc nữa.

Nếu muốn cưỡng ép can thiệp, cũng phải kiêng dè sự tồn tại của Tô Mặc!

Lúc này Tô Mặc tiến vào cương vực Nhân tộc, tuy cũng cảm nhận được một vài thủ bút của Thánh nhân, nhưng cũng không mấy để tâm.

Nhân tộc là một chủng tộc cởi mở, chỉ cần các Thánh nhân không vọng tưởng khống chế Nhân tộc, thao túng tương lai của Nhân tộc, hắn cũng không cần phải ra tay.

Thành trì tấp nập, người người qua lại, náo nhiệt phi thường, khiến trên mặt Tô Mặc cũng nhiều thêm vài phần ý cười.

Mặc dù Nhân tộc trên danh nghĩa là tụ cư theo bộ lạc, nhưng thực tế đã sớm xây dựng thành trì để sinh tồn, không thua kém gì Hồng Hoang sau này.

Nơi Tô Mặc đang ở hiện tại chính là thành trì của Phục Hy Thị, cũng là một trong những nơi phồn hoa nhất của Nhân tộc.

Chương 83

"Bệ hạ, ngài đã đến?" Ở cuối con đường, một người đàn ông trung niên với nụ cười hơi khổ nhìn Tô Mặc.

"...

Tộc trưởng Phục Hy Thị!" Có người bên đường kinh ngạc hô lên.

"Tộc trưởng Phục Hy Thị lại gọi là bệ hạ, lẽ nào người này..." Một số người Nhân tộc khó tin.

Người có thể được tôn xưng là bệ hạ, cả Nhân tộc chỉ có một người!

Nhân Hoàng bệ hạ!

Trong khoảnh khắc, thành trì phồn hoa lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều cung kính quỳ xuống đất, miệng hô lớn: "Tham kiến Nhân Hoàng bệ hạ!" Vãi chưởng...

Lão tử vi hành mà...

Khóe miệng Tô Mặc hơi giật giật, nhưng vẫn giữ nụ cười như gió xuân, nhẹ nhàng vung tay, tất cả mọi người bất giác đứng thẳng dậy.

Vì đang ở trong cương vực Nhân tộc, Tô Mặc tuy đã che giấu khí tức nhưng cũng không quá cố ý, nhưng Phục Hy lại là một cao thủ kỳ lạ, tu vi đã đạt đến Chuẩn Thánh, cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

"Nhân tộc có được địa vị như hôm nay, công lao của các ngươi không thể không kể." Tô Mặc cười nhạt nói.

Nói xong, trời giáng phồn hoa, đất mọc kim liên, những điềm lành tượng trưng cho sự tốt đẹp lần lượt xuất hiện, trong không khí lan tỏa

một mùi hương thơm ngát, tu vi của tất cả người Nhân tộc trong thành của Phục Hy Thị đột nhiên tăng trưởng, thậm chí có một người Nhân tộc vừa mới đạt đến Thiên Tiên đã trực tiếp xông lên cảnh giới Chân Tiên!

"Đa tạ Nhân Hoàng bệ hạ!" Tất cả người Nhân tộc đều vui mừng hô lớn.

"Bệ hạ, đi theo ta." Phục Hy Thị nhìn thấy cảnh tượng phúc trạch này, hơi cười khổ, sau đó dẫn Tô Mặc vào phủ đệ của mình.

Sau khi cả hai ngồi xuống, Phục Hy Thị mới hỏi: "Bệ hạ, vì sao ngài lại đến đây?" Tô Mặc mỉm cười đáp: "Tự nhiên là để chứng kiến sự thịnh vượng của Nhân tộc chúng ta, ngươi đã thức tỉnh ký ức kiếp trước rồi sao?" Nụ cười khổ trên mặt Phục Hy Thị càng đậm, ông ta thở dài một hơi, đứng dậy, cung kính cúi đầu với Tô Mặc: "Phục Hy Thị, ra mắt Nhân Hoàng bệ hạ.

Ngày trước ta bị Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn mê hoặc, suýt nữa đã làm hỏng đại sự của bệ hạ." Phục Hy sở dĩ chuyển sinh vào Nhân tộc, là vì cho rằng Nhân tộc trong tay Tô Mặc sớm muộn gì cũng sẽ tự hủy diệt, cho nên để không lãng phí tâm huyết của Nữ Oa, ông ta mới định cướp đoạt khí vận Nhân tộc, bảo lưu một tia sinh cơ cho Nhân tộc.

Bây giờ nghĩ lại, thật là nực cười!

Chính vì trong lòng luôn có một tia áy náy, ông ta mới rời khỏi Thái Huyền Sơn, nhưng không ngờ Tô Mặc lại trực tiếp hỏi ra vấn đề này.

Tô Mặc lắc đầu, nói: "Chúng ta đều là vì Nhân tộc, không cần phải để bụng." Phục Hy Thị nghe vậy sững sờ, một lúc sau mới cười: "Đúng là như vậy!" Thấy Phục Hy Thị cuối cùng cũng đã thông suốt, Tô Mặc trực tiếp nói: "Ngươi có biết Hà Đồ Lạc Thư không?" "Là

pháp bảo của Đế Tuấn sao?" Mắt Phục Hy Thị lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Khi Phục Hy Thị còn ở Yêu tộc, ông là một cao thủ bói toán, đương nhiên biết đến pháp bảo có công dụng lớn đối với mình.

Hà Đồ Lạc Thư là pháp bảo cộng sinh của Đế Tuấn, bên trong ẩn chứa vạn tượng tinh đấu, ngầm chứa chí lý của trời đất, có sự trợ giúp cực lớn đối với bói toán chi đạo, nếu Phục Hy Thị có được, việc thông thiên triệt địa cũng không quá lời.

Vốn dĩ với địa vị của Phục Hy Thị, việc mượn Hà Đồ Lạc Thư không phải là chuyện khó, chỉ là sau này Hà Đồ Lạc Thư trở thành pháp bảo trấn áp của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn dù có hào phóng đến đâu cũng tuyệt đối không để người khác tiếp xúc với Hà Đồ Lạc Thư.

Sau khi Thiên Đình của Yêu tộc bị hủy diệt, Phục Hy Thị cũng đã động tâm tư, chỉ là Hà Đồ Lạc Thư lại không có tung tích, không còn tìm thấy được nữa.

"Lẽ nào..." Phục Hy Thị dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

Tô Mặc mỉm cười: "Hà Đồ Lạc Thư đang ở chỗ ta." Lần này Phục Hy Thị càng kinh ngạc hơn, hai mắt ngây dại nhìn Tô Mặc.

Không biết từ lúc nào, Tô Mặc đã xây dựng nên một hình tượng vô sở bất năng trong lòng tất cả người Nhân tộc, bây giờ ngay cả chí bảo của Thiên Đế năm xưa cũng bị hắn lặng lẽ lấy về!

Trong tay Tô Mặc đột nhiên xuất hiện một cuộn sách huyền ảo, trên đó điểm xuyết vô số tinh thần, giống như có vô số ngân hà đang chảy trong đó, chính là Hà Đồ Lạc Thư.

Khi Thiên Đình của Yêu tộc bị hủy diệt, nô bộc của Tô Mặc là Côn Bằng đã há miệng nuốt vô số thứ, trong đó có Hà Đồ Lạc Thư!

Côn Bằng đang sầu não không có chỗ để lấy lòng Tô Mặc, đợi Tô

Mặc trở về Thái Huyền Sơn, hắn lập tức dâng Hà Đồ Lạc Thư lên, đổi lấy một chút tự do, có thể tùy ý hành động trong cương vực Nhân tộc.

Ánh mắt Phục Hy Thị lộ ra một tia nóng rực, đang định mở miệng nói, Tô Mặc lại chậm rãi nói: "Hà Đồ Lạc Thư vốn là của ngươi, nhưng ta có một chuyện muốn ngươi làm." "Bệ hạ, xin ngài cứ phân phó!" Phục Hy nói.

Ông ta vốn là thần tử của Tô Mặc, dù không có Hà Đồ Lạc Thư cũng sẽ tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của Tô Mặc.

"Trở thành Nhân Hoàng." Tô Mặc nhàn nhạt nói. ?

Phục Hy cuối cùng cũng thất thố, hai mắt trợn tròn, khó tin nhìn Tô Mặc.

Ta chỉ là một tộc trưởng bộ lạc bình thường, kết quả đột nhiên bắt ta đi làm Nhân Hoàng?

Phục Hy ở Nhân tộc đã mấy vạn năm, nhưng chưa từng có ý định nhòm ngó vị trí Nhân Hoàng.

Không phải là không dám, mà là căn bản không nảy sinh ra ý nghĩ đó!

Thái Huyền Thị đã làm được những gì?

Giải quyết tình thế nguy cấp của Nhân tộc, cứu vớt đại hạ sắp sụp đổ!

Mở ra vô số cương thổ cho Nhân tộc, ép cho tất cả các Thánh nhân cũng không dám đặt chân đến!

Phục Hy, có xứng không?

Chương 84

Biểu cảm trên mặt Phục Hy Thị không thể dùng từ đặc sắc để hình dung, mãi đến khi tâm tình bình phục lại mới gấp gáp nói: "Bệ hạ!

Phục Hy tuyệt đối không thể đảm đương trọng trách này!" Tô Mặc có chút bất đắc dĩ nhìn Phục Hy, nói: "Thánh nhân không thể can thiệp vào Hồng Hoang, ngay cả ta cũng không ngoại lệ.

Nhân tộc Tam Tổ thống suất Thái Huyền Thị, còn lại Nhân tộc, cũng chỉ có ngươi mới có thể lãnh đạo." Thánh nhân không được can thiệp vào Hồng Hoang, không phải là quy củ do Hồng Quân đặt ra, mà thực sự là vì sức mạnh của Thánh nhân quá lớn, chỉ cần động dụng một chút cũng có thể gây nguy hiểm cho cả Hồng Hoang.

Tô Mặc lúc này tuy chỉ là bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng cũng phải thu liễm uy thế, nếu không hơi bất cẩn có thể gây ra cảnh sinh linh lầm than.

Phục Hy nghe vậy, tuy có chút do dự, nhưng ý kháng cự đã giảm bớt.

Đúng như Tô Mặc nói, Nhân tộc là đại tộc của Hồng Hoang, số lượng cũng nhiều đến đáng sợ, Thái Huyền Sơn siêu nhiên độc lập, uy hiếp cả Hồng Hoang, những người Nhân tộc khác cũng cần một người lãnh đạo.

Ông ta là lựa chọn tốt nhất.

Phục Hy ngây như phỗng, Tô Mặc lại ngồi im một bên, chờ đợi câu trả lời của ông.

Mãi một lúc lâu, Phục Hy mới đứng dậy, thần sắc trở nên có chút

điên cuồng, kích động nói: “Bệ hạ!

Tuyệt đối không thể như vậy!

Ngài mới là Nhân Hoàng, Phục Hy tuyệt đối không thể sánh ngang với ngài!” Lại là cái lão cổ hủ này...

Khóe miệng Tô Mặc hơi giật giật, thậm chí hắn có chút quên mất địa vị của mình trong Nhân tộc.

Ba chữ Thái Huyền Thị đã sớm gắn chặt với Nhân Hoàng, không có Thái Huyền Thị thì không có Nhân Hoàng.

Không chừng sau khi Phục Hy trở thành Nhân Hoàng, ngược lại sẽ bị tất cả các bộ lạc tấn công, tiêu diệt kẻ đại nghịch bất đạo này.

May mà Tô Mặc đã sớm có đối sách, bất đắc dĩ nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì đổi một danh xưng khác là được.” “Đúng rồi...” Mắt Phục Hy lóe lên, lập tức hô lên, “Xá muội sáng tạo ra Nhân tộc, được Nhân tộc tôn là Thánh Mẫu, bệ hạ kế thừa quá khứ, mở ra tương lai, công tích thông thiên, tự nhiên có thể xưng là Thánh Phụ!” “Từ nay về sau, bệ hạ chính là Thánh Phụ của Nhân tộc!” Tô Mặc mỉm cười nói: “Nếu đã như vậy, ngươi có nguyện ý trở thành Nhân Hoàng không?” Phục Hy sắc mặt vô cùng nghiêm túc, đứng dậy cung kính nói: “Thánh Phụ ở trên, Phục Hy nhất định sẽ dẫn dắt Nhân tộc vượt qua mọi chông gai, không phụ lòng vạn ngàn người Nhân tộc!” “Tốt.” Khóe miệng Tô Mặc cong lên, sau đó giao Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy.

Dù đã sớm đem cả thân tâm đặt vào Nhân tộc, nhưng giờ đây có được Hà Đồ Lạc Thư, Phục Hy vẫn lộ ra vẻ vui mừng, nói: “Đa tạ Thánh Phụ, chỉ cần mấy vạn năm thời gian, ta liền có thể suy diễn ra một môn đạo lộ trong lòng!” “Mấy vạn năm?” Tô Mặc lắc đầu, “Không cần lâu như vậy.” Phục Hy chưa kịp nói, đã thấy Tô Mặc đưa tay ra, vô số ánh sáng như cát sông Hằng không ngừng sinh ra và hủy diệt trong đó, ẩn chứa vô số ảo diệu.

Bàn tay đó nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Phục Hy, vạn ngàn huyền diệu bí ẩn trên thế gian, giống như hồng thủy cuồn cuộn đổ vào!

Bên tai Phục Hy vang vọng tiếng sóng vỗ của sông lớn, nhưng nếu nghe kỹ lại phảng phất như có thể phát hiện ra chí lý của thế gian.

Dần dần, một đồ án kỳ dị chậm rãi hội tụ trong lòng Phục Hy, khiến ông ta càng kích động đến cực điểm.

"Đây chính là con đường ta thiết lập!" Giữa dòng chảy không ngừng, Phục Hy thỏa sức phác họa đồ án đó, linh lực trong cơ thể càng như núi lửa bùng nổ phun trào ra, hai hư ảnh từ trên người tách ra, một vui mừng, một tức giận, nhưng lúc này đều lộ rõ vẻ vui mừng.

Bát quái thành, tam thi trảm!

Phục Hy cười dài một tiếng, gột rửa hết bụi trần, trước mặt ông ta chậm rãi hiện ra một cái đĩa tròn trông vô cùng huyền ảo, chính là bát quái!

Càn, Chấn, Khảm, Cấn, Khôn, Tốn, Ly, Đoài.

Âm dương tương sinh, cương nhu cùng tồn tại! ...

Mặt trời lên cao, dưới sự chứng kiến của vô số người Nhân tộc, Phục Hy chậm rãi bước lên tế đàn, ánh mắt trang nghiêm, không một chút cẩu thả.

Trên tế đàn, vẫn được thiết lập theo thông lệ của Nhân tộc, toàn là những đồ đằng tượng trưng cho lịch trình của Nhân tộc, cùng với thần tượng của Tô Mặc và Nữ Oa.

Mười hai vị Tổ Vu không cam lòng yếu thế, trực tiếp tế Đô Thiên Huyết Sát Đại Trận, hướng về Thiên Đình của Yêu tộc mà đâm thẳng tới, nhưng lại bị đầy trời tinh thần cản lại, trong lúc nhất thời cự nhân gầm thét, tinh thần vẫn lạc, khiến tất cả sinh linh đều run rẩy.

Nói xong, Phục Hy từng bước một lên tế đàn, cúi đầu khấu lạy.

"Một lạy, Thánh Phụ Thái Huyền Thị!" "Lạy!" "Lạy nữa!" "!" "Hai lạy, Thánh Mẫu Nữ Oa!" "Lạy!" "Lạy nữa!" "!" "Ba lạy, các tiên hiền Nhân tộc!" "Lạy!" "Lạy nữa!" "!" Lễ tế vô cùng phiền phức, nhưng tất cả người Nhân tộc không có một chút bất mãn nào, Phục Hy càng sắc mặt trang nghiêm đến cực điểm, mãi đến khi tất cả nghi thức hoàn tất mới chậm rãi đứng dậy.

Bây giờ là Nhân Hoàng.

Vào khoảnh khắc lễ tế hoàn tất, một hư ảnh của thanh kiếm hiện ra trên bầu trời, đó là tín niệm thuần túy đến cực điểm, là khát vọng của vô số người Nhân tộc, chiếu sáng cả Đại La Vạn Thiên.

Thái Huyền Kiếm!

Thánh Phụ hiển linh rồi!

Chỉ có Nhân Hoàng được Thánh Phụ thừa nhận mới là hoàng giả thực sự của Nhân tộc!

"Bái kiến bệ hạ!

Bái kiến Thánh Phụ!" Tất cả người Nhân tộc đều quỳ lạy.

Ánh sáng không chỉ chiếu rọi trong cương vực Nhân tộc, mà cả ngoài trời cũng tỏa sáng.

"Thái Huyền Thị quả thật ngang ngược, không lạy trời đất không lạy Thánh nhân, tự tìm đường chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Nhưng, cũng chỉ có thể nói mồm mà thôi.

Thậm chí, ông ta cũng phải ở trong đạo trường của mình, nếu dám đứng ở Nhân tộc nói những lời này, e là ngay khoảnh khắc tiếp theo, quyền ảnh hủy thiên diệt địa kia sẽ đấm thẳng vào mặt!

Chương 85

Sau khi Phục Hy trở thành Nhân Hoàng, dốc lòng trị vì, truyền bá Bát Quái bói toán chi đạo khắp cương vực Nhân tộc, tạo ra vô số công đức, từ đó về sau Nhân tộc không còn nửa phần oán thán.

Lúc này, Tô Mặc lại đến bên ngoài một bộ lạc không nhỏ, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Mãi đến đêm tối ba ngày sau, một luồng kim quang đột nhiên bùng nổ từ trong bộ lạc, trong nháy mắt bao phủ vạn thiên chu thiên, giữa bầu trời sấm rền cuồn cuộn.

Lúc này, từ ngoài trời rơi xuống một luồng thanh quang, hóa thành một lão giả lạnh lùng, chậm rãi đi về phía bộ lạc.

Khi sắp tiến vào bộ lạc, Tô Mặc mới thản nhiên nói: "Thượng Thanh đạo hữu, bạn cũ đang ở đây, lẽ nào không chào hỏi một tiếng sao?" Thân thể lão giả đột nhiên cứng đờ, thần sắc lạnh lùng vạn năm không đổi trở nên vô cùng kinh ngạc, dường như không ngờ Tô Mặc lại xuất hiện ở đây.

Tô Mặc chậm rãi đi đến bên cạnh ông ta, cười nói: "Thái Thanh đạo hữu, xin mời trở về đi." Lão giả chính là hóa thân của Lão Tử, định ra tay trước một bước, kết nhân quả với đứa trẻ vừa mới ra đời.

Nhưng bây giờ Tô Mặc đứng trước mặt ông ta, lập tức khiến ông ta cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Cứng rắn một chút, Thái Huyền Thị còn cứng rắn hơn ông ta!

Nhưng nếu cứ thế lui đi, không chỉ công đức vô duyên, mà mặt mũi cũng không còn.

"Đạo hữu nói đùa rồi, Nhân tộc và ta quan hệ không tầm thường,

ta chỉ muốn kết một chút thiện duyên mà thôi.” Hóa thân của Lão Tử nhẹ nhàng nói.

“Ồ?” Tô Mặc tùy ý nói, “Chỉ cần thiện duyên là đủ rồi?” “Nếu đã như vậy, đạo hữu không ngại cho ta một hai trăm lò Cửu Chuyển Kim Đan, ta sẽ thay đạo hữu chuyển giao.” Một hai trăm lò?

Sao không đi cướp luôn đi!

Tâm tính mà Lão Tử đắc đạo vô số năm, trước mặt Tô Mặc giống như một tờ giấy mỏng, căn bản không có nửa phần tác dụng.

Yêu tộc đông đảo, Vu Tộc thiện chiến, cuộc chiến điên cuồng của hai đại chủng tộc càng khiến thiên tượng động đãng, phảng phất như Bất Chu Sơn cũng sắp vì thế mà vỡ nát.

Hóa thân của Lão Tử nói.

Dám nguyền rủa ta chết?

Tô Mặc nhướng mày nói: “Không phiền đạo hữu lo lắng.” Ầm!

Vừa dứt lời, Tô Mặc không còn do dự, búng tay một cái, hóa thân của Lão Tử liền nổ tung.

May mà thanh thế đứa trẻ ra đời rất lớn, động tĩnh mà Tô Mặc gây ra cũng chỉ là một gợn sóng nhỏ mà thôi.

Thiên ngoại Bát Cảnh Cung, Lão Tử đột nhiên mở mắt, nhìn thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư đang cung kính đứng hầu bên cạnh, không khỏi sinh ra một tia ảm đạm.

Thanh tĩnh vô vi, thái thượng vong tình...

Lão Tử chưa từng cảm thấy Bát Cảnh Cung lạnh lẽo, bỗng nhiên có chút cô liêu.

Xử lý xong những thủ bút của Thánh nhân, Tô Mặc mới hóa thành một đạo nhân trung niên, ung dung bước vào bộ lạc.

Trong bộ lạc đã sớm sôi sục tiếng người, Tô Mặc dễ dàng tìm được nguồn gốc của kim quang, chính là một đứa trẻ vừa mới ra đời của một hộ gia đình.

Những người Nhân tộc khác nhìn thấy Tô Mặc khí tức lẫm liệt, quanh thân mây mù lượn lờ, cửu cung thất sát xoay quanh bên cạnh, hiểu rằng đây tuyệt đối là một vị cao nhân đắc đạo, vì thế tự giác nhường đường, để Tô Mặc đi thẳng vào hộ gia đình đó.

Trên chiếc giường ấm áp, một đứa trẻ trời sinh song đồng tứ mục đang khóc lóc, nhưng sau khi nhìn thấy Tô Mặc, lập tức nín khóc, chuyển sang có chút vui vẻ, bốn con mắt cũng cố gắng mở ra, hai bàn tay nhỏ không ngừng vẫy về phía Tô Mặc.

"Đứa trẻ này có duyên với ta." Tô Mặc cười nói.

Chuyện có duyên này, có thì có, không có thì không, cha mẹ đứa trẻ thấy Tô Mặc một phong thái cao nhân, lập tức tin hơn nửa, vội vàng nói: "Xin đạo trưởng đặt cho nó một cái tên!" "Gọi là Thương Hiệt đi." Tô Mặc nhẹ nhàng nói.

"Được, vậy gọi là Thương Hiệt!" Phu nhân có chút mệt mỏi ôm đứa trẻ vào lòng.

Tuy thể chất của Nhân tộc hiện tại không thua kém gì một số mãnh thú Hồng Hoang, nhưng sinh con vẫn tổn hại nguyên khí rất lớn.

Tô Mặc đợi gia đình ba người ấm áp một lát, mới chậm rãi mở miệng: "Bần đạo đến từ Thái Huyền Sơn, có thể mang đứa trẻ cùng về tu hành." Thái Huyền Sơn!

Lời này vừa ra, tất cả mọi người trong phòng đều im lặng, ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng nghe rõ mồn một.

Danh tiếng của Thái Huyền Sơn trong Nhân tộc, giống như trường đại học TOP1 ở kiếp trước của Tô Mặc, quả thực là chuyện làm rạng

danh tổ tông!

Dù Tô Mặc không để lộ thân phận, và còn kéo cả Lão Tử vào, e là những người Nhân tộc này cũng sẽ không do dự chọn Thái Huyền Sơn.

Tổ địa của Nhân tộc, đạo thống của Thánh Phụ!

Mấy chữ này đủ để áp đảo tất cả.

"Đa tạ đạo trưởng!" Cha mẹ đứa trẻ lập tức ngàn lần cảm ơn.

Thương Hiệt sinh ra đã thông tuệ, một tuổi có thể mở miệng nói chuyện, thần lực trời sinh có thể nhấc bổng voi lớn, hai tuổi đã có thể ngồi thiền tu luyện, trực tiếp tiến vào cảnh giới Thiên Tiên, vượt xa cả thần thú trời đất.

Ba tuổi, Tô Mặc dẫn Thương Hiệt rời khỏi bộ lạc, hướng về Thái Huyền Sơn.

"Thương Hiệt, có biết vì sao ta chỉ truyền thụ tu luyện chi đạo, mà không cho linh đan diệu dược không?" Giữa đường, Tô Mặc cười tủm tỉm hỏi.

Thương Hiệt nói: "Vì sư phụ muốn con hiểu đạo lý tu luyện không dễ dàng." Nếu đặt ở một sơn môn bình thường, câu trả lời của Thương Hiệt là đáp án tiêu chuẩn, thiên tài đệ tử cộng thêm tâm tính thuần chính, ngay cả Thánh nhân cũng phải chiếu cố thêm, nhưng Tô Mặc lại sắc mặt trầm xuống, nói: "Nói bậy!

Chương 86

Ta sở dĩ không cho ngươi bất kỳ thứ gì, là vì những thứ bên ngoài đều là rác rưởi!

Chỉ làm ô nhiễm thể chất của ngươi mà thôi!" Tiểu Thương Hiệt lập tức ngơ ngác, ngây người nhìn Tô Mặc, không nói được nửa chữ.

"Ngươi đã ăn bàn đào của bộ lạc chưa?" Tô Mặc hỏi.

Trong truyền thuyết, bộ lạc này từng cư trú ở Thái Huyền Sơn, sau khi Hồng Hoang ổn định đã rời đi, nhưng cũng vì thế mà được chia một cây bàn đào, vẫn luôn được lão tộc trưởng coi như bảo bối, đến tận bây giờ vẫn chưa kết quả.

Thương Hiệt lắc đầu, nói: "Chưa ạ, đây là linh vật trời đất, phải rất lâu mới kết quả." Tô Mặc đại nghĩa lẫm liệt nói: "Ở Thái Huyền Sơn, những thứ này đều được coi như cơm ăn." Đương nhiên, Tô Mặc cũng hơi nói quá một chút.

Thương Hiệt tu hành quá nhanh, chỉ có dùng Tiên Thiên Linh Căn mới có thể không để lại khuyết điểm, linh dược tầm thường lại không có hiệu quả thần kỳ như vậy.

Sau khi đưa Thương Hiệt về Thái Huyền Sơn, Tô Mặc lập tức sắp xếp, một mặt truyền thụ cho Thương Hiệt các loại kiến thức, một mặt cho cậu dùng các loại Tiên Thiên Linh Căn.

Thương Hiệt tu hành mười năm, tu vi đạt đến Kim Tiên, điều thần kỳ nhất là ngộ tính của cậu vô cùng kinh người, bất luận thiên văn địa lý, đại đạo kinh luân, đều có thể nhanh chóng lĩnh ngộ hoàn toàn.

Giờ phút này, Tử Tiêu Cung mở rộng, tất cả các Thánh nhân lần lượt đi vào, cuối cùng Tô Mặc mới đủng đỉnh đến.

Hồng Quân không để ý đến điều này, các Thánh nhân khác cũng không tiện mở miệng, chỉ có thể hừ lạnh vài tiếng, phát tiết sự bất mãn của mình.

Khi tất cả các Thánh nhân chuẩn bị bắt đầu thương nghị chuyện quan trọng, một nữ tử tuyệt sắc mặc váy vàng chậm rãi bước vào Tử Tiêu Cung.

Hậu Thổ!

Hậu Thổ xuất hiện, tất cả các Thánh nhân đều không kinh ngạc, chỉ là đều có chút suy tư.

Tô Mặc lại không quan tâm đến những điều này, cười nói: "Hậu Thổ, lâu rồi không gặp." Hậu Thổ mỉm cười đáp lại, giữa mày mắt cũng lộ ra một tia nhu tình, nói: "Ngươi vẫn ổn, vậy ta yên tâm rồi." Nếu người không biết quan hệ của hai người nghe được, e là sẽ nghĩ Tô Mặc và Hậu Thổ đang tán tỉnh nhau.

Tất cả các Thánh nhân đều biết rõ, Tô Mặc đại diện cho sự truyền thừa cuối cùng của Vu tộc, là nơi nhân quả của Bàn Cổ, điều Hậu Thổ chỉ chính là tương lai của Vu tộc.

Các Thánh nhân có thù với Tô Mặc trong lòng cảnh giác cao độ, lại thêm một vị Thánh nhân có quan hệ tốt với Tô Mặc.

Phải đàn áp!

"Chỉ là một Hậu Thổ?

Thật là ra vẻ!

Không chào hỏi các vị sư huynh và lão sư sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Lão Tử cười nhạt: "Ngươi là người đến cuối cùng, nên ngồi ở cuối." Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân cũng buông lời chế

giễu.

Sắc mặt Hậu Thổ lập tức lạnh xuống, không nói một lời đứng bên cạnh Tô Mặc.

Vu tộc, đâu phải là tồn tại biết nhẫn nhịn?

"Nếu mấy vị huynh trưởng không ưa Hậu Thổ ngồi ở đây, chúng ta có thể làm một trận." Mấy vị Thánh nhân lập tức đại nộ, Tô Mặc lại nhàn nhạt nói: "Tô mỗ lúc này cũng chưa chứng đắc đạo quả, mấy vị muốn đuổi ta ra ngoài sao?" Tử Tiêu Cung im lặng như tờ, bốn vị Thánh nhân toàn bộ ngậm miệng lại.

Đuổi Tô Mặc ra khỏi Tử Tiêu Cung, đương nhiên là họ vô cùng khao khát.

Chỉ là ai dám?

Ai làm được?

Sau mấy lần giao đấu với Tô Mặc, tất cả đều hiểu, vị này quả thực là một tồn tại vô pháp vô thiên, một lời không hợp có thể ra tay đánh lớn.

Mà đánh lại không lại!

Hậu Thổ thấy Tô Mặc chỉ nói một câu đã hóa giải tất cả mũi nhọn, trong đôi mắt đẹp nhiều thêm một tia kinh ngạc.

Tô Mặc của ngày xưa, còn cần sự che chở của nàng, nhưng bây giờ lại đã đạt đến một độ cao khó có thể với tới.

Cục diện bế tắc kéo dài một lát, Lão Tử mới chậm rãi nói: "Lần này gọi chư vị đến Tử Tiêu Cung, chính là để thương nghị chuyện công đức." Thông thường, trừ phi liên quan đến sát kiếp, mọi việc đều do Thánh nhân làm chủ, vì vậy Hồng Quân chỉ cung cấp một địa điểm chứ không hề có ý định tham gia vào.

Công đức?

Tô Mặc thầm cười lạnh, Hồng Hoang ở đâu có công đức thì ở đó không thể không động đến Nhân tộc! "Này, Thái Huyền Thị đạo hữu, ăn mảnh là không tốt đâu." Tiếp Dẫn đạo nhân nhẹ giọng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng dậy, trịnh trọng nói: "Bọn ta đều biết rõ vị trí hiện tại của Nhân tộc, chẳng lẽ ngươi lại muốn cứng rắn loại bỏ bọn ta ra ngoài?" "Nguyên Thủy sư huynh, huynh nên hiểu ý của ta." Nữ Oa lên tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn híp mắt, khí thế lạnh như băng, lạnh lùng nói: "Ta tự nhiên hiểu rõ, trong Nhân tộc có đại công đức!

Tuy do sư muội tạo ra, nhưng ngươi cũng đừng hòng độc chiếm một phân một hào!" Ầm!

Một quyền ảnh khổng lồ tức khắc thành hình, lực lượng vô biên ập đến, cả Tử Tiêu Cung cũng phải rung chuyển dữ dội!

Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ hét lên một tiếng, hai tay lập tức bấm quyết, một đạo thần lôi từ đầu ngón tay tuôn ra, huy hoàng chói lọi, tựa như tia sáng đầu tiên khi khai thiên lập địa, xé toạc bóng tối, thanh tẩy vũ trụ.

Nắm đấm của Tô Mặc không hề dừng lại, vô tận thần lôi bị xé toạc từ trung tâm, tạo ra một khoảng trống lớn, tất cả lôi xà đều tan biến không còn tăm hơi.

Chương 87

Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã liệu được, nhưng đây là Tử Tiêu Cung, Tô Mặc có thể không quan tâm, nhưng ông ta phải nể mặt Hồng Quân, vì vậy chỉ có thể cố gắng chống đỡ mà không sử dụng pháp bảo.

Trong chốc lát, ông ta đã tung ra hết mọi thủ đoạn, nhưng lại không thể lay động Tô Mặc dù chỉ một chút.

Lão Tử đưa tay ra, phóng xuất một luồng lực lượng nhu hòa, tựa như một tấm lưới lớn trói buộc trước người Tô Mặc, cuối cùng cũng ngăn được hắn lại.

Tô Mặc từ từ thu nắm đấm lại, thản nhiên nói: "Nhân tộc sắp hưng thịnh, trở thành tôn chủ của vạn tộc, sao có thể để các ngươi nhúng tay?

Nếu không phục, lại đây chiến!" Phẫn hận!

Tức giận!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hai mắt trợn trừng, hận không thể lập tức liều mạng với Tô Mặc.

Nhưng đây là đâu, ông ta đành phải cưỡng ép nén lửa giận lại, nhưng không nói thêm lời nào nữa.

Tô Mặc liếc nhìn một lượt, chậm rãi nói: "Ta tự nhiên sẽ không bám chặt lấy Nhân tộc không buông, nhưng các ngươi muốn nhân cơ hội này khống chế Nhân tộc, quả thực là si tâm vọng tưởng!" Bốn chữ cuối cùng, tựa như có mấy đạo lôi đình nổ tung giữa không trung, chấn động đến mức đầu óc tất cả các Thánh nhân đều ong ong.

Tu vi của hắn lại tăng tiến rồi...

Các Thánh nhân càng thêm kiêng dè Tô Mặc.

Hiện tại Tô Mặc chưa chứng được đạo quả đã có uy thế như vậy, nếu thực sự thành Thánh thì bọn họ còn đường sống không?

Hậu Thổ nhìn thấy cục diện kỳ quái, trong lòng nhất thời càng thêm kinh ngạc.

Tiểu đệ đệ mà trong lòng nàng cần phải chăm sóc, từ lúc nào đã biến thành bộ dạng này?

Tuy đã trở thành Thánh nhân, nhưng đối mặt với vị Thiên Đạo Thánh nhân được xưng là Bàn Cổ chính tông này, nàng cũng không có cách nào nắm chắc.

Tô Mặc vừa mới tỉnh lại lúc đại hôn của nàng, vẫn chưa hiểu rõ cục diện Hồng Hoang hiện tại, nhưng thấy Tô Mặc đã đứng trên đỉnh cao, nàng cũng cảm thấy vinh dự, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành. "Ồ?" Thông Thiên Giáo Chủ hứng thú hỏi: "Đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Tô Mặc đáp: "Nhân tộc không chịu sự khống chế của bất kỳ ai.

Nếu muốn có được lợi ích từ Nhân tộc ta, vậy thì cũng phải tuân thủ quy củ." Quy củ là gì, trong lòng các Thánh nhân đều rõ, đó là không được làm tổn hại đến lợi ích của Nhân tộc, cũng tuyệt đối không được vọng tưởng khống chế Nhân tộc.

Đây là giới hạn cuối cùng của Tô Mặc.

Dấu chân của Nhân tộc Hồng Hoang đã trải khắp mọi ngóc ngách, ngăn chặn không bằng khơi thông, hơn nữa nếu các Thánh nhân không có ý đồ xấu, đối với Nhân tộc cũng có không ít lợi ích.

Sau một khoảng thời gian yên tĩnh kéo dài, Chuẩn Đề đạo nhân mới chậm rãi nói: "Chỉ cần tuân thủ quy củ của Nhân tộc, bọn ta liền có thể đi lại trong Nhân tộc?" "Sư huynh!" Chuẩn Đề đạo nhân kinh ngạc nhìn.

Thái Huyền Thị rõ ràng là kẻ thù hủy diệt đạo thống, tại sao Tiếp Dẫn đạo nhân lại lựa chọn cúi đầu chịu thua?

Sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân dường như già đi rất nhiều, truyền âm nói: "Nếu ta tranh đấu với Thái Huyền Thị, chỉ có tự tìm đường chết, Tây Phương Giáo cuối cùng vẫn cần phải được tái lập..." Chuẩn Đề đạo nhân nghe vậy, sắc mặt giãy giụa hồi lâu, nhưng cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Tô Mặc không để ý đến những điều đó, chỉ lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, ý của ngươi thế nào?" "Ta có một đề nghị tốt hơn." Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng dậy, đối đầu gay gắt, "Hay là chúng ta liên hợp lại, cùng nhau chia chác công đức của Nhân tộc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn, đường đường là Bàn Cổ chính tông, ba lần bốn lượt bị Tô Mặc áp chế, sớm đã tích tụ vô biên lửa giận, lúc này cuối cùng cũng bùng nổ hoàn toàn!

Tô Mặc lại quay đầu nhìn về phía Lão Tử, nói: "Thượng Thanh đạo hữu, lựa chọn của ngươi là gì?" Sắc mặt Lão Tử vẫn đạm mạc, phong khinh vân đạm nói: "Nhân Giáo có thể lập lại không?" "Si tâm vọng tưởng!" Lão Tử không nói nhiều nữa, chỉ đứng dậy, Hỗn Nguyên Vô Cực, Đại Đạo Vô Hình, trên đỉnh đầu là khánh vân trắng tinh, khí tức tựa như ngọc hoàn mỹ không tì vết, không còn chút khuyết điểm nào.

Đạo thống bị phế đối với Thánh nhân tổn hại cực lớn, nhưng Lão Tử không hổ là người đứng đầu Tam Thanh, chỉ mấy vạn năm đã bù đắp hoàn toàn, phá rồi lại lập, tu vi thậm chí còn tiến thêm một bậc.

Lão Tử thích thanh tĩnh, nên tất cả các Thánh nhân đều không rõ thực lực của ông ta đến đâu, hôm nay lại phát hiện khí tức của ông ta không hề thua kém Nguyên Thủy Thiên Tôn! "Sư huynh, yên tâm, đợi trừ đi con kiến nhỏ này, ta tự sẽ giúp huynh tái lập Nhân Giáo, đưa

mọi thứ trở về đúng quỹ đạo." Nguyên Thủy Thiên Tôn vỗ tay cười nói.

Chuyển lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, hai mắt híp lại nói: "Thông Thiên, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, bây giờ cùng bọn ta trừ khử Thái Huyền Thị, mọi chuyện trước đây sẽ bỏ qua." Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, ha ha cười lớn: "Nguyên Thủy, đừng tưởng ta thật sự không bằng ngươi, hay là chúng ta làm một trận, xem ai mới là sư huynh!" "Ngu muội không biết điều." Lão Tử lắc đầu.

Mâu thuẫn giữa Tam Thanh có thể truy ngược lại từ thời khai thiên lập địa.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ đều do Bàn Cổ nguyên thần phân hóa ra, vốn là một thể, chỉ là sau này tu hành lâu ngày, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn vì lý niệm bất đồng mà sinh ra bất hòa.

Đại sư huynh Lão Tử không những không ngăn cản, ngược lại còn luôn có ý thiên vị, sau khi Tam Thanh thành Thánh mới triệt để phân nhà.

Thông Thiên Giáo Chủ sớm đã rất khó chịu với thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức muốn xách Thanh Bình Kiếm ra ngoài làm một trận, nhưng lại bị Tô Mặc đưa tay ngăn lại. "Thông Thiên đạo hữu, việc này cứ giao cho ta, không cần huynh ra tay." Tô Mặc cười nói.

Việc hắn cần làm chỉ có một.

Lập uy!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử không phục phải không?

Vậy thì đánh cho đến khi phục!

Nhân tộc có thể đạt đến địa vị như ngày hôm nay, tất cả đều do Tô Mặc đánh ra.

Bây giờ Hồng Hoang ổn định, trong đám Thánh nhân lại có người kiêu ngạo, vậy thì Tô Mặc tự nhiên cũng phải để họ nhận thức rõ ràng.

Vốn dĩ Tô Mặc khó thắng được Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ ở thời kỳ toàn thịnh, nhưng từ khi tấn thăng lên Bán bộ Hỗn Nguyên, hắn đã có một cảm giác.

Chương 88

Đối với những Thiên Đạo Thánh nhân này, hắn hoàn toàn không còn chút kiêng dè nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn sâu vào Tô Mặc một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài điện.

Lão Tử cũng vậy, lúc Tô Mặc sắp rời đi, Hậu Thổ có chút lo lắng muốn ngăn cản, lại nghe Nữ Oa cười nói: "Hậu Thổ muội muội không cần lo lắng, với tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt đâu." Hậu Thổ có chút nghi ngờ nhìn Nữ Oa, thấy đối phương cũng là nữ tử, không khỏi sinh ra hảo cảm, nói: "Sau biến cố của Vu tộc, muội lại đi trước ta rồi." Nữ Oa dịu dàng nói: "Muội muội cứ ở đây chờ, dù là hai vị sư huynh của ta, e rằng cũng không làm gì được hắn đâu." Hậu Thổ nửa tin nửa ngờ gật đầu, cũng không kiên trì nữa.

Giữa hỗn độn vô biên, Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói: "Ngươi nhiễu loạn Hồng Hoang, không phải là con người, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, không thành Thánh, chung quy vẫn là con kiến!" Hỗn độn vô tận ngoài trời này, đủ để hai vị Thánh nhân dốc toàn lực ra tay.

Tô Mặc nhướng mày nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Nếu ngay cả con kiến cũng không đánh lại, thì các ngươi là gì?" "Kẻ mồm mép lanh lợi!

Chết đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lười nói nhảm, lập tức tế ra Bàn Cổ Phiên, giữa lúc tay áo vung lên, vạn đạo hào quang xé rách hư không, vô biên hư không tựa như tấm gương vỡ tan từng lớp, kết nối với Thiên Đạo, vang vọng muôn đời.

Đối phó Bàn Cổ Phiên, cách tốt nhất tự nhiên là dùng bản thể của

nó, Khai Thiên Phủ.

Tô Mặc cầm Khai Thiên Phủ, bổ thẳng một búa, một vệt ánh sáng vô sắc cắt ngang trời đất, chém đứt mọi xiềng xích!

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi trầm xuống, pháp bảo vô thượng bị khắc chế, thực sự khiến ông ta vô cùng khó chịu.

Tiếng nổ xuyên mây phá đá vang lên, phù triện trên Bàn Cổ Phiên không ngừng xoay chuyển, lực lượng Đô Thiên Thần Sát chiếu rọi cửu tiêu, gần như muốn tái khai thiên địa.

Ngoài sâu trong tứ đại hải vực, cả Đông Hải đều bị ảnh hưởng, các loại thảm cảnh thỉnh thoảng xảy ra.

Tô Mặc hừ lạnh một tiếng, trực tiếp hóa ra chân thân ba đầu sáu tay, huyết sát chi khí như vực sâu biển rộng, hoàn toàn không để ý đến uy hiếp của Lão Tử, ngược lại bộc phát toàn bộ sức mạnh, khiến Khai Thiên Phủ cũng phát ra một tiếng gầm gừ như có như không.

Ánh sáng của Bàn Cổ Phiên từng tấc bại lui, trong nháy mắt bị ép co lại thành một khối, khiến sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng ngày càng khó coi.

Thái Huyền Thị rốt cuộc tu luyện thế nào?

Mới bao lâu mà đã có tiến bộ lớn như vậy!

Chỉ tu vi tăng lên thì cũng thôi, đằng này Tô Mặc đối với việc khống chế Khai Thiên Phủ cũng ngày càng mạnh, hoàn toàn áp đảo Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tế ra Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị áp chế ở thế hạ phong, nhưng không tế ra Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ thất bại! "Nếu chỉ có một mình ta, e rằng thật sự không làm gì được ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ.

Nhưng đại kiếp sắp đến, không ai có thể thoát ly.

Tô Mặc tâm niệm vừa động, Tru Tiên Tứ Kiếm cùng xuất hiện, trận đồ phiêu tán bày ra, tức khắc bố trí Tru Tiên Kiếm Trận!

Nhưng ba hóa thân của Lão Tử không những không kinh hoảng, ngược lại đồng thời lộ ra nụ cười mỉm. "Đạo hữu, ngươi đã sơ suất rồi." Lý do mạo hiểm tiếp cận Tô Mặc, chính là để hắn sơ suất, bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, từ đó khiến bản thân thất thủ.

Ba hóa thân của Lão Tử đột nhiên tiêu tan, hiện ra ở một bên cơ thể Tô Mặc, đưa tay ra, lòng bàn tay phảng phất chứa đựng cả vũ trụ, chậm rãi ấn vào lưng Tô Mặc.

Ầm!

Hỗn độn vô cực, đại đạo vô hình, dưới một chưởng của Lão Tử, tất cả mọi thứ đều quay về trời đất, hóa thành bản nguyên tinh thuần nhất, không hề sinh ra chút gợn sóng nào.

Tô Mặc lạnh lùng nhìn cơ thể mình tan biến, một lát sau mới lạnh lùng nói: "Bằng ngươi cũng xứng lập Nhân Giáo?" Trong lòng Lão Tử cảnh báo nổi lên, một cảm giác nguy hiểm vô cùng bao trùm lấy bản thân, linh giác của Thánh nhân luôn vô cùng chính xác, vì vậy không chút do dự, lập tức rút lui về phía sau.

Nhưng tất cả đã muộn, Tô Mặc tế ra Thí Thần Thương, một khắc sau kích hoạt nguyên linh hạch tâm của nó, Thí Thần Thương không ngừng run rẩy, một luồng sức mạnh hủy diệt cực hạn nhanh chóng được thai nghén.

Thí Thần Thương tự bạo! "Tên điên!" Lão Tử hiển nhiên cũng không ngờ Tô Mặc lại quyết liệt như vậy, không nói một lời đã muốn hủy diệt một kiện chí bảo.

Hắn không sợ chết sao?

Tô Mặc lúc này cực kỳ bình tĩnh, dùng một kiện Thí Thần Thương đổi lấy việc trọng thương hai vị Thánh nhân, không hề lỗ.

Ai bảo hắn có hệ thống, tài đại khí thô chứ?

Bàn về độ chịu chơi, những Thánh nhân này sao có thể so được?

Không chừng qua một thời gian nữa, Tô Mặc lại có thể mở ra mấy kiện Tiên thiên chí bảo, vì vậy đối với pháp bảo cũng không quá coi trọng.

Trong khoảnh khắc Thí Thần Thương tự bạo, Tô Mặc lập tức độn thân vào trong Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Châu chứa đựng hỗn độn có thể sánh ngang với cả Hồng Hoang, dù Hồng Hoang có bị hủy diệt cũng chưa chắc nó sẽ bị tổn thương bao nhiêu, Thí Thần Thương tự bạo có khủng bố đến đâu, cũng không thể làm hại Tô Mặc.

Nhưng Hỗn Độn Châu chung quy vẫn là một vật chết, nếu Tô Mặc lúc liều mạng với Thánh nhân mà dùng chiêu này, chết lúc nào cũng không hay, chỉ có ở đây mới có thể phát huy tác dụng của nó.

Tô Mặc chạy thoát rồi, nhưng khổ cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chất liệu của Thí Thần Thương không hề tầm thường, được hóa thành từ rễ của Hỗn Độn Thanh Liên, đột nhiên tự bạo, tức thì vô tận bão năng lượng quét qua, hào quang hủy diệt chiếu rọi khắp chư thiên, tựa như trời đất hủy diệt, nếu đặt ở Hồng Hoang, e rằng Hồng Quân cũng phải phát điên.

Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ, hóa thành một cây cầu vàng rực rỡ định trụ hư không, trấn áp mọi sự hủy diệt, nhưng Hỗn Độn Châu lơ lửng trong hư không, đột nhiên thò ra một bàn tay, những quyền ảnh cuồng bạo đan xen, đánh cho Thái Cực Đồ lung lay sắp đổ, không còn

sức chống đỡ bão hủy diệt quét tới.

Pháp bảo không được thì làm sao?

Chương 89

Chỉ có thể cứng rắn chống đỡ!

Lão Tử thậm chí còn không có thời gian để chửi mắng, lập tức vận dụng toàn bộ pháp lực, hóa thành Thái Cực hộ thân, chỉ là theo thời gian trôi đi, sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Thánh nhân không gì không làm được, nhưng không phải là không có giới hạn.

Thí Thần Thương là vũ khí cùng cấp với pháp bảo bản mệnh, chống đỡ tiêu hao cực lớn, tình trạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn tốt hơn một chút, nhưng cũng đã tung hết thủ đoạn, ánh sáng của Bàn Cổ Phiên cũng lúc sáng lúc tối.

Tô Mặc thấy thời cơ đã chín muồi, trực tiếp thoát ra từ Hỗn Độn Châu, cầm Khai Thiên Phủ liền hung hăng bổ xuống, mục tiêu chính là Lão Tử đang chống đỡ gian nan.

Lần này Lão Tử không còn cách nào chống đỡ, Thái Cực thậm chí chưa chống đỡ được mấy hơi đã vỡ nát, lưỡi búa đó chém vào cơ thể, cắt đứt tất cả, để lại mấy vết thương sâu tận xương cốt.

Tô Mặc hét lớn một tiếng, Khai Thiên Phủ mang theo sức mạnh khai thiên lập địa, ngưng tụ thành một đường, tựa như thiên môn mở ra, bổ ngang trời đất vỡ nát!

Khai Thiên Phủ trong tay Tô Mặc và Bàn Cổ, hoàn toàn thể hiện hai phong cách khác nhau, Bàn Cổ nặng nề, khiến người ta không có sức chống đỡ, Tô Mặc lại bá đạo, thề chết mới thôi!

Ầm ầm ầm!

Lão Tử đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, vẻ thanh tĩnh vô vi

ngày thường không còn nữa, chỉ còn lại sự thảm hại không thể tả.

Vết thương chỉ là chuyện nhỏ, Thánh nhân cùng thọ với trời, bất tử bất diệt, dù vết thương nghiêm trọng đến đâu cũng có thể từ từ hồi phục, còn lâu mới đến mức dầu hết đèn tắt.

Quan trọng là đã mất đi ý chí đối địch với Tô Mặc, giống như hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo, không bao giờ muốn chọc vào Tô Mặc nữa, dù có mất mặt cũng không sao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn đang chống cự, mũ miện đã không biết rơi ở đâu, cả người trông vô cùng thảm hại.

Một búa chém ra, trời đất đều nghỉ!

Bàn Cổ Phiên đột nhiên từ tay Nguyên Thủy Thiên Tôn rơi ra, trên đó đầy những vết búa chi chít, linh tính mất đi rất nhiều, hoàn toàn không phải đối thủ của Khai Thiên Phủ. "Con kiến..." Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn chứa đầy lửa giận, nhưng khi nhìn về phía Tô Mặc, lại đột nhiên không nói nên lời.

Sau lưng Tô Mặc, lơ lửng mấy kiện pháp bảo.

Hỗn Độn Châu, Tru Tiên Tứ Kiếm! "Nguyên Thủy, ngươi thật sự cho rằng ta không làm gì được ngươi sao?" Tô Mặc lạnh lùng hỏi.

Lần nào cũng là Nguyên Thủy Thiên Tôn đi đầu gây chuyện, khiến Tô Mặc sớm đã mất hết kiên nhẫn.

Cùng lắm thì cho nổ hết những pháp bảo này, Tô Mặc không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn không lột mấy lớp da!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhìn ra ý đồ của Tô Mặc, sắc mặt biến đổi, trong lòng lại vô cùng uất ức.

Thái Huyền Thị thật là vô sỉ!

Tô Mặc lúc này chưa thành Thánh, dù có thể đánh bại ông ta,

nhưng cũng sẽ không nguy hiểm đến căn bản, nhưng Tiên thiên chí bảo tự bạo, lại thực sự có thể khiến ông ta tổn thương gân cốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn tái chiến, nhưng Bàn Cổ Phiên đã bị thương thành như vậy, nếu đánh tiếp, thực sự chọc giận Tô Mặc, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp. "Thái Huyền Thị..." Nguyên Thủy Thiên Tôn híp mắt, đang định nói, Tô Mặc lại cầm búa bổ tới, lưỡi búa lạnh như sương, Nguyên Thủy Thiên Tôn vận dụng đạo thuật, nhưng cũng không thể chống đỡ, trên người lại thêm một vết thương. "Ta chỉ hỏi một câu, có tuân thủ quy củ của ta không?" Tô Mặc hỏi. "Thôi vậy, Nguyên Thủy, đừng kiên trì nữa..." Lúc này, Lão Tử kéo theo thân thể tàn tạ, nhẹ giọng nói.

Tình hình hiện tại rất rõ ràng, dù hai người toàn lực ra tay, cũng không làm gì được Tô Mặc.

Tô Mặc đã đủ lông đủ cánh, không thể ngăn cản được nữa. "Sư huynh, ta tuyệt đối sẽ không khuất phục một con kiến!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh giọng nói. "Ồ?" Tô Mặc lười biếng nói, "Không muốn tự nhiên cũng được, sau này nếu dám bước vào Nhân tộc nửa bước, ta sẽ đích thân nghênh đón." Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi không ngừng, hư không lại truyền đến một tiếng thở dài: "Si nhi." Lại là Hồng Quân!

Sắc mặt Tô Mặc có chút khó coi, Hồng Quân hết lần này đến lần khác thiên vị, thực sự khiến hắn khó chịu. "Tô Mặc tiểu hữu, được tha người thì nên tha, quy củ của ngươi, ta thay Nguyên Thủy nhận." Giọng nói của Hồng Quân vang vọng trong hư không.

Thực ra Hồng Quân cũng bất đắc dĩ.

Thua thì thua rồi, đằng này vị đệ tử này lại sĩ diện hão, sau khi kết oán với Tô Mặc, sai một bước sai cả trăm bước.

Sau này Phong Thần đại kiếp, có quan hệ mật thiết với Nhân tộc,

nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay cả Nhân tộc cũng không vào được, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sát kiếp.

Nếu không phải vì lý do này, Hồng Quân cũng không muốn ra mặt giải quyết hậu quả cho Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Ta nể mặt Đạo Tổ, chuyện hôm nay tạm gác lại." Tô Mặc nói xong, liền quay trở về Tử Tiêu Cung. ... "Xem kìa, hắn về rồi." Nữ Oa nhẹ giọng nói.

Chương 90

Tô Mặc thản nhiên bước vào Tử Tiêu Cung, ngồi lại vào vị trí của mình.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo thấy Tô Mặc không hề hấn gì, trong lòng đã có đáp án, e rằng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn...

đã bại. "Sư đệ, xem ra Thái Huyền Thị, sớm đã không phải là người chúng ta có thể đối phó." Tiếp Dẫn đạo nhân truyền âm.

Ánh mắt Chuẩn Đề đạo nhân phức tạp, còn nhớ lần đầu đối phó với Tô Mặc, đối phương chỉ là một Thiên Tiên nhỏ bé, thời thế thay đổi, đối phương chỉ dùng mấy vạn năm, đã vượt qua quá nhiều. "Sư huynh, Nhân tộc thật sự thần dị như vậy sao?" Chuẩn Đề đạo nhân truyền âm hỏi.

Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Thái Huyền Thị người này, từ khi khai thiên lập địa đến nay chưa từng nghe thấy, giữa trời đất này e rằng cũng chỉ có một người như vậy." "Nhưng đa số Nhân tộc tư chất bất phàm, nếu lôi kéo được một nhóm, đủ để chấn hưng lại Tây Phương Giáo của chúng ta." Chuẩn Đề đạo nhân lẩm bẩm.

Tiếp Dẫn đạo nhân lập tức hồn bay phách lạc, vội vàng nói: "Đừng làm vậy!

Thái Huyền Thị quả thực không nói đạo lý, vạn vạn lần không được cưỡng ép độ hóa!" Với sự khống chế của Tô Mặc đối với Nhân tộc, e rằng chỉ cần lôi đi một người, cả Cực Tây chi địa sẽ lại gặp họa diệt vong.

Chuẩn Đề đạo nhân gượng cười nói: "Sư huynh lo xa rồi, chuyện này ta tự nhiên biết." Một lát sau, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn

quay lại, vết thương của hai người đã được che đậy, nhưng không thể che giấu được khí tức ngoại cường trung can đó, rõ ràng đã chịu thiệt lớn trong tay Tô Mặc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi ngồi vào chỗ, ánh mắt bình tĩnh, nhưng từ đầu đến cuối không mở miệng.

Lão Tử đột nhiên lên tiếng: "Ta muốn lập một giáo, tên là Đạo." Quả nhiên là vậy...

Ngay cả người đứng đầu Tam Thanh cũng đã từ bỏ hy vọng tái lập Nhân Giáo, đủ để chứng minh sự cường hãn của Thái Huyền Thị.

Chuẩn Đề đạo nhân nhìn sâu vào Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử một cái, trong lòng có thêm không ít may mắn.

Nếu mình cũng mạo muội tham gia, kết cục e rằng còn thê thảm hơn!

Càng không nên chọc giận Tô Mặc, nếu không Tây Phương Giáo muốn tái lập sẽ không còn chút hy vọng nào.

Chuẩn Đề đạo nhân không hổ là người coi trọng thể diện nhẹ nhất trong các Thánh nhân, chỉ suy nghĩ một chút đã dập tắt mọi ý niệm, không còn ý định đối địch với Tô Mặc nữa. "Sư huynh đạo hạnh cao thâm, không bao lâu nữa sẽ có thể tiến thêm một bước." Nữ Oa cười nói.

Lão Tử khẽ gật đầu, không nói nhiều. "Nếu đã như vậy, ta sẽ ở Nhân tộc, cung nghênh các vị đạo hữu đại giá." Tô Mặc nói.

Ha ha...

Tất cả các Thánh nhân trong lòng đều cười lạnh một tiếng, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ có quan hệ tốt với Tô Mặc cũng không ngoại lệ.

Nếu vào Nhân tộc, người không muốn gặp nhất chính là Tô Mặc!

Hễ gặp là không có chuyện tốt!

Cuộc gặp gỡ ở Tử Tiêu Cung lần này, dưới sự áp bức mạnh mẽ của Tô Mặc, đã triệt để đặt lại quy củ.

Các Thánh có thể vào lãnh địa Nhân tộc, cũng có thể kiếm công đức, nhưng tuyệt đối không được làm tổn hại đến lợi ích của Nhân tộc, càng không được vọng tưởng khống chế Nhân tộc.

Ít nhất là trên bề mặt, tất cả các Thánh nhân đều đã chấp nhận quy củ này.

Tô Mặc nhận được câu trả lời hài lòng, không ở lại lâu, nhanh chóng trở về Hồng Hoang.

Sau khi về Thái Huyền Sơn, Tô Mặc trước tiên đi xem Thương Hiệt, người sau đang bế quan tu luyện, hô hấp thổ nạp linh khí tựa như sông lớn cuồn cuộn không dứt, hình thành dị tượng cá kình nuốt chửng, khiến người ta kinh ngạc.

Thương Hiệt là đại đệ tử của Tô Mặc, tiến độ tu luyện của hắn không tồi, ít nhất không làm mất mặt mình.

Trong Nhân Hoàng Điện, Tô Mặc hít sâu một hơi, quyết định mở hết các gói quà lớn đã tích lũy từ lâu.

Đầu tiên là gói quà hàng ngày, tích lũy được mấy chục vạn cái!

Gói quà hàng ngày mở ra đều là một số bản vẽ kiến trúc hoặc dược liệu, đối với Tô Mặc tác dụng không đáng kể, nhưng đặt trong toàn bộ Nhân tộc lại có tác dụng không nhỏ.

Lương thực đạo cốc mà Nhân tộc dùng hàng ngày bây giờ, linh lực ẩn chứa trong đó không thua kém linh đan diệu dược, sớm đã khiến các chủng tộc khác đỏ mắt không thôi, nhưng ngại thực lực của

Nhân tộc mà không dám vọng động.

Chưa kể đến các loại kiến trúc hùng vĩ thần diệu, đã biến phần lớn địa phương của Nhân tộc thành một khối sắt thép, dù Yêu tộc Thiên Đình có hồi sinh, cũng không thể công phá một thành một trì nào. "Nhiều gói quà như vậy, kiểu gì cũng phải mở ra một hai thứ tốt chứ." Tô Mặc xoa xoa tay.

Nói rồi, hắn mở tất cả các gói quà.

Một loạt âm thanh thông báo của hệ thống gần như khiến người ta phát điên vang lên không ngớt, sắc mặt Tô Mặc vẫn không đổi, chỉ chờ đợi thứ thực sự hấp dẫn mình. "Chúc mừng Túc chủ mở gói quà hàng ngày, nhận được bản vẽ Đồ Đằng Tế Đàn!" "Chúc mừng Túc chủ mở gói quà hàng ngày, nhận được phương pháp luyện chế Huyền Nguyên Đại Trận!" "Chúc mừng Túc chủ mở gói quà hàng ngày, nhận được một tòa Tử Tiêu Cung!" ...

Tô Mặc có chút ngẩn người, không nhịn được chớp chớp mắt.

Đồ Đằng Tế Đàn không cần nói nhiều, đối với việc tu luyện lực lượng đồ đằng có lợi ích cực lớn, Tô Mặc chuẩn bị để Phục Hy quảng bá, truyền khắp toàn bộ Nhân tộc.

Chương 91

Huyền Nguyên Đại Trận thì là một môn đại trận hộ vệ cường đại, lý do bị Tô Mặc liệt kê riêng là vì phạm vi của nó thực sự quá lớn, hoàn toàn được tạo ra để bảo vệ một tộc.

Cái cuối cùng... cái quỷ gì đây?

Lão già Hồng Quân mà thấy một cái Tử Tiêu Cung y hệt, e rằng cũng sẽ hoài nghi nhân sinh mất?

Tô Mặc có thể tưởng tượng được biểu hiện đặc sắc của Hồng Quân, nhưng Tử Tiêu Cung quả thực phi phàm, mỗi một nơi trong đó đều tràn ngập đạo vận, thậm chí đối với Tô Mặc cũng có tác dụng không nhỏ. "Khụ khụ, Hồng Quân sớm đã vô tình vô dục, chắc sẽ không kiếm chuyện đâu." Tô Mặc mặt không đỏ tim không đập mà đặt nó ở một bên Nhân Hoàng Điện, làm nơi tu luyện.

Trong mấy chục vạn gói quà đương nhiên không chỉ có những thứ này, nhưng tầm mắt của Tô Mặc đã nâng cao, thứ có thể khiến hắn hứng thú rất ít, đại bộ phận giao cho Nhân tộc Tam Tổ xử lý là đủ.

Mở xong những thứ này, Tô Mặc lại bắt đầu mở gói quà hàng tuần, cũng có mấy chục vạn cái, nhưng Tô Mặc không ôm hy vọng quá lớn, dù sao trong khắp chư thiên vũ trụ, có linh dược nào có thể vượt qua Tiên thiên linh căn không?

Chẳng qua là mở ra nhiều hay ít mà thôi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi Tô Mặc mở ra, lại thu hoạch được hơn vạn gốc Tiên thiên linh căn, cùng mấy trăm lò Cửu chuyển kim đan.

Bây giờ Tô Mặc có thể tự hào tuyên bố, tuy hắn không biết gì về

luyện đan, nhưng thuốc của Lão Tử, có cho ngựa chạy cũng không đuổi kịp! "Ta không thiếu Tiên thiên linh căn, lát nữa có thể giao cho Phục Hy phân phát cho các bộ lạc, Cửu chuyển kim đan cũng vậy." Tô Mặc nhanh chóng sắp xếp hướng đi của những tài nguyên tu luyện này.

Sinh linh bình thường chỉ nghe tên Cửu chuyển kim đan, ở chỗ Tô Mặc, lại giống như cải trắng giá sỉ, chưa bao giờ tính theo viên, mà là cả lò, một lò mấy chục đến cả trăm viên!

Cửu chuyển kim đan, nếu Tề Thiên Đại Thánh năm xưa trộm ăn kim đan mà thấy cảnh này, e rằng sẽ mừng nở hoa... "Ngũ Sắc Thạch còn lại, Tôn Ngộ Không được sinh ra e rằng sẽ càng biến thái hơn." Nhưng Tô Mặc cũng không để trong lòng, Tôn Ngộ Không nếu ngoan ngoãn đại náo thiên cung thì tốt, nếu dám ở Nhân tộc làm càn, vô số cường giả Nhân tộc sẽ cho nó biết cuộc đời khỉ tàn khốc. "Mở gói quà hàng tháng." Tô Mặc có chút phấn khích nói.

Cùng với tiếng nhạc game rẻ tiền của hệ thống, khóe miệng Tô Mặc lại giật giật.

Dù đã qua bao lâu, sự tục tĩu nguyên bản của hệ thống vẫn không thay đổi. "Chúc mừng Túc chủ mở gói quà hàng tháng, nhận được Sát Lục Đại Đạo!" "Chúc mừng Túc chủ mở gói quà hàng tháng, nhận được Âm Dương Đại Đạo!" "Chúc mừng Túc chủ mở gói quà hàng tháng, nhận được Thời Gian Đại Đạo!" "Chúc mừng Túc chủ mở gói quà hàng tháng, nhận được Thập Nhị Sinh Tiêu Đồ Đằng!" Nhìn những thứ mở ra lần này, Tô Mặc cuối cùng cũng thấy an ủi hơn nhiều.

Chẳng trách hệ thống lại kích động như vậy, những đại đạo này đã bù đắp một phần thiếu sót của Tô Mặc, tiến thêm một bước trên con đường hướng tới ba ngàn đại đạo. "Thập Nhị Sinh Tiêu Đồ

Đẳng?" Thần niệm của Tô Mặc ngưng tụ, hiểu ra cách tu luyện của Thập Nhị Sinh Tiêu Đồ Đẳng.

Nhân tộc lúc này, số lượng đồ đẳng rất nhiều, các bộ lạc đều tu luyện đồ đẳng riêng, không có đồ đẳng chung.

Nhưng Thập nhị sinh tiêu lại khác, đây là đồ đẳng chung của cả Nhân tộc, bất kỳ người Nhân tộc nào cũng có thể mượn sức mạnh của mười hai con giáp. "Muốn để tất cả Nhân tộc đều tu luyện Thập Nhị Sinh Tiêu Đồ Đẳng, phải tìm mười hai chủng tộc trước." Ánh mắt Tô Mặc sâu thẳm.

Là một người xuyên không chính gốc, Tô Mặc tự nhiên phải làm theo mười hai con giáp nguyên bản, chỉ là tìm được các quần tộc thích hợp, lại là một việc vô cùng phiền phức.

Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi!

May mà Tô Mặc không chỉ có một mình, việc này hoàn toàn có thể giao cho Hạo Thiên làm.

Suy nghĩ một lát, Tô Mặc quyết định mở xong gói quà hàng năm trước, sau đó mới đi xử lý chuyện mười hai con giáp. "Mở tất cả gói quà hàng năm." Tô Mặc nói.

Một trận nhạc vui vẻ tục tĩu... "Chúc mừng Túc chủ nhận được Thí Thần Thương (Tiên thiên chí bảo)!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Thiên Thư (Cực phẩm tiên thiên linh bảo)!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Hỗn Độn Chung (Tiên thiên chí bảo)!" Thí Thần Thương mất rồi lại được, khiến Tô Mặc rất hài lòng! "Hỗn Độn Chung cũng có rồi, vật này có thể định thiên địa, hộ thân vô song, có thể giao cho các đời Nhân Hoàng hộ thân." Tô Mặc nói.

Về phần Thiên Thư cuối cùng, lại có nhiều ý nghĩa hơn.

Thiên Thư do hai kiện pháp bảo hợp thành, chính là Phong Thần

Bảng và Đả Thần Tiên lừng danh, hai thứ kết hợp lại, trở thành chí bảo trấn định Thiên Đình.

Hai món pháp bảo này, vốn thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc bắt đầu Phong Thần đã ban cho Khương Tử Nha, lệnh cho y chấp chưởng Phong Thần Bảng, định ra ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần.

Nhưng người tu luyện đều là kẻ tâm cao khí ngạo, sao có thể chịu sự sai khiến của Thiên Đình, nên Đả Thần Tiên cũng có tác dụng.

Đả Thần Tiên rất kỳ lạ, không đánh người, chuyên đánh các thần linh có tên có họ trên Phong Thần Bảng, lệnh cho họ phải chịu sai khiến.

Tục ngữ có câu 'ba ngày không đánh, trèo lên nóc nhà dỡ ngói', Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là cao nhân thâm hiểu đạo này.

Vốn dĩ Tô Mặc không muốn tham gia vào Phong Thần đại kiếp, nhưng hệ thống đã đem Phong Thần Bảng đến tận tay hắn, nếu không làm gì thì cũng quá thiệt thòi. "Lúc này cách Phong Thần còn không ít năm tháng, cũng không vội." Tô Mặc cất Thiên Thư đi, sau đó đem Hỗn Độn Chung cùng các bảo vật mở ra được giao cho Nhân tộc Tam Tổ.

Nhân tộc Tam Tổ đối với việc Tô Mặc ném ra vô số bảo vật như ném rác đã miễn dịch, thấy nhiều không lạ, nhưng khi thấy Hỗn Độn Chung thì kinh ngạc vô cùng.

Chương 92

Đây từng là pháp bảo cộng sinh của kẻ tử địch lớn nhất của Nhân tộc, Tô Mặc cũng có thể lấy được!

Còn có chuyện gì mà Thánh Phụ không làm được không? "Vật này giao cho Phục Hy, từ nay về sau sẽ là bảo vật của Nhân Hoàng." Tô Mặc nói.

Giao phó xong mọi việc, Tô Mặc liền đến Thiên Đình, đi thẳng vào Dao Trì.

Hạo Thiên lúc này đang hưởng thụ sự tôn quý vô thượng mà chức vị Thiên Đình Chi Chủ mang lại, không ít tiên nhân đều gọi y là bệ hạ, khiến y trong lòng thầm sướng, đột nhiên thấy Tô Mặc, suýt nữa sợ đến đạo tâm thất thủ.

Vội vàng cho lui tất cả mọi người, sau đó cùng Dao Trì đến bái kiến: "Bái kiến Thái Huyền Thị tiền bối." "Ta có một việc muốn nhờ ngươi." Tô Mặc nói thẳng.

Hạo Thiên tức thì tinh thần phấn chấn, vội vàng nói: "Tiền bối có việc gì, cứ nói đừng ngại, Hạo Thiên nhất định sẽ dốc hết toàn lực!" Đây là cơ hội tốt nhất để biểu thị lòng trung thành với Tô Mặc!

Hạo Thiên là đạo đồng của Hồng Quân nhiều năm, cũng có con đường riêng của mình, nhanh chóng nghe được chuyện Tô Mặc một mình áp đảo Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa chấn kinh vừa thầm may mắn, may mà sớm bỏ tối theo sáng, nếu không chức Thiên Đế cũng đến hồi kết. "Giúp ta tìm mười hai sinh linh trong các chủng tộc mạnh nhất." Tô Mặc vung tay áo, trước mặt Hạo Thiên hiện ra một mặt thủy kính, mây mù lượn lờ tan đi, hiện rõ mười hai loại sinh vật trong tâm trí Tô Mặc.

Hạo Thiên nhìn lướt qua, liên tục đồng ý.

Tuy không hiểu Tô Mặc làm vậy để làm gì, nhưng đã mở miệng, thì nhất định phải làm việc này một cách hoàn hảo.

Hơn nữa Thiên Đình đã bước đầu nắm quyền kiểm soát Hồng Hoang, làm thành chuyện này cũng không quá khó.

Không bao lâu sau, tin tức truyền về, Hạo Thiên lập tức nói: "Thái Huyền Thị tiền bối, các chủng tộc ngài cần tìm đã tìm thấy..." Tô Mặc gật đầu, những chủng tộc này đều không tệ, kẻ mạnh nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh, đủ để đáp ứng yêu cầu của Tô Mặc.

Dù sao Hồng Hoang hiện tại đang ở thời kỳ thịnh vượng, chưa suy tàn nhiều, trên mảnh đất rộng lớn vô tận này xuất hiện một vài Chuẩn Thánh cũng không khoa trương. "Nhưng..." Trên mặt Hạo Thiên có chút do dự, "Long tộc đã suy tàn, tiên nhân Thiên Đình tìm khắp nơi, mới phát hiện ra một con Chân Long thuộc dòng dõi Long Vương năm đó." "Hửm?" Tô Mặc hỏi, "Lại sao nữa?" Hạo Thiên nói: "Long tộc đó tên là Ngao Khôn, cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, tính tình hung ác khó thuần, chỉ bằng sức mạnh của Thiên Đình, e rằng khó mà thuần hóa." Chỉ cần có tin tức là đủ rồi.

Tô Mặc gật đầu nói: "Có tin tức là đủ rồi, làm không tệ, còn lại không cần quản nữa." Dường như nghĩ ra điều gì, Tô Mặc nói: "Nghe nói, cây bàn đào của Thiên Đình, bị Minh Hà Lão Tổ cướp đi rồi?" Hạo Thiên nghe vậy chỉ muốn khóc mà không có nước mắt, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt, nói: "Thái Huyền Thị tiền bối hiểu lầm rồi, ta... ta với Minh Hà tiền bối vừa gặp đã thân, cây bàn đào là ta tặng!" Tô Mặc tuy tính tình bá đạo, nhưng có quy tắc, Minh Hà Lão Tổ thì khác, nếu Hạo Thiên chọc vào, Minh Hà Lão Tổ tuy bề ngoài không làm gì, nhưng sau lưng nhất định sẽ giở trò. "Không cần che đậy, lần sau nếu hắn còn gây rối, ngươi cứ nói với hắn, nếu còn

gây sự, ta sẽ cho Huyết Hải bốc hơi." Tô Mặc nhàn nhạt nói, nhưng ý tứ trong lời nói lại khiến Hạo Thiên toàn thân run rẩy.

Nói rồi, Tô Mặc khẽ điểm một cái, một cây bàn đào xuất hiện giữa không trung. "Làm tốt mọi việc, đừng để ta thất vọng." Hạo Thiên nhìn thấy cây bàn đào khoảnh khắc đó, mắt có chút không dời được, nghe lời Tô Mặc xong liền liên tục xưng vâng. ...

Dưới mệnh lệnh của Tô Mặc, Phục Hy Thị liền phái người đến các đại chủng tộc thương nghị chuyện kết minh liên hợp.

Nhân tộc một nhà độc đại, uy thế sớm đã áp đảo tất cả các chủng tộc, những chủng tộc này nghe tin Nhân tộc chủ động tìm kiếm liên minh, ban đầu còn kinh nghi bất định, sợ có âm mưu.

Nhưng điều kiện mà Nhân tộc đưa ra thực sự quá hậu hĩnh, không chỉ nguyện ý kết minh, thậm chí còn nguyện ý cung cấp vô số linh bảo, chỉ cần mượn để luyện chế đồ đằng.

Chuyện tốt như vậy, đại bộ phận chủng tộc không hề do dự mà trực tiếp chấp nhận, sau đó trở thành minh hữu của Nhân tộc.

Một số chủng tộc lại có địch ý không nhỏ với Nhân tộc, Phục Hy Thị nghe vậy cũng chỉ cười lạnh một tiếng, lập tức phái hàng nghìn vạn cường giả Nhân tộc, bắt cả tộc họ về Nhân tộc, sau đó mới bắt đầu luyện chế đồ đằng.

Phục Hy Thị cai trị Nhân tộc thủ đoạn ôn hòa, nhưng đối với ngoại tộc lại không chút lưu tình.

Dù sao y cũng là người đã trải qua kiếp Đồ Vu Kiếm, hiểu rõ đạo lý cá lớn nuốt cá bé.

Chỉ có con Chân Long cuối cùng Ngao Khôn, là do Thái Huyền Thị đích thân ra tay.

Sâu trong Bắc Hải mênh mông, một con Chân Long đang lật sông

khuấy biển, làm cho cả vùng biển đại loạn.

Con Chân Long này thân dài vạn trượng, mình mặc giáp vàng, đầu rồng ngẩng cao, năm móng sắc bén, long uy ngút trời, dọa cho tất cả sinh linh Bắc Hải run lẩy bẩy. "Ngao Khôn?" Một lão giả tóc bạc trắng bay đến, dừng lại trên đầu Chân Long, chậm rãi hỏi.

Đáp lại lại là một cú quất đuôi cực nhanh, đuôi rồng khổng lồ che trời lấp đất, chưa đến nơi, nước biển đã tách ra, bầu trời vỡ nát, nặng nề đập vào đỉnh đầu Toại Nhân Thị.

Ầm!

Không biết từ lúc nào, toàn thân Toại Nhân Thị được một chiếc chuông vàng nhỏ bao quanh, dưới một kích mạnh mẽ vô song lại không hề bị tổn thương. "Hỗn Độn Chung?" Ngao Khôn cuối cùng cũng phát ra tiếng gầm như sấm rền. "Ta là Toại Nhân Thị của Nhân tộc, ngươi có nguyện ý cùng Nhân tộc ta ký kết minh ước không?" Toại Nhân Thị cao giọng hỏi.

Đôi mắt to lớn của Ngao Khôn lộ ra vẻ khinh thường, nói: "Nhân tộc?

Chẳng lẽ đều là những con giun nhỏ như ngươi?" "Nhân tộc ta đến đây với ý tốt, xin các hạ hãy suy nghĩ một chút." Toại Nhân Thị nói ra một loạt lợi ích của việc kết minh với Nhân tộc.

Ngao Khôn lại ha ha cười lớn: "Ta biết rồi!

Hóa ra là đám giun nhỏ sống tạm bợ dưới trướng Yêu tộc Thiên Đình!

Chương 93

Vu Yêu hai tộc không đồng quy vu tận, lại cho đám kiến hôi các ngươi cơ hội chiếm cứ Hồng Hoang!" Dù Toại Nhân Thị tính tình có tốt đến đâu, trên mặt cũng lạnh đi. "Thánh Phụ quả nhiên nói không sai, cũng chỉ là một con sâu dài hoài niệm quá khứ mà thôi, sớm biết vậy đã trực tiếp trói về rồi." Toại Nhân Thị nhàn nhạt nói. "Bằng ngươi?" Ngao Khôn gầm lên một tiếng, một đôi vuốt rồng khổng lồ chộp thẳng xuống, dưới vuốt rồng, mọi quy tắc đại đạo dường như đều hóa thành hư vô, không thể trốn, không thể né.

Long tộc năm xưa ẩn ẩn là mạnh nhất trong tam tộc, chính là nhờ vào nhục thể khủng bố, thậm chí không thua kém Vu tộc bao nhiêu.

Ngoài ra, thần thông của Long tộc cũng rất kinh người, hô phong hoán vũ, điều khiển đại dương, lúc này ở trên biển lại như hổ thêm cánh, mưa to như trút, sấm sét ầm ầm!

Toại Nhân Thị thấy vậy, khẽ điểm một ngón tay, Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng kêu dài, Ngao Khôn lập tức bị định tại không trung một khoảnh khắc.

Dù chỉ một khoảnh khắc, cũng đủ rồi.

Toại Nhân Thị khá vất vả mới tế ra một viên Hỗn Độn châu nặng trịch, chỉ trong một khoảnh khắc trời đất dường như bị đè cong, lực lượng kinh khủng thậm chí không thể dung hòa với thời gian!

Trong lòng Ngao Khôn đột nhiên bùng lên một cảm giác nguy hiểm lớn nhất từ khi sinh ra, trong khoảnh khắc viên châu xuất hiện, tim nó đột nhiên thắt lại, tựa như biến thành một con giun nhỏ bé vô cùng. "May mà có Thánh Phụ cho Hỗn Độn Châu và Hỗn Độn Chung, nếu không bộ xương già này của ta phải gãy ở đây rồi." Toại Nhân Thị

thở dài một hơi, tuy miệng nói vậy, thực tế với tuổi thọ của ông, sống thêm mấy chục nguyên hội nữa cũng không vấn đề, tay không một quyền thậm chí có thể đánh chết một Yêu Thần!

Ngao Khôn lúc này hoảng rồi, sinh mệnh của nó bị uy hiếp cực lớn, không còn vẻ hung ác khinh miệt trước đó nữa, vội vàng gầm lên: "Ta nguyện ý kết minh!

Ta nguyện ý kết minh!" Đáng tiếc tất cả đã quá muộn!

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng những lời vũ nhục Nhân tộc vừa rồi, đã khiến Toại Nhân Thị nảy sinh sát ý, nếu không phải cần Ngao Khôn để tu luyện Thập Nhị Sinh Tiêu Đồ Đằng, e rằng thứ Toại Nhân Thị mang về Thái Huyền Sơn chỉ còn lại một xác rồng.

Toại Nhân Thị dùng hết sức lực đồ đằng toàn thân, nâng Hỗn Độn Châu lên, ý chí mà Tô Mặc để lại trong Hỗn Độn Châu bùng phát, một chút hỗn độn từ đó thoát ra, bao bọc lấy Chân Long Ngao Khôn.

Ngao Khôn dường như bị kích thích cực lớn, điên cuồng vặn vẹo thân thể, không biết đã làm chết bao nhiêu sinh linh, nhưng vẫn không thể thoát ra, chút hỗn độn đó xông thẳng vào nguyên thần, sau đó bùng nổ, triệt để phá hủy mọi linh trí của nó.

Ngao Khôn chỉ còn lại hơi thở đột nhiên rơi xuống, may mà Toại Nhân Thị đã sớm chuẩn bị, vận chuyển lực lượng đồ đằng tóm lấy Ngao Khôn, sau đó vác nó bay về lãnh địa Nhân tộc.

Không bao lâu sau, một tin đồn kinh người nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang.

Một vị lão nhân Nhân tộc sắp già đến nơi, dễ dàng vác theo một con Chân Long to lớn hơn mình mấy vạn lần, đi lại giữa Hồng Hoang!

Không ít sinh linh đã chứng kiến cảnh này, lập tức đối với Nhân tộc càng thêm sợ hãi.

Ngay cả một lão già cũng có thể làm được chuyện như vậy, Nhân tộc rốt cuộc có bao nhiêu cường giả!

Toại Nhân Thị tốn không ít thời gian, cuối cùng cũng trở về lãnh địa Nhân tộc, giao Ngao Khôn chỉ còn lại hơi thở cho Phục Hy Thị, sau đó trở về Thái Huyền Sơn phục mệnh với Tô Mặc. "Thánh Phụ, mười hai đồ đằng đã tập hợp đủ." Hữu Sào Thị kích động nói.

Chưa bao giờ nghĩ rằng, trong lúc còn sống, có thể thấy Nhân tộc thực sự bước lên đỉnh cao của Hồng Hoang, trở thành thủ lĩnh của vạn tộc.

Trước đây, bọn họ thậm chí còn không dám nghĩ, chỉ cần Nhân tộc có thể sống sót dưới lưỡi đao của Yêu tộc là đã mãn nguyện.

Tất cả, tựa như một giấc mơ. "Tất cả đều là nhờ Thánh Phụ!" Nhân tộc Tam Tổ nhìn nhau, đều có thể thấy được sự tôn kính thuần túy trong mắt đối phương.

Sau khi tu vi của họ tăng lên, tầm nhìn cũng mở rộng hơn nhiều, biết được sát kiếp, cũng hiểu rõ những việc Tô Mặc làm năm đó kinh người đến mức nào.

Cứng rắn ép tất cả các Thánh nhân, thậm chí cả Thiên Đạo phải nhượng bộ!

Nhân tộc có Thái Huyền Thị, thực sự là vạn hạnh của muôn dân!

Tô Mặc nói: "Lệnh cho Phục Hy Thị, lập mười hai đồ đằng, cho Nhân tộc tu luyện sử dụng." Phục Hy nhận được khẩu dụ của Tô Mặc, không dám chậm trễ, lập tức lập đàn làm phép, lấy mười hai chủng tộc làm nền tảng, dựng lên mười hai cây trụ đồ đằng, và truyền bá phương pháp luyện chế mười hai cây trụ đồ đằng cho tất cả các bộ lạc.

Mỗi bộ lạc đều làm theo chỉ thị của Thánh Phụ, mười hai con giáp

lập tức trở thành tín ngưỡng chung của Nhân tộc, bất kỳ ai chuyên tâm tu luyện, đều có thể từ đó nhận được sức mạnh to lớn. "Khí vận của Nhân tộc, lại tăng trưởng rồi..." Trong Oa Hoàng Điện, sắc mặt Nữ Oa vô cùng phức tạp.

Một thành khí vận Nhân tộc mà bà nắm giữ, gần như mỗi thời mỗi khắc đều đang tăng trưởng, so với mười thành khí vận lúc mới tạo ra Nhân tộc, đã tăng lên không chỉ ngàn vạn lần.

Khí vận tăng trưởng, chung quy là một chuyện tốt.

Nhưng trong lòng Nữ Oa, lại luôn có chút cảm thán buồn bã. "Ta rốt cuộc đã làm sai rồi sao." Một tiếng thở dài, vang vọng trong đại điện trống trải. ...

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã hơn ba trăm năm.

Một giọng nói tựa như tiếng chuông lớn vang vọng khắp Hồng Hoang: "Ta hôm nay sáng lập Đạo Giáo, đạo pháp tự nhiên, thanh tĩnh vô vi, giáo hóa vạn vật." Những Thánh nhân thực sự biết nội tình, sắc mặt đều trở nên có chút phức tạp.

Lão Tử sáng lập Đạo Giáo, điều đó chứng tỏ ông ta thực sự đã mất đi ý định tranh đấu với Tô Mặc.

Từ nay về sau, còn ai có thể tranh phong với Tô Mặc?

Chương 94

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Tuyệt đối không thể! "Sư đệ," Tiếp Dẫn đạo nhân thở dài một tiếng, "Theo ta đến Thái Huyền Sơn một chuyến đi." Hai người muốn tái lập và phát triển Tây Phương Giáo, bắt buộc phải dựa vào Nhân tộc, nếu không có quan hệ tốt với Tô Mặc, tất cả đều là vô ích.

Việc Lão Tử từ bỏ, cuối cùng cũng khiến hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo hiểu ra, chỉ cần còn đi lại trong Nhân tộc, bắt buộc phải có sự đồng ý của Tô Mặc!

Trong đại điện, Tô Mặc cảm nhận được khí tức của Lão Tử, nhướng mày nói: "Lão Tử nói lời giữ lời." Nếu Lão Tử không còn chấp mê với Nhân Giáo, Tô Mặc cũng sẽ không la hét đòi đánh đòi giết, chỉ cần không phá vỡ quy củ, những việc còn lại đều không quan tâm.

Lúc này ngoài trời, Đại La Thiên đã khôi phục lại nguyên trạng, dù sao với uy năng của Thánh nhân, luyện lại địa hỏa phong thủy cũng không phải là chuyện khó, huống chi là tái kiến hư không ngoài trời.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm mặc hồi lâu, một lát sau mới chậm rãi hạ pháp chỉ, nói: "Các ngươi Thập nhị kim tiên, lập tức đến Nhân tộc, tìm kiếm cơ duyên, chớ tạo sát nghiệp." Người đứng đầu Thập nhị kim tiên là Quảng Thành Tử cúi đầu, cung kính nói: "Cẩn tuân pháp chỉ của Chưởng giáo!" Bất luận là môn đồ của Thánh nhân hay tán tu mạnh mẽ, đều tập trung ở lãnh địa Nhân tộc, nhưng dù thân phận lai lịch kinh người đến đâu, khi vào Nhân tộc đều trở nên ngoan ngoãn.

Không vì gì khác, đánh không lại!

Trong một bộ lạc bình thường, ít nhất có một vị Thái Ất Kim Tiên trấn áp, nếu là bộ lạc lớn hơn, Đại La Kim Tiên còn không chỉ một vị, áp đảo đại bộ phận sinh linh đến Nhân tộc kiếm lợi.

Từng có một số sinh linh ỷ vào tu vi tinh thâm muốn cướp đoạt bảo vật của Nhân tộc, trong vòng một giờ đã bị tiêu diệt, làm chấn động sâu sắc những kẻ có ý đồ xấu. "Nhược Ngu Thị." Tô Mặc ở Nhân Hoàng Điện, tìm đến Nhược Ngu Thị vẫn luôn tu luyện ở đây.

Vị này là Hồng Vân Lão Tổ chuyển thế, tu vi đã đạt đến Chuẩn Thánh, dù không bằng kiếp trước, nhưng cũng không kém bao nhiêu. "Thái Huyền Thị, tìm ta?" Nhược Ngu Thị vẫn ngây ngô cười.

Tô Mặc thở dài một tiếng: "Ngươi cũng nên tỉnh lại rồi." Nói xong, một ngón tay điểm ra, rơi vào giữa trán Nhược Ngu Thị.

Thân thể Nhược Ngu Thị chấn động, trên mặt liên tiếp lộ ra vẻ mê mang, cuối cùng tất cả đều hóa thành tiếng thở dài phức tạp.

Trong tay y xuất hiện một cái hồ lô màu đỏ, chính là pháp bảo bản mệnh của Hồng Vân, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô. "Hôm nay mới biết ta là ta." Nhược Ngu Thị cảm thán.

Hồng Vân Lão Tổ, cũng là một người cực kỳ bi thảm.

Rõ ràng tâm tính lương thiện, bạn bè khắp Hồng Hoang, cuối cùng lại bị Hồng Quân hại, nhận được một luồng Hồng Mông Tử Khí.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, Hồng Vân không thể trốn khỏi sát kiếp.

Nguyên thần của Hồng Vân không biết đã chuyển thế bao nhiêu lần, mỗi lần đều bình thường, cho đến kiếp này gặp được Tô Mặc, mới có thể tu luyện trở lại cảnh giới Chuẩn Thánh, trở lại hàng ngũ đại năng của Hồng Hoang. "Những kẻ thù ngày xưa, sớm đã vẫn lạc, tiếp theo ngươi định thế nào?" Tô Mặc hỏi. "Luân hồi ngàn vạn lần,

bây giờ ta vừa là Hồng Vân, cũng là Nhược Ngu Thị." Hồng Vân Lão Tổ, hoặc là Nhược Ngu Thị kiên định nói.

Mọi chuyện kiếp trước, như mộng như ảo, Hồng Vân Lão Tổ biết rõ bây giờ mình chỉ là Nhược Ngu Thị, là tộc nhân của Thái Huyền Thị trong Nhân tộc.

Nhân tộc có đại ân với y, Tô Mặc có đại ân với y, tuy gặp phải sát kiếp, nhưng tâm tính của Hồng Vân lại không hề thay đổi.

Bây giờ y chỉ là một người Nhân tộc! "Vậy thì tốt." Khóe miệng Tô Mặc khẽ nhếch lên, "Ta và ngươi cùng đi lên từ lúc nhỏ bé, ta cũng không muốn từ đây mỗi người một ngả." Hồng Vân cười khổ một tiếng: "Đại ca lo xa rồi, một ngày là người Nhân tộc, cả đời là người Nhân tộc." Y là đám mây đỏ đầu tiên đắc đạo giữa trời đất, vốn không thân không thích, sau khi thức tỉnh kiếp trước lại cảm thấy một sự an tâm.

Nếu bây giờ trong tay y đang nắm một luồng Hồng Mông Tử Khí, Lôi Thần và Đông Vương Công có tái thế, cũng không dám sinh lòng thèm muốn, thậm chí không dám ho he một tiếng, chỉ có thể xám xịt cút đi. "Đại ca, ta có một thỉnh cầu bất tiện." Hồng Vân nói, "Kiếp trước ta nhân quả không nhiều, chỉ có một vị bạn thân, biết ta chuyển thế trở về, e rằng cũng sẽ vui mừng, nên ta định đi tìm y tự thuật một phen." "Không cần như vậy, y đến rồi." Tô Mặc cười nói.

Đến rồi?

Hồng Vân Lão Tổ kinh ngạc, lại thấy đại trận Thái Huyền Sơn mở ra, một vị lão giả áo vàng nhanh chóng bay vào. "Bái kiến Thái Huyền Thị đạo hữu." Lão giả áo vàng chính là Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ, là bạn thân quen biết từ lúc đắc đạo, từ sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, Trấn Nguyên Tử đã biết Hồng Vân Lão Tổ sẽ có đại kiếp, chỉ là Hồng Vân Lão Tổ không tin,

do đó mới thân vẫn đạo tiêu.

Sau khi chào hỏi Tô Mặc một tiếng, Trấn Nguyên Tử lập tức vui mừng nhìn về phía Hồng Vân, cảm thán: "Quả nhiên ngươi ở đây!" Hồng Vân cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, kể lại đại khái trải nghiệm của mình, đột nhiên hỏi: "Làm sao ngươi biết ta ở đây?" Trấn Nguyên Tử nhẹ giọng nói: "Ta nhận được tin tức của Thái Huyền Thị đạo hữu, nên mới vội đến." Nghe vậy, Hồng Vân Lão Tổ càng thêm cảm kích Tô Mặc, nói: "Không hổ là đại ca, quả nhiên suy nghĩ chu toàn!" Những người từng là ba ngàn khách mời của Tử Tiêu Cung, đều là những người có đại thần thông, tuy không phải là nhân vật chính của trời đất, nhưng cũng có duyên pháp của riêng mình, đại bộ phận ẩn tu trong hỗn độn, lúc này cảm nhận được sát kiếp giáng lâm, đại bộ phận đều lựa chọn xuất thế, chuẩn bị đoạt lấy cơ duyên của mình, hoặc là hoàn thành nhân duyên pháp của mình. "Trước khi gặp Thái Huyền Thị đạo hữu, ta lại bị lời đồn mê hoặc, cho rằng đạo hữu là người tính tình bạo lực, nay gặp mới biết đều là lời đồn, Trấn Nguyên Tử đa tạ đạo hữu đã cứu Hồng Vân!" Sắc mặt Trấn Nguyên Tử nghiêm túc, cung kính cúi đầu chào Tô Mặc.

Đối với những tồn tại sống cùng trời đất như ông, mọi thứ đều không đáng kể, nhưng Hồng Vân lại là một trong số ít người ông quan tâm, khiến ông bao nhiêu năm qua luôn mang lòng áy náy. "Đạo hữu nói quá lời rồi, Hồng Vân đạo hữu cùng ta đi lên từ một bộ lạc nhỏ, cũng là nên làm." Tô Mặc nói.

Trấn Nguyên Tử lại lắc đầu, nói: "Ân tình này nặng như núi, ta nguyện cùng Hồng Vân báo đáp đạo hữu." Nói rồi, dường như định đem cây Nhân sâm quả trong Ngũ Trang Quán tặng cho Tô Mặc, nhưng ánh mắt nhìn đến đâu, đều thấy thấp thoáng mấy cây Nhân sâm quả, rõ ràng Tô Mặc không hề thiếu!

Lần này thì ngượng rồi...

Hồng Vân lúc này giải vây nói: "Hiện nay Nhân tộc dần trở thành thủ lĩnh của vạn tộc, bao la vạn tượng, hay là ngươi dời Ngũ Trang Quán đến đây, như vậy hai người chúng ta cũng có thể thường xuyên qua lại." Ý hay!

Không chỉ Trấn Nguyên Tử mắt sáng lên, ngay cả Tô Mặc cũng không nhịn được mà giơ ngón tay cái cho Hồng Vân.

Chương 95

Hắn đang định mở miệng thế nào để giữ Trấn Nguyên Tử ở lại Nhân tộc, không ngờ Hồng Vân lại chủ động đề xuất, nếu không với tính cách của Trấn Nguyên Tử, e rằng không muốn tham gia vào những tranh chấp này. "Hồng Vân nói rất đúng!" Trấn Nguyên Tử cười nói, "Chỉ là bần đạo xưa nay đã quen mây hoang hạc nội, chỉ cần chọn một ngọn núi hoang lập đạo quán, tuyệt đối sẽ không làm phiền Nhân tộc." Chỉ cần ở lại đây là không chạy được...

Tô Mặc mỉm cười, nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu sao lại nói vậy, nếu đến Nhân tộc, ta tự nhiên sẽ bày tiệc rượu thiết đãi." Sau một hồi chủ khách vui vẻ, Trấn Nguyên Tử vội vàng rời đi, e rằng vội về dọn Ngũ Trang Quán, sau đó lại tìm bạn thân.

Mãi đến khi bóng dáng Trấn Nguyên Tử rời đi, Hồng Vân mới có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Tô Mặc cười hỏi: "Không cần thở dài!

Hồng Hoang sát kiếp không dứt, dù ở chân trời góc biển cũng không thể tránh né, sau khi Trấn Nguyên Tử vào Nhân tộc, Nhân tộc đủ sức giúp y miễn khỏi những phiền ưu này." Đúng là như vậy!

Sắc mặt Hồng Vân Lão Tổ quả nhiên chuyển từ lo sang vui, nói: "Đại ca có kiến thức!

Nếu ta sớm có tầm nhìn này, e rằng cũng sẽ không chết trong tay Đông Vương Công và Lôi Thần." "Chỉ đáng tiếc Đông Vương Công và Lôi Thần đã chết, ta lại không thể báo thù." Hồng Vân Lão Tổ tuy được xưng là người tốt số một Hồng Hoang, nhưng cũng không phải là bồ tát bằng đất sét, y xác thực đã chết trong tay hai người đó, nguyên thần cũng phải chịu vô tận trầm luân.

Mối thù sâu như biển máu này không thể tự tay báo đáp, khiến y cũng có chút buồn bã tiêu điều. "Có nhân có quả, ngươi có nhớ mình vì ai mà gặp kiếp nạn không?" Tô Mặc cười hỏi.

Chúng tiên tụ tập, nhưng không biết bắt đầu từ đâu, lúc này xa xa có một đám mây ngũ sắc bay tới, một nam tử tiên phong đạo cốt mỉm cười.

Nếu không phải hai người họ hại ta, quyết không có kết cục như ngày hôm nay!" Chuyện trên đời có vay có trả, vốn một vị Thánh vị thuộc về Hồng Vân, nhưng sau đó lại bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn dăm ba câu lừa mất, sau đó càng bị người ghen ghét, bị thương thân vẫn.

Tây Phương Giáo coi trọng nhân quả nhất, e rằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này cũng đang đau đầu đây. "Đại ca, vậy ta phải làm gì?" Hồng Vân Lão Tổ rất biết điều hỏi.

Dù sao cũng đã được mài giũa trong luân hồi chuyển thế vô số năm, bản tính của Hồng Vân tuy không đổi, nhưng cũng không còn đơn thuần như ngày xưa. "Bây giờ chưa phải lúc ra tay, an tâm tu luyện đến cảnh giới ban đầu mới là quan trọng." Tô Mặc nghiêm túc nói.

Bây giờ Hồng Vân Lão Tổ đã thức tỉnh ký ức kiếp trước, tuy cần phải ngồi thiền tu luyện lại, nhưng kinh nghiệm và lĩnh ngộ đại đạo không hề mất đi, tất cả chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lúc này, tại Cực Tây chi địa, Tiếp Dẫn đạo nhân thở dài một tiếng, sắc mặt đau khổ càng thêm nồng đậm. "Sư đệ, Hồng Vân trở về rồi." Thánh nhân cảm tri thiên địa, Hồng Vân có nhân quả rất lớn với họ, nên trong khoảnh khắc Hồng Vân thức tỉnh, hai vị Thánh nhân đồng thời cảm nhận được sự biến động của nhân quả.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo tuyệt không sợ hãi Hồng Vân Lão Tổ, cũng không cảm thấy hổ thẹn, chỉ khổ não vì mối nhân

quả phiêu diêu kia.

Mọi chuyện trên đời, một miếng ăn một ngụm uống đều có duyên nợ.

Hai người họ có thể thành Thánh, hoàn toàn là nhờ nhặt được chỗ hở của Hồng Vân Lão Tổ, món nợ nhân quả này quả thực quá lớn!

Hồng Vân vẫn lạc thì tốt, nhân quả tự nhiên cũng chẳng biết tính vào đâu, nhưng giờ y đã chuyển thế tu luyện lại, thậm chí còn tìm lại được ký ức tiền thế, đừng mong chuyện này cứ thế mà qua.

Muốn kết thúc mối nhân quả này, thật sự quá khó, quá khó.

Tuy sẽ không vì thế mà trở thành nô bộc của Hồng Vân Lão Tổ, nhưng chỉ cần là việc có thể làm được, bọn họ nhất định phải cố gắng hết sức.

Thậm chí nếu Hồng Vân Lão Tổ nổi điên muốn làm Giáo chủ Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng phải tươi cười đồng ý.

"Hồng Vân tâm tính thuần thiện, sẽ không và cũng không dám làm khó chúng ta." Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân bấm ngón tay tính toán, sắc mặt lập tức đen lại, nói: "Hồng Vân lúc này đang ở trên Thái Huyền Sơn." Thái Huyền Sơn...

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân tối sầm đi rất nhiều.

Hồng Vân ở trong tay người khác còn đỡ, dù sao cũng phải nể nang mặt mũi lẫn nhau, nhưng Thái Huyền Thị thì hoàn toàn chẳng quan tâm đến những thứ đó.

Muốn kết thúc nhân quả, khó!

Tô Mặc mà không nhân cơ hội này lột một lớp da trên người họ thì mới là chuyện lạ. ...

Lại một ngàn năm nữa trôi qua, bên trong Thái Huyền Sơn, từng đám mây khánh vân rực rỡ, vầng hào quang vạn trượng phóng thẳng lên trời, vô số tiếng tiên nhạc làm rung động lòng người, từng luồng khí công đức vô cùng khổng lồ điên cuồng trút xuống!

Một thanh niên khôi ngô, thân hình cao lớn hùng vĩ, trong mắt có hai con ngươi, đang dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn trời đất.

Trong đôi mắt ấy phảng phất ẩn chứa quỹ tích của tinh thần, thế đi của sông núi.

Y dùng tay làm bút, không ngừng viết viết vẽ vẽ trên mặt đất.

Những thứ vẽ ra trông giống như đồ án, nhưng lại có chút khác biệt, mơ hồ có thể nhìn ra bóng dáng của sông núi, thung lũng.

Thương Hiệt vẽ rồi lại xóa, xóa rồi lại vẽ, không biết đã loay hoay bao lâu, cũng chỉ mới vẽ ra được gần trăm đồ án.

Y hoàn toàn chìm đắm trong một cảnh giới huyền diệu, căn bản không ý thức được dị tượng mà mình gây ra.

"Không đúng...

Chương 96

cũng không đúng...” Thương Hiệt lẩm bẩm, không hề phát hiện Tô Mặc đã xuất hiện bên cạnh mình.

Tô Mặc nhìn những đồ án đang được phác họa không ngừng trên mặt đất, biết Thương Hiệt hiện đang rơi vào bế tắc, bèn chậm rãi lên tiếng, đem sáu phương pháp khái quát Hán tự của hậu thế gồm chỉ sự, tượng hình, hình thanh, hội ý, chuyển chú, giả tá nói ra hết.

Ánh mắt Thương Hiệt càng lúc càng sáng, hai mắt thậm chí còn bắn ra hai luồng thần quang, bút đi như rồng bay phượng múa, trong nháy mắt đã tạo ra thêm hơn ngàn con chữ.

Mặc dù chỉ là văn tự tượng hình sơ khai nhất, nhưng cũng đã bao hàm vạn vật.

Nền văn minh thật sự của Nhân tộc, từ đây được sáng lập!

Văn tự là vật mang tất cả, các Thánh nhân nhìn thấy công đức giáng xuống mà cũng không khỏi có chút ghen tị.

“Còn một nét cuối cùng.” Giữa trời đất, một tiếng động kinh thiên động địa vang lên, tựa như một tiếng gầm không lời, ác ý ngút trời điên cuồng ập đến.

Ý chí Thiên Đạo!

Nhân tộc sáng tạo văn tự, lôi kiếp giáng thế!

Lôi kiếp này không giống lôi kiếp bình thường, mà do vô số ác niệm Thiên Đạo tích tụ trong bao năm tháng hóa thành, chính là sự đáp trả cho những hành vi khiêu khích Thiên Đạo bấy lâu nay của Nhân tộc.

Thương Hiệt hoàn toàn phớt lờ tất cả, ánh mắt sáng ngời, miệng

lẩm bẩm: "Phải có một chữ..." Tô Mặc thân là sư phụ, tự nhiên phải bảo vệ đệ tử.

Hắn bước lên một bước, tung ra một quyền, vô số đại đạo được dẫn động, diễn hóa thành sức mạnh hủy diệt, nghênh đón ác niệm của Thiên Đạo mà đập tới!

Đại băng hoại đại phá diệt, vạn ngàn sức mạnh cổ xưa giao thoa, nếu không phải Thiên Đạo ra tay, chỉ sợ hơn nửa Hồng Hoang đã hóa thành tro bụi.

Tô Mặc lần đầu tiên thực sự đối kháng với Thiên Đạo, cũng cảm nhận được sức mạnh đáng sợ kia.

Nhưng Tô Mặc hiểu rằng, sớm muộn gì cũng có ngày này.

Nhân tộc càng làm nhiều chuyện nghịch thiên, sự kiên nhẫn của Thiên Đạo cũng sẽ càng ngày càng kém đi.

Đây chẳng qua chỉ là một phép thử mà thôi.

Tô Mặc tế ra Khai Thiên Phủ, dùng công đức khai thiên để làm chuyện nghịch thiên.

Khai Thiên Phủ trong nháy mắt bùng nổ một tia sáng bạc kinh tâm động phách, trong khoảnh khắc che trời lấp đất, chém đứt tất cả!

Dù cho có sự trói buộc của Thiên Đạo, cũng không thể ngăn cản!

Bầu trời cũng trở nên vỡ nát, giữa trời đất phảng phất vang vọng một tiếng gầm phẫn nộ oán hận, nhưng ngay sau đó lại biến mất, tất cả mọi người đều không phát hiện.

Chỉ có Thánh nhân mới biết rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì!

"Thái Huyền Thị!" Nữ Oa đang ngồi ngay ngắn trên giường, đột nhiên mở mắt, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc.

Nàng không ngờ, Thái Huyền Thị có ngày lại đối đầu với Thiên

Đạo.

Ngay cả Thánh nhân đối mặt với Thiên Đạo cũng chỉ có thể thuận theo.

Tam Thanh cũng vô cùng chấn động, trong lòng thậm chí còn có chút kính nể.

Những việc Tô Mặc làm đều đi ngược lại ý trời, nhưng vẫn có thể tiêu dao đến ngày nay, đổi lại là bọn họ cũng không dám tưởng tượng.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lại càng không thể tưởng tượng nổi.

"Chữ cuối cùng, là Nhân." Tô Mặc nhàn nhạt nói.

"Bần đạo là Nhiên Đăng đạo nhân của Linh Thứu Sơn Nguyên Giác Động, ra mắt chư vị đạo hữu." Thương Hiệt cười dài một tiếng, dùng tay làm bút, vung bút lia lịa, trong vài nét đã viết ra chữ Nhân cuối cùng!

Sau khi phác họa xong nét cuối cùng, ý vẫn chưa thỏa, y mới bừng tỉnh, phát hiện Tô Mặc đang ở bên cạnh, vội vàng nói: "Đồ nhi vừa rồi chìm đắm vào việc này, xin sư phụ đừng trách!" Tô Mặc cười nói: "Sáng tạo văn tự, đối với Nhân tộc là công lao bất thế.

Nay tu vi của con đã thành, có thể xuống núi truyền đạo rồi." "Tu vi của con đã thành rồi sao?" Thương Hiệt kinh ngạc xem xét lại bản thân, mới phát hiện mình đã bất tri bất giác đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Công đức là thứ mà ngay cả Thánh nhân cũng thèm muốn, tự nhiên có vô vàn sự huyền diệu, khiến Thương Hiệt trực tiếp từ Đại La Kim Tiên thăng lên Chuẩn Thánh cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Tô Mặc thân là sư trưởng của Thương Hiệt, tự nhiên cũng được chia không ít công đức, chỉ là hắn đem số công đức này rải hết cho

Nhân tộc, không giữ lại chút nào.

Thứ nhất là công đức đại đạo của hắn sớm đã viên mãn, với con đường dĩ lực chứng đạo thì mọi sức mạnh đều quy về bản thân, căn bản không cần công đức làm nền tảng.

Thực tế, Hồng Quân và Lục Thánh sở dĩ chứng được đạo quả, đều có sự trợ giúp của khí công đức.

Hồng Quân đánh tan La Hầu, kết thúc sát kiếp, tự nhiên có nhân quả to lớn, do đó được Thiên Đạo công nhận, từ đó giành được ngôi vị Thánh nhân.

Sau này hợp đạo với Thiên Đạo, cũng là vì mở rộng cửa Tử Tiêu Cung giảng đạo, đồng thời trở thành thầy của các Thánh nhân, nên trong cõi u minh đã được Thiên Đạo thừa nhận.

Lục Thánh thì càng đơn giản hơn, mỗi người mở ra một đạo thống lớn, hoằng dương đại đạo, dễ dàng nhận được sự công nhận của Thiên Đạo.

Những tu luyện giả tụ tập ở đây, đại bộ phận đều có tu vi Đại La Kim Tiên, thậm chí có người nhìn thấu hư vọng, thành cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng cũng không thể không đối đãi với Nhiên Đăng đạo nhân bằng lễ.

Nhưng theo sự hoàn thiện của Hồng Hoang và Thiên Đạo, những cơ hội như vậy tự nhiên ngày càng ít đi, cho nên ngôi vị Thánh nhân cũng dần dần cố định.

Chương 97

Đến thời Tây Du, Thánh nhân không xuất hiện, Đại La Kim Tiên đã có thể trở thành cường giả tối cao.

Suy cho cùng, con đường dĩ lực chứng đạo thực sự quá khó đi, gần như là một con đường lệch không thể thực hiện.

Từ khi khai thiên lập địa đến nay, tự nhiên có không ít tu luyện giả thử sức, nhưng cuối cùng đều bị chôn vùi trong dòng sông thời gian dài đằng đẵng.

"Với khí vận hiện tại của Nhân tộc, hẳn là có thể xuất hiện thêm vài vị Thánh nhân!" Ánh mắt Tô Mặc khẽ động.

Điều hắn muốn làm là tranh đoạt công đức trong thời kỳ này, mở ra một vùng trời mới cho Nhân tộc!

Lại nói, tu vi của Thương Hiệt đã viên mãn, nhận lệnh của Tô Mặc rời Thái Huyền Sơn đi du lịch khắp Nhân tộc, thực sự đem văn tự truyền bá khắp nơi.

Lịch sử của Nhân tộc cũng nhờ vậy mà được bảo tồn hoàn chỉnh, không còn dựa vào truyền miệng như trước nữa.

Công đức khổng lồ, trong nháy mắt khiến khí vận Nhân tộc lại lần nữa tăng vọt, tựa như tia lửa đầu tiên giữa trời đất, tràn ngập ý vị tôn quý.

Phục Hy Thị lúc này cũng đã tìm được người kế vị, đó là một thanh niên tên là Liệt Sơn Thị.

Liệt Sơn Thị là tộc trưởng của bộ lạc Liệt Sơn, rất được Nhân tộc coi trọng, vì vậy Phục Hy Thị không do dự nhiều, đã truyền lại ngôi vị Nhân Hoàng cho Liệt Sơn Thị.

“Phục Hy Thị, nên là Thiên Hoàng.” Tô Mặc ngồi trên đỉnh núi, giọng nói uy nghiêm như sấm sét truyền khắp sáu cõi trời, thẳng tới mây xanh.

Cơn mưa công đức vô tận lại một lần nữa giáng xuống, khiến khí vận Nhân tộc lại vươn lên một đỉnh cao mới.

Thiên Hoàng Phục Hy Thị!

Các Thánh nhân lần này thực sự đỏ mắt ghen tị.

Chỉ một câu nói thôi mà có thể kiếm được nhiều khí công đức như vậy.

Nhưng ghen tị cũng chẳng làm được gì, bởi vì cùng một câu nói, từ miệng Tô Mặc nói ra và từ miệng họ nói ra hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Các Thánh nhân này vì từng đối địch với Tô Mặc, danh vọng trong Nhân tộc sớm đã âm điểm, Nhân tộc chỉ công nhận giọng nói của một người, đó chính là Tô Mặc!

Sau khi Phục Hy Thị từ nhiệm, đã đến Thái Huyền Sơn, được Tô Mặc sắp xếp ở một nơi tiên cảnh trên Thái Huyền Sơn tràn ngập lầu đài gác tiên, tiên hạc linh cầm.

Nơi này tên là Hỏa Vân Động!

Liệt Sơn Thị tuổi không lớn, tu vi lại đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, cảm thấy dược thảo trong Hồng Hoang vô số, vì vậy thường nếm thử trăm loại cỏ, thậm chí suýt mất mạng vì điều này.

May mà bộ lạc Liệt Sơn là một bộ lạc lớn, cất giữ không ít bàn đào, lần nào cũng có thể cứu sống y.

Điều này khiến các Thánh nhân đang chú ý Liệt Sơn Thị vô cùng uất ức.

Hiện tại trong lòng họ đều đang cầm sẵn không ít pháp bảo đan dược, chỉ cần Liệt Sơn Thị gặp nguy hiểm là có thể lập tức cứu giúp để kiếm công đức.

Nhưng ai ngờ được, kho tàng của một bộ lạc Liệt Sơn nhỏ bé lại không kém gì bọn họ, căn bản không tìm được bất kỳ cơ hội nào để ra tay!

Cuối cùng sau khi trải qua muôn vàn gian khổ, mấy lần sinh tử nguy vong, Liệt Sơn Thị cuối cùng đã thử hết mọi loại dược thảo trong Hồng Hoang, và vì thế đã viết ra một bộ đạo pháp kinh điển là 《Thần Nông Bách Thảo Kinh》, từ đó về sau được tôn xưng là Thần Nông Thị.

Các Thánh nhân nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng cũng phát hiện ra một cơ hội tốt khác.

Thần Nông Thị tuy tính mạng không lo, nhưng muốn cai trị tốt Nhân tộc, nhất định phải có những quy định điều lệ phù hợp.

Thánh nhân không gì không biết, truyền thụ những điều này cũng không phải là không thể.

Ấy vậy mà vừa mới nảy ra ý định, một thanh niên đã đến bộ lạc của Thần Nông Thị, trực tiếp bái kiến Nhân Hoàng Thần Nông Thị.

Sau khi gặp Thần Nông Thị, thanh niên trực tiếp báo ra thân phận của mình: "Ta là Thương Hiệt, môn đồ của Thánh Phụ Thái Huyền Thị.

Ta phụng mệnh sư phụ du lịch Hồng Hoang, nghe tin Thần Nông Thị trở thành Nhân Hoàng, đặc biệt đến bái kiến." Nghe xong màn tự giới thiệu này, Thần Nông Thị lập tức tỏ ra kính trọng Thương Hiệt, vội vàng mời y vào nhà, nói: "Kính chào môn hạ của Thánh Phụ!

Không biết Thánh Phụ có chuyện gì muốn báo cho biết?" Thương

Hiệt cười cười nói: “Không phải ý của sư phụ ta, là ta khi ở Thái Huyền Sơn có một vài kế sách hữu ích cho tộc ta, hôm nay đặc biệt đến thương nghị cùng Thần Nông Thị.” “Ồ?” Thần Nông Thị lập tức hứng thú, “Thương Hiệt huynh đệ cứ việc nói, Thần Nông Thị xin rửa tai lắng nghe!” Nếu là người khác, Thần Nông Thị có hứng thú cũng sẽ không nhiệt tình như vậy.

Nhưng Thương Hiệt thì khác.

Y là ai?

Là cao đồ dưới trướng Thánh Phụ!

Ân trạch của Thánh Phụ tràn ngập khắp vũ trụ, đệ tử mà ngài thu nhận nhất định có đại sách lược!

Thương Hiệt lộ vẻ vui mừng, lập tức thao thao bất tuyệt.

Nội dung y nói khiến Thần Nông Thị lúc thì lộ vẻ kích động, lúc thì khẽ gật đầu.

Thương Hiệt từ nhỏ thông tuệ, nói trên thông thiên văn dưới tường địa lý cũng không ngoa, thường một lời nói trúng vào yếu hại.

Hai người trò chuyện suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng Thần Nông Thị ban bố chính sách, khiến cục diện Nhân tộc đổi mới hoàn toàn.

Chế tạo cày bừa, trồng ngũ cốc, lấy năm loại linh chủng mà Thánh Phụ ban cho làm cơ sở, triệt để cải thiện tư chất thể phách của Nhân tộc.

Chương 98

Lập chợ, mở thị trường.

Hành động này ngay lập tức được tất cả các bộ lạc chấp nhận, họ đang sầu não vì tài nguyên của mình quá đơn điệu, nay có thị trường, tất cả tài nguyên tu luyện cũng vì thế mà được lưu thông.

Đẽo gỗ làm cung, để uy hiếp thiên hạ.

Đại bộ phận Nhân tộc không phải là người tu luyện, có sức mạnh cường đại nhưng khó phát huy.

Thần Nông Thị ban bố mệnh lệnh dùng thần mộc làm vật liệu chế tạo cung tiễn, nâng cao đáng kể năng lực chiến đấu của toàn bộ Nhân tộc!

Lập lịch ngày, lập tinh thần, phân ngày đêm, định mặt trời mặt trăng, một tháng có ba mươi ngày, tháng mười một là đông chí, triệt để thay đổi tệ nạn thời gian không thống nhất của Nhân tộc trước đây.

Đồng thời, Thần Nông Thị dạy dân sử dụng công cụ, dạy dân gieo trồng ngũ cốc, dạy dân y dược, dạy dân chế tạo đồ gốm, hội họa, dạy dân cung tiễn, săn bắn, rèn luyện thân thể, dạy dân chế cầm, dạy dân âm nhạc, vũ đạo, dạy dân trí đức.

Trải qua một cuộc cải cách, Nhân tộc hoàn toàn khác biệt với các chủng tộc khác, cũng đặt nền móng cho việc cai trị toàn bộ Hồng Hoang.

Các Thánh nhân vốn định chỉ dạy cho Thần Nông Thị vài chiêu, giờ đây toàn bộ đều có sắc mặt cứng đờ.

Có thể thấy được, trong đó không hề có bút tích của Tô Mặc, đây mới là điều đáng sợ nhất!

Điều này chứng tỏ, Nhân tộc cho dù không cần sự trợ giúp của các Thánh nhân, cũng có thể tự lực cánh sinh, tiêu hóa công đức khổng lồ!

"Khó quá..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân thở dài một tiếng.

Các Thánh nhân khác hoặc là giống như Thông Thiên, Nguyên Thủy có môn nhân đệ tử thay mặt thu hoạch công đức, hoặc là giống như Nữ Oa, Hậu Thổ, Lão Tử hoàn toàn không cần ra tay.

Chỉ có hai vị chỉ huy quèn của Tây Phương Giáo, muốn kiếm chút công đức cũng vô cùng phiền phức.

Chẳng lẽ bắt họ đi tranh đoạt với một đám tiểu bối sao?

Trong cuộc tranh đoạt công đức lần này, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn là nổi bật nhất, môn hạ của hai vị Thánh nhân đều có đệ tử đắc lực, tuy không thể làm ra công đức bất thế như lập Nhân Hoàng, nhưng cũng đều có thu hoạch.

Nhàn nhã nhất là Nữ Oa, dựa vào một thành khí vận Nhân tộc trong tay, mỗi thời mỗi khắc đều có thể nhận được lượng công đức khổng lồ.

"Không thể kéo dài thêm nữa!" Chuẩn Đề Đạo Nhân trầm giọng nói.

Nếu trước khi đại kiếp ập đến, Tây Phương Giáo vẫn trong tình trạng này, chỉ sợ lúc đó sẽ trở thành vật hy sinh, cũng triệt để mất đi khả năng thăng tiến lần nữa.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức lên đường đến Thái Huyền Sơn, bái kiến Thánh Phụ Nhân tộc Thái Huyền Thị!

"Hai vị đạo hữu có chuyện gì?" Sau khi người Nhân tộc giữ cửa mời hai vị Thánh nhân vào, Tô Mặc nhàn nhạt hỏi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân dường như sắp khóc, nói: "Thái Huyền Thị

đạo hữu, ngày trước chúng ta bị ác niệm quấn thân, nên đã làm nhiều chuyện sai trái, thật sự xin lỗi đạo hữu.

Hiện tại chỉ có ngài mới có thể cứu Tây Phương Giáo!" "Sớm biết như thế, cần gì phải làm lúc đầu?" Tô Mặc cười lạnh một tiếng.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân tỏ ra bộ dạng đáng thương, Tô Mặc một cọng lông cũng không tin.

Hồng Vân Lão Tổ bị hại còn chưa đủ thảm sao?

Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng cầu xin: "Thái Huyền Thị đạo hữu, chúng ta không cầu nhiều, chỉ cần đạo hữu chỉ cho chúng ta một con đường sáng, nhân quả nhất định sẽ báo đáp gấp trăm lần!" "Ồ?" Tô Mặc cuối cùng cũng có chút hứng thú, "Lời này có thật không?" "Thiên chân vạn xác!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng nói.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thì cười khổ: "Với tâm tính của đạo hữu, chúng ta sao dám nuốt lời?" Tô Mặc nhướng mày nói: "Nếu đã như vậy, ta liền nói cho hai vị một chút..." Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo là loại gió chiều nào che chiều ấy điển hình, ở đâu có lợi thì nghiêng về đó, Tô Mặc cũng không ngại tiết lộ cho họ một vài bí mật.

Suy cho cùng, thứ nhân quả này đối với Thánh nhân lại càng quan trọng.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân nhận được thứ mình muốn, vui mừng hớn hở rời khỏi Thái Huyền Sơn, lại không biết đã bước lên thuyền giặc của Tô Mặc, không bao giờ có thể thoát thân được nữa.

Cộng thêm mối nhân quả giữa Hồng Vân và Tô Mặc, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân giống như hai kẻ làm công, không biết cần bao nhiêu năm tháng mới có thể trả hết nợ.

Thời gian thấm thoắt trôi qua vạn năm...

Trong cõi u minh, Tử Tiêu Cung hiện ra ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, thân ảnh Hồng Quân ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, ánh mắt nhìn về phía cương vực của Nhân tộc.

Lúc này, trong Nhân tộc có một bộ lạc lớn tên là Hữu Hùng, một hài nhi đã chào đời.

Vạn con rồng vàng bay lượn đầy trời, kim quang chói lòa chiếu rọi cửu thiên thập địa, mưa lớn như trút nước bao phủ tất cả.

Thậm chí Nữ Oa Nương Nương còn đích thân hiển linh, cây khô nở hoa, cây chết đâm chồi, vô số dị tượng hiện ra trên bầu trời.

Hài nhi này phi phàm đến cực điểm!

Cùng lúc đó, trong một bộ lạc khác tên là Cửu Lê, ma khí ngút trời, mây đen giăng kín, lôi kiếp lơ lửng mà không giáng xuống, phảng phất có rồng đen gầm thét, không khí vô cùng áp bức.

Cả hai tộc đều vô cùng vui mừng, vì điều này có nghĩa là hài nhi giáng sinh tuyệt đối không tầm thường, có khả năng là hy vọng để hai tộc mở rộng lần nữa!

Trong tộc Hữu Hùng, Thiếu Điển vui mừng khôn xiết nhìn hài nhi, ông biết con mình nhất định có thể trở thành rường cột của Nhân tộc, có một tương lai vô hạn.

“Tộc trưởng, ngoài cửa có một vị đạo nhân cầu kiến!” Một tộc nhân gọi từ ngoài cửa.

“Mau mời vào!” Thiếu Điển thần sắc chấn động.

Chương 99

Ông biết thường có một số cao nhân ngoại thế, thích thu nhận những đệ tử có thiên phú dị bẩm.

Tuy không rõ thực lực của người này thế nào, nhưng gặp mặt một lần cũng không sao.

Vạn nhất vị đạo nhân này thật sự có đại thần thông, giao con mình cho y dạy dỗ cũng không phải là không thể.

Ngay khi ông vừa dứt lời, một giọng nói vang dội đột nhiên truyền khắp tộc Hữu Hùng.

"Tộc nhân của Thái Huyền Thị là Nhược Ngu, đến bái kiến tộc Hữu Hùng!" Thái Huyền Thị!

Ánh mắt Thiếu Điển trở nên khó tin, vội vàng đứng dậy, hô lớn: "Mau mời vị Nhược Ngu Thị này vào!" Người từ thánh địa của Nhân tộc đích thân đến, Thiếu Điển dù là tộc trưởng một bộ lạc lớn, trong lòng cũng cảm thấy có chút vinh hạnh.

"Thiếu Điển tộc trưởng, vậy vị đạo nhân kia thì sao?" Tộc nhân kia hỏi.

Thiếu Điển nhíu mày, nói: "Chỉ có thể mời vị đạo nhân đó tạm thời chờ đợi rồi." Địa vị của Thái Huyền Thị là gì?

Đối với tất cả Nhân tộc, dù Thánh nhân đích thân đến cũng phải xếp sau!

Tộc nhân kia sau khi rời đi, liền tìm đến một lão giả ăn mặc như đạo nhân, nói: "Vị đạo trưởng này, tộc trưởng của chúng tôi có khách quý cần tiếp đãi, tạm thời chỉ có thể để ngài chịu thiệt thòi rồi.

Khi nào tộc trưởng rảnh rỗi tôi sẽ báo lại cho ngài." "Không cần

nữa.” Đạo nhân chỉ lắc đầu.

Nếu Thái Huyền Thị đã nhúng tay, vậy thì dù thế nào ông cũng không có cơ hội.

So với việc đó, không bằng trực tiếp nói rõ.

Lão đạo bước một bước, ngay sau đó biến mất không hình không bóng.

Tộc nhân của tộc Hữu Hùng lúc này có chút khó hiểu, lại không biết người vừa biến mất trước mặt mình chính là Đạo Tổ Hồng Quân!

Hồng Quân muốn thu Hoàng Đế làm đồ đệ để truyền thụ đạo pháp, nhưng Tô Mặc lại đi trước một bước, phá hỏng kế hoạch của ông.

Nếu luận về tu vi đạo pháp, Hồng Quân đủ sức áp chế Tô Mặc, nhưng tu vi có cao đến đâu, cũng không thể công khai cướp người trong Nhân tộc.

Đối với Nhân tộc, mặc kệ Đạo Tổ hay không Đạo Tổ, Tô Mặc mới là trời, là tất cả.

Hồng Quân hiểu sâu sắc điều này, nên không chút do dự, trực tiếp rời khỏi tộc Hữu Hùng.

Thân hình vừa chuyển, ông đã xuất hiện tại tộc Cửu Lê.

Lúc này tộc Cửu Lê ngày đêm không phân, ma khí ngút trời, tiếng quỷ khóc thần gào vang lên không ngớt, ngay cả tộc nhân của bộ lạc Cửu Lê cũng có chút không chịu nổi, cảm thấy sợ hãi sâu sắc.

Hồng Quân xuất hiện ở đó, vô số cảnh tượng âm u lập tức biến mất, khôi phục lại thành đêm đen bình thường.

Lúc này tất cả tộc nhân Cửu Lê mới phát hiện sự xuất hiện của

Hồng Quân, rối rít chạy đến cảm tạ.

"Bần đạo và đứa trẻ này có duyên, muốn thụ đại đạo." Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Tộc Cửu Lê kinh ngạc trước thần thông bất phàm của Hồng Quân, làm gì có lý do không đồng ý, vội vàng mời Hồng Quân vào nhà.

Hồng Quân nhìn hài nhi với ánh mắt lãnh đạm trên giường, dưới ánh mắt tha thiết của tộc nhân, khẽ nói: "Người này có thể đặt tên là Xi Vưu." … "Lão già Hồng Quân quả nhiên không nhịn được nữa rồi." Tô Mặc ngồi ngay ngắn trong đại điện, tận mắt chứng kiến tất cả.

Những việc hắn làm, ngày càng vượt qua giới hạn chịu đựng của Thiên Đạo.

Vốn dĩ theo chức trách của Hồng Quân, chỉ cần Thiên Đạo ổn định là đủ.

Mọi người đều biết Tô Mặc tuyệt đối sẽ không gây hại cho lợi ích của Nhân tộc, đứng về phía Hoàng Đế đối với Thiên Đạo tuyệt không phải là chuyện xấu.

Ấy vậy mà Hồng Quân lại đứng về phía Xi Vưu.

Tô Mặc hiểu rằng, mức độ chán ghét của Thiên Đạo đối với hắn ngày càng sâu, thậm chí không tiếc hy sinh một phần sự ổn định để triệt để loại bỏ mầm họa này.

Suy cho cùng, là vì Tô Mặc sắp thành Thánh.

Tam thiên đại đạo, tất cả đều viên mãn!

Một khi dĩ tam thiên đại đạo chứng được Hỗn Nguyên, Thiên Đạo sẽ không còn cách nào khống chế Tô Mặc, thậm chí bản thân nó cũng sẽ trở nên nguy ngập!

Hồng Quân vội vã ra sân, chính là minh chứng cho điều này.

Không vì gì khác, Nhiên Đăng đạo nhân không chỉ tu vi thông thiên, ngay cả địa vị cũng vô cùng tôn sùng, là phó giáo chủ của Xiển Giáo.

Trong mắt Tô Mặc lộ ra một tia điên cuồng. … "Thánh Phụ muốn thu con ta làm đồ đệ?" Thiếu Điển bị niềm vui bất ngờ làm choáng váng đầu óc, tay chân cũng không kìm được run rẩy.

Hồng Vân Lão Tổ gật đầu, mỉm cười nói: "Chuyện này không tiện truyền ra ngoài.

Vài ngày nữa Thánh Phụ sẽ đến, đích thân dạy dỗ đứa trẻ." Thiếu Điển vội vàng đứng dậy, thần sắc tràn đầy kích động, không ngừng cảm tạ Hồng Vân Lão Tổ.

Cũng vào lúc này, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, dưới sự chỉ điểm của Tô Mặc, đã lặng lẽ đến bên ngoài tộc Hữu Hùng.

Chương 100

"Chính là tộc Hữu Hùng mà Thái Huyền Thị đã nói, hài nhi vừa mới sinh ra quả nhiên khí tượng vạn thiên." Nhiên Đăng đạo nhân có quan hệ lớn với Thánh nhân, thực sự không phải những tu luyện giả dã hồ thiền này có thể so sánh, vì vậy Nhiên Đăng đạo nhân vừa đến, đã mơ hồ trở thành người chủ đạo của chúng tiên.

Thái Huyền Thị quả nhiên không lừa bọn họ!

Chỉ cần đứng sau lưng hài nhi này, sau này tất nhiên có thể kiếm được không ít lợi ích.

"Chúng ta trước tiên tặng hài nhi một chút lễ gặp mặt." Chuẩn Đề Đạo Nhân vung Thất Bảo Diệu Thụ, từng luồng khí thần dị lặng lẽ chui vào cơ thể hài nhi, rèn luyện gân cốt, mài giũa nguyên thần.

Ngay lập tức có khí công đức phản hồi, khiến Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân càng thêm vui mừng hớn hở.

Các Thánh nhân khác có lẽ sẽ còn giữ kẽ một chút, ít nhất sẽ không cố ý ban cho lợi ích như vậy, nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân không quản được nhiều thế nữa, xác nhận tin tức không sai liền bắt đầu ra tay.

Đúng lúc này, họ đột nhiên cảm nhận được động tĩnh của tộc Cửu Lê: Hồng Quân trở thành sư phụ của Xi Vưu!

Vãi chưởng!

Hai vị Thánh nhân thậm chí còn suýt văng tục, đặc biệt là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, mặt càng lúc càng đỏ bừng, muốn trực tiếp xông lên Thái Huyền Sơn.

Bị lừa rồi!

Thánh nhân không gì không biết, hai người chỉ cần nhìn một cái là hiểu rõ ngọn nguồn sự việc.

Hồng Quân và Tô Mặc đấu pháp, bây giờ lại lôi cả hai người họ vào.

Nhân quả đã kết xuống, hai người mặt như tro tàn, Chuẩn Đề Đạo Nhân tuyệt vọng nói: "Sư huynh, chúng ta bây giờ quay về đi." Thái Huyền Thị quá nham hiểm, chơi không lại!

Chẳng lẽ thật sự bắt hai người đối đầu với phe Hồng Quân?

Có lẽ Hồng Quân sẽ không làm gì họ, nhưng Đạo Tổ đã đích thân ra sân, làm gì có chuyện không thắng?

Trước mắt họ là một con đường chết!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân hít sâu một hơi nói: "Quá muộn rồi." Nếu không có chuyện ở tộc Hữu Hùng, sự việc vẫn còn nhiều cơ hội chuyển biến… Giọng cười ôn hòa của Hồng Vân, ngay lập tức vang lên bên cạnh hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo: "Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, đã lâu không gặp, sao không xuống ngồi một lát?" Nước cờ sau của Tô Mặc!

Vòng này nối tiếp vòng kia!

Tâm cơ của người này quả thực đáng sợ!

Có thể từ bỏ công đức, nhưng ân thành đạo lại không thể không để tâm.

"Thái Huyền Thị ăn chắc chúng ta rồi!" Sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân khó coi đến đáng sợ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hiểu rằng, chỉ cần bước vào nơi của Thái Huyền Thị, sẽ rơi vào bẫy của Tô Mặc.

Nhưng không thể không vào!

Một khi mặc kệ Hồng Vân Lão Tổ, đạo tâm và tu vi của cả hai đều sẽ bị ảnh hưởng, nhân quả trong cõi u minh càng sẽ giáng xuống tai họa diệt vong, còn tàn khốc hơn nhiều so với việc đứng ở phe đối lập của Hồng Quân.

Đây là dương mưu trắng trợn, đào sẵn một cái hố bắt họ nhảy vào!

Dù hai vị Thánh nhân hận đến nghiến răng, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời, hiện ra thân hình, tiến vào tộc Hữu Hùng.

Hồng Vân Lão Tổ cười nói: "Đã lâu không gặp, phong thái của hai vị đạo hữu càng hơn xưa!" Nụ cười của Tiếp Dẫn Đạo Nhân có chút không tự nhiên, nói: "Chúng ta thì có gì đâu, đạo hữu có cơ hội làm lại từ đầu, nay đạo hạnh đã phục hồi hoàn toàn, thật đáng mừng đáng mừng!" Sau vài câu khách sáo vô thưởng vô phạt, Hồng Vân Lão Tổ trực tiếp tung ra con bài của mình: "Hai vị đạo hữu đã đến tộc Hữu Hùng, chắc chắn là thuận theo thiên đạo, làm việc công đức phải không?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe vậy, trong lòng sớm đã mắng Hồng Vân Lão Tổ té tát.

Tại sao lại ở đây, trong lòng không có chút tự biết nào sao?

Chuẩn Đề Đạo Nhân cười mà như không cười nói: "Thái Huyền Thị đạo hữu kế sâu mưu cao, chúng ta tự thẹn không bằng." "Nếu đã như vậy, vậy ta nói thẳng." Hồng Vân Lão Tổ có phần đồng tình nhìn hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo một cái, "Đại ca ta nhờ ta chuyển lời tới hai vị, ngài ấy sẽ gánh vác tất cả, chỉ hy vọng hai vị đạo hữu có thể ở bên cạnh hỗ trợ một chút." "Hỗ trợ như thế nào?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân hỏi.

Đã lên thuyền giặc, Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không còn oán trách, mà bắt đầu mưu tính lợi ích trong đó.

Nếu đã không thể thoát thân, việc có thể làm cũng chỉ là kiếm chác

lợi ích từ trong đó, ít nhất không để mình tổn thất quá nhiều.

"Chỉ cần giúp đỡ bảo vệ một phương Nhân tộc là được." Hồng Vân Lão Tổ nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn nhau, trong lòng đã hiểu ý của đối phương.

Chỉ cần không đối đầu với Đạo Tổ, mọi chuyện đều dễ nói!

Bọn họ không phải là những kẻ mới ra đời, đương nhiên biết không làm gì cả là hoàn toàn không thể, nhưng cũng không thể làm quá nhiều, mọi thứ đều phải vừa phải.

Bảo vệ Nhân tộc không phải là chuyện khó, suy cho cùng chiến trường quyết định thắng bại thật sự là ở giữa các Thánh nhân.

"Nếu thật như ngài nói, chúng ta có thể ra tay..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân trầm giọng nói, "Nhưng nếu Thái Huyền Thị giở trò, vậy xin thứ lỗi ta và Chuẩn Đề sẽ không phụng bồi!" "Tất nhiên là như vậy." Hồng Vân Lão Tổ mỉm cười nói. … "Tất cả đã bố cục thỏa đáng." Tô Mặc khẽ nói, sau đó hóa thân thành một đạo sĩ trung niên, thong dong xuống núi, đến tộc Hữu Hùng.

Tộc Hữu Hùng sớm đã được Hồng Vân Lão Tổ dặn dò, tự nhiên biết thân phận thật sự của vị đạo sĩ trung niên trước mắt, đương nhiên vô cùng kính trọng.

Nhưng Tô Mặc lại giống như một người bình thường, hàng ngày dạy dỗ Hiên Viên Thị những đạo lý của trời đất.

Cứ như vậy trôi qua hai mươi năm, Hiên Viên Thị lớn lên thành người, đối xử tốt với tộc nhân, cần cù chính trực, giỏi võ, tu vi cũng đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, trở thành thủ lĩnh có uy vọng nhất trong phạm vi vạn dặm.

Chương 101

Bộ lạc Cửu Lê lại là một thái cực khác.

Trước khi Xi Vưu chuyển thế, bộ lạc Cửu Lê đã là bộ lạc hung hãn nhất của Nhân tộc, tộc nhân sinh tính tàn bạo, không ngừng cướp bóc các tộc xung quanh.

Xi Vưu hoàn toàn phù hợp với mọi đặc tính này, sau khi chuyển thế mười năm, tu vi đã phục hồi hoàn toàn, dẫn dắt bộ lạc Cửu Lê chinh phạt khắp nơi.

Nhờ đó mà tạo nên hung danh lừng lẫy, đến mức trẻ con nghe tên không dám khóc cũng không ngoa.

Bên trong bộ lạc Cửu Lê, trong một tòa đại điện màu đen, Xi Vưu ngồi trên đại tọa, không khí toát ra một vẻ lạnh lẽo dị thường.

"Tộc trưởng, lại có ba trăm bộ lạc nhỏ thần phục, và đã dâng lên toàn bộ bảo vật trấn tộc." Một tộc nhân hô lớn.

Bộ lạc Cửu Lê có được thế lực như ngày hôm nay, ngoài bản thân Xi Vưu, còn có một trăm linh tám huynh đệ, sát phạt vô địch, tung hoành khắp cương vực Nhân tộc.

Nguyên bản Xi Vưu không có một trăm linh tám huynh đệ, đó chỉ là một số người Nhân tộc có thiên phú dị bẩm, nhiễm phải khí tức của Vu Tộc mà thôi.

Nhưng từ khi Hồng Quân bố cục, những huynh đệ huyết mạch này của Xi Vưu đã thực sự sở hữu huyết mạch Vu Tộc, thực lực sánh ngang Đại Vu!

Về phần bản thân Xi Vưu, càng đạt đến đỉnh phong Đại Vu, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới của Thập Nhị Tổ Vu

năm xưa.

Nếu không như vậy, chỉ sợ dựa vào thực lực của một mình Xi Vưu, căn bản không thể gây ra sóng gió gì.

Suy cho cùng, Nhân tộc tuy chưa đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đầy đất, Kim Tiên không bằng chó, nhưng số lượng Đại La Kim Tiên cũng có thể coi là khủng bố, sớm đã không phải là thứ Vu Tộc có thể lay động.

"Hiện nay ở phương Đông có một bộ lạc tên là Hữu Hùng, tộc trưởng trong đó là Hiên Viên Thị, đối với bộ lạc Cửu Lê của chúng ta là một mối đe dọa không nhỏ." Một tộc nhân lạnh lùng nói.

Lại có một tộc nhân Cửu Lê lớn tiếng nói: "Tộc Cửu Lê ta chấn nhiếp Nhân tộc, nhất định sẽ giành được ngôi vị bá chủ.

Tộc trưởng, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc tộc Hữu Hùng!" "Giết!" "Giết sạch tất cả những kẻ phản kháng!" Tất cả tộc nhân Cửu Lê đều gầm thét, sát khí vô biên xông lên trời, ngưng tụ thành những đám mây âm u cuồn cuộn, bao trùm ngàn dặm.

Xi Vưu cao lớn chục mét, khẽ gật đầu, đồng tử đen kịt vô cùng sâu thẳm, phản chiếu sự hắc ám.

"Chinh phạt tộc Hữu Hùng." Sáu chữ phảng phất mang theo ma lực đặc biệt, khiến tất cả tộc Cửu Lê đều điên cuồng hò hét.

Mây đen chiến tranh, trong nháy mắt bao trùm Nhân tộc.

Tộc Hữu Hùng và tộc Cửu Lê, đều là những đại tộc hàng đầu của Nhân tộc lúc bấy giờ.

Chiến sự giữa hai tộc sắp bùng nổ, tự nhiên kéo theo tất cả các bộ lạc.

Tất cả Nhân tộc đều biết dã tâm của tộc Cửu Lê, ngoài một số bộ

lạc bị họ uy hiếp, các bộ lạc khác đều tự phát gia nhập vào liên minh của tộc Hữu Hùng, đối kháng với cuộc tấn công của tộc Cửu Lê. … "Sư phụ!

Tộc Cửu Lê kia thật ngông cuồng, muốn thôn tính tất cả các bộ lạc!" Trong tộc Hữu Hùng, Hiên Viên Thị bất bình nói.

Đạo nhân trung niên do Tô Mặc hóa thân thở dài một hơi nói: "Thắng làm vua, thua làm giặc, là đạo lý từ xưa đến nay." Hiên Viên Thị mờ mịt lắc đầu, nói: "Con lại không muốn làm vua, duy trì hiện trạng là đủ rồi." Chậc… đứa trẻ này lớn lên lệch lạc rồi… Tô Mặc từ nhỏ đã dạy dỗ Hiên Viên Thị, nhưng không ngờ Hiên Viên Thị lại dần dần si mê tu đạo.

Nếu không phải Tô Mặc cưỡng ép đốc thúc, chỉ sợ y đã sớm từ bỏ tất cả để quy ẩn sơn lâm.

Để duy trì ý chí chiến đấu của Hiên Viên Thị, Tô Mặc nghiêm túc nói: "Thật nực cười!

Xi Vưu và tộc Cửu Lê sẽ không quan tâm con nghĩ thế nào đâu.

Nếu con thực sự từ bỏ tín niệm, tộc nhân của con sẽ bị tàn sát, bạn bè của con cũng sẽ thi cốt không còn, Nhân tộc cũng sẽ hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, con muốn thấy cảnh đó sao?" Hiên Viên Thị quả nhiên rơi vào trầm tư.

Tô Mặc tiếp tục: "Nhân tộc hiện nay, lấy danh vọng của con là cao nhất, lấy thực lực của tộc Hữu Hùng là mạnh nhất, cho dù là vì cứu vớt chúng sinh, con cũng phải đứng ở phía trước!" "Con hiểu rồi." Hiên Viên Thị bừng tỉnh, ánh mắt trở nên trầm ổn hơn nhiều, "Vì Nhân tộc, con cũng phải cùng tộc Cửu Lê đấu tranh đến chết." Thế nhân đều biết thực lực của tộc Cửu Lê vượt qua tất cả các bộ lạc, cường giả vô số, cho nên Hiên Viên Thị cũng đã mang trong mình chí tử.

“Sư phụ đạo pháp tinh thâm, chỉ sợ có quan hệ với thánh địa Thái Huyền Sơn.

Nếu con thất bại, nhất định xin ngài cầu trợ Thái Huyền Sơn, ngăn cản dã tâm của Xi Vưu!” “Nhiên Đăng sư huynh sư môn tôn sùng, lẽ nào cũng đến để độ sát kiếp sao?” Tô Mặc ho khan một tiếng, nói: “Đương nhiên.” “Binh lính của Cửu Lê mạnh mẽ, con phải lập liên minh để cùng đối phó!” Hiên Viên Thị nói xong, định đứng dậy rời đi, nhưng Tô Mặc lại gọi y lại.

“Sư phụ có chuyện gì?” Tô Mặc nói: “Con là đồ nhi của ta, chiến sự tự nhiên không thể thoát khỏi quan hệ với ta.

Ta ở đây có một số đồ sưu tầm, có thể cung cấp cho con để đối phó với tộc Cửu Lê.” Hiên Viên Thị mừng rỡ, vội vàng nói: “Đa tạ sư phụ!” Tiếng nói chưa dứt, cả tòa đại điện trong nháy mắt sụp đổ!

Không phải bị tấn công, mà là vô số bảo vật đã đè sập đại điện!

Nhiên Đăng đạo nhân khẽ cười nói.

Nhìn đâu đâu cũng là bảo quang ngút trời, thứ kém nhất cũng là Hậu Thiên Chí Bảo, thậm chí còn có mấy cuốn sách tự phát ra ánh sáng, rõ ràng là vô thượng thần thông!

Sư phụ, lại có bộ sưu tập khủng bố như vậy sao?

Hiên Viên Thị từ khi có ký ức, đã được vị đạo nhân trung niên trước mắt dạy dỗ.

Trong ấn tượng của y, vị sư phụ này tuy đạo hạnh không cạn, nhưng ở những phương diện khác lại rất bình thường, cũng không có chút hình tượng cao nhân đắc đạo nào.

“Thân phận của sư phụ ta chỉ sợ không hề bình thường...” Hiên Viên Thị thầm nghĩ.

Tô Mặc lười biếng nói: “Có những thứ này, hẳn là có thể cho con một trận chiến.” Hồng Quân bật hack cho tộc Cửu Lê, Tô Mặc đương nhiên cũng không thể thua kém.

Chương 102

Với nội tình hiện tại của Tô Mặc, tùy tiện lọt ra một chút đồ từ kẽ tay, cũng có thể nhận được danh hiệu "ông già tặng bảo vật" đầy uy lực.

Hiên Viên Thị ngây người một lúc, sau đó liền hướng về phía Tô Mặc ba quỳ chín lạy.

"Đa tạ sư phụ, Hiên Viên Thị vĩnh viễn sẽ không quên đại ân của ngài." Tô Mặc cười xoa đầu Hiên Viên Thị, nói: "Đứa trẻ ngốc, còn không mau đi?" Sau khi Hiên Viên Thị rời đi, Tô Mặc đột nhiên biến trở lại nguyên hình, ngay sau đó xuất hiện trên Thiên Đình ở chín tầng trời.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đã chờ đợi từ lâu.

"Đạo hữu cuối cùng cũng đến rồi." Tiếp Dẫn Đạo Nhân lộ ra một nụ cười khổ sâu sắc.

Tô Mặc cười nói: "Gặp hai vị đạo hữu, chiến sự Nhân tộc sắp tới, nên có hơi chậm trễ một chút, mong đừng trách." Ai dám trách?

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lắc đầu, nói: "Đạo hữu, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đã đứng sau lưng tộc Cửu Lê.

Lão sư tuy rằng sẽ không trực tiếp ra tay, chỉ sợ cũng sẽ có kế hoạch của mình." "Chuyện này ta sớm đã dự liệu." Tô Mặc nói, "Hai vị đạo hữu, có thể kéo dài thời gian với hai vị Thánh nhân kia không?" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhíu mày nói: "Đạo hữu ngày trước đã nói, chúng ta chỉ cần bảo vệ tộc Hữu Hùng." "Đạo hữu cần gì phải vội." Tô Mặc cười tủm tỉm nói, "Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất định sẽ tìm đến hai vị đạo hữu." Chuẩn Đề Đạo Nhân còn chưa nói xong, đã nghe Tiếp Dẫn Đạo Nhân trầm giọng nói: "Tu vi của hai vị

sư huynh đều hơn chúng ta, chỉ sợ ngăn cản không được bao lâu." "Như vậy là đủ rồi." Tô Mặc gật đầu nói.

Sáu vị Thánh nhân, sớm đã chọn xong phe phái.

Trong đó Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, kiên định không đổi đứng về phía tộc Cửu Lê, hoặc nói là đứng sau lưng Hồng Quân.

Nếu không có gì bất ngờ, hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo vốn cũng sẽ như vậy, chỉ là Tô Mặc nhúng tay vào, mới lừa họ về phe Hiên Viên Thị.

Cửu Lê.

Nơi đây là động phủ tu luyện của Xi Vưu, xung quanh sương khói lượn lờ, rắn độc đầy đất, chim dữ như mây, tất cả đều đang hộ pháp cho Xi Vưu.

Từ khi Xi Vưu xuất thế, y đã có thể thuần hóa rắn độc mãnh thú, khiến chúng nghe lệnh mình.

Ầm ầm!

Trong động phủ đột nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn, đất rung núi chuyển.

Một luồng sát khí, như gió thu quét lá vàng, phun ra bốn phía.

Uy lực mạnh mẽ, như sóng to gió lớn!

"Không hay rồi!

Động phủ tu luyện của Đại vương sụp đổ rồi!" Không biết ai hét lên một tiếng, bộ chúng Cửu Lê xung quanh động phủ, cùng với chim dữ mãnh thú, như thủy triều ùa về phía đó, muốn cứu Xi Vưu.

Ầm ầm ầm!

Thực ra có một điểm y không nói, nhóm tu luyện giả này, gần như

bao trùm tất cả các thế lực lớn của Hồng Hoang, tục ngữ có câu ‘pháp bất trách chúng’, trừ phi Tô Mặc muốn để Nhân tộc bước đi khó khăn, cuối cùng cũng phải cúi đầu.

“Mau đi mời Sư Tổ, để ngài ấy đến!” Một người trung niên đầu đồng tay sắt hét lên.

Người này là tam đệ của Xi Vưu, một mãnh sĩ nổi tiếng của tộc Cửu Lê, lời nói rất có uy tín.

Khi một bộ chúng quay người đi mời người, mọi người cảm giác mặt đất dưới chân đang rung chuyển, phảng phất như sắp bị xé toạc, ngọn núi sụp đổ cũng đang lung lay, chực đổ.

“Mau chạy!” Không biết ai hét lên một tiếng, mọi người và chim dữ mãnh thú như gió cuốn về phía sau.

Ầm!

Tựa như sấm lớn nổ vang, bụi đất trên mặt đất cuồn cuộn.

Ngọn núi sụp đổ trong nháy mắt vỡ tan tành, một người khổng lồ cao trăm trượng bước ra từ bên trong.

Thế nhưng, chiều cao của người khổng lồ vẫn tiếp tục tăng lên.

Ngàn trượng, vạn trượng, mười vạn trượng... trong nháy mắt đã đạt đến chiều cao ngàn vạn trượng.

Chiều cao của chân thân Tổ Vu!

Thân ảnh che trời lấp đất, đầu to như kim ô trên trời, hai nắm đấm to như cửa hang, đôi chân to như thân voi, chậm rãi bước về phía trước.

Sát khí trên người người khổng lồ lan tỏa, bao trùm trời đất, vạn vật điêu tàn.

Kim quang rực rỡ!

Tựa như Tam Túc Kim Ô phụ thể, toàn thân tỏa ra vạn trượng ánh sáng!

“Đại vương xuất quan rồi, Đại vương xuất quan rồi!” “Cái gì?

Vạn trượng chân thân Tổ Vu!!!” Chúng tiên tụ tập, thanh thế hạo đại, cùng nhau đến sâu trong Đông Hải, khí tượng vạn thiên, kinh động vạn dặm.

Ô ô ô!

Xi Vưu phát ra tiếng kêu như sói hoang, dọa cho những con chim dữ mãnh thú kia run lẩy bẩy.

Chương 103

Nhân tộc tự nhiên sớm đã cảm ứng được ba động, ánh mắt Tây Vương Mẫu nghiêm lại, lập tức ngừng bế quan, triệu tập Nhân tộc Tam Tổ và Phục Hy Thị.

Ngay sau đó, Xi Vưu lại phát ra mấy tiếng kêu của dã thú.

Mỗi lần tiếng kêu đều có sự khác biệt, mãnh thú sau lưng cũng thay đổi không ngừng.

Từ sói bạc thành gấu đen, từ hổ vằn thành voi khổng lồ... trong chốc lát, đã biến ảo ra hình tượng của mấy chục con dã thú.

"Vạn Thú Quyết!

Một trong những vu thuật lợi hại nhất của Vu Tộc!" "Nghe nói năm đó chỉ có Tổ Vu của Vu Tộc mới có thể thi triển!" "Đại vương đột phá cảnh giới Tổ Vu rồi, đột phá cảnh giới Tổ Vu rồi!"…. Trong nháy mắt, bộ chúng Cửu Lê phát ra tiếng hét như núi hô biển gầm.

Ngay sau đó, Xi Vưu khôi phục lại thân hình ban đầu, sức mạnh trong cơ thể vẫn vô cùng vô tận.

"Đại ca, Sư Tổ phái người đến rồi!" Tam đệ của Xi Vưu cung kính nói.

Xi Vưu đứng dậy nói: "Cái gì?

Sư Tổ phái người đến rồi, mau cùng ta đi!" Chiến tranh giữa tộc Cửu Lê và tộc Hữu Hùng sắp nổ ra, lúc này Sư Tổ phái người đến Cửu Lê, tự nhiên là tin tốt.

Ngay sau đó, hai người bước ra khỏi động phủ, nhanh chân đến phòng khách, chỉ thấy một đạo nhân mặt mày tang thương ngồi trên ghế, khi thấy Xi Vưu bước vào, khóe miệng lộ ra một nụ cười mãn ý.

“Xi Vưu, xem ra ngươi đã đạt đến cảnh giới Thập Nhị Tổ Vu rồi, đáng mừng đáng mừng!” Đạo nhân thản nhiên cười nói.

“Đại ca, xem ra đã đến lúc tấn công Hữu Hùng Thị rồi, ta nhất định phải thôn tính Hữu Hùng Thị, xưng bá Hồng Hoang!” Tam đệ của Xi Vưu lớn tiếng nói, vẻ mặt hăng hái.

Sắc mặt Xi Vưu ngưng trọng, chậm rãi quỳ lạy trước mặt đạo nhân, nhưng trong khoảnh khắc cúi xuống, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Y ngẩng đầu nói: “Phải đa tạ sự chỉ điểm của Sư Tổ, nếu không có Sư Tổ ban cho ta nhiều linh đan diệu dược, ta nhất định không thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới Tổ Vu!” Thập Nhị Tổ Vu, đó từng là thần thoại!

Xi Vưu cũng không ngờ mình có thể đạt đến cảnh giới này, trong lòng vừa vui mừng vừa kiêu ngạo.

Đạo nhân cười nói: “Nay đại đạo đã thành, cũng nên đi làm một phen kinh thiên động địa.

Vu Tộc đã suy tàn nhiều năm, nay hy vọng đều trông vào ngươi!” Vị đạo nhân này chính là hóa thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, phụng mệnh Hồng Quân Lão Tổ, đến đây tương trợ tộc Cửu Lê.

Hồng Quân Lão Tổ sớm đã biết người đứng sau tộc Hữu Hùng chính là Tô Mặc đã thành đại đạo.

Nay theo thực lực của Tô Mặc và Nhân tộc ngày càng mạnh, càng không coi ông ra gì.

Cho nên, Hữu Hùng Thị phải diệt!

Phải cho Tô Mặc hiểu một đạo lý, ông mới là chúa tể của Hồng Hoang, là người chế định pháp tắc của Thiên Đạo!

“Sư Tổ phân phó, ta không dám không nghe, bộ chúng Cửu Lê vài ngày nữa sẽ phát động tấn công Hữu Hùng Thị, xin Sư Tổ hãy chờ tin tốt của ta!” Xi Vưu cung kính nói.

Y biết ý của Sư Tổ, Sư Tổ có năng lực thông thiên triệt địa, thuật cây khô nở hoa, lực dời non lấp biển, ngầm ám chỉ y khai chiến với tộc Hữu Hùng, nhất định sẽ ngầm tương trợ.

Có Sư Tổ tương trợ, sự việc sẽ thành công gấp bội!

Nguyên Thủy Thiên Tôn rất hài lòng với lời nói của Xi Vưu, mỉm cười nói: “Ngươi muốn khai chiến với tộc Hữu Hùng, Sư Tổ tặng ngươi hai kiện pháp bảo, tất sẽ giúp ngươi sớm bình định tộc Hữu Hùng, chấn hưng lại hùng phong năm xưa của Vu Tộc!” “Tạ Sư Tổ!” Xi Vưu lập tức quỳ xuống đất.

Ngay sau đó, một luồng khí tức âm hàn đến cực điểm lan tỏa trong phòng khách, xung quanh lơ lửng một màu đỏ máu nhàn nhạt, màu sắc ngày càng đậm, cả phòng khách như đang trôi nổi trong biển máu, có một mùi máu tanh nồng nặc.

Sắc mặt Xi Vưu đột biến, ánh mắt như đuốc nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười, tay trái khẽ vung, chỉ thấy không trung xuất hiện một thanh loan đao màu đỏ máu, toát ra sát khí hủy thiên diệt địa, thân đao tỏa ra khí tức màu máu.

Rùng mình!

Trong thanh loan đao này phảng phất phong ấn hàng ngàn vạn vong hồn hung linh, dường như muốn xông ra khỏi loan đao, xé nát Xi Vưu và những người khác.

“Định!” Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lên một tiếng, loan đao lập tức yên tĩnh lại, vong hồn trong đao đều im lặng.

Thanh đao này chưa từng xuất hiện trên đời, là bảo đao mà Hồng Quân Lão Tổ từng chém giết vô số thần ma, tên là Diệt Hồn Đao, là một thanh tuyệt thế ma đao.

Đạo và ma vốn chỉ cách nhau một ý niệm!

Hồng Quân Lão Tổ là chí thánh của trời đất, mới có thể trấn áp được vong hồn hung linh trong ma đao.

Nay ma đao xuất thế, tất sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu.

A!

Xi Vưu đột nhiên sắc mặt đột biến, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sắc mặt trắng bệch, gân xanh trên trán nổi lên, nửa quỳ trên đất.

Thanh ma đao kia bay về phía Xi Vưu, như một mũi tên sắc bén, nhanh như gió.

Xi Vưu cảm giác toàn thân đau đớn kịch liệt, ma đao dừng lại trước mặt Xi Vưu, lơ lửng trên không, sát khí như thủy triều.

Chương 104

Bất chợt, một luồng ma khí mạnh mẽ vô cùng tràn vào cơ thể Xi Vưu, phảng phất như muốn căng nứt cơ thể y mà chết.

Vù vù vù!

Vạn tiễn xuyên tâm!

Từng trận ma lực tràn vào cơ thể Xi Vưu, hung linh vong hồn trong ma đao màu đỏ máu, toàn bộ bị Xi Vưu hấp thu.

Ma đao từ từ hạ xuống, như nhận chủ mà rơi vào tay Xi Vưu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vui mừng, ánh mắt của Hồng Quân Lão Tổ quả nhiên không sai, Xi Vưu chính là hỗn thế ma vương, đủ sức gánh vác kỳ vọng.

Ma cũng là đạo!

Hồng Quân Lão Tổ không quan tâm Hồng Hoang là thế giới ma hay thiên đường, chỉ cần tuân theo luân hồi của trời đất, đó chính là chính đạo.

"Thanh đao này sau này gọi là Xi Vưu Đao đi!

Không được tiết lộ lai lịch của thanh đao này cho bất kỳ ai, hiểu chưa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn dặn dò.

Tô Mặc muốn nghịch thiên cải mệnh, chống lại ông!

Hồng Quân Lão Tổ muốn chứng minh Thiên Đạo, chế định pháp tắc của trời đất! ...

"Xin Đại Tiên thay ta cảm tạ Sư Tổ, Xi Vưu tất sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Sư Tổ, dẫn dắt tộc Cửu Lê san bằng địa bàn của tộc Hữu Hùng, trở thành chúa tể của mảnh đất này!" Lời nói đanh thép!

Giọng nói của Xi Vưu như đá tảng rơi xuống đất, nghe mà Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng mỉm cười gật đầu.

Bị Tô Mặc ép đến đường cùng, nay Hồng Quân Lão Tổ muốn so tài với Tô Mặc, dù Tô Mặc có bản lĩnh lớn đến đâu, vẫn lạc cũng là số mệnh!

"Xi Vưu, Sư Tổ còn một thứ nữa bảo ta đưa cho ngươi, tất bảo vật này có thể giúp ngươi trấn sát tộc Hữu Hùng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Ngay sau đó, ánh mắt Xi Vưu rời khỏi Xi Vưu Đao, ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một thanh Xi Vưu Đao!

Sát khí như thủy triều, hung linh như núi, đủ để đối phó với tộc Hữu Hùng rồi, huống chi dưới trướng y còn có tám mươi mốt huynh đệ có tu vi Đại Vu thiện chiến, hung mãnh vô cùng.

Trong khoảnh khắc ngẩng đầu, chỉ thấy một luồng gió âm từ cửa phòng khách thổi vào, trong gió âm có một chút mùi máu tanh, khiến người ta buồn nôn.

Vù!

Một lá cờ màu đỏ máu như mũi tên sắc bén từ bên ngoài bắn vào, lá cờ lơ lửng trên không, xung quanh trôi nổi khí tức màu đỏ máu, ngày càng nhiều, như mây mù tầng tầng lớp lớp.

Sắc mặt Xi Vưu đột biến, ngưng thần tĩnh khí, một đôi mắt hổ lại không rời khỏi lá cờ màu đỏ máu.

Lá cờ màu đỏ máu này lai lịch không nhỏ, là bảo vật Đoạt Hồn Kỳ của Hồng Quân Lão Tổ, lá cờ này có năng lực câu hồn đoạt phách, nếu người sử dụng có tu vi sâu dày, liền có thể trấn sát Đại La Kim Tiên.

Tô Mặc không có ở đây, tuy mọi việc đều do Nhân tộc Tam Tổ và Phục Hy Thị làm chủ, nhưng không có nghĩa là Tây Vương Mẫu không có địa vị gì, ngược lại, vị trí của bà vô cùng cao, thậm chí chỉ dưới Tô Mặc.

Xi Vưu nay là Đại Vu, tự nhiên có thể chống lại uy lực của Đoạt Hồn Kỳ, nhưng cũng không dám chủ quan.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ giơ tay, miệng niệm mấy câu chú ngữ, Đoạt Hồn Kỳ liền rơi vào tay Xi Vưu.

Vui mừng khôn xiết!

Xi Vưu nhìn Đoạt Hồn Kỳ trong tay, mặt lộ ra nụ cười vô cùng vui vẻ, định bái tạ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Xi Vưu, lá cờ này sau này gọi là Xi Vưu Kỳ, cùng với Xi Vưu Đao lúc trước đều là vật gia truyền của tộc Cửu Lê, có hiểu không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói.

Trận chiến giữa tộc Cửu Lê và tộc Hữu Hùng, Hồng Quân Lão Tổ xác định đứng về phía Xi Vưu, nhưng thân là chí tôn của Thiên Đạo, ông không hy vọng bất kỳ ai biết chuyện này có liên quan đến mình.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, dù tộc Cửu Lê thắng, Hồng Quân Lão Tổ cũng sẽ trở thành trò cười của trời đất.

Bởi vì Thánh nhân không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, quy tắc này do ông đặt ra, đương nhiên ông cũng phải tuân thủ quy tắc.

"Xi Vưu hiểu!" Xi Vưu nói, yêu thích không nỡ rời tay nhìn Xi Vưu Đao và Xi Vưu Kỳ.

Có hai kiện chí bảo của trời đất, cộng thêm tu vi Tổ Vu, tộc Hữu Hùng tất bại không nghi ngờ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn tam đệ của Xi Vưu một cái, rồi vuốt râu cười nói: "Sư Tổ tặng cho Đại vương hai kiện bảo vật đoạt thiên địa chi tạo hóa, huyền ảo vô cùng, ta cũng tặng cho tám mươi mốt huynh đệ các ngươi một phần hậu lễ!" Tiếng nói chưa dứt, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay áo, dưới tay áo một vùng kim quang rực rỡ, phảng phất như kim ô ẩn mình trong đó.

Vù vù vù!

Từng món thần binh lợi khí từ dưới tay áo bay ra, không trung như có một khối huyền thiết khổng lồ, hút những binh khí này lơ lửng, phát ra tiếng đinh đang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là lãnh tụ của Xiển Giáo, một trong Lục Thánh, cũng từng trải qua vô số trận ác chiến, trấn sát vô số tiên ma, mới có được một thân bản lĩnh thông thiên triệt địa.

Những vật phẩm ông thu thập được tuy chất lượng không bằng bảo vật của Lão Tổ Hồng Quân, nhưng cũng là những pháp bảo chí tôn mà người thường khó có thể sánh được.

Chương 105

Trong nháy mắt, đao thương kiếm kích, phủ việt côn bổng... mười tám loại vũ khí đủ cả, còn có không ít pháp khí tinh diệu vô cùng.

Vui mừng!

Kinh ngạc!

Cuồng hỉ!

Tam đệ của Xi Vưu "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng kích động vạn phần, gần như vui mừng đến phát điên.

Tám mươi mốt Đại Vu có tu vi cao thâm!

Tám mươi mốt bảo khí lợi hại vô cùng!

Càn quét lục hợp!

Tung hoành bát hoang!

Bộ chúng của tộc Hữu Hùng đã là người chết rồi!

Xi Vưu cũng vô cùng vui mừng, hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Đa tạ Đại Tiên tương trợ, khi tộc Hữu Hùng bị diệt, xin mời Đại Tiên và Sư Tổ đến uống rượu mừng công!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: "Đó là tự nhiên!" Ngay sau đó, sắc mặt của ông trở nên ngưng trọng như núi: "Tương lai của Vu Tộc đều trông vào ngươi, Vu Tộc có thể quật khởi hay không, phải xem ngươi có thể diệt được tộc Hữu Hùng, tái hiện vinh quang của Vu Tộc hay không!" Xi Vưu hiện tại đã biết thân phận Vu Tộc của mình, cũng là từ chỗ Lão Tổ Hồng Quân nghe được lịch sử huy hoàng của Vu Tộc.

Thập Nhị Tổ Vu!

Đó là thời khắc huy hoàng nhất của Vu Tộc, sau đó liền cùng Yêu Tộc đồng quy vu tận, biến mất giữa trời đất.

Tất cả đều là âm mưu quỷ kế của Nhân tộc, y muốn báo thù Nhân tộc, muốn để cho mảnh đất Hồng Hoang này trở về với Vu Tộc.

Tất cả những điều này, là Hồng Quân Lão Tổ khi Xi Vưu còn nhỏ, đã gieo xuống hạt giống thù hận đối với Nhân tộc.

Đã bén rễ nảy mầm!

Nay đã trở thành cây đại thụ!

Không chỉ vì tu vi, mà chỉ vì mấy chữ "vị hôn thê của Tô Mặc" đã đủ rồi.

Ta sẽ không ngồi yên không lý!" Tiếng nói còn văng vẳng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biến mất không thấy, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Câu nói này như một viên định tâm hoàn, khiến Xi Vưu quyết định nhanh chóng tấn công tộc Hữu Hùng.

"Tam đệ, hiện tại ra lệnh cho các huynh đệ chuẩn bị, ngày mai liền tấn công tộc Hữu Hùng!" Xi Vưu hạ lệnh.

Nhiệt huyết sôi trào!

Y không thể chờ đợi được nữa, muốn dùng máu tươi của người tộc Hữu Hùng để khai nhận cho Xi Vưu Đao của mình, chứng kiến thực lực cường đại khi trở thành Tổ Vu! … Thái Huyền Sơn.

Tô Mặc trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng, nhưng sắc mặt Hồng Vân Lão Tổ bên cạnh lại có chút khó coi.

Càn Khôn Kính!

Đem hành động vừa rồi của Nguyên Thủy Thiên Tôn tại tộc Cửu Lê, hiển hiện rõ ràng, phảng phất như xảy ra ngay trước mắt.

“Lão đại, lão già Hồng Quân này thật đúng là không biết xấu hổ, lại ngầm can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, đem hung khí hung ác như vậy tặng cho Xi Vưu, muốn một lần tiêu diệt Hữu Hùng Thị!” Hồng Vân Lão Tổ lo lắng nói.

Sự căm phẫn của y, cuối cùng chỉ đổi lại một tiếng “ừm” của Tô Mặc, phảng phất như căn bản không để chuyện này trong lòng.

“Đại đạo của trời đất, đều có định số!” “Chuyện của tộc Hữu Hùng, Thái Huyền Sơn không nên can thiệp quá nhiều.

Hoàng Đế muốn trở thành Nhân Hoàng thật sự, đây là con đường tất phải trải qua!” Mẹ hiền hay làm hư con!

Hắn không muốn Hoàng Đế giống như một đứa trẻ khổng lồ chưa cai sữa, coi hắn như một bà mẹ siêu cấp.

Tại tộc Hữu Hùng, Hoàng Đế đang triệu tập hội nghị quân sự, tin tức từ tiền tuyến truyền về, tộc Cửu Lê đang tập kết trọng binh, thẳng tiến về phía tộc Hữu Hùng.

Đại chiến sắp nổ ra!

Vẻ mặt Hoàng Đế vẫn thản nhiên, đưa mắt nhìn những người bên cạnh, ai nấy cũng đều có vẻ bình tĩnh.

Nhân tộc sau nhiều năm tu luyện và phát triển, đã không còn là một tộc quần yếu đuối mặc người chém giết như xưa, thế lực đã vô cùng hùng hậu, dù so với tộc Cửu Lê dũng mãnh thiện chiến cũng không hề thua kém.

Huyền Tiên, Kim Tiên nhiều vô số kể, cũng có vài vị tu vi Đại La Kim Tiên, đủ sức quyết một trận tử chiến với tộc Cửu Lê!

“Thủ lĩnh, hạ lệnh đi!” “Tộc Cửu Lê sắp đánh tới tổ địa của chúng ta rồi, tuyệt đối không thể để chiến hỏa bùng cháy trên đất tổ!” “Nếu Xi Vưu đã vội vã muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho hắn!” …

Trong phút chốc, phòng nghị sự trở nên sôi sùng sục.

Phàm là người có thể tham gia hội nghị quân sự, tu vi thấp nhất cũng là Kim Tiên, thực lực vô cùng đáng sợ, tự nhiên cũng tâm cao khí ngạo.

Hoàng Đế không nói gì, ánh mắt dán chặt vào sa bàn đơn sơ trên bàn, đột nhiên cắm một cành cây lên đó, vẻ mặt trở nên vô cùng kiên định.

Chương 106

“Trác Lộc!

Ta sẽ quyết chiến với tộc Cửu Lê ở đó!” Giọng Hoàng Đế quả quyết.

Mọi người đều tập trung nhìn vào Trác Lộc, rồi đồng loạt gật đầu, nơi đó là một vùng đồng cỏ ngàn dặm, cây cối hoang vu, cách tổ địa của thị tộc Hữu Hùng một khoảng khá xa, dù trận chiến có nổ ra cũng sẽ không ảnh hưởng đến bộ chúng ở tổ địa. … Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, đôi mắt sâu thẳm đến mức người thường khó lòng sánh kịp, dường như có thể nhìn thấu linh hồn của người khác, trên mặt không có một biểu cảm thừa thãi.

Dưới bảo tọa là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, hai người không được bình tĩnh như Hồng Quân Lão Tổ, trong mắt lộ ra một tia mong chờ.

Cuối cùng, tộc Cửu Lê và tộc Hữu Hùng cũng khai chiến!

Một ngày mà họ đã chờ đợi quá lâu.

Với hai món sát khí hiếm thấy là Xi Vưu Đao và Xi Vưu Kỳ, họ chỉ chờ xem tộc Hữu Hùng bị tàn sát đẫm máu! … Dưới mặt đất, một vùng sát khí đằng đằng.

Ầm ầm ầm!

Trên đại địa truyền đến những tiếng động rung trời chuyển đất, những gã khổng lồ của tộc Cửu Lê tràn lên như thủy triều, mỗi người đều cao trăm trượng, Nhân tộc trong mắt họ nhỏ bé như kiến hôi.

Nhưng, chiều cao không đại diện cho thực lực!

Các tu hành giả Nhân tộc như những mũi tên sắc bén bắn lên không trung, cầm chắc pháp khí trong tay lao về phía những gã khổng lồ.

Trên một cỗ chiến xa màu vàng kim, Hoàng Đế mặc cẩm bào màu vàng, tay cầm một thanh trường kiếm, hiên ngang đứng trên đó, ánh mắt sắc bén như chim ưng, nhìn thẳng về phía trước.

Trường kiếm vung lên!

Một đạo kiếm quang màu vàng rực rỡ, tựa như mặt trời vàng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Kiếm khí như sương!

Trong nháy mắt bao trùm bầu trời sấm sét vang dội, hóa thành vô số kiếm khí rơi xuống những gã khổng lồ của tộc Cửu Lê.

Thanh kiếm này chính là Hoàng Đế Kiếm do Hoàng Đế được Tô Mặc chỉ điểm mà luyện thành!

Thanh kiếm này hội tụ linh khí của trời đất, khí của đồ đằng Nhân tộc, nghiễm nhiên đã trở thành một thanh thần binh ngạo thị quần hùng!

Hoàng Đế Kiếm lại chém xuống, ép những gã khổng lồ của tộc Cửu Lê phải lùi lại mấy bước.

Một bên, Xi Vưu tay cầm Xi Vưu Đao, bên hông dắt Xi Vưu Kỳ, ngồi trên một tảng đá khổng lồ với vẻ mặt đằng đằng sát khí, Xi Vưu Đao trong tay phát ra từng tràng âm thanh ai oán, như quỷ khóc sói tru!

Tộc Cửu Lê vốn dũng mãnh thiện chiến, những gã khổng lồ thân hình như núi non tiếp tục xông lên như hồng thủy vỡ bờ, tiếng hò hét giết chóc kinh thiên động địa.

Các tu hành giả Nhân tộc cũng không lùi bước, pháp khí trong tay

liên tục đánh vào người những gã khổng lồ của tộc Cửu Lê.

Binh!

Binh!

Binh!

Pháp khí rơi xuống người những gã khổng lồ, phát ra những tiếng vang dữ dội, một số gã khổng lồ tu vi không đủ, ngay lập tức bị pháp khí đánh cho đầu rơi máu chảy, gan mật vỡ tan!

Chẳng mấy chốc, những gã khổng lồ từ từ ngã xuống như những cây cổ thụ, tiếng kêu thảm thiết vang lên nối tiếp nhau, kéo dài hàng trăm dặm, vang tận trời xanh.

"Kẻ không phải tộc ta, giết!" "Kẻ phạm vào thị tộc Hữu Hùng, giết!" Hoàng Đế lại vung trường kiếm trong tay, các tu hành giả Nhân tộc phía sau kẻ trước ngã xuống, người sau tiến lên xông về phía trước.

Những kẻ thuộc Vu tộc này quả nhiên đều là phế vật, không chịu nổi một đòn, các tu hành giả Nhân tộc thấy những gã khổng lồ làm bia đỡ đạn phía trước không có tu vi, không khỏi nảy sinh lòng khinh địch.

Tộc Cửu Lê, chẳng qua chỉ là lũ gà đất chó sành!

Đúng lúc này, giữa trời đất, một luồng sát khí hung hãn như thủy triều bốc lên từ trận địa của tộc Cửu Lê, khí thế hung hăng.

Tám mươi mốt gã khổng lồ đầu đồng mình sắt, lao về phía trước như mãnh thú, khí thế ngút trời, sát ý dâng trào.

Sắc mặt Hoàng Đế hơi nghiêm lại, ánh mắt sâu thẳm rơi vào người bọn chúng, những gã khổng lồ này toàn thân sát khí cuồn cuộn, bị từng đám hắc khí bao quanh, binh khí trong tay đều không phải vật

tầm thường.

Trong nháy mắt, tám mươi mốt gã khổng lồ đã lao vào giao chiến với các tu hành giả Nhân tộc, và ngay lập tức đã có không ít tu hành giả bị giết chết.

Lộc cộc!

Đầu người lăn lóc trên đất như dưa hấu, máu tươi đầm đìa, cảnh tượng trông thật kinh hoàng.

Chỉ trong chốc lát, tộc Hữu Hùng đã lộ ra thế thua, các tu hành giả Nhân tộc bị giết cho đến mức phải lùi lại liên tục, khó lòng chống cự.

Dù sao đi nữa, sự kết hợp hoàn hảo giữa bảo vật của Nguyên Thủy Thiên Tôn và những gã khổng lồ Cửu Lê có tu vi sánh ngang Đại Vu, sức chiến đấu bộc phát ra không phải là thứ mà tu hành giả bình thường có thể ngăn cản.

Chương 107

Trong nháy mắt, mặt đất thây chất thành núi, máu chảy thành sông. … Trên núi Thái Huyền.

Hồng Vân căng thẳng nhìn vào Càn Khôn Kính, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc lại đang nhắm mắt dưỡng thần, dường như không hề quan tâm đến thắng bại của trận chiến này.

"Lão đại, không xong rồi, Hoàng Đế và tộc Hữu Hùng sắp thua rồi!" Hồng Vân không còn bình tĩnh được nữa.

Tô Mặc không phản ứng, Hồng Vân lại gọi thêm hai tiếng, hắn mới từ từ mở mắt ra, ngáp một cái.

Hồng Vân lại nói: "Lão đại, Hoàng Đế sắp thua rồi!" "Không vội, cứ xem tiếp đã!" "Nếu ngay cả tộc Cửu Lê cũng không thắng nổi, hắn cũng chẳng có tư cách trở thành chúa tể Nhân tộc!" Tô Mặc chậm rãi nói, rồi lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, ra vẻ không liên quan đến mình.

Hồng Vân khẽ thở dài, tiếp tục nhìn vào Càn Khôn Kính, đôi mày nhíu chặt từ từ giãn ra. … Trên bình nguyên Trác Lộc, tiếng hò hét giết chóc vang trời như sấm!

Các tu hành giả Nhân tộc thương vong thảm trọng, lần lượt lui về quanh Hoàng Đế, tạo thành một đạo kết giới màu vàng huyền ảo xung quanh ngài.

"Tất cả lui ra!" Hoàng Đế ra lệnh, mặt đằng đằng sát khí, khí phách của chúa tể Nhân tộc bộc phát ngay tức khắc.

Tám mươi mốt huynh đệ của Xi Vưu cũng bị luồng sát khí lẫm

liệt toát ra từ người Hoàng Đế trấn áp, lần lượt dừng bước.

Trong nháy mắt!

Hoàng Đế Kiếm lại xuất hiện, một vùng kiếm khí màu vàng kim khuếch tán ra bốn phía như sóng gợn.

Ngay sau đó!

Một kiếm chém xuống, trời đất biến sắc, vạn vật lặng im, bình nguyên Trác Lộc chìm vào sự tĩnh lặng chết chóc. … Ngay sau đó, tiếng nổ vang lên không ngớt, lan ra bốn phía, vô cùng đáng sợ.

Bùm!

Trên vầng trán cứng như sắt đá của gã khổng lồ tộc Cửu Lê dẫn đầu xuất hiện một vết nứt nhỏ, giống như một sợi chỉ mảnh, men theo giữa trán đi xuống, tựa như một con rắn nhỏ đang trườn.

Từ trán đến chóp mũi, rồi xuống cằm… cuối cùng kết thúc ở giữa hai chân.

Binh!

Binh!

Binh!

Tiếng nổ lại vang lên, gã khổng lồ tộc Cửu Lê bị kiếm khí của Hoàng Đế Kiếm bổ làm đôi, gã khổng lồ không kịp phản ứng, mãi sau mới nhận ra.

Những người của tộc Cửu Lê ở xa lộ ra vẻ kinh ngạc, vô cùng chấn động, bởi vì đây không phải là điều tàn khốc nhất.

Một người!

Hai người!

Ba người! … Trong nháy mắt, mười mấy huynh đệ của Xi Vưu

đều bị kiếm khí của Hoàng Đế Kiếm bổ làm đôi, máu thịt bay tứ tung, sương máu mịt mù.

"Thủ lĩnh vạn tuế!" "Thủ lĩnh vạn tuế!" "Thủ lĩnh vạn tuế!" Nhân tộc phát ra những tiếng hò reo như núi kêu biển gầm, sĩ khí đang sa sút bỗng chốc lại dâng cao như thủy triều, phát động phản công về phía tộc Cửu Lê.

Trong khoảnh khắc, mấy vị Đại La Kim Tiên đều thể hiện thần thông, đánh cho những gã khổng lồ của tộc Cửu Lê không còn sức chống cự.

Thực lực của những gã khổng lồ tộc Cửu Lê này, so với Đại La Kim Tiên, khoảng cách giữa hai bên tựa như một dải ngân hà.

Một vị Đại La Kim Tiên mặc hoa phục ngũ sắc, tay cầm một thanh Trảm Ma Đao, trên thân đao sát khí cuồn cuộn, tựa như sóng to gió lớn cuộn trào về phía trước.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Trảm Ma Đao trong tay vị Đại La Kim Tiên vung liên tiếp mấy nhát, đao khí màu đỏ máu xông về phía trước, trong nháy mắt chém giết hai gã khổng lồ tộc Cửu Lê.

Máu tươi bắn tung tóe, mùi máu tanh nồng nặc!

Mấy gã khổng lồ của tộc Cửu Lê lại bị chém giết, trong chốc lát, biển máu ngút trời, thây chất thành núi.

Một vị Đại La Kim Tiên khác, tay cầm một kim ấn to bằng nắm đấm, toàn thân trong suốt, tỏa ra ánh sáng vô cùng rực rỡ, lăng lệ vô cùng.

Kim ấn giơ cao, một vùng ánh sáng màu vàng bao trùm lên đầu mấy gã khổng lồ, trong nháy mắt trấn sát ba gã khổng lồ Cửu Lê.

Chương 108

… Trong Tử Tiêu Cung.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử thay đổi mấy lần, bề ngoài tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại như sông cuộn biển gầm, khó mà bình phục.

Nhân tộc hiện tại lại trở nên mạnh mẽ đến thế, họ đã đánh giá thấp sức mạnh của Nhân tộc.

Nhiều Đại La Kim Tiên như vậy lại xuất hiện trong Nhân tộc, đây quả là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, phải trừ cái tên biến thái vô địch Tô Mặc kia ra, hắn đã sớm bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh, chẳng bao lâu nữa sẽ chứng đạo thành Thánh.

Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ vẫn bình thản, đáy mắt phẳng lặng như giếng cổ. … Dưới mặt đất, một màn sương mù màu đỏ máu bốc lên không trung.

Ngay sau đó, Xi Vưu Kỳ bay lơ lửng như một đám mây máu, xung quanh tỏa ra sát khí vô cùng mạnh mẽ, càn quét trời đất.

A a a!

Ba vị Đại La Kim Tiên hét lên thảm thiết, trong nháy mắt biến mất giữa không trung, hóa thành một trận mưa máu, rơi lả tả khắp bầu trời.

Uy lực của Xi Vưu Kỳ!

Thế gian vô song!

Bá đạo vô địch!

Có thể trấn sát Đại La Kim Tiên chỉ trong chốc lát!

Xi Vưu bước về phía trước, Xi Vưu Đao trong tay cũng đã ra khỏi vỏ, tỏa ra từng tia sát khí lạnh lẽo, màu máu lan tràn.

Xi Vưu Kỳ không ngừng bộc phát uy lực, số ít Đại La Kim Tiên còn lại trong nháy mắt bị trấn sát sạch sẽ.

Ngay sau đó, lại một đám Kim Tiên bị thu hoạch như lúa mạch, trong nháy mắt chết cả một mảng lớn.

Sắc mặt Hoàng Đế đột ngột thay đổi, không ngờ một lá cờ nhỏ bé lại có uy lực mạnh mẽ đến vậy.

Hoàng Đế Kiếm lại xuất hiện, chém về phía Xi Vưu Kỳ, kiếm khí sắc bén như đao, lao xuống.

Keng!

Trong khoảnh khắc kiếm khí rơi xuống, nó liền bị luồng sát khí màu đỏ máu do Xi Vưu Kỳ tỏa ra chặn lại, tán ra bốn phía.

Tiến lên!

Xi Vưu Kỳ tiếp tục tiến về phía trước, khí tức màu máu len lỏi khắp nơi, tựa như những lưỡi dao sắc bén cắm vào cơ thể vô số tu hành giả Nhân tộc, các tu hành giả Nhân tộc trong nháy mắt tan thành mây khói.

Khí tức kinh hoàng bao trùm bầu trời, tộc Hữu Hùng lại một lần nữa rơi vào nguy nan.

Thần cản giết thần!

Phật cản tru phật!

Hoàng Đế ánh mắt trầm tĩnh, sắc mặt bình tĩnh như nước.

Bất thình lình, Hoàng Đế tay cầm một sợi dây thừng lấp lánh ánh

vàng, nhẹ nhàng ném lên không trung.

Sợi dây thừng màu vàng dường như có linh tính, lập tức lao về phía Xi Vưu Kỳ, trong nháy mắt hình thành một vòng sáng khổng lồ, phong tỏa luồng sát khí màu đỏ máu của Xi Vưu Kỳ.

Ngay sau đó, Hoàng Đế lẩm nhẩm niệm chú, sợi dây thừng màu vàng càng siết càng chặt, vòng sáng màu đỏ máu càng lúc càng nhỏ, sát khí cũng trở nên càng lúc càng yếu.

Khổn Tiên Tác!

Quả nhiên danh bất hư truyền, chính là khắc tinh của Xi Vưu Kỳ.

Điểm đáng sợ của Xi Vưu Kỳ nằm ở chỗ nó đã trấn sát quá nhiều thần ma đại tiên, giam cầm nguyên thần và tu vi của những người bị trấn sát, từ đó bộc phát ra sức mạnh vô cùng cường đại.

Ngược lại, Khổn Tiên Tác đã trói buộc vô số Đại La Kim Tiên thậm chí cả Chuẩn Thánh giả, do đó cũng tích tụ được tiên lực vô thượng.

Xi Vưu thấy tình hình không ổn, liền định thu hồi Xi Vưu Kỳ, nhưng trong nháy mắt đã bị Khổn Tiên Tác thu lấy, rồi rơi vào tay Hoàng Đế.

Hừ!

Xi Vưu gầm lên một tiếng giận dữ, thân hình trong nháy mắt biến thành cao ngàn vạn trượng, đồng thời sau lưng xuất hiện một con sói bạc toàn thân trắng như tuyết, nhe nanh múa vuốt nhìn về phía Hoàng Đế.

"Tổ Vu Chân Thân!" "Vạn Thú Quyết!" Hoàng Đế buột miệng nói, sắc mặt không khỏi lại nghiêm trọng thêm vài phần.

Danh sư xuất cao đồ!

Hoàng Đế tu đạo theo Tô Mặc, tự nhiên kiến thức uyên bác, vừa nhìn đã nhận ra tuyệt chiêu mà Xi Vưu thi triển.

Ú!

Chương 109

Sói bạc hú lên một tiếng chói tai, rồi lao về phía Hoàng Đế, hung ác vô cùng.

Vuốt sắc như đao!

Răng nanh như gai!

Hoàng Đế Kiếm vung lên trời, kiếm khí sắc bén chém đứt hư không, phát ra tiếng rồng ngâm, chém về phía sói bạc.

Vạn Thú Quyết tuy lợi hại, nhưng Xi Vưu tu luyện chưa được bao lâu, do đó khó mà phát huy được trạng thái tốt nhất.

Một kiếm chém xuống, sói bạc liền bị chặt làm đôi, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu, một đợt tấn công mới lại được phát động.

Tiếp theo là một con gấu đen lông lá như cỏ, cự chưởng hạ xuống, che trời lấp đất, trong nháy mắt rơi xuống đỉnh đầu Hoàng Đế.

Ầm!

Lòng bàn tay gấu rơi xuống đất, tạo thành một cái hố sâu mấy chục mét.

Hoàng Đế thân là Đại La Kim Tiên, sắp trở thành Chuẩn Thánh, nhẹ nhàng né tránh, trường kiếm vung về phía trước, hai lòng bàn tay gấu bị chém đứt, lăn xuống.

Con gấu đen to lớn trong nháy mắt biến mất không thấy đâu, một thanh đao tựa như rắn độc chém về phía Hoàng Đế.

A a a!

Xi Vưu Đao còn chưa đến, đã vang lên một vùng tiếng gào thét thê lương vô cùng, tựa như bầy quỷ khóc đêm. … Trong khoảnh khắc, từng bóng hình toàn thân đẫm máu, tựa như lệ quỷ hung linh lao về phía Hoàng Đế.

Vù vù vù!

Những hung linh đó xông lên như mãnh thú, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hoàng Đế.

Trên không trung, một vùng sát khí màu đỏ máu, tựa như sóng lớn ngút trời, không ngừng khuếch tán ra bốn phía.

Khí tức màu đỏ máu trong nháy mắt huyễn hóa ra những hung linh mới, phủ đầu che mặt lao xuống, bao vây Hoàng Đế ở giữa.

Mấy vị Kim Tiên định xông lên chém giết hung linh, nhưng trong nháy mắt đã bị hung linh nuốt chửng, không còn lại máu thịt, nguyên thần đều bị tiêu diệt.

Những hung linh này khi còn sống đều là những đại năng giả thông thiên triệt địa, dù đã chết nhiều năm, vẫn có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Xi Vưu nhìn Hoàng Đế với vẻ mặt đằng đằng sát khí, hai con mắt cháy lên như lửa, toàn thân cũng xuất hiện ngọn lửa màu đỏ, tựa như ma thần bước ra từ địa ngục sâu thẳm.

Sắc mặt Hoàng Đế ngưng trọng, uy lực của Xi Vưu Kỳ đã đủ mạnh, không ngờ uy lực của Xi Vưu Đao còn hơn thế.

"Tru yêu trảm ma!" Hoàng Đế vẻ mặt trầm tĩnh, Hoàng Đế Kiếm nhẹ nhàng vạch một đường trước ngực, một đạo huyền hoàng chi khí từ mũi kiếm phun ra, trong nháy mắt hình thành một kết giới khổng lồ trước người.

Ngay sau đó, từng luồng huyền hoàng chi khí từ trăm dặm xa

truyền đến, chính là từ tổ địa của tộc Hữu Hùng.

Hoàng Đế Kiếm và Thái Huyền Kiếm có sự kỳ diệu tương đồng, có thể hấp thu linh khí của Nhân tộc, phàm là nơi Nhân tộc tụ tập, uy lực của Hoàng Đế Kiếm sẽ vô cùng mạnh mẽ!

Số lượng Nhân tộc càng đông, uy lực của Hoàng Đế Kiếm sẽ càng lớn, tuy cách tổ địa có chút xa, nhưng vẫn cảm nhận được linh khí của tổ địa.

Huyền hoàng chi khí ngày càng thịnh, phát ra ánh sáng sánh ngang với mặt trời, chiếu rọi bốn phương, khiến người ta hoa mắt.

Ngay sau đó, trên bầu trời sau lưng Hoàng Đế, từng đồ đằng của Nhân tộc như mặt trời mọc ở phương đông, treo cao trên không, bộc phát ra sức mạnh khiến người ta phải trầm trồ.

Vù vù vù!

Sức mạnh của những đồ đằng đó như những mũi tên sắc bén rơi xuống người Hoàng Đế, tiên khí toàn thân càng lúc càng mạnh, ẩn hiện giữa đó, đã vượt qua tu vi Đại La Kim Tiên.

Linh khí Nhân tộc!

Sức mạnh đồ đằng!

Hoàng Đế cảm thấy toàn thân có sức mạnh vô tận, dường như sắp phá vỡ cơ thể, cần phải bộc phát ra ngoài. … Trong Tử Tiêu Cung.

"Một kẻ có tu vi Đại La Kim Tiên, lại có thể ngăn cản một Tổ Vu, không thể tin nổi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

"Xem ra Tô Mặc đã không ít công sức đầu tư vào Hoàng Đế, có vẻ như hắn sắp bước vào Chuẩn Thánh rồi!" Lão Tử thở dài nói, khẽ lắc đầu.

Trong lòng mơ hồ có một giọng nói, dường như đang nói với họ rằng thất bại của Xi Vưu đã định, nhưng trong lòng hai vị Thánh nhân lại không muốn tin.

“Xem ra Vu tộc cũng không ngăn cản được Nhân tộc, lẽ nào trời đất này thật sự sẽ trở thành thiên hạ của Nhân tộc sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn không cam lòng nói.

Nhưng, trong giọng điệu lại lộ ra sự bất lực, dường như đã bó tay chịu trói.

Lão Tử dường như cũng đã chấp nhận số phận, tự nhận mình không phải đối thủ của Tô Mặc.

Chương 110

Tranh đấu giữa thị tộc Hữu Hùng và tộc Cửu Lê, nói trắng ra là cuộc đấu pháp giữa Tô Mặc và Hồng Quân Lão Tổ.

Ngay sau đó, hai người nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ, nhưng lại phát hiện ngài đã biến mất không dấu vết.

Hai vị Thánh nhân nhìn nhau cười, trong nháy mắt đã hiểu ra. … Trên núi Thái Huyền.

Tô Mặc đột nhiên mở mắt, dụi dụi khóe mắt, nhìn về phía Hồng Vân, hai mắt tròn xoe, vẻ mặt ngưng trọng nhìn trận chiến trong Càn Khôn Kính.

"Hồng Vân, xem ra ta phải đến Trác Lộc một chuyến!" Tô Mặc thở dài nói.

Hắn đã hiểu ý đồ của Hồng Quân Lão Tổ, một khi tộc Cửu Lê chiến bại, nhân vật lớn sau lưng Xi Vưu sẽ nhảy ra, đối phó với Hoàng Đế và tộc Hữu Hùng.

Với thực lực của Hoàng Đế và tộc Hữu Hùng, nếu hai lão già kia ra tay, trong nháy mắt có thể hủy diệt tất cả.

Đạo của Thánh nhân, chính là đại đạo của trời đất!

Hồng Vân có chút kinh ngạc nhìn Tô Mặc, vừa nãy còn ra vẻ không quan tâm.

"Tộc Cửu Lê sắp bại rồi, hai lão già kia sắp ra tay rồi!" "Ta đương nhiên không thể nhìn người khác ức hiếp Nhân tộc, không thể mất đi một đồ đệ tốt như vậy!" Tô Mặc chậm rãi nói, liếc nhìn Càn Khôn Kính, kim quang chiếu rọi, sát cơ trùng trùng. … Tiệt Giáo.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đang dẫn dắt môn hạ chúng nhân

quan sát cuộc đối đầu giữa Nhân tộc và Vu tộc lần này.

"Sư phụ, con thấy thị tộc Hữu Hùng không phải là đối thủ của tộc Cửu Lê, xem chừng sắp thất bại rồi!" Hỏa Linh Thánh Mẫu thẳng thắn nói.

Đa Bảo Đạo Nhân không nói một lời, nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, biết rằng Thông Thiên Giáo Chủ vốn có giao tình không tệ với Tô Mặc, tự nhiên hy vọng thị tộc Hữu Hùng có thể giành thắng lợi.

Tộc Hữu Hùng có được thành tựu như ngày hôm nay, đều là do người kia, một thiên chi kiêu tử dựa vào sức mình, sắp chứng đạo thành Thánh gây nên.

Bất thình lình, Thông Thiên Giáo Chủ đứng dậy, nói với các đệ tử: "Vi sư có việc quan trọng phải đến Trác Lộc một chuyến, các con ở lại đây, không được hành động thiếu suy nghĩ!" Trận chiến tiếp theo, với những người như Đa Bảo Đạo Nhân và Hỏa Linh Thánh Mẫu, đi đến đó chỉ có một kết cục, chết không có chỗ chôn, hình thần câu diệt.

Mọi người trong Tiệt Giáo hơi ngẩn ra, Thông Thiên Giáo Chủ đã biến mất không dấu vết, mọi người đành phải tiếp tục quan sát chiến cục. … Trên chiến trường, Hoàng Đế và Xi Vưu kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài, hai người đối chiến mấy trăm hiệp, vẫn chưa phân thắng bại.

Nhưng, Xi Vưu bên này rõ ràng đang ở thế yếu.

Hung linh trong Xi Vưu Đao đều bị Hoàng Đế Kiếm phong ấn, số lượng hung linh cũng ngày càng ít.

Hung linh đã trở thành một phần cơ thể của Xi Vưu, bây giờ hung linh không ngừng bị phong ấn và chém giết, thần lực của Xi Vưu cũng đang không ngừng tiêu tán.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Hoàng Đế Kiếm lại vung xuống, lại có mười mấy hung linh bị chém giết, phong ấn trong hư không.

Ngược lại, Hoàng Đế, chỉ thấy tiên lực toàn thân càng lúc càng mạnh, như một trận gió, quét về phía Xi Vưu.

"Thất bại đã định!" "Buông đao đồ tể xuống, tha cho ngươi một mạng!" Hoàng Đế quát lên, giữa hai hàng lông mày sát khí cuồn cuộn, khiến người ta nghẹt thở.

Xi Vưu cười lạnh, chỉ có Tổ Vu chiến tử, làm gì có Tổ Vu cúi đầu nhận thua?

"Hôm nay, vinh quang của Vu tộc nằm ở trận này, toàn quân xung kích!" "San bằng thị tộc Hữu Hùng cho ta!" Xi Vưu ra lệnh, những gã khổng lồ của tộc Cửu Lê lao về phía trước điên cuồng, như phát điên.

Đây là hy vọng cuối cùng cho sự quật khởi của Vu tộc, do đó mỗi gã khổng lồ của tộc Cửu Lê đều mang trong mình quyết tâm tử chiến.

Dũng khí đáng khen!

Nhưng, chẳng có tác dụng gì.

Huyền hoàng chi khí trên đầu Hoàng Đế lại ngưng tụ, như một cơn bão dữ dội, như thủy triều tràn về phía trước. … Binh!

Binh!

Binh!

Kiếm khí của Hoàng Đế Kiếm tuôn ra, tựa như dải ngân hà treo ngược từ chín tầng trời, khí thế nuốt trời diệt đất.

Kiếm quang rực rỡ, ánh sáng còn hơn cả mặt trời trên chín tầng trời.

Một kiếm quang hàn mười chín châu!

Kiếm khí như lưỡi dao sắc bén cắt nát hư không, cũng cắt những gã khổng lồ Cửu Lê đối diện thành từng mảnh vụn, máu thịt bay tứ tung, trời đất biến sắc.

Chương 111

Huyền hoàng chi khí như những sợi tơ bạc, giăng kín trên không, nhưng không thấy bóng dáng, một luồng sát khí vô cùng cường đại, cuộn trào như thủy triều.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Sương máu mịt mù trên không, trời đất bị bao bọc bởi một màu đỏ máu.

Dưới đất thây chất thành núi, trong nháy mắt lại một đám khổng lồ Cửu Lê ngã xuống.

"Nhất Kiếm Trảm Ma!" Hoàng Đế gầm lên một tiếng giận dữ, trên mặt nổi đầy gân xanh, Hoàng Đế Kiếm lại một lần nữa chém xuống.

Keng keng keng!

Kiếm khí của Hoàng Đế Kiếm và đao khí của Xi Vưu Đao va chạm trên không, phát ra tiếng nổ vang như sấm, kinh thiên động địa.

Nhưng, khí thế đang ở về phía Hoàng Đế.

Kiếm khí bao trùm tám phương!

Kiếm khí sắc bén rơi xuống người Xi Vưu, trên thân thể hắn nhanh chóng xuất hiện vô số vết thương nhỏ li ti.

Kiếm khí đang bùng nổ, xâm nhập vào cơ thể Xi Vưu!

Đau đớn tột cùng!

Cơn đau chưa từng có!

Trán Xi Vưu mồ hôi lạnh túa ra như mưa, lưng mồ hôi chảy ròng ròng, hai tay cầm Xi Vưu Đao khẽ run.

Ngay sau đó, dưới luồng kiếm khí vô cùng cường đại.

Thân thể cao ngàn vạn trượng, như bị rút đi tinh hồn, đang co lại với tốc độ như tia chớp.

Vạn trượng!

Ngàn trượng!

Trăm trượng! … Trong nháy mắt, đã trở lại như người thường.

Máu tươi như sông chảy ra từ miệng Xi Vưu, cả người như vừa được vớt lên từ một vũng máu.

Một kiếm phá Tổ Vu!

Một kiếm áp Xi Vưu!

Uy lực của Hoàng Đế Kiếm, lúc này dưới sự gia trì của khí vận và sức mạnh đồ đằng của Nhân tộc, đã đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Xem ra, Xi Vưu sắp bại rồi!

Một khi bại, Vu tộc sẽ thân bại danh liệt, vẫn lạc giữa trời đất.

Một khi bại, mưu đồ của hai vị Thánh nhân sắp tan thành mây khói.

Hoàng Đế Kiếm chém về phía đầu Xi Vưu, nhanh như gió, kiếm khí như… Ầm ầm ầm!

Trên chín tầng trời, mây đen cuồn cuộn.

Một tiếng sấm lớn vang vọng khắp bầu trời, một tia chớp như lưỡi kiếm bổ đôi bầu trời, lao xuống mặt đất.

Bụp!

“Những khách mời nghe đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa, đang hướng về Nhân tộc mà đến.” Huyền hoàng chi khí trên đầu Hoàng Đế trong nháy mắt bị đánh tan, tia chớp tiếp tục lao xuống.

“Không ổn, xem ra chỗ dựa sau lưng Xi Vưu đã ra tay!” Hoàng Đế thầm nghĩ.

Hắn không biết rằng lúc này ra tay với hắn là Thánh nhân, không chỉ một vị, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, căn bản không phải là đối thủ của họ.

Bất thình lình, một đạo kim quang chặn trước đỉnh đầu Hoàng Đế, tia chớp kia trong nháy mắt bị hấp thu.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đột ngột thay đổi, tu vi thể hiện sau đạo kim quang kia cũng là cảnh giới Thánh nhân.

“Lẽ nào Tô Mặc đã chứng đạo thành Thánh?” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói.

Nhưng nghĩ lại, phàm là người chứng đạo thành Thánh tất sẽ kinh động tam giới, trời sinh dị tượng, làm sao có thể không hay biết.

Lão Tử tiếp lời: “Ta xem ra nên là hai vị đạo hữu Tây phương, bây giờ đã đầu quân cho Tô Mặc!” Lời nói không sai, chính là Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, hai vị Thánh nhân bị Tô Mặc lừa bịp, rơi vào cái bẫy của Tô Mặc, bây giờ đã chấp nhận số phận.

Chương 112

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử tự cho là đúng, cảm thấy kế hoạch của mình thiên y vô phùng, hành động bí mật, không ai biết được, nhưng không ngờ tất cả đều nằm trong mắt Tô Mặc, bị xem như trò cười.

Mưu tính trong màn trướng!

Quyết thắng ngoài ngàn dặm!

Bàn về âm mưu quỷ kế, trí tuệ của Tô Mặc bỏ xa họ cả chục con phố.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân được phái đi bảo vệ Hoàng Đế, do đó thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, mới ra tay ngăn cản.

"Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đều đến, hai vị Thánh nhân muốn giết chết một Nhân tộc tu vi Đại La Kim Tiên, ra ngoài cũng không sợ mất mặt!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói, trong lòng khinh bỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

"Mất mặt?

Lẽ nào đạo hữu không hiểu sao?

Ý của Lão Tổ Hồng Quân, là muốn giết Hoàng Đế, diệt thị tộc Hữu Hùng, để dập tắt khí thế của người kia." Chuẩn Đề Đạo Nhân gật gù nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân ít nhiều cũng thông suốt, nhưng sắc mặt lại càng khó coi hơn, Tô Mặc muốn chơi chết họ.

Nếu là ý của Hồng Quân Lão Tổ, cứu Hoàng Đế, chẳng phải là đắc tội với Hồng Quân Lão Tổ sao?

Trên đời này, e rằng không ai muốn làm kẻ thù của Hồng Quân Lão Tổ, trừ phi người đó muốn biến mất khỏi Hồng Hoang.

"Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân mặt mày rầu rĩ nói, muốn khóc không ra nước mắt.

Vừa không thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử diệt Hoàng Đế, cũng không thể thực sự đứng về phía đối lập với Hồng Quân Lão Tổ.

Đúng lúc này, hai bóng người xuất hiện trước mặt hai người họ, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

"Tiếp Dẫn đạo hữu, Chuẩn Đề đạo hữu, hai vị thật sự muốn làm kẻ thù của ta sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, vẻ mặt không vui, Bàn Cổ Phiên trong tay sát khí đằng đằng, dường như muốn trấn sát hai vị Thánh nhân.

Hắn không lôi Hồng Quân Lão Tổ ra, mọi người đều là người thông minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử dám can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, không có sự ngầm cho phép của Hồng Quân Lão Tổ, chắc chắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Hai vị đạo hữu hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ là nhận lời ủy thác của người khác, chứ không phải làm kẻ thù của hai vị đạo hữu!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Lão Tử mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, xin hai vị đừng ra tay ngăn cản, Hoàng Đế hôm nay phải chết!" Giọng điệu của ông tuy ôn hòa, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa một ý vị ra lệnh, nghe rất khó chịu.

"Không được, các ngươi muốn giết người khác, ta không quản được, nhưng Hoàng Đế không thể giết…" Tiếp Dẫn Đạo Nhân lạnh lùng nói, liếc nhìn hai vị Thánh nhân.

“Nếu đã như vậy, hai vị đạo hữu đừng trách ta đắc tội!” Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói, sát khí toàn thân như sóng lớn cuộn trào về phía trước.

Lời còn chưa dứt, một đạo kim quang vô cùng rực rỡ phóng lên trời, bao trùm Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Hồng Mông Giới Chướng!

Trong nháy mắt, trời đất dường như bị nhét vào một cái hồ lô khổng lồ, chìm vào một vùng hỗn độn.

Trong bóng tối, đưa tay không thấy năm ngón!

“Vĩnh viễn ở lại không gian hỗn độn đi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Lời còn chưa dứt, một biển máu cuồn cuộn, trong nháy mắt sắp nuốt chửng Tô Mặc.

Nước của biển máu có thể trong nháy mắt hóa tu vi của người tu đạo thành hư vô, hình thần câu diệt, quả thật lợi hại vô cùng.

Sóng lớn ngút trời!

Thủy triều máu cuồn cuộn!

Vô số sóng máu như từng hung linh lao về phía hai vị Thánh nhân, dường như trong nháy mắt muốn nuốt chửng họ. … Sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân lạnh đi, trong tay cũng mỗi người cầm một pháp khí, ánh mắt sắc như gió quét qua sóng máu ngút trời đang ập đến, vẻ mặt thản nhiên.

Trong nháy mắt, chỉ thấy Hàng Ma Xử trong tay Tiếp Dẫn Đạo Nhân vung về phía trước, một đạo quang mang chói mắt vô cùng phóng lên trời, chiếu sáng cả không gian hỗn độn.

Sáng như ban ngày!

Bàn Cổ Phiên là thần khí nổi tiếng thời thượng cổ, uy lực vô cùng, biến hóa bên trong vô cùng vô tận, lợi hại vô cùng.

Nhưng Hàng Ma Xử của Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng là một thần khí, trong khoảnh khắc Hàng Ma Xử hạ xuống, tựa như tiếng chuông đồng vang dội.

Đại thiên thế giới, ba ngàn Phạm âm lượn lờ bay lên.

Một vùng ánh sáng màu vàng như cái bát úp xuống biển máu, nhấn chìm sát khí màu đỏ của biển máu.

Trong khoảnh khắc, sóng máu liền yên lặng, không gian hỗn độn cũng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: "Chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi không gian hỗn độn, nếu Hoàng Đế chết trong tay hai lão già đó, chúng ta không có cách nào ăn nói với người kia." "Người kia" mà hắn nói tự nhiên là chỉ Tô Mặc, thực lực của Lão Tổ Hồng Quân sâu không lường được, nhưng Tô Mặc trên núi Thái Huyền cũng không phải là hạng tầm thường.

Từ thời viễn cổ Hồng Hoang đến nay, tu hành giả có tốc độ tu luyện như Tô Mặc.

Chương 113

Trước nay chưa từng có!

Sau này cũng sẽ không có!

Đã lật mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, không thể đắc tội thêm núi Thái Huyền.

Nếu không chỉ có một con đường chết, tuyệt không có mạng thứ hai!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân tâm lĩnh thần hội, chỉ thấy trong tay xuất hiện một pháp bảo khác, một lá cờ màu xanh biếc tung bay trong gió, lại nở rộ trên không như một đóa sen xanh.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

Bảo vật trấn sơn của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bay về phía trước, nơi nó đi qua, từng đóa sen xanh đột ngột nở rộ, phát ra màu sắc xanh biếc như mới.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là một trong Ngũ Phương Kỳ, gặp núi mở núi, gặp nước chém nước, pháp lực vô biên.

Bất thình lình!

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ dừng lại, không gian hỗn độn vốn yên tĩnh lại một lần nữa như động đất, núi lở đất nứt, ầm ầm vang dội.

"Không ổn, Bàn Cổ Phiên quả nhiên lợi hại!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Ầm ầm ầm!

Hàng ngàn vạn hung thú Hồng Hoang cuồn cuộn như thủy triều, nhấn chìm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ không thấy đâu.

Những hung thú Hồng Hoang này đều là những sát thần độc bá một phương, bây giờ lại thành đàn kết đội lao về phía hai người.

Sát khí ngút trời, dấy lên một trận gió tanh mưa máu.

Bất thình lình, trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân xuất hiện một pháp khí, pháp khí này có hình dạng như một cái cây, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng uy lực lại vô cùng mạnh mẽ.

Thất Bảo Diệu Thụ!

Chí bảo của trời đất, không có gì là không quét được!

Bất thình lình, Thất Bảo Diệu Thụ phát ra ánh sáng bảy màu, như mưa tên bay về phía trước, rơi xuống người hung thú Hồng Hoang.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Ánh máu bay tung tóe, máu thịt bay tứ tung!

Ánh sáng bảy màu trong nháy mắt trấn sát hung thú Hồng Hoang, sen xanh lại một lần nữa bay lên, phát ra ánh sáng sâu thẳm.

Lại thấy từng đóa sen xanh nở rộ, nở đầy không gian hỗn độn.

"Phá!" Vạn ngàn sen xanh như một cơn bão bay đi, ngưng tụ thành một đạo lục quang, từng đóa sen xanh biến thành một thanh thần kiếm, chém về phía trước.

Binh binh binh!

Sau một tràng tiếng nổ lớn, thấy một tia sáng từ phía trước truyền đến, vô số sen xanh tiếp tục bay về phía trước.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngồi trên một đài sen, lao về phía tia sáng đó. … Bình nguyên Trác Lộc.

Hoàng Đế và Xi Vưu tiếp tục giao chiến, tộc Cửu Lê không hề từ bỏ, vì đây là cơ hội cuối cùng.

Nhưng, điều đó không thể thay đổi kết cục, tộc Hữu Hùng càng chiến càng dũng, sĩ khí đại thịnh, tiếng hò hét giết chóc kinh thiên động địa, lao về phía tộc Cửu Lê.

"Thất bại đã định!" Hoàng Đế tự tin nói.

Vừa rồi nếu không có Thánh nhân âm thầm ra tay, Xi Vưu đã sớm thành quỷ dưới kiếm của Hoàng Đế rồi.

Bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử muốn giúp Xi Vưu giết Hoàng Đế, nhưng lại lực bất tòng tâm.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng là Thánh nhân, tu vi giữa bốn người cũng không chênh lệch nhiều.

Dù có thần thông của Bàn Cổ Phiên, cũng cần phải dùng hết toàn lực mới có thể nhốt được Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Hoàng Đế Kiếm lại xuất hiện, một vùng huyền hoàng chi khí bao trùm bầu trời.

Ngay sau đó, mưa kiếm rơi xuống, vô số người của tộc Cửu Lê ngã xuống vũng máu, biến thành những thi thể lạnh băng.

Một đạo kiếm quang nhanh như chớp rơi xuống đỉnh đầu Xi Vưu, nỏ mạnh hết đà, Xi Vưu Đao trong tay trong nháy mắt bị đánh bay.

Kiếm quang như tên, trong nháy mắt hóa thành mưa tên dày đặc, xuyên qua thân thể đồng gân sắt cốt của Xi Vưu.

Chương 114

Xi Vưu dù sao cũng có tu vi Tổ Vu, nếu đổi lại là Đại La Kim Tiên, một kiếm đủ để hồn bay phách tán, hình thần câu diệt.

Hoàng Đế Kiếm treo cao trên không, bất thình lình, lao về phía Xi Vưu, nhanh như điện.

"Trời muốn diệt ta!" Xi Vưu gầm lên một tiếng giận dữ, chín tầng trời rung chuyển.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để tự vẫn, hai hàng nước mắt đục ngầu từ khóe mắt Xi Vưu rơi xuống.

Lẽ nào Vu tộc thật sự sẽ thất bại như vậy?

Chết không đáng tiếc, nhưng đáng tiếc là chuyện quật khởi của Vu tộc sẽ hóa thành ảo ảnh bong bóng, không còn gì để nói.

Kiếm quang như sen vàng nở rộ, bao trùm cả bình nguyên Trác Lộc, che lấp bầu trời mây đen dày đặc.

Tuyệt vọng!

Cô độc!

Hối tiếc! … Trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng Xi Vưu, nhưng chỉ có thể chờ đợi tử thần giáng lâm, máu của hắn sẽ chảy trên đất Hồng Hoang, tế điện những vong hồn Vu tộc.

Ngàn cân treo sợi tóc!

Hoàng Đế Kiếm sắp xuyên qua lồng ngực Xi Vưu, ngôi sao mới của Vu tộc sắp vẫn lạc, vinh quang theo sinh mệnh tan biến.

Bỗng nhiên, Hoàng Đế Kiếm bay ngược lại, trong nháy mắt rơi vào tay Hoàng Đế, chém ra một kiếm kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó, một gã khổng lồ cao ngàn vạn trượng, đứng trên mặt đất như một cây cột chống trời, tay cầm một binh khí hình cây rìu lớn, mang theo thế gió lôi chém về phía Hoàng Đế.

"Hình Thiên!" Có người kinh hãi hét lên.

Hình Thiên là Đại Vu nổi tiếng nhất của Vu tộc, chỉ sau Thập Nhị Tổ Vu, đã rất lâu không xuất hiện ở Hồng Hoang.

Nhưng, đó không phải là điều đáng sợ nhất.

"Cửu Phượng!" "Tướng Liễu!" … Hoàng Đế thầm niệm trong lòng, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, vô thức lùi lại.

Đây đều là những Đại Vu lừng lẫy của Vu tộc, tổng cộng có mười người, mỗi người đều có thực lực gần bằng Tổ Vu.

"Chết đi!" Hậu Nghệ gầm lên một tiếng, như sấm sét.

Trong khoảnh khắc, mười Đại Vu đồng loạt tấn công Hoàng Đế, muốn tốc chiến tốc thắng!

Hoàng Đế tu vi Đại La Kim Tiên, nay bị mười Đại Vu tấn công cùng lúc, kết cục có thể biết trước.

Chỉ trong chốc lát, Hoàng Đế như diều đứt dây bay ngược ra sau.

Phụt!

Một ngụm máu tươi từ miệng phun ra, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, thân hình chao đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

Sắc mặt Hoàng Đế đại biến, Hoàng Đế Kiếm đặt ngang trước ngực, huyền hoàng chi khí nhanh chóng hình thành một đạo kết giới phòng hộ xung quanh.

Mười Đại Vu có tu vi cao thâm, đòn tấn công phát ra sánh ngang với tu vi của cảnh giới Thánh nhân.

Hoàng Đế có thể may mắn sống sót, vận khí không tệ. … Ngoài vạn dặm.

Trên núi Thái Huyền, Hồng Vân từ trong Càn Khôn Kính thấy đột nhiên xuất hiện mười Đại Vu thực lực sâu không lường được, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Nhìn về phía Tô Mặc, Tô Mặc cũng đã thấy cảnh tượng trong Càn Khôn Kính, nhưng thần sắc thờ ơ, như không hề nhìn thấy gì.

"Đại ca, Hình Thiên là Đại Vu lợi hại nhất của Vu tộc, tu vi vô hạn tiếp cận Tổ Vu, Hoàng Đế e rằng không phải là đối thủ, chúng ta…" Hồng Vân vội vàng nói.

Đúng là hoàng đế không vội thái giám vội, Hoàng Đế là đệ tử của Tô Mặc, hắn một chút cũng không lo lắng, ngược lại Hồng Vân lại vô cùng sốt ruột.

"Không phải e rằng, chắc chắn không phải là đối thủ!" Tô Mặc ra vẻ bất cần đời, lại nhìn vào Càn Khôn Kính, Hoàng Đế bị đánh như chó, thoi thóp, chạy trối chết.

"Vậy chúng ta không đi cứu sao!" Hồng Vân tiếp lời, vẻ mặt càng thêm lo lắng.

Trong Càn Khôn Kính, Hoàng Đế hoàn toàn bị áp chế.

Hiểm tượng hoàn sinh!

Thập tử nhất sinh!

Mười Đại Vu như gió cuốn mây tan xông lên, trong chốc lát, vô số người của tộc Hữu Hùng ngã xuống đất.

Máu tươi nhuộm đỏ đại địa, thi thể chặn nghẽn sông ngòi!

Chương 115

"Đại ca, không thể đợi thêm nữa!

Hoàng Đế sắp chết rồi!" Hồng Vân kinh hãi hét lên.

Tô Mặc bất động như núi, nhìn vào Càn Khôn Kính, mặt phẳng lặng như giếng cổ, hoàn toàn là một quần chúng hóng chuyện.

Mười Đại Vu quèn không đáng để hắn ra tay!

Trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử hai vị Thánh nhân muốn giết Hoàng Đế, hắn cũng không ra tay, bây giờ càng không ra tay! … Bình nguyên Trác Lộc.

Máu tươi như mưa rào gió giật bay lả tả, khắp nơi đều là tiếng quỷ khóc sói tru.

Núi thây biển máu!

Cũng không đủ để hình dung bình nguyên Trác Lộc lúc này, càng giống như địa ngục trần gian, thảm không nỡ nhìn.

"Giết!

Theo ta san bằng thị tộc Hữu Hùng!" Chiến ý của Xi Vưu lại một lần nữa bị kích phát, sát khí toàn thân lại cuồng bạo như thủy triều, hắc khí bao quanh người, tay cầm Xi Vưu Đao, lại một lần nữa lao lên.

Hoàng Đế mượn linh khí và sức mạnh đồ đằng của Nhân tộc, vừa chiến vừa lui, nhưng linh khí cũng sắp cạn kiệt.

Sát khí do mười Đại Vu bộc phát, trên không huyễn hóa thành một con hung thú vô cùng hung mãnh, miệng há to, không ngừng nuốt chửng từng mảng lớn linh khí Nhân tộc.

Binh binh binh!

Theo linh khí Nhân tộc cạn kiệt, từng đồ đằng cũng dần dần vỡ nát trên không.

Tình cảnh của Hoàng Đế ngày càng nguy hiểm, dẫn dắt người của tộc Hữu Hùng tiếp tục lui về phía sau.

Một mạch lùi!

Rút hoàn toàn khỏi bình nguyên Trác Lộc!

Những gã khổng lồ của tộc Cửu Lê như ong vỡ tổ, bám theo sau như chó ghẻ.

Trong nháy mắt, tu hành giả Nhân tộc thương vong vô số.

Linh khí Nhân tộc ngày càng yếu đi, tình cảnh càng thêm khó khăn.

Đạo nhân trẻ tuổi hét lớn một tiếng, xách kiếm xông lên, kiếm ra như rồng, vô số kiếm khí bắn ra, vạn bàn tinh diệu hiện rõ.

Nếu thật sự đến tổ địa của tộc Hữu Hùng, đó sẽ là một cuộc tàn sát khốc liệt, sinh linh đồ thán.

"Không được, xem ra không chống cự nổi tộc Cửu Lê, phải có một phương pháp vẹn toàn!" Hoàng Đế thầm nghĩ.

Kế sách bây giờ, chạy là thượng sách!

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một nơi, đó là tổ địa của Nhân tộc, núi Thái Huyền.

Nếu đến được núi Thái Huyền, mười Đại Vu cũng không làm gì được.

Vù!

Không đợi Hoàng Đế phản ứng, Hình Thiên vung Can Thích bổ xuống, đánh tan huyền hoàng chi khí còn sót lại trên đầu Hoàng Đế,

phủ đầu che mặt hạ xuống.

Hoàng Đế nhanh như chớp lùi lại, Can Thích rơi xuống đất, ầm một tiếng, trên đất liền xuất hiện một cái hố sâu mấy trăm mét, sâu không thấy đáy.

Hoàng Đế Kiếm chém về phía trước, một đạo kiếm khí ập đến, nhưng lại bị sát khí của Can Thích trong tay Hình Thiên nuốt chửng.

Vù vù vù!

Can Thích lại như gió bổ xuống, đất rung núi chuyển, liên tiếp xuất hiện vô số hố sâu, tựa như từng hố đen sâu không lường được.

Hoàng Đế liên tục lùi lại, Hoàng Đế Kiếm trong tay chém xuống, kiếm quang như sương, bao trùm bầu trời.

Ngay sau đó, một viên châu đen như mực từ từ bay lên, viên châu đen phát ra ánh sáng u ám, chiếu lên người Hoàng Đế.

Trong khoảnh khắc, Hoàng Đế liền biến mất trước mắt mọi người, viên châu đen bay về phía trước.

Cửu Phượng muốn ngăn viên châu đen lại, nhưng lại bị viên châu đen xuyên qua người, một ngụm máu đen phun ra, rồi rơi xuống đất.

"Mau đuổi theo!

Hoàng Đế ở trong viên châu đen!" Xi Vưu ra lệnh, mười Đại Vu như gió đuổi theo, trong nháy mắt đều biến mất không dấu vết. … Trên chín tầng mây.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa ra khỏi không gian hỗn độn, ánh mắt như điện nhìn xuống dưới.

Chương 116

Thấy thị tộc Hữu Hùng do Hoàng Đế dẫn dắt thất bại thảm hại, Hoàng Đế suýt bị giết, trong lòng lại có chủ ý khác.

"Ta thấy lần này Tô Mặc e rằng sẽ thua Lão Tổ Hồng Quân, hay là chúng ta bây giờ giữ thái độ trung lập, hoặc là đến Tử Tiêu Cung bẩm báo sự thật với Lão Tổ, rằng chúng ta bị Tô Mặc lừa gạt, mới ra tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nói theo: "Cũng được, chúng ta mau đến Tử Tiêu Cung, tin rằng Hồng Quân Lão Tổ sẽ không trách tội chúng ta!" Họ vốn là hai ngọn cỏ đầu tường, nay ngả về phía Hồng Quân Lão Tổ cũng là chuyện bình thường.

Trong mắt họ, sự sinh tồn và phát triển của Tây Phương Giáo mới là quan trọng nhất.

Ngay sau đó, hai người cưỡi mây đạp gió, hướng về Ngọc Hư Cung. … Trên núi Thái Huyền.

Tô Mặc đang cùng Tây Vương Mẫu ngồi ăn cơm, hai người bây giờ là vợ chồng danh chính ngôn thuận, nhưng ngày thường bận rộn tu hành, cơ hội gặp mặt không nhiều.

Do đó, Tô Mặc vô cùng tận hưởng khoảng thời gian tốt đẹp như thế này.

Tây Vương Mẫu từ khi trở thành đạo lữ với Tô Mặc, dưới sự ảnh hưởng của hắn, cùng với vô số linh đan diệu dược và tiên khí linh căn tương trợ, tu vi tiến bộ vượt bậc.

"Phu quân, nghe nói tộc Cửu Lê đã tấn công thị tộc Hữu Hùng, đánh cho thị tộc Hữu Hùng tan tác…" Tây Vương Mẫu dịu dàng nói.

Chỗ dựa của thị tộc Hữu Hùng là Tô Mặc, vợ chồng đồng lòng, tự nhiên cũng quan tâm đến chiến cục Trác Lộc.

Tô Mặc cười nói: "Chuyện này không đáng lo ngại, một tộc Cửu Lê nhỏ bé không gây được sóng gió gì đâu, đừng vì chuyện này mà làm phiền nhã hứng dùng bữa của chúng ta." Tây Vương Mẫu cũng nghĩ vậy, năm đó Thập Nhị Tổ Vu còn sống cũng không dám bất kính với Tô Mặc, một tộc Cửu Lê không đáng lo ngại.

Đúng lúc này, Hồng Vân từ bên ngoài bước vào, liếc nhìn Tô Mặc một cái, không nói lời nào, quay người đi ra ngoài.

Đi theo Tô Mặc quá lâu, chỉ một ánh mắt Tô Mặc đã biết có chuyện gì xảy ra.

"Mười Đại Vu đến núi Thái Huyền nộp mạng rồi!" Tô Mặc nhẹ nhàng nói.

Ngay sau đó, một viên châu đen từ bên ngoài bay vào, rơi vào lòng bàn tay Tô Mặc. … Ngay sau đó, Hoàng Đế hiện thân từ trong viên châu đen, rơi xuống đất, lập tức cúi đầu bái Tô Mặc.

Tô Mặc giơ tay nói: "Đứng dậy đi!" Hoàng Đế sau đó đứng dậy sang một bên, ra vẻ muốn nói lại thôi, nhìn Tô Mặc mấy lần.

Hắn đang suy nghĩ làm thế nào để thuyết phục Tô Mặc, để Tô Mặc đích thân ra tay can thiệp vào cuộc chiến giữa thị tộc Hữu Hùng và tộc Cửu Lê.

Hoàng Đế hiện đang ở núi Thái Huyền, quả thực không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vô số người của tộc Hữu Hùng đang bị tộc Cửu Lê tàn sát.

Là thủ lĩnh của thị tộc Hữu Hùng, tự nhiên không thể ngồi yên không quan tâm, nhưng Tô Mặc lại không có ý định giúp đỡ, khiến hắn cảm thấy trong lòng bất an.

“Sao vậy!

Đối phó tộc Cửu Lê sao?” Tô Mặc lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Hoàng Đế.

Hoàng Đế chớp mắt mấy cái, rồi nói: “Tộc Cửu Lê đã bị đánh bại, nhưng cuối cùng lại xông ra mười Đại Vu thực lực siêu quần, đồ nhi không địch lại, nên mới đến núi Thái Huyền.” “Thị tộc Hữu Hùng hiện là bộ lạc có thực lực mạnh nhất của Nhân tộc, nếu thị tộc Hữu Hùng bị Cửu Lê đánh bại, thế lực của Nhân tộc ở Hồng Hoang sẽ tan rã, Vu tộc sẽ trở thành chúa tể của đại địa Hồng Hoang!” “Vu tộc xưa nay tàn bạo vô đạo, nếu thống trị đại lục Hồng Hoang, e rằng sẽ tấn công núi Thái Huyền, cho nên xin núi Thái Huyền ra tay tương trợ, trấn sát tộc Cửu Lê!” Các Thánh nhân khác cũng phân phân nhìn về phía Tô Mặc, chờ đợi câu trả lời của y.

Hắn biết Hoàng Đế phân tích có lý, nhưng để núi Thái Huyền tham gia vào cuộc chiến của thị tộc Hữu Hùng và tộc Cửu Lê, hai bộ lạc này đều không có tư cách đó.

Lúc này, nơi đây đã trở thành địa ngục của sát lục, thực sự thể hiện được hung uy của đệ nhất sát trận Hồng Hoang!

“Thiên địa vạn vật, mỗi thứ đều có định số, đây là kiếp nạn của ngươi và tộc Hữu Hùng, có thể thuận lợi vượt qua hay không, phải xem tạo hóa của ngươi!” Tô Mặc không nhanh không chậm nói, nghe mà lòng Hoàng Đế lạnh toát, xem ra thị tộc Hữu Hùng sắp biến mất khỏi Hồng Hoang.

“Nếu không có núi Thái Huyền che chở, huy hoàng của Nhân tộc sẽ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, hy vọng sư phụ có thể chỉ cho đồ nhi một con đường sáng!” Hoàng Đế không cam lòng nói.

Tô Mặc nhíu mày, nhìn Hoàng Đế nói: “Theo ta đi!” Hoàng Đế thấy giọng điệu của Tô Mặc có chút nới lỏng, trong lòng không khỏi

thả lỏng, đi theo sau hắn ra ngoài. … Dưới chân núi Thái Huyền.

Một đám hắc khí xuất hiện trên không, ngay sau đó thấy mười bóng đen rơi xuống chân núi, chính là mười Đại Vu.

"Hình Thiên, chúng ta về thôi!" Cửu Phượng nói, một tay từ phía sau nắm lấy Hình Thiên.

Nơi này không phải là nơi có thể tùy tiện gây rối!

Núi Thái Huyền, tổ địa của Nhân tộc!

Người từng khiến Thập Nhị Tổ Vu tâm phục khẩu phục, đang tu hành ở đây, sao có thể chọc vào được?

Trên chín tầng trời, tiếng sấm vang dội, tia chớp bảy màu từ bầu trời âm u xẹt qua.

Tiên khí quanh núi Thái Huyền lượn lờ, mây bay về phía không trung, mỗi loại mây màu đều do tiên khí vô cùng mạnh mẽ ngưng kết thành.

Núi Thái Huyền qua sự kinh doanh không ngừng của Tô Mặc, linh khí và tiên khí ở đây không thể so sánh, phàm là người mới đến, liền có thể lập tức cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, có lợi cho người tu hành.

"Năm đó Thập Nhị Tổ Vu chỉ là nể mặt Tô Mặc mấy phần thôi, lẽ nào thật sự sợ hắn sao?" Hình Thiên giận dữ nói.

Trong mười Đại Vu, tính khí của Hình Thiên như lửa đất, trong nháy mắt sẽ bùng nổ.

Chém giết Hoàng Đế!

Chương 117

San bằng thị tộc Hữu Hùng!

Đây là mấu chốt cho sự quật khởi của Vu tộc, tranh đoạt khí vận của Nhân tộc, không dung bất kỳ sai sót nào!

"Giao Hoàng Đế ra, nếu không ta sẽ bổ núi Thái Huyền làm đôi!" Hình Thiên khoác lác nói.

Các Đại Vu khác nhìn hắn, từng người lộ ra vẻ kinh hãi, Hình Thiên gây rối ở núi Thái Huyền, là tự tìm đường chết!

Ngay sau đó, như gió tan biến trên không.

Hình Thiên vốn là sinh vật đơn bào, đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, thấy các Đại Vu khác rời đi, không hề cảm thấy có gì không ổn, ngược lại càng làm tới.

Bất thình lình, thân thể hắn không ngừng cao lên, dường như vô cùng vô tận, muốn đâm thủng trời một cái lỗ lớn.

Dục dữ Thái Huyền thí bỉ cao!

Trong nháy mắt, mắt hắn gần như ngang bằng với núi Thái Huyền, Can Thích trong tay giơ cao, trên không xẹt qua một vùng hắc khí, nhanh chóng bay về phía núi Thái Huyền.

Ngay sau đó, Can Thích hạ xuống, sắp bổ núi Thái Huyền ra.

Lúc này, bầu trời đột nhiên tối sầm, dường như bị một tấm màn khổng lồ che phủ.

"Đồ cuồng vọng to gan, núi Thái Huyền há là nơi ngươi gây rối, không mau lui xuống!" Một giọng nói vô cùng dữ dội từ xa truyền đến.

Ngay sau đó, một cơn gió mạnh như sóng to gió lớn thổi tới, gần như thổi bay Hình Thiên không đứng vững.

Vù vù vù!

Lại một trận gió cuồng bạo rung trời chuyển đất, quét tới, dường như muốn thổi bay Hình Thiên.

Xoẹt!

Can Thích trong tay Hình Thiên hạ xuống, cũng trong nháy mắt cuốn theo một luồng cuồng triều, hai luồng gió lớn va chạm, phát ra tiếng nổ vang như sấm.

Sau đó trời đất trở lại bình thường, khí tức ổn định. … Yêu Sư Côn Bằng đứng trên mây, một thân hắc khí như thủy triều cuộn về phía trước, hai đạo ánh mắt lăng lệ vô cùng, rơi xuống người Hình Thiên.

“Ta còn tưởng là ai?

Nguyên là Yêu Sư Côn Bằng đã thần phục Nhân tộc!” “Yêu tộc năm đó giết vô số tộc nhân của ta, hôm nay chính là lúc nợ máu trả bằng máu!” Hình Thiên gầm lên một tiếng, Can Thích trong tay chém về phía Yêu Sư Côn Bằng, mặt không hề sợ hãi.

Kẻ ngang ngược sợ kẻ ngốc, kẻ ngốc sợ kẻ ác, kẻ ác sợ kẻ không cần mạng!

Hình Thiên tuy tu vi không bằng Yêu Sư Côn Bằng, nhưng khí thế như hồng, áp đảo Yêu Sư Côn Bằng một bậc.

Ầm!

Trong khoảnh khắc Can Thích vung lên, từng đám ma khí đen tụ tập quanh Hình Thiên, trở nên ngày càng mạnh.

Yêu Sư Côn Bằng cảm thấy một áp lực vô cùng mạnh mẽ, bao

trùm trên đầu hắn, khiến người ta nghẹt thở!

Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Một Đại Vu không thể có Vu thuật mạnh mẽ như vậy, thân là Yêu sư, thực lực chỉ dưới Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, từng chiến đấu với Tổ Vu mạnh nhất của Vu tộc, chỉ có Tổ Vu mới có thể bộc phát thực lực như vậy.

Mặt Hình Thiên đằng đằng sát khí, Can Thích chém về phía Yêu Sư Côn Bằng, một đạo rìu quang xẹt qua bầu trời, Yêu Sư Côn Bằng lại bị thương.

Trong nháy mắt!

Hắc khí không ngừng tuôn vào cơ thể Hình Thiên, Hình Thiên cảm thấy pháp lực vô cùng vô tận.

Ngay sau đó, trên khuôn mặt đen đỏ lộ ra nụ cười vui mừng như điên, bởi vì hắn đã đột phá Đại Vu, tu luyện thành Tổ Vu. … Trong Ngọc Hư Cung.

Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ phẳng lặng như giếng cổ, nhưng trong lòng lại khẽ cười, mười Đại Vu của Vu tộc tái hiện Hồng Hoang, chính là do ông âm thầm sắp đặt.

Thực lực của núi Thái Huyền ngày càng mạnh mẽ, nếu để Hoàng Đế dẫn dắt thị tộc Hữu Hùng đánh bại Xi Vưu và tộc Cửu Lê, thế lực của Tô Mặc sẽ trở nên càng mạnh hơn, càng khó đối phó.

Nay Hình Thiên đột phá huyền quan, bước vào hàng ngũ Tổ Vu, cũng là do ông âm thầm tương trợ.

Hồng Quân Lão Tổ thân là vạn tiên chi tổ, muốn giúp một Đại Vu biến thành Tổ Vu, cũng không phải là chuyện gì không thể tưởng

tượng nổi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cũng cười rạng rỡ, Hình Thiên bước vào hàng ngũ Tổ Vu, thế lực của tộc Cửu Lê trở nên càng mạnh hơn, thất bại của thị tộc Hữu Hùng sẽ trở thành định mệnh.

Quan trọng nhất, Hình Thiên trở thành Tổ Vu dưới chân núi Thái Huyền, như tát một cái thật mạnh vào mặt Tô Mặc.

Vu tộc đột phá cực hạn ở tổ địa của Nhân tộc, trở thành Tổ Vu, truyền ra ngoài núi Thái Huyền sẽ trở thành trò cười.

Chương 118

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân vẻ mặt lúng túng, từ khi vào Ngọc Hư Cung, Hồng Quân Lão Tổ không hề nhìn thẳng vào họ, không khí nhất thời vô cùng khó xử.

"Trận chiến này tộc Cửu Lê tất thắng!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cưỡng ép chen vào, muốn phá vỡ không khí lúng túng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng nói theo: "Nhân tộc muốn phân cao thấp với Vu tộc, tất bại không nghi ngờ!" Mặc áo giáp vàng, mặc áo giáp bạc, nịnh hót không bao giờ sai!

Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ hơi dịu lại, giơ tay ra hiệu cho hai người ngồi xuống, sự lạnh nhạt trước đó là một lời cảnh cáo. … Trên núi Thái Huyền.

Hà quang bảy màu lơ lửng xung quanh, đỉnh núi phát ra một vùng ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Trong vạn ngàn ánh sáng, mây bay biến ảo khôn lường, còn có thần điểu hỏa phượng bay lượn, toàn thân lửa cháy như thủy triều, nửa bầu trời đều biến thành màu đỏ rực.

Hình Thiên đột phá thành Tổ Vu, Can Thích chém bị thương Yêu Sư Côn Bằng thân là Chuẩn Thánh, trong nháy mắt tự tin bùng nổ, muốn san bằng núi Thái Huyền.

Yêu Sư Côn Bằng bị thương, thân là Yêu tộc tu vi thâm hậu, vừa nhìn đã biết sau lưng có uẩn khúc khác, liền biến mất trên không.

Gào!

Hình Thiên gầm lên một tiếng, tiếng vang chín tầng trời, nhưng núi Thái Huyền vẫn không hề lay động.

Chỉ thấy hắn vung Can Thích, chém xuống từ không trung.

Ánh rìu như sao băng xẹt qua bầu trời, rơi xuống đỉnh núi Thái Huyền, nơi đó chính là cung điện tu luyện của Tô Mặc.

Trong nháy mắt, ánh rìu liền bị ánh sáng bảy màu bao vây.

Mây bay lượn, hỏa phượng bi minh!

Giữa trời đất, một luồng sát khí hủy thiên diệt địa mạnh mẽ, tựa như nước sông Ngân Hà đổ ngược xuống, dường như muốn nhấn chìm núi Thái Huyền.

Trong nháy mắt, trên đỉnh núi Thái Huyền.

Mây bay nở ra hàng ngàn vạn kim liên, hỏa phượng hóa thân thành một đám lửa bay, khí thế ngút trời.

Kim liên ở trong lửa bay, không hề trong nháy mắt hóa thành tro bụi, ngược lại càng nở rộ rực rỡ.

Một Tổ Vu nhỏ bé, muốn phá vỡ kết giới của núi Thái Huyền, chẳng khác nào châu chấu đá xe!

Mặt Hình Thiên giận dữ, Can Thích trong tay lại vung xuống, va vào kết giới bảy màu, phát ra tiếng nổ vang như sấm.

Ngay sau đó, một đạo kim quang đột phá kết giới bảy màu, lao về phía Hình Thiên, nhanh như điện, sát khí như thủy triều.

Kim quang rực rỡ, như mặt trời tái hiện.

Ngay sau đó, một thanh kim kiếm tỏa ra ánh sao, linh lực phân tán, bay về phía trước!

Bảo vật trấn sơn của núi Thái Huyền!

Thái Huyền Kiếm bộc phát ra sức mạnh vô tận, hủy diệt, một luồng sát khí hủy thiên diệt địa.

Vù vù vù!

Kiếm khí của Thái Huyền Kiếm như phi đao lợi nhận, rơi xuống người Hình Thiên, máu tươi bay tung tóe, như mưa rào.

Ma thần thì sao?

Tổ Vu thì thế nào?

Dưới Thái Huyền Kiếm, nhỏ bé vô cùng, không đáng nhắc đến!

Kiếm khí của Thái Huyền Kiếm kích động như thủy triều, nhưng không bằng một phần vạn của Thái Huyền Kiếm!

Hình Thiên tuy đầu óc đơn giản, lúc này cũng biết núi Thái Huyền không phải là nơi gây rối, lập tức nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng, núi Thái Huyền há là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Thái Huyền Kiếm kim quang rực rỡ, đuổi theo sát nút!

Một đại Tổ Vu sắp trong nháy mắt vẫn lạc, hóa thành hư vô!

Bất thình lình, một luồng khí tức nếu có nếu không, từ ngàn vạn dặm xa, lại làm chậm tốc độ của Thái Huyền Kiếm.

Hình Thiên thoát một kiếp, không còn do dự, như điên cuồng lao về phía trước.

Trên đỉnh Thái Huyền.

Một đôi mắt âm hàn rực rỡ như sao, nhìn xuống chân núi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Tự cho là mình thông minh, nghĩ rằng những hành động nhỏ nhặt, bản tôn không biết sao, nếu đã muốn tuyên chiến với núi Thái Huyền, vậy bản tôn phụng bồi tới cùng!" Tô Mặc lạnh lùng nói.

Chương 119

Ngay sau đó, Thái Huyền Kiếm treo trên đầu, thân kiếm được mây lành bảy màu bao quanh, uy lực vô cùng.

"Hoàng Đế, cứ mang Thái Huyền Kiếm xuống núi là được!" Tô Mặc nói, mắt vẫn nhìn về phía trước, như đang suy tư.

Hoàng Đế ngẩn ra một lúc, tưởng mình nghe nhầm.

Tô Mặc muốn giao bảo vật trấn sơn của núi Thái Huyền cho hắn, nghe như đang nằm mơ giữa ban ngày.

"Thái Huyền Kiếm là vạn kiếm chi tông!

Mang nó xuống núi, tộc Cửu Lê không ai có thể ngăn cản!" Tô Mặc nói xong, liền quay người đi vào cung điện, sau lưng mây lành bao quanh, mãi không tan.

Ngay sau đó, Thái Huyền Kiếm rơi xuống bên cạnh Hoàng Đế, trong nháy mắt bay đi, hướng về tổ địa của thị tộc Hữu Hùng.

Lúc này, nơi đó đã biến thành địa ngục trần gian, khắp nơi là tiếng kêu thảm thiết như quỷ, xen lẫn tiếng cười điên cuồng của những gã khổng lồ Cửu Lê.

Yêu tộc gian trá vô cùng, Vu tộc tàn bạo bất nhân!

Trên ngọn lửa hừng hực, những gã khổng lồ Cửu Lê tay cầm những người Nhân tộc còn sống, đặt lên ngọn lửa nướng, một mùi thịt người cháy khét ập đến.

Không đợi thịt người nướng chín, liền xé xác, trộn với máu tươi ăn sống nuốt tươi.

Trong hang động, Xi Vưu đang tổ chức tiệc mừng công.

Lần này tuy có nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng đã đánh bại thị tộc Hữu Hùng, tuy Hoàng Đế nhặt lại được một mạng, nhưng cũng đã trở thành tư lệnh không quân, không làm nên chuyện gì.

"Vu tộc quật khởi!

Quang diệu vạn đại!" "Vu tộc quật khởi!

Quang diệu vạn đại!" "Vu tộc quật khởi, quang diệu vạn đại!" Xi Vưu dẫn đầu hô to, người của tộc Cửu Lê cũng hô theo, trong chốc lát, tiếng vang như chuông lớn, truyền khắp tổ địa của thị tộc Hữu Hùng.

Tộc Hữu Hùng như cừu non chờ làm thịt, tuyệt vọng vô cùng chờ đợi cái chết giáng lâm.

Khoảnh khắc sau, tổ địa của thị tộc Hữu Hùng, chìm vào sự im lặng đáng sợ, những gã khổng lồ Cửu Lê cũng ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc cứng lại như sắt.

Một vùng huyền hoàng chi khí phủ trời che đất hạ xuống, tựa như cuồng phong bão táp.

Vùng huyền hoàng chi khí này mang theo một khí trường mạnh mẽ hủy diệt tất cả, tựa như một cái chuông vàng úp trên đầu mọi người.

Trên mây, ngoài mây trắng.

Hoàng Đế chân đạp mây lành, tay cầm Hoàng Đế Kiếm, bên cạnh có một thanh kim kiếm uy lực vô cùng, quang mang vạn trượng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tu vi của Hoàng Đế đột nhiên tăng trưởng, mạnh hơn trước gấp mấy chục lần, thậm chí trăm lần.

Dựa vào cây lớn dễ hóng mát!

Có sự gia trì của Thái Huyền Kiếm, tu vi của Hoàng Đế tăng vọt, từ Đại La Kim Tiên bước vào Chuẩn Thánh, không có gì lạ.

Ngay sau đó!

Thái Huyền Kiếm treo cao giữa không, vô số kiếm khí như mưa sao băng rơi xuống, kim quang điểm điểm, sát khí cuồn cuộn!

Vù vù vù!

Mưa kiếm rơi xuống người những gã khổng lồ Cửu Lê, trong nháy mắt liền cắt nát thân thể họ, máu thịt bay tứ tung ngã xuống.

Chỉ trong chốc lát!

Những gã khổng lồ Cửu Lê chết hơn một nửa, cuộc tàn sát vẫn tiếp diễn, kiếm khí của Thái Huyền Kiếm ngày càng mạnh.

Thái Huyền Kiếm hiện thế!

Có người ngồi không yên, rục rịch.

Có người đã mưu tính, cho những chuyện sau này.

Giữa không trung, sát khí giăng đầy như mây, bao trùm toàn bộ vùng đất của Hữu Hùng Thị.

"Hoàng Đế, không trốn trong Thái Huyền Sơn làm rùa rụt cổ, lại dám quay về à!" "Tổ địa của Hữu Hùng Thị, giờ đã là địa bàn của bản đại vương rồi!" Xi Vưu cười ngạo nghễ, đôi mắt đằng đằng sát khí nhìn thẳng về phía Hoàng Đế.

Đám người phía sau cũng phá lên cười ngông cuồng, Hoàng Đế dù có Thái Huyền Kiếm trợ trận thì sao chứ, làm sao có thể là đối thủ của bọn chúng.

Hai Tổ Vu sâu không lường được!

Chín Đại Vu lúc nào cũng có thể đột phá cảnh giới để trở thành Tổ Vu, thực lực hùng mạnh đến mức khiến người ta phải kinh hãi.

Giữa hai hàng lông mày Hoàng Đế, sát khí dâng trào như sóng dữ.

Tộc nhân Hữu Hùng bị tộc Cửu Lê tàn sát như vậy, trong lòng hắn lúc này ngập tràn mối hận vô cùng vô tận.

Chương 120

Chém Xi Vưu!

Diệt Cửu Lê!

Bây giờ, cách duy nhất cũng chỉ có thể làm như vậy.

Trong khoảnh khắc, kiếm khí của Thái Huyền Kiếm càng lúc càng cường đại, từng luồng kiếm khí ngưng tụ thành một thanh tiên kiếm thiên hạ vô song.

Uy lực của nó mạnh mẽ, hoành tuyệt cổ kim!

Rẹt rẹt rẹt!

Từng luồng kiếm khí vàng óng rực rỡ, rơi xuống như một trận mưa kiếm, lại thêm một mảng lớn tộc nhân Cửu Lê hóa thành máu thịt, nhuộm đỏ tổ địa Hữu Hùng Thị.

"Một Đại La Kim Tiên nho nhỏ, tưởng dựa vào một thanh kiếm là có thể thắng được ta sao, đúng là si tâm vọng tưởng!" Cửu Phượng hét lên một tiếng chói tai, toàn thân ma khí bốc lên ngùn ngụt, hung hãn vô cùng.

Trên tầng mây, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi, mây lành trôi nổi.

Một con thần điểu chín đầu bay lượn trên không, thân dài mấy vạn trượng, trên đôi cánh bảy màu, lông vũ diễm lệ vô cùng.

Sinh vật này chính là chân thân của Cửu Phượng!

Nếu là Tô Mặc mang theo Thái Huyền Kiếm, ả sẽ lập tức cúi đầu xưng thần, nhưng đây lại là Đại La Kim Tiên Hoàng Đế, một kẻ bại tướng dưới tay ả.

Trong chốc lát, Cửu Phượng cất lên một tiếng kêu vang vọng cửu

thiên, há cái miệng lớn, một quả cầu lửa khổng lồ từ trong miệng phun ra, nhanh như gió cuốn điện giật bay về phía Hoàng Đế.

Hỏa Phượng Liệu Nguyên!

Vu thuật mà Cửu Phượng đã tu luyện nhiều năm, nay đã đại thành, trong nháy mắt có thể thiêu cháy tu tiên giả dưới Kim Tiên thành tro bụi.

Đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh, một cơn cuồng phong mạnh mẽ nổi lên từ phía sau, khí thế hung hãn.

Phong trợ hỏa thế!

Lửa phượng trong nháy mắt cháy càng lúc càng lớn, phát ra những tiếng lách tách, tựa như một ngọn núi lửa đang ập về phía Hoàng Đế.

Lúc này, tổ địa Hữu Hùng Thị chẳng khác nào một ngọn đuốc khổng lồ, hoa cỏ cây cối trên mặt đất đều bốc cháy.

Ánh lửa ngút trời, dường như cả bầu trời cũng sắp bị thiêu rụi.

"Hỏa Phượng Liệu Nguyên lợi hại thật, xem ra Cửu Phượng sắp gia nhập vào hàng ngũ Tổ Vu rồi!" Tướng Liễu vẻ mặt vui mừng nói.

Hoàng Đế bị lửa phượng bao vây tầng tầng lớp lớp, ngọn lửa bùng cao, thế lửa hung mãnh, dường như muốn thiêu Hoàng Đế thành tro bụi.

Hoàng Đế thần sắc thản nhiên, Hoàng Đế Kiếm chém xuống.

Nhưng chẳng có tác dụng gì.

Ầm ầm ầm!

Thái Huyền Kiếm phát ra tiếng kiếm minh như sấm rền!

Ngay sau đó, Thái Huyền Kiếm bay lên không, kiếm mang cấp tốc hạ xuống, chém về phía ngọn lửa phượng ngút trời.

Trong chớp mắt!

Xi Vưu và mấy gã Đại Vu sắc mặt đột biến, không tự chủ được mà lộ ra vẻ kinh hoàng.

Trong khoảnh khắc không kịp phản ứng, trên không trung vang lên một tiếng kêu bi thảm, mưa máu bay tứ tung, thi thể Cửu Phượng rơi xuống.

Uỳnh một tiếng!

Mặt đất lập tức bị nện ra một cái hố sâu.

Thái Huyền Kiếm!

Uy lực của vạn kiếm chi tông, còn lợi hại hơn Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ đến mấy trăm lần.

Tru Tiên Kiếm cần phải kết thành Tru Tiên Kiếm Trận mới có thể bộc phát ra uy lực vô cùng vô tận.

Thái Huyền Kiếm chỉ với một nhát đã khiến một Đại Vu có thực lực sánh ngang Tổ Vu phải vẫn lạc, sao có thể không khiến người ta thán phục.

Cửu Phượng bị giết, trong mắt Tướng Liễu lửa giận bùng lên.

Hắn và Cửu Phượng vẫn luôn tu hành cùng nhau, giao tình không hề nông cạn, vì vậy hắn muốn báo thù cho Cửu Phượng.

"Để ta ra tay, xem Thái Huyền Kiếm có thể chém được mấy người!" "Dù sao hôm nay Hoàng Đế không chết, Vu Tộc thất bại, ta cũng khó thoát khỏi cái chết, chi bằng bây giờ liều một phen!" Tô Mặc cười, nhưng phối hợp với ngoại hình khủng bố lại hiển đắc vô cùng dữ tợn.

Tướng Liễu hóa thân thành cự xà chín đầu, dẫn đầu lao về phía Hoàng Đế, nói chính xác hơn là kẻ đi nộp mạng đầu tiên.

Thân rắn màu đen to lớn như núi Bất Chu, chín cái đầu khổng lồ vô cùng, che cả trời đất.

Chương 121

Tổ địa Hữu Hùng Thị trong nháy mắt biến thành đêm đen, chỉ có những khe hở giữa các đầu rắn mới lọt xuống được một tia sáng trời.

Đùng đùng đùng!

Thái Huyền Kiếm chém xuống, đầu rắn của Tướng Liễu lăn xuống như thiên thạch, rơi xuống mặt đất.

Một cái!

Hai cái!

Ba cái!...

Trong khoảnh khắc, Tướng Liễu chỉ còn lại một cái đầu rắn.

Máu tanh bay đầy trời, tựa như nước từ cửu thiên đổ xuống.

Những cái đầu rắn bị chém lìa kia còn đang ngọ nguậy, muốn bay lên không trung.

Pằng pằng pằng!

Một loạt tiếng nổ vang vọng không trung, những cái đầu rắn bị chém lìa đó phát nổ giữa trời, máu thịt bầy nhầy.

Tướng Liễu sắc mặt kinh hãi, vu thuật mà hắn khổ công tu luyện nhiều năm cứ như vậy bị Thái Huyền Kiếm phá giải.

Vẻ kinh hãi trên mặt hắn chỉ tồn tại trong chốc lát rồi vĩnh viễn đông cứng lại.

Thái Huyền Kiếm chém xuống, sát khí tung hoành!

Lộc cộc!

Cái đầu cuối cùng của Tướng Liễu lăn đi như một hòn đá, một

dòng máu đen đặc màu xanh lục tựa như mưa rào trút xuống.

Cửu Phượng bị chém!

Tướng Liễu bị giết!

Các Đại Vu còn lại lập tức trở nên kinh hãi khiếp vía, dừng bước không dám tiến lên, trong lòng manh nha ý định rút lui.

Đại Vu thì đã sao?

Tổ Vu cũng sẽ phải trở thành vong hồn dưới Thái Huyền Kiếm! ...

Cung Tử Tiêu.

Hồng Quân Lão Tổ sắc mặt hơi thay đổi, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử thì không còn bình tĩnh được nữa, không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Tô Mặc người không có mặt, chỉ dựa vào một thanh Thái Huyền Kiếm mà trong nháy mắt đã chém giết hai danh Đại Vu.

Nếu như Tô Mặc đích thân đến chiến trường...

Chuyện sau đó họ không dám tưởng tượng, cũng không thể tưởng tượng nổi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn thấy mọi chuyện xảy ra ở tổ địa Hữu Hùng Thị, trong lòng không khỏi sợ hãi, thậm chí còn sinh ra một tia hối hận.

Hồng Quân Lão Tổ ra tay, cũng không được đến mức này đâu nhỉ!

Sự cường đại của Thái Huyền Kiếm, đủ để miểu sát vô số chí bảo pháp khí giữa trời đất, xứng đáng là độc nhất vô nhị!

"Lão sư, con không thể ngồi yên không quan tâm được nữa, cứ thế này, tộc Cửu Lê sẽ bị tàn sát hết mất!" "Tô Mặc tuy không hiện thân, nhưng Thái Huyền Kiếm xuất hiện tại tổ địa Hữu Hùng Thị, chứng tỏ

Thái Huyền Sơn đã tham gia vào trận chiến này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cực kỳ không bình tĩnh nói, mắt thấy ván cờ do mình bày ra sắp sụp đổ trong nháy mắt, ai cũng không thể dửng dưng được.

Lão Tử tiếp lời: "Lão sư, con có thể âm thầm tương trợ Xi Vưu, chỉ cần không để lộ thân phận, Tô Mặc và Thái Huyền Sơn cũng không làm gì được!" Hồng Quân Lão Tổ ngồi yên như bàn thạch, hồi lâu không nói lời nào. ...

Có những lúc, không nói gì chính là ngầm cho phép.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử hiểu rõ tâm tư của Hồng Quân Lão Tổ, liền xoay người rời khỏi cung Ngọc Hư, hướng về tổ địa Hữu Hùng Thị.

"Lão Tổ, con cũng xin cáo lui!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói, nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ mặt không biểu cảm, hai mắt nhắm nghiền, dường như không nghe thấy lời hắn nói.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đi cũng không được, ở lại cũng không xong, đành phải đứng trơ ra như hai khúc gỗ.

Trên đại điện, không khí dị thường nặng nề. ...

Thái Huyền Sơn.

Chương 122

Tô Mặc ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, thần sắc bình tĩnh nhìn xuống mọi người trong đại điện.

Tây Vương Mẫu và Yêu Sư Côn Bằng, cùng với Hồng Vân và các Đại La Kim Tiên của Thái Huyền Sơn đều tụ tập đông đủ.

Mọi chuyện xảy ra ở tổ địa Hữu Hùng Thị cũng đã kinh động đến họ, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Tô Mặc, dường như câu trả lời đã viết sẵn trên mặt hắn.

Tô Mặc thần sắc như thường, cong ngón tay khẽ gõ, ánh mắt dừng lại trên người Tây Vương Mẫu, ngay sau đó trên mặt hiện lên ý cười.

Tây Vương Mẫu đã có tu vi Chuẩn Thánh, chỉ một bước nữa là có thể thành Thánh, nhưng một bước này đã đi qua nhiều năm mà vẫn chưa nhập Thánh được.

Từ Chuẩn Thánh đến Thánh Nhân, tu vi, khí vận, thiên kiếp cần thiết ở giữa... thiếu một thứ cũng không được!

Thiên thời địa lợi nhân hòa!

Mới có khả năng một bước nhập Thánh.

Ta đã dò xét thiên đạo, cơ duyên nhập Thánh của Tây Vương Mẫu đã đến, chính là trận chiến Trục Lộc giết chóc vô số này.

Chứng đạo nhập Thánh, việc giết chóc là khó tránh khỏi, cũng là con đường phải đi qua để nhập Thánh!

"Tây Vương Mẫu, lập tức đến tổ địa Hữu Hùng Thị!

Trợ giúp Hoàng Đế một tay!" Tô Mặc cười nói.

Sau khi Tô Mặc hóa thành vô số Huyết Thần Tử, ba vị Thánh nhân phản ứng ngay lập tức, phân phân vận chuyển thần thông chí bảo, trong nháy mắt quét ngang vũ trụ, thanh lý vô số hư ảnh.

Mọi người trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, Tô Mặc đang đùa sao?

Lúc này, ở tổ địa Hữu Hùng Thị, có Xi Vưu và Hình Thiên là hai Đại Tổ Vu, tu vi tinh thâm, vô cùng khó đối phó.

Tuy nhiên, đó không phải là điều đáng sợ nhất, điều khiến người ta kinh hồn bạt vía nhất chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, thực lực của hai vị Thánh Nhân này còn đáng sợ hơn.

Tô Mặc để Tây Vương Mẫu một mình đến tổ địa Hữu Hùng Thị, chẳng khác nào đi nộp mạng.

"Chủ nhân, ta nguyện ý đi cùng Tây Vương Mẫu đến tổ địa Hữu Hùng Thị!" Yêu Sư Côn Bằng ra khỏi hàng nói.

Hình Thiên dùng Càn Thích làm bị thương Yêu Sư Côn Bằng, bây giờ Tây Vương Mẫu và Thái Huyền Kiếm xuất động, hắn cũng nhân cơ hội đi báo thù, rửa sạch mối nhục trước đó.

Tô Mặc thản nhiên cười nói: "Côn Bằng, lần này đến tổ địa Hữu Hùng Thị, chỉ cần Tây Vương Mẫu là đủ rồi, ngươi ở lại Thái Huyền Sơn, sau này cần phải cùng ta đi một chuyến xa." Yêu Sư Côn Bằng trong lòng tuy không vui, nhưng trên mặt không dám có bất kỳ sự bất mãn nào, khẽ gật đầu.

Sau đó, mọi người lần lượt lui ra.

Thiên mệnh không thể trái, mệnh lệnh của Tô Mặc càng không thể trái! ...

Tổ địa Hữu Hùng Thị.

Lúc này, chín Đại Vu đã chết năm, bốn Đại Vu còn lại bị trọng

thương, nằm trên đất thoi thóp.

Giữa trời đất, một bầu không khí tiêu điều, sắc bén như dao.

“Giết huynh đệ của ta!

Ta muốn nợ máu trả bằng máu!” Hình Thiên gầm lên một tiếng giận dữ, lao về phía Hoàng Đế.

Trong nháy mắt, thân hình cao vạn trượng, đứng trên đất như một cây cột chống trời, hai mắt lửa giận bùng cháy.

Hoàng Đế không nói một lời, đứng trên tầng mây như một tấm bia đá vàng óng rực rỡ, toàn thân cũng được bao bọc bởi luồng Huyền Hoàng chi khí mạnh mẽ.

Huyết Thần Tử của Tô Mặc không chỉ số lượng tăng vọt gấp mười, mà tốc độ độn cũng bùng nổ, ba vị Thánh nhân chỉ hơi dừng lại một phần nghìn giây, Huyết Thần Tử đã tứ tán khắp mọi ngóc ngách Hồng Hoang.

Vút!

Thái Huyền Kiếm bay lên không trung chém xuống, lập tức đánh tan luồng sát khí đó, biến mất không còn tăm hơi!

Vù vù vù!

Càn Thích trong tay Hình Thiên múa vun vút, một luồng ánh búa lại lần nữa hạ xuống, dường như muốn chém rách bầu trời.

Ánh trời đột nhiên lóe lên, một luồng hỗn độn chi khí bốc lên.

Lúc này, Xi Vưu cũng tiến lên trợ trận, uy lực của Thái Huyền Kiếm hoàn toàn áp chế uy lực của Càn Thích!

Bất chợt, một luồng đao quang màu đỏ máu xuyên qua tầng mây, vượt qua gió giật, rơi xuống đỉnh đầu Hoàng Đế.

Huyền Hoàng chi khí không ngừng tỏa ra từ thân kiếm của Thái Huyền Kiếm, ngăn cản Xi Vưu Đao và sát khí của Càn Thích ở bên ngoài.

Thái Huyền Kiếm!

Chương 123

Sát phạt chi lực, thiên hạ đệ nhất!

Năng lực bảo vệ, cũng đứng đầu Hồng Hoang!

Dưới sự tấn công hợp lực của hai Đại Tổ Vu, Hoàng Đế vẫn an toàn, ngược lại bọn họ có vẻ hơi hụt hơi.

Trên cửu thiên, mây giăng vạn dặm, phiêu diêu như hư ảo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử thấy hai Đại Tổ Vu hợp lực mà không hạ được Hoàng Đế, liền quyết định ra tay tương trợ.

Bàn Cổ Phiên là tiên khí thượng cổ, bên trong trấn áp vô số thần ma thượng cổ, tuy chân thân đã bị phá, nhưng hồn phách không tan, oán niệm cực sâu, uy lực bộc phát ra kinh thiên động địa.

Hồng Quân Lão Tổ đã dặn đi dặn lại, hai người không được để lộ thân phận.

Tộc Cửu Lê là hậu duệ của Vu Tộc, làm việc vốn tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn.

Nếu thần ma giáng thế, chắc chắn sẽ không ai nghi ngờ hành vi của họ, gieo rắc thủ đoạn bỉ ổi như vậy, đâu phải là đạo của Thánh Nhân!

Trong chớp mắt!

Bàn Cổ Phiên tựa như một ma quật mở ra, vô số hung linh do linh hồn của thần ma thượng cổ huyễn hóa thành, lao về phía vùng đất của Hữu Hùng Thị.

Lập tức, trời đất một mảnh u ám, nhật nguyệt vô quang, vạn vật khô héo, dường như tận thế giáng xuống Hồng Hoang.

Hung linh thượng cổ đổ ra như nước thủy triều, kết giới do Huyền Hoàng chi khí ngưng tụ thành dường như sắp bị xé rách.

Mục đích đã đạt được, tiếp tục đánh hạ khứ cũng không có lợi, Tô Mặc dứt khoát mời Hồng Quân ra, quát lui Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

"...Từ đâu ra nhiều hung linh như vậy?" Hoàng Đế thầm nghĩ, tay nắm chặt Hoàng Đế Kiếm, trong lòng dấy lên gợn sóng.

Hai Đại Tổ Vu!

Hai vị Thánh Nhân!

Một đám hung linh thượng cổ!

Cả đám cùng tấn công, chỉ để chém giết Hoàng Đế, hủy diệt Thái Huyền Kiếm, khiến Thái Huyền Sơn không bao giờ gượng dậy nổi!

Pằng pằng pằng!

Hung linh thượng cổ đâm vào kết giới do Huyền Hoàng chi khí ngưng tụ, kết giới dần dần xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Sát khí của Xi Vưu Đao thừa cơ xâm nhập, như một mũi tên sắc bén bắn về phía ngực Hoàng Đế, nhưng lại bị kiếm khí của Thái Huyền Kiếm đánh tan ngay lập tức.

"Để xem ngươi chống đỡ được bao lâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Một khi kết giới Huyền Hoàng chi khí bị phá vỡ, Hoàng Đế sẽ trở thành thức ăn của hung linh thượng cổ.

Những hung linh đó sẽ nuốt chửng cả tiên khí của Thái Huyền Kiếm, biến nó thành một thanh tiên kiếm bình thường!

Lão Tử cũng nhìn về phía Hoàng Đế, vẻ mặt đầy ẩn ý.

Một lúc sau, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đột nhiên thay đổi.

Ngoài vạn dặm, một bóng hình uyển chuyển như du long, phiêu dật như kinh hồng, đang bay về phía tổ địa Hữu Hùng Thị… … Trong chớp mắt, Tây Vương Mẫu đã đến không trung trên tổ địa Hữu Hùng Thị, trên mặt lộ ra vẻ hơi tức giận.

Hai Tổ Vu!

Đại chiến với một Đại La Kim Tiên, trong tối còn có hai Thánh Nhân tương trợ, đúng là vô liêm sỉ.

Ngao ngao ngao!

Tiếng kêu thảm thiết của hung linh thượng cổ vang vọng mây xanh, chúng bị giam cầm trong không gian hỗn độn, nay được giải phóng, từng con một không thể chờ đợi lao về phía trước, hung hãn vô cùng.

Trên cửu thiên, sát khí màu đỏ sẫm trôi nổi, tựa như có thêm một dòng sông máu, vô cùng đáng sợ.

Sự tấn công của hung linh thượng cổ ngày càng mãnh liệt, gần như sắp phá vỡ kết giới Huyền Hoàng chi khí.

Sông máu treo ngược, hung linh bùng phát.

Dưới đất, vô số tộc nhân Hữu Hùng Thị và người khổng lồ Cửu Lê bị hung linh hút hết linh khí, lập tức biến thành từng bộ xương khô, hóa thành tro bụi.

“Các ngươi đừng hòng làm càn!” Tây Vương Mẫu lạnh lùng quát.

Ngay lập tức, một tấm gương vàng óng rực rỡ treo cao giữa không trung, phát ra ánh sáng chói mắt như Kim Ô.

Vạn trượng quang mang!

Hóa thành mưa vàng đầy trời, bắn về phía hung linh thượng cổ.

Côn Luân Kính!

Chương 124

Chí bảo pháp khí của Tây Vương Mẫu, chính là khắc tinh của tất cả ác quỷ hung linh giữa trời đất, phàm bị Côn Luân Kính chiếu vào, trong nháy mắt sẽ hóa thành tro bụi, đến một tia hồn phách cuối cùng cũng sẽ tiêu tán.

Trong chớp mắt!

Những hung linh thượng cổ hung thần ác sát kia, như phát điên, lập tức quay người, hung hăng lao trở lại vào trong Bàn Cổ Phiên.

Một loạt tiếng kêu thảm thiết thê lương vô cùng, lại lần nữa phá vỡ sự tĩnh lặng của bầu trời, xung quanh một mảng mây máu cuồn cuộn, sát khí ngút trời.

Tây Vương Mẫu thần sắc ôn hòa, ánh sáng vàng do Côn Luân Kính phát ra càng lúc càng rực rỡ, cũng càng lúc càng mạnh mẽ.

Ánh sáng vàng rơi xuống dòng sông máu do hung linh thượng cổ tạo thành, dòng sông máu lập tức hóa thành tro bụi.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử lại thay đổi, cứ thế này, những hung linh thượng cổ đó sẽ toàn bộ hóa thành tro bụi.

Tuy nhiên, Hồng Quân Lão Tổ đã đặt ra quy tắc, Thánh Nhân không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, nếu thi triển pháp thuật và tiên gia pháp khí, chắc chắn sẽ để lộ thân phận.

“Ta cứ tĩnh quan kỳ biến!

Xem xem Tây Vương Mẫu định làm gì?” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Ngay sau đó, liền thu lại Bàn Cổ Phiên thần thông quảng đại, những hung linh thượng cổ còn lại đã bị Côn Luân Kính chém giết

sạch sẽ.

Hung linh thượng cổ bị đánh lui, áp lực của Hoàng Đế đột nhiên giảm nhẹ, không khỏi thở phào một hơi.

"Đại La Kim Tiên nho nhỏ, cũng dám đấu với bản Tổ Vu, chịu chết đi!" Hình Thiên lại gầm lên một tiếng như sấm sét.

Với tu vi của Hạo Thiên, muốn trực tiếp quan sát cuộc công phạt giữa các Thánh nhân quả thực là si nhân thuyết mộng, nhưng tiếng nổ kinh thiên động địa và những cảnh tượng như thiên tai vô biên vô tận kia đều đã thu vào mắt.

Trong nháy mắt, sắc mặt Hoàng Đế thay đổi, mày nhíu chặt.

Ánh búa lại có thể chém rách kết giới, một luồng sát khí lạnh lẽo trong khoảnh khắc đã đến trước mặt, sát cơ thật mạnh!

Vút!

Một bóng người xuất hiện bên cạnh Hoàng Đế, Thái Huyền Kiếm dường như nhận chủ, rơi vào tay Tây Vương Mẫu.

Rẹt!

Trên mặt Hạo Thiên lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng, nhìn Minh Hà Lão Tổ và Tô Mặc với ánh mắt tràn đầy quang thái khó hiểu.

"Tây Vương Mẫu!" Hình Thiên gầm lên giận dữ.

Hắn không chút do dự lao tới, bổ xuống một búa kinh thiên động địa.

Hắc khí vần vũ, tựa như rắn đen bay lượn trên không trung.

Ánh búa chém xuống, trời như muốn bị xé toạc.

Trong khoảnh khắc, ánh búa rơi xuống đất, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một vết nứt sâu không thấy đáy, một luồng nhiệt khí ngút

trời từ vực sâu bốc lên.

Bất chợt, một con hỏa long từ vực sâu lao ra, bay thẳng lên cửu thiên.

"Diệt!" Tây Vương Mẫu vung tay trái, một luồng sát khí mạnh mẽ như đao, lập tức chém đứt hỏa long.

Mưa lửa đầy trời, địa hỏa bốc lên.

Hỏa long biến mất giữa không trung, lại thấy một luồng ánh búa hạ xuống, chém giết tận tuyệt, lệ khí ngút trời.

Tổ Vu và Chuẩn Thánh cùng một cảnh giới, thực lực hai bên chênh lệch không nhiều, không phân cao thấp.

Tuy nhiên, Tây Vương Mẫu đã thành Chuẩn Thánh từ lâu, Hình Thiên mới gia nhập hàng ngũ Tổ Vu không bao lâu, vì vậy Tây Vương Mẫu đã chiếm thế thượng phong.

Vù vù vù!

Càn Thích múa lên vun vút, trước mặt Hình Thiên một mảng hắc khí bao phủ, như ma thần thượng cổ tái sinh.

Ánh búa lại xuất hiện, chém về phía Tây Vương Mẫu!

Thần cản giết thần!

Phật cản tru phật!

Hình Thiên ôm quyết tâm phải chết, chỉ vì để Vu Tộc một lần nữa trỗi dậy, xưng hùng Hồng Hoang!

Biết rõ Thái Huyền Kiếm lợi hại vô cùng, hắn vẫn không chút do dự tiến lên chém giết, để tranh thủ cơ hội cho Xi Vưu chém giết Hoàng Đế.

Ngay sau đó, Thái Huyền Kiếm chém xuống!

Một vệt máu vọt lên trời, mưa máu bay tứ tung!

Lộc cộc!

Chương 125

Cái đầu to như thiên thạch của Hình Thiên từ trên không rơi xuống, nện vào một ngọn núi, ngọn núi lập tức bị san thành bình địa.

Xi Vưu sắc mặt đột biến, nhìn về phía Hình Thiên, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng.

"Tổ Vu!

Hình Thiên Tổ Vu…" Tộc nhân Cửu Lê dưới đất phát ra tiếng kêu thảm thiết, dường như không dám tin mọi thứ trước mắt đều là sự thật.

Hình Thiên không đầu, vung vẩy Càn Thích trong tay, như phát điên chém loạn khắp nơi, từng luồng sát khí ngập trời.

Ầm ầm ầm!

Vô số ngọn núi bị ánh búa phá hủy, đất rung núi chuyển.

Thế của nó hung mãnh, bá đạo, cương dũng, mang lại cho người ta một cảm giác áp bức đến ngạt thở!

"Kẻ cụt đầu, để xem ngươi chống đỡ được bao lâu!" Tây Vương Mẫu mặt sắc bình tĩnh, Thái Huyền Kiếm treo trên đỉnh đầu, tỏa ra kiếm ý đủ để hủy thiên diệt địa.

"Hôm nay, không ai được ngăn cản việc Vu Tộc ta trỗi dậy!" Từng tiếng nói hùng hồn vang lên, như sấm rền, kinh thiên động địa.

Trong khoảnh khắc, dù Tây Vương Mẫu kiến thức rộng rãi, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho hơi kinh ngạc!

Bởi vì lời nói không phải từ miệng, mà là từ rốn của Hình Thiên, cái rốn như một cái miệng, một đóng một mở.

Dù quá trình tràn ngập tàn bạo huyết tinh, nhưng tất cả các đại năng đều biết rõ, Thiên Đình Yêu tộc dựa vào sát lục mà thành, thậm chí còn khủng bố hơn Thiên Đình hiện tại trăm lần.

Hai luồng tinh quang đó lại phát ra từ hai núm vú của Hình Thiên, một đôi mắt toát ra sát khí khiến người ta lạnh gáy.

Lấy rốn làm miệng!

Lấy vú làm mắt!

Nếu Nhân tộc Tam Tổ đều chạy đi, Tô Mặc cái chức chưởng quỹ phủi tay có làm không thành rồi.

Luồng sát khí cường đại đó phát ra từ thân thể Hình Thiên!

Kinh hãi!

Kinh hãi vô cùng!

Hình Thiên sau khi bị chặt đầu không những không chết, mà thực lực còn mạnh hơn trước.

Vút vút vút!

"Đây là sính lễ của ta, vật này giao cho nàng chấp chưởng." Tây Vương Mẫu khẽ thở dài, trong lòng đối với Hình Thiên có thêm mấy phần khâm phục!

"Giết!

Giết…" Hình Thiên gầm lên, như phát điên lao về phía trước.

Cự phủ trong tay không ngừng vung xuống, sát khí cường đại không ngừng tăng lên, tựa như núi Thái Sơn đè xuống.

Trong chớp mắt!

Thái Huyền Kiếm chém xuống, một mảng ánh búa vàng óng rực rỡ liền bị đánh tan trong nháy mắt.

Hình Thiên múa Càn Thích, mãnh sĩ cố thường tại! … Trong khoảnh khắc!

Thái Huyền Kiếm chém vỡ ánh búa, khí thế như hồng thủy hướng về đỉnh đầu Hình Thiên, cự phủ được giơ cao, chắn giữa không trung.

Pằng!

Thế không thể cản!

Sát khí lẫm liệt!

Tục ngữ nói ăn của người ta miệng ngắn, cầm của người ta tay mềm, bất luận là đại năng hay thiên tiên, đều tràn đầy hảo cảm với Nhân tộc, đặc biệt là trong yến tiệc kéo dài một tháng sau đó, hảo cảm càng trực tiếp được loát mãn! … Thái Huyền Sơn.

Hậu Thổ nhìn vào Côn Luân Kính, trong mắt lóe lên một tia tuyệt vọng, thân là một trong Thập Nhị Tổ Vu hiếm hoi còn sót lại, nay nhìn thấy Vu Tộc bị diệt, trong lòng tự nhiên không khỏi buồn bã.

Ngẩng đầu nhìn về phía Tô Mặc, nàng định mở miệng cầu xin Tô Mặc tha cho Hình Thiên một mạng.

Những gì Hình Thiên làm, không phải là bị Hồng Quân Lão Tổ xúi giục, không phải là vì sự trỗi dậy của Vu Tộc sao?

Tô Mặc hai mắt nhắm nghiền, bộ dạng như đang suy tư điều gì đó.

Hậu Thổ mấy lần định mở miệng, lời nói đến bên môi, nhưng lại nuốt trở vào, sắc mặt thay đổi mấy lần.

Chương 126

"Đại đạo luân hồi, là số mệnh của Hình Thiên!" Tô Mặc mở miệng nói, ánh mắt có thần nhìn về phía Hậu Thổ.

"Nàng có thể đến tổ địa Hữu Hùng Tộc, mang tộc nhân Cửu Lê đi, ta biết nàng không nỡ nhìn Vu Tộc bị diệt!" "Nhưng từ nay về sau, phải quản thúc nghiêm ngặt người của Vu Tộc, nếu có lần sau, Vu Tộc sẽ hoàn toàn biến mất khỏi đất Hồng Hoang." Tô Mặc không nhanh không chậm nói.

Lập tức, trên mặt Hậu Thổ lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Ngay sau đó, nàng liền biến mất khỏi đại điện.

Khí số Vu Tộc chưa tận, vẫn còn một tia sinh cơ! … Tổ địa Hữu Hùng Thị.

Thái Huyền Kiếm lại lần nữa chém xuống, một mảng khí hoàng hoàng bốc lên, hóa thành vô số tiên kiếm lao về phía trước.

Vút vút vút!

Vô số tiên kiếm, như một cơn triều kiếm tiến tới, lập tức nhấn chìm Hình Thiên vào trong đó.

Tiếng kêu thảm thiết đau đớn không ngừng vang lên.

Đôi mắt trên hai núm vú lại lần nữa bị đâm mù, máu tươi chảy ròng ròng, toàn thân xuất hiện vô số vết thương, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

"Ta không phục!

Không phục!" "Vì sao trời lại muốn diệt Vu Tộc ta!" Phịch một tiếng, Hình Thiên quỳ trên mặt đất, máu tươi trên người lập tức tụ lại

thành một dòng suối máu xung quanh.

Nửa cây cự phủ, nắm chặt trong tay, máu chảy như suối.

"Trời muốn diệt Vu Tộc ta, ta liền muốn diệt trời!" "Cùng trời đồng quy vu tận!" Hình Thiên lại gầm lên một tiếng kinh thiên động địa.

Bất chợt, lại thấy một luồng ánh búa hướng lên không trung, nói chính xác hơn là hướng về phía Tây Vương Mẫu.

Ánh sáng màu đen, che cả trời đất!

Trời đất vì thế mà tối sầm lại, phong vân đột biến.

Một búa, đại diện cho ý chí vĩnh viễn không khuất phục của Hình Thiên và Vu Tộc, dũng mãnh dị thường!

Một búa, tích tụ oán khí nhiều năm của Vu Tộc, hung hãn vô cùng!

Pằng pằng pằng!

Ánh búa lại có thể đột phá Thái Huyền kiếm khí, chém về phía đỉnh đầu Tây Vương Mẫu.

Chẳng lẽ một vị Chuẩn Thánh thật sự sắp vẫn lạc?

Càng lúc càng gần, ánh búa trong nháy mắt đã ở trên đỉnh đầu Tây Vương Mẫu, chỉ còn một ly một hào là có thể chém giết Tây Vương Mẫu.

Nhật nguyệt vô quang, trời đất vô sắc!

Vạn sự vạn vật dường như ngưng đọng trong nháy mắt.

Uỳnh!

Ánh búa trên đỉnh đầu Tây Vương Mẫu phát ra một tiếng nổ lớn, vỡ tan thành từng đám hắc khí, bao trùm lấy Tây Vương Mẫu.

Hồi lâu, hắc khí không tan đi, ngược lại càng lúc càng nặng nề, lại

ngưng kết thành một khối thiên thạch màu đen khổng lồ.

Cùng lúc đó, Thái Huyền kiếm khí lại lần nữa hóa thành vạn ngàn tiên kiếm, xuyên qua thân thể Hình Thiên.

Phong vũ phiêu diêu!

Thân thể tàn tạ của Hình Thiên, lập tức phát ra tiếng nổ, thân thể hóa thành từng mảnh vỡ.

Ngay sau đó, lại hóa thành tro bụi, bay theo gió.

Hu hu hu!

Tộc nhân Cửu Lê phát ra một loạt tiếng kêu bi thương, an ủi linh hồn Hình Thiên trên trời cao.

"Tây Vương Mẫu vẫn lạc rồi!" "Không thể nào, sao Tây Vương Mẫu có thể vẫn lạc được?" "Tây Vương Mẫu sắp chứng đạo thành Thánh, sao có thể thất bại!" … Trên Thái Huyền Sơn, một loạt tiếng than thở tiếc nuối, vang lên không ngớt.

Mọi người trên mặt lộ ra vẻ bi thương, ánh mắt lo lắng.

Duy chỉ có một người, vẫn luôn ngồi yên như núi.

Đó là kiếp nạn cuối cùng để Tây Vương Mẫu chứng đạo thành Thánh, vượt qua được ải này, liền có thể trở thành một trong các Thánh Nhân!

"Ta thụ mệnh của Thánh Phụ Thái Huyền Thị, dẫn dắt tộc ta, vô cùng hoàng khủng, hôm nay tế tự, xin mệnh lệnh của tộc ta, nguyện ý làm, cam lòng không tiếc!" Không khí trên đại điện, nặng nề chưa từng có, không ai dám nói chuyện, cũng không dám đến tổ địa Hữu Hùng Thị.

Ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tô Mặc, chỉ thấy trên mặt hắn lộ ra ý cười thản nhiên, một thân áo trắng hơn tuyết, siêu phàm thoát tục.

Chương 127

… Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử trên mặt lộ ra nụ cười hả hê, trong lòng thở phào một hơi.

Vừa rồi, một búa cuối cùng của Hình Thiên bộc phát ra sức mạnh, so với Thập Nhị Tổ Vu thượng cổ, có hơn chứ không kém!

"Tây Vương Mẫu muốn chứng đạo thành Thánh, si tâm vọng tưởng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Lão Tử không nói gì, ông luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, dường như có điều gì đó khuất tất.

Tô Mặc và Tây Vương Mẫu đã kết thành đạo lữ, theo lý mà nói, Tây Vương Mẫu vẫn lạc, Tô Mặc tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quan tâm.

Với tu vi Chuẩn Thánh của Tây Vương Mẫu, chứng đạo thành Thánh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Uỳnh!

Trong chớp mắt, một tiếng nổ lớn, vang vọng cửu tiêu, trời đất vì thế mà run rẩy, sông ngòi vì thế mà chảy ngược.

"Không hay rồi!

Tây Vương Mẫu sắp nhập Thánh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn than thở một tiếng, muốn ngăn cản, nhưng không kịp.

Hắn cũng từng trảm tam thi nhập Thánh, nên rõ hơn ai hết điềm báo chứng đạo nhập Thánh!

Ngàn vạn lần không ngờ, dưới một búa hủy thiên diệt địa của Hình Thiên, Tây Vương Mẫu không những không vẫn lạc, ngược lại

còn chứng đạo thành Thánh.

Sự việc đã đến nước này, hai người cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tây Vương Mẫu chứng đạo thành Thánh.

Ầm ầm ầm!

Trên cửu thiên, lôi long bay lượn, điện long lấp loé.

Trong khoảnh khắc thiên thạch màu đen vỡ tan, một mảng ánh sáng thần bảy màu xuất hiện trên không trung, chỉ thấy Tây Vương Mẫu ngồi xếp bằng, dưới thân là một đóa thanh liên, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Chứng đắc Hỗn Nguyên, liền thành Thánh Nhân!

Đại thiên thế giới, một mắt nhìn thấu quá khứ, hiện tại, vị lai!

Trong lòng bàn tay diễn hóa thời không, sinh diệt, luân hồi!

Bất chợt, vạn ngàn thanh liên bao quanh Tây Vương Mẫu, từng luồng tiên khí từ trong cơ thể nàng tỏa ra.

Ở nơi xa, thần điểu phượng hoàng dẫn theo trăm loài chim bay đến, bay múa xung quanh Tây Vương Mẫu, một mảng ánh sáng rực rỡ, chói mắt vô cùng.

Từ đó, thế giới Hồng Hoang, lại có thêm một vị Thánh Nhân!

Tây Vương Mẫu thần sắc trang trọng, toàn thân thần quang phổ chiếu, chậm rãi bước xuống từ thanh liên.

Một tay vẩy cam lồ, ngọn lửa cháy dữ dội ở tổ địa Hữu Hùng Thị, liền lập tức tắt ngấm!

Tay kia gieo hạt giống, trong nháy mắt, vùng đất hoang nghìn dặm trở nên xanh um tươi tốt, hoa cỏ thơm ngát.

Thực lực của Thánh Nhân!

Ý niệm vừa động, tự có thiên đạo biến hóa. … Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ vốn luôn mặt không biểu cảm, sắc mặt không khỏi hơi thay đổi, rồi lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng không khỏi kinh ngạc, không ngờ Tây Vương Mẫu lại chứng đạo thành Thánh, biết rằng tất cả đều do Tô Mặc sắp đặt.

Trên đại điện, Hồng Quân Lão Tổ hồi lâu không nói gì.

"Đạo hữu cứ đốt đốt bức nhân như vậy, lẽ nào không sợ ngày sau nhân quả lụy thân, rơi vào kết cục đạo tiêu thân tử?" Ngay sau đó, ngón tay Hồng Quân Lão Tổ khẽ động, một con hạc giấy màu trắng từ đầu ngón tay ông bay ra, bay về phía bên ngoài đại điện.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân liếc nhìn nhau, sắc mặt không khỏi thay đổi mấy lần, không ai dám nói nhiều, biết rõ tâm tư của Hồng Quân Lão Tổ.

Trên đại điện, không khí lại lần nữa trở nên nặng nề. … Hình Thiên bị giết!

Tộc Cửu Lê mất đi một cường viên, tình thế xoay chuyển đột ngột, cán cân thắng lợi lập tức nghiêng về phía Hữu Hùng Thị.

Tây Vương Mẫu chứng đạo thành Thánh, trở thành vị Thánh Nhân thứ bảy!

Nàng không vội trở về Thái Huyền Sơn, mà đứng trên chín tầng mây, thần sắc trang nghiêm túc mục, một đôi mắt đẹp nhìn về một nơi nào đó ở phía chân trời, nơi đó chính là chỗ của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Nếu họ dám phá vỡ quy tắc Thánh Nhân không can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, thì nàng cũng sẽ không do dự tham gia chiến đấu.

Hoàng Đế không thể chết!

Đó là giới hạn của Tô Mặc, cũng là giới hạn của nàng.

Chương 128

Mặt khác, Hoàng Đế và Xi Vưu lại lần nữa giao chiến, giữa trời đất, một mảng sát khí đằng đằng, tựa như thủy triều hung dữ, không đâu không len lỏi vào.

"Giết Hình Thiên Tổ Vu của ta, hôm nay ta muốn nợ máu trả bằng máu!" Xi Vưu toàn thân đẫm máu, giọng nói như sấm sét.

Tuy người chém giết Hình Thiên là Thái Huyền Kiếm và Tây Vương Mẫu, nhưng Tây Vương Mẫu đã thành Thánh Nhân, với đạo hạnh của Tổ Vu, hắn căn bản không phải là đối thủ, món nợ này liền tính lên đầu Hoàng Đế.

Biển máu cuồng triều, sát khí lan tràn.

Xi Vưu Đao chém xuống, một luồng huyết quang ngút trời, trong khoảnh khắc đã đến đỉnh đầu Hoàng Đế.

Keng!

Huyết quang rơi xuống kết giới Huyền Hoàng chi khí, phát ra một tiếng nổ lớn, kinh thiên động địa.

Lão Tử thấy cơ hội, thi triển Nhất khí hóa Tam Thanh, hóa thành ba vị đạo nhân từ một bên tấn công về phía Tô Mặc, uy thế tuy không hung mãnh bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng cũng hồn nhiên như một thể, công thủ đều đầy đủ.

Xi Vưu lại chém ra một đao, sát khí cuồn cuộn như thủy triều dâng lên phía trước.

Lúc này Lão Tử đã xông đến bên cạnh Tô Mặc, ba vị đạo nhân hồn nhiên như một thể, Thiên Địa Nhân tam tài diễn hóa vô cùng, từng đạo Thượng Thanh Thần Lôi nổ tung, biến những mảng lớn hỗn độn

thành hư vô.

Mùi máu tanh xộc vào mặt!

Sát khí màu máu bay tứ tung!

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là, một lá cờ nhỏ màu đỏ máu, khí thế lại còn mạnh hơn vạn ngàn hung linh thượng cổ trong không gian hỗn độn trước đó.

Trong khoảnh khắc, sát khí như gió, màu máu như sương.

Tuy nhiên, đó không phải là kết thúc, mà chỉ là bắt đầu.

Bất chợt, lại thấy một lá cờ đen như mực, từ sau lưng hắn bay lên.

Sát khí giữa trời đất trở nên ngày càng mạnh mẽ, dường như muốn nuốt chửng cả vạn vật trời đất.

Dưới đất, hoa cỏ cây cối bắt đầu khô héo, dòng suối trong vắt thấy đáy cũng trở nên đục ngầu.

Giữa trời đất, đều bị một mảng huyết sát chi khí bao phủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử mày nhíu chặt, sau khi nhìn thấy hai lá cờ đầy sát khí kia, lại từ từ giãn ra, trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Họ biết rằng tận thế của Hoàng Đế và Hữu Hùng Thị đã đến, thậm chí cả Tây Vương Mẫu vừa mới chứng đạo thành Thánh cũng sẽ phải vẫn lạc.

"Muốn thoát khỏi lòng bàn tay ta, đúng là si tâm vọng tưởng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ, sắc mặt trở nên âm hiểm.

Lão Tử dù sao cũng từng truyền đạo ở Nhân Tộc, ít nhiều cũng có chút tình cảm, không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

Hoàng Đế Kiếm lại lần nữa chém xuống, kiếm khí cường đại vô cùng lao về phía trước, trời đất dường như cũng sắp bị chém rách.

Vút vút vút!

Trên bầu trời sau lưng Xi Vưu, một mảng tai ương huyết quang, lại có mấy lá cờ màu đỏ máu và đen tuyền bay lên.

Sát khí trở nên ngày càng ngưng trọng, mấy lá cờ xoay tròn tốc độ, một luồng sát khí lợi hại đến cực điểm, như một mũi tên sắc bén lao về phía trước.

Keng!

Chỉ thấy, kết giới do Huyền Hoàng chi khí ngưng tụ đã bị chấn nứt, mũi tên sắc bén do sát khí ngưng tụ thành, tiếp tục bay về phía trước.

Hoàng Đế Kiếm lại xuất hiện, lưỡi kiếm chém xuống, nhưng không thể ngăn cản mũi tên tiếp tục tiến tới, mắt thấy sắp bắn vào ngực Hoàng Đế.

Bên cạnh Tây Vương Mẫu, Thái Huyền Kiếm phát ra tiếng rồng ngâm.

Ngay sau đó, tựa như một con du long màu vàng, nhanh như gió cuốn điện giật lao về phía trước, hút hết toàn bộ huyết sát chi khí.

Ngay sau đó, lại thấy mấy lá cờ nối tiếp nhau bay lên, tựa như từng vầng trăng ma treo giữa không trung.

Một lá!

Hai lá!

Ba lá!...

Hoàng Đế nhìn sang, trong thời gian ngắn, tổng cộng có mười hai lá cờ huyết sát, tụ tập sau lưng Xi Vưu.

Cùng lúc đó, huyết sát chi khí giữa trời đất đạt đến đỉnh điểm, hoa cỏ cây cối trên mặt đất đều khô héo, sông ngòi biến thành sông máu, từng trận huyết sát chi khí, như sương mù bao phủ.

Đùng đùng đùng!

Không ít người khổng lồ Cửu Lê và tộc nhân Hữu Hùng Thị, sắc mặt đen sạm, như trúng độc ngã xuống đất.

"Hoàng Đế, ngày chết của ngươi đã đến!" Trấn Nguyên Tử cũng vậy, bây giờ mới biết bạn thân của mình nhất trực tại khổ hải trung trầm luân bất đoạn, may mà gặp được Tô Mặc mới có thể thoát ra, lập tức sinh ra hảo cảm vô cùng với Tô Mặc.

Chương 129

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Đây là trận pháp mạnh nhất của Vu Tộc, đại trận do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ chân thân Bàn Cổ hình thành!

Trận này là sát trận nổi danh thời thượng cổ, Thập Nhị Tổ Vu chính là dựa vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mới khiến Vu Tộc trong trận chiến với Yêu Tộc, đứng ở thế bất bại.

Bây giờ, Thập Nhị Tổ Vu chỉ còn lại Hậu Thổ.

Nhưng trước khi biến mất, họ đã hợp lực luyện hóa ra Thập Nhị Thần Sát Kỳ, để tiếp tục bảo vệ Vu Tộc, để Vu Tộc hương hỏa tương truyền, sinh sôi không ngừng.

Trong chớp mắt!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận phát ra một mảng huyết sát chi khí khổng lồ, lập tức bao trùm trời đất, một luồng khí tức tử vong lan tràn trong Hồng Hoang.

"Giết!" Xi Vưu hét lên một tiếng chói tai.

Đại trận khởi động, Thập Nhị Thần Sát Kỳ bay phấp phới như gió, cuốn theo huyết sát chi khí ngập trời.

Hoàng Đế Kiếm hướng về phía đó chém xuống, phát ra một luồng ánh sáng rực rỡ, nhưng dưới huyết sát chi khí, lại trở nên ảm đạm vô quang.

Rẹt rẹt rẹt!

Hoàng Đế liên tục chém ra mấy chục kiếm, rơi xuống Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, những luồng kiếm khí đó đều biến mất

trong nháy mắt.

Huyết sát chi khí, chuyên khắc thiên hạ tiên lực! … Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Một khi phát động, phạm vi ngàn dặm không một ngọn cỏ, sinh linh đồ thán, đều sẽ bị huyết sát chi khí âm độc vô cùng tiêu diệt.

Dưới đất, một lượng lớn người khổng lồ Cửu Lê và tộc nhân Hữu Hùng Thị, ngã xuống như lúa bị cắt.

Mắt thấy, tổ địa Hữu Hùng Thị sắp biến thành nhân gian luyện ngục, tử khí trầm trầm.

Bất chợt, một luồng kim quang từ vạn dặm xa xôi, lập tức rơi xuống tổ địa Hữu Hùng Thị, hình thành một cái lồng bảo vệ khổng lồ, ngăn cản huyết sát chi khí.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt thay đổi, không cần đoán cũng biết là do Tô Mặc làm, đương nhiên hắn sẽ không ngồi nhìn tổ địa Hữu Hùng Thị bị huyết sát chi khí nuốt chửng.

Thái Huyền Sơn, trên đại điện.

Ngón trỏ tay trái của Tô Mặc hướng về phía trước, một luồng kim quang tựa như nước sông ngân hà tuôn ra.

Hồng Vân Đạo Nhân và Yêu Sư Côn Bằng cùng một đám Đại La Kim Tiên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tổ địa Hữu Hùng Thị cách đây vạn dặm xa xôi, Tô Mặc lại có thể dựa vào sức một mình, ngăn cản Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nếu không tận mắt chứng kiến, quyết không dám tin.

Thế giới Hồng Hoang, người có tu vi như vậy, e rằng chỉ có vị Thiên Đạo Chí Tôn ở cung Ngọc Hư kia!

Kim quang chậm rãi chảy ra từ đầu ngón tay Tô Mặc, trở nên ngày

càng rộng, cũng ngày càng mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, toàn bộ vùng đất của Nhân Tộc đều bị bao phủ, trời đất trở nên yên tĩnh. … Tổ địa Hữu Hùng Thị.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vận hành tốc độ ngày càng nhanh, huyết sát chi khí ngập trời hóa thành vạn ngàn lưỡi dao sắc bén, bay về phía Hoàng Đế.

Hoàng Đế Kiếm múa như mưa, từng luồng kiếm quang bay về phía trước, lập tức bị nhấn chìm trong huyết sát chi khí.

Đại trận ngưng tụ tu vi cả đời của Thập Nhị Tổ Vu, thực lực chí cường, tu vi Thánh Nhân cũng sẽ bị trọng thương, huống chi là một Đại La Kim Tiên nho nhỏ.

Bất chợt, Hoàng Đế tựa như một chiếc thuyền lá lênh đênh trên biển máu, hiểm nguy trùng trùng.

Huyết đao như triều, chém giết ba ngàn đại đạo thần ma!

Tựa như cuồng phong bão táp hạ xuống, lao về phía lồng bảo vệ màu vàng, muốn đột phá lồng bảo vệ màu vàng.

Ngay sau đó, vạn ngàn huyết đao ngưng tụ thành một thanh huyết đao dày như núi, sát khí ngút trời, hạ xuống lồng bảo vệ màu vàng.

Keng một tiếng nổ lớn!

Cự đại huyết đao bị chấn vỡ tan tành, hóa thành từng luồng huyết sát chi khí, bay tán loạn lên không trung.

Một lúc sau, một mảng huyết sát chi khí ngưng tụ thành một cây cự phủ, lại lần nữa hạ xuống lồng bảo vệ màu vàng.

Pằng!

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, đại địa hơi run rẩy, nhưng lồng bảo vệ màu vàng vẫn còn nguyên vẹn, không có chút nào bị phá

vỡ.

Huyết sát chi khí lại lần nữa ngưng tụ, một thanh ma đao sát khí cuồn cuộn, tốc độ bay về phía Hoàng Đế chém xuống.

Hoàng Đế biết tu vi của mình không phải là đối thủ, thân hình như gió lùi về phía sau, nhưng huyết sát chi khí lập tức ngưng thành một bức tường máu cuồn cuộn, chặn đường lui của hắn.

Chương 130

Hoàng Đế bay lên trên, tường máu không ngừng cao lên!

Cuối cùng, không còn đường lùi, chỉ có một con đường chết! … Trong chớp mắt!

Thái Huyền Kiếm tiến lên, tiên lực vô tận, cuồn cuộn không ngừng.

Pằng!

Sau một tiếng nổ lớn, ma đao bị chấn tan.

Ngay sau đó, mười hai lá Thần Sát Kỳ hướng về phía Thái Huyền Kiếm.

Mười hai lá Thần Sát Kỳ là do Thập Nhị Tổ Vu luyện hóa thành, tương ứng với mười hai loại thuộc tính, sát khí ngút trời, uy lực vô cùng.

Dù Thái Huyền Kiếm mạnh mẽ vô cùng, cũng trong nháy mắt ảm đạm thất sắc, bị huyết sát chi khí vô cùng vô tận bao vây.

Vù vù vù!

Hồng Vân Lão Tổ sững sờ, rồi suy nghĩ, ban đầu có chút mê mang, sau đó hoắc nhiên khai lãng nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!

Thái Huyền Sơn.

Mọi người trên mặt lại cực kỳ bình tĩnh, tuy Thập Nhị Thần Sát Kỳ có năng lực hủy thiên diệt địa, nhưng chắc chắn cũng không thể vây khốn được Thái Huyền Kiếm.

Nhìn về phía Tô Mặc, chỉ thấy Tô Mặc thần sắc thư thái, giữa hai hàng lông mày sát khí càng thêm ngưng trọng.

Sức mạnh do Thập Nhị Thần Sát Kỳ bộc phát ra, đủ để khiến người ta kinh hãi không thôi.

Từng mảng huyết sát chi khí, trở nên ngày càng đậm đặc.

Kiếm quang của Thái Huyền Kiếm hoàn toàn bị dập tắt, trời đất biến thành một biển máu, huyết sát chi khí trôi nổi trên không trung.

"Thập Nhị Thần Sát Kỳ quả nhiên lợi hại!" "Quang huy của Thái Huyền Kiếm lại có thể bị che khuất lâu như vậy!" "Thập Nhị Thần Sát Kỳ cũng không làm gì được Thái Huyền Kiếm!" … Trên đại điện, những Đại La Kim Tiên đó trở nên có chút không bình tĩnh, lại lần nữa nhìn về phía Tô Mặc.

Tô Mặc dường như không nghe thấy gì, bởi vì hắn có lòng tin vào Thái Huyền Kiếm.

Biết mình biết ta!

Mới có thể trăm trận không thua!

Nếu không có mười phần chắc chắn, hắn cũng sẽ không chỉ để Tây Vương Mẫu và Thái Huyền Kiếm đến tổ địa Hữu Hùng Thị.

Thập Nhị Thần Sát Kỳ thì đã sao?

Thập Nhị Tổ Vu tụ tập đông đủ, cũng không thể vây khốn Thái Huyền Kiếm!

Uy lực của Thái Huyền Kiếm mạnh đến đâu, cũng chỉ có hắn biết, trước mặt ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không hề thua kém!

Mọi người thấy Tô Mặc mặt như hồ phẳng lặng, trong lòng cũng dần dần an định lại, hướng về phía Càn Khôn Kính nhìn.

Ngay sau đó, trên mặt mọi người lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ ầm ầm, kết giới do Thập Nhị Thần Sát Kỳ tạo thành bị chấn ra một lỗ hổng.

Trong chớp mắt!

Một luồng kim quang từ lỗ hổng đó lộ ra, ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, cuối cùng sau một tiếng nổ lớn, Thập Nhị Thần Sát Kỳ như lá rụng rơi xuống đất.

Rẹt rẹt rẹt!

Thái Huyền Kiếm tung hoành khắp vũ trụ, từng luồng kiếm khí hùng hồn vô song, hạ xuống Thập Nhị Thần Sát Kỳ.

Lập tức, Xi Vưu sắc mặt đột biến, miệng lẩm nhẩm có từ, muốn thu Thập Nhị Thần Sát Kỳ lại, nhưng lại thấy Thập Nhị Thần Sát Kỳ bị kiếm khí chém thành từng mảnh vụn, hóa thành tro bụi.

Không có Thập Nhị Thần Sát Kỳ, uy hiếp của Xi Vưu lập tức giảm mạnh, Hoàng Đế tựa như một con kinh long lao về phía trước.

Trong khoảnh khắc Xi Vưu do dự, Hoàng Đế Kiếm đã xuyên qua ngực hắn.

Trường kiếm rút ra, một luồng máu tươi màu đen kịt như suối phun ra, mưa máu bay lả tả.

Ngay sau đó, một luồng kim quang chém xuống, lại thấy một dòng máu phun ra, Xi Vưu như một tảng đá khổng lồ rơi xuống.

Lộc cộc!

Cái đầu to lớn rơi xuống đất, lăn đi mấy trăm dặm, Xi Vưu không có dũng khí của Hình Thiên, lập tức tắt thở chết.

Ngao ngao ngao!

Người khổng lồ Cửu Lê thấy Xi Vưu tử trận, gầm thét như dã thú, lao về phía Hoàng Đế.

Chương 131

Trong nháy mắt, chỉ thấy một bóng người rơi xuống tầng mây, tay áo bào ngũ sắc nhẹ nhàng vung lên, người khổng lồ Cửu Lê liền biến mất trong nháy mắt.

Hai Đại Tổ Vu tử trận, Vu Tộc không còn chút hy vọng thắng lợi nào, nàng đương nhiên không thể ngồi nhìn Vu Tộc bị diệt tộc.

Một lúc sau, Hậu Thổ đã ở tổ địa Vu Tộc Bất Chu Sơn, hướng về phía Thái Huyền Sơn, khẽ cúi đầu bái lạy. … Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bị phá!

Thập Nhị Thần Sát Kỳ bị hủy!

Xi Vưu bị chém giết!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử không còn bình tĩnh được nữa, liền lập tức quyết định tấn công Hoàng Đế, đó là ý của Hồng Quân Lão Tổ.

Trong khoảnh khắc, Bàn Cổ Phiên được tế ra!

Một luồng hồng hoang chi lực hướng về phía Hoàng Đế và tổ địa Hữu Hùng Thị tuôn xuống, năng lượng không hề yếu hơn huyết sát chi khí của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Giết một Đại La Kim Tiên, tự nhiên không cần hai vị Thánh Nhân ra tay!

Ánh mắt Lão Tử sâu thẳm nhìn về phía xa, pháp khí trong tay nắm chặt, tùy thời chuẩn bị ngăn cản Tây Vương Mẫu ra tay cứu Hoàng Đế.

Hoàng Đế phải chết!

Đó là ý của Hồng Quân Lão Tổ, cũng là thiên đạo!

Mặt khác, Tây Vương Mẫu thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, trên mặt tự nhiên lộ ra vẻ khinh bỉ.

Tuy nhiên, tốc độ trong tay nàng không hề chậm, Côn Luân Kính bay lên không, một mảng kim quang lao về phía Hoàng Đế.

Trong khoảnh khắc, trên không trung xuất hiện một tấm vải màu vàng kim, lập tức chặn đứng luồng kim quang đó.

Càn Khôn Đồ!

Thiên địa phân âm dương, vạn vật có càn khôn!

Càn Khôn Đồ không ngừng lớn lên, chặn đứng toàn bộ kim quang do Côn Luân Kính phát ra, không một tia nào lọt qua.

Vật này là chí tôn pháp bảo của Lão Tử, bao trùm càn khôn, có thể chứa đựng trời đất, lợi hại vô cùng.

Nhân!

Một chiêu tươi, ăn khắp trời!

Nguyên Thủy Thiên Tôn dựa vào Bàn Cổ Phiên, trấn sát vô số thần ma đạo hạnh cao thâm, Hoàng Đế cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tuy nhiên, sắc mặt Lão Tử đột biến, có chút khó coi, đau lòng đến tột độ.

Một luồng kiếm quang lại có thể xuyên qua Càn Khôn Đồ!

Kim quang đột nhiên lóe lên!

Thái Huyền Kiếm tiếp tục bay về phía trước, lao thẳng về phía Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sát khí mạnh mẽ, chấn động cổ kim.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trầm xuống, ngón trỏ và ngón giữa tay trái chập lại, một luồng kim quang kinh thiên động địa, từ trong Bàn Cổ Phiên bay ra, hướng về Thái Huyền Kiếm.

Keng một tiếng!

Thái Huyền Kiếm chém vỡ vạn đạo kim quang, rơi xuống Bàn Cổ Phiên, phát ra tiếng nổ như núi lở đất nứt.

Nếu là pháp bảo khác, chắc chắn sẽ bị Thái Huyền Kiếm chém đứt từ giữa, nhưng Bàn Cổ Phiên dù sao cũng là bảo khí thượng cổ, một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, nên không bị tổn hại.

Tuy nhiên, Bàn Cổ Phiên đã sớm liên kết chặt chẽ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, một kiếm không làm tổn thương Bàn Cổ Phiên, nhưng lại trọng thương Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phụt!

Một ngụm máu tươi từ miệng phun ra, sương máu lan tràn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trắng bệch, thân thể không khỏi run rẩy, Bàn Cổ Phiên rơi vào tay hắn.

Lão Tử thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thái Huyền Kiếm làm bị thương, sắc mặt đột biến, nhanh chóng lùi về phía sau.

Thái Huyền nhất kiếm!

Liền trọng thương một Thánh Nhân, e rằng Hồng Quân Lão Tổ cũng chưa chắc có thực lực như vậy.

Trên không trung, Thái Huyền Kiếm phát ra tiếng rồng ngâm, từng đám kim quang bao quanh Thái Huyền Kiếm, mây lành trôi nổi.

“Ta về gặp lão sư, rồi bàn bạc chuyện sau này!” Lão Tử nói.

Uy lực của Thái Huyền Kiếm, sau khi chém vỡ Thập Nhị Thần Sát Kỳ, đã trở nên mạnh hơn trước.

Chương 132

Thái Huyền Kiếm đã hấp thụ toàn bộ huyết sát chi khí của Thập Nhị Thần Sát Kỳ, rồi chuyển hóa thành kiếm khí.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt như tro tàn, từ khi chứng đạo thành Thánh, đây là sự sỉ nhục lớn nhất.

"Không thể chờ nữa!

Chuyện này cần phải nghe ý kiến của lão sư!" Lão Tử lại nói.

Đặc biệt là Tam Thanh, ba vị đạo nhân nãi do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, công đức khổng lồ từ việc Bàn Cổ khai thiên lập địa tự nhiên rơi vào người họ, cho dù không có Hồng Quân, thành Thánh cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Uy lực của Thái Huyền Kiếm, đã vượt trên ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, khí thế, uy lực, đủ để chém giết Chuẩn Thánh, trọng thương Thánh Nhân.

Bất chợt, hai người nhanh chóng biến mất trên không trung.

Nếu chậm hơn một phân, sẽ bị Thái Huyền kiếm khí làm bị thương.

Trên cửu thiên, Thái Huyền kiếm khí không đâu không len lỏi vào, như gió bay tán loạn, sắc bén như dao.

Tây Vương Mẫu thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử rời đi, liền mang theo Hoàng Đế trở về Thái Huyền Sơn.

Thái Huyền Kiếm trọng thương Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuyện này Hồng Quân Lão Tổ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, nơi này không nên ở lâu.

Tuy nhiên, họ còn chưa kịp động thân, chỉ thấy trên không trung một cái đỉnh vàng rực rỡ rơi xuống, vây khốn Tây Vương Mẫu và Hoàng Đế vào trong.

Xung quanh kim đỉnh phù văn giăng đầy, phát ra ánh sáng rực rỡ, sánh ngang mười con Kim Ô cùng lúc trên không trung.

Trên kim đỉnh điêu khắc các loại hoa điểu ngư trùng, sơn xuyên hà lưu, sống động như thật, dường như sắp sống lại.

Phù văn chuyển động, một luồng sát khí cường đại từ đỉnh đầu hạ xuống, gần như muốn trấn sát hai người.

Trên Hồng Hoang hiện nay, người có thể trọng thương và vây khốn Thánh Nhân, chỉ có hai người, Đạo Tổ Hồng Quân và Tô Mặc!

Tây Vương Mẫu sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, Hoàng Đế tuy không biết tên pháp khí này, nhưng lại rõ mồn một.

"…Càn Khôn Đỉnh!" Hồng Quân Lão Tổ thật sự muốn trở mặt với Thái Huyền Sơn sao?

Tây Vương Mẫu không có nhiều thời gian, Côn Luân Kính trong tay hướng xuống, dùng hết tu vi cả đời, mới ngăn cản được sự tấn công của Càn Khôn Đỉnh. … Thái Huyền Sơn.

"Hồng Quân Lão Tổ cũng quá không biết xấu hổ rồi!

Lại đích thân ra tay can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, vô liêm sỉ!" "Ta đi giết đến Tử Tiêu Cung, đòi Hồng Quân Lão Tổ một lời công đạo!" … Trên đại điện, mọi người quần tình kích động, không ai ngờ rằng, cuối cùng Hồng Quân Lão Tổ lại thật sự ra tay, muốn trấn sát Tây Vương Mẫu và Hoàng Đế.

Tây Vương Mẫu là đạo lữ của Tô Mặc!

Hoàng Đế lại là học trò của Tô Mặc, là Nhân Hoàng tương lai!

Hồng Quân Lão Tổ ra tay, chỉ chứng minh một vấn đề, ông ta đối với thực lực của Thái Huyền Sơn và Tô Mặc cảm thấy sợ hãi, muốn trước khi Tô Mặc chứng đạo thành Thánh, bóp chết hắn.

"Cuối cùng cũng ra tay rồi sao?" "Bản tôn đã đợi ngày này, đợi rất lâu rồi!" Tô Mặc thần sắc thản nhiên cười nói, chậm rãi đứng dậy từ bảo tọa, liếc nhìn Yêu Sư Côn Bằng.

"Côn Bằng!

Cùng ta đến Tử Tiêu Cung một chuyến!" Tô Mặc mặt không biểu cảm, không nhìn ra tâm tình lúc này của hắn.

Mọi người sắc mặt càng thêm kinh hãi, những gì Hồng Quân Lão Tổ làm đều nhắm vào Tô Mặc, hắn lại muốn đến Tử Tiêu Cung.

Tự chui đầu vào lưới, chơi với lửa có ngày chết cháy!

Họ muốn ngăn cản Tô Mặc, nhưng nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh như nước của Tô Mặc, ánh mắt kiên định như núi, liền thức thời ngậm miệng.

Nghĩ lại, một thanh Thái Huyền Kiếm có thể làm bị thương Nguyên Thủy Thiên Tôn, tu vi của Tô Mặc đã sớm vượt trên Thánh Nhân, e rằng đã có thực lực cùng Hồng Quân Lão Tổ một trận chiến.

"Chủ nhân!" Yêu Sư Côn Bằng nói xong.

Ngay sau đó, Yêu Sư Côn Bằng hóa thành chân thân, Tô Mặc ngồi trên lưng, bay về phía Tử Tiêu Cung. … Côn Bằng dang cánh, che cả trời đất, bay xa vạn dặm.

Rất nhanh, Tô Mặc đã xuất hiện tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ dường như đã sớm dự liệu được, trên mặt thần sắc lãnh đạm, trong mắt lóe lên một tia sát khí, thoáng qua rồi biến mất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử thấy Tô Mặc hiện thân ở Tử Tiêu Cung, trên mặt hai người lập tức lộ ra sát khí căm thù.

"Lão sư, Tô Mặc miệt thị thiên đạo, xin…" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, nhưng bị Hồng Quân Lão Tổ giơ tay ngắt lời.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng càng kinh ngạc không thôi, vạn vạn lần không ngờ Tô Mặc lại đến Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ đối với Thái Huyền Sơn và Tô Mặc đã động sát niệm, lúc này đến đây, không phải là tự tìm đường chết sao?

Chương 133

Bất chợt!

Trên không trung đại điện xuất hiện một bàn cờ trong suốt như pha lê, trên đó không có gì cả, toát ra từng trận sát phạt chi khí.

Ngay sau đó, liền thấy trên bàn cờ có thêm một quân cờ đen, phát ra một luồng ánh sáng màu đen.

Hồng Quân Lão Tổ ngẩng đầu nhìn về phía Tô Mặc, lập tức tâm lĩnh thần hội, ánh mắt như đuốc rơi xuống bàn cờ.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên bàn cờ có thêm một quân cờ trắng, ôn nhuận như ngọc, tỏa ra ánh sáng như trăng.

Hồng Quân Lão Tổ và Tô Mặc ngồi đối diện, trên mặt hai người đều không có biểu cảm thừa thãi, ánh mắt chỉ rơi xuống bàn cờ.

Trên đại điện, lại tràn ngập một luồng mùi thuốc súng nồng nặc vô cùng, không khí trở nên dị thường ngưng trọng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cũng im lặng không nói, ánh mắt rơi xuống bàn cờ, lộ ra nụ cười chế giễu đối với Tô Mặc.

Tô Mặc và Hồng Quân Lão Tổ đánh cờ, đúng là châu chấu đá xe, tự không lượng sức.

Trong nháy mắt, trên bàn cờ đã rơi không ít quân cờ đen trắng, trên mặt hai người thần sắc cũng hơi thay đổi.

"Ta đảo muốn xem xem, Đạo Tổ rốt cuộc có bản lĩnh gì!" Tuy nhiên, quân trắng lại ngoan cường lạ thường, vô cùng khéo léo né tránh những cạm bẫy do quân đen giăng ra, có khí thế phản khách vi chủ.

“Không hay rồi, không ngờ Tô Mặc lại sắp phản công!” Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng kinh ngạc.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân mặt đầy tiếu dung nói.

Hồng Quân Lão Tổ vẫn ngồi vững như bàn thạch, quân cờ đen trong tay tựa như lưỡi câu, trên mặt giếng cổ không gợn sóng.

Một bên, Tô Mặc càng vững như Thái Sơn, quân cờ trắng chậm rãi hạ xuống, đặt vào giữa quân đen.

Sự so tài giữa hai người, đều ở trên bàn cờ.

Giơ tay, hạ cờ, một mạch thành công!

Tô Mặc không cần suy nghĩ, quan sát cục diện trên bàn cờ, mắt thấy sắp xoay chuyển càn khôn, một tay giành thắng lợi.

Tuy nhiên, người ngồi đối diện không phải ai khác, mà là Đạo Tổ Hồng Quân, sao có thể dễ dàng bại trận như vậy.

Hồng Quân Lão Tổ vừa giơ tay, trong khoảnh khắc quân cờ đen hạ xuống, cục diện lại lần nữa đảo ngược, Tô Mặc rơi vào thế hạ phong.

Một luồng sát khí vô hình vô ảnh lan tràn trên đại điện, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cảm giác được áp lực đến ngạt thở.

“Không biết Lão Tổ có thể thả Tây Vương Mẫu và người của Thái Huyền Sơn ta không!” Tô Mặc nhẹ giọng nói.

Nhưng ngữ khí kiên định như núi, một bộ dạng không thả người tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hồng Quân Lão Tổ trầm mặc không nói, quân cờ đen trong tay tiếp tục hạ xuống, liếc nhìn Tô Mặc.

Ánh mắt của ông nói cho Tô Mặc biết, Tây Vương Mẫu và Hoàng Đế phải chết, nếu Tô Mặc thức thời, bây giờ lập tức cút về Thái Huyền Sơn, vĩnh viễn không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang

nữa, thì có thể giữ được tính mạng.

Tô Mặc lạnh lùng cười, một chưởng rơi xuống bàn cờ.

Nếu Hồng Quân Lão Tổ đã quyết tâm muốn đối đầu với Thái Huyền Sơn, hắn cũng không cần phải nể mặt nữa.

Pằng!

Trong khoảnh khắc, bàn cờ vỡ tan tành, những quân cờ trên đó cũng nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi.

Đạo Tổ Hồng Quân nhìn về phía Tô Mặc, thần sắc tức giận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trên mặt lập tức lộ ra nụ cười đắc ý, bởi vì ngày chết của Tô Mặc đã đến, mối thù một kiếm kia cuối cùng cũng phải báo!

Trên Hồng Hoang, Hồng Quân Lão Tổ chính là thiên đạo!

Tô Mặc muốn nghịch thiên, chỉ có một con đường chết.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân trên mặt vẻ kinh hãi càng thêm, Tô Mặc có mạnh, cũng không mạnh hơn thiên đạo, cũng không mạnh hơn Đạo Tổ Hồng Quân!

Nhưng Tô Mặc bị Đạo Tổ Hồng Quân trấn sát cũng tốt, hai người họ đã phản bội Tô Mặc, nếu Tô Mặc tính sổ sau, cũng không có kết quả tốt đẹp.

Trong chớp mắt!

Mùi thuốc súng ở Tử Tiêu Cung đạt đến đỉnh điểm, từng trận sát khí như triều, hung hăng cuồn cuộn trong Tử Tiêu Cung.

Lần đầu tiên!

Từ khi Hồng Quân Lão Tổ trở thành sư phụ của các Thánh Nhân, lần đầu tiên có người khiêu chiến ông.

Nhưng Hồng Quân Lão Tổ lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, bởi vì bắt đầu đã định trước kết cục.

Thiên đạo luân hồi, duy chỉ có Đạo Tổ vĩnh hằng bất hủ!

Chương 134

Vút!

Một lúc sau, một thanh kiếm sát khí như gió từ bên ngoài bay vào, rơi vào tay Tô Mặc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lập tức trở nên khó coi, bởi vì vừa rồi hắn bị chính thanh kiếm này trọng thương.

Thái Huyền Kiếm!

Từng luồng kiếm khí cường đại, từ thân kiếm phát ra sát khí kinh người, dường như lập tức muốn chém giết tất cả mọi người.

Một thân áo trắng, siêu phàm thoát tục!

Tô Mặc thân hình cao ráo, tay cầm Thái Huyền Kiếm, càng thêm tiên phong đạo cốt, giữa hai hàng lông mày sát khí cũng đột nhiên ngưng tụ.

Rẹt!

Thái Huyền Kiếm chém xuống, kim quang phổ chiếu, đại điện lập tức bị kiếm quang và kiếm khí bao phủ, kín không kẽ hở.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử thức thời không ra tay, biết rằng Tô Mặc tuy chưa chứng đạo thành Thánh, nhưng tu vi đã sớm vượt trên Thánh Nhân.

Hồng Quân Lão Tổ thần sắc hơi thay đổi, chỉ thấy trên đỉnh đầu xuất hiện một cái ngọc điệp trong suốt như pha lê, toàn thân phát ra vạn trượng kim quang, gần như muốn nhấn chìm kiếm quang của Thái Huyền Kiếm.

Trên ngọc điệp phù văn giăng đầy, phát ra từng đạo kim quang rực

rỡ, lập tức hình thành từng cái trận đồ pháp lực vô biên!

Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Ba ngàn trận đồ lập tức hình thành, mỗi một trận đồ đều là pháp trận lợi hại vô cùng, từng đạo kim quang bao quanh Tạo Hóa Ngọc Điệp, một luồng sát khí khiến người ta ngạt thở ập đến.

Tô Mặc sắc mặt cũng hơi thay đổi, Hồng Quân Lão Tổ vừa ra tay đã tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, đủ để chứng minh ông ta bức thiết muốn trừ khử hắn đến mức nào.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là thần khí thiên cổ, pháp lực vô biên, ba ngàn đại đạo trận pháp trong đó càng lợi hại vô cùng.

Tuy nhiên, Thái Huyền Kiếm trải qua ức vạn năm, cũng đã sớm trở thành pháp khí vượt qua ba đại Tiên Thiên Chí Bảo!

Bất chợt, chỉ thấy một đạo trận đồ bay về phía Tô Mặc, trận đồ phát ra ánh sáng màu đỏ rực, khí tức xung quanh sắc bén như dao, muốn lập tức trấn sát Tô Mặc!

Ánh sáng của trận đồ mạnh đến mức, bên ngoài Tử Tiêu Cung, trên cửu thiên, đều biến thành một mảng màu đỏ rực.

Tô Mặc thần sắc thản nhiên, Thái Huyền Kiếm cũng hướng xuống chém.

Thái Huyền nhất kiếm, liền có thể địch vạn ngàn pháp bảo.

Kiếm khí hoàng hoàng, tựa như một dải lụa trắng vắt ngang không trung, lao về phía trước… Ầm ầm ầm!

Ba ngàn Đại Đạo, không gì cản nổi!

Bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, mỗi một trận đồ đều đủ sức trấn sát bất kỳ Chuẩn Thánh nào.

Uy lực mạnh mẽ, bá đạo đến tột cùng!

Ngay khoảnh khắc trận đồ rơi xuống đỉnh đầu Tô Mặc, bốn vị Thánh nhân đều nở nụ cười như trút được gánh nặng, bởi vì họ biết Tô Mặc chắc chắn sẽ chết.

Trên Thái Huyền Sơn, mọi người thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, lập tức biết đại sự không ổn, Tô Mặc chắc chắn sẽ vẫn lạc giữa đất trời, trở thành một thần thoại bất hủ.

Bàn Cổ khai thiên lập địa, Hỗn Độn chia đôi.

Kể từ sau khi Bàn Cổ vẫn lạc, Hồng Quân Lão Tổ liền trở thành Thiên Đạo của Hồng Hoang, còn Tạo Hóa Ngọc Điệp chính là pháp tắc Thiên Đạo.

Ba ngàn trận đồ, mỗi một trận đồ đều là một trong những pháp tắc của trời đất, sức mạnh của mỗi đạo pháp tắc đều đủ sức hủy diệt thiên địa.

Trong đại điện, một sự im lặng chưa từng có bao trùm.

Trái tim mỗi người như bị một bàn tay bóp nghẹt, hô hấp không thông, phảng phất như sắp chết ngạt bất cứ lúc nào.

Ngay sau đó, vẻ mặt mọi người lại lộ ra sự kinh ngạc mừng rỡ.

Trong khoảnh khắc trận đồ hạ xuống, nó lại bị Thái Huyền Kiếm chém một nhát đứt đôi, biến mất giữa không trung.

Tô Mặc đáp xuống đất, Thái Huyền Kiếm nắm chặt trong tay, nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ không hề tức giận, nhưng sắc mặt lại ngưng trọng thêm vài phần.

Thực lực mà Tô Mặc thể hiện ra đã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Hồng Quân Lão Tổ, không ai biết được giới hạn của hắn nằm ở đâu!

Vạn cổ trường không, tinh hà đại địa, dường như đều không đủ để chứa đựng thực lực của Tô Mặc.

Trong chớp mắt, lại một trận đồ khác lao về phía Tô Mặc, uy lực của trận đồ này còn mạnh hơn cái trước, từ trận đồ tỏa ra từng luồng khí tức màu đen lao tới.

Thái Huyền Kiếm lại một lần nữa chém xuống, trận đồ tức khắc hóa thành hư vô, khí tức màu đen cũng phiêu tán trong nháy mắt.

Hồng Quân Lão Tổ ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, hai mắt nhắm nghiền, như đang tĩnh tọa minh tư, thần sắc thản nhiên.

Chương 135

Trận pháp trong Tạo Hóa Ngọc Điệp không ngừng tấn công về phía Tô Mặc, sát khí cuồn cuộn như thủy triều, muốn nhấn chìm Tô Mặc vào trong đó.

Thế nhưng, kiếm khí của Thái Huyền Kiếm cũng không ngừng tăng cường, trở nên ngày càng lợi hại, chống lại từng đợt tấn công.

Ba ngàn trận pháp, tuần hoàn lặp lại, giống như xa luân chiến, muốn bào mòn Tô Mặc đến chết.

Sức mạnh bộc phát từ mỗi trận pháp đều đủ sức hủy diệt đại lục Hồng Hoang, nhưng lại không làm gì được Tô Mặc.

Vù vù vù!

Thái Huyền kiếm khí không ngừng tiến lên, từng đạo kim quang xuyên qua ba ngàn trận đồ, chém thẳng về phía Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Trong khoảnh khắc, ba ngàn pháp trận hợp thành một, phong tỏa luồng kiếm khí đang chém về phía Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tử Tiêu Cung, kiếm khí tung hoành, xuyên suốt bầu trời!

Từng luồng kiếm khí đủ để chém giết một Đại La Kim Tiên, sự cường đại của kiếm khí cũng là chưa từng có.

Ba ngàn pháp trận hợp nhất, pháp lực tức thời tăng cường không ít, phù văn dày đặc, phát ra thần quang bảy màu.

Theo chuyển động của phù văn, thần quang càng lúc càng mạnh, cuối cùng hóa thành một trận mưa ánh sáng, che trời lấp đất rơi xuống Tô Mặc.

Sắc mặt mọi người bất giác lại biến đổi, mỗi một giọt mưa ánh

sáng đều ẩn chứa sức mạnh vô biên, phàm là người tu hành chạm phải, sẽ lập tức hình thần câu diệt, đạo hạnh hủy hết.

Đại trận do Tạo Hóa Ngọc Điệp phát động có uy lực còn mạnh hơn cả Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Tô Mặc, nếu ngươi chịu quy thuận Tử Tiêu Cung, ta có thể giúp ngươi chứng đạo thành Thánh." Hồng Quân Lão Tổ thấy thực lực mà Tô Mặc bộc phát, trong lòng cũng nảy sinh ý yêu tài, muốn tha cho hắn một mạng.

Diệt Thánh Trận!

Trận pháp do Tạo Hóa Ngọc Điệp phát động chính là Diệt Thánh Trận được xưng là vô song kim cổ, đúng như tên gọi, là trận pháp dùng để tru sát Thánh nhân.

Thánh nhân là gì?

Thánh nhân có thể sống cùng trời đất, cho dù trời đất hủy diệt, trở về Hỗn Độn, Thánh nhân vẫn có thể bình an vượt kiếp.

Trận này có thể diệt Thánh nhân, uy lực mạnh mẽ, thế gian vô song!

Bốn vị Thánh nhân cũng là lần đầu tiên thấy Hồng Quân Lão Tổ phát động Diệt Thánh Trận, trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc.

Tu vi của họ so với Đạo Tổ Hồng Quân, cách nhau mấy dải ngân hà.

Tô Mặc ngẩng đầu, nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ.

"Bản tọa muốn chứng đạo thành Thánh, cần gì ngươi tương trợ!

Hãy xem ta nghịch thiên mà đi, đắc thành Đại Đạo!" Giọng nói của Tô Mặc như sấm sét kinh thiên, nhanh chóng truyền khắp đại địa Hồng Hoang, các tu hành giả ở tam sơn ngũ nhạc, tứ hải bát hoang,

đều nghe thấy rõ ràng.

"Thằng nhãi này chắc điên rồi!

Đạo Tổ muốn giúp hắn chứng đạo thành Thánh mà lại từ chối!" "Cuồng vọng, cuồng vọng đến cực điểm!" "Ngày Thái Huyền Sơn bị diệt, e rằng đã gần kề!" "Đạo Tổ đã lên tiếng, đây là cơ hội ngàn năm có một!" … Trong đám tu hành giả, có người đau lòng tiếc nuối, có kẻ hả hê vui sướng, có người ghen tị phát điên.

Từ trước đến nay, chưa từng có ai lại từ chối hảo ý của Hồng Quân Lão Tổ.

Người này không phải kẻ điên thì cũng là kẻ ngốc!

Thế nhưng, bọn họ đâu biết rằng, không lâu trước đây, Tô Mặc đã giúp Tây Vương Mẫu chứng đạo thành Thánh!

Bây giờ, hắn muốn chứng đạo thành Thánh, cần gì người khác ra tay tương trợ, nói chính xác hơn, chứng đạo thành Thánh, chỉ là sớm muộn mà thôi.

Cho dù tính tình Hồng Quân Lão Tổ có tốt đến đâu, sát khí giữa hai hàng lông mày cũng đột ngột tăng vọt, hung mãnh như thủy triều.

"Nếu đã không biết tốt xấu như vậy, thì đừng trách bản tổ ra tay vô tình!" Giọng Hồng Quân Lão Tổ bình tĩnh nói, nhưng một luồng sát khí mạnh mẽ vô cùng lại đang cuộn trào trong bóng tối.

Hồng Quân Lão Tổ chính là hóa thân của Thiên Đạo!

Tô Mặc từ chối hảo ý của ngài, chẳng khác nào đi ngược lại mệnh trời.

Kể từ khi Hồng Quân Lão Tổ trở thành Đạo Tổ, đây là lần đầu tiên có người làm vậy!

"Vạn thiên thần ma, tru sát kẻ phản nghịch!" Hồng Quân Lão Tổ

khẽ điểm một ngón tay, trận mưa ánh sáng lập tức ngừng lại, chỉ thấy Diệt Thánh Đại Trận xoay chuyển cực nhanh, cuốn theo từng trận cuồng phong mạnh mẽ, như muốn thổi bay cả Tử Tiêu Cung.

Trong sát na!

Chỉ thấy trong Diệt Thánh Trận bóng người lấp lóe, thoáng qua như ngựa chạy xem hoa, một bầu không khí túc sát bao trùm không trung.

Trong nháy mắt, một bóng người khổng lồ từ trong Diệt Thánh Trận rơi xuống, đáp xuống trước mặt Hồng Quân Lão Tổ.

Đó chỉ là một bóng ảnh hư ảo, nhưng toàn thân lại lưu chuyển khí tức mạnh mẽ vô cùng, tựa như Thượng cổ Thần ma giáng lâm.

Sức mạnh mà bóng người đó bộc phát ra, mơ hồ đã vượt qua tu vi Thánh nhân.

Chương 136

Ngay sau đó, trong tay hắc ảnh xuất hiện một cây cự phủ hư không, cự phủ cũng tỏa ra sát khí khiến người ta lạnh gáy.

"Chém!" Hồng Quân Lão Tổ ra lệnh một tiếng, nhanh như sấm sét.

Kẻ đối đầu với trời, chỉ có một kết cục, đó là vẫn lạc tại Hồng Hoang.

Ngay sau đó, liền thấy một bóng rìu khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt bao trùm cả Tử Tiêu Cung.

Tô Mặc vẫn điềm nhiên, Thái Huyền Kiếm trong tay lại vung lên!

Nghịch thiên mà đi, đắc thành Đại Đạo, chính là lúc này!

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!

Đạo Tổ bất nhân, coi Nhân tộc như cỏ rác!

Chiến ý trên người Tô Mặc bùng nổ đến mức chưa từng có, sát khí trên người tựa như dải ngân hà trên cửu thiên, sóng lớn ngập trời.

Bóng người kia khổng lồ vô cùng, do vô số hồn phách Thượng cổ Thần ma ngưng tụ thành, những Thượng cổ Thần ma này đều chết dưới tay Thánh nhân, vì vậy đối với việc chứng đạo thành Thánh, họ hận đến tận xương tủy.

Không gian Hỗn Độn mà Bàn Cổ mở ra cũng trấn áp không ít Thượng cổ hung linh, nhưng so với Thượng cổ Thần ma trong Diệt Thánh Trận, quả thực là một trời một vực.

Giữa trời đất, đều bị sát khí khổng lồ bao trùm.

Sát khí này, ngay cả những Thánh nhân như Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, cũng đã nhiều năm không thấy ở Hồng Hoang.

Soạt!

Một bóng rìu khổng lồ hạ xuống đỉnh đầu Tô Mặc, tựa như một cái cối xay ma quỷ khổng lồ vô cùng rơi xuống.

Không, bản thân nó chính là một cái cối xay đen kịt.

Cái cối xay nhanh chóng xoay chuyển trên không, từng đạo huyết sát chi khí ập tới, Tử Tiêu Cung như bị ngâm trong một cái ao máu.

"Sao lại có thể bộc phát ra thực lực mạnh như vậy!" "Diệt Thế Chi Ma, đã rất nhiều năm không thấy xuất hiện, không ngờ hôm nay lại được chứng kiến!" "Diệt Thế Chi Ma, lần này Tô Mặc chết chắc rồi!" … Ánh mắt từ khắp nơi trong Hồng Hoang giờ đây đều tập trung tại Tử Tiêu Cung, tập trung vào một trận chiến kinh thiên động địa.

Chưa từng có ai chứng đạo thành Thánh mà khiến Đạo Tổ Hồng Quân phải ra tay, cũng chưa có ai dám từ chối hảo ý của Đạo Tổ.

Thế nhưng, vào hôm nay, vào lúc này, trên người Tô Mặc, tất cả đều đã ứng nghiệm.

Diệt Thế Chi Ma, một Thượng cổ Thần khí có thể sánh ngang với Tạo Hóa Ngọc Điệp, uy lực vô cùng, đủ sức trấn sát Thánh nhân.

Trên không, chiếc cối xay khổng lồ đang lao xuống.

Tô Mặc cũng biết sự lợi hại của Diệt Thế Chi Ma, vì vậy không dám lơ là, Thái Huyền Kiếm chém lên không trung.

Trong nháy mắt, cả người hắn cũng giống như một thanh thần kiếm sát khí tung hoành, mũi nhọn sắc bén, toàn thân tinh quang tứ phía, tiên khí trên người hội tụ vào Thái Huyền Kiếm.

Ầm ầm ầm!

Kiếm khí trắng của Thái Huyền Kiếm như tuyết bay đầy trời rơi xuống Diệt Thế Chi Ma, tức khắc để lại trên Diệt Thế Chi Ma từng

vết kiếm sâu cạn khác nhau, Diệt Thế Chi Ma cũng bị bao phủ trong một vùng kiếm quang.

Hồng Quân Lão Tổ thần sắc hơi biến đổi, từ trước đến nay chưa từng có ai có thể để lại dấu vết trên Diệt Thế Chi Ma, một khi Diệt Thế Chi Ma thực sự bộc phát, đủ để hủy diệt cả Hồng Hoang.

Thế nhưng, những vết kiếm sâu cạn kia nhanh chóng liền lại, Diệt Thế Chi Ma tiếp tục rơi xuống.

Sát khí cuồn cuộn!

Tựa như ngân hà đổ ngược trút xuống!

Một luồng sức mạnh khổng lồ vô cùng từ Diệt Thế Chi Ma truyền ra, trời đất dường như cũng sắp bị ép thành mảnh vụn.

Dưới đất, chim bay thú chạy như phát điên mà chạy loạn khắp nơi, thân thể chúng dường như sắp bị một luồng sức mạnh cường đại xé nát.

Các tu hành giả khắp Hồng Hoang cũng cảm nhận được một áp lực chưa từng có, bên tai ong ong, tiên lực trong cơ thể không thể kiểm soát, tựa như sông ngòi chảy ra ngoài.

"Sức mạnh của Diệt Thế Chi Ma, quả nhiên lợi hại!" "Ta thấy lợi hại nhất là Tô Mặc, lại có thể chống đỡ dưới Diệt Thế Chi Ma lâu như vậy, chỉ riêng điểm này, đã đủ để xếp vào hàng Thánh nhân!" "Thằng nhãi đó lại không hề biến sắc, quả thật là đệ nhất Hồng Hoang." … Các đại thần thông giả ở khắp Hồng Hoang, trong lúc cảm thán sự cường đại của Diệt Thế Chi Ma, cũng không khỏi kinh ngạc trước thực lực của Tô Mặc.

Tử Tiêu Cung.

Uy lực của Diệt Thế Chi Ma ngày càng mạnh, nó có thể hấp thụ linh khí của trời đất, uy lực còn mạnh hơn trước gấp mấy chục lần.

Cùng lúc đó, bóng người khổng lồ kia cùng Diệt Thế Chi Ma rơi xuống, sát khí trên người cuồn cuộn, hai nắm đấm khổng lồ lao xuống.

Một quyền, mây đen cuồn cuộn, uy lực vô cùng!

Mắt thấy sắp rơi xuống đỉnh đầu Tô Mặc, đập nát nhục thân của hắn thành bụi phấn, hình thần câu diệt.

Thái Huyền Nhất Kiếm, chém lên nắm đấm khổng lồ.

Kiếm khí sắc bén như gió!

Chương 137

Trong nháy mắt, một nắm đấm khổng lồ đã bị chém đứt.

Nắm đấm còn lại, bị Tô Mặc một quyền đánh tan, hóa thành bọt nước, biến mất không dấu vết.

Trong chớp mắt, huyết sát chi khí lại một lần nữa ngưng tụ thành nắm đấm, lao về phía Tô Mặc.

Vù vù vù!

Thái Huyền Kiếm liên tiếp chém ra mười mấy kiếm, chém lên nắm đấm khổng lồ, chém lên Diệt Thế Chi Ma.

Tô Mặc đứng sừng sững giữa trời đất, tựa như một cây cột chống trời, đứng trên mặt đất của Tử Tiêu Cung.

Trong chốc lát, một đôi mắt xuất hiện trong ma nhãn của Diệt Thế Chi Ma.

Lạnh lùng!

Vô tình!

Túc sát!

Trong đôi mắt ấy ẩn chứa quá nhiều cảm xúc, nhưng cuối cùng lại hóa thành một đạo sát khí sắc bén.

Đằng sau ma nhãn, là khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng như dao gọt, thần sắc trang trọng, nhưng lại toát ra một luồng sát ý khiến người ta rùng mình.

Đạo Tổ Hồng Quân!

Giờ khắc này hóa thân thành vị Sát Thần lạnh lùng nhất Hồng Hoang!

Ngài là Thiên Đạo, là hóa thân của Thiên Đạo!

Tô Mặc muốn đi ngược lại ý trời, nếu hôm nay không thể trấn sát hắn, để hắn chứng đạo thành Thánh!

Thiên Đạo còn tồn tại sao?

Đạo Tổ còn tồn tại sao?

Mấy trăm triệu năm qua, trong Hồng Hoang, chưa từng có ai dám từ chối và vi phạm ý muốn của ngài.

Vì vậy, Tô Mặc phải hình thần câu diệt, vẫn lạc tại Hồng Hoang, như vậy trật tự Hồng Hoang mới có thể duy trì!

Trong sát na, khắp Hồng Hoang lại vang lên những tiếng kinh thán.

Trong ma nhãn của Diệt Thế Chi Ma, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi, tựa như một con lôi long màu tím giáng xuống, rơi xuống đỉnh đầu Tô Mặc.

Ầm một tiếng!

Tử Tiêu Thần Lôi hóa thành vạn ngàn tia điện màu tím, giáng xuống người Tô Mặc.

Tử Tiêu Thần Lôi!

Là pháp thuật mà Đạo Tổ Hồng Quân tu luyện thành khi chứng đạo thành Thánh, uy lực chí cường, từ trước đến nay chưa từng dùng qua.

Tiếng sấm vang trời, dường như muốn đánh nát cả Tử Tiêu Cung, vạn ngàn tia sáng tím giáng xuống Tô Mặc.

Trong chốc lát, một con cự long màu vàng từ ngoài Tử Tiêu Cung bay vào, quấn quanh Tô Mặc, chặn lại những tia Tử Tiêu Thần Lôi đang giáng xuống, bắn ra từng mảng tia lửa màu tím.

Tô Mặc thần sắc trang nghiêm, Thái Huyền Kiếm trong tay vung lên không trung, một đạo kiếm khí mạnh mẽ vô cùng, giữa một vùng kim quang chém về phía Tử Tiêu Thần Lôi.

Ầm ầm ầm!

Trong khoảnh khắc kiếm quang hạ xuống, Tử Tiêu Thần Lôi bị chém đứt, tựa như thủy ngân đổ ra khắp nơi.

Hồng Quân Lão Tổ thần sắc hơi chấn động, ngón tay khẽ điểm xuống.

Tử Tiêu Thần Lôi lại một lần nữa như hồng thủy mãnh thú giáng xuống, ánh tím so với trước còn sáng hơn, tựa như những cây thủy tinh màu tím trong suốt, toát ra sát khí kinh người.

Thái Huyền Nhất Kiếm, khí như cuồng triều, chém lên Tử Tiêu Thần Lôi.

Ánh tím không diệt, kiếm khí không ngừng!

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, Tử Tiêu Cung khẽ rung chuyển.

Trong khoảnh khắc, đại lục Hồng Hoang như ngừng thở, dường như Hồng Hoang sắp bị hủy diệt.

Bóng người khổng lồ ngưng tụ từ hồn phách Thượng cổ Thần ma trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, sát phạt chi khí, bá đạo vô cùng!

Hiên Viên Thị một mực khảng khái kích ngang.

Lại có Tử Tiêu Thần Lôi từ trên trời giáng xuống, tiếng sấm vang trời!

Tô Mặc muốn chứng đạo thành Thánh, liệu có khả năng không?

Chương 138

Quan trọng nhất là, phía sau còn có đệ nhất nhân Hồng Hoang kia đang lăm le, thất bại dường như là số mệnh duy nhất.

Trong lòng mọi người chỉ có một thanh âm, Đạo Tổ Hồng Quân chính là Thiên Đạo, chỉ có tuân theo Thiên Đạo, mới có thể chứng đạo thành Thánh!

Nghịch lại ý trời, Tô Mặc chính là ví dụ tốt nhất! … Thái Huyền Sơn, tổ địa Nhân tộc.

Trên đỉnh núi, thất sắc hà quang dần trở nên ảm đạm, tựa như ngọn nến trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Vô số luồng khí tức màu trắng, hóa thành từng con thần long màu trắng, như nhận được sự triệu hoán của một sức mạnh nào đó, nối đuôi nhau lao về phía trước.

Trên đại điện, một bầu không khí trang nghiêm tĩnh mịch.

Những tu hành giả Nhân tộc lần lượt ngồi xuống đất, lòng bàn tay nối liền, trên đỉnh đầu hình thành một đoàn tiên khí khổng lồ.

Trong khoảnh khắc!

Tiên khí hóa thành một con cự long, lao về phía Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ Hồng Quân ra tay ngăn cản Tô Mặc chứng đạo thành Thánh, đối với bất kỳ ai cũng là điều không thể tưởng tượng nổi.

Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Diệt Thế Chi Ma!

Tử Tiêu Thần Lôi!

Thứ nào mà không thể diệt sát Thánh nhân, bây giờ ba đại thần vật

đều dùng để đối phó Tô Mặc, càng không thể tưởng tượng nổi.

Tô Mặc là hy vọng của Nhân tộc!

Nếu hắn vẫn lạc, Nhân tộc sẽ lại trở thành lũ kiến hôi.

Đạo Tổ Hồng Quân nhất định sẽ giáng xuống thiên kiếp, khiến Nhân tộc phải chịu đựng nỗi đau khổ vô cùng to lớn!

Trên Thái Huyền Sơn, nơi Nhân tộc tụ tập!

Từng con thần long do khí của Nhân tộc ngưng tụ thành, như thủy triều lao về phía Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ Hồng Quân muốn ngăn cản Tô Mặc chứng đạo thành Thánh, Nhân tộc liền muốn dốc toàn lực giúp hắn thành Thánh. … Tử Tiêu Cung.

Nắm đấm khổng lồ không ngừng rơi xuống, Tử Tiêu Thần Lôi cuồn cuộn!

Diệt Thế Chi Ma mang theo sát khí kinh thiên động địa, ngày càng đến gần Tô Mặc.

Vù vù vù!

Từng đạo kiếm khí trắng xóa chém lên Tử Tiêu Thần Lôi, Tử Tiêu Thần Lôi tức khắc bị chém đứt, hóa thành bụi phấn.

Ầm ầm ầm!

Kiếm khí chém lên Diệt Thế Chi Ma, lại một trận tiếng nổ vang trời, Diệt Thế Chi Ma bị chém ra một vết rách khổng lồ.

Kiếm ý không ngừng lan rộng, hướng lên trên, mắt thấy sắp chém vỡ Diệt Thế Chi Ma.

Hồng Quân Lão Tổ mặt mày âm lãnh, tựa như băng giá, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Ngón tay khẽ điểm một cái, vạn ngàn tia Tử Tiêu Thần Lôi từ không trung rơi xuống như thủy triều.

Vết rách của Diệt Thế Chi Ma cũng trong nháy mắt khép lại, một luồng sức mạnh trấn áp trời đất, hủy diệt vạn vật, hướng xuống phía dưới.

Vù vù vù!

Tử Tiêu Thần Lôi như những cột sáng, từ ngoài vào trong, tức khắc bao vây Tô Mặc ở giữa.

Thái Huyền Kiếm chém xuống, một đạo kiếm quang màu vàng xuyên suốt bầu trời, tức khắc chém đứt Tử Tiêu Thần Lôi, hóa thành bụi phấn.

"Định!" Hồng Quân Lão Tổ vẻ mặt túc sát, ngón tay điểm xuống, vạn ngàn tia Tử Tiêu Thần Lôi tức khắc ngưng tụ thành một cột sáng màu tím khổng lồ.

Ánh tím lấp lánh, chiếu rọi Tử Tiêu Cung!

Cùng lúc đó, Diệt Thế Chi Ma cũng với tốc độ như tia chớp rơi xuống, hung hiểm đến cực điểm.

Song quyền nan địch tứ thủ!

Thái Huyền Kiếm chém lên cột sáng màu tím, phát ra một tiếng nổ trầm đục, ánh tím lấp lánh, tựa như muôn vàn vì sao.

Cột sáng màu tím do Tử Tiêu Thần Lôi hóa thành, tựa như Định Hải Thần Châm, đứng sừng sững giữa Tử Tiêu Cung, một luồng năng lượng cổ xưa mạnh mẽ bộc phát ra, hướng về phía Tô Mặc.

Chương 139

Tô Mặc vẻ mặt ngưng trọng, biết Hồng Quân Lão Tổ sắp ra tay thật, Thái Huyền Kiếm trong tay vẽ một đường về phía trước, một Thái Cực Đồ màu vàng rực rỡ xuất hiện trên không trung.

Thiên địa âm dương, ngũ hành bát quái!

Trong Thái Cực Đồ, âm dương giao thoa biến hóa, biến ảo khôn lường, từng đạo thiên địa chi khí hướng lên không trung, chặn lại sự rơi xuống của Diệt Thế Chi Ma.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại biến sắc, Tô Mặc lại có thể diễn hóa ra Thái Cực Đồ, cũng khá bất ngờ.

"Ngày chết của thằng nhãi này đến rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh, nhìn về phía Tô Mặc.

Lão Tử thần sắc ngưng trọng, quan sát sự biến hóa của Thái Cực Đồ, trên mặt không khỏi lộ ra một tia khâm phục.

Thái Cực Đồ là một pháp thuật vô cùng thâm sâu, Tô Mặc có thể diễn hóa ra không sai một ly, thực sự không dễ dàng.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân không nói một lời, tựa như hai pho tượng đứng trên mặt đất.

Bị thực lực mà Tô Mặc bộc phát ra kinh ngạc, cũng bị khuất phục.

Người này nếu không thể chứng đạo thành Thánh, thiên lý ở đâu?

Đương nhiên, những lời này chỉ có thể âm thầm nghĩ trong lòng, không ai dám nói trước mặt Hồng Quân Lão Tổ.

Vù vù vù!

Bóng người khổng lồ kia bỗng nhiên biến mất, theo sau Tử Tiêu

Thần Lôi là một trận mưa giông đen kịt, cơn mưa như hồng thủy trút xuống, như một vũng mực nước, đen kịt vô cùng.

Tiếng sấm vang trời!

Dường như đang tấu lên một khúc tử vong!

Mưa như trút nước!

Tựa như muốn nhấn chìm đại lục Hồng Hoang, biến thành một vùng đầm lầy!

Diệt Thế Chi Ma khổng lồ vô cùng, hướng về hư không rơi xuống, phát ra âm thanh như trời sập đất nứt, tựa như một đám mây đen khổng lồ.

Tô Mặc thần sắc nghiêm lại, không dám có chút lơ là, uy lực của Diệt Thế Chi Ma còn hơn cả Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Một kiếm chém ra!

Vô cùng vô tận kiếm ý cũng trong nháy mắt cuồn cuộn, nhanh chóng hình thành một kết giới trên đỉnh đầu Tô Mặc, tạm thời chặn lại sự rơi xuống của Diệt Thế Chi Ma.

"Thằng nhãi này lại có thể chặn được sức mạnh của Diệt Thế Chi Ma, nếu hôm nay không trấn sát nó, một khi để nó chứng đạo thành Thánh, sẽ là mối uy hiếp lớn nhất đối với chúng ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Sức mạnh của Diệt Thế Chi Ma là tồn tại mạnh mẽ nhất Hồng Hoang!

Lão Tử cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, tu vi của thằng nhãi này còn trên cả ta, sau này chắc chắn sẽ trở thành mối họa lớn trong lòng!" Uy lực của Diệt Thế Chi Ma không ngừng tăng cường, luồng sức mạnh cường đại không ngừng nghiền ép xuống, tiếng hư không vỡ vụn

không ngừng vang lên, chấn động đến ù tai!

Pháp lực toàn thân Tô Mặc dường như cũng trở nên mạnh hơn, có thể dưới hai đại pháp khí và Tử Tiêu Thần Lôi, chống đỡ lâu như vậy.

Đã là đệ nhất nhân Hồng Hoang!

Sát khí đầy trời, từ trong Diệt Thế Chi Ma truyền ra, từ trong Tử Tiêu Thần Lôi truyền ra, khiến người ta nghẹt thở.

Nhất Kiếm Phi Tiên!

Thái Huyền Kiếm lại một lần nữa bộc phát kiếm ý cường đại, xông về phía Diệt Thế Chi Ma, xông về phía Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Thế nhưng, tất cả kiếm ý đều trong nháy mắt hóa thành bụi phấn!

Diệt Thế Chi Ma tiếp tục rơi xuống, Tử Tiêu Thần Lôi cuồn cuộn giáng xuống!

Mọi thứ dường như sắp trấn sát Tô Mặc trong nháy mắt.

Hồng Quân Lão Tổ vẻ mặt trang nghiêm, ánh mắt âm trầm nói: "Tô Mặc, bản tổ thấy ngươi căn cốt kỳ giai, lại có một thân tu vi sánh ngang Thánh nhân, bây giờ nếu biết sai, bản tổ có thể tha cho ngươi một con đường sống!" Trong Tử Tiêu Cung, một bầu không khí túc sát càng thêm nồng đậm.

Hiên Viên Thị vận chuyển pháp lực, không hề bị thương, nhưng chưa kịp tỉnh táo lại, ánh mắt đã trở nên đãi trệ.

Tử Tiêu Thần Lôi không ngừng rơi xuống, sát khí ngập trời.

Thái Huyền kiếm khí cuồn cuộn!

Tô Mặc gầm lên liên hồi!

"Lão già Hồng Quân, ngươi nghĩ đại lục Hồng Hoang là vườn sau nhà ngươi sao?

Quy tắc do Thiên Đạo định ra sao?" "Thiên Đạo để ngươi thay trời thống trị Hồng Hoang, nhưng ngươi lại khắp nơi đàn áp Nhân tộc, coi vận mệnh Nhân tộc như trò đùa!" "Nhân tộc ta quật khởi, chính là lúc này, phải dựa vào chính mình!" Tô Mặc gầm lên một tiếng, âm thanh át cả tiếng Tử Tiêu Thần Lôi, át cả Đạo Tổ Hồng Quân, truyền khắp đại lục Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc, nơi nào có Nhân tộc, nơi đó vang lên tiếng hoan hô kinh thiên động địa, vang vọng khắp sông núi, chấn động cửu tiêu!

Từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Nữ Oa tạo ra con người.

Chương 140

Nhưng khi họ cảm đáo, cả ngọn núi đã sụp đổ, giống như một ngôi mộ khổng lồ.

Yêu tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, chém giết vô số Nhân tộc!

Yêu tộc và Vu tộc đại chiến, lưỡng bại câu thương, càng có không ít Nhân tộc trở thành bia đỡ đạn!

Nhân tộc chỉ có thể dựa vào chính mình!

Chỉ có đấu với trời, mới có một tia sinh cơ!

"Tru sát Đạo Tổ vô đạo!" "Nhân tộc quật khởi, chính là lúc này!" "Tộc ta hưng thịnh, chỉ có tự cường!" … Đại lục Hồng Hoang, Nhân tộc quần tình kích động, mỗi người đều lộ ra sát khí lạnh như dao.

Trong nháy mắt, từng con thần long màu vàng rực rỡ, nhanh như gió cuốn điện giật lao lên không trung.

Trong Tử Tiêu Cung, thần long màu vàng như thủy triều dâng lên, nhanh chóng ngưng kết thành một kết giới màu vàng rực rỡ quanh thân Tô Mặc, chặn lại vạn ngàn tia Tử Tiêu Thần Lôi.

"Diệt!" Hồng Quân Lão Tổ lật tay trái xuống, Diệt Thế Chi Ma nhanh chóng rơi xuống, tức khắc nghiền nát kết giới trên đỉnh đầu Tô Mặc.

Nổi giận!

Hồng Quân Lão Tổ vẻ mặt vẫn như thường, nhưng sát khí trên người lại trong nháy mắt bùng nổ như thủy triều, che trời lấp đất rơi xuống.

Thân là Thiên Đạo, lại bị Tô Mặc từ chối hai lần!

Khiến cho tôn nghiêm của Hồng Quân Lão Tổ bị quét sạch!

Thái Huyền Nhất Kiếm, vạn ngàn kiếm khí chém về phía Tử Tiêu Thần Lôi, phát ra một trận tiếng nổ vang trời!

Diệt Thế Chi Ma, rơi xuống!

Tô Mặc hai tay hướng lên, hai luồng sức mạnh mạnh mẽ vô cùng hướng lên không trung, hai cột sáng chặn lại Diệt Thế Chi Ma.

Một mảng tia lửa bắn ra tứ phía!

Diệt Thế Chi Ma rơi xuống, sẽ nghiền nát hai cột sáng thành bụi phấn, hóa thành hư vô. … Trên Thái Huyền Sơn.

Tám Tiên Thiên Linh Căn bỗng nhiên bật gốc, tựa như tám con rắn xanh lao về phía trước.

Ầm ầm ầm!

Trên không Thái Huyền Sơn, vang lên một trận tiếng sấm.

Vô số tảng đá khổng lồ từ trên núi lăn xuống, bụi mù mịt, trời đất biến sắc.

Vô số tiên khí trắng xóa, quấn quanh tám linh căn, khí thế hung hăng lao về phía trước.

Linh căn vốn chôn sâu dưới lòng đất, dây leo như gió lốc xuyên qua không trung, từng trận tiên khí cuồn cuộn như thủy triều.

Trong chốc lát, tám linh căn tựa như dây thừng, liền trói chặt Diệt Thế Chi Ma.

Tô Mặc trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ, xem ra những thứ này quả nhiên có linh tính, cũng không uổng công hắn bồi dưỡng.

“Tiên Thiên Linh Căn!” “Lại là Tiên Thiên Linh Căn!” “Chẳng trách trên Thái Huyền Sơn linh khí dày đặc, hóa ra có tám Tiên Thiên

Linh Căn!" … Khắp Hồng Hoang, rất nhiều đại thần thông giả lại một lần nữa bị tám linh căn chấn kinh.

Phải biết rằng, những linh căn cực phẩm như vậy, ở những thánh địa tu luyện như Côn Luân Sơn và Bất Chu Sơn, cũng chỉ có ba linh căn cực phẩm mà thôi.

Thái Huyền Sơn, lại sở hữu tám linh căn, khiến mọi người kinh ngạc không thôi, trong lòng cũng đủ loại hâm mộ ghen tị hận.

Đạo Tổ Hồng Quân thần sắc trang trọng, ngẩng đầu nhìn về phía tám linh căn, giữa hai hàng lông mày lộ ra vài phần kinh ngạc.

Tuy nhiên, bất kể trên Thái Huyền Sơn có thần thông gì, sau hôm nay, đều sẽ biến thành truyền thuyết!

Ngài muốn trấn sát Tô Mặc, hình thần câu diệt!

Muốn biến Thái Huyền Sơn thành bụi phấn, vĩnh viễn không tái hiện!

"Tai họa diệt thế!" Hồng Quân Lão Tổ lạnh lùng nói, Diệt Thế Chi Ma tiếp tục rơi xuống.

Lưới do tám dây leo đan thành, phát ra âm thanh xé rách, những dây leo này tuy pháp lực cao cường, nhưng không thể ngăn cản Diệt Thế Chi Ma.

Xẹt xẹt xẹt!

Hai dây leo bị kéo đứt, Diệt Thế Chi Ma tiếp tục rơi xuống, hư không đều bị ép thành bụi phấn, biến thành từng hố đen khổng lồ, như muốn hút người vào.

Thái Huyền Sơn, đất rung núi chuyển, đại điện như muốn nghiêng đổ, cả tòa tiên sơn đều sắp bị san thành bình địa.

Đá lớn cuồn cuộn, như thủy triều lăn xuống.

Hai linh căn bị bật khỏi mặt đất, tức khắc lại bám vào những dây leo khác.

Chương 141

Hú hú hú!

Diệt Thế Chi Ma lại bị kéo lại, trên sáu dây leo còn lại, phù văn dày đặc, phát ra ánh sáng màu xanh biếc, màu sắc trời đất vì thế mà tươi mới.

"Linh lực thật mạnh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ than, nhìn về phía xa.

Khoảnh khắc sau, Tạo Hóa Ngọc Điệp lại một lần nữa phát ra một đạo kim quang sắc bén vô cùng, nhấn chìm ánh sáng của dây leo vào trong đó.

Ngay sau đó, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện!

Những dây leo đầy sức sống, tức khắc biến thành màu vàng kim, lá trên dây leo cũng bắt đầu biến vàng, tựa như bướm vàng bay lượn.

Dây leo biến thành màu vàng úa, lại biến thành màu nâu, rồi nứt ra từng kẽ hở, linh khí nhanh chóng suy kiệt.

Ầm ầm ầm!

Những dây leo như cành khô lá úa, không ngừng đứt gãy, Diệt Thế Chi Ma tiếp tục rơi xuống.

Trong chốc lát, các đại thần thông giả ở khắp Hồng Hoang, lại phát ra một tràng kinh thán.

"Tô Mặc lần này khó thoát, chết chắc rồi!" "Diệt Thế Chi Trận khởi động, chỉ có tử vong và hủy diệt mới là điểm cuối!" "Đây mới là thực lực thực sự của Đạo Tổ sao!" … Trong một tràng nghị luận, Diệt Thế Chi Ma lại một phân thành hai, hai phân thành bốn.

Trên trời, đâu đâu cũng là bóng của Diệt Thế Chi Ma.

Đại Đạo ba ngàn!

Ba ngàn Diệt Thế Chi Ma tựa như bánh răng xoay chuyển cực nhanh, lực lượng diệt thế bộc phát ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh Đạo Kiếm ở trung tâm!

Đạo Kiếm rơi xuống, vô số mưa kiếm trút xuống.

Ngay sau đó, Diệt Thế Chi Ma lại hợp thành một, khí thế hung hăng rơi xuống.

Thái Huyền Kiếm, một cột chống trời!

Một đạo kiếm quang vàng rực, lại một lần nữa xông lên trời, rồi biến thành sáu đạo kiếm quang, tựa như sáu cây cột thần, chặn lại sự rơi xuống của Diệt Thế Chi Ma.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Màn trời Tử Tiêu Thần Lôi, như những lưỡi dao sắc bén màu tím rơi xuống, trong nháy mắt đã đến đỉnh đầu.

Ngũ lôi oanh đỉnh!

Một đạo Tử Tiêu Thần Lôi từ đỉnh đầu Tô Mặc rót vào, trên người tức khắc phát ra ánh sáng màu tím, rồi một ngọn lửa màu tím bùng cháy.

Trong Tử Tiêu Cung, một luồng sát khí kinh thiên động địa, càn quét bát hoang, lan ra khắp đại địa Hồng Hoang.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang của Thái Huyền Kiếm cũng trong nháy mắt vỡ vụn, bị

Diệt Thế Chi Ma ép thành bụi phấn, ngay cả hư không cứng rắn vô cùng cũng bị ép nát.

Diệt Thế Chi Ma!

Pháp khí đứng đầu Hồng Hoang, thiên hạ không có thứ gì có thể ngăn cản.

Trong sát na!

Diệt Thế Chi Ma lại một lần nữa phân liệt, ba ngàn Diệt Thế Chi Ma, uy lực lại trong nháy mắt tăng cường ngàn vạn lần, nhanh như gió cuốn điện giật rơi xuống.

Rắc rắc rắc!

Những tia lửa lấp lánh trên không trung, thần quang màu tím chiếu rọi Tử Tiêu Cung, toát ra một vẻ bi thương của ngày tận thế.

Tô Mặc bị ngọn lửa màu tím bao vây, dường như đã chấp nhận số phận, chờ đợi sinh mệnh vẫn lạc.

Trên Hồng Hoang, từ trước đến nay chưa từng nghe có người thách thức Đạo Tổ Hồng Quân!

Cũng chưa từng thấy có tu hành giả nào có thể chặn được Diệt Thế Chi Ma, Tạo Hóa Ngọc Điệp, và Tử Tiêu Thần Lôi!

Trận chiến này, Tô Mặc đã tạo ra lịch sử Hồng Hoang!

Dù cho chứng đạo thành Thánh thất bại, vẫn lạc tại Hồng Hoang, cũng sẽ trở thành truyền kỳ bất hủ của Hồng Hoang!

Keng một tiếng!

Sau khi kiếm khí của Thái Huyền Kiếm bị nghiền thành phấn, thanh Thái Huyền Kiếm kiếm khí tung hoành từ từ rơi xuống, rơi bên chân Tô Mặc.

Ánh sáng của Thái Huyền Kiếm trở nên ảm đạm, như ngọn nến sắp tắt.

Chương 142

Tô Mặc trong vòng vây của Tử Tiêu Thần Lôi, hai mắt nhắm nghiền, như đã chết.

Bỗng, một âm thanh kinh thiên động địa vang lên.

"Ta chính là Thiên Đạo, cần gì chứng đạo!" Ngay sau đó, âm thanh đó cùng với sự rơi xuống của Diệt Thế Chi Ma, hóa thành hư vô, dường như chưa từng xuất hiện.

Ầm ầm ầm!

Diệt Thế Chi Ma tiếp tục rơi xuống, hư không cách Tử Tiêu Cung ngàn vạn dặm, đều bị ép thành bụi phấn.

Từng hố đen khổng lồ, tựa như vực sâu không đáy xuất hiện trên không trung.

Rơi xuống!

Khí thế như hồng thủy rơi xuống!

Nhanh chóng rơi xuống không trung trên Thái Huyền Sơn.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ lớn, Diệt Thế Chi Ma đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng, nghiền nát tổ địa Nhân tộc - Thái Huyền Sơn - thành tro bụi.

Trong nháy mắt!

Vô số tu hành giả Nhân tộc đạo hạnh tiêu tan, hình thần câu diệt!

Trong chốc lát, trong Nhân tộc vang lên một trận tiếng than khóc, mọi người máu và nước mắt tung hoành, tựa như mưa bão rơi xuống.

“Không thể nào, không thể nào!” “Nhất định không phải sự thật, ta nhìn nhầm rồi!” “Thái Huyền Sơn bị hủy rồi, hy vọng của ta không còn nữa!” … Người Nhân tộc không muốn tin vào sự thật!

Trong mắt họ, Tô Mặc là người toàn năng?

Thái Huyền Sơn sừng sững giữa trời đất!

Không thể sụp đổ!

Sau đó, người Nhân tộc hướng về Thái Huyền Sơn từ từ quỳ xuống, quỳ mãi không dậy, dường như đang tiễn Tô Mặc đoạn đường cuối cùng. … Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ thần sắc lạnh lùng nhìn xuống đất, trong mắt lộ ra một tia tiếc nuối, thoáng qua rồi biến mất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trên mặt lộ ra vẻ vui mừng không thể che giấu, mối thù một kiếm ở Thái Huyền Sơn, cuối cùng đã được báo.

“Chúc mừng sư phụ đã trấn sát Tô Mặc, cho Nhân tộc một bài học, để chúng hiểu rõ cái gì là Thiên Đạo!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi người nói.

Lão Tử cũng nói tiếp: “Thưa sư phụ, lần này Tô Mặc chứng đạo thành Thánh thất bại, Thái Huyền Sơn bị hủy, Nhân tộc cần người quản lý, đệ tử nguyện ý hạ phàm đến Nhân tộc để truyền đạo.” Năm đó, Lão Tử ở Nhân tộc sáng lập Nhân Giáo, có không ít tín đồ, sau đó Tô Mặc hoành không xuất thế, cướp đi khí vận của Lão Tử ở Nhân tộc, Nhân Giáo gần như biến mất không dấu vết.

Bây giờ, Tô Mặc bị trấn sát, Thái Huyền Sơn bị hủy!

Nhân tộc không có ai là đối thủ của ông, trải qua trận chiến này, Nhân tộc chắc chắn trăm phế đãi hưng, chính là cơ hội tốt để bố đạo truyền giáo, đông sơn tái khởi.

“Cũng tốt, ngươi hãy đến Nhân tộc, phụ trách giáo hóa, để chúng biết cái gì là Thiên Đạo!” Hồng Quân Lão Tổ nói.

Tô Mặc tuy bị giết, nhưng Nhân tộc không diệt!

Lão Tử trước đây đã ở Nhân tộc thành lập Nhân Giáo, lần này lại đi bố đạo truyền giáo, có thể làm ít công to.

Cùng lúc đó, các đại thần thông giả ở khắp Hồng Hoang, cũng lần lượt hướng về Tử Tiêu Cung bái lạy, để tỏ lòng trung thành.

Đại Đạo trời đất, không phải là lời nói của một mình Hồng Quân Lão Tổ!

Cường giả như Tô Mặc, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ đối với kết quả lần này rất hài lòng, trong Hồng Hoang, có không ít kẻ lòng mang dị niệm.

Xe trước đổ, xe sau làm gương!

Kết cục của Tô Mặc đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh, Hồng Hoang lại có thể yên tĩnh một thời gian.

“Đạo Tổ, chúng tôi xin cáo từ trước!” Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Lời còn chưa dứt, liền nghe một tiếng nổ lớn.

Lập tức, sắc mặt mọi người đột biến, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Bởi vì một tiếng sét giữa trời quang!

Giữa trời đất, từng trận sấm sét cuồn cuộn, tia chớp xé rách bầu trời, vô số sao băng như mưa rào rơi xuống.

Đất đỏ ngàn dặm, đại địa mênh mông!

Chương 143

Trong chốc lát, trên mặt đất một vết nứt khổng lồ từ từ mở ra, sát khí vô cùng mạnh mẽ, như cuồng phong trút ra ngoài, càn quét Hồng Hoang, tung hoành bát phương.

Sát khí không ngừng tăng cường, dường như còn mạnh hơn sát khí của Diệt Thế Chi Ma, quả thật lợi hại vô cùng.

Ngay sau đó, một đạo kiếm quang trắng xóa từ sâu trong lòng đất chém ra, hướng thẳng về phía Tử Tiêu Cung, dường như muốn chém rách cả bầu trời!

Một bóng người màu trắng từ dưới đất nhảy lên, trong nháy mắt đã đáp xuống trên lưng Yêu Sư Côn Bằng.

Người này, một thân tiên phong đạo cốt, dung mạo thanh nhã, trong tay cầm một thanh tiên kiếm màu vàng rực rỡ.

"Tô Mặc!" "Tô Mặc chưa chết, hình như còn mạnh hơn trước!" "Chẳng lẽ đã chứng đạo thành Thánh?

Lại có thể chứng đạo dưới sự ngăn cản của Đạo Tổ!" … Các đại thần thông giả khắp Hồng Hoang, vẻ kinh ngạc trên mặt càng thêm đậm, không ai dám tin vào sự thật.

Trong sự kinh ngạc, một đạo kiếm quang rơi xuống không trung trên Tử Tiêu Cung.

Ầm ầm ầm!

Sau một trận nổ lớn, kết giới của Tử Tiêu Cung lại bị chém vỡ, kiếm quang trắng xóa rơi xuống.

Một kiếm chém Tử Tiêu!

Trong sát na!

Tử Tiêu Cung bị một kiếm chém đứt, phát ra tiếng nổ ầm ầm, trong khoảnh khắc sụp đổ xuống.

Hú hú hú!

Yêu Sư Côn Bằng vỗ đôi cánh khổng lồ, từng trận cuồng phong lao về phía trước, dường như muốn thổi bay Tử Tiêu Cung xuống khỏi tầng mây.

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng sấm vang, mấy con lôi long từ xa bay đến, sát khí đằng đằng lao về phía Tô Mặc.

Sắc mặt Tô Mặc biến đổi, giữa hai hàng lông mày sát khí ngạo nghễ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Diệt Thế Chi Ma và Tạo Hóa Ngọc Điệp đều không làm gì được hắn, mấy tia Tử Tiêu Thần Lôi này căn bản không đặt vào mắt.

Thái Huyền Kiếm còn chưa chém xuống, mấy con lôi long đã bị một luồng hắc khí nuốt chửng.

Yêu Sư Côn Bằng từ miệng phun ra từng đám mây đen khổng lồ, đôi cánh rung động, phát ra tiếng gió vù vù.

Tô Mặc ngồi ngay ngắn trên lưng Yêu Sư Côn Bằng, một thân bạch y nhuốm máu, toàn thân phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt, ánh mắt rơi trên Tử Tiêu Cung, trên người Đạo Tổ Hồng Quân.

Đạo Tổ thì sao?

Muốn ngăn cản hắn chứng đạo thành Thánh, lại ngược lại giúp hắn một tay, năng lượng khổng lồ mà Diệt Thế Chi Ma bộc phát ra vừa rồi, lại kích phát giới hạn của Tô Mặc, bộc phát ra sức chiến đấu cường đại.

Trong chốc lát, liền một bước thành Thánh nhân!

Trên chín tầng mây, Đạo Tổ Hồng Quân mặt mày chấn nộ, không ngờ Tô Mặc lại có thể sống sót dưới sự trấn sát của Diệt Thế Chi Ma, chứng đạo thành Thánh.

Tuy nhiên, chứng đạo thành Thánh thì sao?

Ngài là Thiên Đạo, là thầy của Thánh nhân!

Lật tay thành mây, úp tay thành mưa!

Muốn hủy diệt một Thánh nhân, chẳng phải chỉ là chuyện trong một cái búng tay.

Lật tay, lại một đạo Tử Tiêu Thần Lôi hùng hồn vô song giáng xuống, tựa như một thanh thần kiếm màu tím, chém xuống không trung.

Ngay sau đó, Tử Tiêu Thần Lôi hóa thành vạn ngàn mưa kiếm, rơi xuống đỉnh đầu Tô Mặc, mỗi một giọt mưa kiếm đều ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận, phàm là dính phải, sẽ lập tức tro bay khói tan.

Tô Mặc mặt mày âm hàn, Thái Huyền Nhất Kiếm, hướng lên.

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, Tử Tiêu Thần Lôi bị chém đứt, không trung vạch ra một đạo kiếm quang trắng xóa, tức khắc đến đỉnh đầu Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ vung tay áo, một đạo kim quang tức khắc nuốt chửng kiếm quang trắng xóa. … Khắp Hồng Hoang, các đại thần thông giả lại phát ra tiếng kinh thán.

Giữa trời đất, lại có người dám chém kiếm về phía Hồng Quân Lão Tổ, quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Hồng Quân Lão Tổ, hóa thân của Thiên Đạo!

Nói ngắn gọn, chính là Thiên Đạo!

Một kiếm chém trời!

Dũng khí của Tô Mặc đáng khen, nhưng cũng ngu xuẩn đến cực điểm!

Chương 144

Chứng đạo thành Thánh, nếu lúc này cùng Hồng Quân Lão Tổ đàm hòa, trên Hồng Hoang, sẽ có thêm một vị Thánh nhân.

Bây giờ, chỉ có thêm một vong hồn Thánh nhân!

Trong khoảnh khắc Thái Huyền Kiếm chém xuống, trên đỉnh đầu Hồng Quân Lão Tổ nhanh chóng hình thành một đạo kết giới, chặn lại kiếm ý hùng hồn, sát khí như thủy triều.

Dưới đất, người Nhân tộc thấy Tô Mặc chết đi sống lại, chứng đạo thành Thánh, một tràng hoan hô tựa như sông ngòi cuồn cuộn không dứt, tức khắc truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

"Nhân tộc hưng thịnh!" "Nhân tộc vĩnh xương!" "Nhân tộc vĩnh thùy bất hủ!" … Từng tràng tiếng hô, truyền ra ngoài chín tầng mây, khí vận Nhân tộc cũng trong nháy mắt trở nên mạnh mẽ vô cùng.

"Lũ kiến hôi nhỏ bé, cũng dám vọng tự xưng hùng!" Hồng Quân Lão Tổ sắc mặt trầm xuống, Tử Tiêu Thần Lôi trong lòng bàn tay hướng xuống, nổ tung giữa Nhân tộc.

Tử Tiêu Thần Lôi hóa thành vạn ngàn mưa tím, rơi xuống người Nhân tộc, những người Nhân tộc đó thậm chí còn chưa kịp hét lên thảm thiết, liền hóa thành tro bay, biến mất không thấy.

Lạnh lùng!

Âm trầm!

Tuyệt tình!

Nhân tộc đã thề chết đi theo Tô Mặc, vậy thì hãy để chúng cùng nhau biến mất khỏi đại lục Hồng Hoang.

Nữ Oa có thể tạo ra con người, tự nhiên cũng có thể tạo ra những sinh mệnh khác, Nhân tộc nhỏ bé, không đáng để nương tay!

Tử Tiêu Thần Lôi cuồn cuộn rơi xuống, nhân gian hóa thành luyện ngục.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu!

Trong chốc lát, chỉ thấy trên đỉnh đầu Hồng Quân Lão Tổ xuất hiện một cái bóng, cái bóng trở nên ngày càng rõ ràng.

"Đó là cái gì?" Lão Tử sắc mặt kinh ngạc hỏi, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng một mặt ngơ ngác, bởi vì Bàn Cổ Phiên rõ ràng đang ở trên người ông, trên không trung lại có thêm một cái Bàn Cổ Phiên, uy lực dường như còn mạnh hơn Bàn Cổ Phiên thật.

"Sư phụ quả nhiên đại thần thông!

Đại thần thông!" Nguyên Thủy Thiên Tôn liên thanh kinh thán.

Bàn Cổ Phiên này là do Hồng Quân Lão Tổ dùng đạo pháp của mình ngưng kết thành, quả thật lợi hại đến cực điểm!

Bàn Cổ Phiên là do lưỡi của Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ hóa thành, pháp lực vô cùng, thần thông quảng đại, giữa trời đất chỉ có một cái.

Hồng Quân Lão Tổ có thể dùng đạo thuật của mình ngưng kết ra Bàn Cổ Phiên, đủ để chứng minh tu vi của ngài, bỏ xa mấy đại Thánh nhân mười mấy dải ngân hà.

Tô Mặc thần sắc không đổi, nhưng sát khí trên mặt lại không ngừng tăng cường, mặt như sương lạnh, sát khí nghiêm nghị!

Ngay sau đó, toàn thân Tô Mặc phát ra ánh sáng thông thiên triệt

địa, chiếu rọi Hồng Hoang, sát khí vô song.

Thái Huyền Nhất Kiếm!

Kiếm khí mênh mông, kiếm quang lạnh lẽo!

Ầm ầm ầm!

Những tia Tử Tiêu Thần Lôi đang rơi về phía Nhân tộc, lại trong nháy mắt bị chém đứt, nhanh chóng bố trí một đạo kết giới huyền hoàng chi khí trên không trung, mặc cho Tử Tiêu Thần Lôi không ngừng rơi xuống, nhưng vẫn vững như Thái Sơn.

"Kẻ làm hại Nhân tộc ta, chết!" Tô Mặc gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, tựa như một mũi tên sắc bén lao về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Vù vù vù!

Trong nháy mắt, Thái Huyền Kiếm vung lên như gió, chém vào hư không, hướng về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Trên chín tầng trời, đạo văn dày đặc, phù quang lấp lánh!

Chỉ thấy Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu Hồng Quân Lão Tổ, tức khắc hóa thành một cây cầu vàng, vắt ngang bầu trời.

Hồng Quân Lão Tổ đứng trên cầu vàng, thần sắc lạnh lùng, nhìn về phía Tô Mặc.

Lão Tử kinh ngạc vô cùng, Đạo Tổ Hồng Quân có thể huyễn hóa ra Bàn Cổ Phiên, đã vượt ngoài tưởng tượng của ông, không ngờ Thái Cực Đồ cũng trong nháy mắt xuất hiện, chấn động lòng người. … "Thái Huyền Thánh Nhân!

Cẩn thận!" Hạo Thiên không khỏi kinh hô một tiếng, ánh mắt rơi trên người Tô Mặc.

"Ta thấy Thái Huyền Thánh Nhân cuối cùng khó thoát khỏi vận

mệnh vẫn lạc tại Hồng Hoang!" "Vô ích thôi, đối kháng với Đạo Tổ, vẫn lạc là chuyện đã định sẵn từ lâu!" "Chứng đạo thành Thánh, không ngờ lại là khởi đầu của sự vẫn lạc!" … Trên Thiên Đình, mọi người lần lượt thấp giọng nghị luận, sợ kinh động đến Thiên Đế Hạo Thiên.

Mọi người đều biết, Hạo Thiên và Tô Mặc giao hảo, nói chính xác hơn, Hạo Thiên là tiểu huynh đệ của Tô Mặc.

Nếu không có Tô Mặc nhiều lần chỉ điểm, lại tặng cho Hạo Thiên linh đan diệu dược, tu vi của ông cũng sẽ không tiến bộ vượt bậc. … Trên cầu vàng!

Chương 145

Hồng Quân Lão Tổ đứng ở thế bất bại, ngón tay khẽ động, liền thấy một vầng kim quang xông lên trời.

Oanh!

Một tiếng chuông chấn động đến ù tai, tức khắc vang vọng khắp Hồng Hoang, từ trong vầng kim quang đó từ từ bay lên, một cái chuông khổng lồ màu vàng rực rỡ.

Hỗn Độn Chung!

Pháp bảo của Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất khi còn sống, giờ khắc này cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Tam đại Hỗn Độn Chí Bảo tụ hội, mọi người dường như thấy được thần khí tuyệt thế kia, sắp sửa xuất hiện.

Giữa trời đất, lại trong nháy mắt rơi vào sự im lặng như chết.

Tô Mặc thấy Hỗn Độn Chung xuất hiện, trên mặt lộ ra một luồng sát khí coi thường thiên hạ, như gặp phải đại địch!

Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên không phải vô duyên vô cớ, dùng đạo thuật của mình ngưng kết ra tam đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Bàn Cổ Phiên!

Thái Cực Đồ!

Hỗn Độn Chung!

Tam đại Hỗn Độn Chí Bảo là do Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, bây giờ cùng xuất hiện, liền có nghĩa là Khai Thiên Thần Phủ tái hiện!

Hồng Quân Lão Tổ vì để ngăn cản Tô Mặc chứng đạo thành Thánh, có thể nói là đã dùng hết tâm cơ, sát khí tung hoành!

Bây giờ, lại vì để trấn sát con đường Thánh nhân của hắn, đã mời ra Khai Thiên Thần Phủ đã biến mất khỏi Hồng Hoang!

Quả nhiên, Hồng Quân Lão Tổ ngón tay khẽ điểm.

Cây cầu vàng do Thái Cực Đồ hóa thành, liền trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là sống búa dày nặng như núi, phát ra từng đạo sát thần chi khí.

Ngay sau đó, liền thấy một điểm hàn quang xuất hiện ở trung tâm Bàn Cổ Phiên, điểm hàn quang đó trở nên ngày càng lớn, trong nháy mắt biến thành lưỡi búa sắc bén như tuyết!

Ngay sau đó, lưỡi búa và sống búa hợp hai làm một, hóa thành một cây cự phủ không phải vàng cũng không phải sắt, toát ra khí tức hủy diệt trời đất, khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

Soạt!

Một luồng ánh búa như tia chớp lao về phía trước, chém nát hư không vô tận, rơi xuống đỉnh đầu Tô Mặc.

Lập tức, giữa trời đất một màu huy hoàng.

Ánh búa rơi xuống, Thái Huyền Kiếm vung lên!

Một đạo kiếm khí hướng lên không trung, tức khắc chém đứt ánh búa, hóa thành bụi phấn, tiêu tan không thấy!

Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử biến đổi mấy lần, trong lòng không khỏi phát ra một tiếng kinh thán.

Năm đó, họ chứng đạo thành Thánh, cũng tu luyện nhiều năm, mới đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, hắn quả thật là kinh tài tuyệt diễm! … Huyết Hà, Minh Hải!

Minh Hà Lão Tổ nhìn về phía Tử Tiêu Cung, đáy mắt cũng lộ ra

vài phần khâm phục, vừa thành Thánh, liền có tu vi Hỗn Nguyên, quả thật là đệ nhất nhân Hồng Hoang.

Rất nhanh, trên mặt lão lộ ra một tia tiếc nuối.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, dùng Khai Thiên Thần Phủ, bây giờ Hồng Quân Lão Tổ dùng nó để đối phó Tô Mặc!

Tô Mặc có mạnh đến đâu, cũng không mạnh hơn thế giới Hỗn Độn!

Bàn Cổ một búa khai thiên tích địa, nếu không có gì bất ngờ, Hồng Quân Lão Tổ một búa xuống, cũng sẽ khiến Thánh nhân như Tô Mặc vẫn lạc. … Phía sau Tô Mặc một con kim long bay lượn, đây là sự ngưng tụ của khí vận Nhân tộc ở Hồng Hoang.

Bây giờ thế giới Hồng Hoang, dưới sự chủ trì của Tô Mặc, Nhân tộc là thiên hạ.

Mặc dù Tử Tiêu Thần Lôi của Hồng Quân Lão Tổ đã trấn sát không ít Nhân tộc, cự nhân của tộc Cửu Lê cũng giết không ít cường giả Nhân tộc, nhưng Nhân tộc trải qua thời gian dài như vậy, đang hân hoan phát triển.

Giờ khắc này, Nhân tộc ôm tâm quyết một trận tử chiến, năng lượng bộc phát ra, cũng khiến trời đất biến sắc, Thánh nhân kinh hoàng.

Lúc lên lúc xuống!

Kim long quấn quanh bên người Tô Mặc, dường như đang cung cấp cho hắn nguồn năng lượng không ngừng.

Tô Mặc chứng đạo thành Thánh, thực lực so với trước đã mạnh hơn không ít, bây giờ lại có thần long do khí vận Nhân tộc hóa thành tương trợ, khí thế như hồng, mơ hồ giữa, lại áp đảo Hồng Quân Lão Tổ một bậc.

“Ta chính là Thiên Đạo!” Tô Mặc gầm lên một tiếng, tựa như vạn ngàn hung thú gào thét, chấn động đến trời đất rung chuyển.

Chương 146

Thái Huyền Kiếm chém ra, một đạo kiếm khí xông về phía trước!

Tựa như du long kinh hồng, thần xà múa trời!

Trên không, một luồng sát khí thôn thiên địa, tựa như sóng lớn càn quét, bị hư không vỡ nát, từng hố đen khổng lồ hút vào.

"Hóa!" Hồng Quân Lão Tổ lạnh lùng nói.

Trong sát na, tam đại Hỗn Độn Chí Bảo ngưng kết thành một cây cự phủ, mang theo sát khí kinh thiên động địa, hướng về phía Tô Mặc.

Ánh búa tựa như nhật nguyệt treo cao, ánh sáng vạn trượng, ngàn vạn dặm không thấy bất cứ thứ gì.

Tiếng rồng ngâm, vang vọng mây xanh.

Thần long do khí vận Nhân tộc ngưng tụ thành, tựa như một mũi tên thần xuyên phá bầu trời, lao về phía trước.

Ngay sau đó, một đạo kiếm khí chưa từng có, như cuồng phong hung dũng lao tới.

Thái Huyền Nhất Kiếm, trảm thần tru phật!

Trên bầu trời, giữa hư không, bị sát khí vô cùng vô tận lấp đầy, phát ra một tràng tiếng nổ.

Hồng Quân Lão Tổ cười lạnh một tiếng, ngón tay khẽ điểm xuống, ánh búa nhanh chóng khuếch đại, trở nên càng thêm sắc bén!

Khai Thiên Thần Phủ!

Một búa từng khai thiên tích địa, chém phá thế giới Hỗn Độn!

Bây giờ, trong tay Hồng Quân Lão Tổ, uy lực không giảm so với

năm đó, thậm chí còn trở nên mạnh hơn!

Nặng nề!

Áp bức!

Ánh búa tựa như một ngọn thần sơn rơi về phía Tô Mặc, lại sắc bén vô cùng, muốn chém Tô Mặc làm đôi.

Trong nháy mắt, long của Nhân tộc tựa như một tia chớp xuyên qua ánh búa, rơi bên cạnh Tô Mặc.

Hồng Quân Lão Tổ thần sắc hơi biến đổi, xem ra ngài vẫn luôn xem thường Nhân tộc, không ngờ uy lực của Khai Thiên Thần Phủ, lại không thể chém nát long của Nhân tộc.

Cùng lúc đó, Thái Huyền kiếm khí ập tới, từng tia kiếm khí sắc bén như lưỡi dao.

Một kiếm phương Đông đến!

Kiếm khí xuyên qua ánh búa, lao đến trước mặt Hồng Quân Lão Tổ, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Diệt Thế Chi Ma từ trên trời giáng xuống, đè lên vô vàn kiếm khí.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, Diệt Thế Chi Ma lại bị kiếm khí chấn văng ra, trên đó xuất hiện một rãnh sâu, gần như sắp bị chém đứt. … "Khủng khiếp, quá khủng khiếp!" "Một kiếm chém rách Diệt Thế Chi Ma, xem ra Hồng Quân Lão Tổ muốn diệt Thánh, e rằng không còn hy vọng!" "Khí vận Nhân tộc quả nhiên trường thịnh không suy, chúa tể của Hồng Hoang, chính là Nhân tộc!" … Khắp Hồng Hoang, những đại thần thông giả đang tu hành, ngẩng đầu nhìn lên không trung, sắc mặt không khỏi đột biến, kinh hãi không thôi.

Thầm may mắn Tô Mặc không phải là đối thủ của mình, nếu

không chỉ có một con đường chết.

Trên mặt Hạo Thiên lộ ra nụ cười ấm áp, trái tim treo lơ lửng trên không trung từ từ hạ xuống.

Ở Hồng Hoang, người không hy vọng Tô Mặc vẫn lạc nhất, ông chính là một trong số đó, có vấn đề cần phải thỉnh giáo Tô Mặc.

Bộ chúng Cửu Lê vui mừng hoan hô, phân phân triều trước Xi Vưu xung khứ.

Bây giờ thấy Hồng Quân Lão Tổ gặp xui, đương nhiên vui mừng không thôi.

Vù vù vù!

Ánh búa như mưa sao băng rơi xuống, bao vây Tô Mặc và long của Nhân tộc.

Giữa một vùng ánh sáng sắc bén, không thấy bất kỳ bóng người nào.

Trong ánh búa, Tô Mặc tựa như một thanh thần kiếm hủy thiên diệt địa, toàn thân phát ra sát khí khiến người ta nghẹt thở.

Vút!

Một kiếm phi tiên, chém giết Thánh nhân!

Một bóng người màu trắng lướt qua, trên không trung vài giọt máu rơi xuống, không phải là máu bình thường, phát ra ánh sáng rực rỡ như sao trời.

Lập tức, ở Hồng Hoang, miệng mọi người há hốc, nhưng không nói được một lời.

Giữa trời đất, tựa như một tấm bia mộ nặng như núi.

Chẳng lẽ Hồng Quân Lão Tổ bị thương rồi?

Chương 147

Mọi người không thể chứng thực được suy đoán của mình, bởi vì trên không trung không thấy bóng dáng Hồng Quân Lão Tổ, hóa thành hư không.

Ánh sáng của Khai Thiên Thần Phủ, cũng trong nháy mắt biến mất, chỉ còn lại một vùng hư không chi khí.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử thấy Đạo Tổ Hồng Quân đã rời đi, liền cũng lần lượt rời đi.

Tô Mặc chưa chứng đạo thành Thánh, Thái Huyền Nhất Kiếm đã có thể trọng thương Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lại chặn được sự trấn sát của Đạo Tổ Hồng Quân.

Muốn động thủ với Tô Mặc, chỉ có thể tự rước lấy nhục!

Tuy nhiên, hai người chưa rời khỏi Tử Tiêu Cung, đường đi đã bị chặn lại.

Một người, một kiếm, một thần long!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử lùi về phía sau hai bước, liền muốn tế ra Hỗn Độn Chí Bảo của mình, quyết một trận tử chiến với Tô Mặc.

Tô Mặc khẽ cười, trên mặt không có một tia sát khí.

Hai lão già này để lại sau này còn có chỗ dùng, hiện tại không cần thiết phải phế đi đạo hạnh.

"Cút đi!" "Từ hôm nay, không có lệnh của bản tôn, ngàn năm không được rời khỏi nơi tu luyện!" "Nếu không, kết cục sẽ như hư không này!" Dứt lời, một đạo kiếm khí chém vào hư không.

Ầm ầm ầm!

Hư không vô tận, tức khắc phát ra tiếng nổ, không ngừng vỡ vụn, hình thành một hố đen khổng lồ, như muốn hút hai người vào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử không nói gì, họ cũng là Thánh nhân, cũng là người có thể diện.

Nếu cứ thế bị Tô Mặc dọa lui, sau này cũng không còn mặt mũi xuất hiện ở Hồng Hoang.

Tô Mặc một mắt nhìn thấu tâm tư của hai người, cũng không dồn ép, liền nhường cho hai người một con đường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử nhìn nhau một cái, liền nhấc chân đi về phía trước, Tô Mặc đã cho con đường sống, đương nhiên sẽ không tự tìm đường chết mà động thủ với hắn. … "Nếu không phải hai lão già đó ở giữa xúi giục, Hồng Quân Lão Tổ cũng sẽ không ra tay ngăn cản Thái Huyền Thánh Nhân chứng đạo thành Thánh!" "Người có lòng dạ rộng rãi như vậy, mới có tư cách trở thành chúa tể của trời đất!" … Khắp Hồng Hoang, vô số tu hành giả, đối với sự khoan dung độ lượng của Tô Mặc khâm phục không thôi.

Hồng Quân Lão Tổ nhậm nhân duy thân, lòng dạ hẹp hòi, căn bản không thể so sánh với Tô Mặc.

Đương nhiên, Tô Mặc tha cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử có một nguyên nhân quan trọng, hắn biết rõ, Hồng Quân Lão Tổ cũng không thực sự rời đi, nếu hắn ra tay với hai người, Hồng Quân Lão Tổ tất nhiên sẽ hiện thân.

Một mình đối mặt với Đạo Tổ, hai Thánh nhân!

Tô Mặc sẽ không làm chuyện ngốc như vậy, ngày còn dài, không cần thiết phải có thù tất báo.

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử rời đi, Tiếp Dẫn Đạo

Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân nhanh chóng hướng về phía Tô Mặc bái lạy.

Không thể ngờ!

Ai cũng không ngờ, Tô Mặc lại là người chiến thắng cuối cùng, không chỉ chứng đạo thành Thánh, còn đẩy lui được Đạo Tổ Hồng Quân!

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hôm nay, bản tôn lệnh cho các ngươi trở về Tây Phương, chuyên tâm truyền giáo bố đạo ở đó, hiểu chưa?" Giọng Tô Mặc ôn hòa, nhưng lại mang đến một áp lực vô cùng lớn khiến người ta không thể từ chối.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân vội vàng nói: "Vâng, thưa Thái Huyền Thánh Nhân!" Dưới đất, Nhân tộc lại một lần nữa phát ra tiếng hoan hô như sấm, như một trận cuồng phong càn quét đại lục Hồng Hoang.

Tô Mặc tựa như một thanh thần kiếm rơi xuống phế tích của Thái Huyền Sơn, ánh mắt nhanh như gió quét một vòng.

Thái Huyền Sơn bị Diệt Thế Chi Ma ép thành một mảnh phế tích, tám tiên đẳng cũng bị Tử Tiêu Thần Lôi thiêu thành tro bụi.

Tuy nhiên, đó đều không phải là vấn đề!

Bỗng nhiên, chỉ thấy Tô Mặc hai mắt nhắm nghiền, hai tay chắp lại, rồi lại trong nháy mắt tách ra.

Hú hú hú!

Từng đạo tiên khí mạnh mẽ vô cùng từ lòng bàn tay Tô Mặc tuôn ra, trong sát na liền bao trùm không trung trên Thái Huyền Sơn.

Không xa, Tây Vương Mẫu và Hồng Vân Đạo Nhân trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, biết Thái Huyền Sơn sẽ tái hiện sự phồn hoa ngày

xưa.

Ngay sau đó, những tiên khí đó bốc lên, cam lồ như mưa rào rơi xuống.

Nơi mắt nhìn tới, trên phế tích xuất hiện một màu xanh mới, rồi liền thấy tiên hoa nở rộ, từng trận hương thơm truyền khắp đại lục Hồng Hoang.

"Ngưng!" Tô Mặc gầm nhẹ một tiếng.

Những tảng đá vỡ nát kia, như nhận được hiệu triệu, trong sát na ngưng tụ lại.

Vèo vèo vèo!

Thái Huyền Sơn như một cây đại thụ nhanh chóng mọc lên, hoa cỏ cây cối xung quanh cũng theo đó sinh trưởng, khắp nơi một màu xanh tươi tốt.

Trên chín tầng trời, cam lồ giáng xuống!

Chương 148

Đại địa Hồng Hoang, linh khí dày đặc!

Giữa ngân hà, từng mảng tinh quang khổng lồ rơi về phía Thái Huyền Sơn, linh lực sung mãn.

Hàng ngàn vạn tiên hạc và phượng hoàng, như thủy triều đổ về Thái Huyền Sơn, cũng mang theo vô cùng vô tận tiên khí.

Giờ khắc này, Thái Huyền Sơn tập trung tiên khí của trời đất, nạp linh khí của vạn vật, trở thành đệ nhất tiên sơn trên đại lục Hồng Hoang!

Long ngâm phượng hót!

Tường vân vạn đóa!

Ngay sau đó, liền thấy trên đỉnh Thái Huyền Sơn xuất hiện một cung điện vàng son lộng lẫy, so với trước đây còn hùng vĩ hơn nhiều.

Ngói lưu ly bảy màu trên mái nhà phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, khiến người ta không mở nổi mắt.

Phía dưới, là nơi tu hành của Tây Vương Mẫu và những người khác, cũng đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Vù vù vù!

Tám dây leo như thần long xông về phía Thái Huyền Sơn, rồi bám vào thân núi, nhanh chóng lại biến mất không thấy.

Trong nháy mắt, linh khí trên Thái Huyền Sơn, như mây dày đặc, quấn quanh sườn núi.

Tô Mặc ngồi ngay ngắn trong đại điện, Tây Vương Mẫu, Hồng Vân Đạo Nhân và Yêu Sư Côn Bằng đứng một bên.

“Thái Huyền Thánh Nhân!” Một giọng nói từ ngoài truyền vào, ngay sau đó là một luồng khí tanh nồng, ập tới.

Một bóng người màu đỏ như máu, từ ngoài đại điện bước vào.

Minh Hà Lão Tổ!

Tây Vương Mẫu và mọi người đều sững sờ, Tô Mặc và Minh Hà Lão Tổ đâu có giao tình gì.

Khi Thái Huyền Sơn gặp nạn, chẳng thấy lão ra tay tương trợ, bây giờ Tô Mặc chứng đạo thành Thánh, đẩy lùi cả Đạo Tổ Hồng Quân thì lại mò đến.

“Thái Huyền Thánh Nhân!” Minh Hà Lão Tổ cười nói, khẽ cúi người để tỏ lòng tôn trọng.

Lão muốn chứng đạo thành Thánh đã nhiều năm, nhưng vẫn chưa đạt được tâm nguyện.

Nay Tô Mặc chứng đạo thành Thánh, lại đẩy lùi được Hồng Quân Lão Tổ, Minh Hà Lão Tổ bèn muốn đến thỉnh giáo con đường thành Thánh.

Tô Mặc lạnh lùng nói: “Không biết ngọn gió nào đã thổi lão tổ đến đây, ở trong biển máu của mình không tốt sao?” Minh Hà Lão Tổ cười gượng hai tiếng, rồi nói: “Chúc mừng Thái Huyền Thánh Nhân chứng đạo thành Thánh, một kiếm chém lùi Đạo Tổ Hồng Quân!” “Đa tạ!” Tô Mặc lạnh lùng đáp.

Lúc này, một bóng người nữa từ ngoài cửa đi vào, chính là Hạo Thiên.

“Thái Huyền Thánh Nhân!” Hạo Thiên cất lời, nhìn Tô Mặc với vẻ mặt mừng rỡ.

Tô Mặc ngẩng đầu cười nói: “Hạo Thiên Đại Đế, mời ngồi!”

Minh Hà Lão Tổ thấy Tô Mặc đối với mình thì vô cùng lạnh nhạt, nhưng với Hạo Thiên lại tỏ ra vui vẻ, trong lòng không khỏi tức giận, nhưng trên mặt không dám lộ ra chút bất kính nào.

"Thái Huyền Thánh Nhân!

Ta có việc, xin cáo từ trước!" Minh Hà Lão Tổ nói.

Tô Mặc dường như không hề nghe thấy, Minh Hà Lão Tổ mặt mày tái mét, quay người rời khỏi đại điện.

"Thái Huyền Thánh Nhân, bây giờ ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng bị ngài đánh bại rồi…" Hạo Thiên kích động nói, cứ như chính mình vừa chứng đạo thành Thánh vậy.

Tô Mặc lắc đầu: "Hồng Quân Lão Tổ chưa bại, ta cũng chưa thắng, chỉ là một trận hòa không đánh nữa mà thôi!" Hồng Quân Lão Tổ là hóa thân của Thiên Đạo!

Muốn đánh bại ông ta, tu vi hiện tại của hắn vẫn chưa đủ.

Dù những linh đan diệu dược và pháp khí chí bảo kia giúp tu vi của hắn tăng nhanh hơn bất kỳ tu hành giả nào, nhưng Hồng Quân Lão Tổ đã chưởng quản Thiên Đạo từ sau thời Hỗn Độn đến nay cả ức vạn năm, nội tình sâu dày đâu dễ dàng bị vượt qua như vậy.

Ngay sau đó, Tô Mặc lại trò chuyện vài câu với Hạo Thiên rồi tiễn y đi.

Hiện tại Nhân tộc trăm việc chờ hưng thịnh, hắn không có thời gian và tâm trạng để tán gẫu.

"Tây Vương Mẫu, từ nay về sau, ngươi hãy đến Nhân tộc truyền đạo, chấn hưng lại khí vận Nhân tộc!" Tô Mặc nói.

Tây Vương Mẫu đã chứng đạo thành Thánh, để nàng đến Nhân tộc truyền giáo là lựa chọn tốt nhất.

“Côn Bằng, đến thế giới Tây Phương!” Tô Mặc ra lệnh.

Yêu sư Côn Bằng mặt đầy vẻ cung kính, lập tức bay về phía thế giới Tây Phương.

“Hồng Vân, ở lại bên cạnh bản tôn.” Tô Mặc nói, Hồng Vân Đạo Nhân đương nhiên cầu còn không được, lập tức cúi lạy Tô Mặc.

Ngay sau đó, Tô Mặc và Hồng Vân Đạo Nhân cũng biến mất khỏi đại điện, mọi thứ trở về tĩnh lặng… Thoáng chốc một cái, vạn năm trôi qua như khói bay.

Thời đại Tam Hoàng đã một đi không trở lại.

Chương 149

Hiện nay, Hồng Hoang đại lục đã hoàn toàn là thiên hạ của Nhân tộc, nhưng đất trời lắm tai ương, nhân gian nhiều hoạn nạn.

Những năm này, Hồng Hoang đại lục lũ lụt hoành hành, khắp nơi đều là một vùng sông nước.

Nước lũ và mãnh thú tàn phá tứ phía, chẳng khác nào thời thượng cổ lúc trời đất mới mở.

Đế Nghiêu hạ lệnh triệu tập năng nhân dị sĩ trong thiên hạ để giải trừ thủy hoạn, tạo phúc cho vạn dân.

Nào ngờ, trời như thủng một lỗ, mưa lớn như trút, ngày đêm không ngớt.

Người đi trị thủy chết không ít, nhưng thủy hoạn vẫn không thuyên giảm, ngược lại còn ngày càng nghiêm trọng hơn.

Lúc này, Đại Vũ đến trước mặt Đế Nghiêu, xin dẫn người đi trị thủy, thề rằng thủy hoạn không trừ, quyết không sống tạm bợ!

Đại Vũ hấp thụ bài học trị thủy của cha mình là Cổn, hiểu rằng đối với hồng thủy trong thiên hạ, chỉ có thể khơi thông, không thể ngăn chặn.

Sau đó, y bèn dẫn dắt vạn dân khơi thông sông ngòi, kết nối các con sông lớn trên khắp Hồng Hoang, nhờ vậy mà thủy hoạn đã được trị tận gốc!

Đại Vũ trị thủy, ba lần đi qua nhà mà không vào!

Nhất thời, câu chuyện này trở thành giai thoại của Nhân tộc!

Đế Nghiêu tại vị một nghìn tám trăm năm, vì Đại Vũ có công trị

thủy, được lòng dân, nên đã truyền ngôi cho Đại Vũ.

Đại Vũ kế vị trở thành chủ của Nhân tộc, lập ra nhà Hạ, Nhân tộc kết thúc thời đại ăn lông ở lỗ, bước vào một kỷ nguyên mới.

Đại Vũ tại vị hai nghìn năm trăm năm, nhưng vẫn không thể đắc thành đại đạo.

Một ngày nọ, y chợt giác ngộ, liền hạ lệnh cho chư hầu trong thiên hạ tiến cống các loại bảo vật.

Theo thời gian, bảo vật mà các chư hầu tiến cống chất cao như núi, Đại Vũ bèn lệnh cho các thợ thủ công tài giỏi trong thiên hạ đem những chí bảo nhân gian này đúc thành chín tòa đại đỉnh để trấn áp khí vận Nhân tộc.

Lúc này, thiên hạ được chia thành Cửu Châu: Ký Châu, Duyện Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu, Lương Châu và Ung Châu.

Đại Vũ đúc Cửu Đỉnh, muốn trấn áp khí vận Cửu Châu, để đảm bảo khí vận Nhân tộc trường thịnh không suy.

Chín năm sau, Cửu Đỉnh đúc thành, trên mỗi chiếc đại đỉnh, hình ảnh núi sông, hoa điểu cây cối sống động như thật!

Một ngày nọ, Cửu Đỉnh phát ra tiếng kêu ong ong, đinh tai nhức óc!

Linh khí xung quanh Cửu Đỉnh cuồn cuộn như thủy triều, dường như nhận được một loại triệu hoán nào đó, sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Đại Vũ biết thời cơ đã chín muồi, bèn đến nơi đặt Cửu Đỉnh, hai tay hướng lên trời.

Giữa thiên địa, linh khí vô tận như cuồng phong gào thét ập tới.

Trong nháy mắt, linh khí quanh thân Đại Vũ xông thẳng lên trời, rồi giáng xuống Cửu Đỉnh, khiến chúng phát ra tiếng nổ vang rền.

Cùng lúc đó, một luồng linh khí kinh thiên động địa từ Thái Huyền Sơn trút xuống, rơi trên Cửu Đỉnh.

Vèo vèo vèo!

Lập tức, Cửu Đỉnh như những ngôi sao băng bay vút lên trời, vẽ ra những vệt sáng chói lọi vô cùng.

Keng!

Keng!

Keng!

Sau chín tiếng vang lớn, Cửu Đỉnh lần lượt rơi xuống chín châu, từng luồng linh khí phóng thẳng lên trời cao.

Bầu trời dường như ngưng tụ linh khí của trời đất!

Linh khí trên Cửu Đỉnh không ngừng bay lên, nhanh chóng hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Trong chớp mắt, một đạo kết giới đã hình thành trên Cửu Châu.

Kết giới này ngưng tụ linh khí của vạn vật trời đất cùng khí vận của Nhân tộc Cửu Châu, là lần đầu tiên Nhân tộc ngưng kết thành, đủ sức đối kháng với kết giới của Thiên Đạo.

Khoảnh khắc kết giới Cửu Châu hình thành, Đại Vũ công đức viên mãn, hóa thành một cơn gió nhẹ bay về phía Thái Huyền Sơn.

Giờ khắc này, trên Thái Huyền Sơn, mọi người đều lộ vẻ vui mừng khôn xiết, khí vận Nhân tộc đã đạt đến đỉnh điểm… Trên Thái Huyền Sơn, trong Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc ngồi ngay ngắn trên bảo điện, toàn thân kim quang phổ

chiếu, như thể một con Tam Túc Kim Ô đậu sau lưng, vạn trượng kim quang khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Một bóng người đáp xuống Hạo Nhiên Điện, rồi cúi lạy Tô Mặc, giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ cung kính.

Người này chính là Đại Vũ vừa đắc thành đại đạo!

"Đại Vũ bái kiến Thái Huyền Thánh Nhân!" Đại Vũ nói, vẻ cung kính trên mặt càng thêm đậm.

Chương 150

Trong vạn năm qua, Tây Vương Mẫu đã truyền giáo ở Nhân tộc, Thái Huyền Sơn với tư cách là tổ địa của Nhân tộc lại càng được truyền khắp Cửu Châu.

Tô Mặc, với thân phận chủ nhân Thái Huyền Sơn, người bảo hộ của Nhân tộc thiên hạ, danh hiệu của hắn cũng vang dội khắp Cửu Châu.

"Bình thân, Vũ Đế!" Tô Mặc giơ tay nói.

Đại Vũ gật đầu: "Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân!" Ngay sau đó, Tô Mặc liếc nhìn Hồng Vân Đạo Nhân một cái.

Hồng Vân Đạo Nhân lập tức hiểu ý, nói: "Mời ngài đến tổ địa theo ta!" Đại Vũ lại cúi người hành lễ với Tô Mặc, sau đó mới đi theo Hồng Vân Đạo Nhân rời đi… Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Thái Huyền Sơn ngoài Cửu Thiên, trong đáy mắt lộ vẻ không cam lòng.

Kể từ khi Tô Mặc chứng đạo thành Thánh, Hồng Quân Lão Tổ liền không biết tung tích, dường như đã vẫn lạc.

Y và Lão Tử bị Tô Mặc cấm túc năm trăm vạn năm, tuy thời gian cấm túc đã qua, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn chưa từng rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Lỡ đâu Tô Mặc tìm cớ trừng trị, với tu vi hiện tại của y, căn bản không phải là đối thủ của Tô Mặc.

"Sư phụ, vị cuối cùng trong Tam Hoàng Ngũ Đế là Vũ Đế cũng đã đắc thành đại đạo, lại còn đến Thái Huyền Sơn!" "Cứ thế này, thực

lực của Thái Huyền Sơn ngày càng mạnh, e rằng dù Đạo Tổ có quay về cũng không phải là đối thủ của Thái Huyền Sơn!" "Sư phụ, chúng ta không thể ngồi yên mặc kệ được!" … Hay cho câu "không thể ngồi yên mặc kệ"!

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại vô cùng cay đắng, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói ra được.

Những năm này, y chỉ có thể trơ mắt nhìn Tam Hoàng Ngũ Đế đắc thành đại đạo, trở thành Chuẩn Thánh, được Tô Mặc mở động thiên phúc địa riêng trên Thái Huyền Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể sốt ruột.

Có thực lực, mới có quyền lên tiếng!

Đây là định luật sắt không bao giờ thay đổi!

Hiện nay, Nhân tộc hưng thịnh, Thái Huyền Sơn cường thế!

Tô Mặc là đệ nhất nhân giữa trời đất, y căn bản không có quyền lên tiếng!

Bỗng nhiên, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra một nụ cười đắc ý, ánh mắt nhìn về một ngọn núi trên Đông Hải.

"Thiên Đạo luân hồi!

Ta xem Nhân tộc các ngươi có thể hưng thịnh được bao lâu?" "Các ngươi từ hôm nay, bế quan tu luyện, không có mệnh lệnh của vi sư, không ai được xuất quan!" "Hai nghìn năm sau, cơ hội của ta sẽ đến!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quét sạch vẻ u ám trên mặt, lộ ra nụ cười, khiến các đệ tử ngồi dưới lòng lạnh toát.

"Cẩn tuân pháp chỉ của sư phụ!" Thập Nhị Kim Tiên cung kính đáp, rồi biến mất trong Ngọc Hư Cung… Vạn dặm xa, trên Đông Hải.

Một ngọn núi đen như mực phát ra từng luồng ánh sáng u ám, xung quanh mây đen bao phủ, trên trời sấm sét rền vang, từng tia chớp không ngừng đánh xuống mây đen.

Trên mặt biển, sóng lớn ngất trời, cuồn cuộn ập về phía chân núi, thoáng chốc đã bị sóng biển nhấn chìm.

Ngay sau đó, hàng chục con hắc long từ mặt biển vọt lên, mây đen trên trời che kín cả mặt trời, chúng bay về phía ngọn núi rồi nhanh chóng biến mất trong mây đen.

Xoạt xoạt xoạt!

Tiếp đó, liền nghe thấy tiếng hoa nở.

Chỉ thấy trên mặt biển, những đóa hoa sen đen nở rộ khắp nơi, nhanh chóng che kín mặt biển.

Bộ chúng Cửu Lê cũng phân phân hướng hậu thoái khứ, bởi vì sau lưng Xi Vưu xuất hiện một con sói bạc khổng lồ, toàn thân trắng như tuyết, hai con mắt màu xanh biếc, tỏa ra ánh sáng hung tàn vô cùng.

Ù!

Sóng lớn xông thẳng lên trời, như một ma thần cao nghìn vạn trượng, thân ảnh khổng lồ vô cùng.

Con sóng không ngừng dâng cao, giống như một thanh ma kiếm ẩn chứa năng lượng vô tận, muốn đâm thủng một lỗ trên bầu trời.

Không lâu sau, mặt biển lại trở về yên tĩnh.

Chỉ thấy trên mặt biển xuất hiện hình ảnh phản chiếu của một khuôn mặt, như một tia sáng lóe lên rồi biến mất trong nháy mắt.

Trên đầu, trời bỗng trở nên quang đãng vạn dặm, từng tia nắng chiếu xuống mặt biển, sóng yên biển lặng… Thiên Đình.

Hạo Thiên cũng nhìn thấy cảnh tượng ở Đông Hải, mày không

khỏi nhíu lại, vẻ mặt như đang suy tư điều gì.

"Yêu tộc bất diệt!" "Thiên Đạo luân hồi, xem ra tất cả đều là số mệnh!" Ngũ Trang Quán.

Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử đang giảng đạo cho đệ tử, thấy dị tượng trên Đông Hải, sắc mặt biến đổi, trong lòng biết trời đất sắp có đại biến, kiếp số lần này liên quan đến khí vận Nhân tộc.

"Xem ra ta phải đi gặp Thái Huyền Thánh Nhân một chuyến!" Trấn Nguyên Tử thầm nghĩ, rồi biến mất trong không trung như một cơn gió… Giữa trời đất, các đại thần thông đều bị dị tượng trên Đông Hải làm cho kinh động.

"Cửu Châu đã yên bình nhiều năm như vậy, e là lại sắp nổi sóng gió!" "Xem ra Yêu tộc lại sắp trỗi dậy!" "Đây là mệnh số của trời đất, không thể thay đổi!" "Ta thấy cũng chưa chắc, có lẽ Thái Huyền Thánh Nhân có thể nghịch thiên cải mệnh, miễn trừ trường kiếp nạn này của tam giới!" Trên Cửu Châu, sau khi Đại Vũ đắc thành đại đạo, con trai của y là Khải kế thừa đế vị, chính trị thanh minh, Nhân tộc đại trị.

Diệt Hồn Đao và Đoạt Hồn Kỳ đều là những bảo vật chưa từng xuất hiện của Lão Tổ Hồng Quân, hai bảo vật này quá âm hiểm độc ác, nhất trực đô bị tàng liễu khởi lai, không ai biết đến.

Thang lập ra nhà Thương, khí vận Nhân tộc không ngừng ngưng tụ, hoàn toàn trở thành nhân vật chính của Cửu Châu, Yêu tộc và Vu tộc biến mất khỏi nhân gian.

Thoáng cái, tám trăm năm đã trôi qua.

Chương 151

Chẳng hay chẳng biết, đã đến cuối thời nhà Thương, Trụ Vương kế vị, trở thành thiên hạ cộng chủ.

"Cứ phóng thủ nhất bác!

Nhân Giáo trên Cửu Châu, hương hỏa cũng càng thêm thịnh vượng… Trên Thái Huyền Sơn.

Tô Mặc bấm ngón tay tính toán, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Hắn thấy một tia tàn hồn của Yêu Đế đã tu luyện thành chân thân ở Đông Hải, rồi chuyển thế làm người.

Người này, sẽ trở thành họa tinh lớn nhất của Cửu Châu, cũng là mấu chốt của sự kiện Phong Thần lần này.

Thiên ý đã như vậy!

Xem ra việc Phong Thần thế tất phải làm, tuy hắn là người bảo hộ của Nhân tộc, nhưng chuyện này quan hệ đến tam giới, dù Bàn Cổ tái thế cũng không thể dẹp yên tai họa này.

"Hồng Vân, mau đi mời Tây Vương Mẫu đến, ta có chuyện quan trọng cần thương lượng!" Tô Mặc nói.

Hồng Vân Đạo Nhân cung kính nói: "Vâng, đại ca!" Rồi, Hồng Vân Đạo Nhân rời khỏi đại điện.

Tô Mặc cũng đứng dậy đi ra ngoài… Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Lão Tử nói: "Sư huynh, hiện tại Yêu Đế đã chuyển thế, năm đó Lão sư từng nói, trừ Thánh nhân ra, các vị thần khác đều phải trải qua Phong Thần Kiếp, bây giờ thời gian đã đến rồi." Lão Tử nói tiếp: "Ta đến Ngọc Hư Cung chính là vì chuyện

này.

Hiện tại khí vận Nhân tộc đang đỉnh thịnh, thanh thế của Thái Huyền Sơn lại càng như mặt trời ban trưa, nay Lão sư hạ lạc không rõ, chúng ta không thể để Nhân tộc tiếp tục tùy ý làm bậy được!" Kể từ lần trước Tô Mặc chứng đạo thành Thánh, Nhân tộc đã thống trị Hồng Hoang mấy vạn năm, trở thành chúa tể thật sự của Hồng Hoang đại lục.

Tia chớp rơi xuống đỉnh đầu Hoàng Đế, nhãn khán tựu yếu tương tha phách thành lưỡng bán, huyết nhục mơ hồ.

"Mối thù năm xưa, ta nhất định phải báo!" Những năm này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị cấm túc trong Ngọc Hư Cung, trơ mắt nhìn Nhân tộc lớn mạnh, trong lòng sớm đã bất mãn.

Bàn Cổ khai thiên tích địa!

Vu tộc, Yêu tộc và Nhân tộc, ba tộc thế chân vạc, sức mạnh Nhân tộc yếu nhất, mấy lần gặp họa diệt vong, suýt bị Yêu tộc và Vu tộc tiêu diệt, không ngờ ức vạn năm sau, lại trở thành chúa tể của Cửu Châu.

"Ta bây giờ lập tức đến Thiên Đình, tìm Hạo Thiên, thương lượng chuyện Phong Thần Kiếp, không thể để tên tiểu tử kia nhanh chân đến trước!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Hai đại chí bảo của Phong Thần, Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên đều nằm trong tay Thiên Đế Hạo Thiên!

Muốn khởi động Phong Thần Kiếp, tất phải được Hạo Thiên đồng ý!

"Hạo Thiên là một con chó của Thái Huyền Sơn, lần Phong Thần Kiếp này sẽ phá vỡ khí vận Nhân tộc, không biết y có đồng ý không?" Lão Tử có chút lo lắng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói: "Đây là thiên ý, Hạo Thiên thân là Thiên Đế, dù có thiên vị Thái Huyền Sơn, cũng không thể đi ngược lại ý trời!" "Nếu y dám ngăn cản khởi động Phong Thần Kiếp, đừng trách ta không khách khí!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bị cấm túc ở Ngọc Hư Cung nhiều năm như vậy, tu vi cũng đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Y biết không phải là đối thủ của Tô Mặc, nhưng đối phó với Hạo Thiên thì có tự tin.

"Cũng được, trước hết đi dò hỏi ý tứ của Hạo Thiên!" Lão Tử gật đầu nói.

Ngay sau đó, hai người như tia chớp biến mất… Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên những năm này tuy bận rộn tu hành, nhưng đối với chuyện trong trời đất lại rõ như lòng bàn tay.

Đặc biệt là chuyện tàn hồn của Yêu Đế tu luyện thành chân thân, chuyển thế đầu thai, y càng sớm biết.

Phong Thần Kiếp thế tất phải làm, thiên mệnh khó trái.

Nếu phát động Phong Thần Kiếp, sẽ có lợi cho việc tăng cường thực lực Thiên Đình.

Hiện nay khí vận Nhân tộc dưới sự bao bọc của Thái Huyền Sơn, xông thẳng lên Cửu Thiên, có thể muốn cùng khí vận Thiên Đình tranh cao thấp.

Nhưng, nếu phát động Phong Thần Kiếp để cắt đứt khí vận Nhân tộc, y lại có chút không đành lòng.

Những năm này Tô Mặc đã giúp y không ít, nếu không tu vi của y cũng không thể đạt đến gần Thánh nhân!

Hạo Thiên hiện tại đang trong tình thế khó xử, y muốn đến Thái Huyền Sơn một chuyến.

Chuyện này cần phải thương lượng với Tô Mặc, ít nhất cũng phải báo cho hắn một tiếng.

Tô Mặc tuy không tự xưng là Đạo Tổ, nhưng dưới Cửu Thiên, trên Cửu Châu, thân phận địa vị của hắn tương đương với Đạo Tổ Hồng Quân!

Còn về tung tích của Đạo Tổ Hồng Quân, đến nay vẫn không rõ!

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đến Thiên Đình.

Với thân phận là Thánh nhân Thiên Đạo, thiên tướng lập tức đến bẩm báo.

Hạo Thiên nghe hai vị Thánh nhân đến, cũng đoán ra được mục đích của họ.

Dù sao Phong Thần Kiếp sớm muộn gì cũng phải khởi động, không bằng nghe thử ý kiến của họ.

“Mời hai vị Thánh nhân vào!” Hạo Thiên nói.

Chương 152

Một lát sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử từ ngoài điện đi vào, hai người nhìn về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên vẻ mặt điềm nhiên, nói: "Không biết hai vị Thánh nhân giá lâm Lăng Tiêu Bảo Điện, có việc gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đi thẳng vào vấn đề: "Thiên Đế, chuyện Phong Thần Kiếp, chắc ngài cũng đã rõ, bây giờ thời cơ đã chín muồi, xin hãy phát động Phong Thần Kiếp!" Hạo Thiên lạnh lùng cười một tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn hùng hổ dọa người như vậy, khiến y rất không hài lòng.

"Nếu như ta hiện tại không khởi động Phong Thần Kiếp thì sao?" Hạo Thiên lạnh lùng nói, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong phút chốc, trên Lăng Tiêu Điện, không khí căng như dây đàn.

Lão Tử trước nay đều là người hòa giải, vội vàng bước lên nói: "Thiên Đế, Phong Thần Kiếp là kiếp nạn mà tất cả tu hành giả trên Hồng Hoang, trừ Thánh nhân ra, đều phải trải qua, tuyệt không phải chuyện đùa, không được có sai sót!" Không đợi Thiên Đế mở miệng, lại nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tiếp: "Nếu ngươi không muốn phát động Phong Thần Kiếp, thì hãy giao Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên ra, chúng ta sẽ tự khởi động!" Hạo Thiên sắc mặt lại trầm xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng quá không coi Thiên Đình ra gì.

Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên là chí bảo của trời đất, liên quan đến khí vận Thiên Đình, sao có thể dễ dàng giao cho người khác.

"Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên là bảo vật của Thiên Đình, đến lượt Xiển Giáo các ngươi xen vào từ khi nào?" Hạo Thiên tức

giận nói.

Cho dù Đạo Tổ Hồng Quân giáng lâm Lăng Tiêu Bảo Điện, y cũng sẽ không giao ra Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên.

Giữa hai hàng lông mày của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đột nhiên hiện lên một tia sát khí.

Phong Thần Kiếp là cơ hội cuối cùng để y lật mình, tuyệt không thể bỏ lỡ… Khí vận Nhân tộc một khi suy bại, khí vận của Thái Huyền Sơn cũng sẽ hao hụt, tu vi của Tô Mặc cũng sẽ tuột dốc không phanh.

"Thiên Đế, chuyện này thế tất phải làm, xin hãy lấy Phong Thần Bảng ra, để sư huynh đệ chúng ta ký tên lên bảng!" Lão Tử nói tiếp, sát khí trên người cũng đột nhiên tăng thêm mấy phần.

Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, như một thanh thần kiếm đứng sừng sững trên Lăng Tiêu Điện, toàn thân sát khí đằng đằng, tu vi sâu không lường được!

"Muốn cướp Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, cứ việc xông lên, hỏi xem thanh kiếm trong tay ta có đồng ý không!" Lời còn chưa dứt, trong tay Hạo Thiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, kiếm khí như sương.

Trên đại điện, các tiên nhân của Thiên Đình cũng giương cung bạt kiếm, chuẩn bị sẵn sàng đấu pháp với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Đạo Tổ Hồng Quân mất tích, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đã mất đi chỗ dựa vững chắc nhất, Hạo Thiên không còn chút lo lắng nào.

Bất chợt, trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn dâng lên một luồng hạo nhiên chi khí, lan tỏa khắp Lăng Tiêu Bảo Điện, sát khí bức

người!

"Hai kẻ các ngươi không ở yên nơi tu luyện của mình, ai cho phép đến Thiên Đình giương oai, còn không mau cút cho ta!" Một giọng nói như sấm sét từ Cửu Thiên, truyền từ ngoài đại điện vào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử sắc mặt không khỏi trắng bệch, có một cảm giác muốn bỏ chạy.

Hạo Thiên khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Một mình y đối phó với hai Thánh nhân, Thiên Đình không chiếm ưu thế.

Nhưng Tô Mặc đã đến, cục diện lập tức đảo ngược… Trong khoảnh khắc, Tô Mặc đã đáp xuống trước điện.

Một thân bạch y trắng hơn tuyết, toàn thân tỏa ra khí tức cường đại vô cùng, trong nháy mắt đã nuốt chửng sát khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Thần sắc ung dung, hai hàng kiếm mi xếch vào thái dương, ánh mắt trầm tĩnh ôn hòa, nhưng lại toát ra khí tức vững như Thái Sơn.

Từng cử chỉ giơ tay nhấc chân, càng thể hiện uy nghiêm của Thánh nhân!

"Thái Huyền Thánh Nhân!" Hạo Thiên khẽ cúi người nói, làm cho Tô Mặc càng giống Thiên Đế hơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử muốn quay người rời đi.

Tô Mặc đã xuất hiện ở đây, muốn cướp đi Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, không nghi ngờ gì là người si nói mộng.

"Hai vị Thánh nhân đã đến rồi, sao phải vội vã như vậy, không bằng ngồi xuống trò chuyện!" Hạo Thiên nói.

Bây giờ, chỗ dựa của y đã đến, càng không sợ Nguyên Thủy Thiên

Tôn và Lão Tử.

Hai người họ mặt mày lúng túng, dường như không nghe thấy lời của Hạo Thiên, quay người định rời đi.

"Lần này đến Lăng Tiêu Điện, không phải vì chuyện Phong Thần Kiếp sao?

Ba ngày sau, cùng đến Thái Huyền Sơn, bản tôn sẽ thỏa mãn tâm nguyện của các ngươi!" Lời còn chưa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử sững sờ, tưởng rằng mình nghe nhầm.

Phong Thần Kiếp sẽ phá hoại khí vận Nhân tộc, lẽ ra Tô Mặc phải toàn lực ngăn cản mới phải, không ngờ hắn lại muốn khởi động Phong Thần Kiếp, điều này cũng nằm ngoài dự liệu.

Hạo Thiên cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Tô Mặc, đây không phải là lời hắn nên nói.

"Cần ta lặp lại sao?

Bây giờ lập tức trở về chuẩn bị cho chuyện Phong Thần Kiếp!" Tô Mặc bình tĩnh nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử ma xui quỷ khiến gật đầu, rồi vội vã rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, ở lại chỉ có thể tự rước lấy nhục.

"Thái Huyền Thánh Nhân…" Hạo Thiên nói.

Tô Mặc cười nói: "Thiên Đế, ba ngày sau mang Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên đến Thái Huyền Sơn, bản tôn muốn ở Thái Huyền Sơn khởi động Phong Thần Kiếp!" Hạo Thiên sớm đã bị khí thế kinh thiên động địa của Tô Mặc làm cho kinh ngạc, vội vàng gật đầu nói: "Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!" Thoáng chốc, Tô Mặc đã biến mất… Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung!

Thông Thiên Giáo Chủ từ từ mở mắt, nhìn về phía các đệ tử trong điện, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Đa Bảo Đạo Nhân ngẩng đầu hỏi: "Không biết sư phụ có chuyện gì phiền lòng?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói: "Phong Thần Kiếp sắp bắt đầu, dưới Thánh nhân đều phải trải qua kiếp này, các ngươi đều phải nhập phàm trần để trải qua kiếp nạn.

Chương 153

Hai vị sư huynh của ta trước nay vẫn không ưa đệ tử Tiệt Giáo, lần này nếu họ chủ trì việc Phong Thần Bảng, chắc chắn không có chuyện tốt lành!" Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Ba người tuy đều là chân thân của Bàn Cổ chuyển thế, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử trước nay không thích vị sư đệ này.

Vô Đương Thánh Mẫu nói: "Chuyện này không cần sư phụ lo lắng.

Phong Thần Kiếp đã không thể tránh khỏi, chỉ cần Xiển Giáo dám gây khó dễ cho chúng ta, đệ tử dù liều mạng cũng sẽ bảo toàn tôn nghiêm, để Xiển Giáo phải trả giá đắt." Chúng nhân Tiệt Giáo cũng sớm đã bất mãn với đệ tử Xiển Giáo, nếu đã không thể tránh, thì có thể nhân cơ hội này dạy dỗ đệ tử Xiển Giáo.

"Nếu như Thái Huyền Thánh Nhân chấp chưởng Phong Thần Bảng, có lẽ mọi chuyện sẽ khác!" Thông Thiên Giáo Chủ tự lẩm bẩm.

Trên đại điện, lập tức rơi vào một khoảng lặng… Thế giới Tây Phương.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngồi dưới cây bồ đề, trên đỉnh đầu phật quang phổ chiếu, hoa bồ đề nở rộ bay lả tả, lấp lánh ánh sáng thánh khiết vô cùng.

"Xem ra tam giới lại sắp đại loạn rồi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Chuẩn Đề Đạo Nhân bên cạnh như một pho tượng đá nói: "Đúng vậy!

Yêu Đế trở về, trời đất tất sinh loạn tượng, Phong Thần Bảng sắp

mở ra!" Trên đỉnh đầu, từng phiến hoa bồ đề bị gió thổi rụng, rơi trên áo cà sa, hương hoa lan tỏa.

"Thái Huyền Thánh Nhân sẽ ở Thái Huyền Sơn khởi động Phong Thần Kiếp, đã phái sứ giả đến mời chúng ta!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Tây Phương Giáo của chúng ta ở nơi hoang vắng, nhân tài điêu tàn, căn bản không phải là đối thủ của Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Lần này tuy là một cơ duyên lớn, nhưng cũng ẩn chứa không ít biến số, chúng ta không nên tham gia vào." "Không, Thái Huyền Thánh Nhân đã phái người đến, chúng ta chắc chắn phải đến Thái Huyền Sơn một chuyến!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng nói: "Đúng vậy, chuyện Phong Thần Bảng Tây Phương Giáo có thể không tham gia, nhưng Thái Huyền Sơn nhất định phải đi." Sau đó, hai người tiếp tục ngồi dưới cây bồ đề thông ngộ đại đạo, từng đóa kim liên nở rộ trên không trung, ánh sáng lấp lánh… Ba ngày sau.

Trên Thái Huyền Sơn, thần quang bảy màu bao phủ bầu trời, ánh sáng lấp lánh, linh khí vô tận cuồn cuộn như thủy triều.

Trước Hạo Nhiên Điện nguy nga tráng lệ, đứng hai hàng Đại La Kim Tiên, chuyên phụ trách nghênh đón các vị đại thần thông đến tham gia ký tên vào Phong Thần Bảng.

Trong đại điện, Tô Mặc khí định thần nhàn ngồi trên bảo tọa, hai bên là Hồng Vân Đạo Nhân và Yêu sư Côn Bằng.

"Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân đến!" Ngoài điện, một vị Đại La Kim Tiên lớn tiếng hô.

Lập tức, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân từ bên ngoài đi vào.

Khoảnh khắc hai người nhìn thấy Tô Mặc, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Mấy vạn năm không gặp, không ngờ tu vi của Tô Mặc lại tinh tiến không ít, đạo hạnh của hai người họ, ở trước mặt Tô Mặc đã không còn đáng kể.

"Thái Huyền Thánh Nhân!" Hai người cung kính nói.

Tô Mặc giơ tay: "Hai vị Thánh nhân mời ngồi!" Sau đó, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân ngồi xuống bên tay trái Tô Mặc, chờ đợi các Thánh nhân khác đến.

Chẳng mấy chốc, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử bước vào, hai người họ chỉ cúi chào Tô Mặc một cách hình thức, rồi cũng tìm hai chỗ ngồi xuống.

Tô Mặc mắt cũng không thèm liếc một cái, ánh mắt rơi vào một người khác ở cửa.

"Thông Thiên Giáo Chủ!" Tô Mặc cười nói.

Thông Thiên Giáo Chủ ba bước làm hai, đi về phía Tô Mặc, thần sắc cung kính nói: "Thái Huyền Thánh Nhân!" Y lại liếc nhìn hai vị sư huynh của mình, hừ lạnh một tiếng, quay người ngồi xuống bên tay phải Tô Mặc.

Thông Thiên Giáo Chủ biết lần này người phụ trách ký tên Phong Thần Bảng là Tô Mặc, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, không còn lo bị hai lão già âm hiểm kia hãm hại.

Tiếp đó, Thiên Đế Hạo Thiên, Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử… các đại thần thông từ khắp nơi đều đã đến đại điện.

Ngay khi Tô Mặc chuẩn bị tuyên bố bắt đầu ký tên vào Phong Thần Bảng, một luồng khí tức mạnh mẽ chưa từng có từ ngoài đại điện ập vào.

Luồng khí tức này ngay cả những Thánh nhân như Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng phải hổ thẹn.

Trên Hồng Hoang, e rằng chỉ có Tô Mặc mới có thể sánh ngang, một cái tên đã biến mất khỏi Hồng Hoang vạn năm, sắp được mọi người hô lên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử càng vui mừng khôn xiết, lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi về phía cửa.

Mấy Thánh nhân khác cũng đứng dậy trong nháy mắt.

Thân là hóa thân của Thiên Đạo, hằng cổ trường tồn!

Giữa vạn dặm trời cao, là ngôi sao vĩnh viễn không rơi rụng, ánh sáng sánh ngang nhật nguyệt.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy Lão Tổ Hồng Quân từ bên ngoài bước vào, trên mặt không có một tia biểu cảm dư thừa nào.

Trên đại điện, không khí rơi vào một khoảng lặng chết chóc… "Lão sư!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử nhìn thấy Hồng Quân Lão Tổ, trong lòng lập tức có thêm dũng khí.

Ngay lập tức, hai người ưỡn thẳng lưng, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Mặc, nhưng Tô Mặc căn bản không thèm liếc nhìn họ.

Hồng Quân Lão Tổ đáp xuống đại điện, không giận mà uy!

Các Thánh nhân vừa rồi đã nhận ra, thần thông của Hồng Quân Lão Tổ còn quang đại hơn trước, toàn thân kim quang rực rỡ, vô số tiên khí vây quanh.

"Lão sư, Tô… Thái Huyền Thánh Nhân truyền lệnh cho Thiên Đế Hạo Thiên, muốn ký tên vào Phong Thần Bảng, chuyện này ngài nhất định không thể ngồi yên mặc kệ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Chương 154

Vốn dĩ Phong Thần Kiếp này là do Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo phạm phải hồng trần chi ách, sát phạt lâm thân, Thiên Đế Hạo Thiên lại nhân cơ hội chấn chỉnh trật tự Thiên Đình, lệnh cho Thập Nhị Kim Tiên thần phục Thiên Đình, do đó ảnh hưởng đến Xiển Giáo là lớn nhất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng chuyện Phong Thần Bảng như vậy, là muốn cố gắng hết sức đổ vạ cho người khác, dẫn tai ách này đến môn hạ của các Thánh nhân khác, để giải trừ khó khăn cho Xiển Giáo.

Thập Nhị Kim Tiên đều là những đệ tử mà Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng nhất, y không muốn ai trong số họ phải chịu thiên kiếp.

Phong Thần Kiếp tuy có cơ duyên lớn, nhưng trong đó càng nhiều nguy hiểm trùng trùng, vẫn lạc giữa trời đất, hình thần câu diệt cũng rất có khả năng.

Trên mặt các Thánh nhân lộ ra một nụ cười khinh miệt, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy đã là Thánh nhân, nhưng lại không nhìn thấu được những phiền nhiễu hồng trần này, thiên đạo khó trái.

"Thái Huyền Thánh Nhân, lần Phong Thần Kiếp này khởi động, ký tên vào Phong Thần Bảng, liên quan đến an nguy của tam giới, không phải chuyện đùa!" Hồng Quân Lão Tổ lạnh lùng nói, nhưng không có ý ngăn cản Tô Mặc chủ trì việc ký tên.

Tô Mặc cười nói: "Lão tổ, lần Phong Thần Kiếp này đều do Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn gây ra, đây là thiên số, ta tự nhiên sẽ không coi như trò đùa!" "Ký tên vào Phong Thần Bảng, người người có trách nhiệm!" "Trường kiếp nạn cuốn

sạch tam giới này, cần Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Giáo tam giáo, cùng các vị Thánh nhân đồng tâm hiệp lực, mới có thể an nhiên vượt qua!" Bỗng nhiên, sắc mặt hắn lạnh đi, lại nói: "Nếu Phong Thần Kiếp không thành, trời đất Hồng Hoang sẽ hóa thành tro bụi, Thánh nhân cũng khó thoát kiếp nạn, chỉ có ta và Đạo Tổ được may mắn thoát khỏi." Nhãn khán tựu yếu bị Xi Vưu suất lĩnh Cửu Lê tộc truy đáo Hữu Hùng nhất tộc tổ địa, na lý đại đa số một hữu tu hành đích phổ thông nhân.

Họ biết rõ Tô Mặc có đại thần thông, lời nói không sai, liền đồng thanh nói: "Cẩn tuân pháp chỉ của Thái Huyền Thánh Nhân, chúng ta tự sẽ dốc hết toàn lực, cùng nhau vượt qua Phong Thần Kiếp." Tô Mặc thấy chuyện Phong Thần Bảng đã thu hút được sự chú ý của các vị Thánh nhân, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười nhẹ, rồi biến mất.

Chuyện Phong Thần, nước càng đục càng tốt, người nhập cuộc càng nhiều càng hay.

Thiên hạ đại sự, đều nằm trong tay ta!

Hồng Quân Lão Tổ nhìn về phía Tô Mặc, một mắt đã nhìn thấu tâm tư của hắn, nhưng lại giả vờ như không biết.

Phong Thần Bảng là cơ hội cuối cùng để khí vận Nhân tộc suy yếu, Thái Huyền Sơn đại loạn, không thể bỏ lỡ.

Ván cờ lớn này, cũng là cuộc đối quyết giữa y và Tô Mặc!

Hồng Quân Lão Tổ không mở miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn biết y chắc chắn có chuẩn bị khác, bèn cũng im lặng không nói.

Trên đại điện, sau một thoáng yên tĩnh, liền nghe một giọng nói khí thế hùng hồn vang lên.

"Thiên Đạo vô tình, nhân gian tang thương!" "Trời giáng Phong Thần Kiếp, tam giới, tam giáo cửu lưu, không một ai thoát!" "Cùng

phong ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, lại chia làm tám bộ: Thượng tứ bộ Lôi, Hỏa, Ôn, Đấu, hạ tứ bộ quần tinh liệt tú, tam sơn ngũ nhạc, bố vũ hưng vân, thiện ác chi thần." "Người phúc duyên sâu dày, có thể chứng đạo thành tiên, kế đó, cũng có thể chứng đạo thành thần, kém nhất, mệnh do trời định!" "Ký tên vào Phong Thần Bảng!

Bắt đầu!" Tô Mặc lạnh lùng nhìn các Thánh nhân, trong lòng tuy đã có chuẩn bị, nhưng vẫn không khỏi có chút thương cảm.

Sau đó, Thiên Đế Hạo Thiên bước lên một bước, tay áo khẽ vung, chỉ thấy một đạo kim quang từ trong tay áo tuôn ra.

Lập tức, trên không trung kim quang vạn trượng, tiên khí như dòng chảy.

Phong Thần Bảng hiện thế, ánh sáng lấp lánh, mây lành vây quanh.

Các vị Thánh nhân nhìn nhau, không một ai tiến lên ký tên, dù sao đây cũng không phải chuyện tốt lành gì.

"Thái Huyền Thánh Nhân, Đạo Tổ!" "Tây Phương Giáo của chúng ta nhân tài điêu tàn, trước nay không tham gia vào chuyện của Trung Thổ, Tây Phương Giáo xin không tham gia ký tên vào Phong Thần Bảng!" "Nếu trong Phong Thần Kiếp, hai vị có việc cần đến Tây Phương Giáo, cứ việc mở lời!" Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ cúi người trước Tô Mặc và Đạo Tổ Hồng Quân, sắc mặt vô cùng cung kính.

"Xin hai vị minh giám!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói theo.

Tây Phương Giáo thế lực căn bản không thể so sánh với tam đại giáo, nếu Tây Phương Giáo ký tên vào Phong Thần Bảng, chỉ có một kết cục, đó là họa diệt giáo.

Đạo Tổ Hồng Quân và Tô Mặc nhìn nhau, rồi đồng loạt gật đầu đồng ý.

Tây Phương Giáo là một quân cờ vô cùng quan trọng, hai người họ

hiện tại đều có khả năng suy diễn biến hóa của trời đất.

Sau Phong Thần Kiếp, mới là kiếp nạn thật sự của Tây Phương Giáo!

Hoàng Đế trình bày một phen khảng khái kích ngang, miệng lưỡi khô khốc, nhưng Tô Mặc không hề biểu thái.

Nữ Oa mở miệng trước, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, thần sắc tự nhiên nói: "Thái Huyền Thánh Nhân, Đạo Tổ, môn hạ của ta không có đệ tử, chuyện này xin thôi!" Tô Mặc và Hồng Quân Lão Tổ khẽ gật đầu, con yêu tinh dưới đất kia là cố nhân của Nữ Oa, cũng đủ phiền lòng rồi.

"Vu tộc của ta đã ẩn thế, cũng không tham gia ký tên vào Phong Thần Bảng!" Hậu Thổ thấp giọng nói.

Mấy vạn năm qua, Vu tộc dưới sự ràng buộc của Hậu Thổ, quả thực vẫn luôn ở Bất Chu Sơn tận tâm tu hành, chưa từng bước vào nhân gian… Chẳng mấy chốc, chỉ còn lại ba giáo chủ của tam giáo.

Tô Mặc liếc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, y liền hiểu ý nói: "Lão sư, Thái Huyền Thánh Nhân, ta nguyện đi đầu ký tên vào Phong Thần Bảng!

Đây là thiên số, Tiệt Giáo trên dưới nhất định sẽ toàn lực phối hợp." Hồng Quân Lão Tổ mặt không biểu cảm, Thông Thiên Giáo Chủ là người y yêu thương nhất trong ba đại đệ tử.

Năm đó khi phân bảo trên Phân Bảo Nham, Hồng Quân Lão Tổ đã đem những pháp khí lợi hại nhất đều cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Hiện nay, Thông Thiên Giáo Chủ lại giao hảo với Tô Mặc, cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử vô cùng xa cách.

Y vốn định đợi thời cơ chín muồi, để Tam Thanh hóa thân thành Hỗn Độn chi tổ Bàn Cổ, ra tay đối phó Tô Mặc, bây giờ xem ra không

thể được rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử nhìn nhau, không khỏi lộ ra vẻ đắc ý, lần này Thông Thiên Giáo Chủ biết điều đấy.

Nhưng mà, trong nháy mắt, hai người họ mặt mày tức giận nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

"Cuộc chiến giữa ngươi và Xi Vưu, bản tôn sẽ không để Nhân tộc bị hủy diệt, nhưng cũng sẽ không thay ngươi diệt điệu tộc Cửu Lê!" Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ cũng biến đổi, nhìn lên Phong Thần Bảng trên không, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

"Thông Thiên, ngươi làm gì vậy?

Ai cũng biết, đệ tử Tiệt Giáo là đông nhất trong tam giáo, tại sao chỉ ký một trăm người lên Phong Thần Bảng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm giọng hỏi.

Chương 155

Lão Tử tâm cơ sâu hơn, không nói một lời, ngồi trên núi xem hổ đấu!

Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng: "Phong Thần Kiếp là do Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng ngươi gây ra, dựa vào đâu mà bắt đệ tử Tiệt Giáo của ta phải thế mạng cho đệ tử Xiển Giáo?

Nếu không phải vì tình đồng môn, một trăm cái tên ta cũng không ký!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lạnh đi, lập tức tay trái khẽ vung trong không trung, một đạo kim quang từ lòng bàn tay tuôn ra.

Trong nháy mắt, một bức tranh hiện ra trên không trung.

Chỉ thấy một góc trời đất mịt mù khói độc, mặt đất hoang vu, đầy rẫy thi thể của Nhân tộc và cầm thú, lan tỏa mùi máu tanh nồng nặc.

Mấy con quái vật nửa người nửa yêu, toàn thân đầy máu, giương nanh múa vuốt, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

"Thông Thiên, xem môn đồ của ngươi kìa!

Ta là Huyền môn chính tông, lại thu nhận một đám môn đồ bàng môn tả đạo, làm nhiều điều ác, khiến cho trời đất oán niệm sinh sôi." "Nếu không phải môn nhân của Tiệt Giáo ngươi làm bậy, thiên hạ thái bình, sao có Phong Thần Kiếp?

Hôm nay ngươi phải ký lại!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khí thế hùng hổ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, rồi lại nhìn về phía Lão Tử, muốn hai người liên thủ gây áp lực lên Thông Thiên Giáo Chủ.

Lão Tử cáo già, thấy Hồng Quân Lão Tổ cũng không nói gì, biết có nói cũng vô ích.

Thông Thiên Giáo Chủ tức giận nói: "Vạn vật hữu linh, hữu giáo

vô loại.

Ta thu nhận chúng làm đồ đệ, cũng là để giáo hóa chúng.

Hơn nữa, đệ tử Tiệt Giáo của ta đa số là người hướng thiện, ngươi đừng có vơ đũa cả nắm." "Hôm nay, Tiệt Giáo của ta ký một trăm người lên Phong Thần Bảng, nếu Thiên Tôn không muốn, cứ để người của Xiển Giáo ngươi điền vào, ta cầu còn không được!" Trong nháy mắt, đại điện kiếm giương cung bạt, không khí căng như dây đàn.

Cách xưng hô đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ "sư huynh" đổi thành "Thiên Tôn", tuy chỉ là một thay đổi nhỏ, nhưng lại có nghĩa là quan hệ giữa hai người đã hoàn toàn xuống đến điểm đóng băng.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo, từ đây cũng sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung!

Tô Mặc rất vui, đây chính là kết quả hắn muốn thấy, Tam Thanh trở thành kẻ thù.

Ván cờ Phong Thần, bố cục đã lâu, Thông Thiên Giáo Chủ là một quân cờ vô cùng quan trọng, cũng đến lúc phải động rồi.

"Lão sư, Thông Thiên quá không nói lý, xin hãy thay đệ tử chủ trì công đạo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là một kẻ tinh ranh, biết bây giờ ngoài Hồng Quân Lão Tổ ra, Thông Thiên Giáo Chủ không nghe lời ai, liền đá quả bóng cho Hồng Quân Lão Tổ.

Tri đồ mạc nhược sư!

Hồng Quân Lão Tổ biết rõ tính cách của Thông Thiên Giáo Chủ, càng mạnh càng cương, nếu bây giờ lên tiếng khuyên can, chỉ có thể khiến Thông Thiên Giáo Chủ đề phòng y, càng bị Tô Mặc lợi dụng.

"Đây là Thiên Đạo, các ngươi cứ tuân theo ý trời là được!" Hồng Quân Lão Tổ nói.

Một câu nói khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng họng, chỉ đành tiến lên ký tên vào Phong Thần Bảng.

Lão Tử thấy đại thế đã mất, bèn cũng ký tên vào Phong Thần Bảng, nhưng cố ý chừa lại một vị trí.

Hai người họ nhìn về phía Tây Vương Mẫu, ngoài tam giáo, Nhân Giáo càng hưng thịnh, là đại giáo danh xứng với thực.

Tam giáo đều đã ký tên, Nhân Giáo cũng không thể thoát.

Tây Vương Mẫu nhìn Tô Mặc một cái, đứng dậy nói: "Các vị đạo hữu đã ký tên vào Phong Thần Bảng, Nhân Giáo của ta tự nhiên cũng không thể tụt lại phía sau!" Ngay sau đó, nàng cũng ký mấy cái tên lên Phong Thần Bảng, những người này đều do Tô Mặc sắp xếp.

Sau khi ký xong Phong Thần Bảng, Hồng Quân Lão Tổ liền dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử rời đi.

"Vừa rồi đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân ngầm giúp đỡ, người của Tiệt Giáo chúng ta sẽ không quên ân đức của ngài." Thông Thiên Giáo Chủ nói.

Tô Mặc cười nói: "Thông Thiên Giáo Chủ, tuy ký tên vào Phong Thần Bảng Tiệt Giáo chiếm được lợi, nhưng Xiển Giáo và Đạo Giáo liên thủ, môn hạ đệ tử của ngươi phải cẩn thận mới được." "Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân nhắc nhở!" Thông Thiên Giáo Chủ nói, sau đó cũng rời đi.

Trong chớp mắt, các lộ Thánh nhân trên đại điện lần lượt từ biệt.

Tam giáo nhập cuộc!

Chư vị Thánh nhân nhập cuộc!

Một vở kịch hay Phong Thần, sắp sửa được trình diễn… Trên Cửu Châu, thành Triều Ca.

Trụ Vương đang cử hành triều nghị, thương thảo việc đối phó với các bộ lạc phương Tây như Quỷ Phương, để thể hiện sức mạnh của nhà Thương.

"Văn Thái sư, ngài có cách nhìn gì về chuyện này?" Trụ Vương hỏi, thần sắc khá cung kính.

Trong điện, một lão giả tóc bạc trắng, tướng mạo uy nghiêm bước ra, nhìn về phía Trụ Vương.

"Hồi bẩm Đại vương, thiên hạ phàm là ai không phục Đại Thương, lão thần nguyện lĩnh binh thảo phạt, thay Đại vương phân ưu!" Lão giả không ai khác, chính là tam triều lão thần của Ân Thương Văn Trọng, cũng là lão thần mà Trụ Vương tin cậy nhất.

Trụ Vương cười nói: "Có lời này của Thái sư, quả nhân có thể yên tâm rồi.

Hãy lập tức lĩnh binh đi thảo phạt bộ lạc Quỷ Phương, để chúng biết sự lợi hại của Đại Thương ta!" Trụ Vương khí thế ngút trời, hào tình vạn trượng, trên người toát ra một luồng vương giả chi khí không thể che giấu.

"Lão thần lĩnh mệnh!" Văn Trọng giọng nói như chuông hồng.

Trụ Vương ngẩng đầu hỏi: "Các vị ái khanh có chuyện gì khác không?

Chương 156

Có việc thì tấu, không việc thì lui triều!" "Bệ hạ, lão thần có một việc muốn khởi tấu!" Lại thấy một lão giả mặt mày thanh tú, có chút tiên phong đạo cốt bước ra, người này chính là thúc phụ của Trụ Vương, Tỷ Can.

"Thúc phụ, có chuyện gì muốn khởi tấu?" Trụ Vương nói.

Tỷ Can vội nói: "Bệ hạ, ngày mai là sinh thần của Nữ Oa nương nương, Đại vương nên đến Nữ Oa Cung một chuyến, dâng hương cho Nữ Oa nương nương, cầu phúc cho Nhân tộc!" "Nữ Oa!

Cái tên này nghe quen quá!" Trụ Vương tự lẩm bẩm, có chút đau đầu, trong đầu như có thứ gì đó tắc nghẽn, ngăn cản một số chuyện.

"Đại vương, ngài không sao chứ!" Văn Thái sư thấy Trụ Vương trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, tưởng y mắc bệnh gấp.

Ông từng bái sư học nghệ dưới trướng Tiệt Giáo, cũng có chút thần thông.

Trụ Vương lắc đầu: "Quả nhân không sao, chỉ đột nhiên thấy hơi đau đầu.

Bãi triều!" Trên Cửu Châu, hiện nay hương hỏa của Nhân Giáo đỉnh thịnh, thế nhân đa phần chỉ biết danh hiệu của Tây Vương Mẫu, danh hiệu của Nữ Oa nương nương ngày càng ít được nhắc đến.

"Đại vương, vậy ngày mai có đến Nữ Oa Cung không?" Tỷ Can hỏi.

Bởi vì đêm qua Nữ Oa nương nương báo mộng cho ông, bảo Tỷ Can dâng tấu để Trụ Vương đến Nữ Oa Cung, nếu không Đại Thương sẽ có nguy cơ vong quốc diệt chủng.

Trụ Vương dừng bước, sau đó nói: "Theo lời của vương thúc, quả nhân ngày mai sẽ đi tế bái Nữ Oa nương nương!" Vừa nhắc đến Nữ Oa nương nương, đầu hắn lại đau nhói, quay người nhanh chân đi về phía sau đại điện… Nữ Oa Cung.

Lời còn chưa dứt, những Đại Vu còn lại cũng phân phân lao ra, tấn công về phía Hoàng Đế.

"Lại hà tất phải khổ như vậy chứ?

Chết đi sống lại, trời đất đại biến, Thiên Đình cũng không còn là Thiên Đình của Yêu tộc nữa!" Nữ Oa như tự lẩm bẩm, một đôi mắt đẹp lại nhìn xuống nhân gian, rơi xuống thành Triều Ca, rơi vào vương cung.

"Đã đến thì cứ an phận đi!" "Thiên ý đã như vậy, bản tọa cũng chỉ có thể thuận theo ý trời thôi!" Nữ Oa tự nói với mình, có chút bất đắc dĩ lắc đầu… Thành Triều Ca.

Hiện nay thiên hạ là của Nhân Giáo, các miếu lớn nhỏ trong thành Triều Ca đều thờ phụng Tây Vương Mẫu và Thái Huyền Thánh Nhân.

Miếu Nữ Oa được xây dựng ở ngoại thành Triều Ca, trên một ngọn núi cách đó năm mươi dặm, nơi đây cỏ dại mọc um tùm, hiếm có dấu chân người.

Trụ Vương tính tình khoáng đạt, không hề vì đường núi gập ghềnh, ít người qua lại mà trách cứ Tỷ Can.

Hắn bước đi như bay, chẳng mấy chốc đã đến miếu Nữ Oa trên đỉnh núi, vạch cỏ hoang trước miếu, quay người đi vào trong.

Phía sau, thừa tướng Tỷ Can và Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ theo sát, xung quanh miếu Nữ Oa đứng đầy kim giáp võ sĩ.

"Võ Thành Vương, chúng ta mau vào đi, nơi hoang sơn dã lĩnh này, lỡ có vật gì bất tường làm hại Đại vương, chúng ta không gánh nổi

tội đâu!" Tỷ Can nói.

Ở không xa, hai con hổ tinh tu luyện thành hình người, thấy Trụ Vương xuất hiện trong miếu Nữ Oa, hai mắt lập tức lộ ra vẻ thèm thuồng.

Trụ Vương thân là Thương vương, nếu có thể ăn thịt hắn, chắc chắn có thể tăng cường tu vi, sớm ngày đắc đạo thành tiên.

Nghĩ vậy, hai con hổ tinh hóa thành một đạo kim quang, bay về phía miếu Nữ Oa.

Trong miếu, khoảnh khắc Trụ Vương ngẩng đầu nhìn thấy tượng Nữ Oa, ký ức như cỏ dại mùa xuân mọc lên điên cuồng, mọi thứ từ ức vạn năm trước hiện rõ mồn một.

Cùng lúc đó, chỉ thấy trên người hắn từng luồng khí tức màu đỏ thẫm tuôn ra, như những sợi dây leo bằng máu, trong nháy mắt bao phủ khắp miếu Nữ Oa.

Ngoài miếu, giữa trời đất, trời quang vạn dặm, bỗng một tiếng sấm rền vang từ trên trời giáng xuống.

Hàng chục tia chớp tím xẹt ngang bầu trời, mây đen dày đặc, một trận cuồng phong cuộn lên, mây sóng cuồn cuộn.

Các kim giáp võ sĩ ngoài miếu, ai nấy sắc mặt đột biến, Tỷ Can và Hoàng Phi Hổ cũng dừng lại ở cửa, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Giữa trời đất, vô số linh khí cũng từ bốn phương tám hướng tụ về miếu Nữ Oa, bị Trụ Vương hấp thu.

"Ta đã trở về, ta cuối cùng cũng đã trở về!" "Thiên hạ này từng là của Yêu tộc ta, ta nhất định phải đoạt lại!" "Đông Hoàng, đợi ta cứu ngươi ra!" Ký ức của Trụ Vương đang hồi phục, vẻ mặt lạnh lùng đến cực điểm, như một lưỡi dao sắc bén, hung ác vô cùng.

Hắn đã đợi ngày này, đợi không biết bao nhiêu ngày đêm, chịu đựng vô số gian khổ, cuối cùng cũng đã trở lại nhân gian.

"Nữ Oa, cố nhân trở về, chẳng lẽ ngươi không ra gặp mặt sao?

Đừng quên, ngươi cũng là một thành viên của Yêu tộc!" "Khôi phục thiên hạ của Yêu tộc, cũng là trách nhiệm của ngươi!" Trụ Vương hai mắt đỏ ngầu, ngẩng đầu nhìn tượng Nữ Oa, nắm đấm vô thức siết chặt.

Hồi lâu, tượng Nữ Oa vẫn không động đậy, dường như không nghe thấy lời của Trụ Vương… Nữ Oa Cung.

Nữ Oa ngồi ngay ngắn trên Tam Sinh Thạch, giữa hai hàng lông mày lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Cố nhân trở về, lại như một lưỡi dao sắc bén đâm vào lồng ngực.

Nhân tộc bây giờ quá mạnh mẽ, Thái Huyền Sơn cũng quá mạnh mẽ, có người đó ở đây, căn bản không ai là đối thủ.

Ký tên vào Phong Thần Bảng!

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không có ý định trái ý người này, các Thánh nhân khác đối với Tô Mặc càng răm rắp nghe theo.

Chỉ dựa vào một tia tàn hồn chuyển thế, mà muốn phục hưng Yêu tộc, nói dễ hơn làm, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Chương 157

"Một tia tàn hồn chuyển thế làm đế vương, hưởng hết phú quý nhân gian có gì không tốt, sao phải cố chấp như vậy chứ?" Nữ Oa khẽ nói, đôi mắt trong như nước lại một lần nữa nhìn về phía Cửu Tiêu vân ngoại… "Câm miệng!

Ta một tia tàn hồn bất tử, chính là để báo thù, chấn hưng Yêu tộc, đừng có ngăn cản ta!" "Khí vận Nhân tộc đỉnh thịnh thì sao, ta hiện tại là chúa tể nhân gian, phá hoại khí vận Nhân tộc, không phải dễ như trở bàn tay sao?

Ta muốn Yêu tộc trở thành chúa tể thiên hạ!" Trụ Vương tức giận nói, mày ngang mắt lạnh.

Ức vạn năm qua, nếu không phải trong lòng có bất cam, không phải muốn phục hưng Yêu tộc, một tia tàn hồn của hắn sớm đã theo gió bay đi rồi.

Nếu trời đã cho cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ, cho dù trời đất hủy diệt, tam giới hóa thành tro bụi.

Trong khoảnh khắc, hoa cỏ cây cối xung quanh miếu Nữ Oa lập tức khô héo, hóa thành tro bụi, tất cả tinh khí đều bị Trụ Vương hút đi.

Hai con hổ tinh muốn đánh chủ ý lên Trụ Vương, thấy yêu khí cường đại vô cùng trên người hắn, sợ hãi định bỏ chạy.

Bất chợt, chúng lại hóa thành hai làn khói xanh, phiêu tán biến mất.

Trụ Vương lại liếc nhìn thần tượng Nữ Oa một cái, quay người sải bước ra ngoài.

Hiện tại hắn đã hoàn toàn khôi phục ký ức.

Yêu Đế đường đường, Nữ Oa không có tư cách để hắn quỳ lạy hành lễ, càng không có tư cách tiếp nhận tế bái.

Ức vạn năm trước, nếu Nữ Oa không đứng ngoài cuộc, có lẽ Yêu tộc sẽ không diệt vong, hắn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng sẽ không vẫn lạc.

"Đại vương, ngài không sao chứ!" Tỷ Can hỏi.

Hắn và Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ vừa rồi như ngủ gật, hai mắt cứ díu lại, căn bản không thấy tình hình trong miếu.

Trụ Vương cười lớn: "Quả nhân vừa rồi đã gặp Nữ Oa nương nương, bà ấy đã giúp quả nhân đắc ngộ đại đạo.

Hiện nay quả nhân đại đạo đã thành, thiên hạ có thể định!" Dù sao hiện tại hắn là chúa tể của Nhân tộc, những người này cũng sẽ tin.

Quả nhiên, trên mặt đất quỳ xuống một mảng lớn, đen kịt toàn là đầu người.

"Chúc mừng Đại vương, Đại Thương vĩnh xương!" "Chúc mừng Đại vương, Đại Thương vĩnh xương!" "Chúc mừng Đại vương, Đại Thương vĩnh xương!" … Chúng nhân đồng thanh hô lớn, âm thanh vang tận trời xanh.

Nhưng trên mặt Trụ Vương lại là nụ cười gượng gạo, Nhân tộc hùng mạnh như vậy, không phải là kết quả hắn muốn thấy.

Hắn muốn phá vỡ khí vận Nhân tộc, để khí vận Yêu tộc như nhật nguyệt tinh thần, vĩnh viễn bất hủ.

"Vương thúc, lập tức hạ lệnh cho người dỡ bỏ toàn bộ Thái Huyền Quan và Vương Mẫu Cung trong thành Triều Ca!" "Trong vòng bảy ngày, quả nhân muốn thành Triều Ca không còn một tòa Thái Huyền Quan hay Vương Mẫu Cung nào!" "Trong vòng nửa tháng, quả nhân phải thấy được miếu thờ Nữ Oa, và miếu thờ của các Thượng

cổ đế vương Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn!" Trụ Vương nói một hơi, mặt mày âm lãnh đi xuống núi.

Tỷ Can ngẩn người, rồi cũng dẫn người đi xuống núi… Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên thấy yêu khí lan tràn nhân gian, xông thẳng lên Cửu Thiên, liền biết Phong Thần Kiếp lần này đã thật sự khởi động!

"Thái Bạch Kim Tinh!

Lập tức cho Dao Cơ đến Ngự Hoa Viên, bản đế có việc muốn thương lượng!" Hạo Thiên ra lệnh.

Lần này Thiên Đình tuy không ký tên vào Phong Thần Bảng, nhưng trước khi Hạo Thiên rời khỏi Thái Huyền Sơn, Tô Mặc đã đích thân nói cho y một chuyện.

Muội muội của Hạo Thiên là Dao Cơ công chúa chính là người ứng kiếp, phải đến nhân gian một chuyến.

"Thời điểm Yêu Đế tái hiện, chính là ngày Dao Cơ công chúa hạ phàm!" Tô Mặc đã nói cho Hạo Thiên thời gian, y vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Hiện nay Đế Tuấn đã xuất hiện, cũng là lúc ứng kiếp rồi!

Sau đó, Hạo Thiên đến Ngự Hoa Viên, thấy Dao Cơ tiên tử đã đợi sẵn.

Dao Cơ tiên tử thấy Hạo Thiên đến, lập tức tiến lên hỏi: "Không biết ca ca cho Thái Bạch Kim Tinh mời muội đến, có việc gì?" Hạo Thiên ngày thường chính vụ bận rộn, Dao Cơ tiên tử muốn gặp y một lần, cũng không dễ dàng.

"Dao Cơ, mấy ngày nay huynh vẫn luôn bận rộn chuyện Phong Thần Bảng, cũng không quan tâm muội được.

Hôm nay đặc biệt mời muội đến, chúng ta tụ họp!" Hạo Thiên nói.

Thấy Dao Cơ công chúa vẻ mặt ngây thơ trong sáng, y không đành lòng.

Nàng đã quen với cuộc sống an nhàn sung sướng ở Thiên Đình, làm sao chịu được nỗi khổ luyện ở hồng trần.

"Ca ca, có phải huynh có chuyện gì giấu muội không?

Muội nghe nói chuyện Phong Thần Bảng đã được quyết định rồi, Thái Huyền Thánh Nhân đã áp đảo các Thánh nhân khác, để tam giáo ký tên vào Phong Thần Bảng!" Dao Cơ công chúa nói.

Hạo Thiên lắc đầu, rồi lại gật đầu, tiếp tục nói: "Dao Cơ, muội có muốn xuống nhân gian đi một chuyến không?" Dao Cơ công chúa mặt đầy kinh ngạc, tưởng Hạo Thiên đang nói đùa với mình, vì y trước nay luôn phản đối việc nàng hạ phàm.

"Thật sao?" Dao Cơ công chúa nghiêm túc hỏi.

Hạo Thiên gật đầu: "Đương nhiên là thật, nhưng xuống nhân gian nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt!" "Cảm ơn ca ca!" Dao Cơ công chúa vui mừng reo hò, rồi nóng lòng hạ phàm.

Nàng sớm đã chán ngấy ở Thiên Đình, Thiên Đình trong mắt nàng chẳng khác nào một cái lồng giam.

Chương 158

Hạo Thiên nhìn bóng lưng của nàng, khẽ thở dài.

Đây là ý của Tô Mặc, nên y cũng không còn nghi ngờ gì nữa… Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Hồng Vân Đạo Nhân cung kính nói: "Thái Huyền Thánh Nhân, Dao Cơ công chúa đã hạ phàm rồi!" "Ừm, kim đồng bên cạnh hai lão già âm hiểm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng nên chuyển thế rồi!" Tô Mặc hỏi, vẻ mặt trang trọng.

Xem ra Hạo Thiên là một người thông minh!

Tiếp đó hắn hỏi: "Đế Tuấn mấy ngày nay làm gì rồi?" Hồng Vân Đạo Nhân trên mặt lập tức lộ ra vẻ tức giận, rồi nói: "Mấy ngày nay hắn hạ lệnh cho người dỡ bỏ toàn bộ Thái Huyền Quan và Vương Mẫu Cung trong thành Triều Ca, lại cho người xây dựng lại miếu thờ của hắn và Đông Hoàng Thái Nhất!" Lời này vừa nói ra, trên đại điện nhất phiến chết lặng.

Tô Mặc thần sắc điềm nhiên nói: "Đế Tuấn có thể sống đến bây giờ, trong lòng chắc chắn đã tích tụ vô số oán khí, cứ để hắn phát tiết đi!" "Có bản tôn trấn giữ Thái Huyền Sơn, cho dù hắn dỡ bỏ toàn bộ Thái Huyền Quan và Vương Mẫu Cung trên Cửu Châu, cũng đừng hòng làm tổn hại khí vận Nhân tộc!" Hắn không nói ra điểm quan trọng nhất, Trụ Vương là một trong những nhân vật chính của Phong Thần Kiếp, nếu bây giờ chết, Phong Thần Kiếp sẽ mất kiểm soát.

"Tiếp tục theo dõi tình hình ở nhân gian, có chuyện quan trọng, tùy thời đến bẩm báo!" Hồng Vân Đạo Nhân nói: "Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!" Ngày càng nhiều người sẽ gia nhập vào ván cờ lớn Phong Thần này, ván cờ càng lúc càng thú vị… Triều Ca thành, trong

vương cung.

Trụ Vương ngồi trên vương tọa, ngẩng đầu nhìn về phía trước, trên mặt lộ ra sát khí lạnh như dao.

"Vương thúc, chuyện quả nhân giao cho khanh làm, thế nào rồi?" Trụ Vương lạnh lùng hỏi.

Tỷ Can quỳ rạp dưới đất nói: "Khải bẩm Đại vương, Nhân tộc tín phụng Nhân Giáo đã mấy vạn năm, bây giờ bắt họ dỡ bỏ Thái Huyền Quan và Vương Mẫu Cung, từ tình cảm đến tín ngưỡng, đều không thể chấp nhận." "Ồ?

Không thể chấp nhận, vậy thì để họ biến mất khỏi thành Triều Ca, như vậy không cần phải chấp nhận nữa." Trụ Vương sắc mặt trầm xuống: "Truyền vương lệnh của ta, nếu có kẻ không chịu dỡ bỏ Thái Huyền Quan và Vương Mẫu Cung, lập tức bắt giam vào đại lao, chờ xử lý!" Hiện tại hắn là chúa tể nhân gian, không ai có thể ngăn cản kế hoạch của hắn.

Mạng sống của Nhân tộc trong mắt hắn, trước nay đều rẻ như cỏ rác.

Tỷ Can ngẩng đầu nói: "Đại vương, chuyện này tuyệt đối không thể làm, một khi kích động dân biến, sẽ được không bù mất!" "Thừa tướng nói rất đúng, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, Đại vương!" Ngay sau đó, một luồng sát khí lăng lệ vô cùng, như tia chớp hạ xuống Hoàng Đế.

Nhân Giáo hưng thịnh, Thái Huyền Sơn là tổ địa của Nhân tộc, hiện nay Trụ Vương bắt Nhân tộc thờ phụng hai vị Yêu Đế, vạn dân tự nhiên trong lòng không phục, khiến cho thành Triều Ca lòng người hoang mang.

"Đại vương, những tên dân đen này không tuân vương mệnh, đáng

bị xử tử!" Một người đàn ông mặt chuột mày dơi nói.

"Đúng vậy, vi thần nguyện đi bắt những kẻ đó, dùng hình phạt Bào Lạc để trị tội, xem chúng còn dám không nghe vương mệnh không!" Một đại thần khác mỏ nhọn má khỉ nói.

Trụ Vương trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, lớn tiếng nói: "Phí Trọng, Vưu Hồn, chuyện này quả nhân giao cho các ngươi.

Nếu có dân đen kháng mệnh không tuân, có thể chém đầu tại chỗ thị chúng!".

Hai người vui vẻ nhận lệnh, rồi quay người rời đi.

Thủ tướng Thương Dung, thừa tướng Tỷ Can, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ… một đám trung thần lương tướng, chỉ có thể sốt ruột.

Trụ Vương kể từ khi từ miếu Nữ Oa trở về, tính tình đã đại biến, trở nên tàn bạo bất nhân, hỉ nộ vô thường, lạm sát vô cớ, trong cung đã có không ít cung nhân chết trong tay hắn.

"Tất cả lui xuống cho quả nhân!" Trụ Vương tức giận nói, biết Tỷ Can và những người khác lại muốn can gián.

Hiện tại hắn không quan tâm chết bao nhiêu Nhân tộc, chút người này đối với Nhân tộc, chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Hoàng Đế sắc mặt đột biến, ngẩng đầu nhìn những hung linh hung thần ác sát, mặt mũi tranh ninh, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Càn Thích trong tay lại vung lên, một luồng ánh búa lăng lệ vô cùng, như lưỡi dao sắc bén chém về phía kết giới Huyền Hoàng chi khí.

Với tính cách lục thân bất nhận của Trụ Vương hiện tại, giết Tỷ Can cũng là chuyện rất có khả năng.

Ngay sau đó, Trụ Vương trở về tẩm cung.

Chỉ thấy hắn ngồi xếp bằng, hai lòng bàn tay đối nhau, giữa lòng bàn tay là hai luồng khí màu đỏ máu, như hai con rắn lửa quấn quanh, toàn thân yêu khí tung hoành.

"Khí vận Nhân tộc quả thật không tồi, chẳng trách Tô Mặc có thể chứng đạo thành Thánh, có thể cùng Đạo Tổ Hồng Quân tranh cao thấp!" Trụ Vương thầm nghĩ, liền luyện hóa khí vận Nhân tộc cướp đoạt được thành yêu khí, rồi hấp thu toàn bộ.

Giữa trời đất, một luồng yêu khí cường đại vô cùng từ vương cung bốc lên, xông thẳng lên trời cao… Tại Tây Phương Giáo, dưới gốc cây Bồ Đề.

Chuẩn Đề Đạo Nhân đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trên gương mặt nửa giận nửa không, nửa vui nửa không, dường như đang tham ngộ Phật pháp.

Đài sen trắng như tuyết dưới tọa hạ tỏa ra ánh sáng thanh u mà ngưng trọng, toát lên khí tức tĩnh lặng, trang nhã.

Ngay sau đó, vô số đóa sen trắng trên mặt đất đồng loạt nở rộ, tinh khôi tao nhã, không nhiễm một hạt bụi trần.

Ở phía bên kia, Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng đang tĩnh tọa tham thiền.

Chỉ thấy kim luân sau lưng ngài như mặt trời giữa trưa, tỏa ra từng đạo kim quang chiếu rọi khắp bốn phương.

"Yêu Đế trở về, Nhân tộc kiếp số khó thoát, Tam giới cũng sắp đối mặt đại nạn!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân thở dài.

Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ cười: "Lần này Trung Thổ sinh linh lầm than, là đại kiếp, nhưng cũng là đại cơ duyên của Tây Phương Giáo chúng ta." "Trung Thổ đại loạn, lòng người dao động, nếu Tây Phương Giáo giải cứu họ khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, liền có thể nhân đó truyền bá giáo nghĩa của Tây Phương Giáo đến Trung Thổ!"

“Tây Phương Giáo có thể đại thịnh rồi!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói: “Cao kiến!

Tai nạn của Tam Giáo, lại là cơ hội của Tây Phương Giáo.” Kể từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Tây Phương Giáo vì ở phương Tây dân cư thưa thớt, nhân tài khan hiếm, nên vẫn luôn bị gạt ra bên lề.

Mấy ức vạn năm đã qua, nay đệ tử Tam Giáo đi đầy đất, mà đệ tử Tây Phương Giáo vẫn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Như vậy, đúng là một chuyện tốt!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn nhau cười, trong lòng đã có kế hoạch.

U Minh Giới, Địa Phủ.

Chương 159

Một luồng khí tức âm u bao trùm không trung, giữa núi sông, một dòng hắc khí lưu động như sông ngòi, toát lên vẻ áp bức vô cùng.

Quanh Minh Sơn, từng sợi dây leo màu máu từ trên trời rủ xuống, tựa như rèm châu, trên dây leo huyết khí cuồn cuộn, mang theo pháp lực vô cùng cường đại.

Kể từ sau trận chiến giữa Hoàng Đế và Xi Vưu, Vu Tộc thất bại, suýt nữa bị diệt tộc, Hậu Thổ đã mang theo những tàn dư của Vu Tộc đến Địa Phủ, từ đó chưa từng bước ra khỏi Địa Phủ nửa bước.

Những dây leo này là kết giới do Hậu Thổ dùng pháp lực ngưng tụ thành, một là để ngăn cản người của Vu Tộc tiến vào nhân gian, chọc giận Thái Huyền Thánh Nhân, khiến Vu Tộc lại gặp họa diệt tộc, hai là để ngăn cản người ngoài tiến vào Minh Sơn, cũng là để bảo vệ huyết mạch Vu Tộc.

Thập Nhị Tổ Vu, nay chỉ còn lại một mình nàng.

Bảo vệ Vu Tộc, bảo tồn huyết mạch Vu Tộc, là trách nhiệm mà Hậu Thổ không thể thoái thác.

Lúc này, nàng cũng bị yêu khí truyền ra từ thành Triều Ca làm cho kinh động, sắc mặt bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng lại dậy sóng cuộn trào.

Dưới gầm trời này, không ai hiểu rõ Đế Tuấn hơn nàng.

Vu Yêu hai tộc tranh đấu nhiều năm, đã xảy ra vô số trận đại chiến kinh thiên động địa.

Thập Nhị Tổ Vu và hai vị Yêu Đế cũng đã nhiều lần giao thủ!

"Một luồng tàn hồn của Đế Tuấn dường như đã mạnh hơn trước!

Lẽ nào Yêu Tộc thật sự sắp xưng bá thiên hạ?" Hậu Thổ thầm nghĩ.

Nhưng không, tâm tình của nàng nhanh chóng bình phục.

Trên đời này, chỉ cần Thái Huyền Sơn còn tồn tại, Đế Tuấn muốn gây nên sóng gió tanh máu, trở thành chủ nhân của trời đất, không nghi ngờ gì là kẻ si nói mộng!

"Thủ lĩnh, yêu khí ở nhân gian đột nhiên trở nên mạnh như vậy, chẳng lẽ lại có một vị Yêu Đế nữa xuất thế sao?" một Đại Vu ngẩng đầu hỏi.

"Đúng vậy, đã nhiều năm không thấy yêu khí ngút trời như thế này, so với hai vị Yêu Đế năm xưa cũng không hề thua kém!" một Đại Vu khác lo lắng nói.

Thù hận giữa Vu Yêu hai tộc sâu như biển, cao như núi.

Nếu Yêu Tộc tái lập Thiên Đình, thì ngày tận thế của Vu Tộc sắp đến, Thập Nhị Tổ Vu phải tụ họp đông đủ mới có thể đối đầu với Yêu Tộc.

Nay chỉ còn lại Hậu Thổ, chỉ có thể ngồi chờ chết!

Hậu Thổ sắc mặt thản nhiên nói: "Yêu Tộc có tro tàn cháy lại, cũng không phải đối thủ của Nhân tộc!" "Đừng nói là một tàn hồn Yêu Đế chuyển thế, cho dù hai Yêu Đế liên thủ, cũng không phải là đối thủ của Thái Huyền Thánh Nhân!" Lời này vừa thốt ra, mọi người như uống một viên thuốc an thần, sắc mặt giãn ra, nở nụ cười nhẹ nhõm.

Bọn họ biết, chỉ cần Thái Huyền Sơn và Thái Huyền Thánh Nhân còn ở nhân gian một ngày, thì dù là Vu Tộc hay Yêu Tộc, cũng đừng hòng gây nên sóng gió tanh máu ở đây.

Huyết Hải.

Nơi đây là trung tâm Huyết Hải, nhưng lại không có một chút mùi máu tanh nào, ngược lại còn sạch sẽ hơn cả nhân gian và Thiên Đình.

Cung điện được xây bằng hồng bảo thạch, bậc thềm lát bằng tử thủy tinh, vô cùng phú lệ đường hoàng.

Minh Hà Lão Tổ ngồi ngay ngắn trên bảo tọa do hai con đẳng xà uốn lượn tạo thành, hai bên trái phải đứng hai nữ La Sát ăn mặc yêu kiều, tay bưng chén rượu.

Mấy vạn năm qua, Minh Hà Lão Tổ chưa từng bước ra khỏi Huyết Hải, khổ tâm tu luyện, cuối cùng đắc ngộ đại đạo, sáng lập ra A Tu La Giáo.

Ông ta vẫn luôn nhòm ngó nhân gian, lần Phong Thần chi kiếp này là cơ hội ngàn năm có một, Minh Hà Lão Tổ cảm thấy cơ hội của A Tu La Giáo cũng đã đến.

"Nhân tộc, ngày lành của các ngươi đến rồi!" Minh Hà Lão Tổ cười lạnh, thu ánh mắt lại.

Dưới đại điện, nhân tài đông đúc!

Tứ Đại Ma Vương: Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà!

Tứ Đại Ma Tướng: Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu!

Cùng với Thiên Phi Ô Ma và bảy mươi hai công chúa A Tu La!

Tất cả đều là giáo chúng của A Tu La Giáo.

Trải qua mấy vạn năm phát triển, thế lực A Tu La Giáo đã phát triển vượt bậc, thậm chí vượt qua cả Tây Phương Giáo đã lập giáo lâu hơn.

"Nhân tộc đại loạn, trời sinh dị tượng!" "Cơ hội của A Tu La Giáo

chúng ta đã đến!" Phía sau Minh Hà Lão Tổ, hai thanh chí bảo Nguyên Đồ và A Tỳ uốn lượn như hai con đằng xà, tỏa ra từng trận sát khí cường đại.

Chúng nhân A Tu La Giáo reo hò vang dội.

Ngay sau đó, đại điện trở nên yên tĩnh, một đóa hắc liên từ bên ngoài phiêu vào, rơi xuống giữa điện.

Minh Hà Lão Tổ cũng là người từng trải, đã kinh qua vô số sóng to gió lớn, nhưng khi nhìn thấy đóa hắc liên, sắc mặt không khỏi biến đổi mấy lần.

Chúng giáo đồ A Tu La trong điện càng kinh ngạc đến sững sờ.

Một đóa hắc liên nhỏ bé, khí tức bộc phát ra lại còn mạnh hơn cả Tứ Đại Thiên Vương của A Tu La Giáo, thậm chí còn áp sát cả Minh Hà Lão Tổ.

"Ma Tổ!" Minh Hà Lão Tổ kêu lên một tiếng.

Chương 160

Ngay sau đó, ông ta vẫy tay với mọi người: "Các ngươi lui ra cả đi!

Bản tọa có việc quan trọng cần thương lượng với Ma Tổ!" Ngay lúc đám giáo chúng rời đi, đóa hắc liên kia hóa thành hình người, mặc hắc y, không thấy rõ dung mạo, chỉ có một đôi mắt đen kịt, toát ra ánh sáng lạnh lùng, tàn nhẫn.

Yêu Đế trọng sinh!

Ma Tổ giáng lâm!

Thiên hạ quả nhiên đại loạn rồi!

"Ma Tổ!" Minh Hà Lão Tổ cúi người nói.

Người mặc hắc y lạnh lùng nói: "Ta chỉ là một trong tam hồn của Ma Tổ, phụng mệnh Ma Tổ đến đây thương thảo đại sự." Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ lại biến đổi, chỉ một trong tam hồn mà đã có pháp lực cường đại như vậy.

Nếu Ma Tổ thật sự giáng lâm...

Ông ta không dám nghĩ tiếp, cũng không thể tưởng tượng nổi.

"A Tu La Giáo chúng ta nguyện nghe theo sự sai khiến của Ma Tổ!" Minh Hà Lão Tổ cúi người, vẻ mặt càng thêm cung kính.

Thái Huyền Sơn.

Tô Mặc nhìn Hồng Vân Đạo Nhân nói: "Lập tức đến Quán Giang Khẩu, có một gia đình họ Dương, có con trai mới sinh, hãy thu nó làm đồ đệ, sau đó đưa về Thái Huyền Sơn, sau này ta tự có sắp đặt." Hồng Vân Đạo Nhân nhỏ giọng hỏi: "Thái Huyền Thánh Nhân, đứa trẻ này

có phải là con trai do Dao Cơ Công Chúa sinh ra ở nhân gian không?" "Ngươi đi rồi sẽ tự nhiên hiểu rõ.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đang đến Quán Giang Khẩu, nhất định phải giành trước hắn, đưa đứa trẻ này về, nó là nhân vật then chốt để hóa giải Phong Thần chi kiếp!" Tô Mặc ngữ khí ngưng trọng, sắc mặt cũng hơi trầm xuống.

Kể từ khi Dao Cơ Công Chúa hạ phàm, hắn vẫn luôn chờ đợi cơ hội này, nay thời cơ đã chín muồi.

"Vâng, thưa Thái Huyền Thánh Nhân!" Hồng Vân Đạo Nhân cúi người nói.

Tô Mặc tự lẩm bẩm: "Hai lão già âm hiểm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, muốn gài bẫy bản tôn, đúng là si tâm vọng tưởng!" Đúng lúc này, Yêu Sư Côn Bằng từ bên ngoài bước vào.

"Chủ nhân!" Yêu Sư Côn Bằng cúi người nói.

Tô Mặc ngẩng đầu hỏi: "A Tu La Giáo gần đây có động tĩnh gì không?

Lão già Minh Hà đó có nghe lời không?" "Bẩm Thái Huyền Thánh Nhân, thuộc hạ phát hiện một chuyện trọng đại, trong A Tu La Giáo xuất hiện bóng dáng của Ma Tổ La Hầu, Minh Hà Lão Tổ đã tuyên bố hiệu trung với hắn." Yêu Sư Côn Bằng nói, đáy mắt lộ ra một tia lo lắng.

Kể từ khi bị Tô Mặc thu phục, Yêu Sư Côn Bằng đã tĩnh tâm tu luyện trên Thái Huyền Sơn, tu vi tiến triển vượt bậc, nay đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với Tô Mặc và Thái Huyền Sơn cũng một lòng trung thành.

Tô Mặc đã lệnh cho hắn theo dõi động tĩnh của Tây Phương Giáo và A Tu La Giáo.

Hắn vốn tưởng rằng Tô Mặc chắc chắn sẽ kinh ngạc trước sự xuất hiện của Ma Tổ La Hầu, không ngờ Tô Mặc lại có vẻ mặt thản nhiên, như thể đã sớm biết chuyện này.

"Ma Tổ La Hầu tái xuất ở A Tu La Giáo, Yêu Đế Đế Tuấn xuất hiện ở nhân gian, xem ra càng ngày càng náo nhiệt!" "Càng nhiều người nhập cuộc, Phong Thần chi kiếp càng thêm thú vị!" Tô Mặc khẽ cười, sau đó bảo Yêu Sư Côn Bằng tiếp tục giám thị Tây Phương Giáo và A Tu La Giáo.

Nhân gian, thành Triều Ca.

Trụ Vương đang ở trong cung uống rượu mua vui.

Thừa tướng Tỷ Can và Thủ tướng Thương Dung muốn đến khuyên can, nhưng lại bị Phí Trọng và Vưu Hồn cản lại.

Trụ Vương đã bảy ngày không lên triều, suốt ngày ở hậu cung tìm hoan lạc, hoàn toàn không màng đến triều chính.

"Hai vị đại nhân xin mời về cho!

Đại vương đã nói rồi, hiện giờ không gặp ai cả." Phí Trọng cười như không cười nói.

Vưu Hồn nói theo: "Ta khuyên hai vị đừng tự chuốc lấy phiền phức, chọc giận Đại vương, ai cũng không bảo vệ nổi đâu!" Hai người này hiện là sủng thần của Trụ Vương, rất được lòng vua, ở trong triều vô cùng ngang ngược.

Tỷ Can giận dữ nhìn hai người, ánh mắt sắc lẻm như dao, hận không thể xé xác hai kẻ này ra thành vạn mảnh.

Trụ Vương biến thành bộ dạng như ngày hôm nay, đều do hai tên gian nịnh Phí Trọng và Vưu Hồn này ở bên cạnh mê hoặc, tội ác tày trời.

“Hai người thân là thần tử Đại Thương, không khuyên can Đại vương chăm lo việc nước yêu dân, lo cho thiên hạ, lại dẫn dụ Đại vương kiêu sa dâm dật, đáng tội gì?” Thương Dung tính tình cương trực, đã sớm không vừa mắt với hành vi của hai người này.

Phí Trọng cắn ngược lại một miếng, lạnh lùng nói: “Táo bạo lắm Thương Dung, lại dám nói Đại vương kiêu sa dâm dật, Đại vương sẽ không tha cho ngươi đâu!” “Dám vu khống Đại vương, tội tru cửu tộc!” Vưu Hồn cũng phụ họa theo.

Hai người một xướng một họa, trong nháy mắt đã chụp cho Thương Dung một cái mũ lớn ‘bề dưới phạm thượng’.

Thương Dung cố gắng tranh cãi, nhưng bị Tỷ Can cản lại.

“Hai tên gian nịnh tiểu nhân, đừng chấp nhặt với chúng làm gì!” Tỷ Can nói, rồi dẫn Thương Dung rời đi.

Phí Trọng và Vưu Hồn đuổi theo, nhưng lại nghe thấy trong cung truyền ra một giọng nói hùng hồn.

“Phí Trọng, Vưu Hồn!” Hai người sợ hãi lập tức quỳ xuống đất, lớn tiếng hô: “Đại vương, vi thần lĩnh mệnh!” “Hai ngươi lập tức chiêu cáo thiên hạ, cô vương muốn tuyển phi, ra lệnh cho thiên hạ ba năm không được cưới gả, phàm là chuyện cưới gả, đều phải được quan phủ đồng ý, nếu có kẻ kháng lệnh không tuân, chém ngay tức khắc!” Giọng nói lạnh như dao kia lại vang lên, ngay sau đó là một trận cười ré lên của phụ nữ.

Trụ Vương lộ ra một nụ cười hiểm độc, muốn phá trừ khí vận của Nhân tộc, không có gì độc ác hơn là tuyệt đường con cháu của Nhân tộc.

Tuy hắn đã cho người phá dỡ tất cả Thái Huyền Quan và Vương Mẫu Cung trên khắp Cửu Châu, thay vào đó là xây dựng miếu thờ Nữ

Oa, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất để trấn áp khí vận Nhân tộc.

Chương 161

Nhưng, hiệu quả thu được rất nhỏ!

Nơi hội tụ khí vận của Nhân tộc chính là Thái Huyền Sơn.

Nhưng với thực lực hiện tại, hắn không có gan động đến một cành hoa ngọn cỏ của Thái Huyền Sơn.

Thời đại chiến Vu Yêu, tu vi của Tô Mặc không hề thua kém hắn, nay đã qua bao nhiêu năm, Tô Mặc đã chứng đạo thành Thánh, đánh lui cả Hồng Quân Lão Tổ, hắn càng không phải là đối thủ.

"Thái Huyền Thánh Nhân!

Sẽ có một ngày ngươi phải quỳ dưới chân bản đế, toàn bộ Nhân tộc sẽ trở thành nô bộc của Yêu Tộc!" Trụ Vương thầm nghĩ, sắc mặt càng thêm âm hiểm.

Ngay sau đó, trên điện lại vang lên tiếng cạn chén đổi ly, tiếng cười duyên dáng liên miên.

Quán Giang Khẩu.

Hồng Vân Đạo Nhân hóa thân thành một đạo sĩ trung niên tiên phong đạo cốt, tay cầm phất trần màu trắng bạc.

Người vừa đáp xuống đất, liền thấy một đạo kim quang từ trên trời hạ xuống, sắc mặt Hồng Vân Đạo Nhân biến đổi, vội vàng đi về phía trước.

Ngay sau đó, chỉ thấy trời giáng điềm lành, từng đóa tường vân rực rỡ, tựa như kim liên nở rộ, ánh sáng vạn trượng.

"Xem ra Dao Cơ Công Chúa ở phía trước!" Trời giáng điềm lành, ắt có quý nhân giáng thế!

Ngay sau đó, Hồng Vân Đạo Nhân hóa thành một làn gió mát, bay về phía trước.

Một lúc sau, ông ta đã dừng lại trước một sân nhỏ có hàng rào tre, trong sân chỉ có một căn nhà tranh, từ trong nhà tranh truyền ra tiếng khóc lanh lảnh của trẻ sơ sinh.

Trong chốc lát, trong nhà tranh phát ra một tiếng hét thất thanh.

"Ai? ..." một thư sinh trẻ tuổi thất thanh kêu lên, tuy sợ đến mức mặt mày tái nhợt, hai chân run rẩy, nhưng vẫn chắn trước mặt vợ con.

"Chẳng trách Dao Cơ Công Chúa lại để mắt đến một tên tiểu tử như vậy, cũng là một người có tình có nghĩa." Hồng Vân Đạo Nhân cười nói.

Người phụ nữ trẻ trên giường sắc mặt ung dung, mỉm cười với Hồng Vân Đạo Nhân.

"Ngươi không phải Dao Cơ Công Chúa?" Hồng Vân Đạo Nhân nói, ông ta từng đến Thiên Đình truyền lời cho Thái Huyền Thánh Nhân, đã có duyên gặp mặt Dao Cơ Công Chúa một lần.

Người phụ nữ trẻ nhẹ nhàng nói: "Ta không phải Dao Cơ Công Chúa, Công Chúa đã về Thiên Đình rồi, ta là tỳ nữ thân cận của Công Chúa, Thải Vân Tiên Tử." Hồng Vân Đạo Nhân lập tức hiểu ra, chẳng trách vừa rồi khi ông ta hỏi Thái Huyền Thánh Nhân, ngài ấy lại không nói rõ.

"Xin hỏi đại sư từ đâu đến?" Thải Vân Công Chúa hỏi.

Hồng Vân Đạo Nhân thành thật đáp: "Bần đạo từ Thái Huyền Sơn đến, phụng pháp chỉ của Thái Huyền Thánh Nhân, đến đưa con trai của người về Thái Huyền Sơn tu luyện!" Lập tức, Dương Thiên Hữu và Thải Vân Tiên Tử không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mừng rỡ vạn phần.

Đúng lúc này, một lão già tóc bạc trắng nghe được cuộc đối thoại

bên trong, liền quay người rời đi.

Thái Huyền kiếm khí tuôn ra, lưu quang dật thái, lại lần nữa nhấn chìm ánh búa trong kiếm khí cường đại.

"Ngài thật sự từ Thái Huyền Sơn đến?" Thải Vân Tiên Tử hỏi lại, chuyện này liên quan đến tiền đồ vận mệnh sau này của con trai nàng, không thể có chút sơ suất.

Ở trên Thiên Đình, nàng đã sớm nghe danh Thái Huyền Sơn và Thái Huyền Thánh Nhân, ngay cả Thiên Đế Hạo Thiên nhắc đến cũng có phần kiêng dè, cung kính vô cùng.

Hồng Vân Đạo Nhân nói: "Dương công tử và Thái Huyền Sơn chúng ta có duyên phận sâu dày, ta là Hồng Vân Đạo Nhân dưới trướng Thái Huyền Thánh Nhân, muốn thu quý công tử làm đồ đệ, không biết hai vị có ý như thế nào?" Ngay sau đó, Hồng Vân Đạo Nhân lắc mình một cái, hiện ra chân thân.

"Nguyên lai là đại tiên đắc đạo của Thái Huyền Sơn, có mắt không tròng, mong ngài thứ tội!" Dương Thiên Hữu nói, rồi quỳ lạy Hồng Vân Đạo Nhân.

Thải Vân Tiên Tử vừa nghe liền biết ý của Thái Huyền Thánh Nhân, thầm nghĩ con trai mình nếu có thể vào Thái Huyền Sơn, tương lai ắt thành đại khí, đắc thành đại đạo.

"Vậy xin nhờ cậy Hồng Vân đại tiên!

Con trai ta còn nhỏ, mong đại tiên chăm sóc nhiều hơn!" Thải Vân Tiên Tử nói.

Sau đó, nàng trao đứa trẻ trong lòng cho Hồng Vân Đạo Nhân.

Khà khà khà!

Đứa trẻ phát ra tiếng cười trong như chuông bạc, dường như bẩm

sinh đã quen biết Hồng Vân Đạo Nhân.

“Công tử đã có tên chưa?” Hồng Vân Đạo Nhân hỏi.

Dương Thiên Hữu vội đáp: “Bẩm đại tiên, tiểu nhi nhũ danh là Nhị Lang, đại danh vẫn chưa đặt!” “Xin Thái Huyền Thánh Nhân ban cho con trai ta đại danh!” Thải Vân Tiên Tử nói, nhìn về phía Hồng Vân Đạo Nhân.

Hồng Vân Đạo Nhân gật đầu, nói: “Như vậy cũng tốt, đứa trẻ này cũng có duyên với Thái Huyền Thánh Nhân!” “Hai vị bảo trọng, bần đạo xin cáo từ trước!” Dương Thiên Hữu và Thải Vân Tiên Tử trong lòng tuy không nỡ xa con, nhưng đây là cơ hội ngàn năm có một, cuối cùng đành nén đau cắt ái, tiễn Hồng Vân Đạo Nhân ra khỏi cửa.

Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân, trên mặt thoáng qua một tia tức giận, nhưng nhanh chóng biến mất.

“Sư phụ, đồ nhi vừa đến nhà họ Dương, nghe nói Hồng Vân Đạo Nhân của Thái Huyền Sơn đã ở trong đó, nên đành phải quay về.” Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói.

Chương 162

Ngoài việc rời đi, hắn không có lựa chọn nào khác.

Nếu muốn tranh người, hắn cũng không phải là đối thủ của Hồng Vân Đạo Nhân.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chỉ là Kim Tiên, còn Hồng Vân Đạo Nhân là Đại La Kim Tiên, tu vi sánh ngang Chuẩn Thánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Ừm, chuyện này cũng không trách ngươi, Thái Huyền tinh thông tính toán, là vi sư suy xét không chu toàn!" "Xích Tinh Tử, phái người theo dõi chặt chẽ Thái Huyền Sơn!" Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn rơi trên người Xích Tinh Tử, Xích Tinh Tử vội vàng xưng vâng.

"Lần Phong Thần chi kiếp này khởi động, mười hai người các ngươi là người ứng kiếp, vi sư không nỡ nhìn các ngươi đạo hạnh hủy hết, thậm chí hình thần câu diệt, vì vậy ta sẽ nói cho các ngươi một cách!" Ngay sau đó, ánh mắt của Thập Nhị Kim Tiên đồng loạt nhìn về phía Thiên Tôn.

Kể từ khi Nguyên Thủy Thiên Tôn ký tên vào Phong Thần Bảng, Thập Nhị Kim Tiên trở thành người hứng chịu trong Phong Thần, ai nấy đều tâm thần bất an, tìm cách hóa giải.

Bây giờ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn có cách hóa giải, trong lòng tự nhiên vô cùng mong đợi.

"Nếu muốn không lên Phong Thần Bảng, ắt phải có người thay thế!" Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn quay người đi ra ngoài.

Thập Nhị Kim Tiên không phải kẻ ngu độn, lập tức nghe ra được ý tứ trong lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đạo hữu chết chứ bần đạo không chết!

Thiên Đình.

Bỗng nhiên, Hạo Thiên đứng bật dậy từ chỗ ngồi, giận dữ nói: "Hai lão già Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lại dám tính kế bản đế!

Mưu kế của chúng suýt nữa đã khiến Dao Cơ thất thân ở nhân gian, mối thù này không báo, ta Hạo Thiên uổng làm Thiên Đế!" Thân là Thiên Đế, ông ta đối với chuyện trên Cửu Châu rõ như lòng bàn tay.

Vốn tưởng rằng sau khi Dao Cơ Công Chúa hạ phàm sẽ có phúc duyên mới, không ngờ Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại sắp xếp kim đồng bên cạnh mình chuyển thế làm người, muốn quyến rũ Dao Cơ Công Chúa, làm bại hoại danh tiếng Thiên Đình, cũng là để khiêu khích mối quan hệ giữa ông ta và Thái Huyền Thánh Nhân, dù sao chuyện Dao Cơ Công Chúa hạ phàm cũng là ý của Thái Huyền Thánh Nhân.

Nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngàn vạn lần không ngờ, kế hoạch của họ đã sớm bị Tô Mặc nhìn thấu, khiến Thải Vân Tiên Tử gả cho Dương Thiên Hữu là kim đồng chuyển thế, bảo toàn được tấm thân vàng ngọc của Dao Cơ Công Chúa.

Lần này phát động Phong Thần chi kiếp, là để tái lập trật tự Thiên Đình, khiến Tam Giáo thần phục dưới trướng Thiên Đình, nếu xảy ra chuyện xấu hổ mất mặt, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang.

"Thái Bạch Kim Tinh, lập tức truyền đế lệnh của ta, từ nay về sau Thiên Đình gặp người của Tây Phương Giáo, không cần nương tay, ta muốn cho người của Tây Phương Giáo hiểu rằng, Thiên Đình không phải là nơi bọn họ có thể chọc vào." Hạo Thiên tức giận không nguôi.

Sau đó, ông ta nói với Dao Cơ Công Chúa: "Dao Cơ, em hãy đích

thân đến Thái Huyền Sơn một chuyến, cảm tạ Thái Huyền Thánh Nhân, nếu không có ngài ấy âm thầm tương trợ, sự trong sạch của em đã bị vấy bẩn rồi." Dao Cơ Công Chúa vội nói: "Vâng, ca ca!" Sau khi Dao Cơ Công Chúa rời đi, một trận cười ngạo nghễ truyền vào tai Hạo Thiên.

Bỗng chốc, một đám hắc khí lan tỏa, trên không trung xuất hiện một đóa hắc liên yêu khí ngút trời.

"Đế Tuấn, lá gan của ngươi cũng không nhỏ, lại dám đến địa bàn của bản đế giương oai!" Hạo Thiên gầm lên giận dữ.

"Ha ha ha!

Địa bàn của ngươi?" "Thiên Đình từ ức vạn năm trước đã là địa bàn của Yêu Tộc ta, nay lại để cho ngươi chiếm tổ chim khách!" Trong chớp mắt!

Bản tướng của Đế Tuấn xuất hiện trên không trung, một khuôn mặt vô cùng dữ tợn, trong mắt lộ ra sát khí lạnh băng.

"Còn không mau lui xuống cho bản đế, nếu không Yêu Tộc của ngươi sẽ trở thành quá khứ!" Hạo Thiên gầm lên, trong lòng bàn tay nắm một thanh trường kiếm sáng như tuyết, toát ra hàn ý lạnh thấu xương.

Đế Tuấn không giận mà còn cười, cười lạnh nói: "Hà tất phải tức giận như vậy, bản đế chỉ là về lại chốn xưa, thuận tiện nhắc nhở ngươi một câu!" "Ngươi bây giờ mới là chủ của Thiên Đình, tuyệt đối đừng để Thái Huyền Sơn dắt mũi!" "Thái Huyền Thánh Nhân lòng lang dạ sói, mưu đồ rất lớn, ngươi nên tự lo liệu cho tốt!" Sắc mặt Hạo Thiên trầm xuống, nghiêm giọng nói: "Đừng có nói năng hồ đồ, bản đế và Thái Huyền Thánh Nhân là bạn chí cốt, sao lại có thể liên thủ với ngươi để đối phó ngài ấy!" "Ta có thời gian, ta tin ngươi sẽ suy nghĩ rõ ràng, ta ở đâu, ngươi cũng biết làm thế nào để tìm ta!"

Ngay sau đó, trong một trận cười ngạo nghễ, Đế Tuấn biến mất không dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Không có Tô Mặc, thì không có Thiên Đế Hạo Thiên của ngày hôm nay!

Qua chuyện của Dao Cơ Công Chúa, Hạo Thiên càng thêm cảm kích Tô Mặc, sao có thể bị Yêu Đế Đế Tuấn mê hoặc, trở thành kẻ địch của Thái Huyền Sơn.

Thái Huyền Sơn.

Hồng Vân Đạo Nhân mang đứa trẻ đến Hạo Nhiên Điện, biết Tô Mặc sẽ quay về, nên đã sớm chờ đợi ở Hạo Nhiên Điện.

"Thái Huyền Thánh Nhân, con đã đưa đứa trẻ về rồi!" Hồng Vân Đạo Nhân nói, hai tay nâng đứa trẻ lên không trung.

Ánh mắt sâu thẳm như biển của Tô Mặc lướt qua người đứa trẻ, sau đó tay trái nhẹ nhàng nâng lên, một đạo kim quang như suối nguồn tuôn ra, rơi xuống người đứa trẻ.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Hồng Vân Đạo Nhân đột nhiên biến đổi, nhìn về phía đứa trẻ.

Bỗng nhiên, giữa trán đứa trẻ xuất hiện một nốt ruồi son, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hồng Vân Đạo Nhân lộ vẻ vui mừng khôn xiết, ông ta biết đây là đại thần thông của Tô Mặc.

"Thái Huyền Thánh Nhân, đứa trẻ này chưa có tên, xin Thái Huyền Thánh Nhân ban tên!" Hồng Vân Đạo Nhân cúi người nói.

Tô Mặc không chút do dự nói: "Cứ gọi là Dương Tiễn đi, từ nay về sau, hãy để nó theo ngươi tu hành, ngày sau ắt sẽ có thành tựu lớn!" Hồng Vân Đạo Nhân vội nói: "Vâng, thưa Thái Huyền Thánh

Nhân!" Ngay sau đó, Hồng Vân Đạo Nhân bế đứa trẻ rời đi.

Sau khi ông ta rời đi, một bóng hình màu xanh lam đáp xuống giữa đại điện, chính là Dao Cơ Công Chúa.

Tô Mặc đoán được nàng sẽ đến Thái Huyền Sơn, vì vậy không ngăn cản nàng tiến vào Hạo Nhiên Điện.

Dao Cơ Công Chúa nhìn thấy Tô Mặc, sắc mặt hơi ngẩn ra, nhìn hắn nói: "Thái Huyền Thánh Nhân!" "Dao Cơ Công Chúa, mời ngồi!" Tô Mặc nói.

Hắn khẽ vẫy tay trái, trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái bồ đoàn màu vàng.

Dao Cơ Công Chúa cười nói: "Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân đã ra tay cứu giúp, ta có một thỉnh cầu bất lịch sự, không biết có thể ở lại Thái Huyền Sơn tu hành không?" Tô Mặc thản nhiên cười, hỏi lại: "Công Chúa điện hạ vì sao lại muốn tu luyện trên Thái Huyền Sơn của ta?" "Thái Huyền Sơn ngưng tụ linh khí của trời đất, là nơi thích hợp nhất để tu hành, xin Thái Huyền Thánh Nhân thu nhận." Dao Cơ Công Chúa nói, trên mặt lộ ra một vệt ửng hồng.

Chương 163

Ngay sau đó, hai luồng tinh quang lăng lệ vô cùng bắn ra, hướng về phía Tây Vương Mẫu.

Dù sao Thái Huyền Sơn bây giờ động thiên phúc địa vô số, cũng không thiếu chỗ tu luyện cho Dao Cơ Công Chúa, liền vui vẻ đồng ý.

"Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân!

Ngài còn trẻ hơn ta tưởng!" Dao Cơ Công Chúa cười duyên, quay người đi ra ngoài Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc trong lòng hơi động, lẽ nào Dao Cơ Công Chúa cũng bị vẻ anh tuấn tiêu sái của mình hấp dẫn sao?

"Từ nay về sau, hai ngươi phụ trách chăm sóc sinh hoạt của Dao Cơ Công Chúa, xem Thái Huyền Sơn như nhà, hiểu chưa?" Tô Mặc phân phó.

"Vâng, thưa Thái Huyền Thánh Nhân!" Hai thị nữ mặc áo tím cúi đầu, rồi biến mất trên đại điện.

"Phong Thần chi kiếp càng ngày càng náo nhiệt!" Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không khỏi thở dài, nói: "Vốn định khiêu khích mối quan hệ giữa Thái Huyền Sơn và Thiên Đình, không ngờ lại bị Tô Mặc nhìn thấu, bây giờ Dao Cơ Công Chúa ngược lại đã đến Thái Huyền Sơn tu luyện!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Ta thấy sau này chúng ta nên cẩn thận hơn khi hành động, Thái Huyền Thánh Nhân thần thông quảng đại, thấu suốt trời đất, nếu thật sự chọc giận ngài ấy, e rằng sẽ rất bất lợi cho Tây Phương Giáo chúng ta!" Lần đầu tiên Tây Phương Giáo ra tay đã bị Tô Mặc phá

hỏng, đủ để khiến hai vị Thánh Nhân cảm thấy kinh ngạc.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: "Phong Thần là đại cơ duyên của Tây Phương Giáo chúng ta, không thể vì một lần thất bại mà từ bỏ!" Cứ thế buông tay, trong lòng ông ta không cam tâm!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhíu mày, một kế hoạch nảy ra trong đầu!

Thái Huyền Sơn và Tô Mặc không thể chọc vào, nhưng có thể chuyển mục tiêu, nhân lúc Phong Thần chi kiếp hỗn loạn, ra tay với Tam Giáo còn lại.

"Sư đệ, lần Phong Thần chi kiếp này là do Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo phạm phải hồng trần chi ách, nếu chúng ta ra tay giải cứu, có lẽ..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Lời tuy chưa nói hết, nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân tâm ý tương thông, lập tức hiểu được ý của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Thái Huyền Sơn là con hổ già không thể vuốt râu, nhưng Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn thì có thể động vào được.

Năm tháng trôi qua, thoáng chốc đã ba năm.

Thành Triều Ca, một cảnh tượng ca múa thái bình, vui vẻ hòa thuận, tựa như thời thái bình thịnh thế.

Trụ Vương ngồi ngay ngắn trên đại điện, hai bên là văn võ bá quan, vẻ mặt cung kính, trong mắt lộ ra sự kiêng dè sâu sắc.

Thừa tướng Tỷ Can không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, Trụ Vương đã ba năm không màng triều chính, ngày đêm ở hậu cung cùng đám phụ nữ, không ngờ hôm nay đột nhiên lại lên triều.

Hôm nay là ngày các chư hầu trong thiên hạ vào triều yết kiến Trụ Vương, trên đại điện chất đầy các loại kỳ trân dị bảo, nhưng trên mặt

Trụ Vương lại không có vẻ vui mừng.

Các chư hầu vào triều yết kiến, trong lòng không khỏi run rẩy, Trụ Vương hỉ nộ vô thường, nếu không hứng thú với những kỳ trân dị bảo này, có thể sẽ đầu rơi máu chảy.

Đùng đùng đùng!

Trong nháy mắt, sát khí giữa trời đất đột nhiên tăng vọt, sát khí lăng lệ vô cùng ngập trời, dường như muốn nhấn chìm cả trời đất.

Trụ Vương sắc mặt lạnh lùng, không nói một lời, ánh mắt uy nghiêm quét một vòng.

Một luồng sát khí cường đại, như cuồng phong cuộn lên từ người hắn, ập xuống các chư hầu trên đại điện.

Các chư hầu sợ đến mức đầu dập xuống đất, toàn thân run rẩy, thiên uy khó lường, đặc biệt là Trụ Vương tàn nhẫn độc ác, càng khiến người ta không đoán được tâm tư của hắn.

"Đại vương..." Thừa tướng Tỷ Can ra khỏi hàng nói.

Lời của ông ta chưa nói hết đã bị Trụ Vương cản lại.

Trụ Vương phá lên cười như núi lở đất nứt, sau đó lớn tiếng nói: "Các vị ái khanh đều bình thân đi!" Như được đại xá!

Các chư hầu vội vàng đứng dậy, cảm kích hô vang vạn tuế.

Ánh mắt Trụ Vương rơi trên người Đông Bá Hầu Tô Hộ, trong mắt lộ ra một tia dâm tà.

"Đông Bá Hầu, cô vương nghe nói ngươi có một cô con gái, xinh đẹp như hoa, đoan trang hiền thục, có thể đưa vào cung, quả nhân sẽ sắc phong làm mỹ nhân!" Trụ Vương nói một cách đơn giản và thô bạo.

Đông Bá Hầu không nói gì, quay đầu nhìn về phía Tây Bá Hầu Cơ

Xương, nhưng thấy Cơ Xương đang cúi đầu.

“Bẩm Đại vương!

Tiểu nữ đã cùng con trai lớn của Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo đính hôn, e rằng...” Đông Bá Hầu Tô Hộ nói.

Bốp!

Chén rượu trong tay Trụ Vương rơi xuống đất, hắn đập mạnh vào bảo tọa, giận dữ mắng: “Táo bạo Đông Bá Hầu, cô vương để mắt đến con gái ngươi, là vinh hạnh của phủ Đông Bá Hầu, ngươi dám kháng chỉ bất tuân!” Đông Bá Hầu tính cách cương trực không a dua, sớm đã bất mãn với sự bạo chính của Trụ Vương, trong lòng càng thêm khinh thường hắn.

“Bẩm Đại vương, không phải Tô Hộ không biết điều, thực sự là tiểu nữ đã hứa gả cho người khác, không có cách nào đưa vào cung!” Đông Bá Hầu Tô Hộ cúi người nói.

Ông ta lại nhìn về phía Tây Bá Hầu Cơ Xương, nhưng Cơ Xương như không nghe thấy gì, con cáo già này chỉ cúi đầu không nói một lời.

“Vương thượng, lão thần mười ngày sau về Tây Kỳ, sẽ hủy bỏ hôn sự này!” Một giọng nói âm trầm, hơi khàn khàn vang lên trên đại điện, người nói chính là Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Ngay sau đó, mặt Trụ Vương như mây tan thấy mặt trời, rạng rỡ như ánh nắng.

Chương 164

"Tây Bá Hầu trung thành với quả nhân, đem những kỳ trân dị bảo này thưởng cho Tây Bá Hầu!" Trụ Vương cười lớn.

Đông Bá Hầu và Tây Bá Hầu là hai chư hầu lớn nhất thiên hạ, giao tình rất thân thiết, nếu vì chuyện này mà hai người trở mặt thành thù, thiên hạ ắt sẽ đại loạn, đó chính là kết cục mà hắn muốn thấy.

Chính xác hơn, là kết cục mà Đế Tuấn muốn thấy nhất.

Ba năm đã trôi qua, nhưng khí vận của Nhân tộc không hề suy giảm, ngược lại còn có dấu hiệu tăng lên.

Thiên hạ đại loạn, sinh linh Nhân tộc lầm than, hắn không tin khí vận Nhân tộc có thể trường thịnh không suy?

"Tạ Đại vương!" Tây Bá Hầu Cơ Xương cúi người nói, trong lòng thầm nghĩ cuối cùng cũng thoát được một kiếp.

"Mười lăm ngày sau, cô vương sẽ cưới con gái của Đông Bá Hầu Tô Hộ làm mỹ nhân, bây giờ các ngươi hãy chuẩn bị cho đại hôn của cô vương!" Trụ Vương giọng nói vang như chuông hồng.

Tinh quang phát ra từ hai vú và rốn, như từng luồng kiếm khí lăng lệ hạ xuống, khí thế hung hãn.

Trên đại điện, lập tức vang lên tiếng chúc mừng.

Ngay sau đó, sau khi triều hội kết thúc.

Phí Trọng và Vưu Hồn lập tức đuổi theo bên cạnh Đông Bá Hầu Tô Hộ, đây có thể gọi là quốc trượng, hai người muốn thăng quan tiến chức, tự nhiên không thể thiếu việc nịnh bợ.

"Chúc mừng Hầu gia trở thành quốc trượng, ngày sau..." Phí

Trọng cười toe toét nói.

Lời chưa dứt, đã bị Đông Bá Hầu Tô Hộ giận dữ quát mắng: "Hai tên gian nịnh tiểu nhân, bản hầu gia sẽ có ngày trừ khử các ngươi!" Ông ta phất tay áo, quay người đi ra ngoài.

Phí Trọng và Vưu Hồn tức đến xanh mặt, nhìn bóng lưng của Đông Bá Hầu Tô Hộ, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tây Bá Hầu Cơ Xương không nói một lời rời đi, ngón tay khẽ bấm, sắc mặt trở nên càng thêm ngưng trọng.

Nữ Oa Cung.

Nữ Oa khẽ thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, thầm nghĩ: "Thiên ý như vậy, cũng đành phải tuân theo thiên ý!" Nàng ngẩng đầu nói với đạo nhân trung niên ngồi dưới: "Ngươi thay ta đến Hiên Viên Phần ở ngoại thành Triều Ca một chuyến, ở đó có ba con yêu tinh tu luyện thành người, truyền pháp chỉ của ta, bảo chúng vào cung!" Đạo nhân trung niên cúi người nói: "Vâng, nương nương!" Ngoại thành Triều Ca, Hiên Viên Phần.

Cỏ trên mộ xanh như mới, tươi tốt um tùm, xung quanh là cảnh tượng tràn đầy sức sống.

Trong nháy mắt, cự phủ liền bị Thái Huyền Kiếm chém đứt, lưỡi kiếm tiếp tục hạ xuống, lăng lệ đến cực điểm… Hiên Viên Hoàng Đế năm xưa đại chiến Xi Vưu, dẫn dắt Nhân tộc đánh bại Vu Tộc, mới khiến Nhân tộc có thể tồn tại.

Vì vậy tuy đã qua vạn năm, Hiên Viên Hoàng Đế vẫn nhận được sự tôn trọng lớn nhất của Nhân tộc.

Bên ngoài mộ, người đến tế bái chưa bao giờ ngớt.

Bên trong mộ, một đám yêu tinh đang tổ chức yến tiệc, vô cùng náo nhiệt.

Trong đám yêu tinh chỉ có ba con tu luyện thành hình người, còn lại đều là những con quái vật nửa người nửa yêu.

"Tỷ tỷ, chúng ta suốt ngày ở trong Hiên Viên Phần, hay là ra thành Triều Ca dạo chơi đi, dù sao trong thành yêu khí ngút trời, chúng ta cũng không sợ lộ ra bản tướng." Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh nói, nhìn thức ăn trước mắt, cảm thấy vô vị.

Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh cũng nói: "Nhị tỷ nói đúng, đại tỷ, chúng ta ra ngoài dạo chơi đi, ở trong Hiên Viên Phần sắp chết ngột rồi, biết đâu có thể tìm được mấy người đàn ông khỏe mạnh trong thành, hút tinh hồn của họ, nâng cao tu vi của ta!" Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh lạnh lùng nói: "Hiên Viên Phần là nơi an thân của chúng ta, không được tùy tiện rời đi, năm xưa Nữ Oa nương nương bảo chúng ta ở đây tu luyện, đã đặc biệt nhắc nhở rồi!" Lời còn chưa dứt, một đạo kim quang xuất hiện trước mặt mọi người, ngay sau đó là một đạo nhân trung niên, tay cầm phất trần.

"Hiên Viên Tam Yêu!

Bần đạo phụng mệnh Nữ Oa nương nương, bảo ba ngươi trà trộn vào cung, hầu hạ Trụ Vương!" đạo nhân trung niên nói.

Hiên Viên Tam Yêu trước tiên sững sờ, sau đó quỳ lạy xuống đất.

Năm xưa nếu không phải Nữ Oa nương nương chỉ cho một con đường sống, chúng đã sớm bị thiên lôi đánh chết.

"Tuân mệnh!" Hiên Viên Tam Yêu đồng thanh nói.

Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh ngẩng đầu hỏi: "Không biết Nữ Oa nương nương bảo ba chúng ta vào cung, có phải là để mê hoặc Trụ Vương, làm bại hoại thiên hạ Ân Thương không?" Đạo nhân trung niên liếc nhìn ba người, rồi nói: "Vậy phải xem bản lĩnh của ba ngươi rồi!" Hiên Viên Tam Yêu tuy đã tu luyện thành hình người, nhưng ai nấy

đều xấu xí vô cùng, muốn mê hoặc Trụ Vương, quả là chuyện cười.

"Tự lo liệu cho tốt!" Nói xong, đạo nhân trung niên biến mất không dấu vết.

Hiên Viên Tam Yêu nhìn nhau, quyết định trước tiên đến thành Triều Ca tìm người để nhập vào, với dung mạo của chúng, muốn mê hoặc Trụ Vương đúng là mơ giữa ban ngày.

Rất nhanh, Hiên Viên Tam Yêu đã ra khỏi Hiên Viên Phần.

Đi trên đường phố Triều Ca, chúng nhìn ngang ngó dọc, muốn tìm ba người phụ nữ có dung mạo xuất chúng để nhập vào, nhưng mãi không gặp.

Đúng lúc Hiên Viên Tam Yêu định quay về, ngày mai tính tiếp, thì lại thấy đạo nhân trung niên.

Hiên Viên Tam Yêu vội vàng đi tới, đạo nhân trung niên nói thẳng: "Vừa rồi quên mất một chuyện quan trọng, bây giờ lập tức đến phủ của Đông Bá Hầu Tô Hộ, có một cô con gái quốc sắc thiên hương tên Tô Đát Kỷ, không lâu nữa sẽ vào cung hầu hạ Trụ Vương, Cửu Vĩ Hồ nhập vào người nàng, tất nhiên có thể được Trụ Vương sủng ái." "Đa tạ đại sư chỉ điểm!" Cửu Vĩ Hồ cúi người nói.

Nữ Oa nương nương là Thánh Nhân của trời đất, nếu có thể thay Nữ Oa nương nương làm tốt chuyện này, ngày sau tất định có thể đắc đạo thành tiên.

Trong chớp mắt, Hiên Viên Tam Yêu liền rời đi.

Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ ngồi trên hắc liên, một trong Tứ Đại Ma Vương dưới trướng là Đại Phạn Thiên từ bên ngoài bước vào.

Chương 165

“Bẩm giáo chủ!

Hiên Viên Tam Yêu đã bị thuộc hạ lừa đến phủ của Đông Bá Hầu Tô Hộ!” Đại Phạn Thiên nói.

Minh Hà Lão Tổ cười lớn nói: “Xem ra Nữ Oa đã nhập cuộc rồi, Hiên Viên Tam Yêu xuất thế, Nhân tộc sắp thật sự đại loạn rồi!” Sắc Dục Thiên vội nói: “Chúc mừng giáo chủ, hạ hỉ giáo chủ!

Nhân tộc đại loạn, là cơ hội để A Tu La Giáo chúng ta phát triển lớn mạnh, thuộc hạ nguyện đến nhân gian, truyền bá A Tu La Giáo!” “Thuộc hạ cũng nguyện ý đi!” Ma Vương Thấp Bà nói.

Ngược lại, sẽ tu vi mất hết, hình thần câu diệt!

Nhân gian đã loạn, nhưng Thái Huyền Sơn chưa loạn!

Đại Thương sắp vong, nhưng Thái Huyền Thánh Nhân bất tử bất diệt!

Chỉ cần Thái Huyền Sơn còn tồn tại ở nhân gian một ngày, ông ta tuyệt đối sẽ không để A Tu La Giáo bước vào Trung Thổ một bước.

Phong Thần chi kiếp, màn kịch này mới vừa bắt đầu, có người sẽ còn sốt ruột hơn ông ta.

Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm ngón tay tính toán, sắc mặt không khỏi lạnh đi, ánh mắt rơi về phía thành Triều Ca xa vạn dặm.

“Nam Cực, Thân Công Báo và Khương Tử Nha hiện đang ở đâu?

Hiên Viên Tam Yêu xuất sơn, Đại Thương xem ra thật sự sắp thiên hạ đại loạn!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Nam Cực Tiên Ông bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nói: "Thân Công Báo và Khương Tử Nha đang tu luyện trên núi Côn Luân, chỉ là..." "Chỉ là sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Nam Cực Tiên Ông cúi người nói: "Chỉ là Khương Tử Nha tư chất ngu độn, tốc độ tu luyện pháp thuật quá chậm, e rằng không thể hạ phàm làm việc cho Thiên Tôn!" "Vậy Thân Công Báo thì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười hỏi, dường như không hề để tâm đến chuyện của Khương Tử Nha.

Nam Cực Tiên Ông cười nói: "Tư chất của Thân Công Báo hơn Khương Tử Nha vạn lần, người này tâm tư linh hoạt, giỏi giao tiếp, hẳn là có thể làm nên chuyện ở nhân gian." Thân Công Báo tuy từ Đạo Giáo của Lão Tử chuyển sang Xiển Giáo, mang theo nghề đi bái sư, nhưng tu luyện tiến triển vượt bậc, không bao lâu nữa có thể đuổi kịp Thập Nhị Kim Tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười không nói, dường như mọi thứ đều không cần nói ra.

Con mồi có ranh ma đến đâu, cũng không thoát khỏi mắt của thợ săn giỏi!

"Nam Cực, ngươi đi mời hai người họ về, ta có sắp xếp khác cho họ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Vâng, thưa Thiên Tôn!" Nam Cực Tiên Ông đáp, rồi quay người rời đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ: "Dám cài cắm tai mắt vào Xiển Giáo của ta, vậy ta sẽ để ngươi xuống nhân gian rèn luyện một phen, sống chết có số, phú quý tại trời!" Ngay sau đó, ánh mắt của ông ta lại rơi trên Cửu Châu phồn hoa như mộng, đáy mắt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Thiên Đình.

Thiên Đế Hạo Thiên đứng trên mây, một đôi mắt sâu thẳm nhìn xuống Cửu Châu đại địa.

Chỉ thấy trên Cửu Châu đại địa, một vùng yêu khí bao trùm.

Đế Tuấn đã làm cho nhân gian trở nên ô uế, trên Cửu Châu đại địa, những yêu tộc ẩn nấp đang rục rịch, tưởng rằng cơ hội chấn hưng Yêu Tộc đã đến.

"Yêu tộc nhỏ bé, thật đáng thương đáng buồn, không biết đã rơi vào bẫy!" "Nhưng sống mà trong lòng có chút hy vọng, cũng tốt hơn." Đế Tuấn tự lẩm bẩm, giữa lông mày toát ra nụ cười lạnh lùng, nhìn về phía Thái Huyền Sơn.

Côn Luân Sơn.

Một lão già tóc trắng tuổi hoa giáp và một người tu hành trung niên ngồi đối diện nhau, hai mắt nhắm nghiền, một lúc lâu sau mới từ từ mở ra.

Người tu hành trung niên chính là Thân Công Báo từ Đạo Giáo chuyển sang Xiển Giáo, nhìn lão già tóc trắng đối diện.

"Sư huynh, tu hành bao nhiêu năm cũng không có tiến triển, các sư đệ cùng nhập môn đều đã là Thiên Tiên rồi, huynh bây giờ mới là Địa Tiên trung cấp, hay là xuống núi đi!" Thân Công Báo nói, trên mặt lộ ra một tia trào phúng.

Hắn đã thấy người ngu ngốc, nhưng ngu ngốc như Khương Tử Nha thì lần đầu tiên thấy!

Khương Tử Nha không giận mà còn cười: "Thiên địa vạn vật, đều có mệnh số, ta tu hành không nhanh, nhất định là thiên đạo có sắp xếp khác, sư đệ hà tất phải vội!" Bởi vì trong lòng ông đã quyết định, Tô Mặc có thể giúp Tây Vương Mẫu chứng đạo thành Thánh, thì cũng có

thể hủy đi tu vi của Tây Vương Mẫu, khiến nàng hình thần câu diệt, hóa thành tro bụi.

Thân Công Báo cười lạnh.

Tu luyện trên núi khổ cực, Thân Công Báo liền lấy việc trêu chọc Khương Tử Nha làm thú vui, nhưng Khương Tử Nha lại chưa bao giờ để ý.

"Tu vi của ngươi quá cạn, không có tư cách để bản tổ phải động tay động chân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có tư cách!" Khương Tử Nha thầm nghĩ, trong mắt lộ ra một tia sát khí lạnh lùng, rồi nhanh chóng biến mất.

Bởi vì hắn cảm nhận được một luồng khí tức cường đại đang hướng về phía này, tu vi còn trên cả Thập Nhị Kim Tiên.

Xem ra thời cơ đã chín muồi!

Nam Cực Tiên Ông đi về phía này, Thân Công Báo lập tức đứng dậy, nhanh chân đi về phía Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông có địa vị cao hơn Thập Nhị Kim Tiên trong Xiển Giáo, tuy là tùy tùng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng pháp lực cao thâm khó lường, trong Xiển Giáo cũng thuộc hàng đầu.

"Thân Công Báo, Khương Tử Nha, Thiên Tôn bảo các ngươi đến Ngọc Hư Cung, có chuyện quan trọng muốn giao cho các ngươi!" Nam Cực Tiên Ông nói.

Thân Công Báo nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu kiến, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng khôn xiết, ở Côn Luân Sơn cũng đã được một thời gian, cuối cùng cũng có ngày ngóc đầu lên được.

Chương 166

"Tiên ông, không biết Thiên Tôn tìm chúng ta có việc gì?" Thân Công Báo cung kính hỏi.

Nam Cực Tiên Ông không để ý, ánh mắt rơi trên người Khương Tử Nha, lông mày không khỏi nhíu lại, như thể phát hiện ra điều gì đó bất thường.

Thân Công Báo trong lòng tức giận, nhưng cũng không dám nói ra, thầm nghĩ: "Chỉ là một tên phế vật, có gì đáng xem!" Khương Tử Nha đã trở thành trò cười trong giới tu hành ở Côn Luân Sơn, tuổi tác lớn nhất, tu vi kém nhất.

Khương Tử Nha cũng thấy Nam Cực Tiên Ông đang nhìn mình chằm chằm, vội vàng cúi người nói: "Tiên ông!" Nam Cực Tiên Ông không nói gì, mắt không chớp nhìn chằm chằm Khương Tử Nha, sau đó nói: "Xem ra ta mắt già lèm nhèm, vừa rồi nhìn nhầm rồi!" "Theo ta đi diện kiến Thiên Tôn!" Nam Cực Tiên Ông nói, rồi đi trước dẫn đường.

Thân Công Báo vẻ mặt khinh bỉ nhìn Khương Tử Nha, Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu kiến ai cũng được, còn hơn là triệu kiến Khương Tử Nha.

Một tên phế vật như vậy, triệu đến thì có ích gì?

Một lát sau, ba người đã đến Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên bảo tọa, bên dưới Thập Nhị Kim Tiên đều có mặt, ba người nhanh chân tiến lên.

"Thiên Tôn, Khương Tử Nha và Thân Công Báo đã đưa về rồi!" Nam Cực Tiên Ông nói, rồi đứng sang một bên.

Hai người đồng thanh nói: "Bái kiến Thiên Tôn!" Ngay sau đó, cả hai cùng quỳ lạy xuống đất, chờ lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Thân Công Báo quả là một tài năng tu luyện, nay đã có tu vi Kim Tiên, nếu có thời gian, ắt thành đại đạo!" Quảng Thành Tử nói.

Hoàng Long Chân Nhân không đồng tình nói: "Ta thấy chưa chắc, tu luyện thành Kim Tiên thì đã sao?

Chẳng phải chỉ là một con báo thành tinh thôi sao." Dưới đất, Thân Công Báo đang cúi đầu, trên mặt lộ ra một tia sát ý, thầm nghĩ: "Hoàng Long lão đạo, đừng để rơi vào tay Thân Công Báo ta, nếu không ta sẽ cho ngươi chết không yên!" Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩng đầu nói: "Nói đi!

Các ngươi có đoán được bản tôn tìm các ngươi có việc gì không?" Thân Công Báo và Khương Tử Nha đoán được bảy tám phần, lúc này tìm hai người họ, hẳn là để đến nhân gian lịch kiếp.

"Thánh ý của Thiên Tôn, Thân Công Báo không đoán được!" Thân Công Báo cúi người nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười cười không nói, ánh mắt rơi trên người Khương Tử Nha, ánh mắt cũng trở nên ý vị sâu xa.

Nam Cực Tiên Ông thấy sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi biến đổi, thầm nghĩ chẳng lẽ ông ta cũng nhìn ra rồi.

Khương Tử Nha này không đơn giản!

Hoàng Đế sắc mặt thay đổi, Hoàng Đế Kiếm trong tay bay lên không trung chém xuống, liền thấy một luồng kiếm khí lăng lệ vô cùng, như tia chớp xuyên qua không trung, tựa như rắn vàng lao về phía Xi Vưu Đao.

"Thiên Tôn, Thân Công Báo học nghệ chưa tinh, muốn ở lại Côn Luân Sơn tu luyện, xin Thiên Tôn thu hồi thành mệnh!" Thân Công

Báo nói.

Ngay sau đó, sau lưng hắn xuất hiện một lá cờ màu đỏ máu, trên lá cờ máu tươi lâm ly, dường như vừa vớt ra từ một vũng máu.

Sắc mặt Thân Công Báo đột nhiên biến đổi, vội vàng cúi đầu xuống, không dám nói thêm một lời.

Hắn vốn tưởng rằng chuyện đến Côn Luân Sơn làm nội gián là thiên y vô phùng, nhưng từ lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nghe ra, ngài ấy đã sớm biết chuyện này.

Khương Tử Nha nói: "Thiên Tôn, sư đệ thiên tư thông minh, đạo thuật đã thành, ta hiện nay mới là Địa Tiên, cần ở trên núi siêng năng tu luyện, xin Thiên Tôn phái đệ tử khác xuống núi." "Khương Tử Nha này có chút tự biết mình, với tu vi Địa Tiên, nhân gian bây giờ yêu tộc hoành hành, e rằng khó mà sống sót!" Quảng Thành Tử nói.

"Lời nói rất đúng, không biết sư phụ cân nhắc thế nào, Khương Tử Nha thiên tư ngu độn, xuống núi cũng không có tác dụng gì!" Xích Tinh Tử nói theo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhanh không chậm nói: "Tử Nha, công nghiệp của ngươi ở nhân gian, không ở Côn Luân Sơn, lần này đến nhân gian, ắt có thể phong hầu bái tướng, vị cực nhân thần, hưởng hết phú quý nhân gian!" Khương Tử Nha còn muốn nói, lại nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Lần này xuống núi, có thể đến Tây Kỳ đầu quân cho Tây Bá Hầu Cơ Xương, ông ta tự nhiên sẽ đối đãi với ngươi khác đi, giao cho trọng trách!" "Thân Công Báo, ngươi mau đến thành Triều Ca cầu kiến Trụ Vương, hắn cũng sẽ đối đãi với ngươi bằng lễ, ngươi sẽ trở thành quốc sư của Đại Thương, cùng Hiên Viên Tam Yêu mê hoặc Trụ Vương, làm bại vong giang sơn Đại Thương!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói rõ, Đại Thương sắp vong, Tây Kỳ sắp hưng, rõ ràng là muốn mượn dao giết người.

Thân Công Báo giận mà không dám nói, nếu chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn, không cần Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, Thập Nhị Kim Tiên sẽ lấy mạng hắn.

"Vâng, thưa Thiên Tôn!" Thân Công Báo cúi đầu nói.

Khương Tử Nha cũng nói theo: "Đệ tử lĩnh mệnh!" Ngay sau đó, Thân Công Báo phất tay áo, giận dữ rời khỏi Ngọc Hư Cung.

"Tử Nha, thời cơ vẫn chưa chín muồi, lần này đến nhân gian chỉ có thể phò tá Tây Bá Hầu, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!" "Một khi thời cơ chín muồi, đệ tử Xiển Giáo của ta ắt sẽ giúp ngươi một tay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Khương Tử Nha vẻ mặt vui mừng, cười nói: "Đa tạ Thiên Tôn thành toàn, một khi thiên hạ đại định, Cửu Châu sẽ là thiên hạ của ta!" Lập tức, sắc mặt của Thập Nhị Kim Tiên đại biến.

"Táo bạo Khương Tử Nha, lại dám nói như vậy, còn không mau..." Hoàng Long Chân Nhân giận dữ nói.

Lúc này, Khương Tử Nha đã thay đổi vẻ trung hậu thật thà thường ngày, ngẩng đầu nhìn mọi người.

Chỉ thấy hai mắt âm u quỷ dị, tựa như ma nhãn, toát ra sát khí khiến người ta nghẹt thở.

Trong khoảnh khắc, Hoàng Long Chân Nhân phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

"Ngươi là ai?" Hoàng Long Chân Nhân hỏi, khí thế không còn hung hăng như trước.

Khương Tử Nha lạnh lùng nói: "Ngươi không có tư cách biết thân phận của ta!" Bỗng chốc, Khương Tử Nha biến mất trên đại điện.

"Cuối cùng cũng tống đi được một mối họa!" Nguyên Thủy Thiên

Tôn thở dài.

Xi Vưu mặt mũi tranh ninh nói, trên mặt lộ ra từng trận huyết sát chi khí.

“Ma Tổ quả là Ma Tổ, một luồng tàn hồn cũng lợi hại như vậy!” Nam Cực Tiên Ông nói, lòng còn sợ hãi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Thập Nhị Kim Tiên, sau đó nói: “Vi sư hôm nay triệu các ngươi đến Ngọc Hư Cung, là để gặp một luồng tàn hồn của Ma Tổ!

Chương 167

Ngày sau các ngươi xuống núi, tuyệt đối không được đối địch với Ma Tổ, để tránh thân tử hồn diệt!" "Ma Tổ trở về, là cơ hội để Xiển Giáo ta chấn hưng, nếu Ma Tổ có sai khiến gì, các ngươi tất phải lĩnh mệnh!" Thập Nhị Kim Tiên đồng thanh đáp: "Vâng, thưa sư phụ!" Ma Tổ La Hầu trở lại nhân gian, đây là dấu hiệu của đại loạn!

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ thở dài: "Một quân cờ tốt như vậy lại bị phế đi, thật đáng tiếc!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi tưởng rằng phá hỏng quân cờ này của ta là bản tọa không còn chiêu sau sao?" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ biến đổi, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

"Đa Bảo, ngươi đến nhân gian một chuyến, báo cho các đệ tử Tiệt Giáo, trời sinh biến số, không được hành động thiếu suy nghĩ!" "Nếu có kẻ nào vi phạm lệnh của bản tọa, trục xuất khỏi Tiệt Giáo, vĩnh viễn không được tái nhập Tiệt Giáo!" Bây giờ cục thế nhân gian ngày càng phức tạp, chỉ cần một chút sơ suất là sẽ rước họa vào thân.

Thay vì rước họa vào thân, không bằng ngồi trên bờ xem lửa cháy!

Tứ đại đệ tử dưới trướng cũng hơi kinh ngạc, Thông Thiên Giáo Chủ bình thường rất khoan dung, nay lại ba lần bảy lượt ra lệnh không cho đệ tử Tiệt Giáo can thiệp vào chuyện nhân gian, đủ để thấy tình hình lần này nguy hiểm đến mức nào.

Bốn người trong lòng cũng coi trọng, sau đó ra lệnh cho các đệ tử dưới trướng tiềm tâm tu luyện, không được bước vào nhân gian.

Năm tháng trôi qua, thời gian bay nhanh.

Thoáng chốc, lại ba năm nữa trôi qua.

Trong ba năm, Cửu Châu đại địa đã xảy ra không ít chuyện, nhân gian ô uế, yêu khí lan tràn.

Vô số tội ác, không kể xiết!

Tô Đát Kỷ vào cung sau, suốt ngày cùng Trụ Vương dâm lạc, Trụ Vương càng thêm không màng triều chính, Tô Đát Kỷ lòng dạ rắn rết, lại cùng quốc sư Thân Công Báo cấu kết một bè, hại chết không ít trung thần lương tướng.

Một ngày nọ, Trụ Vương đang ở hậu cung dâm lạc, Hiên Viên Tam Yêu dùng hết mọi thủ đoạn, hầu hạ Trụ Vương toàn thân thoải mái, tay trái ôm tay phải ấp, vui vẻ cười tươi.

"Đại vương, nghe nói dưới trướng Tây Bá Hầu Cơ Xương có một lão già tên là Khương Tử Nha, đang ở đó gây rối!

Kích động Tây Bá Hầu phản Thương!" Tô Đát Kỷ nhỏ giọng nói.

Bốp!

Chén rượu trong tay Trụ Vương vỡ nát trên đất, hắn giận dữ nói: "Tây Kỳ nhỏ bé, cũng dám phản Đại Thương ta, đúng là si tâm vọng tưởng!" "Lập tức ra lệnh cho Tổng binh Trần Đường Quan là Lý Tĩnh đến Tây Kỳ, thăm dò hư thực của Tây Bá Hầu, nếu Tây Bá Hầu có lòng bất thần, chém ngay tại chỗ!" "Đại vương anh minh, quốc tộ Đại Thương ta vĩnh xương, thiên thu vạn tái!" Tô Đát Kỷ cười quyến rũ, lại nâng chén rượu cho Trụ Vương.

Ngay sau đó, mặt Trụ Vương lại nở nụ cười, tiếp tục cùng Hiên Viên Tam Yêu tìm hoan lạc.

Trần Đường Quan.

Lý Tĩnh đang vô cùng lo lắng chờ đợi phu nhân Ân thị lâm bồn,

tính ra, Ân thị đã mang thai ba năm sáu tháng, nhưng mãi không thấy sinh.

Đêm qua, Ân thị đau bụng không chịu nổi, bà đỡ nói sắp sinh rồi, nhưng cả một đêm đã qua, đứa trẻ vẫn chưa ra đời.

Trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết xé lòng của Ân thị, nghe mà Lý Tĩnh sau lưng lạnh toát, trong lòng đau nhói, lại có mấy phần lo lắng, lẽ nào đứa trẻ trong bụng thật sự là yêu quái?

Mười hai lá Thần Sát Kỳ xoay tròn tốc độ, từng luồng sát khí lăng lệ vô cùng lao về phía Thái Huyền Kiếm.

Mọi người đều nói đứa trẻ này tất định phi phàm, ngày sau ắt làm nên đại nghiệp, rạng rỡ tổ tông!

Nhưng, theo thời gian mang thai càng lâu, trong thành liền truyền ra lời đồn thai nhi trong bụng Ân thị là yêu quái.

Phụ nữ bình thường mang thai mười tháng sẽ sinh con, làm gì có chuyện mang thai mấy năm mà không sinh!

Ba người nói thành hổ!

Một truyền hai, hai truyền ba...

Chuyện thai nhi trong bụng Ân thị là yêu quái, đã trở thành chuyện cả thành đều biết.

Lý Tĩnh cũng từng là người tu đạo, sau vì thiên tư ngu độn, tu hành nhiều năm không có thành tựu, liền xuống núi làm quan.

Phía đông không sáng thì phía tây sáng!

Không ngờ sau khi làm quan, vận khí lại khá tốt, một mạch làm đến Tổng binh Trần Đường Quan, nắm giữ binh quyền, hưởng thụ một phen phú quý nhân gian.

Sau đó cưới Ân thị, vợ chồng tình cảm rất tốt, sinh được hai

người con trai, cũng đều được tiên nhân đắc đạo thu làm đồ đệ, lên núi tu hành.

Bỗng nhiên!

Trong phòng truyền ra một tiếng hét thất thanh, như thể gặp ma.

Lý Tĩnh là người tu đạo, trong lòng đối với chuyện thai nhi trong bụng Ân thị là yêu quái, đã tin đến tám chín phần, liền cầm kiếm xông vào phòng.

Trong phòng, Ân thị đã ngất đi.

Hai bà đỡ phụ trách đỡ đẻ cũng nằm trên đất, không nhúc nhích, chỉ thấy trên giường sạch sẽ, không có một giọt máu, không hề giống hiện trường sinh sản.

Cộc cộc cộc!

Bỗng nhiên, một quả cầu thịt tròn vo từ trong chăn của Ân thị nhảy xuống, lăn xuống đất, lao về phía Lý Tĩnh.

“Yêu quái!

Chương 168

Chết đi!" Lý Tĩnh gầm lên một tiếng, trường kiếm trong tay chém xuống, chỉ thấy một đạo kiếm quang màu xanh hung hãn, bao trùm quả cầu thịt ở giữa.

Quả cầu thịt như bị kinh hãi, lập tức quay người lăn về phía khác, mắt thấy sắp xông ra khỏi phòng.

Lý Tĩnh tuy pháp thuật không sâu, nhưng đối phó với một yêu thai chưa thành hình, vẫn là dư sức.

"Yêu quái, chạy đi đâu?" Lý Tĩnh lại gầm lên một tiếng, như sấm sét giữa trời quang, trường kiếm trong tay lại không chút do dự chém xuống.

Vút!

Kiếm quang màu xanh lao về phía trước, chặn kín cửa phòng.

Quả cầu thịt lộc cộc lăn về phía sau, nhảy lên, mắt thấy sắp phá cửa sổ.

Ngay sau đó, lại một đạo kiếm quang nhanh vô cùng, rơi trên quả cầu thịt.

Trong chớp mắt!

Vạn đạo kim quang từ trong quả cầu thịt tuôn ra, như mười con kim ô cùng lúc, ánh sáng cực mạnh, chưa từng có.

Lý Tĩnh trước mắt hoa lên, liền không thấy gì nữa.

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

"Thái Huyền Thánh Nhân, Na Tra xuất thế rồi!" Hồng Vân Đạo Nhân vẻ mặt hưng phấn nói.

Tô Mặc sắc mặt ung dung nói: "Người ứng kiếp thứ hai của Phong Thần chi kiếp đã ra đời, lập tức đến Trần Đường Quan, đưa Na Tra về, phải giành trước Thái Ất Chân Nhân." Thái Ất Chân Nhân và Na Tra có duyên phận sâu dày, khi Na Tra còn trong bụng Ân thị, ông ta đã ban cho hai đại pháp bảo, Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng.

"Mang hai món bảo vật này đi tặng cho Na Tra, xem như quà gặp mặt của bản tôn!" Tô Mặc nói.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo kim quang lóe lên trên không trung.

Liền thấy hai món bảo vật rơi vào tay Hồng Vân Đạo Nhân, chính là Phong Hỏa Luân và Hỏa Vân Thương!

Phong Hỏa Luân có thể lên trời xuống đất, ngao du Hồng Hoang, Hỏa Vân Thương càng là chí bảo hiếm có.

"Vâng, thưa Thái Huyền Thánh Nhân!" Hồng Vân Đạo Nhân liền mang theo hai món bảo vật, thân hình như gió bay đến Trần Đường Quan.

Vừa rồi đạo kim quang kia chiếu rọi chân trời, các đại thần thông đều nhìn thấy, trong lòng không khỏi kinh thán.

Tuy không thể như Tô Mặc một mắt nhìn thấu thiên địa vạn vật, nhưng khi thấy vạn trượng kim quang, cũng biết lại có một đại nhân vật sắp xuất thế.

Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt vui mừng nói: "Xích Tinh Tử, Quảng Thành Tử, hai ngươi lập tức đến phủ Tổng binh Trần Đường Quan, lần này bất kể thế nào cũng phải đưa đứa trẻ đó về, đứa trẻ này là nhân vật vô cùng quan trọng trong Phong Thần chi kiếp." Xích Tinh Tử và Quảng Thành Tử thấy sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn ngưng

trọng, liền biết chuyện này không phải chuyện nhỏ.

Lần trước Dương Tiễn bị Thái Huyền Sơn giành trước một bước, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không nổi trận lôi đình, nhưng sự uất ức trong lòng, mọi người đều hiểu rõ.

"Vâng, sư phụ!" Hai người lĩnh mệnh đi.

Mắt thấy hồng hoang chi lực của Bàn Cổ Phiên sắp nhấn chìm Hoàng Đế, sức mạnh cường đại như vậy, chỉ cần chạm vào, lập tức sẽ thi cốt vô tồn, hình thần câu diệt.

Phong Thần chi kiếp khởi động, Xiển Giáo muốn an toàn vượt qua kiếp nạn, phải nắm trong tay những quân cờ quan trọng nhất, mới có thể đứng ở thế bất bại.

Phong Thần chi kiếp đã bắt đầu, người nhập cuộc nhiều như lông trâu!

Nhưng, người có thể xoay chuyển đại cục, lại hiếm như phượng mao lân giác!

Ván cờ đầu tiên đã bị Tô Mặc giành trước, ván này bất kể thế nào cũng không thể tụt lại phía sau.

Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ nhìn Huyết Hải mênh mông vô biên, sắc mặt cũng biến đổi.

Ngồi trấn giữ trong Huyết Hải, nhưng đối với chuyện nhân gian lại rõ như lòng bàn tay, như thể chính mình đã trải qua.

"Kẻ ngu có mắt không thấy bảo vật!" Minh Hà Lão Tổ lạnh lùng nói, trên Huyết Hải trước mặt hiện ra một màn quang ảnh.

Cảnh tượng trong quang ảnh chính là chuyện ở phủ Tổng binh Trần Đường Quan, chỉ thấy Lý Tĩnh tay cầm trường kiếm, sát khí

đằng đằng đuổi theo một đứa trẻ ba tuổi.

Đứa trẻ trông rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào như củ sen, một đôi mắt to tròn lanh lợi, trên cổ đeo Càn Khôn Quyển, một dải Hỗn Thiên Lăng quấn trên cánh tay, múa lên vun vút.

"Đại Phạn Thiên, Sắc Dục Thiên, dẫn hai ngàn giáo chúng đến phủ Tổng binh Trần Đường Quan mang đứa trẻ đó về cho ta, nếu có kẻ cản trở, giết không tha!" Minh Hà Lão Tổ lại nói: "Nhớ kỹ, tất cả giả trang thành đệ tử Tiệt Giáo, không được lộ ra bản tướng." Không thể để A Tu La Giáo lộ diện quá sớm, nay Ma Tổ trở về, lại có một kế hoạch kinh thiên động địa.

Phong Thần chi kiếp mở ra, các thế lực đều đang âm thầm bố cục, nay đã là một bàn cờ lớn.

Tại Trần Đường Quan, trong phủ Tổng binh.

Lý Tĩnh tay cầm trường kiếm đuổi chém Na Tra, nhưng đáng thương thay, y ngay cả cái bóng của Na Tra cũng không đuổi kịp.

Chỉ thấy Hỗn Thiên Lăng trong tay Na Tra uyển chuyển như một con độc xà vô cùng linh hoạt, lao về phía trước.

Chương 169

Trường kiếm chém xuống, vô cùng sắc bén!

Keng một tiếng!

Trường kiếm và Hỗn Thiên Lăng va vào nhau, Lý Tĩnh cảm thấy cánh tay tê rần, trường kiếm suýt nữa rơi xuống đất.

"Phu quân!

Con trai Na Tra của ta, đừng làm hại nó!" Ân thị bị tiếng đánh nhau của hai người làm cho kinh tỉnh, vô cùng lo lắng nhìn về phía Na Tra.

Lý Tĩnh tức giận nói: "Phu nhân đừng bị yêu quái lừa gạt, đứa con này chắc chắn là yêu nghiệt, giữ lại sau này ắt thành họa lớn!" Dứt lời, y lại chém xuống một kiếm nữa, kiếm quang màu xanh rơi xuống đỉnh đầu Na Tra nhưng lại bị một đạo kim quang chặn lại.

Ngay sau đó, một đạo nhân trung niên đáp xuống đất, thân mặc đạo bào màu đỏ, chính là Hồng Vân đạo nhân.

Lý Tĩnh ngẩng đầu nhìn Hồng Vân đạo nhân, dù sao cũng từng là người tu đạo, liếc mắt một cái liền nhận ra đạo hạnh của Hồng Vân đạo nhân rất cao thâm, tuyệt không phải người thường.

Na Tra nhân cơ hội nhảy vào lòng Ân thị, ngọt ngào gọi một tiếng "Nương thân", nghe mà Ân thị vui mừng khôn xiết.

"Mau gọi cha đi!" Ân thị cười nói.

Na Tra liếc nhìn Lý Tĩnh, lạnh lùng hừ một tiếng: "Không phải cha ta, vừa rồi còn muốn giết ta!" "Nghịch tử!" Lý Tĩnh tức giận nói, nhưng không tiếp tục la hét đòi đánh đòi giết nữa.

Na Tra vừa ra đời đã có tiên nhân đắc đạo đến phủ Tổng binh, đủ để chứng minh đứa trẻ này không phải yêu quái.

"Dám hỏi đại tiên từ đâu tới?" Lý Tĩnh cung kính hỏi.

Hồng Vân đạo nhân tự báo gia môn: "Bần đạo là Hồng Vân đạo nhân dưới trướng Thái Huyền Thánh Nhân ở Thái Huyền Sơn, đặc biệt phụng mệnh Thái Huyền Thánh Nhân đến tặng cho Na Tra hai món quà gặp mặt!" Vừa dứt lời, Hồng Vân đạo nhân khẽ động tay áo, hai đạo hồng quang liền tuôn ra.

Ngay lập tức, trong tay Na Tra đã có một cây Hỏa Vân Thương, hai chân lơ lửng giữa không trung, hai chiếc Phong Hỏa Luân quay tít.

Na Tra mừng rỡ khôn xiết, lập tức bái lạy Hồng Vân đạo nhân, gọi một tiếng: "Sư phụ!" Hồng Vân đạo nhân đã thu Dương Tiễn làm đồ đệ, vội vàng đỡ Na Tra dậy, cười nói: "Thái Huyền Thánh Nhân bảo bần đạo đưa con về Thái Huyền Sơn, ngài sẽ tự mình chọn lựa danh sư cho con!" Lời này vừa nói ra, Lý Tĩnh và Ân thị mừng như điên, danh hiệu Thái Huyền Thánh Nhân vang dội khắp cửu châu, thiên hạ không ai không biết.

Nay Thái Huyền Thánh Nhân muốn tự mình chọn thầy cho Na Tra, đó là chuyện tốt mà biết bao người cầu cũng không được, hai người liền nhìn về phía Hồng Vân đạo nhân.

Na Tra không biết danh hiệu Thái Huyền Thánh Nhân, nhìn Hồng Vân đạo nhân hỏi: "Thái Huyền Thánh Nhân là ai?

Tu vi có lợi hại hơn sư phụ không?" Hồng Vân đạo nhân cười nói: "Thái Huyền Thánh Nhân lợi hại hơn bần đạo nhiều lắm, tu vi của bần đạo không bằng một phần vạn của ngài." Na Tra vừa nghe Thái Huyền Thánh Nhân lợi hại như vậy, liền nằng nặc đòi theo Hồng Vân đạo nhân đến Thái Huyền Sơn.

Vợ chồng Lý Tĩnh đương nhiên là cầu còn không được, bèn phó thác Na Tra cho Hồng Vân đạo nhân chăm sóc.

"Na Tra, lần này đến Thái Huyền Sơn nhất định phải nghe lời tiên nhân, chuyên tâm tu luyện." Lý Tĩnh nói.

Na Tra ngẩng đầu liếc y một cái, không thèm để ý, rồi quay sang bái lạy Ân thị.

Ân thị mắt ngấn lệ, trong lòng cũng vạn phần không nỡ, nhưng Thái Huyền Sơn là thánh địa tu đạo trong thiên hạ, chỉ đành nén lòng, nhẹ nhàng xoa đầu Na Tra.

"Na Tra, đến Thái Huyền Sơn nhất định phải dụng tâm tu luyện, ta sẽ đến Thái Huyền Sơn thăm con!" Ân thị nói xong liền quay người đi không nhìn con trai nữa, nước mắt lưng tròng.

Na Tra dập đầu ba cái thật kêu trước Ân thị, mắt đỏ hoe đứng dậy, chuẩn bị rời đi cùng Hồng Vân đạo nhân.

Đúng lúc này, một lão giả tóc râu bạc trắng từ bên ngoài đi vào, dáng vẻ từ bi nhân hậu.

"Hồng Vân đạo nhân, Na Tra đã được ta thu làm đồ đệ, ta muốn đưa nó về núi tu luyện!" Lão giả ôn tồn nói, nhìn về phía Hồng Vân đạo nhân.

Hồng Vân đạo nhân liếc mắt đã nhận ra lão giả này là Thái Ất Chân Nhân, lúc đến Trần Đường Quan, Tô Mặc đã nói cho ông nghe về mối quan hệ trong đó.

Hồng Vân đạo nhân mỉm cười nói: "Thái Ất Chân Nhân, Na Tra đã đồng ý theo ta đến Thái Huyền Sơn!" Thái Ất Chân Nhân nhìn về phía Ân thị, hỏi tiếp: "Lý phu nhân có từng quen biết bần đạo không?" Ân thị quay người nhìn Thái Ất Chân Nhân, sắc mặt đột biến, rồi khẽ gật đầu.

Bởi vì Thái Ất Chân Nhân chính là tiên nhân mà bà thấy trong mộng, Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng của Na Tra đều do Thái Ất Chân Nhân ban tặng.

"Ta là Thái Ất Chân Nhân của Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân, Na Tra có duyên với Côn Luân Sơn chúng ta, sư tôn bảo ta đưa nó đến Côn Luân Sơn tu luyện, sau này ắt thành đại khí!" Thái Ất Chân Nhân ung dung nói.

Dù sao bên ngoài phủ Tổng binh, Nhiên Đăng đạo nhân và Vân Trung Tử cùng các cao thủ Xiển Giáo khác đang chờ sẵn, hôm nay Hồng Vân đạo nhân dù thế nào cũng không thể mang Na Tra đi được.

Ân thị lộ vẻ khó xử, vừa rồi bà đã đồng ý với Hồng Vân đạo nhân, để Na Tra theo ông đến Thái Huyền Sơn tu luyện.

Lúc này, Lý Tĩnh phát hiện Na Tra là món hàng quý có thể đầu cơ, sắc mặt khẽ thay đổi, y càng nghiêng về việc để Na Tra đến Thái Huyền Sơn, nơi đó là tổ địa của Nhân tộc, Thái Huyền Thánh Nhân đạo hạnh cao thâm, có thể đối đầu với cả Hồng Quân Đạo Tổ, nếu Na Tra đến Thái Huyền Sơn tu luyện, chắc chắn sẽ làm ít công to.

"Lý Tổng binh, Na Tra còn nhỏ, không thể tự quyết định được, hãy để ta thay nó quyết định, theo bần đạo đến Côn Luân Sơn tu hành,..." Thái Ất Chân Nhân nói, trong giọng điệu có mấy phần uy hiếp.

Lý Tĩnh liếc nhìn Hồng Vân đạo nhân, lại nhìn Thái Ất Chân Nhân, chần chừ không dám quyết định.

Bất kể là Thái Huyền Sơn hay Côn Luân Sơn, y đều không thể đắc tội.

"Na Tra là người của Thái Huyền Sơn ta, ngươi muốn mang đi, e rằng phải hỏi ý Thái Huyền Thánh Nhân đã!" Hồng Vân đạo nhân nói.

Thái Ất Chân Nhân nghe danh hiệu Thái Huyền Thánh Nhân, sắc mặt không khỏi biến đổi mấy lần, bởi vì sức nặng của bốn chữ này quá lớn, bất kể ai nghe cũng phải cân nhắc.

"Hôm nay không ai mang được Na Tra đi hết, nó vốn là người của Xiển Giáo ta!" Một giọng nói sắc lẻm như dao từ bên ngoài truyền vào.

Trong khoảnh khắc, trên mặt đất đã có thêm bốn người, một trong số đó là một đạo nhân đang giận dữ nhìn Hồng Vân đạo nhân.

Chương 170

Người này chính là Xích Tinh Tử, trong tay cầm một chiếc gương, một mặt đen, một mặt trắng, chiếc gương tỏa ra một luồng sát khí âm u.

Hồng Vân đạo nhân mỉm cười: "Khẩu khí lớn thật, một Kim Tiên nho nhỏ mà cũng dám hỗn xược trước mặt bản tọa!" Vừa nói, trong tay ông cũng xuất hiện một cái hồ lô màu đỏ máu, một đạo hồng quang tức thì chiếu sáng cả căn phòng.

Ngay sau đó, năm đại đạo nhân của Xiển Giáo vây Hồng Vân đạo nhân vào giữa, nhất thời, trong phòng sát khí đằng đằng.

Hồng Vân đạo nhân bình tĩnh nói: "Muốn lấy đông hiếp yếu sao?

Chỉ bằng các ngươi thì chưa đủ tư cách!" Dứt lời, Hồng Vân đạo nhân tung cái hồ lô màu đỏ máu trong tay lên, nút hồ lô tức thì rơi xuống, chỉ thấy bên trong hồ lô, một luồng ánh sáng màu huyết hồng tuôn ra, phảng phất như bên trong chứa cả một dòng sông máu.

"Cẩn thận!

Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô!" Nhiên Đăng đạo nhân kiến thức rộng rãi, trong nháy mắt đã nhận ra lai lịch bất phàm của vật này.

Năm xưa Hồng Vân đạo nhân bị Yêu sư Côn Bằng đánh bại, lại bị Minh Hà Lão Tổ chặn giết ở Huyết Hải, hoàn toàn dựa vào thần thông của Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô mới không bị hình thần câu diệt, giữ lại được một tia hồn phách để chuyển thế làm người.

Chỗ lợi hại nhất của Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô là phàm ai bị hồ lô chiếu trúng, trong nháy mắt sẽ hồn bay phách tán,

không thể chuyển thế đầu thai.

Vân Trung Tử và Quảng Thành Tử cũng biết sự lợi hại của Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô, vì vậy không dám xem thường, mặt lộ vẻ cảnh giác.

"Ngươi tưởng chỉ dựa vào một cái hồ lô rách mà dọa lui được bọn ta sao?

Nếu ngươi thông minh thì lập tức rời khỏi đây ngay, ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra!" Lời còn chưa dứt, lại thấy một luồng kiếm khí lăng lệ vô cùng chém xuống, hướng về phía hai vị Thánh Nhân.

Hắn sớm đã bất mãn với Thái Huyền Sơn, một lòng muốn giành lại chút thể diện cho Côn Luân Sơn.

Hồng Vân đạo nhân vẫn ung dung, hai ngón tay khép lại, miệng khẽ niệm một câu khẩu quyết.

Sát na!

Chỉ thấy luồng ánh sáng màu huyết hồng kia, tựa như một thanh huyết đao chém xuống, nhanh như gió cuốn.

Cùng lúc đó, Xích Tinh Tử ném Âm Dương Kính trong tay lên, một luồng sát khí cường đại vô cùng, như thủy triều cuộn trào về phía trước.

Một đạo hắc quang đằng đằng sát khí, xẹt qua không trung, chém về phía huyết đao đang rơi xuống.

Nhưng, Xích Tinh Tử chỉ có tu vi Kim Tiên, còn Hồng Vân đạo nhân đã là Chuẩn Thánh, thần thông của Âm Dương Kính cũng không bằng Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô.

Rầm một tiếng!

Hắc quang liền bị đao quang màu huyết hồng nhấn chìm, đao quang rơi xuống đỉnh đầu Xích Tinh Tử, vô cùng nguy hiểm.

Nhiên Đăng đạo nhân thấy Xích Tinh Tử tình thế nguy cấp, sắc mặt đột biến, tốc độ ra tay cũng không chậm, lập tức tế ra pháp bảo của mình.

Sát na!

Chỉ thấy một ngọn Lưu Ly Đăng tỏa tử quang sáng rực xuất hiện giữa không trung, ngay sau đó, một đốm lửa màu tím rơi xuống đỉnh đầu Xích Tinh Tử, tức thì hóa thành một đạo tử quang, chặn lại huyết đao.

Rầm rầm rầm!

Huyết đao rơi trên tử quang, lập tức vỡ nát thành hư vô, tử quang cũng trong nháy mắt tắt ngấm.

Lưu Ly Đăng là một trong tứ đại thần đăng, công kích tuy không lợi hại, nhưng năng lực phòng hộ thì không thua kém Thái Cực Đồ là bao.

"Xem ra Xiển Giáo cũng không toàn là một lũ phế vật!" "Nhưng một ngọn Lưu Ly Đăng nho nhỏ mà cũng muốn chặn được Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô, đúng là chuyện hoang đường!" Hồng Vân đạo nhân ở bên cạnh Tô Mặc đã lâu, cũng nhiễm phải bá khí của y.

Vù vù vù!

Đạo bào màu đỏ tựa như một áng mây hồng, Hồng Vân tung người nhảy lên, đứng trên cái hồ lô màu đỏ máu.

Bên kia, Lý Tĩnh và Ân thị thấy Hồng Vân đạo nhân một mình địch năm, không những không rơi vào thế hạ phong, ngược lại còn áp chế năm người Xiển Giáo, trong lòng liền không còn do dự nữa.

“Năm người bắt nạt một người, giỏi thật!

Ta mới không thèm đi Côn Luân Sơn với các ngươi!” Na Tra vẻ mặt khinh thường nhìn năm người Xiển Giáo.

Năm người không khỏi đỏ mặt, nhưng không một ai lùi bước, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã năm lần bảy lượt ra lệnh nhất định phải đưa Na Tra về, nếu thất bại, ai cũng không có cách nào ăn nói khi trở về.

“Chết đi!” Quảng Thành Tử quát lớn.

Dứt lời, hắn cũng tế ra pháp bảo của mình, muốn liên thủ để tiêu diệt Hồng Vân đạo nhân.

Tay trái Quảng Thành Tử nắm một chiếc chuông nhỏ màu vàng kim, tay phải khẽ rung, một trận chuông vang làm rung động lòng người vang lên.

Hồng Vân đạo nhân mặt không đổi sắc, nhưng vợ chồng Lý Tĩnh lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, Na Tra tu vi còn nông cạn, trước mắt cũng trời đất quay cuồng.

Đây chính là chỗ lợi hại của Lạc Phách Chung, có thể trong nháy mắt nhiếp hồn người khác, khiến người ta mất đi năng lực phản kháng, mặc cho người ta chém giết.

“Trò mèo!” Hồng Vân đạo nhân lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, tay trái ông khẽ vung, một luồng kim quang từ lòng bàn tay rơi xuống đỉnh đầu ba người Lý Tĩnh, tựa như một chiếc chuông vàng trong suốt bao phủ lấy họ, ba người lập tức cảm thấy tinh thần tỉnh táo hơn nhiều.

Chương 171

Sau đó, Thái Ất Chân Nhân cũng tế ra pháp bảo của mình.

Giữa không trung, một đôi thần kiếm một đen một trắng lơ lửng, hai đạo kiếm quang nhanh như chớp chém xuống.

Âm Dương Song Kiếm!

Hai thanh kiếm phối hợp hoàn hảo không một kẽ hở, trong nháy mắt đã lao xuống, sắp chém trúng Hồng Vân đạo nhân.

Sắc mặt Hồng Vân đạo nhân cũng trở nên ngưng trọng, không dám khinh địch!

"Nê Sa Câu Hạ!" Hồng Vân đạo nhân gầm nhẹ một tiếng.

Trong phút chốc, chỉ thấy trời đầy cát đỏ, rơi xuống năm người Xiển Giáo.

Những hạt cát này mỗi hạt to bằng nắm tay trẻ con, rơi xuống như mưa đá.

Keng keng keng!

Năm người Xiển Giáo mỗi người một vẻ thần thông, nhanh chóng tạo thành một kết giới vô cùng kiên cố giữa không trung.

Cát đỏ rơi trên kết giới, phát ra từng tiếng vang lớn rồi biến mất giữa không trung.

Nhiên Đăng đạo nhân là Phó giáo chủ Xiển Giáo, địa vị chỉ dưới Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vân Trung Tử cũng là cao thủ hàng đầu trong Xiển Giáo, cộng thêm ba Kim Tiên, thực lực không hề yếu hơn Hồng Vân đạo nhân ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ngay sau đó, chỉ thấy những hạt cát tuôn ra từ hồ lô đỏ máu, màu

sắc trở nên đậm hơn, lại ngưng tụ giữa không trung.

"Tụ sa thành tháp!" Hồng Vân đạo nhân lạnh lùng nói.

Ngón tay ông thản nhiên vẽ vài nét trong không trung, những hạt cát đỏ đó ngưng tụ thành từng tòa tháp màu máu, rơi xuống năm người Xiển Giáo.

Lập tức, năm người Xiển Giáo cảm nhận được một luồng sát khí cường đại ập tới, ai nấy đều mặt mày ngưng trọng, không dám có chút lơ là.

Rầm rầm rầm!

Những tòa tháp màu máu rơi xuống, như cuồng phong bão táp.

Vút vút vút!

Giữa không trung, hai đạo kiếm quang đen trắng tung hoành ngang dọc, chém nát tất cả những tòa tháp màu máu đó.

"Chết đi!" Xích Tinh Tử gầm lên một tiếng, rồi rút khỏi đại trận năm người, Âm Dương Kính trong tay bay về phía Hồng Vân đạo nhân.

Một đám mây đen bay về phía Hồng Vân đạo nhân, xung quanh hắc khí như gió, lan tỏa khắp phòng.

"Tụ sa thành sơn!" Hồng Vân đạo nhân tùy ý vẽ vài nét trong không trung, liền thấy mấy đạo phù lấp lánh ánh sáng.

Trong khoảnh khắc, cát đỏ máu tức thì ngưng tụ thành một ngọn núi máu, phảng phất như sắp có máu chảy thành sông.

Rầm!

Sau một tiếng nổ lớn, kết giới bị phá vỡ.

Bốn người Xiển Giáo lùi về phía sau, Hồng Vân đạo nhân vung tay

trái, ngọn núi màu đỏ máu đè về phía Xích Tinh Tử.

Bốn người Xiển Giáo thấy Xích Tinh Tử sắp gặp nạn, nếu bị ngọn núi màu đỏ máu đè xuống, e rằng trong nháy mắt sẽ hồn bay phách tán, hình thần câu diệt.

Lưu Ly Đăng trong tay Nhiên Đăng đạo nhân bay xuống, một đốm lửa tím rơi về phía ngọn núi cát đỏ máu, nhưng lập tức bị dập tắt.

A!

Xích Tinh Tử hét lên một tiếng thảm thiết, rồi bị đè dưới ngọn núi cát đỏ máu.

Ngay sau đó, Hồng Vân đạo nhân thu Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô lại, chỉ thấy Xích Tinh Tử không chết, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng rỉ ra một vệt máu.

"Hồng Vân, ngươi dám làm tổn thương đệ tử Xiển Giáo ta, hôm nay ta phải bắt ngươi nợ máu trả bằng máu!" Vân Trung Tử gầm lên, định xông lên quyết đấu với Hồng Vân đạo nhân.

Nhưng lại bị Nhiên Đăng đạo nhân ngăn lại, Hồng Vân đạo nhân đã nương tay, nếu không Xích Tinh Tử sớm đã hồn bay phách tán, một thân tu vi hóa thành hư vô.

"Nếu thông minh thì mau đưa Xích Tinh Tử về dưỡng thương, nếu về muộn, e rằng Xích Tinh Tử khó giữ được tính mạng." Hồng Vân đạo nhân thản nhiên cười nói.

Vừa dứt lời, Xích Tinh Tử lại phun ra mấy ngụm máu tươi, thần trí hoảng hốt, phảng phất như sắp hồn bay phách tán.

Nhiên Đăng đạo nhân và Vân Trung Tử không dám xem thường, cũng không chiếm được lợi thế gì từ tay Hồng Vân đạo nhân, bèn đưa Xích Tinh Tử rời đi.

Đợi người của Xiển Giáo đi rồi, Hồng Vân đạo nhân cười nói: "Na Tra, bây giờ có thể theo ta về Thái Huyền Sơn rồi!" Hai người vừa ra khỏi phủ Tổng binh, liền thấy trên đầu mây đen giăng kín, một luồng sát khí cường đại vô cùng ập tới.

Hồng Vân đạo nhân mỉm cười, không thèm để ý, định đưa Na Tra rời đi.

Bất chợt, sau tầng mây khổng lồ, xuất hiện vô số yêu binh như lông trâu, lao về phía Hồng Vân đạo nhân.

Hồng Vân đạo nhân mắt cũng không thèm liếc, mặt lộ ra sát khí lạnh lẽo.

Chương 172

Vút!

Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô như một tảng đá khổng lồ được ném lên cao, nắp hồ lô tức thì mở ra.

Một đạo huyết quang chiếu lên người đám yêu binh, đám yêu binh này đạo hạnh quá nông cạn, trong nháy mắt liền hóa thành cát đỏ mịn, bay lả tả xuống.

Sau một thoáng, đám yêu binh đó liền tan thành mây khói, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Đại Phạm Thiên thấy tình hình không ổn, Hồng Vân đạo nhân vô cùng khó đối phó, liền quyết định dẫn người quay về Huyết Hải.

"Chúng ta về thôi!" Vừa nói, Hồng Vân đạo nhân và Na Tra liền biến mất giữa không trung, không còn tung tích.

Ở Tây Phương Giáo, dưới cây Bồ Đề, trên đài sen.

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn nhau, mặt lộ vẻ mỉm cười, mọi chuyện xảy ra ở phủ Tổng binh Trần Đường Quan vừa rồi, hai người đều thu hết vào mắt.

"Sư đệ, Xiển Giáo lần này lại chịu thiệt rồi, xem ra thực lực của Thái Huyền Sơn không thể xem thường, Đế Tuấn mấy năm nay quấy nhiễu nhân gian, khí vận của Nhân tộc vẫn không hề suy giảm." Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Chuẩn Đề đạo nhân mỉm cười: "Xiển Giáo sẽ không bỏ qua đâu, chúng ta cứ chờ cơ hội thôi.

Bọn họ và Thái Huyền Sơn đấu càng kịch liệt càng tốt, thiên hạ đại loạn, cơ duyên của Tây Phương Giáo chúng ta mới càng lớn." Tọa

sơn quan hổ đấu!

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân, hai lão già âm hiểm này đã định ra sách lược, không xung đột với bất kỳ bên nào, chờ thời cơ, một khi ra tay là phải có hiệu quả ngay lập tức.

"A Tu La Giáo hình như cũng không an phận, không ngờ Minh Hà Lão Tổ cũng thèm muốn nhân gian!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

A Tu La Giáo xưa nay ẩn mình ở Huyết Hải, chưa bao giờ tham gia tranh đấu nhân gian, lần này ra tay tranh đoạt Na Tra, cũng có chút bất ngờ.

Chuẩn Đề đạo nhân thản nhiên cười: "Chắc là có liên quan đến sự xuất hiện của kẻ đó, Na Tra là hóa thân của hoa sen, kẻ đó sở hữu Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, muốn tái sinh trên người Na Tra." "Sư đệ nói rất phải, nếu không có kẻ đó chống lưng, A Tu La Giáo chắc cũng không dám khiêu chiến Thái Huyền Sơn." Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Nhưng những điều đó không quan trọng, quan trọng nhất là thiện duyên của Tây Phương Giáo, là cơ hội để tiến vào Trung Thổ.

"Tiếp theo, hãy xem Nguyên Thủy Thiên Tôn và Minh Hà Lão Tổ có phản ứng gì, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến thôi." Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Chuẩn Đề đạo nhân gật đầu tán thành, ánh mắt lập tức nhìn về phía Cửu Châu đại địa, đáy mắt lộ ra một tia tham lam.

Tây phương cằn cỗi hoang vu, Trung Thổ tuy bị Đế Tuấn cố ý phá hoại, nhưng vẫn hơn Tây phương gấp ngàn vạn lần.

Phong Thần đại kiếp, mỗi bước mưu hoạch đều vô cùng quan trọng, một nước đi bất cẩn, cả bàn cờ đều thua!

Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đứng ngoài cửa cầu kiến Hồng Quân Lão Tổ, Xiển Giáo liên tiếp hai lần bị Thái Huyền Sơn vả mặt, nay đã mất hết thể diện.

Xích Tinh Tử bị đánh tan một hồn ba phách, nếu không về Ngọc Hư Cung kịp, chẳng mấy chốc sẽ hình thần câu diệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn đến Thái Huyền Sơn đòi lại công đạo, nhưng trong lòng không đủ tự tin, lần trước bị Thái Huyền một kiếm trọng thương, tuy đã qua mấy vạn năm, nhưng mỗi khi nghĩ đến Thái Huyền Thánh Nhân, trong lòng vẫn có mấy phần sợ hãi.

Bèn đến Lăng Tiêu Cung, nhờ Hồng Quân Lão Tổ đứng ra bênh vực Côn Luân Sơn, cho Thái Huyền Sơn một bài học.

Một đạo đồng áo xanh từ trong phòng đi ra, khẽ cúi chào Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Thiên Tôn, Sư tổ đang bế quan tu luyện, trong vòng nửa năm sẽ không xuất quan, mời ngài về cho!" Đạo đồng áo xanh nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút không cam lòng nói: "Xin hãy bẩm báo với sư phụ, ta có việc gấp cầu kiến!" Đạo đồng áo xanh lạnh lùng nói: "Sư tổ đã căn dặn, dù trời sập đất nứt, Hồng Hoang hủy diệt, cũng không được làm phiền ngài tu hành." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe Hồng Quân Đạo Tổ đã quyết tâm không gặp ai, đành phải quay người rời đi.

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đi rồi, đạo đồng áo xanh trở lại đại điện, chỉ thấy Hồng Quân Lão Tổ đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa.

"Sư tổ, Thiên Tôn đi rồi!" Đạo đồng áo xanh nói.

Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu, nhìn về phía trước.

"Hãy đi truyền pháp chỉ của ta, bảo đệ tử Xiển Giáo và Đạo Giáo

không được đối địch với Thái Huyền Sơn, Phong Thần đại kiếp là Thiên Đạo, thuận theo trời thì sống, nghịch lại trời thì chết!" Hồng Quân Lão Tổ nói.

Kể từ sau khi Tô Mặc chứng đạo thành Thánh lần trước, Hồng Quân Đạo Tổ đã tìm một mảnh đất hỗn độn, ẩn thân trong đó, dò xét thiên ý.

Tuy là hóa thân của Thiên Đạo, nhưng cũng không thể dò xét hết được Thiên Đạo.

Phong Thần đại kiếp là đại kiếp đầu tiên, vì vậy Tô Mặc của Thái Huyền Sơn không ký tên vào Phong Thần Bảng, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không nói gì thêm.

"Vâng, Sư tổ!" Đạo đồng áo xanh cúi đầu nói.

Hồng Quân Đạo Tổ bấm ngón tay tính toán, mặt lộ ra nụ cười, xem ra bố cục đã thành công, quân cờ đó đã động.

Nhân gian, Tây Kỳ.

Tây Bá Hầu Cơ Xương đang từ biệt gia quyến trong phủ, chuẩn bị đến thành Triều Ca.

Đát Kỷ dâng lời sàm tấu, Trụ Vương liền sai người triệu Tây Bá Hầu Cơ Xương vào triều yết kiến, để khảo sát lòng trung thành của Tây Kỳ đối với Trụ Vương.

"Phụ thân, con thấy Trụ Vương không có ý tốt, người ngàn vạn lần không thể đến thành Triều Ca!" Bá Ấp Khảo khuyên can.

Chương 173

Thế công của quân đen lăng lệ, sát khí đằng đằng, muốn toàn lực vây giết quân trắng, từng bước ép sát, muốn quân trắng phải bó tay chịu trói.

Lão Tử trên mặt thần sắc cũng thay đổi mấy lần, thầm nghĩ: "Xem ra Tô Mặc đã khuy thám được thiên đạo, e rằng không ai có thể ngăn cản hắn chứng đạo thành Thánh!" Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đều là những người thông minh tuyệt đỉnh, vừa nghe đã hiểu ý của Tây Bá Hầu.

Không phải là không phản Thương, chỉ là thời cơ chưa chín muồi mà thôi!

Tây Bá Hầu thản nhiên nói: "Yên tâm đi, ta đã gieo một quẻ, chuyến đi Triều Ca lần này có kinh nhưng không hiểm, chỉ cần các con ở lại Tây Kỳ, nắm giữ trọng binh, Trụ Vương sẽ không dễ dàng động thủ." Lại dặn dò thêm: "Bá Ấp Khảo, bất kể thành Triều Ca truyền đến tin tức gì, con cũng không được vào triều yết kiến, biết chưa?" Bá Ấp Khảo cung kính nói: "Hài nhi cẩn tuân phụ mệnh!" Thuật bói quẻ của Tây Bá Hầu là thiên hạ nhất tuyệt, không một sai sót, vô cùng chuẩn xác!

"Nếu trong nước có việc quan trọng, đều có thể thỉnh giáo Khương Thừa tướng, tương lai của Tây Kỳ chúng ta, nằm ở trên người này." Tây Bá Hầu nói từng câu từng chữ.

Kể từ khi Khương Thượng đến Tây Kỳ, đã hiến cho Tây Bá Hầu Cơ Xương không ít kế sách hay, khiến quốc lực Tây Kỳ cường thịnh, đã ngầm trở thành chư hầu đệ nhất thiên hạ.

"Hài nhi tuân mệnh!" Hai người đồng thanh nói.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng thúc giục.

"Tây Bá Hầu, thời gian không còn sớm, chúng ta nên lên đường rồi!" Một người trung niên mặc áo giáp vàng nói.

Người này chính là Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, được phái đi áp giải Tây Bá Hầu đến thành Triều Ca.

Sau đó, Tây Bá Hầu Cơ Xương từ trong phòng ra, đi thẳng ra ngoài.

"Hai vị công tử cứ yên tâm, chỉ cần có Võ Thành Vương ta ở đây, tuyệt đối không ai có thể làm hại Tây Bá Hầu." Hoàng Phi Hổ quả quyết nói.

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát khẽ cúi chào: "Vậy phiền Võ Thành Vương rồi!" Tây Bá Hầu từ biệt hai người con trai, lên xe ngựa, một đoàn người rầm rộ đi về phía thành Triều Ca.

Phủ Thừa tướng, Khương Tử Nha đang bế quan tu luyện trong phòng.

Bất chợt, trên không trung xuất hiện một đám mây đen, từ trong mây đen nhảy ra hai người trung niên toàn thân ma khí bao quanh, mặt mày hung thần ác sát, tay cầm vũ khí sáng loáng.

Khương Tử Nha không hề kinh ngạc, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn.

Trong nháy mắt, hai người đó đã quỳ xuống.

"Bái kiến Ma Chủ!" Hai người đồng thanh nói.

Khương Tử Nha khẽ nhấc tay, hai người mới đứng lên, cung kính nhìn ông.

"Ma Chủ, Na Tra đã được đưa về Thái Huyền Sơn!" Một người trung niên nói.

Khương Tử Nha khẽ gật đầu: "Chuyện này ta biết rồi, Tây Bá Hầu Cơ Xương đã đến thành Triều Ca, Bá Ấp Khảo chẳng mấy chốc cũng sẽ đến thành Triều Ca, các ngươi về nói với Minh Hà Lão Tổ sớm chuẩn bị." Ngay sau đó, sắc mặt ông ta trầm xuống, tàn nhẫn nói: "Chuyến đi này!

Tây Bá Hầu tất chết!

Bá Ấp Khảo cũng tất chết!" Bất chợt, ông ta đứng dậy từ chỗ ngồi, gằn giọng: "Thiên hạ tất loạn!" "Vâng, Ma Chủ!" Hai người đồng thanh đáp, rồi biến mất trước mắt.

"Thái Huyền Sơn, dám phá hỏng chuyện tốt của ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt nhất!" Khương Thượng mặt mày âm hiểm nói.

Sau đó, vẻ mặt ông ta lại trở lại bình tĩnh, thản nhiên đi ra ngoài.

Vừa thoáng chớp mắt, năm năm đã trôi qua.

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, ôn hòa nhìn hai đứa trẻ dưới đất, mặt lộ ra nụ cười ấm áp.

"Bái kiến Thái Huyền Thánh Nhân!" Hai đứa trẻ quỳ trên đất, đồng thanh nói.

Tô Mặc ngẩng đầu nói: "Đứng lên đi!" Hai đứa trẻ chính là Dương Tiễn và Lý Na Tra, lên núi đã năm năm, Dương Tiễn theo Hồng Vân đạo nhân tu luyện, Na Tra thì theo Tây Vương Mẫu tu luyện.

"Na Tra, năm năm chưa xuống núi rồi!

Bản tôn bây giờ cho phép con về nhà một chuyến, mười ngày sau phải về núi, trên đường không được gây chuyện thị phi!" Tô Mặc

cười nói.

Na Tra sớm đã muốn về nhà một chuyến, nhưng khổ nỗi không có cơ hội, nghe Tô Mặc đồng ý, vui mừng khôn xiết.

"Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân!" Na Tra nói, bái lạy Tô Mặc và Tây Vương Mẫu một cái rồi vui vẻ rời đi.

Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn Tô Mặc, lại nghe Tô Mặc nói: "Dương Tiễn, cơ duyên của con vẫn chưa tới, bản tôn truyền cho con một môn công pháp, về theo Hồng Vân Lão Tổ tiếp tục tu luyện!" Vừa dứt lời, một đạo kim quang lóe lên giữa không trung, ngay sau đó, đạo kim quang đó rơi xuống người Dương Tiễn.

Dương Tiễn cảm thấy toàn thân đau nhói, một luồng sức mạnh cường đại như sóng to gió lớn ập vào cơ thể, một luồng sức mạnh hung mãnh như dã thú trong cơ thể, phẫn phất như muốn phá thể mà ra.

Tình trạng này kéo dài mấy phút, kim quang giữa không trung dần dần mờ đi, khí tức trong cơ thể Dương Tiễn cũng dần dần ổn định lại.

Hồng Vân đạo nhân cũng lộ ra nụ cười ấm áp, đây là công pháp mà vô số người tu đạo hằng mong ước.

Cửu Chuyển Nguyên Công!

Còn được gọi là Cửu Chuyển Đại Đan, là Kim Đan đại đạo, nếu tu luyện đến cực hạn, có thể khiến nguyên thần vĩnh viễn không tan, công thể vạn kiếp không hủy.

"Dương Tiễn, còn không mau tạ ơn Thái Huyền Thánh Nhân!" Hồng Vân đạo nhân nói.

Chương 174

Dương Tiễn cũng cảm nhận được công pháp này vô cùng lợi hại, lại bái lạy xuống đất: "Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân ban cho con công pháp!" "Đây là Cửu Chuyển Nguyên Công, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, có thể luyện thành thân thể Kim Tiên, cuối cùng đắc thành đại đạo!" Tô Mặc mỉm cười nói.

Dương Tiễn tuy biết công pháp lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến thế, mặt đầy nụ cười, lại bái lạy Tô Mặc mấy cái.

"Đi đi!" Tô Mặc nói.

Sau đó, Hồng Vân đạo nhân đưa Dương Tiễn rời đi.

Tô Mặc tự lẩm bẩm: "Lần này xuống núi, là kiếp số của con, không trải qua kiếp nạn, khó thành đại đạo!" Một tia sáng lóe lên trong mắt y, ánh mắt nhìn về phía nhân gian.

Trần Đường Quan.

Ân thị mong ngóng mòn mỏi, mấy lần muốn đến Thái Huyền Sơn thăm Na Tra, đều bị Lý Tĩnh lấy lý do tu luyện là quan trọng ngăn lại.

Tuy Lý Tĩnh hiện tại hưởng hết phú quý nhân gian, nhưng trong lòng vẫn luôn canh cánh chuyện không thể đắc đạo thành tiên, vì vậy thấy Na Tra thiên phú dị bẩm, lại được Thái Huyền Sơn coi trọng, liền một lòng muốn nó đắc thành đại đạo.

Một ngày nọ, Ân thị lại đang than ngắn thở dài.

"Phu nhân sao lại như vậy?

Na Tra có thể tu luyện ở Thái Huyền Sơn là phúc phận tích được từ kiếp trước, chúng ta đến Thái Huyền Sơn e rằng sẽ làm phiền nó tu hành." Lý Tĩnh nói.

“Nhưng ta thực sự rất nhớ Na Tra!” Ân thị nói, hốc mắt lại có chút đỏ lên.

“Không được, đợi thời cơ chín muồi, Thái Huyền Thánh Nhân tự nhiên sẽ cho nó xuống núi!” Lý Tĩnh lạnh lùng nói.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo từ bên ngoài truyền vào, một bóng người đáp xuống đất.

Lập tức, Ân thị vui mừng khôn xiết, lao về phía Na Tra, mặt mày hớn hở.

Lý Tĩnh bấm ngón tay tính toán, mới có năm năm, cũng không nhận được tin tức gì, sao Na Tra lại xuống núi.

“Đứa trẻ này tính tình ngang ngược, không lẽ đã đắc tội với thánh nhân Thái Huyền Sơn, bị đuổi xuống núi rồi!” Lý Tĩnh thầm nghĩ, sắc mặt cũng trở nên ngày càng khó coi.

Ngay sau đó, y nhìn về phía Na Tra, thấy Na Tra cũng đang nhìn mình, đáy mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

“Na Tra, có phải con bị Thái Huyền Thánh Nhân đuổi xuống núi không?” Lý Tĩnh đi thẳng vào vấn đề.

Na Tra lạnh lùng đáp: “Thái Huyền Thánh Nhân lệnh cho con xuống núi, mười ngày sau quay về.” “Lời này là thật sao?” Lý Tĩnh hỏi dồn.

Na Tra vốn đã bất mãn vì lúc mới sinh ra bị Lý Tĩnh truy sát, bây giờ lại bị Lý Tĩnh nghi ngờ, trong lòng càng thêm tức giận.

“Thật hay giả, liên quan gì đến ông?” Na Tra nói, hai luồng ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng vào Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh gầm lên một tiếng: “Nghịch tử!

Dám nói chuyện với vi phụ như vậy sao!” Vừa nói, Lý Tĩnh định

giơ tay dạy dỗ Na Tra, nhưng bị Ân thị ngăn lại.

“Na Tra, con ra ngoài chơi một lát đi, đợi cha con hết giận rồi hẵng về!” Ân thị nói.

Na Tra tuy và Lý Tĩnh như nước với lửa, nhưng đối với Ân thị lại rất nghe lời, lập tức hừ lạnh một tiếng, quay người đi ra ngoài đại điện.

Ra khỏi phủ Tổng binh, Na Tra nhàn rỗi không có việc gì làm, hôm nay trời quang mây tạnh, liền quyết định ra bờ Đông Hải bên ngoài Trần Đường Quan chơi một chút, dù sao đi đâu cũng tốt hơn ở lại phủ Tổng binh.

Bất chợt, Na Tra đã đến bờ Đông Hải.

Chỉ thấy một vùng nước mênh mông, cuồn cuộn vỗ bờ, sóng lớn ngất trời.

Na Tra cũng không để ý, lặn một cái liền chui xuống biển, thời tiết nóng nực, dưới nước mát hơn trên bờ nhiều.

Thân hình nhỏ bé, uyển chuyển như một con cá nhỏ linh hoạt, tự do tự tại nô đùa dưới nước.

Không biết tự lúc nào, nó đã bơi ra giữa Đông Hải.

Đông Hải là đứng đầu Tứ Hải, mênh mông vô bờ, như một viên pha lê màu xanh lam khảm trên mặt đất.

Na Tra dù sao cũng còn nhỏ tuổi, khá ham chơi, thấy vô số cá tôm trong biển, liền đuổi theo nô đùa.

Vù vù vù!

Trong khoảnh khắc, mặt biển dấy lên từng đợt sóng lớn, vô số cá tôm không chịu nổi pháp lực của Na Tra, tức thì chết sạch.

Na Tra chơi một lúc, cảm thấy cũng không có gì thú vị, liền định

quay về bờ.

Bất chợt, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một con thủy long, nhanh như gió cuốn lao về phía Na Tra.

Na Tra sắc mặt khẽ biến, khóe miệng lộ ra nụ cười tinh nghịch.

Đang sầu không có gì vui, thủy long xuất hiện, lại có thể chơi trên biển thêm một lúc, dù sao cũng không muốn về phủ Tổng binh.

Ngay sau đó, Na Tra cưỡi gió đạp sóng, cũng lao về phía thủy long, muốn cưỡi lên lưng rồng du ngoạn Đông Hải.

Chương 175

Trong nháy mắt, thủy long đã đến trước mặt Na Tra.

Một cái miệng lớn đột nhiên há ra, cắn về phía Na Tra, một miếng đủ để nuốt chửng nó.

Răng nanh ngưng kết từ nước biển, lộ ra vẻ sắc bén khiến người ta lạnh gáy, tức thì đã đến trên đỉnh đầu Na Tra.

Na Tra thấy tình hình không ổn, Càn Khôn Quyển trong tay bay về phía trước, đập vào thân thủy long.

Rào rào rào!

Sau một thoáng, thủy long liền hóa thành vô số bọt nước, rơi xuống biển, đột nhiên, lại thấy thủy long bay lên.

Lần này không phải một con thủy long.

Trong khoảnh khắc, trên mặt biển xuất hiện bốn con thủy long, khí thế hung hãn bay lượn trên không, không một giọt nước nào rơi xuống.

Uy lực của Diệt Thế Chi Ma vô tận, bộ bộ khẩn bức!

Sát na, bốn con thủy long lao về phía Na Tra.

Nghệ cao gan lớn!

Na Tra mặt không đổi sắc, thản nhiên nhìn về phía trước, rồi phun ra một ngụm Tam Muội Chân Hỏa.

Ngay sau đó, một con hỏa long nhanh như chớp lao về phía trước, tức thì nuốt chửng bốn con thủy long, biến mất không một dấu vết.

Tam Muội Chân Hỏa!

Đây là một trong những loại lửa lợi hại nhất thiên hạ, có thể thiêu rụi tu vi của người tu đạo, khiến họ hình thần câu diệt.

"Chán quá!" Na Tra thở dài một tiếng, định quay người rời đi.

Không ngờ một ngọn Tam Muội Chân Hỏa nho nhỏ đã dập tắt thủy long, thần thông của nó không có cơ hội thể hiện.

Đúng lúc này, một con rồng vàng óng ánh từ đáy biển vọt lên, tiếng rồng gầm vang trời.

Kim long nhìn về phía Na Tra, rồi hóa thành hình người.

"Kẻ nào?

Dám đến Đông Hải của ta gây rối, thật sự chán sống rồi!" Kim long tức giận nói.

Na Tra lạnh lùng liếc hắn một cái, định đằng vân giá vũ rời đi, không muốn dây dưa nhiều.

Lúc xuống núi, Thái Huyền Thánh Nhân đã dặn không được gây chuyện, lời của ngài sao dám không nghe.

Nhưng, kim long lại ở phía sau đuổi riết không tha.

"Giết nhiều sinh linh của Đông Hải ta như vậy, định đi là đi sao?" Kim long gằn giọng, sát khí đằng đằng nhìn Na Tra.

Na Tra cười lạnh: "Nếu đã vậy, ngươi muốn thế nào?

Chỉ bằng bản lĩnh của ngươi, không có tư cách động thủ với ta." Kim long gầm lên một tiếng, trong tay xuất hiện một cây tam xoa kích màu đen, lao về phía Na Tra.

Keng một tiếng!

Tam xoa kích vừa chạm vào Hỏa Vân Thương, tức thì rơi xuống biển, kim long tức giận, hóa thành chân long lao tới lần nữa.

Nhưng, cũng không thể thay đổi được gì, ngược lại còn kích thích lòng ham chơi của Na Tra.

Chỉ thấy nó như một mũi tên sắc bén bay về phía kim long, rồi ngồi lên lưng kim long.

Một tay nắm chặt lưng kim long, kim long phát ra một tiếng kêu đau đớn, suýt nữa rơi xuống biển.

Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tiếp kiến Lão Tử, kể từ khi Tam Thanh phân gia, hai người cũng đã lâu không gặp.

Hiện nay, tình hình Phong Thần đại kiếp biến đổi khôn lường, Thái Huyền Sơn một mình một cõi, Tiệt Giáo và A Tu La Giáo, cùng với Đế Tuấn dưới trần gian đều có mưu đồ riêng, khiến hai người không khỏi lo lắng.

Ngay sau đó, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đột biến, nhanh chóng cười nói: "Đứa trẻ này và Côn Luân Sơn ta duyên phận chưa dứt, xem ra đã đến lúc đưa nó về Côn Luân Sơn rồi!" Lão Tử chậm rãi thu lại ánh mắt từ Đông Hải, mỉm cười nói: "Sư đệ có từng nghĩ, sẽ cài một quân cờ ở Thái Huyền Sơn không?" "Ta cũng đang có ý này, nhưng Thái Huyền Sơn như một tấm sắt, kim đâm không lọt, nước đổ không vào, muốn cài người ở Thái Huyền Sơn..." Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn xuống Đông Hải, lại nói: "Ý của sư huynh là để Na Tra trở thành quân cờ của ta?" "Không phải!" Lão Tử cười nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, rồi như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

"Thái Ất, ngươi hãy nhanh chóng đến Trần Đường Quan, đợi đứa trẻ này gây ra đại họa, hãy đến gặp vợ chồng Lý Tĩnh, sau đó cứu nó." Nguyên Thủy Thiên Tôn mưu sâu kế hiểm nói.

Thái Ất Chân Nhân cung kính nói: "Đệ tử lĩnh mệnh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử nhìn nhau cười, tất cả đều không cần nói ra lời.

Huyết Hải.

Một đóa Diệt Thế Hắc Liên đầy sát khí lơ lửng giữa không trung, vô số luồng hắc khí như thủy triều ùa về phía Minh Hà Lão Tổ, nhấn chìm y trong đó.

Chương 176

Ngay sau đó, vô số đóa hắc liên nở rộ xung quanh, như mây trôi chuyển động giữa không trung, nhanh như gió cuốn.

Minh Hà Lão Tổ ngồi trong đó, cũng như hóa thân của hắc liên.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, quả nhiên là một trong những pháp khí tu luyện hiếm có nhất thiên hạ, tu luyện dưới sự bảo hộ của Diệt Thế Hắc Liên, công pháp tiến triển một ngày ngàn dặm.

Sau một tuần trà, chỉ thấy những đóa hắc liên trên không trung bay lả tả xuống, rơi trên người Minh Hà Lão Tổ.

Cùng lúc đó, Huyết Thần Tử trên người Minh Hà Lão Tổ phát ra huyết quang yêu dị, hấp thu hết cánh hoa hắc liên.

Ngay sau đó, trên không trung lại xuất hiện một đóa huyết liên khổng lồ, như nở giữa sông máu, những giọt máu khổng lồ trên đó, như mưa rơi xuống đất.

Rầm rầm rầm!

Huyết liên khổng lồ hóa thành vô số đạo huyết quang, bao bọc lấy Minh Hà Lão Tổ, một luồng sát khí kinh thiên động địa, phá thể mà ra.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Đây là chí bảo của Minh Hà Lão Tổ, cũng là chí bảo của A Tu La Giáo, lợi hại hơn cả hai thanh kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ.

Nguyên Đồ và A Tỳ kiếm chủ sát!

Nghiệp Hỏa Hồng Liên chủ thủ, cũng là chí bảo để tu luyện pháp thuật!

“Minh Hà, tu vi của ngươi chỉ còn một bước nữa là thành Thánh!”

Một giọng nói lạnh băng vang lên.

Minh Hà Lão Tổ mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết, bao nhiêu năm qua, y vẫn luôn khổ tâm tu luyện, muốn chứng đạo thành Thánh, nhưng lần nào cũng thất bại.

Nay dưới sự gia trì của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lại dung hợp năng lượng của bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, tốc độ tu luyện đã nhanh hơn trước rất nhiều.

"Đa tạ Ma Tổ trợ giúp ta một tay!" Minh Hà Lão Tổ nói, chậm rãi hít thở, mặt lộ ra sát khí lẫm liệt.

Bởi vì y đã tính được Na Tra đã về Trần Đường Quan, lúc này đang chiến đấu với Tam thái tử của Đông Hải Long Vương!

Năm năm trước, y phái Đại Phạm Thiên mang theo giáo chúng A Tu La Giáo, muốn đưa Na Tra về, nhưng lại bị Hồng Vân đạo nhân trấn sát toàn bộ ma chúng, lần này đã có cơ hội, y tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ nữa.

"Minh Hà, Tiếp Dẫn đạo nhân sẽ mang theo Thập Nhị Phẩm Kim Liên đến Trần Đường Quan, ngươi có thể sai Văn đạo nhân đi, nhân lúc hắn không đề phòng, hút sạch Thập Nhị Phẩm Kim Liên." Giọng nói lạnh băng đó lại truyền ra từ trong Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Minh Hà Lão Tổ nhíu mày nói: "Ma Tổ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người này tâm tư sâu không lường được, Na Tra là đệ tử Thái Huyền Sơn, họ sẽ mạo muội ra tay sao?" "Mạo muội ra tay tự nhiên sẽ không, nhưng cơ duyên như vậy, Tây Phương Giáo muốn bán một ân tình cho Thái Huyền Sơn và tiểu tử kia." Giọng nói lạnh lẽo đó lại vang lên.

Minh Hà Lão Tổ tâm lĩnh thần hội: "Vâng, Ma Tổ!" Ngay sau đó, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên biến mất.

Minh Hà Lão Tổ quay người về đại điện, lạnh lùng nói: "Đại Phạm Thiên, lập tức truyền lệnh cho Văn đạo nhân đến gặp ta!" Chẳng mấy chốc, một đạo nhân mặc đạo bào đen, toàn thân đầy mùi máu tanh, từ ngoài đại điện đi vào.

"Văn đạo nhân bái kiến giáo chủ!" Hắc bào đạo nhân cung kính nói, thần sắc cung kính.

Minh Hà Lão Tổ đánh giá y một lượt, rồi nói: "Ngươi ở Huyết Hải cũng đã một thời gian, bây giờ ta muốn ngươi đến Trần Đường Quan một chuyến, nhân cơ hội nuốt chửng Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài của Tiếp Dẫn đạo nhân, ngươi có bằng lòng không?" "Thuộc hạ lập tức lên đường!" Văn đạo nhân vội vàng nói.

Con muỗi đạo nhân này lai lịch cũng không đơn giản, là do hồng mông hung thú Huyết Sí Hắc Văn hóa thành, đạo hạnh cao thâm.

Y biết sự lợi hại của Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài, nếu có thể nuốt chửng nó, cũng có thể trở thành cảnh giới Chuẩn Thánh, một sự cám dỗ lớn.

Minh Hà Lão Tổ nói: "Hãy nhớ kỹ, chuyện này là do cá nhân ngươi làm, không có chút quan hệ nào với A Tu La Giáo." Ván cờ Phong Thần đại kiếp quá nguy hiểm, Minh Hà Lão Tổ không muốn quá sớm bộc lộ A Tu La Giáo.

Văn đạo nhân cung kính nói: "Việc này thuộc hạ tự biết, ta nhất định không làm nhục sứ mệnh, sẽ nuốt chửng Thập Nhị Phẩm Kim Liên." Vừa dứt lời, Văn đạo nhân liền biến mất trên đại điện.

"Tiếp Dẫn lão già, bản tổ xem lần này ngươi có thể thoát được kiếp nạn này không!" Minh Hà Lão Tổ nói.

Sau đó, Minh Hà Lão Tổ cũng biến mất.

Trên Đông Hải, Na Tra cưỡi kim long, khuấy đảo sông biển, dấy lên từng trận sóng lớn ngất trời, khiến cả Đông Hải bị khuấy động trời đất lật nhào, hỗn độn không trong.

Trò chơi này kéo dài một khắc, Na Tra liền mất hứng thú, sau đó cưỡi kim long đáp xuống bờ.

Ngay sau đó, kim long hóa thành hình người, thở hổn hển, trán vã mồ hôi như mưa, sắc mặt tức giận.

"Ngươi có biết ta là Tam thái tử của Đông Hải Long Vương không?

Ngươi sỉ nhục ta như vậy, mối thù này nhất định sẽ báo!" Tam thái tử Long Vương tức giận nói.

Na Tra lại không để ý, trong lòng ghi nhớ lời dặn của Thái Huyền Thánh Nhân, nhấc chân tiếp tục đi về phía trước.

Sau một thoáng, nó quay đầu lại nhìn Tam thái tử Long Vương, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đằng đằng sát khí.

Bởi vì Tam thái tử Long Vương đã nói một câu, đủ để hắn hối hận cả đời.

"Đúng là đồ có mẹ sinh mà không có cha dạy!" Lời này vừa nói ra, Tam thái tử Long Vương liền hối hận, nhưng lời đã nói ra, như bát nước đổ đi, không thể thu lại được.

Bất chợt, Na Tra đã xông đến trước mặt Tam thái tử Long Vương, Càn Khôn Quyển trong tay không chút do dự đập vào đầu hắn.

Tam thái tử Long Vương sắc mặt đại biến, nhanh chóng lùi về phía sau.

Chương 177

Keng!

Đầu bị Càn Khôn Quyển đập trúng, hắn lùi lại mấy bước, đầu vỡ máu chảy.

Tam thái tử Long Vương biết Na Tra đã thực sự nổi giận, liền quay người bỏ chạy, rồi khôi phục lại long thân.

Bất chợt, Hỗn Thiên Lăng như tia chớp xẹt qua bầu trời, nhanh chóng quấn quanh thân kim long.

Phịch một tiếng!

Tam thái tử Long Vương như một bao tải rơi xuống đất, ngã một cú trời giáng, đau đến mức la hét oai oái.

Na Tra cũng không để ý, hai mắt như dao nhìn Tam thái tử Long Vương, tay trái đột nhiên hạ xuống, đặt lên cổ hắn, mạnh mẽ giật lên, liền thấy một luồng máu tươi phun ra.

Ao ao ao!

Tam thái tử Long Vương liên tục kêu thảm, Na Tra tiếp tục giật lên, long cân liền bị rút ra.

Long cân to bằng cánh tay trẻ con, như một sợi dây thừng vàng óng ánh.

Mỗi lần Na Tra giật, Tam thái tử Long Vương lại phát ra một tiếng kêu thảm, như quỷ khóc sói gào.

Nhưng, theo thời gian trôi đi, tiếng kêu của Tam thái tử Long Vương ngày càng yếu đi, cũng không còn sức để cầu xin tha thứ.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Sau một lát, trong tay Na Tra đã nắm một sợi long cân vàng óng, trông rất đẹp.

Tam thái tử Long Vương biến thành một đống bùn nhão, tắt thở chết, máu rồng chảy đầy đất, bị nước biển cuốn ra biển.

"Dám nói ta có mẹ sinh không có cha dạy!" Na Tra hừ lạnh một tiếng, rồi ném sợi long cân trong tay xuống mặt biển, sau đó đi về phía phủ Tổng binh.

Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn đạo nhân hai tay chắp lại, ngồi ngay ngắn trên đài sen trắng, đôi mắt nhắm nghiền đột nhiên mở ra, thần thái rạng rỡ.

Phật quang trên đỉnh đầu vô cùng sáng rực, như một vầng mặt trời vàng ở trên.

"Na Tra và Tây Phương Giáo ta có duyên, nay sắp gặp phải kiếp nạn rồi!" Chuẩn Đề đạo nhân nói, sắc mặt khẽ biến.

Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Sư đệ nói rất phải, kiếp nạn lần này, chỉ có Tây Phương Giáo ta có thể ra tay tương trợ, như vậy cũng có thể bán một ân tình cho Thái Huyền Thánh Nhân." "Tây Phương Giáo muốn có chỗ đứng ở Trung Thổ, tất nhiên phải có sự ủng hộ của Thái Huyền Sơn!" Trước và sau khi Phong Thần đại kiếp bắt đầu, vô số sự việc đã chứng minh đây là lựa chọn sáng suốt nhất của Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề đạo nhân mỉm cười: "Na Tra là hóa thân của hoa sen, chỉ có Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài mới có thể khiến nó tử phục sinh!" Dừng một lát, lại nói: "Tuy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà Lão Tổ cũng có hiệu quả cải tử hoàn sinh, nhưng họ sẽ không ra tay cứu giúp." Tiếp Dẫn đạo nhân cũng rất đồng tình gật đầu, hai người thương

lượng xong, mượn sức của Thái Huyền Sơn, dẫn dắt Tây Phương Giáo vào Trung Thổ.

Phong Thần đại kiếp vừa mới bắt đầu, cục diện đã biến hóa đa đoan, mỗi bước đi đều phải cẩn thận.

"Sư đệ, ta đi Trần Đường Quan một chuyến trước!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói, rồi biến mất trong điện.

Đông Hải Long Cung.

Lão Long Vương nhìn thi thể con trai, toàn thân run rẩy, hai mắt lệ như suối, ngẩng đầu nhìn Quy Thừa tướng.

"Là ai?

Rốt cuộc là ai đã giết con ta!" Đông Hải Long Vương tức giận hỏi, lại liếc nhìn thi thể Tam thái tử Long Vương, vẻ mặt càng thêm tức giận.

Quy Thừa tướng sợ hãi nói: "Long Vương, Tam thái tử bị con trai của Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh là Na Tra giết chết!" "Na Tra quậy phá trên biển, làm hại sinh linh Đông Hải, Tam thái tử đến lý luận, liền bị Na Tra đánh chết!" Rầm!

Đông Hải Long Vương đập một chưởng xuống bàn, tức giận nói: "Lý Tĩnh, Đông Hải ta và Trần Đường Quan nước sông không phạm nước giếng, bao nhiêu năm nay bản Long quân cũng chưa từng làm khó ngươi, hôm nay con ngươi giết con ta, nhất định phải nợ máu trả bằng máu!" "Giết đến Trần Đường Quan, bắt sống Lý Na Tra, báo thù cho Tam thái tử!" Quy Thừa tướng đi đầu hô hào.

Đám lính tôm tướng cua cũng hô theo: "Giết đến Trần Đường Quan, bắt sống Lý Na Tra, báo thù cho Tam thái tử!" Đông Hải Long Vương ra lệnh một tiếng: "Quy Thừa tướng nghe lệnh, lập tức triệu tập binh tướng Đông Hải ta, đến Trần Đường Quan, bắt Lý Tĩnh cho

ta một lời giải thích!" Sắc mặt hắn trở nên ngày càng âm hiểm: "Nếu giao ra Lý Na Tra, chuyện này có thể giải quyết êm đẹp, nếu không, bản Long quân sẽ dâng nước nhấn chìm Trần Đường Quan, cho cả thành chôn cùng con ta!" "Vâng, Long Vương!" Quy Thừa tướng nói.

Ngay sau đó, một đám lính tôm tướng cua tập hợp lại, xông về phía Trần Đường Quan!

Trần Đường Quan, phủ Tổng binh.

Na Tra vừa về phủ, Ân thị liền cho người chuẩn bị cơm ngon, không rời nó nửa bước.

"Na Tra, ở Thái Huyền Sơn con theo ai tu hành?" Ân thị có chút tò mò hỏi.

Lúc đó thấy thần thông của Hồng Vân đạo nhân, bà cho rằng Na Tra được bái làm môn hạ của ông đã là phúc phận lớn lắm rồi.

Na Tra nói: "Sư phụ của con là Tây Vương Mẫu nương nương!" Ân thị mặt lộ vẻ kinh ngạc, tức thì trở nên vô cùng vui mừng, Tây Vương Mẫu là giáo chủ của Nhân Giáo.

Tuy hiện tại các cung điện Vương Mẫu trên khắp Cửu Châu đã bị Trụ Vương ra lệnh phá bỏ gần hết, nhưng danh vọng của Tây Vương Mẫu trong Nhân tộc vẫn như mặt trời ban trưa.

"Na Tra, con phải theo học cho tốt..." Lời của Ân thị chưa nói xong, liền thấy một bóng người từ ngoài cửa lao vào, tức giận nhìn Na Tra.

Na Tra không hoảng không vội, ngẩng đầu nhìn Lý Tĩnh.

"Nghiệt tử, làm chuyện tốt rồi, còn có mặt mũi trở về sao!" Lý Tĩnh tức giận quát mắng.

Chương 178

Na Tra ngẩng đầu nói: "Nếu không phải mẹ ta ở phủ Tổng binh, ông tưởng ta thèm về sao?

Ta bây giờ về Thái Huyền Sơn đây." Ân thị thấy hai cha con như sắp đánh nhau, vội vàng lên tiếng giảng hòa, nhưng lại bị ánh mắt của Lý Tĩnh dọa cho im bặt.

Lý Tĩnh tính tình ôn hòa, hiếm khi tức giận như vậy, tức giận đến mức này, Ân thị là lần đầu tiên thấy.

"Về Thái Huyền Sơn, vậy món nợ máu của Tam thái tử Long Vương thì sao?

Đông Hải Long Vương đang dẫn binh lính thủy tộc ở ngoài Trần Đường Quan!" "Nếu không giao con ra, hắn sẽ dâng nước nhấn chìm Trần Đường Quan, biến cả thành thành một vùng đầm lầy!" Lý Tĩnh càng nói càng tức giận, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, không biết phải làm sao.

Đông Hải Long Vương là thần mưa, Na Tra giết Tam thái tử Long Vương, chuyện này chắc chắn khó mà giải quyết êm đẹp.

Ân thị hiểu ra chuyện gì, sợ đến mức mặt mày tái nhợt, lập tức che chắn trước mặt Na Tra.

Ầm!

Một tiếng sét nổ vang trời, bầu trời mây đen giăng kín, từng tia chớp xẹt qua bầu trời đen như nhung.

Lý Tĩnh nhấc chân đi ra ngoài cửa, liền thấy trên đám mây đen có một người đang đứng, chính là Đông Hải Long Vương, phía sau là một đám lính tôm tướng cua.

Mây đen đè thành thành sắp sập!

"Lý Tĩnh, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu giao ra Lý Na Tra, bản Long quân có thể tha cho bá tánh Trần Đường Quan!" Sắc mặt Đông Hải Long Vương lại trầm xuống, gằn giọng: "Nếu bao che Lý Na Tra, đừng trách bản Long quân vô tình, dâng nước nhấn chìm Trần Đường Quan!" Vừa dứt lời, một bóng người từ trong phòng lao ra, nhảy một cái, chân đạp tường vân, đứng đối diện với Đông Hải Long Vương.

"Người là do ta giết, muốn báo thù thì tìm ta đây, hà tất phải làm khó người khác!" Na Tra lớn tiếng nói.

Chỉ thấy nó tay cầm Hỏa Vân Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân, tay nắm chặt Hỗn Thiên Lăng, tức giận nhìn Đông Hải Long Vương.

"Thằng nhóc miệng còn hôi sữa không biết trời cao đất dày, nếu bó tay chịu trói, bản Long quân sẽ cho ngươi chết một cách thống khoái!" Đông Hải Long Vương tức giận nói.

Thực ra hắn vội vã khởi binh báo thù như vậy, còn có một nguyên nhân quan trọng là lo lắng về chỗ dựa sau lưng Na Tra, Thái Huyền Sơn.

Vạn nhất chuyện này truyền đến Thái Huyền Sơn, Thái Huyền Thánh Nhân ra tay can thiệp, một Long thần cai quản mưa gió nhỏ bé, sao dám đối đầu với Thái Huyền Sơn, Tam thái tử Long Vương có khả năng sẽ chết vô ích.

"Thật đáng xấu hổ, ta giết tên phế vật đó, ngươi lại lấy tính mạng của toàn bộ bá tánh Trần Đường Quan ra để uy hiếp!" Na Tra gằn giọng nói.

Ngay sau đó, nó như một cơn gió lao về phía Đông Hải Long Vương, sát khí cuồn cuộn như thủy triều.

Sắc mặt Đông Hải Long Vương biến đổi, sát khí giữa hai hàng lông mày càng nặng hơn, y vung tay áo, liền thấy mấy con lôi long từ trong tầng mây bay ra, như những mũi tên sắc bén bắn về phía Na Tra.

Na Tra mắt cũng không thèm liếc, Hỏa Vân Thương vung về phía trước, mấy đạo hồng quang rực lửa lao đi cực nhanh, tức thì nuốt chửng mấy con lôi long.

"Chỉ có chút bản lĩnh đó mà đòi báo thù sao, nếu thông minh thì lập tức cút về Đông Hải, nếu không hạ trường của tên phế vật kia, chính là hạ trường của ngươi!" Na Tra gầm lên một tiếng, Hỏa Vân Thương đặt ngang trước ngực, một luồng sát khí phá thể mà ra.

Đông Hải Long Vương biết Na Tra không dễ chọc, quay đầu nhìn Lý Tĩnh, lại gằn giọng: "Lý Tĩnh, sự kiên nhẫn của bản Long quân có hạn!" Ngay sau đó, trên không trung đột nhiên xuất hiện một dòng sông dài vô tận, sóng lớn cuồn cuộn, như sông Ngân Hà trên chín tầng trời đổ ngược, bất cứ lúc nào cũng có thể trút xuống.

Lý Tĩnh mặt lộ vẻ khó xử, bá tánh Trần Đường Quan là cha mẹ của y, để họ chịu tội thay Na Tra, Lý Tĩnh không nỡ lòng.

Nhưng Na Tra dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, bảo y đẩy Na Tra vào chỗ chết, cũng vạn lần khó tuân lệnh.

Mỗi một tấc không khí đều như một lưỡi dao sắc bén, bay lượn khắp nơi, nếu lúc này có Đại La Kim Tiên sấm nhập vào Tử Tiêu Cung, sẽ lập tức tro bay khói tan, hình thần câu diệt.

Ầm ầm ầm!

Giữa sấm chớp đùng đoàng, mưa như trút nước, như hồng thủy mãnh thú lao vào thành.

Cách đó không xa, Thái Ất Chân Nhân nhìn xuống mặt đất, nhưng không có ý định ngăn cản.

Nhiệm vụ lần này của hắn là nhìn Na Tra chết, sau đó mang hồn của nó về Côn Luân Sơn, tái tạo cho nó một thân thể hoa sen, để Na Tra đầu quân cho Xiển Giáo.

"Đây là mệnh số!

Vi sư cũng không cứu được con!" Thái Ất Chân Nhân nói, thản nhiên nhìn thảm kịch đang diễn ra trong thành.

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tất cả mọi chuyện xảy ra ở Trần Đường Quan, đều được thu hết vào mắt.

"Thái Huyền Thánh Nhân, ta có nên đi cứu Na Tra một mạng không, Đông Hải Long Vương âm hiểm giảo hoạt, e rằng Na Tra sẽ bị độc thủ!" Hồng Vân đạo nhân nói.

Tây Vương Mẫu lại tỏ ra vô cùng thản nhiên, bà đã tính được Na Tra mệnh trung có kiếp nạn này.

Người còn bình tĩnh hơn cả Tây Vương Mẫu là Tô Mặc, y nhìn vào Càn Khôn Kính, mặt mày tươi cười.

Ván cờ Phong Thần đại kiếp này, cũng là ván cờ nguy hiểm nhất, mắt thấy các thế lực đều đã nhập cuộc.

"Xem ra Ngọc Hư Cung vẫn chưa từ bỏ ý định nhỉ!

Nhưng lần này có thể khiến họ triệt để từ bỏ rồi!" Tô Mặc nói.

Trong Càn Khôn Kính, Thái Ất Chân Nhân đứng trên mây, chờ thời cơ, đáy mắt lộ ra một tia lo lắng.

Chương 179

Thân là một trong Thập Nhị Kim Tiên, tu vi không thấp, vì vậy linh cảm của hắn đã cảm nhận được sát khí truyền đến từ xung quanh.

Sau một lát, Tô Mặc lại cười nói: "Xem ra Tây Phương Giáo cũng không kìm được rồi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai lão già âm hiểm này, muốn lợi dụng Thái Huyền Sơn ta để truyền giáo, hay là để họ đi độ hóa đám giáo chúng A Tu La trước đi." Một hoa một thế giới, một lá một bồ đề!

Tu vi của Tiếp Dẫn đạo nhân cao thâm khó lường, lúc này đang ẩn thân trong một chiếc lá xanh trong phủ Tổng binh.

Ngay sau đó, một con muỗi đen từ không trung bay xuống, đậu trên một cái cây trong sân.

"Văn đạo nhân cũng đến rồi, quả nhiên ngày càng náo nhiệt!" Tô Mặc cười nói.

Mắt thấy trận chiến đặc sắc nhất sau khi Phong Thần đại kiếp bắt đầu sắp diễn ra, tâm trạng của y vô cùng kích động.

Hồng Vân đạo nhân nghe tên Văn đạo nhân, mặt lộ vẻ kinh ngạc, chẳng trách con muỗi đen kia trông có vẻ quen mắt.

Nghe nói Văn đạo nhân năm xưa đã bị Hồng Quân Đạo Tổ đánh cho hình thần câu diệt, không ngờ lại xuất hiện ở đây.

"Khắc tinh của Tiếp Dẫn đạo nhân!" Tô Mặc nói, tiếp tục nhìn vào Càn Khôn Kính.

Lúc này, Trần Đường Quan đã biến thành một vùng đầm lầy.

Na Tra giận sôi máu, định xông lên giết Đông Hải Long Vương,

nhưng Đông Hải Long Vương già đời gian xảo, ra lệnh cho lính tôm tướng cua lên cản đường.

Rầm rầm rầm!

Hỏa Vân Thương quét một phát là một mảng lớn, đám lính tôm tướng cua vừa chạm phải mũi thương của Hỏa Vân Thương, tức thì hóa thành tro bụi.

Nhưng mưa như trút nước, nửa tòa thành trì đã bị ngập, chẳng bao lâu nữa, cả tòa thành sẽ biến thành một vùng biển cả.

Binh tướng thủy tộc Đông Hải đông như lông trâu, Na Tra tuy pháp thuật cao cường, nhưng vẫn giết không xuể.

Bất chợt, nghe thấy một giọng nói vang vọng.

"Xin Long Vương thu tay!" "Na Tra, tai họa là do con gây ra, người cũng là do con giết, không thể liên lụy toàn thành bá tánh!" Lý Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên trời, lòng đau như cắt, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Na Tra nhiều năm theo bên cạnh Tây Vương Mẫu, được bà dạy dỗ, Tây Vương Mẫu thường dạy, không được tạo nhiều sát nghiệt, người tu đạo cần phải có lòng dạ vì thiên hạ, tích nhiều phúc báo.

Hôm nay nó có thể thoát một kiếp, nhưng hại chết bao nhiêu bá tánh vô tội, cũng không phải là việc người tu đạo nên làm.

Cứ như vậy, Na Tra liền đáp xuống đất, lạnh lùng nói: "Một người làm một người chịu!

Ta nguyện ý đền mạng cho tên phế vật đó, đừng dâng nước nhấn chìm Trần Đường Quan, làm hại người vô tội!" Nhân tộc nhất trực vận mệnh long đong, sống trong cảnh sớm tối không yên, thân ở trong nước sôi lửa bỏng.

Vừa dứt lời, Đông Hải Long Vương từ trên mây hạ xuống, nhìn về phía Na Tra, sát khí trên mặt còn đậm đặc hơn trước.

Trận chiến vừa rồi, Đông Hải lại chết không ít lính tôm tướng cua, món nợ này phải tính hết lên đầu Na Tra.

"Tự mình kết liễu đi, bản long quân sẽ tiễn ngươi một đoạn đường!" Đông Hải Long Vương không thể chờ đợi được nữa, nói.

Y cũng mơ hồ cảm nhận được ở Trần Đường Quan có không ít đại thần thông giả, mười phần thì có đến tám chín phần là đến để cứu Na Tra.

Na Tra quay người nhìn Lý Tĩnh một cái, trên mặt thoáng nét cười khổ, rồi lại nhìn sang Ân Thị.

Ngay lập tức, Na Tra quỳ xuống dưới chân Ân Thị, dập đầu ba cái thật kêu, hai mắt đẫm lệ nói: "Mẫu thân, đều là do con không tốt, ở bên ngoài gây ra họa lớn, hôm nay e rằng phải vĩnh biệt mẫu thân." "Không...

đừng như vậy..." Ân Thị ôm Na Tra khóc rống, quay người định quỳ xuống cầu xin Đông Hải Long Vương.

Na Tra đỡ bà dậy, nói: "Mẫu thân, không thể chịu một lạy này của con được.

Nam tử hán đại trượng phu, một người làm một người chịu!" Quay người nhìn về phía Đông Hải Long Vương, trên mặt hiện lên một luồng sát khí lạnh như dao, giận dữ nói: "Mối thù hôm nay, ta sống lại tất báo!" Đột nhiên, Na Tra bước lên một bước, rút đoản kiếm bên hông Lý Tĩnh ra, một vệt hàn quang lóe lên, liền thấy một mảng huyết nhục bay ra, vô cùng máu tanh.

Lóc thịt trả mẹ!

Róc xương trả cha!

Chẳng mấy chốc, nhục thân của Na Tra đã hóa thành một đống máu thịt, một luồng tàn hồn bay về phía Thái Huyền Sơn.

Trên mặt đất, Ân Thị bi thương quá độ, ngất đi!

Lý Tĩnh tận mắt nhìn con trai tự vẫn ngay trước mặt, trong lòng cũng cuộn trào sóng dữ, không nỡ nhìn thẳng.

Đông Hải Long Vương thấy Na Tra tự vẫn bỏ mình, cũng biết nơi này không nên ở lâu, liền dẫn người vội vã rời đi.

Đúng lúc này, Thái Ất Chân Nhân hạ xuống mặt đất.

Lý Tĩnh vừa nhìn đã nhận ra một trong Thập nhị Kim tiên của Côn Lôn Sơn, trong lòng nghĩ có lẽ có cách để Na Tra chết đi sống lại, liền lập tức lạy rạp xuống đất.

"Đại tiên, cầu xin ngài cứu Na Tra, nhà Lý Tĩnh tôi cảm kích vô cùng, vĩnh thế không quên ân đức của đại tiên!" Lý Tĩnh gấp gáp nói.

Thái Ất Chân Nhân không vội không hoảng nói: "Lý Tổng binh không cần lo lắng, Na Tra mệnh trung có kiếp này, không thể hóa giải.

Nhưng không có thân sen, bần đạo có thể giúp nó tái tạo thân sen, chết đi sống lại!" Lý Tĩnh nghe Na Tra có một tia hy vọng sống, nhất thời vui mừng khôn xiết, vội nói: "Đại tiên, tôi cần làm gì, ngài cứ việc phân phó." "Hồn phách của Na Tra đã bị ta thu vào trong tay áo Càn Khôn, hãy xem ta làm thế nào để nó chết đi sống lại!" Thái Ất Chân Nhân tự tin nói.

Chương 180

Lời còn chưa dứt, liền thấy trên không trung một đóa sen đủ màu sắc, lá sen xanh biếc, hoa sen hé nụ chờ nở.

Xung quanh đóa sen tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ, khí tức này truyền từ Ngọc Hư Cung đến.

Ngay sau đó, đóa sen nở rộ trên không, viền cánh tỏa ra ánh sáng hồng phấn, càng lúc càng lớn, dường như muốn bao trùm cả bầu trời.

Đóa sen này là do Nguyên Thủy Thiên Tôn tự tay vun trồng trong ao sen ở Ngọc Hư Cung, bảy trăm năm mới nở một lần, toàn thân trên dưới đều là trân bảo.

Nếu không phải vì Na Tra là một quân cờ để mình sử dụng, Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết không nỡ dùng đến nó.

Bỗng nhiên, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân đột biến, vẻ mặt đầy xấu hổ, bởi vì không rõ nguyên do, đóa sen lại tàn lụi, lá sen cũng biến thành màu vàng úa.

Đóa hoa này do Nguyên Thủy Thiên Tôn tỉ mỉ vun trồng, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy.

Thái Ất Chân Nhân cũng từng thấy đóa hoa này nở rộ, quang mang vạn trượng, gần như có thể chiếu sáng cả Ngọc Hư Cung.

Ngọc Hư Cung.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đột biến, giận dữ nói: "Tiếp Dẫn đạo nhân lại dám hủy hoại sen của ta, mối thù này không báo, Xiển Giáo ta sau này làm sao có thể đặt chân trong trời đất!" Hóa ra đóa sen tàn lụi là do Tiếp Dẫn đạo nhân ngầm phá hoại.

Sen của Ngọc Hư Cung tuy hiếm có, nhưng trước Thập nhị phẩm

Công Đức Kim Liên Đài thì lại quá đỗi bình thường.

"Nhiên Đăng, lập tức đến Trần Đường Quan hội hợp với Thái Ất, sự đã đến nước này, không được hành động thiếu suy nghĩ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Mặc dù biết đóa sen bị Tiếp Dẫn đạo nhân phá hoại, nhưng lại không có chứng cứ.

Bây giờ trở mặt với Tây Phương Giáo không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Nhiên Đăng đạo nhân cung kính nói: "Vâng, giáo chủ!" Ngay sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục nhìn xuống nhân gian, trong lòng lại có thêm một chút nghi hoặc.

Na Tra là đệ tử của Thái Huyền Sơn, nhưng bị Đông Hải Long Vương bức tử, Thái Huyền Sơn lại làm như không thấy không nghe, hoàn toàn trái ngược với phong cách cao điệu trước đây...

Tổng binh phủ.

Nhiên Đăng đạo nhân và Thái Ất Chân Nhân hội hợp.

Theo lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai người giả vờ rời đi, nhưng lại ẩn mình ở gần đó để quan sát tình hình.

Đột nhiên, một đạo nhân mày râu hiền từ, dáng vẻ ung dung bước từ ngoài cửa vào.

Lý Tĩnh thấy khí độ bất phàm, tu vi cao thâm, liền lập tức tiến lên, cung kính nói: "Đại tiên, xin đại tiên cứu lấy mạng con trai tôi!" Tiếp Dẫn đạo nhân mỉm cười nói: "Bần đạo đi ngang qua Trần Đường Quan, thấy nơi này sát khí ngút trời, đặc biệt là ở Tổng binh phủ là mạnh nhất, nên vào xem thử." "Cầu đại tiên cứu Na Tra!" Ân Thị đã tỉnh lại, cố nén bi thương trong lòng, lạy rạp trước Tiếp Dẫn đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Đứa trẻ này có duyên với ta, nếu đã như vậy, bần đạo sẽ cứu nó một mạng vậy." Lý Tĩnh và Ân Thị thấy dáng vẻ tự tin của Tiếp Dẫn đạo nhân, tảng đá lớn trong lòng khẽ lay động.

Ngay sau đó, liền thấy một vệt kim quang lóe lên trên không, một tòa sen màu vàng kim như đám mây trôi từ chân trời bay tới, quang mang vạn trượng.

Tòa sen màu vàng kim hạ xuống trên hài cốt của Na Tra, một luồng kim quang chiếu xuống, ngay sau đó, từng cánh sen màu vàng kim rơi xuống, che phủ hài cốt của Na Tra.

Sen rơi như mưa, lất phất bay lượn...

Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ cười lớn một tiếng, nói: "Xem ra lần này Thập nhị phẩm Kim Liên Đài của Tiếp Dẫn đạo nhân sắp bị Văn Đạo Nhân nuốt chửng rồi!" "Không có Thập nhị phẩm Kim Liên Đài, ta xem Tây Phương Giáo có bản lĩnh gì để so kè với A Tu La Giáo!" Bây giờ A Tu La Giáo không chỉ có cao thủ Chuẩn Thánh như Minh Hà Lão Tổ, mà còn có tàn hồn của Ma Tổ La Hầu tu vi sâu không lường được, thực lực mạnh hơn xưa...

Trên mặt đất, chỉ thấy một tia tàn hồn của Na Tra từ không trung bay xuống, ngồi trên Kim Liên Đài.

Ngay lập tức, vô số đóa sen hướng về tàn hồn của Na Tra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một hình người trên không trung...

Lập tức, Ân Thị mừng rỡ khôn xiết, ngẩng đầu nhìn lên trời, mừng đến phát khóc.

Hình người đó ngày càng rõ ràng, chính là Na Tra vừa mới lóc xương róc thịt.

Chỉ thấy toàn thân Na Tra được vô số đóa sen bao quanh, những

đóa sen đó nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Na Tra.

Từng luồng khí tức mạnh mẽ vô cùng từ trong cơ thể Na Tra tuôn ra, tu vi lại còn mạnh hơn trước.

Thập nhị phẩm Kim Liên Đài là tiên thiên chí bảo, pháp lực vô biên, dùng cánh sen để tái tạo chân thân cho Na Tra, tương đương với việc tặng cho hắn mấy chục năm tu vi.

Vạn đạo kim quang, xông thẳng lên trời!

Trong chớp mắt, nó bao trùm cả bầu trời trên đỉnh đầu, rồi lại hạ xuống người Na Tra.

Sen rơi như mưa!

Na Tra từ từ hạ xuống mặt đất, chân thân đã được tái tạo, tay cầm Hỏa Vân Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân, uy phong lẫm liệt.

"Mẫu thân!" Na Tra chạy về phía Ân Thị, cũng vô cùng vui mừng, không ngờ mình lại có thể chết đi sống lại.

Sau khi lóc xương róc thịt vừa rồi, tàn hồn của Na Tra định bay về Thái Huyền Sơn cầu cứu Tây Vương Mẫu, không ngờ lại bị chặn lại.

Ân Thị mắt đẫm lệ nói: "Con của ta, con của ta..." Sau đó, vội vàng nói: "Na Tra, vừa rồi chính là vị đại tiên này đã cứu con, mau cảm tạ đại tiên đi!" Na Tra nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân một cái, liền lập tức quỳ xuống đất nói: "Đa tạ đại tiên cứu mạng!" Tiếp Dẫn đạo nhân cười nói: "Không cần khách sáo như vậy, ta là Tiếp Dẫn đạo nhân của Tây Phương Giáo, là bạn chí cốt với Thái Huyền Thánh Nhân nhà ngươi.

Chương 181

Hôm nay cứu ngươi một mạng, cũng là phúc phận của ta." Tây Phương Giáo!

Tiếp Dẫn đạo nhân!

Lý Tĩnh sững sờ, rồi nói: "Hóa ra là Tiếp Dẫn đại sư, mời mau vào trong ngồi!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng không khách sáo, định quay người rời đi.

Tay trái khẽ vẫy, Thập nhị phẩm Kim Liên Đài đang lấp lánh trên không trung bay về phía Tây Thiên.

Đột nhiên, sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân đại biến, nhìn lên trời, liền thấy một con muỗi to bằng móng tay đang đậu trên tòa sen, gặm nhấm tòa sen một cách ngon lành.

"Kẻ cuồng đồ to gan!

Dám ăn trộm Thập nhị phẩm Kim Liên Đài của ta!" Tiếp Dẫn đạo nhân giận dữ quát.

Thập nhị phẩm Kim Liên Đài liên quan đến sự hưng thịnh của Tây Phương Giáo, cũng liên quan đến thực lực của y, nếu bị tổn hại, hậu quả không thể lường được.

Trong khoảnh khắc, Tiếp Dẫn đạo nhân đứng trên mây, chuỗi niệm châu trong tay bay về phía con muỗi trên tòa sen.

Ngay lúc chuỗi niệm châu hạ xuống, Văn Đạo Nhân liền bay ra ngoài, đáp xuống một đám mây đen khác.

"Chạy đi đâu!" Tiếp Dẫn đạo nhân lạnh lùng nói, rồi đuổi theo.

Văn Đạo Nhân biết mình không phải đối thủ của Tiếp Dẫn đạo

nhân, lập tức bay về phía trước.

Hắn đã ăn Thập nhị phẩm Kim Liên Đài, nếu rơi vào tay Tiếp Dẫn đạo nhân, chắc chắn sẽ chết.

Bỗng nhiên, thân hình Văn Đạo Nhân đột ngột thay đổi, hai đôi cánh trong suốt như hai thanh cự kiếm lóe hàn quang, đầu to bằng một tảng đá lớn, nhanh như gió bay về phía trước.

"Mẫu thân, con đi giúp đại tiên bắt yêu!" Na Tra nói, rồi như một mũi tên lao lên trời.

Văn Đạo Nhân là do hung thú hồng mông Huyết Sí Hắc Văn hóa thành, thực lực không bằng Tiếp Dẫn đạo nhân, nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân muốn bắt được hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã bay được mấy dặm trên không trung, Tiếp Dẫn đạo nhân vẫn chưa bắt được Văn Đạo Nhân...

Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ cười lớn nói: "Ha ha ha...

Thập nhị phẩm Kim Liên Đài bị Văn Đạo Nhân hủy đi ba phẩm, biến thành cửu phẩm, xem Tiếp Dẫn sau này làm sao đấu lại ta?" Ngay sau đó, ánh mắt Minh Hà Lão Tổ trở nên hung ác hơn, ngón tay khẽ nhấc lên, liền thấy Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bay về phía trước...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Nụ cười trên mặt Tô Mặc càng đậm, những người này quả nhiên đều đã vào lưới, xem ra cũng đến lúc thu lưới rồi.

Tây Phương Giáo!

Xiển Giáo!

A Tu La Giáo!

Tam giáo tương tranh, thù oán từ đây kết xuống, không thể hóa giải.

"Hồng Vân, mau đến Trần Đường Quan, đưa Na Tra về, kiếp nạn hồng trần của nó đã kết thúc." Tô Mặc ung dung nói.

Hồng Vân đạo nhân lĩnh hội, nói: "Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!" Ánh mắt Tô Mặc lại một lần nữa hướng về nhân gian, trên mặt lộ ra nụ cười nắm chắc phần thắng...

Trên Cửu Thiên, cuộc chiến không ngừng!

Na Tra tay cầm Hỏa Vân Thương, chặn đường đi của Văn Đạo Nhân, lại phun ra một ngụm Tam Muội Chân Hỏa, trong nháy mắt rơi xuống cánh của Văn Đạo Nhân.

Tam Muội Chân Hỏa có thể đốt cháy vạn vật trong trời đất, cánh của Văn Đạo Nhân liền bị đốt cháy trong nháy mắt, lửa bùng lên dữ dội.

Ngay sau đó, Văn Đạo Nhân hóa thành hình người, liền thấy quần áo trên người xuất hiện mấy cái lỗ đen, hung thần ác sát nhìn Na Tra.

Đúng lúc này, Kim Liên Đài của Tiếp Dẫn đạo nhân hạ xuống trên đỉnh đầu Văn Đạo Nhân, một luồng quang mang mạnh mẽ vô cùng chiếu xuống, trong nháy mắt bao trùm Văn Đạo Nhân.

Sắc mặt Văn Đạo Nhân đột biến, ngay sau đó phát ra một tiếng hét thảm, luồng kim quang kia hóa thành vạn cây kim vàng, đâm về phía Văn Đạo Nhân.

"Hủy Kim Liên Đài của ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết dưới tòa sen này!" Tiếp Dẫn đạo nhân giận dữ nói, giữa lông mày sát khí cuồn cuộn như thủy triều.

Bây giờ y không còn giữ được phong độ, trong lòng chỉ có ngọn lửa giận vô tận, muốn đốt Văn Đạo Nhân thành tro bụi.

Cửu phẩm Kim Liên Đài uy lực đã không còn như trước, nhưng đối phó với Văn Đạo Nhân thì vẫn dư sức.

Mắt thấy Văn Đạo Nhân sắp chết dưới Cửu phẩm Kim Liên Đài, đột nhiên, lại thấy nửa bầu trời biến thành màu đỏ như máu, lửa bốc ngút trời.

Ngay sau đó, một đóa sen đỏ nở rộ trong lửa cháy, bay về phía này, ánh sáng đỏ chiếu lên Cửu phẩm Kim Liên Đài, Kim Liên Đài trong nháy mắt biến thành màu đỏ rực, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bốc cháy.

Cửu phẩm Kim Liên Đài!

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Chương 182

Pháp lực của hai bên cao thấp lập tức rõ ràng, chỉ một thoáng sau, đã thấy Kim Liên Đài bắt đầu cháy lên một đốm lửa.

Sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân trầm xuống, vội vàng thu lại Cửu phẩm Kim Liên Đài, nếu bị đốt thành tro bụi, thì một thân đạo hạnh của y thật sự hủy trong sớm tối.

Sau khi Cửu phẩm Kim Liên Đài bị thu đi, Văn Đạo Nhân lập tức cảm thấy áp lực giảm bớt, nhanh chóng hóa thành con muỗi, bay lên cánh hoa của Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bay đi, Tiếp Dẫn đạo nhân chỉ có thể đứng nhìn mà than thở, sau đó hạ xuống mặt đất.

Vợ chồng Lý Tĩnh vội vàng tiến lên đón, trong lòng áy náy không thôi, nếu không phải vì cứu Na Tra, sẽ không xảy ra chuyện này.

"Đại tiên..." Lý Tĩnh mở lời.

Tiếp Dẫn đạo nhân thấy sự đã đến nước này, dù có tức giận thế nào cũng vô ích, không bằng cứ theo kế hoạch ban đầu mà hành động.

"Không sao, chỉ cần Na Tra có thể sống lại, Thập nhị phẩm Kim Liên Đài bị hủy, cũng không đáng kể!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ.

Làm như vậy, ngược lại khiến vợ chồng Lý Tĩnh trong lòng càng thêm áy náy.

Đột nhiên, trong đầu Lý Tĩnh lóe lên một ý nghĩ, nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Đại sư, ngài cứu Na Tra một mạng, lại còn bị hủy hoại chí bảo, tôi nguyện ở Trần Đường Quan xây miếu tạc tượng cho ngài, hoằng dương công đức của ngài!" Tiếp Dẫn đạo nhân lần này đến

Trần Đường Quan, có một mục đích quan trọng, đó là truyền đạo, nghe Lý Tĩnh nói vậy, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Sau đó, Tiếp Dẫn đạo nhân từ biệt vợ chồng Lý Tĩnh, rồi đi về phía Tây phương...

Thái Huyền Sơn.

Hồng Vân đạo nhân đưa Na Tra về Hạo Nhiên Điện.

"Bái kiến Thái Huyền Thánh Nhân!" Na Tra cung kính nói, vẻ mặt vô cùng kính cẩn.

Tô Mặc giơ tay lên nói: "Lần này xuống nhân gian, ngươi đã tu thành liên hoa kim thân, sau này hãy ở trên núi chuyên tâm tu luyện, ngày sau bản tôn có việc quan trọng giao phó." Na Tra gật đầu nói: "Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!" Đột nhiên, Tây Vương Mẫu đứng ra nói: "Thái Huyền Thánh Nhân, xin hãy ban cho Na Tra một môn công pháp!" Mặc dù hai người đã thành đạo lữ, nhưng Tây Vương Mẫu biết giữa mình và Tô Mặc có một khoảng cách không thể vượt qua, vì vậy lúc nói chuyện, bây giờ cũng đặc biệt khách sáo.

Tô Mặc mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, ta để Na Tra tự mình lựa chọn vậy." Bởi vì công pháp mà hắn thu thập được bây giờ, thực sự nhiều như lông trâu.

Gói quà lớn hàng tuần, hàng tháng, hàng năm, rút đến mức Tô Mặc mỏi cả tay.

Ngay sau đó, liền thấy trên không trung xuất hiện một cái la bàn vàng óng, xoay tròn với tốc độ cao, trên đó xuất hiện những dòng chữ dày đặc, mỗi dòng chữ ghi lại một môn công pháp.

Tây Vương Mẫu và Hồng Vân đạo nhân tu đạo nhiều năm, cũng kiến thức rộng rãi, nhưng khi nhìn thấy công pháp trên la bàn, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

Công pháp ghi trên la bàn, mỗi một công pháp đều vô cùng lợi hại, bao la vạn tượng, không gì không có.

Công pháp của Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Đạo Giáo... gần như đều có ở trong đó, giống như một kho tàng công pháp khổng lồ.

Na Tra nhìn công pháp trên la bàn, càng kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm, nửa ngày không nói nên lời.

"Na Tra, thích công pháp nào, đều có thể tự mình lựa chọn!" Tô Mặc mỉm cười nói.

Dù sao những công pháp này đối với hắn cũng không có nhiều tác dụng, bây giờ hắn đã dung hợp thông thạo công pháp của các nhà, tự thành một trường phái.

Na Tra phản ứng lại, lập tức cung kính nói: "Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân!" Tuy nhiên, nửa ngày trôi qua, Na Tra vẫn chưa chọn được công pháp để học.

Chỉ riêng việc nhìn qua một lượt công pháp trên la bàn đã khiến người ta hoa mắt chóng mặt, đầu óc quay cuồng.

Tô Mặc cũng không vội, một lúc sau, ánh mắt của Na Tra cuối cùng cũng thu lại.

"Thái Huyền Thánh Nhân, con chọn công pháp Ba đầu tám cánh tay!" Na Tra nghiêm túc nói.

Tô Mặc mỉm cười, danh hiệu Tám tay Na Tra quả nhiên danh xứng với thực, liền vui vẻ đồng ý.

"Na Tra, đợi ngươi luyện thành Ba đầu tám cánh tay, bản tôn có mấy món pháp khí lợi hại tặng cho ngươi!" Tô Mặc nói.

Na Tra lập tức lạy tạ: "Tạ Thái Huyền Thánh Nhân, đệ tử xin cáo lui!" Ngay sau đó, Tây Vương Mẫu liền đưa Na Tra rời đi...

Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân ngồi xếp bằng.

Kim Liên Đài bị Văn Đạo Nhân nuốt mất ba phẩm nguyên lực, chỉ còn lại chín phẩm, tuy nghe chỉ kém ba phẩm, nhưng uy lực đã không còn như trước.

"Sư huynh, hay là đem Cửu phẩm Kim Liên Đài gửi đến Thái Huyền Sơn, để Thái Huyền Thánh Nhân sửa chữa, dù sao cũng là vì cứu đệ tử dưới trướng ngài ấy." Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Tiếp Dẫn đạo nhân tiếp lời: "Không được, Liên Đài là trấn giáo chi bảo của Tây Phương Giáo ta, sao có thể dễ dàng gửi đến Thái Huyền Sơn.

Thái độ của Thái Huyền Thánh Nhân rất vi diệu, cứ quan sát tình hình, tạm thời cứ để ở Bồ Đề Điện vậy." Chuẩn Đề đạo nhân cũng thấy có lý, liền đồng ý với ý kiến của Tiếp Dẫn đạo nhân.

"Sư đệ, A Tu La Giáo hủy Thập nhị phẩm Kim Liên Đài của ta, cục tức này ta không thể nuốt trôi, nhất định phải cho Minh Hà Lão Tổ biết sự lợi hại của ta." Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Vừa nghĩ đến Thập nhị phẩm Kim Liên Đài bị hủy, trong lòng y phẫn nộ không nguôi, nhất định phải trút ra một hơi tức.

Chuẩn Đề đạo nhân không nhanh không chậm nói: "Sư huynh tạm nguôi giận, bây giờ Phong Thần kiếp đã mở ra, mọi việc biến hóa khôn lường, không bằng chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến." "Minh Hà Lão Tổ chắc chắn không cam tâm mãi mãi ở lại Huyết Hải, muốn ra khỏi Huyết Hải, xưng hùng thiên hạ, tất nhiên sẽ bị Tam giáo vây quét, chúng ta ngồi thu ngư ông đắc lợi là được." Thế lực của Tây Phương Giáo hiện tại còn yếu, Thập nhị phẩm Kim Liên Đài bị tổn hại, tuyên chiến với A Tu La Giáo không phải là một lựa chọn sáng

suốt.

Chương 183

Tiếp Dẫn đạo nhân nhíu mày nói: "Sư đệ nói rất phải, nhưng trong lòng ta đã có kế hoạch, sẽ có một ngày, ta sẽ phái một người đến Huyết Hải, độ hóa A Tu La Giáo, để Minh Hà Lão Tổ không còn Huyết Hải, biến thành thiên hạ của Tây Phương Giáo ta." Chuẩn Đề đạo nhân gật đầu.

Hai người tuy đều là người tu đạo, nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân lại căm ghét cái ác như kẻ thù.

Dĩ bất biến ứng vạn biến!

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo quyết định nhẫn một thời gió yên biển lặng, chờ thời cơ hành động...

Trong nháy mắt, lại năm năm trôi qua.

Nhân gian, Triều Ca thành.

Trụ Vương đang ở trong cung cùng Hiên Viên Tam Yêu uống rượu mua vui, đột nhiên, Hiên Viên Tam Yêu cảm nhận được một luồng yêu khí mạnh mẽ ập đến.

Ba người ngẩng đầu nhìn về phía Trụ Vương, kinh ngạc phát hiện luồng yêu khí đó lại phát ra từ trên người Trụ Vương.

Lúc này, Trụ Vương đã say, nằm ngủ trên long ỷ.

Nữ Oa Nương Nương bảo hộ đến trong cung hầu hạ Trụ Vương, nhưng không hề nói cho Hiên Viên Tam Yêu biết thân phận thật sự của Trụ Vương.

"Tỷ tỷ, tại sao trên người Đại vương lại có yêu khí nặng như vậy?

Thân là yêu thần trăm trận, cũng không có tu vi như vậy!" Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh hỏi.

Đát Kỷ cũng tò mò nhìn về phía Trụ Vương, trong lòng trăm mối không giải được, nào biết người mấy năm sau chính là Yêu Đế Đế Tuấn lừng lẫy.

Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh cũng nói: "Ta thấy lai lịch của Đại vương không đơn giản, có lẽ là Thánh nhân của Yêu tộc chúng ta!" Đát Kỷ suy nghĩ một lát, lại nói: "Quốc sư thần thông quảng đại, có lẽ có thể nhìn ra manh mối, không bằng chúng ta đi tìm quốc sư vậy!" Đúng lúc này, mắt của Trụ Vương mở ra.

Thực ra vừa rồi hắn cố ý, Hiên Viên Tam Yêu cấu kết với quốc sư Thân Công Báo, trong cung ngoài cung làm không ít chuyện xấu.

Trụ Vương không quan tâm chết bao nhiêu người, chỉ muốn cho Hiên Viên Tam Yêu một lời cảnh cáo, thiên hạ này là của hắn, không ai có thể qua mặt được.

"Đát Kỷ, cho người mời Thân Công Báo vào cung, cô vương có việc quan trọng giao cho hắn." Trụ Vương nói.

Trên mặt Minh Hà Lão Tổ cũng lộ ra một nụ cười mỉa mai, bao nhiêu năm qua nhất trực bị mấy đệ tử Thánh nhân của Hồng Quân Lão Tổ khi dễ, trong lòng sớm đã không thoải mái.

Trên đại điện, yêu khí tràn ngập, ánh mắt Trụ Vương âm u nhìn Hiên Viên Tam Yêu, như một tảng đá lớn đè lên người ba người.

Đát Kỷ rùng mình một cái, gật đầu nói: "Vâng, Đại vương!" Trụ Vương ngẩng đầu nhìn về phía trước, giữa lông mày sát khí, cuồn cuộn như thủy triều.

Bởi vì một người, người đó ở xa tận Tây Kỳ, đang thao túng Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo sư xuất đồng môn, để Thân Công Báo nhân danh Nguyên Thủy Thiên Tôn mời Khương Tử Nha đến Triều Ca thành, là chuyện thuận lý thành chương.

Tàn hồn của Ma Tổ La Hầu!

Có lẽ sẽ trở thành một trong những trợ lực lớn nhất để chấn hưng Yêu tộc, dù sao cũng có chung kẻ thù, Hồng Quân Lão Tổ.

Mấy ngày nay, Trụ Vương đã điều tra rõ ràng.

Cuộc chiến Vu Yêu năm đó, chính là Hồng Quân Lão Tổ đứng sau thao túng...

Quốc sư phủ.

Một bóng người nhanh như chớp, thần không biết quỷ không hay tiến vào thư phòng của Thân Công Báo.

Trong thư phòng, Thân Công Báo vẻ mặt âm trầm, một tay nhẹ nhàng mân mê bộ râu chữ bát, dường như đang suy nghĩ chuyện quan trọng, trong mắt hai luồng tinh quang sắc như lưỡi dao, phong mang hiển lộ.

Ngay sau đó, bóng người đó hạ xuống trước mặt Thân Công Báo.

"Đạo hữu dạo này khỏe không?" Thân Công Báo ngẩng đầu nhìn người trước mắt, sắc mặt đột biến, vội vàng cung kính nói: "Công Minh đạo hữu, không biết vì sao đột nhiên đến thăm Quốc sư phủ?

Đạo hữu nếu có việc quan trọng cần thương lượng, cứ việc cho người báo Thân Công Báo đến La Phù Động là được." Người này không phải ai khác, chính là Triệu Công Minh đang tu hành ở La Phù Động, núi Nga Mi, một cao thủ nổi tiếng của Tiệt Giáo.

Triệu Công Minh lạnh lùng cười nói: "Quốc sư công vụ bận rộn, Công Minh nào dám làm phiền quốc sư, lần này đến là phụng mệnh

giáo chủ, bảo ngươi ở nhân tộc bớt làm chuyện ác, để tránh rước họa sát thân." Thân Công Báo khẽ gật đầu, trong lòng lại nghĩ: "Quả nhiên là kẻ nhát gan như vậy, một con chó của Thái Huyền Sơn!" Hắn biết Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Huyền Thánh Nhân xưa nay giao hảo, bây giờ hắn ở nhân gian ra sức phá hoại khí vận của Nhân tộc, Thông Thiên Giáo Chủ nhất định lo lắng chọc giận Thái Huyền Thánh Nhân, nên mới hạ lệnh này.

"Lời ta muốn nói đã hết, xin cáo từ!" Triệu Công Minh nói, rồi biến mất trong phòng.

"Cứ nhẫn nhịn như vậy, ngày nào mới có thể thành đại đạo, thật là trò cười!" Thân Công Báo gằn giọng.

Một lát sau, liền thấy một luồng hắc khí bay vào phòng, sau đó hóa thành hình người, mặc áo bào đen hạ xuống đất.

Vừa nhìn thấy người này, vẻ mặt Thân Công Báo còn cung kính hơn cả khi gặp Triệu Công Minh.

"Ma sứ, không biết Lão tổ có gì phân phó?" Thân Công Báo cung kính hỏi.

Giọng của người áo đen lạnh như dao: "Lão tổ bảo ngươi mau tìm cách trừ khử Tây Bá Hầu Cơ Xương, gây ra đại loạn thiên hạ!" Thân Công Báo nhíu chặt mày, vội nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh, nhất định sẽ mau chóng giết chết Tây Bá Hầu Cơ Xương." Thực ra Thân Công Báo cũng muốn trừ khử Tây Bá Hầu Cơ Xương, nhưng đang đợi Khương Tử Nha đến Triều Ca thành để diệt cỏ tận gốc.

Người áo đen tiếp tục: "Cánh hoa Nghiệp Hỏa Hồng Liên mà Lão tổ tặng ngươi, có thể dùng để phòng thân, cũng có thể truyền tin tức." Lời vừa dứt, từ trong lòng lấy ra một cánh sen màu đỏ như máu, đặt vào lòng bàn tay Thân Công Báo.

Thân Công Báo biết sự lợi hại của Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, vô cùng vui mừng nói: "Đa tạ Lão tổ coi trọng Thân Công Báo, ta nhất định sẽ cúc cung tận tụy..." Trong lúc Thân Công Báo đang biểu lộ lòng trung thành, người áo đen đã biến mất không thấy.

Chương 184

Hắn ngắm nghía cánh hoa Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong lòng bàn tay, rồi thu lại.

Đại Thương tất vong!

Hắn ở nhân gian làm nhiều việc ác, một khi Trụ Vương bại vong, hắn sẽ thất thế, trở thành chó rơi xuống nước.

Cho nên, Thân Công Báo quyết định trong lúc còn có giá trị lợi dụng, phải tìm thêm cho mình một con đường sống.

Hắn đã ngầm đầu quân cho A Tu La, trở thành một quân cờ của Minh Hà Lão Tổ ở nhân gian.

Đương nhiên, A Tu La Giáo không phải là thế lực đầu tiên hắn đầu quân, cũng không phải là cuối cùng.

Sinh vào thời loạn, là một quân cờ trên bàn cờ Phong Thần, không thể trở thành người chơi cờ, nhưng phải trở thành quân cờ lợi hại nhất...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Một nữ tử trẻ tuổi dáng người thướt tha, đang nhìn về phía Tô Mặc, vì có Tây Vương Mẫu ở bên cạnh, nên không dám công khai thể hiện tấm chân tình của mình.

Chớp mắt đã hơn mười năm trôi qua, Dao Cơ công chúa ở Thái Huyền Sơn cũng đã hơn mười năm.

"Dao Cơ công chúa, ngươi đã quyết định về Thiên Đình rồi sao?" Tô Mặc nhẹ giọng hỏi.

Dao Cơ công chúa tưởng Tô Mặc không biết, mỗi ngày mình đều

lén lút quan sát hành tung của hắn.

Tô Mặc biết nàng xuất phát từ lòng ái mộ, không phải cố ý làm vậy, cũng không phải là một quân cờ trong tay Hạo Thiên.

Dao Cơ công chúa cúi đầu nói: "Thái Huyền Thánh Nhân, từ khi đến Thái Huyền Sơn, ta chưa từng về Thiên Đình." Thiên Đế Hạo Thiên từng đến Thái Huyền Sơn mấy lần, muốn đưa Dao Cơ công chúa về Thiên Đình, đều bị nàng lấy cớ tu đạo để khéo léo từ chối.

"Vậy cũng tốt!" Tô Mặc cười nói.

Dao Cơ công chúa trên mặt lộ ra một tia giận dỗi, vốn nghĩ Tô Mặc sẽ nể mặt Hạo Thiên mà giữ mình lại, như vậy nàng có thể thuận lý thành chương ở bên cạnh Tô Mặc.

"Vậy ta xin cáo từ trước!" Dao Cơ công chúa vẻ mặt không vui nói, quay người đi ra ngoài, trong lòng oán niệm nảy sinh.

Tô Mặc nhìn bóng lưng của Dao Cơ công chúa, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, rồi thu lại ánh mắt.

Tất cả đều là mệnh số, không thể thay đổi...

Thiên Đình.

Thiên Đế Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn Thái Bạch Kim Tinh đối diện, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Thái Bạch Kim Tinh tay cầm một quân cờ trắng, sắc mặt có chút ngưng trọng, quân cờ trong tay không biết nên đặt ở đâu, dường như đang suy tư.

Hạo Thiên cũng không vội, ánh mắt lại đặt lên bàn cờ, thế cục của hai bên bây giờ đang cân bằng.

"Thái Bạch, kết cục cuối cùng của Phong Thần kiếp sẽ như thế nào?" Hạo Thiên thuận miệng hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh lão mưu thâm toán, cười nói: "Phong Thần kiếp vừa mới bắt đầu, đại thế chưa định, nhưng lão hủ có thể chắc chắn, chỉ cần Thiên Đình không hành động thiếu suy nghĩ, người chiến thắng cuối cùng nhất định sẽ có một vị trí của chúng ta." Lời vừa dứt, một quân cờ hạ xuống bàn cờ, chặn đường lui của Hạo Thiên.

Con đường Phong Thần, một khi đã bắt đầu, liền không thể quay đầu!

Hạo Thiên mỉm cười, trong nháy mắt hiểu ra ý của Thái Bạch Kim Tinh, quân cờ đen trong tay hạ xuống, không chút do dự tiến về phía trước.

Một tuần trà trôi qua, trên bàn cờ đã dày đặc quân cờ đen trắng, nhưng hai người vẫn chưa phân thắng bại.

Thái Bạch Kim Tinh chủ thủ, Hạo Thiên chủ công!

Một lòng muốn đột phá vòng vây, giết ra một con đường máu, nhưng lần này đến lần khác đều bị quân cờ trắng của Thái Bạch Kim Tinh vây khốn.

Bàn cờ như thiên hạ!

Phong Thần kiếp còn hung hiểm hơn bàn cờ này gấp ngàn vạn lần, muốn đứng ở thế bất bại đã khó, muốn nắm chắc phần thắng, càng khó hơn gấp bội.

"Thiên Đế, quốc sư của Trụ Vương là Thân Công Báo, có lẽ có thể trở thành một quân cờ của chúng ta, để chúng ta sử dụng!" "Hắn hiện tại vị cao quyền trọng, được tàn hồn của Đế Tuấn tin tưởng sâu sắc, nếu trở thành quân cờ của chúng ta, liền giống như cắm một con dao vô hình vào ngực Trụ Vương!" Thái Bạch Kim Tinh từng chữ một nói, nhìn về phía Hạo Thiên, chờ đợi câu trả lời của y.

Hạo Thiên không nói gì, ánh mắt của y đột nhiên rơi xuống nơi không xa, trên mặt tươi cười rạng rỡ.

"Không cần, trong tay bản thiên đế đã có một quân cờ!" Ngay sau đó, liền thấy Dao Cơ công chúa từ cổng hoa viên chạy vào, một thân váy màu hồng nhạt, mày mắt thanh tú, nụ cười dịu dàng.

Trong khoảnh khắc, cả vườn hoa đều lu mờ...

Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn Dao Cơ công chúa, cười nói: "Ta còn tưởng em ở Thái Huyền Sơn không muốn về nữa chứ?

Sắp quên cả Thiên Đình rồi!" Gương mặt xinh đẹp của Dao Cơ công chúa ửng hồng, dường như bị người khác nhìn thấu tâm tư.

"Đâu có, chẳng phải em đang ở Thái Huyền Sơn chuyên tâm tu luyện pháp thuật sao!" Dao Cơ công chúa nũng nịu nói.

Thái Bạch Kim Tinh khẽ cúi người chào Hạo Thiên và Dao Cơ công chúa, rồi nói: "Lão thần xin cáo lui trước!" Hạo Thiên khẽ gật đầu, y và Dao Cơ công chúa đã lâu không gặp, cũng có nhiều chuyện muốn nói.

Sau khi Thái Bạch Kim Tinh rời đi, Hạo Thiên hỏi: "Nỡ rời khỏi Thái Huyền Thánh Nhân để về đây sao?" Vừa rồi có Thái Bạch Kim Tinh ở đây, y không tiện nói quá rõ ràng, để tránh làm Dao Cơ công chúa xấu hổ.

Chương 185

Trong lòng Dao Cơ công chúa một mảnh tủi thân, bị Hạo Thiên hỏi như vậy, trong lòng càng thêm khó chịu.

Ta lòng hướng trăng sáng, nào ngờ trăng sáng chiếu mương ngòi!

Ở Thái Huyền Sơn lâu như vậy, vốn tưởng Tô Mặc sẽ hiểu được tâm ý của mình, nhưng Tô Mặc một chút biểu hiện cũng không có.

Trong những ngày ở Thái Huyền Sơn, Tô Mặc rất ít khi đến thăm nàng, chỉ thỉnh thoảng cho Hồng Vân đạo nhân mang đến một ít linh đan diệu dược.

"Em thật sự đã động lòng với Tô Mặc rồi sao?" Hạo Thiên biết rõ mà vẫn cố hỏi, nhìn về phía Dao Cơ công chúa.

Dao Cơ công chúa không thừa nhận, cũng không phủ nhận, quay người đi đến trước bồn hoa, ngắt một đóa hoa tươi đẹp, rồi từng cánh hoa từ tay nàng bay lả tả.

Bàn cờ lớn Phong Thần kiếp, Hạo Thiên sớm đã nhìn rất rõ ràng, Thái Huyền Sơn mới là mấu chốt, Thái Huyền Thánh Nhân mới là người có thể chi phối kết cục thắng bại cuối cùng, vì vậy y một lòng muốn lôi kéo Thái Huyền Sơn.

Đây cũng là lý do tại sao Hạo Thiên để Dao Cơ công chúa ở lại Thái Huyền Sơn.

Tô Mặc tuy đã có đạo lữ, nhưng với Thánh nhân như vậy, có thêm vài đạo lữ cũng là chuyện bình thường.

Dao Cơ công chúa từ xuất thân đến dung mạo, không có điểm nào thua kém Tây Vương Mẫu, thậm chí còn có phần hơn.

"Thôi được rồi, ý của Thái Huyền Thánh Nhân thế nào?" Hạo

Thiên truy hỏi.

Dao Cơ công chúa giận dỗi nói: "Có thể có ý gì chứ, trong lòng ngài ấy vốn không có em." "Không sao, nếu em thật sự thích Thái Huyền Thánh Nhân, ta có thể tìm cách để em được toại nguyện!" Hạo Thiên tự tin nói.

Nếu Thiên Đình có thể liên hôn với Thái Huyền Sơn, lợi ích trong đó không cần phải nói, chắc chắn sẽ làm lớn mạnh thanh thế của Thiên Đình.

Dao Cơ công chúa quay người hỏi: "Lời này là thật sao?" Dù cho Tô Mặc không có ý với mình, nàng cũng không muốn từ bỏ, một lòng đã thầm trao.

"Mấy ngày này em cứ ở lại Thiên Đình, ta tự có sắp xếp!" Hạo Thiên nói.

Dao Cơ công chúa gật đầu, rồi quay người rời đi.

Ngay sau đó, Hạo Thiên triệu kiến Cự Linh Thần, dặn dò một phen, Cự Linh Thần lĩnh hội, liền đi xuống nhân gian...

Nhân gian, nhà họ Dương.

Dương Thiên Hữu ngẩng đầu nhìn lên trời, vẻ mặt suy tư, bên cạnh đứng một cô bé gái xinh xắn đáng yêu.

"Dương lang, trời sắp mưa rồi, mau vào nhà đi!" Thải Vân nói, cúi người bế cô bé gái lên, đi vào trong nhà.

Từ khi hạ phàm, gả cho Dương Thiên Hữu, cuộc sống tuy không thoải mái như ở Thiên Đình, nhưng cũng rất thú vị, sau này lại sinh thêm một cô con gái nhỏ.

Dương Thiên Hữu đáp một tiếng, rồi quay người vào nhà.

Đúng lúc này, trên không trung lóe lên một vệt kim quang, ngay sau

đó, liền thấy trên mây đứng một đám người, người dẫn đầu tay cầm búa lớn, tướng mạo uy nghiêm, trên mặt lộ ra sát khí lạnh lùng.

Ngay sau đó, người dẫn đầu lớn tiếng nói: "Thải Vân tiên tử còn không ra gặp mặt?" Oa!

Cô bé gái bị tiếng hét như sấm sét làm cho khóc ré lên.

Thải Vân tiên tử ôm con, đi ra ngoài phòng, vừa nhìn thấy Cự Linh Thần, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng, theo bản năng lùi lại hai bước.

Dương Thiên Hữu che chắn trước mặt vợ con, nhìn Cự Linh Thần hỏi: "Là ai?

Đến nhà ta có việc gì?" Cự Linh Thần giận dữ nói: "Ta là Cự Linh Thần dưới trướng Thiên Đế, phụng mệnh bắt giữ Thải Vân tiên tử hạ phàm!" Sắc mặt Thải Vân tiên tử biến đổi, tưởng rằng Thiên Đình đã lâu không tìm đến gây phiền phức, chuyện này đã qua rồi.

Bây giờ, nàng không cầu đắc đạo, chỉ mong hạnh phúc trần thế, chờ con trai Dương Tiễn xuống núi, cả nhà đoàn tụ.

"Cự Linh Thần, xin hãy về chuyển lời với Thiên Đế, Thải Vân bây giờ đã là người phàm tục, e rằng không thể về Thiên Đình." Thải Vân tiên tử nói, rồi quỳ xuống đất cầu xin.

Cự Linh Thần không chút lưu tình nói: "Đây là mệnh lệnh của Thiên Đế, bất cứ ai cũng không được chống lại, nếu không muốn con gái ngươi chịu tội, thì ngoan ngoãn theo ta về Thiên Đình." Hạo Thiên đã hạ lệnh, dù thế nào cũng phải đưa Thải Vân tiên tử về Thiên Đình, Cự Linh Thần tự nhiên không dám chậm trễ.

"Có ta ở đây, đừng hòng mang vợ ta đi!" Dương Thiên Hữu giận dữ nói, chộp lấy cái cuốc ở cửa, định liều mạng với Cự Linh Thần.

Ngay sau đó, chỉ thấy chiếc búa lớn trong tay Cự Linh Thần chém

xuống Dương Thiên Hữu, một màn mưa máu tung tóe, Dương Thiên Hữu bị chém thành hai nửa.

"Dương lang, Dương lang..." Thải Vân tiên tử gào khóc thảm thiết, cô bé gái cũng theo đó mà khóc lớn...

Tây Phương Giáo.

Dưới cây Bồ Đề, Tiếp Dẫn đạo nhân đột nhiên đứng dậy: "Không ổn, Kim Đồng có nạn!" Ngay sau đó, y biến mất tại chỗ.

Một lúc sau, Tiếp Dẫn đạo nhân mang theo tàn hồn của Kim Đồng trở về dưới cây Bồ Đề, trên mặt lộ vẻ tiếc nuối.

"Kiếp số, đều là kiếp số cả!" Tiếp Dẫn đạo nhân thở dài, rồi thả tàn hồn của Kim Đồng ra.

Đúng lúc này, một con ve sầu vàng từ trên cây rơi xuống, tàn hồn của Kim Đồng tiến vào cơ thể con ve sầu.

"Hạo Thiên, ngươi giết đệ tử Tây Phương Giáo của ta, tất có một ngày, ta sẽ khiến Thiên Đình không được yên ổn!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Nhìn con ve sầu vàng trên đất, giọng điệu bình tĩnh nói: "Bây giờ ngươi là Kim Thiền, Kim Thiền Tử, sau này cứ ở lại dưới cây Bồ Đề, nghe ta giảng kinh pháp là được." Kim Thiền Tử dường như nghe hiểu lời của Tiếp Dẫn đạo nhân, liên tục gật đầu, đậu trên một chiếc lá của cây Bồ Đề...

Chương 186

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

"Hồng Vân, bây giờ lập tức đến nhà họ Dương, Kim Đồng đã về Tây Phương Giáo, cơ duyên của nó là ở ngàn năm sau." "Thải Vân tiên tử sắp bị Cự Linh Thần đưa về Thiên Đình, còn lại một cô bé gái bơ vơ, ngươi hãy đưa nó về Thái Huyền Sơn!" Tô Mặc từng chữ một nói, Hồng Vân đạo nhân cung kính gật đầu, rồi rời khỏi Hạo Nhiên Điện.

"Dương Tiễn, mệnh trung có kiếp này, không thể tránh được!" Tô Mặc tự lẩm bẩm, hai mắt nhắm chặt...

Nhân gian, nhà họ Dương.

"Cự Linh Thần, ngươi giết chồng ta, ta dù chết trong tay ngươi, cũng sẽ không theo ngươi về Thiên Đình!" Thải Vân tiên tử quyết liệt nói, trên mặt sát khí đằng đằng.

Ngay sau đó, liền thấy trên hai tay nàng xuất hiện hai chiếc vòng tay được chế tác tinh xảo, trên đó có những đám mây trôi nổi, sống động như thật, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra.

Trên không trung, mây đen che kín bầu trời, trời đất chìm trong bóng tối, như thể tận thế giáng lâm...

Một đám thiên binh thiên tướng vẻ mặt ung dung.

Thải Vân tiên tử ở Thiên Đình vốn không phải là thần tiên gì ghê gớm, chỉ là thị nữ của Dao Cơ công chúa mà thôi, tay cầm Thải Vân Hoàn, cũng không đáng sợ.

"Dám chống lại ý chỉ của Thiên Đế, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Cự Linh Thần giận dữ nói.

Ngay sau đó, liền thấy một vệt sáng từ chiếc búa xé toạc không trung, xé rách mây đen, vệt sáng hạ xuống.

"Đừng!" Thải Vân tiên tử hét lớn, Thải Vân Hoàn trong tay bay về phía trước.

Keng một tiếng!

Thải Vân Hoàn trong nháy mắt bị đánh bay, mắt thấy vệt sáng từ chiếc búa sắp chém cô bé gái thành hai nửa, vô cùng nguy hiểm.

Thải Vân tiên tử muốn cứu, nhưng không kịp.

Đột nhiên, một vệt sáng đỏ hạ xuống trên đỉnh đầu cô bé gái, vệt sáng từ chiếc búa trong nháy mắt bị vệt sáng đỏ nuốt chửng.

Sau đó, liền thấy một đạo nhân mặc đạo bào, hiền từ hạ xuống mặt đất.

"Đại sư!" Thải Vân tiên tử nhận ra Hồng Vân đạo nhân, vội vàng đi tới.

Hồng Vân đạo nhân cười nói: "Thải Vân tiên tử, không ngờ chúng ta lại gặp nhau!" Lúc này, Cự Linh Thần giận dữ nói: "Yêu nghiệt phương nào?

Dám cản trở Thiên Đình bắt người!" Hồng Vân đạo nhân ngẩng đầu chậm rãi nói: "Hồng Vân đạo nhân của Thái Huyền Sơn!" Lập tức, sắc mặt Cự Linh Thần đột biến, khẽ cúi người chào Hồng Vân đạo nhân, trên mặt gượng ra một nụ cười xấu hổ.

Ba chữ Thái Huyền Sơn, đủ để hắn phải thần phục!

"Cự Linh Thần, bản tọa biết ngươi phụng mệnh Thiên Đế đến bắt người, Thải Vân tiên tử là người của Thiên Đình, cứ việc mang đi.

Nhưng cô bé này là người của Nhân tộc, không liên quan đến Thiên Đình, không thể theo ngươi về." Hồng Vân đạo nhân nói, giọng

điệu bình tĩnh như nước, nhưng lại ẩn chứa uy áp ngút trời.

Cự Linh Thần cũng không ngốc, biết cứ giằng co thế này cũng không có lợi, Hồng Vân đạo nhân đã là tu vi Chuẩn Thánh, muốn đánh bại hắn không tốn chút sức lực.

"Vậy cũng tốt!" Cự Linh Thần nói.

Thải Vân tiên tử lạy rạp xuống đất, tiếp tục nói: "Đa tạ!

Xin Hồng Vân đạo trưởng thay ta chăm sóc tốt cho Thiền nhi, sau này cũng đưa nó về Thái Huyền Sơn, cùng ca ca tu hành!" Sự đã đến nước này!

Nàng cũng biết Thái Huyền Sơn sẽ không vì mình mà trở mặt với Thiên Đình, Thái Huyền Sơn có thể thu nhận hai anh em họ Dương đã là nhân nghĩa tận cùng.

"Mẹ, mẹ..." Cô bé gái khóc gọi, nghe mà Thải Vân tiên tử nước mắt như suối tuôn.

"Cáo từ, Hồng Vân đại tiên!" Cự Linh Thần khẽ chắp tay, liền lệnh cho thiên binh thiên tướng áp giải Thải Vân tiên tử rời đi.

Ngay sau đó, Hồng Vân đạo nhân cũng đưa cô bé gái về Thái Huyền Sơn, thu làm đồ đệ, ở Thái Huyền Sơn chuyên tâm tu luyện...

Oa Hoàng Cung.

Từ sau khi Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vẫn lạc, Nữ Oa đã trở thành đại thần thông duy nhất còn sót lại của Yêu tộc!

Nhưng Nữ Oa tính tình hiền hòa, sâu sắc biết rằng Yêu tộc suy bại là do sát khí trong lòng Yêu tộc quá nặng, dã tâm quá lớn, vì vậy từ khi thống lĩnh Yêu tộc, bà vẫn luôn nghiêm khắc kiềm chế hành vi của Yêu tộc.

Một ngày nọ, bà lại ở Oa Hoàng Cung giảng pháp cho chúng yêu,

muốn tiêu trừ sát khí trên người họ.

Sau khi tàn hồn của Đế Tuấn chuyển thế thành Trụ Vương, yêu khí lan tràn khắp trời đất, Yêu tộc lại rục rịch.

Nhưng Nữ Oa biết đây không phải là cơ hội để Yêu tộc quật khởi, mà chỉ khiến Yêu tộc rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

"Thiên địa đại đạo, mỗi người một đạo!

"Đạo thống ba ngàn, đều ở trong tâm!

"Thuận thiên mà làm, có thể được vĩnh xương!

"Nghịch thiên mà hành, liền đọa địa ngục!".

Chương 187

.....

Một lúc sau, trên đại điện truyền đến một trận cười lớn.

Sắc mặt Nữ Oa hơi biến đổi, nhưng trong lòng vẫn bình tĩnh.

Giọng nói này bà không thể quen thuộc hơn, chính là giọng của Đế Tuấn.

Ngay sau đó, mọi người liền thấy một hình người xuất hiện trên không trung, yêu khí ngút trời hạ xuống.

"Yêu Hoàng, Yêu Hoàng của chúng ta đã trở về!" "Hình như là Yêu Hoàng Đế Tuấn, ngài ấy vẫn chưa vẫn lạc, thật tốt quá!" "Yêu tộc chúng ta có cơ hội đông sơn tái khởi rồi!". .....

Một đám người của Yêu tộc, đồng thanh reo hò.

Nữ Oa ung dung nói: "Oa Hoàng Cung của ta, cũng là nơi ngươi có thể tùy tiện xông vào sao?

Còn không mau lui ra!" Cuộc chiến Vu Yêu, Yêu tộc nguyên khí đại thương, bây giờ cũng chỉ mới hồi phục được một phần rất nhỏ.

Bà không thể để Yêu tộc đi lại con đường sai lầm, hoàn toàn vẫn lạc trên đại địa Hồng Hoang.

Tàn hồn của Đế Tuấn cười lớn nói: "Ha ha ha, Oa Hoàng Cung là thánh địa của Yêu tộc, ta thân là Yêu Hoàng, sao lại không thể đến Oa Hoàng Cung?" "Sẽ có một ngày, thiên hạ đều là của Yêu tộc ta, đừng nói là Oa Hoàng Cung, Lăng Tiêu Điện và Tử Tiêu Cung, bản hoàng cũng sẽ đến!" Ngay sau đó, chúng yêu lại phát ra một tiếng reo hò.

Tay trái Nữ Oa khẽ nhấc lên, một vệt kim quang bay về phía

trước, liền đánh tan tàn hồn của Đế Tuấn trên không trung.

"Chúng yêu nghe lệnh, không có lệnh của bản tọa, nếu có kẻ nào dám đến nhân gian tương trợ Đế Tuấn, gây ra họa diệt tộc cho Yêu tộc, bản tọa tuyệt không khoan thứ!" Nữ Oa lạnh lùng nói, hai luồng ánh mắt sắc như lưỡi dao chiếu lên người chúng yêu, mặt lạnh như sương.

Chúng yêu bị thực lực của Nữ Oa áp chế, đều đồng thanh vâng dạ.

"Tất cả lui ra đi!" Nữ Oa nói.

Ngay sau đó, Nữ Oa liền bố trí một kết giới mạnh mẽ vô cùng xung quanh Oa Hoàng Cung, để phòng có người trong Yêu tộc làm loạn...

Nhân gian, Triều Ca thành.

Trụ Vương tức giận không thể kiềm chế, vừa rồi hắn vốn tưởng Nữ Oa sẽ nể tình cũ giữa hai người mà không ra tay với mình.

Không ngờ Nữ Oa lại trước mặt mọi người, đánh tan tàn hồn của hắn, một chút cũng không nể nang tình cảm giữa hai người.

"Đại vương nguôi giận, nguôi giận đi ạ!" Đát Kỷ dịu dàng nói, lại bị Trụ Vương đẩy ra.

"Hiên Viên Tam Yêu, ngươi tưởng bản hoàng không biết thân phận của các ngươi sao, các ngươi là do Nữ Oa phái đến giám thị bản hoàng!" Trụ Vương giận dữ nói.

Hiên Viên Tam Yêu vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Dưới sự chỉ điểm của Thân Công Báo, họ đã biết thân phận thật sự của Trụ Vương, là Yêu Hoàng Đế Tuấn tàn hồn chuyển thế, tàn hồn đã thức tỉnh, sắp dẫn dắt Yêu tộc tranh bá thiên hạ.

"Đại vương minh giám, minh giám ạ!

Chúng thần đối với Đại vương vẫn luôn trung thành tận tụy, tuyệt không có hai lòng!" Đát Kỷ nói.

Trụ Vương lạnh lùng nói: "Tốt nhất là như vậy, bản vương có một việc muốn giao cho các ngươi, nếu các ngươi làm tốt việc này, sau khi thành công, bản vương đảm bảo các ngươi sẽ đắc đạo thành tiên." Ngay sau đó, hừ lạnh một tiếng: "Nếu không, tất cả đều phải hình thần câu diệt, vĩnh sinh vĩnh thế không được đầu thai." Hiên Viên Tam Yêu đồng thanh nói: "Đại vương cứ việc phân phó, chúng thần nhất định sẽ dốc hết sức mình!" Thủ đoạn của Yêu Hoàng Đế Tuấn, họ đã từng nghe qua, không dám có chút lơ là.

"Chiêu Yêu Phiên!

Cô vương biết các ngươi cứ một khoảng thời gian sẽ đến Oa Hoàng Cung báo cáo tình hình trong cung cho Nữ Oa, hãy nhân cơ hội mang Chiêu Yêu Phiên về đây." Trụ Vương nghiêm nghị nói.

Ngay sau đó, hắn nói cho Đát Kỷ biết vị trí của Chiêu Yêu Phiên, lại nói chi tiết kế hoạch, nghe mà Đát Kỷ gật đầu lia lịa.

Nếu Chiêu Yêu Phiên trong tay, liền có thể triệu tập thiên hạ Yêu tộc, để mình sai khiến.

Khóe miệng Trụ Vương lộ ra một nụ cười tàn khốc, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Đêm tối mịt mùng, mấy vì sao lạnh lẽo lập lòe...

Dũ Lý.

Tây Bá Hầu Cơ Xương bị giam ở đây đã lâu, nếu không tinh thông thiên tượng, có thể suy đoán thời gian, thì sớm đã quên mất năm tháng.

Một chiếc chiếu cỏ, một cuộn chăn bông rách, một cái bát sứt mẻ, đó là toàn bộ gia sản của Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Vẻ mặt ông ta thản nhiên ngồi trên đất, nhìn mấy hòn đá trong cái bát thô, sau đó bưng bát lên, nhẹ nhàng lắc mấy cái.

Ngay sau đó, sắc mặt Tây Bá Hầu trắng bệch, lại lập tức dùng tay đậy bát lại, lắc mấy cái nữa.

Rất nhanh, ông ta bỏ tay ra, vừa nhìn thấy những hòn đá, sắc mặt trở nên càng khó coi hơn.

"Rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc là ai hại con ta?" Tây Bá Hầu tự lẩm bẩm, cơ mặt không ngừng run rẩy, hai mắt đẫm lệ.

Chương 188

“Ta đã dặn dò Bá Ấp Khảo không được đến, tại sao nó lại đến Triều Ca thành?

Trời muốn diệt Tây Kỳ ta sao!” Nói xong, nước mắt già tuôn rơi, không biết phải làm sao.

Ngay sau đó, ông ta ngẩng đầu nhìn về phía trước, hét lớn: “Ta muốn gặp Đại vương, ta muốn gặp Đại vương...” Tây Bá Hầu gào thét như điên, hai tay nắm chặt cánh cửa lao màu đen sẫm, điên cuồng lay động.

Hai tên ngục tốt vội vàng chạy tới.

Họ phụ trách canh giữ Tây Bá Hầu Cơ Xương đã lâu, chưa từng thấy tù nhân nào dễ quản lý hơn ông ta.

Mỗi ngày không nói quá ba câu!

Chưa bao giờ phàn nàn cuộc sống trong lao tù khổ cực, gần như coi nhà giam là nhà, cam chịu như thường.

Không ngờ đột nhiên lại như phát điên, hai tên ngục tốt cũng bị dọa không nhẹ.

Ngay lúc xông đến trước cửa lao, họ bị một đám hắc khí phía sau nuốt chửng, trong nháy mắt hai tên ngục tốt không còn xương cốt.

Tây Bá Hầu vừa nhìn thấy đám hắc khí, cũng bị dọa một phen, theo bản năng lùi lại.

Tuy nhiên, đám hắc khí đó nhanh như gió lao về phía trước, nhanh chóng bao trùm trên đỉnh đầu Tây Bá Hầu.

Ngay sau đó, ở giữa đám hắc khí xuất hiện một vòng xoáy khổng

lồ, Tây Bá Hầu chưa kịp mở miệng, đã bị vòng xoáy hút vào.

Một lát sau, đám hắc khí biến mất không dấu vết, dường như chưa từng xuất hiện...

Ngọc Hư Cung.

Quảng Thành Tử vẻ mặt hoảng hốt chạy từ ngoài điện vào, trên mặt lộ vẻ kinh hoảng.

Thân là một trong Thập nhị Kim tiên, xưa nay nổi tiếng là người già dặn chững chạc, bây giờ lại có bộ dạng thảm hại như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền biết đã xảy ra chuyện lớn.

"Sư phụ, Tây Bá Hầu mất tích!" Quảng Thành Tử nói, trán mồ hôi như mưa.

Tây Bá Hầu là một quân cờ vô cùng quan trọng trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã để Quảng Thành Tử ngầm bảo vệ Tây Bá Hầu.

Nhưng đến khi Quảng Thành Tử phát hiện, Tây Bá Hầu đã biến mất, không một chút manh mối.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi biến đổi, rồi chậm rãi nói: "Không sao, quân cờ Tây Bá Hầu này phế rồi, còn có Cơ Phát." Bàn cờ lớn Phong Thần kiếp, trong tay chỉ có một quân cờ đương nhiên là không đủ, phải có hậu thủ.

Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, Quảng Thành Tử mới thở phào một hơi.

"Tây Bá Hầu đột nhiên mất tích, thiên hạ sắp đại loạn rồi, bảo các đệ tử dưới trướng chuẩn bị sẵn sàng, đối phó với một trường hạo kiếp chưa từng có." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Mười hai Kim tiên dưới trướng đồng thanh đáp: "Vâng, sư phụ!"

Ngay sau đó, mười hai Kim tiên liền rời đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên bảo tọa, ngón tay khẽ bấm, giữa lông mày lộ ra một tia lo lắng...

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Tin tức Tây Bá Hầu mất tích trong ngục Dũ Lý cũng đã truyền về, Thông Thiên Giáo Chủ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Y ngẩng đầu nói: "Vô Đương Thánh Mẫu, lập tức truyền giáo lệnh của ta, Phong Thần chi chiến sắp bắt đầu, bất kỳ đệ tử Tiệt Giáo nào cũng không được tham gia vào cuộc tranh đấu giữa Thương và Chu!" "Phượng gáy Kỳ Sơn, Đại Chu hưng, đây là thiên số, không ai có thể thay đổi được!" Vô Đương Thánh Mẫu cung kính nói: "Đệ tử xin tuân theo pháp chỉ của giáo chủ, bây giờ sẽ đi truyền đạt pháp chỉ." "Tây Bá Hầu rốt cuộc đã đi đâu?" Thông Thiên Giáo Chủ tự lẩm bẩm.

Tây Bá Hầu Cơ Xương là một quân cờ quan trọng trên bàn cờ lớn Phong Thần kiếp, có thể chi phối đại thế thiên hạ.

Tây Bá Hầu một ngày chưa có chuyện gì, thì đại chiến Phong Thần sẽ một ngày chưa thật sự bắt đầu.

"Xem ra có người không thể chờ đợi được nữa muốn phát động đại chiến Phong Thần rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ thầm nghĩ.

Gió núi sắp đến, báo hiệu mưa giông đầy trời!

Một luồng sát khí ngút trời, lan tràn khắp trời đất! .....

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc đang tiếp kiến Thiên Đế Hạo Thiên.

Hạo Thiên đến Thái Huyền Sơn, chính là vì hôn sự của Tô Mặc và Dao Cơ công chúa.

“Thái Huyền Thánh Nhân, Dao Cơ đối với ngài là một tấm chân tình, chắc hẳn Thái Huyền Thánh Nhân cũng rõ.” Hạo Thiên thăm dò hỏi, quan sát sắc mặt của Tô Mặc.

Nhưng Tô Mặc vẫn một bộ dạng bất động như núi, từ trên mặt hắn không thể nhìn ra được nửa điểm tâm tư.

Hắn cũng không đáp lại lời của Hạo Thiên.

Nói trắng ra, Hạo Thiên chẳng phải là muốn dựa vào cây đại thụ Thái Huyền Sơn này sao, là muốn lợi dụng hắn.

Sắc mặt Hạo Thiên hơi biến đổi, thân là Thiên Đế, Dao Cơ lại là công chúa, đích thân đến cửa hỏi cưới, cũng đã cho Tô Mặc đủ mặt mũi.

Chương 189

Tuy nhiên, y giận mà không dám nói, Tô Mặc không đồng ý hôn sự này, y cũng không dám, cũng không muốn xé rách mặt với Thái Huyền Sơn.

Thế lực của Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Đạo Giáo!

Bất kể là bên nào cũng đều mạnh hơn Thiên Đình một bậc!

"Tây Bá Hầu Cơ Xương mất tích rồi!" Tô Mặc mỉm cười, nhìn về phía Hạo Thiên.

Lập tức, sắc mặt Hạo Thiên biến đổi, vội nói: "Thái Huyền Thánh Nhân, ta có việc quan trọng, xin cáo từ trước, ngày khác sẽ lại đến Thái Huyền Sơn bái kiến!" Đối với quân cờ Tây Bá Hầu Cơ Xương, lập trường của Hạo Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhất trí.

Tây Bá Hầu Cơ Xương mất tích, có khả năng sẽ khiến thế lực của Tây Kỳ tan rã.

Mặc dù ông ta ở Triều Ca thành, nhưng vẫn luôn ngầm thao túng cục thế của Tây Kỳ.

Nhìn khắp thiên hạ, người có thể so cao thấp với Trụ Vương, cũng chỉ có Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Nếu lòng người Tây Kỳ hoang mang, bị Trụ Vương nhân cơ hội thu phục, thì không biết Phong Thần kiếp sẽ đi về đâu.

Phong Thần kiếp không thể phát động, Tam giáo sẽ không tranh đấu lẫn nhau, Thiên Đình cũng không thể nhân cơ hội thao túng thế lực của Tam giáo.

Tô Mặc cười nói: "Thiên Đế đi thong thả!" "A Tu La Giáo đột nhiên ra tay, đúng là có chút bất ngờ!" Khóe miệng Tô Mặc nhếch lên

một nụ cười lạnh.

Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ có các thế lực đều động, Thái Huyền Sơn mới càng dễ dàng nắm giữ cục thế.

"Tây Vương Mẫu, Na Tra gần đây tu hành thế nào?" Tô Mặc ngẩng đầu hỏi.

Tây Vương Mẫu ngẩng đầu nói: "Bẩm Thái Huyền Thánh Nhân, Na Tra đã tu luyện thành công pháp Ba đầu tám cánh tay, không lâu nữa sẽ đại thành." "Ừm, để ý nhiều hơn đến việc tu luyện của Na Tra, mấy ngày nay không được để nó xuống núi, để tránh bị người ta ám hại!" Tô Mặc giọng điệu trầm trọng nói.

Tây Vương Mẫu biết Tô Mặc nói vậy, tất nhiên có nguyên nhân, gật đầu vâng dạ, rồi rời khỏi đại điện.

Ngay sau đó, trên đại điện chỉ còn lại một mình Tô Mặc.

Ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước, trên mặt không chút gợn sóng...

Tây Phương Giáo.

Một luồng yêu phong từ trung tâm Đông Hải cuộn lên, lập tức hiên khởi nhất phiến kinh đào hãi lãng, những đóa hoa sen đen hóa thành từng đóa sóng đen, biến mất trên mặt biển.

Bỗng nhiên, Tiếp Dẫn đạo nhân đặt quân cờ trắng trong tay xuống bàn cờ, nói một câu: "Xem ra lại có người ngoài cuộc nhập cuộc rồi, vở kịch này thật sự ngày càng đặc sắc!" Chuẩn Đề đạo nhân cầm quân cờ trong tay, hồi lâu không hạ xuống, một lúc sau mới nói: "Như vậy, đây chính là cơ hội thực sự của Tây Phương Giáo chúng ta." Tiếng nói vừa dứt, quân cờ đen trong tay ông ta liền đặt xuống bàn cờ.

Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn qua một lượt rồi cười nói: "Sư đệ quả nhiên đã đi một nước cờ tuyệt diệu, như vậy Tây Phương Giáo chúng

ta không những có thể đứng ở thế bất bại mà còn có thể làm nên một phen công nghiệp.” “Lần này có lẽ là tàn hồn của Ma Tổ La Hầu ra tay.

Tàn hồn Ma Tổ La Hầu chia làm ba, một phần ở lại nhân gian, một phần ký thân ở Địa Phủ, một phần trốn trong Huyết Hải.

Ba bên cùng hành động, thiên hạ không loạn cũng không được.” Chuẩn Đề đạo nhân phân tích.

Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu nói: “Một tàn hồn của Đế Tuấn và ba tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, cục diện của Phong Thần chi chiến quả thật biến ảo khôn lường.

Ta bây giờ phải quyết đoán khi cần, không thể do dự thêm nữa.” Trong Phong Thần đại kiếp, vừa là người chơi cờ, cũng là quân cờ, cần phải linh hoạt chuyển đổi thân phận, mới có thể nắm bắt được kỳ ngộ.

“Sư huynh, Tây Bá Hầu Cơ Xương biến mất, e rằng người khó chịu nhất là Hạo Thiên.

Mất đi một quân cờ, sau này sẽ rất nguy hiểm.” Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Tiếp Dẫn đạo nhân đáp: “Sư đệ, tuyệt đối đừng xem thường Hạo Thiên, kẻ này tâm cơ cực sâu, so với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cũng không hề thua kém.” “Không có quân cờ Tây Bá Hầu, sẽ có Đông Bá Hầu.

Tây Kỳ có quân cờ Khương Tử Nha của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng sẽ không để Tây Kỳ thất bại.” Trong thời loạn thế, thứ không thiếu nhất chính là quân cờ!

“Ta lập tức đến Trung Thổ, lần này chắc chắn có thể độ được một nhóm người có đại thần thông quay về.” Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu đồng ý, trong mắt loé lên hai luồng tinh quang, chuỗi niệm châu lưu ly trong tay xoay mấy vòng.

Pháp tắc Thiên Đạo, thật là vô thường! ...

Thiên Đình.

Trên đại điện chỉ có một mình Hạo Thiên, ánh mắt sâu thẳm như biển, cơ mặt khẽ co giật vài cái.

"Thái Bạch Kim Tinh, vì sao Thân Công Báo chưa tới?

Phái người đi giục lần nữa, bản đế có việc gấp tìm hắn." Hạo Thiên có chút lo lắng nói.

Thái Bạch Kim Tinh vừa định xoay người rời đi thì thấy Thân Công Báo từ ngoài đại điện bước vào, hướng về phía Hạo Thiên.

Bất chợt, Hạo Thiên đứng dậy từ trên bảo tọa, giọng nói bình tĩnh: "Thân Công Báo, việc Tây Bá Hầu Cơ Xương mất tích, ngươi có biết không?" Thân Công Báo thành thật đáp: "Bẩm Thiên Đế, thuộc hạ cũng vừa mới nghe nói…" Không đợi hắn nói xong, Hạo Thiên đã cắt lời: "Lập tức nghĩ cách ép Tây Kỳ tạo phản, việc này phải làm nhanh, để tránh đêm dài lắm mộng!" Thân Công Báo là kẻ tinh ranh, vừa nghe đã hiểu tâm tư của Hạo Thiên, lo rằng Tây Kỳ rắn mất đầu, không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, sẽ bị Trụ Vương nhổ cỏ tận gốc.

Tin tức Tây Bá Hầu Cơ Xương biến mất đã bị Trụ Vương phong tỏa nghiêm ngặt.

"Bẩm Thiên Đế, trưởng công tử của Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo đang ở thành Triều Ca.

Chương 190

Một khi thần tung tin Tây Bá Hầu sắp bị chém đầu ra ngoài, đám loạn đảng của Tây Kỳ ở thành Triều Ca nhất định sẽ đến cứu người.

Lúc đó thần sẽ chém giết Bá Ấp Khảo và những người khác, rồi gửi đầu về Tây Kỳ, tự nhiên sẽ kích động Tây Kỳ tạo phản!" "Nhị công tử của Tây Bá Hầu là rồng trong loài người, lại có Khương Tử Nha ngầm trợ giúp, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thất bại!" Thân Công Báo nói rành rọt, khiến Hạo Thiên liên tục gật đầu, rất hài lòng với tai mắt này.

Trong chớp mắt, Hạo Thiên vung tay trái, một luồng kim quang rơi xuống người Thân Công Báo, tỏa ra ánh sáng vạn trượng.

"Đa tạ Thiên Đế truyền công pháp!" Thân Công Báo lập tức quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt cảm kích nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên mỉm cười nói: "Chẳng đáng gì cả, chỉ cần ngươi làm việc tốt cho ta, sau Phong Thần đại kiếp, bần đế nhất định bảo đảm cho ngươi trở thành Lục Bộ Chính Thần!" Vô lợi bất tảo!

Hạo Thiên biết rõ muốn chó săn bắt mồi giỏi thì phải cho nó ăn no, cho nó hy vọng vào ngày mai.

Thế nhưng, ngàn tính vạn tính, lại tính sót một chuyện.

Thỏ khôn có ba hang!

Một con chó săn cũng có thể có nhiều chủ nhân! ...

Nhân gian, thành Triều Ca.

Trụ Vương chau mày nhìn về phía xa, trong lòng nghĩ Tây Bá Hầu Cơ Xương mất tích vào lúc này, chắc chắn đã có dự mưu từ trước.

Phong Thần đại kiếp biến hóa khôn lường, thật khó để suy đoán chính xác, tung tích của Tây Bá Hầu đã trở thành một bí ẩn.

"Đại vương, Quốc sư và Thái sư cầu kiến!" Một cung nhân từ bên ngoài bước vào nói.

Trụ Vương đang phiền lòng vì chuyện Cơ Xương mất tích, nghe Thân Công Báo và Văn Trọng đến, lập tức cho người mời vào.

Ngay sau đó, Thân Công Báo và Văn Trọng từ bên ngoài bước vào.

Văn Trọng là đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo, biết Thân Công Báo là quân cờ mà Thông Thiên Giáo Chủ cài cắm trong Xiển Giáo, nên quan hệ cá nhân với Thân Công Báo rất tốt.

"Lão thần bái kiến đại vương!" Thái sư Văn Trọng cúi người nói.

Thân Công Báo cũng nói theo: "Vi thần bái kiến đại vương!" Trụ Vương khẽ phất tay: "Miễn lễ!

Chuyện Tây Bá Hầu mất tích, chắc hai vị đã nghe rồi, không biết hai vị có cao kiến gì không?" Văn Trọng sắc mặt ngưng trọng nói: "Đại vương, Tây Bá Hầu Cơ Xương lòng dạ khó lường, nay mất tích cũng không phải là chuyện xấu.

Nhưng trưởng công tử của hắn là Bá Ấp Khảo và Thừa tướng Khương Tử Nha đang ở thành Triều Ca.

Thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, nếu để họ biết chuyện này, chắc chắn sẽ nghi ngờ đại vương đã giết Tây Bá Hầu, lúc đó họ trở về Tây Kỳ, phất cờ khởi nghĩa, e rằng thiên hạ sẽ đại loạn!" Trụ Vương gật đầu: "Văn thái sư nói có lý, tuyệt đối không thể thả hổ về rừng, nhưng nếu tùy tiện trừ khử Bá Ấp Khảo, e rằng sẽ khiến các chư hầu hoảng sợ!" Thân Công Báo cúi người nói: "Đại vương, thần có một kế, không biết đại vương có muốn nghe không?" "Nói!" Trụ Vương ngẩng đầu.

Thân Công Báo vội nói: “Thần có thể tung tin ra ngoài là sắp xử trảm Tây Bá Hầu, lúc đó Bá Ấp Khảo và những người khác nhất định sẽ đến cướp ngục, ta có thể nhân cơ hội đó trừ khử bọn chúng.” “Diệu kế!” Thái sư Văn Trọng nói.

Sau đó, Trụ Vương liền để Thân Công Báo và Văn Trọng hành động theo kế hoạch, trảm thảo trừ căn. ...

Trong dịch trạm, một cuộc giải cứu đang được bí mật mưu tính.

Một công tử trẻ tuổi thân hình ngọc lập, ánh mắt rơi trên tấm bản đồ ngang dọc chằng chịt, cuối cùng dừng lại ở một điểm đỏ.

“Công tử, Trụ Vương muốn trừ khử Hầu gia, chúng ta không thể do dự thêm nữa!” Khương Tử Nha nói.

Bá Ấp Khảo hồi lâu không nói gì, ngẩng đầu nhìn ra ngoài, sắc mặt ngày càng ngưng trọng.

“Thế tử, chúng ta không thể do dự thêm được nữa!” Khương Tử Nha nói một cách dứt khoát.

“Nếu không ra tay, Hầu gia e rằng sẽ gặp bất trắc, lúc đó ta biết ăn nói thế nào với bá tánh Tây Kỳ, chúng ta đều sẽ trở thành tội nhân của Tây Kỳ!” Khương Tử Nha càng nói càng kích động, mặt đỏ bừng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Bá Ấp Khảo.

Bá Ấp Khảo lại tỏ ra bình tĩnh, nói không nhanh không chậm: “Thừa tướng, lần này ta đến Triều Ca là để cứu phụ hầu, nhưng thành Triều Ca canh phòng nghiêm ngặt, nơi giam giữ phụ hầu lại như tường đồng vách sắt, muốn cướp ngục đâu phải chuyện dễ?” Không biết vì sao, trong lòng hắn luôn cảm thấy không yên, luôn cảm thấy Khương Tử Nha sau khi đến thành Triều Ca đã trở nên có phần ham công liều lĩnh.

Bá Ấp Khảo nghe theo kiến nghị của Khương Tử Nha, từ Tây Kỳ

mang theo vô số vàng bạc châu báu, cùng mười mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, tất cả đều dâng cho Trụ Vương, nhưng đến cái bóng của Trụ Vương cũng không thấy, ngược lại còn đợi được tin Tây Bá Hầu Cơ Xương sắp bị xử trảm.

"Công tử, ta cho ngài gặp một người, sau khi gặp người này, ngài sẽ hiểu rõ!" Khương Tử Nha sắc mặt ngưng trọng nói.

Bá Ấp Khảo ngẩng đầu hỏi: "Người nào?" "Sư đệ, mời vào gặp thế tử!" Khương Tử Nha lớn tiếng gọi.

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy Thân Công Báo khí thế hừng hực từ ngoài cửa bước vào, trên khuôn mặt già nua gian hoạt lộ ra nụ cười âm trầm.

"Thân Công Báo bái kiến thế tử điện hạ!" Thân Công Báo cúi người chào, thái độ cung kính, không có chút giá đỡ nào của một quốc sư.

Bá Ấp Khảo từng đến bái kiến Thân Công Báo, nhưng lại bị quản gia của phủ quốc sư chặn lại, nói rằng quốc sư đã vào cung diện thánh.

Khương Tử Nha nói: "Thế tử, quốc sư và ta là đồng môn sư huynh đệ, tin tức Hầu gia sắp bị hại chính là do huynh ấy truyền ra." Bá Ấp Khảo ở Tây Kỳ đã sớm nghe danh tiếng xấu của Thân Công Báo, vì vậy đối với hắn có thêm một phần đề phòng, ngẩng đầu nhìn Thân Công Báo một cái.

Thân Công Báo thấy Bá Ấp Khảo có vẻ nghi ngờ, liền lập tức tiến lên nói: "Thế tử, Trụ Vương vô đạo, khí số Đại Thương sắp tận, thiên hạ sẽ thuộc về Đại Chu.

Hầu gia là thủ lĩnh của chư hầu trong thiên hạ, quyết không thể chết trong tay Trụ Vương." Cuối nhà Hạ, Hạ Đế Kiệt hôn dung vô

năng, tàn bạo bất nhân, hoang phế chính sự, nhà Hạ vong trong tay Thương Thang, hưởng quốc tạ hơn một nghìn năm.

Chương 191

Khương Tử Nha lại nói: "Thế tử, không thể do dự nữa, quốc sư đã mạo hiểm tội chém đầu để truyền tin ra ngoài, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi yên không làm gì!" Ngay sau đó, Thân Công Báo "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, từ trong lòng lấy ra một tấm bản đồ vô cùng chi tiết, trên bản đồ còn ghi chú số lượng người canh giữ Tây Bá Hầu, cũng như tuyến đường đào thoát khỏi thành Triều Ca.

"Quốc sư mời đứng lên!" Bá Ấp Khảo tiến lên đỡ Thân Công Báo dậy, nhận lấy tấm bản đồ trong tay hắn, so sánh với tấm bản đồ trên bàn, quả thực chi tiết hơn rất nhiều.

Thân Công Báo từ từ dụ dỗ: "Ta đã cho người chuẩn bị hơn mười con thiên lý mã ở phía nam thành, sau khi thế tử cứu được Hầu gia, liền nhanh chóng đến nam thành rời khỏi Triều Ca." "Quốc sư giúp ta như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?" Bá Ấp Khảo hỏi.

Thân Công Báo gật đầu nói: "Ta và Tử Nha sư huynh sư xuất đồng môn, ta không thể trơ mắt nhìn huynh ấy chết ở thành Triều Ca.

Hầu gia hiền minh, Thân Công Báo tự biết tội nghiệt sâu nặng, mong có một ngày Hầu gia có thể tha cho Thân Công Báo một mạng." "Được, vậy làm phiền quốc sư rồi!" Trái tim lơ lửng của Bá Ấp Khảo từ từ hạ xuống, hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

"Tiểu tử, cũng đòi đấu với ta sao, đúng là chuyện cười, bản quốc sư xem lần này ngươi làm sao sống sót rời khỏi thành Triều Ca?" Thân Công Báo thầm nghĩ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian trá vô cùng.

Sau đó, Thân Công Báo liền cáo từ rời đi.

"Thế tử, ta quen biết một số năng nhân dị sĩ, chắc chắn có thể giúp

chúng ta cứu ra Hầu gia.” Khương Tử Nha nói.

“Như vậy thì tốt quá, đêm nay chúng ta liền hành động!” Bá Ấp Khảo nghe có cao nhân tương trợ, tảng đá cuối cùng trong lòng cũng rơi xuống đất.

Thế nhưng, hắn nào biết mình đang bước trên một con đường không có lối về, vạn kiếp bất phục. ...

Địa Phủ.

Minh Hà Lão Tổ dẫn theo Tứ Đại Ma Vương dưới trướng, khí thế hùng hổ xông vào nơi ở của Vu Tộc.

Hậu Thổ sắc mặt lạnh lùng nói: “Vu Tộc ta và A Tu La Giáo trước nay nước sông không phạm nước giếng, không biết lão tổ hôm nay đột nhiên ghé thăm, là có chuyện gì?” Từng luồng khí tức màu đỏ như máu, tựa như mây bay lượn lờ quanh thân Minh Hà Lão Tổ, trên lưng hắn cắm hai thanh bảo kiếm huyết khí ngùn ngụt, sát khí cực nặng.

Đó chính là Nguyên Đồ và A Tỳ, hai thanh kiếm giết người không dính nhân quả!

Minh Hà Lão Tổ cười lạnh nói: “Huyết Hải của ta và Địa Phủ là hàng xóm, lẽ ra ngày thường nên qua lại nhiều hơn, nhưng Hậu Thổ nương nương lại khổ tâm tu luyện, chưa từng bước ra khỏi Địa Phủ một bước.” “Hiện nay Phong Thần đại kiếp đã mở, thiên hạ đại loạn, tàn hồn Yêu Hoàng Đế Tuấn chuyển thế làm vua, Yêu Tộc đại hưng, chẳng lẽ Hậu Thổ nương nương không lo lắng sao?” Hậu Thổ lạnh lùng đáp: “Ta có gì phải lo lắng?

Yêu Tộc hưng thịnh là chuyện của Yêu Tộc, có liên quan gì đến Vu Tộc ta.

Ân oán giữa hai tộc Vu Yêu đã qua nhiều năm, Vu Tộc sớm đã buông bỏ rồi.” Hậu Thổ tự nhiên không cần lo lắng.

Một là, bản thân ở Địa Phủ, tu vi sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dù Hồng Quân Lão Tổ đích thân tới, cũng chưa chắc có thể đánh bại nàng ở Địa Phủ.

Minh thổ ẩn chứa năng lượng vô cùng vô tận, những năng lượng cường đại này cùng Hậu Thổ tương phụ tương thành, có thể giúp nàng chỉ dùng năm phần sức lực đã thi triển được mười phần công lực.

Hai là, sau lưng nàng có cây đại thụ Thái Huyền Thánh Nhân, Đế Tuấn muốn đối phó Vu Tộc, cũng phải vượt qua Thái Huyền Sơn.

"Lão tổ nếu không có chuyện gì khác, thì mời về cho!" Hậu Thổ lạnh giọng nói.

Vô sự bất đăng tam bảo điện!

Minh Hà Lão Tổ vừa mở miệng, Hậu Thổ đã biết hắn định nói điều vô nghĩa.

A Tu La Giáo một lòng muốn xông ra khỏi Huyết Hải, bây giờ lại muốn lôi kéo Vu Tộc xuống nước.

Minh Hà Lão Tổ sắc mặt trầm xuống, giận dữ nói: "Như vậy, Hậu Thổ nương nương không muốn hợp tác với A Tu La Giáo của ta rồi?" Thế lực của A Tu La Giáo hiện tại chưa đủ mạnh, nếu có thể liên lạc với Vu Tộc cùng rời khỏi Địa Phủ, liền có thể tranh bá thiên hạ, đối kháng với thế lực của Tam Giáo.

"Vu Tộc ta vĩnh sinh vĩnh thế sẽ không tham gia vào bất kỳ tranh đấu nào, lão tổ mời về cho!" Hậu Thổ ngữ khí cứng rắn nói.

Khắp thiên hạ, chỉ có một người có thể mời nàng xuất sơn, đó chính là Thái Huyền Thánh Nhân!

"Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta không khách khí!" Minh Hà Lão Tổ lạnh lùng nói, Nguyên Đồ và A Tỳ lơ lửng trên không, từng

luồng khí tức màu đỏ máu lượn lờ, tựa như những con rắn máu nhỏ.

Ngay lập tức, một luồng sát khí kinh thiên động địa bao trùm khắp Địa Phủ.

Chúng nhân của A Tu La Giáo và Vu Tộc, hổ báo nhìn nhau chằm chằm, một trận đại chiến khó có thể tránh khỏi. ...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc từ từ mở mắt, nhìn về phía Yêu Sư Côn Bằng trong điện, sau đó nói: "Yêu sư, bây giờ hãy nhanh chóng đến Địa Phủ, mời Hậu Thổ nương nương đến Thái Huyền Sơn một chuyến!" Tô Mặc không ngờ A Tu La Giáo bây giờ ngày càng ngông cuồng, lại dám bắt nạt cả Vu Tộc.

Tự tìm đường chết, bởi vì chỗ dựa sau lưng Vu Tộc chính là Thái Huyền Sơn!

"Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!" Yêu Sư Côn Bằng lĩnh mệnh.

Tô Mặc ngẩng đầu nhìn ra ngoài đại điện, ngón tay khẽ bấm, giữa hai hàng lông mày, hiện lên vẻ trầm trọng. ...

Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, hai lão cáo già, ánh mắt thâm thúy nhìn xuống nhân gian.

"Sư huynh, quân cờ Bá Ấp Khảo sắp bị phế rồi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ giọng nói.

Chương 192

Bá Ấp Khảo là Tử Vi Tinh trên trời chuyển thế, là một quân cờ quan trọng trong tay Lão Tử, dùng để khống chế Tây Kỳ.

Lão Tử ngẩng đầu nói: "Sư đệ, Khương Tử Nha lòng dạ khó lường, kẻ này lòng mang ý xấu!" "Sư huynh sao lại nói vậy?

Khương Tử Nha một lòng phò tá Tây Kỳ, sao lại có lòng dạ xấu xa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút bất mãn nói.

Khương Tử Nha là người do chính Nguyên Thủy Thiên Tôn chọn ra, nghe Lão Tử nói vậy, trong lòng ít nhiều cũng có chút ý kiến.

Lão Tử cũng biết sự việc đã đến nước này, Bá Ấp Khảo đã trở thành một quân cờ chết, truy cứu thêm cũng không có ý nghĩa.

"Sư huynh, Thông Thiên sư đệ và Thái Huyền Sơn giao hảo, đối với chúng ta không phải là tin tốt.

Ta có một kế, có thể khiến Thái Huyền Thánh Nhân và Thông Thiên sư đệ phản mục thành thù, sau đó chúng ta có thể ngồi giữa hưởng lợi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói.

Lão Tử khẽ chau mày, rồi nói: "Người ở Thái Huyền Sơn kia không dễ chọc đâu.

Lão sư đã dặn dò, không có việc gì, tuyệt đối không được tùy tiện trêu chọc kẻ này!" Hồng Quân Lão Tổ hiện đang bế quan ở Tử Tiêu Cung, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nhiều lần đến bái kiến nhưng đều không gặp được.

Thế nhưng, Hồng Quân Lão Tổ mỗi lần đều truyền lời, dặn họ đừng đối đầu với Thái Huyền Sơn.

Hai người cũng không đoán ra được tâm tư của Hồng Quân Lão

Tổ, nhưng cũng không dám dễ dàng làm trái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói: "Chuyện này không cần lo lắng, đồ đệ Na Tra của ta trong mệnh có một kiếp nạn, chỉ cần ta lợi dụng kiếp nạn này, để hắn làm bị thương đệ tử Tiệt Giáo, ta liền có thể đứng một bên xem kịch vui rồi!" Lão Tử thần sắc bình thản hỏi: "Xin nghe cho tường!" Ngay sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền đem kế hoạch trong lòng nói cho Lão Tử, nghe đến mức Lão Tử liên tục gật đầu.

Kế hoạch lần này quả thực thiên y vô phùng, đủ để khiến Tiệt Giáo và Thái Huyền Sơn trở mặt.

"Thiên hạ đại loạn, Thái Huyền Sơn cũng đừng mong đứng ngoài cuộc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Hai người nhìn nhau cười, Lão Tử liền rời đi. ...

Nhân gian, thành Triều Ca.

Bá Ấp Khảo và Khương Tử Nha dẫn theo tử sĩ Tây Kỳ xông vào nơi giam giữ Tây Bá Hầu, lại phát hiện ra một nhà lao trống không.

"Không ổn!

Thân Công Báo dùng gian kế!" Bá Ấp Khảo kinh hãi kêu lên, sắc mặt đột ngột thay đổi.

Khương Tử Nha cũng giả vờ thở dài một tiếng, kỳ thực đây cũng là một phần trong kế hoạch của hắn.

Bá Ấp Khảo là quân cờ của Xiển Giáo và Đạo Giáo, tất nhiên phải trừ khử cho nhanh.

Lần này Thân Công Báo bày ra độc kế này, vừa hay có thể mượn dao giết người, tiễn Bá Ấp Khảo lên trời.

Ngay sau đó, liền nghe từ xa truyền đến tiếng hò hét kinh thiên

động địa, vô số binh sĩ cầm cung nỏ, như thủy triều cuồn cuộn lao về phía này.

Vèo vèo vèo!

Mưa tên như triều, nhanh như gió!

Tử sĩ của Tây Kỳ vốn không nhiều, trong nháy mắt từng người bị bắn thành nhím, số còn lại bảo vệ Bá Ấp Khảo giết sang một bên khác.

Thế nhưng, chưa xông ra được hai bước, liền thấy một người ngồi trên một con báo đen, đôi mắt con báo đen lộ ra ánh sáng hung tàn vô cùng.

Người ngồi trên mình báo đen chính là Quốc sư Thân Công Báo, hắn nhàn nhã nhìn về phía này.

"Khương thừa tướng, những kỳ nhân của ngài đâu rồi?" Bá Ấp Khảo sắc mặt hoảng hốt hỏi.

Rơi vào vòng vây trùng trùng, bốn phương tám hướng đều là binh sĩ sát khí đằng đằng, nếu không có những kỳ nhân dị sĩ kia tương trợ, hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn.

Khương Tử Nha nói: "Thế tử, họ đang trên đường đến cứu chúng ta, sắp tới rồi!" Bá Ấp Khảo cũng đành bất lực, chỉ có thể dẫn theo tử sĩ Tây Kỳ xông về phía trước, muốn giết ra một con đường máu.

Nhưng, quân địch đông gấp trăm lần tử sĩ Tây Kỳ, đều là tinh binh do chính Trụ Vương tuyển chọn.

Chẳng mấy chốc, tử sĩ Tây Kỳ đã chết gần hết, chỉ còn lại Bá Ấp Khảo và Khương Tử Nha.

Một lúc sau, trong tay Khương Tử Nha xuất hiện một thanh trường kiếm, trường kiếm chém xuống, một luồng thanh quang nhanh

như chớp rơi xuống, hàng chục binh sĩ trong nháy mắt bỏ mạng tại chỗ.

"Thế tử, đi trước một bước, ta đoạn hậu!" Khương Tử Nha nói, rồi xoay người giết về phía sau.

Bá Ấp Khảo cũng biết lúc này chỉ có tử chiến, giết ra một con đường máu, mới có một tia hy vọng sống sót, liền xông về phía trước.

"Thế tử Tây Kỳ Bá Ấp Khảo phạm thượng tác loạn, cho ta loạn tiễn bắn chết!" Thân Công Báo sắc mặt âm hiểm nói.

Một tiếng ra lệnh!

Vèo vèo vèo!

Một trận mưa tên rơi xuống, Bá Ấp Khảo trong nháy mắt cũng biến thành con nhím, máu tươi chảy đầy đất, "phịch" một tiếng ngã xuống.

Chương 193

Chỉ thấy đôi mắt hắn trợn trừng, một bộ dạng chết không nhắm mắt, toàn thân biến thành một người máu.

Khương Tử Nha giả vờ hét lên một tiếng "Thế tử", rồi liền thi triển thần thông biến mất trên không trung.

"Khương Tử Nha, chạy nhanh lắm, lần sau không có cơ hội như vậy đâu!" Thân Công Báo giận dữ nói.

Sau đó, ánh mắt hắn rơi trên người Bá Ấp Khảo, lạnh lùng nói: "Người đâu, mang thi thể Bá Ấp Khảo về cung." Ngay lập tức, một đám binh sĩ khiêng thi thể Bá Ấp Khảo, đi về phía vương cung. ...

Địa Phủ.

Minh Hà Lão Tổ đang định ra tay với Hậu Thổ thì một bóng đen rơi xuống đất, ánh mắt sắc như dao nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ.

"Yêu Sư Côn Bằng, sao ngươi lại đến đây?" Minh Hà Lão Tổ lạnh lùng hỏi.

Hậu Thổ thấy Yêu Sư Côn Bằng tới, sắc mặt khẽ biến, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống đất.

Nếu Vu Tộc và A Tu La Giáo thật sự ra tay, với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của nàng, giết Minh Hà Lão Tổ không thành vấn đề, nhưng Vu Tộc cũng sẽ phải máu chảy thành sông, đó không phải là kết cục Hậu Thổ muốn thấy.

Yêu Sư Côn Bằng sắc mặt âm trầm nói: "Sao thế?

A Tu La Giáo muốn thôn tính Vu Tộc à?" Minh Hà Lão Tổ hỏi ngược lại: "Thì sao?

Không thì sao?

Chuyện này không liên quan đến ngươi, nếu không muốn gây sự, tốt nhất bây giờ hãy rời đi!" Ngay lập tức, Tứ Đại Ma Vương của A Tu La Giáo vây quanh Yêu Sư Côn Bằng, từng người sát khí đằng đằng, tựa như lưỡi dao sắc bén, phong mang lộ rõ.

"Hử?

Muốn động thủ với ta sao, mấy tên phế vật không ra gì, tìm chết!" "Thái Huyền Thánh Nhân có lệnh, bảo các ngươi mau chóng rút khỏi Địa Phủ, từ nay không được quấy rầy Vu Tộc.

Nếu không, A Tu La Giáo sẽ biến mất khỏi trời đất, Huyết Hải sẽ hóa thành tro bụi!" Yêu Sư Côn Bằng sát khí hung hãn nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ, hai luồng kim quang trong lòng bàn tay rơi xuống, đánh về phía Tứ Đại Ma Vương.

Bùm!

Tựa như sấm sét nổ vang, Tứ Đại Ma Vương sắc mặt đột ngột thay đổi, liên tiếp lùi về phía sau.

Tu vi Chuẩn Thánh!

Tu vi của Yêu Sư Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ không chênh lệch nhiều, bọn họ đâu phải là đối thủ.

Nếu Yêu Sư Côn Bằng vừa rồi thật sự động sát tâm, lúc này đã có kẻ hình thần câu diệt, hóa thành tro bay.

Tô Mặc không muốn sớm kích hoạt mâu thuẫn giữa Thái Huyền Sơn và A Tu La Giáo, vì vậy không để Yêu Sư Côn Bằng hạ sát thủ.

Minh Hà Lão Tổ nhìn về phía Yêu Sư Côn Bằng, lại nhìn Hậu Thổ một cái.

Hắn biết thực lực của Hậu Thổ ở Minh thổ, có thể sánh ngang

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng hắn tự tin trong tay có hai thanh bảo kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ, lại có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cùng với Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của Ma Tổ, đủ để chiến một trận với Hậu Thổ.

Thế nhưng, bây giờ Yêu Sư Côn Bằng xuất hiện, thực lực hai bên lập tức đảo ngược.

Quan trọng nhất là, có lẽ Thái Huyền Thánh Nhân sẽ bất cứ lúc nào cũng đến Địa Phủ, lúc đó hắn muốn đi cũng không đi được.

"Hôm nay bản tọa nể mặt Thái Huyền Thánh Nhân, tha cho Vu Tộc một lần!" Nhân tộc một mảnh hân hân hướng vinh, khí vận đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh, tứ hải thần phục, thiên hạ quy phục.

"Hậu Thổ nương nương, Thái Huyền Thánh Nhân mời ngài đến Thái Huyền Sơn, có việc quan trọng muốn thương nghị!" Yêu Sư Côn Bằng nói.

Hậu Thổ nghe Thái Huyền Thánh Nhân triệu kiến, liền không chút do dự gật đầu, cùng Yêu Sư Côn Bằng rời đi. ...

Nhân gian, thành Triều Ca.

"Quốc sư, lập tức ra lệnh cho người treo cao thi thể Bá Ấp Khảo lên đầu thành, sau đó cho các lộ chư hầu đến thành Triều Ca yết kiến, cô vương muốn cho bọn chúng biết kết cục của việc bất trung với Đại Thương!" "Sư huynh nói có lý, lần này chính hảo sấn trước Phong Thần Kiếp, phá vỡ khí vận Nhân tộc, làm suy yếu khí vận của chúng!" Thân Công Báo lập tức cúi người nói: "Vâng, đại vương!" Lúc này, Thừa tướng Tỷ Can tiến lên nói: "Đại vương, chư hầu thiên hạ trước nay đều lấy Tây Bá Hầu Cơ Xương làm đầu, nay Tây Bá Hầu Cơ Xương mất tích, thế tử Bá Ấp Khảo bị giết, chắc chắn sẽ khiến chư hầu thiên hạ hoảng loạn." "Nếu lúc này triệu kiến họ vào triều yết kiến, e rằng sẽ gây ra nghi ngờ cho các chư hầu.

Chi bằng hậu táng cho Bá Ấp Khảo, để chư hầu thiên hạ biết đại vương lòng dạ nhân hậu, không có ý định tước phiên, để an lòng chư hầu!" Thủ tướng Thương Dung cũng nói theo: "Thừa tướng nói rất đúng, hiện nay chư hầu thiên hạ đã như chim sợ cành cong, nếu bây giờ cho họ vào triều yết kiến, e rằng sẽ thiên hạ đại loạn." Trụ Vương hừ lạnh một tiếng: "Ý cô đã quyết, hai vị không cần nói nữa, lui xuống đi!" Thương Dung và Tỷ Can nhìn nhau, nhưng không xoay người rời đi, tiếp tục thẳng thắn khuyên can.

Những năm gần đây, Đại Thương bị Trụ Vương làm cho ô yên chướng khí, dân chúng lầm than.

Nếu bây giờ lại ép các lộ chư hầu tạo phản, Đại Thương thật sự sẽ tiêu tùng.

"Lui xuống!" Trụ Vương nổi giận đùng đùng, hai luồng ánh mắt như lửa cháy rơi trên người hai người.

Hai lão thần như cột trụ đứng tại chỗ, không ai nhúc nhích, sắc mặt ngưng trọng như núi nhìn về phía Trụ Vương.

"Lão già kia, tưởng cô vương thật sự không dám động đến các ngươi sao?

Kéo chúng xuống cho ta, mỗi người đánh ba mươi đại bản!" Trụ Vương quát lớn, tựa như một tiếng sét đánh nổ tung trên đầu hai người, dọa cho mọi người xung quanh mặt mày tái mét.

Thương Dung và Tỷ Can đều đã già, người trẻ tuổi bị đánh ba mươi đại bản cũng phải mất nửa cái mạng, Trụ Vương đây là muốn lấy mạng hai người họ.

Chương 194

"Hôn quân, hôn quân, Đại Thương sắp bị hủy trong tay tên hôn quân vô đạo nhà ngươi, ngươi còn mặt mũi nào đối diện với liệt tổ liệt tông của Đại Thương!" Thủ tướng Thương Dung tính tình cương trực, sớm đã chịu đựng đến cực hạn đối với những việc làm của Trụ Vương, dù sao hôm nay khó thoát khỏi cái chết, liền muốn mắng cho tên hôn quân vô đạo này tỉnh ra.

Bốp!

Trụ Vương một chưởng đập lên ngự án, liền nghe một tiếng "rắc", ngự án vỡ tan thành bốn năm mảnh, rơi xuống đất.

Lập tức, trên đại điện im phăng phắc, ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Trụ Vương, một luồng sát khí sắc bén như dao nhanh chóng lan tỏa trên đại điện.

Thủ tướng Thương Dung tiếp tục chửi bới, nước bọt bay tứ tung!

"Xem ra lão già này thật sự sống chán rồi!

Cô vương sẽ cho ngươi nếm thử hình phạt Bào Lạc mới nhất của cô vương!" Lập tức, các vị Thánh nhân trên đại điện sắc mặt đại biến, trong lòng không khỏi kinh hãi, phân phân khán hướng Tô Mặc.

Một lúc sau, mọi người liền thấy hai binh sĩ cao to, khiêng một chậu lửa khổng lồ bước vào, trên chậu lửa đặt một cây cột đồng to bằng eo người trưởng thành, dài khoảng hai người trưởng thành.

Trong chậu lửa, than củi cháy đỏ rực, cột đồng trên chậu lửa cũng bị nung đến phát ra màu vàng kim.

Trên đại điện, sắc mặt mọi người càng trở nên khó coi, không nhịn được lùi về phía sau, từng người cúi đầu như muốn chôn xuống đất,

sợ bị Trụ Vương trút giận.

Thủ tướng Thương Dung thấy cột đồng cháy đỏ, sợ đến không nói nên lời, ngược lại còn mắng càng dữ dội hơn.

"Hôn quân, hôm nay ta Thương Dung chết ở đây, cũng phải mắng cho tỉnh tên hôn quân nhà ngươi!" "Đại Thương sắp vong, lão thần có lỗi với tiên vương a…" Thủ tướng Thương Dung càng mắng càng hăng, khuôn mặt già nua đỏ bừng như than lửa, hai mắt rớm máu, thân thể không ngừng run rẩy.

"Nếu đã như vậy, cô vương tiễn ngươi đi gặp tiên vương tạ tội!" Trụ Vương lạnh lùng nói.

Chỉ thấy tay trái hắn nhẹ nhàng vung lên, hai binh sĩ lập tức tiến lên bắt lấy Thủ tướng Thương Dung, ấn xuống cột đồng.

Thừa tướng Tỷ Can muốn tiến lên ngăn cản, lại bị hai binh sĩ chặn lại.

A!

Một tiếng hét thảm thiết xé lòng, trong nháy mắt liền truyền khắp đại điện, rồi lại nhanh chóng im bặt.

Một mùi thịt người khét lẹt, từ trên cột đồng truyền ra, khiến người ta buồn nôn.

Xèo xèo xèo!

Tiếng thịt người bị cột đồng nung chín truyền ra, nghe mà rợn tóc gáy, dọa cho mọi người hồn xiêu phách lạc.

Trụ Vương lại sắc mặt bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Kết cục của việc làm trái ý cô vương, Thương Dung chính là ví dụ tốt nhất!" "Ngô vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" "Ngô vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" "Ngô vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Quần thần

sợ đến mức quỳ rạp không dám dậy, từng người trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ bất an.

"Lui xuống đi!" Trụ Vương nói.

Ngay lập tức, quần thần trên đại điện lần lượt xoay người rời đi, không thể chờ đợi hơn.

"Quốc sư, việc cô vương bảo ngươi xây Trích Tinh Lâu cho Đát Kỷ thế nào rồi?" Trụ Vương ngẩng đầu hỏi.

Thân Công Báo cúi người nói: "Bẩm đại vương, thần đã cho người triệu tập công tượng, ba ngày sau liền có thể khởi công." "Ngày mai, cô vương muốn ngày mai thấy Trích Tinh Lâu khởi công!" Các Thánh nhân thấy hai người đã đồng ý yêu cầu của Tây Phương Giáo, liền phân phân thượng tiền thỉnh cầu không ký tên vào Phong Thần Bảng.

Trích Tinh Lâu là nơi Trụ Vương chuẩn bị để triệu tập yêu tộc trong thiên hạ, đồng thời cũng là để hấp thu linh khí trời đất.

"Vâng, đại vương!" Thân Công Báo nói. ...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc ngẩng đầu nhìn Hậu Thổ, năm tháng đối với nàng thật dịu dàng, tuy đã qua mấy vạn năm, Hậu Thổ lại không hề thay đổi, chỉ là đã trải qua nhiều chuyện hơn, trong mắt có thêm vài phần chín chắn.

"Thái Huyền Thánh Nhân!" Hậu Thổ cúi người nói.

Tô Mặc ngẩng đầu cười nói: "Lâu rồi không gặp, ở Địa Phủ vẫn tốt chứ!" Hậu Thổ mỉm cười nói: "Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân quan tâm, Vu Tộc mọi thứ đều tốt." "Sau này cứ ở lại Thái Huyền Sơn tu luyện đi!

Nơi này linh lực dồi dào, ta mới lại chiết xuất… lại nghiên cứu ra

không ít linh đan diệu dược, có ích cho việc tu luyện của ngươi.” Tô Mặc nói.

Đường dài mới biết sức ngựa, ngày lâu mới tỏ lòng người!

Hậu Thổ đã chứng minh được lòng trung thành của mình, Thái Huyền Sơn cần thêm nhiều nhân tài, việc để Hậu Thổ đến Thái Huyền Sơn tu luyện, Tô Mặc đã suy nghĩ từ lâu.

Hậu Thổ nghe những lời này, tưởng mình nghe nhầm, ngẩn ra một lúc sau mới phản ứng lại.

“Tạ Thái Huyền Thánh Nhân!” Hậu Thổ mặt mày vui mừng nói.

Hiện tại tuy nàng có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng chỉ giới hạn trong Địa Phủ.

Sau khi rời khỏi Địa Phủ, nàng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh mà thôi.

Người ta không thể vĩnh sinh vĩnh thế ở lại Địa Phủ!

Tô Mặc mỉm cười nói: “Sau này ngươi theo Tây Vương Mẫu tu luyện, nếu có bất kỳ khó khăn gì, có thể tùy lúc đến Hạo Nhiên Điện tìm ta.” Hậu Thổ gật đầu đồng ý, liền theo Tây Vương Mẫu rời đi.

Chương 195

Cùng lúc đó, Tô Mặc tay trái nhẹ nhàng vung lên, một luồng kim quang như ngân hà, nhanh như chớp rơi xuống.

Ngay sau đó, liền thấy ánh sáng vàng rực trên không trung rải xuống, hướng về Địa Phủ, nhanh chóng hình thành một kết giới cường đại vô cùng ở Địa Phủ.

Sau này, nếu bất kỳ ai muốn ra tay với Vu Tộc ở Địa Phủ, đều phải đột phá kết giới.

Một khi kết giới vỡ, Tô Mặc sẽ lập tức biết được tình hình ở Địa Phủ.

Hắn bước ra ngoài, đằng vân giá vũ, hướng về phía Tây Kỳ. ...

Tây Bá Hầu mất tích!

Thế tử Bá Ấp Khảo bị giết, treo xác ở cổng thành!

Hai tin tức này như một cơn cuồng phong nhanh chóng quét qua Cửu Châu, truyền đến tai chư hầu trong thiên hạ.

Ngay sau đó, đặc sứ của Trụ Vương liền đến phủ các chư hầu lớn, tuyên bố ý chỉ của Trụ Vương.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đúng như Thừa tướng Tỷ Can và Thủ tướng Thương Dung đã lường trước, các chư hầu lớn nghe Trụ Vương triệu vào cung yết kiến, từng người đều nảy sinh lòng nghi ngờ, có người thậm chí còn giết đặc sứ của Trụ Vương, phất cờ khởi nghĩa.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, đã ép phản hai mươi bốn lộ chư hầu, thiên hạ đại loạn!

Trụ Vương tuy hối hận không kịp, nhưng sự việc đã đến nước này, quyết định trước tiên bình định loạn Tây Kỳ.

Tây Kỳ là thủ lĩnh của chư hầu trong thiên hạ, chỉ cần Tây Kỳ bị diệt, những chư hầu kia rắn mất đầu, tự nhiên sẽ tan tác như chim vỡ tổ.

"Văn thái sư, hãy suất lĩnh hai mươi vạn tinh binh giết đến Tây Kỳ, lần này nhất định phải trảm thảo trừ căn, san bằng Tây Kỳ!" Trụ Vương ánh mắt hung ác nói.

Tây Bá Hầu Cơ Xương có rất nhiều con trai, tổng cộng một trăm lẻ tám vị, tuyệt đối không thể có cá lọt lưới!

Văn thái sư cúi người nói: "Lão thần lĩnh mệnh, lần này đi nhất định san bằng Tây Kỳ, chấn nhiếp chư hầu thiên hạ!" "Như vậy thì tốt lắm, cô vương ở thành Triều Ca chờ tin tốt của ngươi!" Trụ Vương nói, rồi liếc nhìn Thân Công Báo một cái.

Đây cũng quá khanh người rồi!

"Thái sư, võ tướng trong thiên hạ tùy ngươi lựa chọn, ta chỉ muốn Tây Kỳ biến mất khỏi Cửu Châu." Trụ Vương lại nói.

Nghe những lời này, Văn thái sư trên mặt lộ ra nụ cười, như vậy, bình định Tây Kỳ, chỉ trong nay mai. ...

Tây Phương Giáo.

Bên Bát Bảo Trì, dưới cây bồ đề, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân ngồi đối diện nhau, nhắm mắt dưỡng thần.

Ngay sau đó, mắt của hai người đồng thời mở ra, trên mặt không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười đầy ý vị sâu xa.

"Phong Thần đại kiếp quả nhiên là kiếp nạn lớn nhất từ khi khai thiên lập địa, biến ảo khôn lường, khiến người ta không thể nắm

bắt!" Tiếp Dẫn đạo nhân than thở.

Chuẩn Đề đạo nhân gật đầu nói: "Tây Bá Hầu Cơ Xương mất tích là một điều bất ngờ, bởi vì có người ngoài cuộc nhập cuộc.

Nhưng cái chết của Bá Ấp Khảo, lại quá kỳ quặc." "Hiện nay chủ nhân của Tây Kỳ là Cơ Phát, trước nay không có chỗ dựa, nếu ta lúc này đến Tây Kỳ, âm thầm trợ giúp một tay, Tây Phương Giáo chúng ta liền có đất sinh tồn." Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Tây Bá Hầu Cơ Xương là quân cờ của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thế tử Bá Ấp Khảo là bố cục tinh vi của Lão Tử!

Chỉ có Cơ Phát tư chất bình thường, trên người không có nhiều hào quang, vì vậy bị các thế lực lơ là.

Chuẩn Đề đạo nhân nói: "Hiện nay các thế lực lớn e rằng đều đang nhắm vào Cơ Phát, chúng ta nên sớm ra tay thì hơn!" "Sư đệ, ngươi trấn giữ Tây Phương, ta đi Tây Kỳ một chuyến!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Ngay sau đó, liền biến mất dưới cây bồ đề. ...

Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Thiên Đế Hạo Thiên lúc này cũng như kiến bò trên chảo nóng.

Hai vị vua quyền lực nhất thiên hạ, một trước một sau biến mất trên Cửu Châu.

Điều khiến hắn lo lắng như lửa đốt là Trụ Vương đã ra lệnh cho Văn thái sư đem quân thảo phạt Tây Kỳ, đại quân áp sát biên giới, Tây Kỳ e rằng không chống đỡ được bao lâu.

Văn thái sư chinh chiến dày dạn, từng bình định phản loạn của chư hầu tứ phương, được xưng là Định Hải Thần Châm của Đại Thương.

Tây Kỳ trong lúc vội vã đã chọn Cơ Phát làm Tây Bá Hầu, người này trước nay không có tiếng tăm gì, trong số các con trai của Cơ Xương cũng không nổi bật, khó thành đại khí.

Ngàn tính vạn tính!

Không ngờ Tây Kỳ lại sụp đổ nhanh như vậy, nhưng dù thế nào, cũng không thể để Đại Thương san bằng Tây Kỳ.

Chương 196

"Thiên Đế, hiện nay Cơ Phát kế vị Tây Bá Hầu, thần nghe nói hắn an định lòng dân, tổ chức quân đội chống cự quân Thương khá có bài bản.

Có lẽ hắn chỉ là che giấu tài năng, bị hào quang của Bá Ấp Khảo che lấp!" Thái Bạch Kim Tinh nói.

Ngựa chết coi như ngựa sống!

Sự việc đã đến nước này, nắm chắc quân cờ Cơ Phát trong tay mới là chuyện quan trọng nhất!

"Thái Bạch Kim Tinh, lập tức đến Tây Kỳ, tĩnh quan kỳ biến, sau đó tìm cách lôi kéo Cơ Phát, ta muốn hắn trở thành quân cờ lợi hại nhất trong tay bản đế!" Hạo Thiên lớn tiếng nói, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Thái Bạch Kim Tinh lĩnh mệnh: "Vâng, Thiên Đế!" Sau đó, hắn dẫn theo mấy thiên binh thiên tướng, đi về phía Tây Kỳ. ...

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên đứng dậy từ chỗ ngồi, trên mặt lộ ra một vẻ hối hận.

Lần này lại để Tô Mặc nhanh chân đến trước, không ngờ Tô Mặc đã sớm thu Cơ Phát làm môn hạ của Thái Huyền Sơn.

"Quả nhiên là một con cáo già!" Hồng Quân Lão Tổ nói, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ngay sau đó, liền đi về phía Ngọc Hư Cung. ...

Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đang thương nghị đối sách.

Thiên số đã định, Chu hưng Thương vong, tự nhiên phải chọn Đại Chu, cũng chính là Tây Kỳ bây giờ.

"Sư đệ, đệ tử Khương Tử Nha của ngươi đang làm tướng ở Tây Kỳ, có thể nhanh chóng lệnh cho hắn lôi kéo Tây Bá Hầu Cơ Phát, để hắn trở thành quân cờ trong tay chúng ta!" Lão Tử nói thẳng vào vấn đề.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: "Sư huynh quả nhiên lợi hại!

Khương Tử Nha là quân cờ ta cài ở Tây Kỳ, bây giờ đã có đất dụng võ." Phong Thần đại kiếp mở ra, Thương triều và Tây Kỳ là hai thế lực mạnh nhất trên bàn cờ, ảnh hưởng đến kết cục của Phong Thần.

"Quảng Thành Tử, ngươi lập tức đến Tây Kỳ, bảo Khương Tử Nha đến Ngọc Hư Cung một chuyến, bản tôn có việc phân phó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Quảng Thành Tử lĩnh mệnh đi, biến mất trên đại điện. ...

Huyết Hải, A Tu La Giáo.

"Đại Phạn Thiên, Sắc Dục Thiên, lập tức dẫn năm trăm giáo chúng đến Tây Kỳ, nhân cơ hội trừ khử Tây Bá Hầu Cơ Phát." Minh Hà Lão Tổ lạnh lùng nói.

Đại Phạn Thiên cúi người nói: "Vâng, giáo chủ!" Ngay sau đó, liền thấy một đóa sen đen từ ngoài điện bay vào, sát khí ngút trời, tỏa ra một luồng sát khí cường đại vô cùng.

"Ma Tổ!" Minh Hà Lão Tổ đứng dậy nói.

Sau đó, liền nghe trên không trung truyền đến một giọng nói lạnh như băng: "Minh Hà, Tây Bá Hầu Cơ Phát không thể trừ, nếu Cơ Phát

cũng chết, Tây Kỳ thật sự sẽ vong." "Tây Kỳ nếu cứ như vậy bị Đại Thương diệt, thiên hạ không loạn, A Tu La Giáo vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được!" Minh Hà Lão Tổ gật đầu nói: "Đa tạ Ma Tổ điểm hóa!" Hắn quay sang Đại Phạn Thiên và những người khác nói: "Nếu đã như vậy, các ngươi lui xuống trước đi!" Sau khi mọi người lui đi, một bóng hình lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trên không trung, chính là tàn hồn của Ma Tổ La Hầu.

"Minh Hà, cuộc chiến Thương Chu sắp nổ ra, Phong Thần chi chiến sắp bắt đầu, A Tu La Giáo phải trở thành người ngoài cuộc, không phải người trong cuộc." "Như vậy, ta có thể nhìn rõ đại sự thiên hạ, tùy cơ hành động, ngồi chờ các thế lực đấu đến cá chết lưới rách, rồi ra tay cũng không muộn." "Trong Nhân tộc đã có quân cờ của ta, vì vậy càng không cần lo lắng cục thế mất khống chế." Ma Tổ La Hầu nói từng chữ một, Minh Hà Lão Tổ càng nghe càng cảm thấy có lý.

Lúc này, người ngoài cuộc so với người trong cuộc càng có thể đứng ở thế bất bại, cũng càng có thể bảo toàn thực lực, cuối cùng một đòn đánh bại các thế lực. ...

Trần Đường Quan, Tổng binh phủ.

Chiến tranh giữa Thương triều và Tây Kỳ sắp nổ ra, vì vậy Tô Mặc đã ra lệnh cho Na Tra xuống núi, trở về Trần Đường Quan, tĩnh quan kỳ biến.

Một ngày nọ, Na Tra không có việc gì làm, liền chơi đùa trên đầu thành, bỗng nhiên thấy một đám binh sĩ tụ tập lại một chỗ, từng người mặt đỏ bừng, giống như mông khỉ.

Hắn nhanh chóng đi về phía đó, muốn hóng chuyện.

Từ khi từ Thái Huyền Sơn trở về Trần Đường Quan, ngày tháng trôi qua quá nhàm chán.

Mọi người thấy Tam công tử, liền vội vàng nhường ra một con đường, đồng loạt quỳ xuống đất, ngẩng đầu nói: "Tam công tử!" Na Tra căn bản không để ý, tiếp tục bước về phía trước, thấy trước mặt một cây cung vàng chạm trổ, bên cạnh là một ống tên khổng lồ, trong ống tên có ba mũi tên sắt, tỏa ra khí tức đen kịt.

Đây là di vật của Hiên Viên Hoàng Đế, cung này gọi là Hiên Viên Cung, tên này tên là Chấn Thiên Tiễn!

Vừa rồi một đám binh sĩ cá cược xem ai có thể kéo được Hiên Viên Cung, bắn ra Chấn Thiên Tiễn, nhưng dù dùng hết sức chín trâu hai hổ, Hiên Viên Cung vẫn không nhúc nhích, không có chút phản ứng nào.

"Nghe nói Tam công tử học nghệ dưới trướng Vương Mẫu Nương Nương, chắc đã học được không ít thần thông, nhất định có thể kéo được Hiên Viên Cung!" "Ta thấy chưa chắc, Tam công tử mới bao lớn, muốn kéo được Hiên Viên Cung, cần sức mạnh vạn quân!" "Mau nhìn kìa, Tam công tử sắp bắn tên rồi!" ...

Ngay sau đó, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Na Tra, sắc mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy Na Tra một tay kéo cung, một tay lắp tên, liền thấy Chấn Thiên Tiễn bay vút lên không trung!

Chương 197

Lúc này, hai đồng tử mặc áo xanh đang hái thuốc trên một vách núi ngoài Trần Đường Quan.

Hai đồng tử áo xanh này là Thải Vân Đồng Tử và Bích Vân Đồng Tử dưới trướng cao nhân Tiệt Giáo Thạch Cơ Nương Nương.

"Thải Vân, hôm nay sao lại phải đến Trần Đường Quan hái thuốc?

Nơi này cũng không có thảo dược quý giá gì!" Bích Vân Đồng Tử có chút oán giận nói.

Thải Vân Đồng Tử cười ha ha: "Ta cũng nghe người ta nói trên vách núi gần Trần Đường Quan có linh chi ngàn năm!" Sau đó, hắn ôm bụng nói: "Bích Vân, ta đau bụng, đi qua bên kia giải quyết một chút." Trong khoảnh khắc xoay người, trên mặt Thải Vân Đồng Tử lộ ra một nụ cười hiểm độc, nhanh chóng trốn sau một tảng đá lớn.

Một lúc sau, liền nghe một tiếng hét thảm thiết vô cùng, Chấn Thiên Tiễn xuyên qua cổ họng Bích Vân Đồng Tử, ngay sau đó hắn từ trên vách đá rơi xuống, ngã thành một đống thịt nát, hình thần câu diệt.

Thải Vân Đồng Tử đằng vân, nhanh chóng đáp xuống trước một hang đá, trên hang đá viết ba chữ lớn Bạch Cốt Động, nơi này chính là nơi tu luyện của Thạch Cơ Nương Nương.

"Nương nương, không xong rồi, không xong rồi, Bích Vân Đồng Tử bị bắn chết rồi!" Thải Vân Đồng Tử lảo đảo chạy vào trong động.

Trong động, một người phụ nữ mặt mày lạnh lùng, dung mạo xinh đẹp đang ngồi trên một tảng đá lớn, ngẩng đầu nhìn về phía Thải Vân Đồng Tử.

"Sao?

Rốt cuộc là ai bắn chết Bích Vân?

Bạch Cốt Động của ta trước nay không kết oán với ai!" Thạch Cơ Nương Nương lạnh lùng nói, giữa hai hàng lông mày một luồng sát khí đột nhiên nảy sinh.

Thải Vân Đồng Tử vội nói: "Bẩm nương nương, không biết, con thấy Bích Vân bị bắn chết, liền lập tức về bẩm báo." "Đã đi lâu như vậy rồi, tại sao phải cố chấp như thế, muốn trở lại nhân gian, khuấy đảo thiên hạ cho thiên phiên địa phục!" Thạch Cơ Nương Nương tức giận đùng đùng nói, liền đi ra ngoài.

Trong nháy mắt, Thạch Cơ Nương Nương đã biến mất không tăm tích.

Lúc này, Thải Vân Đồng Tử lắc mình một cái, lộ ra bản tôn, chính là Xích Tinh Tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nương nương!" Ngoài động truyền đến một giọng nói có phần non nớt, chính là Thải Vân Đồng Tử thật sự.

Xích Tinh Tử lắc mình một cái, hóa thành Thạch Cơ Nương Nương.

Trong nháy mắt, thấy Thải Vân Đồng Tử xông vào, thở hổn hển, giống như bị thứ gì đó truy đuổi.

"Thải Vân, có chuyện gì mà hoảng hốt vậy?" Xích Tinh Tử lạnh lùng hỏi, ngẩng đầu nhìn Thải Vân Đồng Tử.

Thải Vân Đồng Tử vội nói: "Bẩm nương nương, con đã tìm khắp Bạch Cốt Sơn, không thấy Bích Vân đâu." Xích Tinh Tử cười lạnh một tiếng, hắn vốn định nhân cơ hội Thạch Cơ Nương Nương rời đi để trừ khử Thải Vân Đồng Tử, không ngờ lại tự mình dâng lên cửa, tự nhiên không chút do dự ra tay.

"Ta tiễn ngươi đi đoàn tụ với Bích Vân Đồng Tử là được rồi!"

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy đầu ngón tay Xích Tinh Tử nhẹ nhàng búng một cái, một đoàn lửa rơi xuống Thải Vân Đồng Tử.

Thải Vân Đồng Tử muốn xoay người bỏ chạy, nhưng đã muộn, ngọn lửa rơi trên người hắn, trong nháy mắt bùng lên ngọn lửa hừng hực, trong nháy mắt, bị thiêu thành một đống tro tàn.

Tam Muội Chân Hỏa, thiên hạ không có vật gì không thiêu được!

Sau đó, Bạch Cốt Động biến thành một biển lửa, khói đặc cuồn cuộn như triều, phảng phất muốn thiêu hủy cả tòa Khô Lâu Sơn. ...

Tây Kỳ, Tây Bá Hầu phủ.

Các thế lực đều đến bái kiến Tây Bá Hầu Cơ Phát, nhưng tìm khắp cả phủ trên dưới, lại đến cả cái bóng ma cũng không tìm thấy.

Tây Bá Hầu Cơ Phát biến mất rồi!

Thế nhưng, trong một hang đá trên đỉnh Kỳ Sơn, một thanh niên thân hình thon dài, dung mạo ôn hòa, mặc áo vải xanh, đang ngồi xếp bằng.

Đối diện hắn là một đạo nhân trung niên tiên phong đạo cốt, thanh niên thần sắc vô cùng cung kính nhìn ông ta.

"Sư phụ, hiện nay phụ hầu và huynh trưởng đều bị Trụ Vương sát hại, quân đội hổ lang do Văn Trọng dẫn đầu sắp giết đến Tây Kỳ, đệ tử nên đi đâu về đâu?

Xin sư phụ chỉ điểm một hai!" Thanh niên cúi người nói.

Không ai ngờ rằng, thanh niên này chính là Tây Bá Hầu mới nhậm chức Cơ Phát, chủ nhân của Tây Kỳ!

Đạo nhân trung niên không nhanh không chậm nói: "Ngươi hiện là chủ nhân của Tây Kỳ, là thủ lĩnh của chư hầu thiên hạ, Xiển Giáo và Đạo Giáo cùng các thế lực khác nhất định sẽ lôi kéo ngươi.

Đương nhiên phải tận dụng người, tận dụng tài!" "Tay áo dài múa khéo, tám mặt lanh lợi!

Hãy đùa giỡn các thế lực trong lòng bàn tay, để chúng phục vụ cho mình!" Cơ Phát thông minh tuyệt đỉnh, vừa nghe đã hiểu ý của đạo nhân trung niên, ngoan ngoãn gật đầu.

"Ta thấy hắn từ trong tâm đã muốn đối đầu với Thái Huyền Sơn, không bằng sấn hắn chưa thành khí hậu, ta đi dọn dẹp hắn!" Xin sư phụ cho biết, nếu có một ngày đại sự thành, học sinh nhất định sẽ xây miếu lập bia cho lão sư!" Đạo nhân trung niên thần sắc thản nhiên nói: "Lòng của ngươi ta nhận, vi sư từ Thái Huyền Sơn đến, cứ theo kế hoạch của vi sư, tất định đại sự có thể thành!" Đạo nhân trung niên chính là Tô Mặc.

Thực ra từ khi Cơ Phát mười tuổi, mỗi năm hắn đều đến Tây Kỳ, dạy dỗ Cơ Phát học nghiệp, được Cơ Phát tin tưởng sâu sắc.

Những ai đã xem Phong Thần Bảng đều biết, Cơ Phát mới là thiên mệnh chi tử thật sự, Cơ Xương và Bá Ấp Khảo chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn.

Vì vậy khi Xiển Giáo và Đạo Giáo âm thầm bồi dưỡng Cơ Xương và Bá Ấp Khảo, Tô Mặc đã không động thanh sắc mà chọn lựa vị vua cuối cùng thống nhất thiên hạ.

"Bây giờ con có thể trở về rồi, hãy nhớ kỹ lời ta, đoàn kết tất cả sức mạnh có thể đoàn kết, để chúng trở thành nắm đấm sắt đập vào thành Triều Ca." Tô Mặc nói.

Chương 198

Cơ Phát thần sắc cung kính nói: "Vâng, lão sư!" Trong nháy mắt, trong động đã không còn một vật. ...

Trần Đường Quan, Tổng binh phủ.

Lý Tĩnh đang nghị sự trong phủ.

Tây Kỳ nổi loạn, Trụ Vương ra lệnh cho Văn thái sư suất quân thân chinh Tây Kỳ, lại lệnh cho Lý Tĩnh đem quân đi trợ chiến.

"Các vị tướng quân, Tây Kỳ phạm thượng tác loạn, đại vương ra lệnh cho chúng ta đến Tây Kỳ hiệp đồng với Văn thái sư xuất chinh, các ngươi hãy mau đi chuẩn bị, chúng ta giờ Ngọ xuất phát đến Tây Kỳ." Lý Tĩnh một tiếng ra lệnh, chúng tướng đồng thanh ứng lời.

Lúc này, một bóng người rơi xuống đất, ánh mắt âm hiểm nhìn về phía Lý Tĩnh, mặt như sương lạnh, sát khí lộ rõ.

"Dám hỏi tiên nhân…" Lý Tĩnh thấy người này phi phàm, vội vàng tiến lên hỏi, lại bị Thạch Cơ Nương Nương cắt lời.

Bốp!

Chỉ thấy mũi tên sắt trong tay Thạch Cơ Nương Nương cắm xuống đất, bắn tung vô số đá vụn, bay lượn khắp trời.

"Lý Tĩnh, đây có phải là tên của ngươi không?" Thạch Cơ Nương Nương lạnh lùng hỏi, sát khí trên mặt càng đậm.

Lý Tĩnh thấy đó là Chấn Thiên Tiễn, liền khẽ gật đầu, trong lòng đã có dự cảm không lành.

"Con trai ngươi đã bắn chết đồng tử của ta, mau giao con trai ngươi ra đây, nếu không đừng trách bản tọa không khách khí!" Tiếng

nói vừa dứt, liền thấy trên không trung bay lên một tấm vải gấm lấp lánh, phát ra ánh sáng chói mắt vô cùng.

Bát Quái Vân Quang Mạt!

Vật này ẩn hợp âm dương bát quái, ẩn chứa sự ảo diệu của trời đất, quả thực vô cùng lợi hại.

Càn Khôn Ly Đoài, Tốn Chấn Khảm Cấn!

Ngay lập tức, tám quẻ lưu chuyển trên Bát Quái Vân Quang Mạt, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng muốn hóa thành tám thanh kiếm sắc bén rơi xuống, hàn quang như tuyết.

"Tiên nhân, chuyện này e rằng có chút hiểu lầm, để ta…" Lý Tĩnh nói.

Thủ tướng Thương Dung tiến ngôn đạo.

Có thể có hiểu lầm gì?

Nếu ngươi muốn bao che cho con trai mình, liền theo ta đến Bạch Cốt Động một chuyến, để con trai ngươi tự mình đến cứu!" Lý Tĩnh còn muốn tranh cãi, lại thấy Bát Quái Vân Quang Mạt bay về phía mình, vung kiếm chém xuống, lại không có tác dụng, trong nháy mắt đã bị Bát Quái Vân Quang Mạt bao bọc.

"Báo cho Lý Na Tra, trong ba canh giờ không đến Khô Lâu Sơn Bạch Cốt Động cứu người, thì chuẩn bị lo hậu sự cho Lý Tĩnh đi!" Thạch Cơ Nương Nương giận dữ nói.

Mọi người sợ đến mức không nói nên lời, đợi Thạch Cơ Nương Nương mang Lý Tĩnh đi rồi, mới hoàn hồn.

Sau đó, mọi người đem sự tình báo cho Na Tra.

Na Tra tuy đối với Lý Tĩnh không có nhiều tình phụ tử, nhưng chuyện này đều do mình ngộ sát đồng tử của Thạch Cơ Nương

Nương, liền vội vàng chạy đến Khô Lâu Sơn.

Trên Khô Lâu Sơn, trước Bạch Cốt Động.

Thạch Cơ Nương Nương mặt mày tái mét, quay đầu dùng ánh mắt giết người nhìn Lý Tĩnh, dọa cho Lý Tĩnh rùng mình một cái.

Đây mới chỉ là bắt đầu, cuối cùng hắn sẽ diệt điệu Nhân tộc, để Yêu tộc trở lại nhân gian.

Bất chợt, trong tay Thạch Cơ Nương Nương xuất hiện một thanh bảo kiếm hàn quang lấp lánh, thanh kiếm này tỏa ra sát khí âm lạnh vô cùng.

Lý Tĩnh chỉ nhìn một cái, liền cảm giác như sắp bị kiếm khí cường đại vô cùng đông cứng lại.

"Oan có đầu, nợ có chủ, đồng tử của ngươi là do ta bắn chết, ai bảo hắn chạy loạn, không ở yên trong Khô Lâu Sơn, đến Trần Đường Quan của ta làm gì?" Na Tra đáp xuống đất, tay cầm Hỏa Vân Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân, mặt lạnh lùng nhìn Thạch Cơ Nương Nương.

Nghệ cao gan lớn!

Theo Tây Vương Mẫu tu đạo mấy năm, học được một thân bản lĩnh, vì vậy tuy tuổi còn nhỏ, lại đối với Thạch Cơ Nương Nương không có chút sợ hãi nào.

"Lớn mật, coi thường mạng người, dám nói lời ngông cuồng, bản tọa hôm nay phải thay sư phụ ngươi dạy dỗ ngươi mới được!" Thạch Cơ Nương Nương tức đến mặt mày xanh mét, Na Tra quá đáng quá, cục tức này dù thế nào cũng không nuốt trôi được.

Trong khoảnh khắc, tựa như thanh phong lướt về phía Na Tra, thanh Thái A kiếm trong tay chém xuống.

Kiếm khí tựa như băng long, hướng về phía Na Tra rơi xuống.

Na Tra múa thương nghênh chiến, trong nháy mắt đầu thương liền bị băng phong, sắc mặt khẽ biến, rồi khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

"Để ngươi nếm thử mùi vị của Tam Muội Chân Hỏa!" Na Tra lạnh lùng nói, rồi phun ra một ngụm Tam Muội Chân Hỏa, trong nháy mắt liền làm tan băng thành hư vô.

"Quả nhiên là ngươi đã hủy Bạch Cốt Động của ta, nạp mạng!" Sát khí trên mặt Thạch Cơ Nương Nương càng đậm, Thái A kiếm trong tay chém xuống, muốn chém Na Tra thành hai nửa.

Na Tra cười lạnh một tiếng, Hỏa Vân Thương đâm tới.

Vèo vèo vèo!

Chương 199

Lại mấy ngụm Tam Muội Chân Hỏa phun ra, tựa như từng đóa mây đỏ bay về phía Thạch Cơ Nương Nương.

Thạch Cơ Nương Nương biết rõ sự lợi hại của Tam Muội Chân Hỏa, nhanh chóng lùi về phía sau, tế Bát Quái Vân Quang Mạt trên đỉnh đầu, tám luồng lưu quang hướng về phía Na Tra rơi xuống.

Bùm bùm bùm!

Tám luồng lưu quang tựa như trường kiếm rơi xuống đất, trong nháy mắt liền thấy trên đất xuất hiện từng cái hố sâu, trông mà kinh hãi.

Na Tra thấy Bát Quái Vân Quang Mạt không dễ đối phó, liền cẩn thận, thân hình như gió tả xung hữu đột, mới không bị tám luồng lưu quang làm bị thương.

Phù!

Lại một ngụm Tam Muội Chân Hỏa phun ra, Tam Muội Chân Hỏa rơi trên núi, trong nháy mắt bùng lên ngọn lửa hừng hực, cả tòa Bạch Cốt Sơn trong nháy mắt biến thành biển lửa.

Đây là nơi tu hành của Thạch Cơ Nương Nương, lại bị Na Tra đốt lửa, trong lòng càng nổi giận đùng đùng.

Lúc trước còn nể mặt Thái Huyền Sơn, muốn bắt Na Tra, trước tiên áp giải đến Bích Du Cung, để Thông Thiên Giáo Chủ phân xử, rồi mới giết Na Tra.

Nhưng thấy Bạch Cốt Sơn hóa thành biển lửa, lửa giận trong lòng lập tức bùng lên ba trượng, sát khí lộ rõ. ...

Thái Huyền Sơn.

Tây Vương Mẫu đang tu hành trong cung, bấm tay tính toán, trong lòng thầm kêu không ổn, Na Tra lại gây chuyện ở nhân gian rồi.

Thạch Cơ Nương Nương là tinh thạch tu hành ngàn năm, đạo hạnh cao thâm, hai món bảo vật trong tay đều rất lợi hại, Na Tra không phải là đối thủ của nàng.

Quan trọng nhất là, nếu chuyện này gây ra tranh đấu giữa Thái Huyền Sơn và Tiệt Giáo, sẽ được không bù mất.

Ngay sau đó, Tây Vương Mẫu biến mất trong cung. ...

Bạch Cốt Sơn.

Thạch Cơ Nương Nương đỉnh đầu Bát Quái Vân Quang Mạt, trong nháy mắt hạ xuống đầy trời cát bụi, hướng về phía Tam Muội Chân Hỏa bốn phía rơi xuống, trong nháy mắt dập tắt Tam Muội Chân Hỏa.

Nhưng Bạch Cốt Sơn đã biến thành một mảnh đất cháy đen, không có chút sinh khí, tử khí trầm trầm.

Bất chợt, sắc mặt Na Tra trở nên tái mét, nhanh chóng lùi về phía sau, bởi vì một ngọn núi cát đang ép về phía hắn.

Đây chính là chỗ lợi hại của Bát Quái Vân Quang Mạt, có thể diễn sinh ra vạn vật trời đất, lúc này ngọn núi cát chính là do quẻ Khảm Thổ thôi động, khí thế hùng hổ, mắt thấy sắp nuốt chửng Na Tra và Lý Tĩnh.

Bó tay chịu trói!

Na Tra chỉ có thể lùi lại rồi lùi lại, nhưng cát bụi như sóng lớn, ập về phía Na Tra, tựa như hồng thủy mãnh thú.

Lúc này, một luồng ánh sáng trắng như ngọc từ trên trời giáng xuống, tựa như một thanh đao nhanh chém đứt sóng cát, điều thần kỳ

nhất là, sóng cát trong nháy mắt ngưng tụ thành đá, rơi xuống đất.

Na Tra nhân cơ hội bắt lấy Lý Tĩnh, bay lên trên mây.

"Đồ nhi bái kiến sư phụ!" Na Tra quỳ xuống nói, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tây Vương Mẫu ngẩng đầu nhìn Thạch Cơ Nương Nương một cái, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy bà, cũng phải tôn xưng một tiếng nương nương, một đệ tử đời thứ hai nhỏ bé của Tiệt Giáo, lại dám hạ sát thủ với Na Tra, thật là vô pháp vô thiên.

Thạch Cơ Nương Nương thấy Tây Vương Mẫu sắc mặt không tốt, lập tức nảy sinh lòng hối hận.

Chết hai đồng tử, hủy Bạch Cốt Sơn thì đã sao, nếu Tây Vương Mẫu nổi giận, không tốn chút sức lực nào liền có thể phế đi đạo hạnh của nàng.

Phịch một tiếng!

Thạch Cơ Nương Nương quỳ xuống đất, liền muốn thỉnh tội với Tây Vương Mẫu.

"Na Tra, theo vi sư về Thái Huyền Sơn thôi!" Tây Vương Mẫu nhẹ giọng nói rồi xoay người đi về phía trước.

Na Tra đáp một tiếng, làm mặt quỷ với Thạch Cơ nương nương rồi đi theo.

Thạch Cơ nương nương muốn ngăn cản, nhưng thực lực không đủ, chỉ có thể tự rước lấy nhục nên đành từ bỏ ý định đó.

"Na Tra, ngươi giết đồng tử của ta, món nợ này ta chưa tính xong.

Nơi này không phải chỗ nói lý, tự nhiên sẽ có nơi để nói lý." Thạch Cơ nương nương hừ lạnh một tiếng rồi đi về phía Bích Du

Cung.

Tại Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài một tiếng: “Không ngờ Thạch Cơ nương nương lại là kẻ mềm xương, Tây Vương Mẫu vừa xuất hiện đã nhận thua, kế hoạch trước đó của ta coi như đổ sông đổ bể cả rồi, thật đáng ghét!” “Cũng khó trách, một đệ tử đời thứ hai quèn của Tiệt Giáo, sao dám đối đầu với Thánh nhân.

Chuyện đã đến nước này, vậy thì làm cho tới cùng đi!” Lão Tử trầm giọng nói, trên mặt lộ ra một tia sát khí âm hiểm.

Chương 200

Kế hoạch khiêu khích Thái Huyền Sơn và Tiệt Giáo một khi đã bắt đầu thì không thể rút lại, Thạch Cơ nương nương phải chết!

Xích Tinh Tử lên tiếng: "Sư phụ, đệ tử nguyện đi chặn giết Thạch Cơ!" Thập Nhị Kim Tiên vốn coi thường đệ tử Tiệt Giáo, hạng đệ tử Tiệt Giáo tầm thường như Thạch Cơ nương nương lại càng không để vào mắt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu nói: "Lui xuống đi!

Nhiên Đăng ở lại." Lập tức, Thập Nhị Kim Tiên và những người khác rời khỏi Ngọc Hư Cung, chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Sư huynh vừa rồi nói rất đúng, nếu Thạch Cơ nương nương chết, Tiệt Giáo tuyệt đối sẽ không làm ngơ, tất nhiên sẽ yêu cầu Thái Huyền Sơn cho một lời giải thích.

Có người thay thế đệ tử Xiển Giáo của ta lên Phong Thần Bảng, đúng là một mũi tên trúng hai đích!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quay sang Nhiên Đăng Đạo Nhân nói: "Nhiên Đăng, Thạch Cơ nương nương do đá trời đất hóa thành, tu hành ngàn năm, thực lực không yếu, mau đi chặn giết, giá họa cho Thái Huyền Sơn." Hoa sen, ngó sen trắng, lá sen xanh, Tam giáo vốn là một nhà!

Bây giờ Thông Thiên Giáo Chủ ngả về phía Thái Huyền Sơn, để xem sau khi chuyện này xảy ra, Thông Thiên Giáo Chủ sẽ xử trí ra sao.

Nếu chuyện này xử lý không thỏa đáng, chắc chắn sẽ gây ra nội loạn trong Tiệt Giáo, thực lực của Tiệt Giáo sẽ suy yếu không ít.

Tóm lại, có hai bình thuốc độc, Thông Thiên Giáo Chủ buộc phải uống một bình!

Tại nhân gian, Tây Kỳ.

Phủ Tây Bá Hầu, người đến bái kiến Tây Bá Hầu Cơ Phát nườm nượp không ngớt, ngưỡng cửa phủ Tây Bá Hầu gần như bị giẫm thấp đi mấy phần.

Trong số những người này có không ít sứ giả của các chư hầu phản vương, cũng có các thám tử do các thế lực lớn phái tới, ai cũng muốn lôi kéo Cơ Phát, để Cơ Phát trở thành thủ lĩnh chư hầu, dẫn dắt mọi người phản kháng Trụ Vương.

"Sư phụ quả không hổ là tiên nhân Thái Huyền Sơn, quả nhiên thần cơ diệu toán." Cơ Phát thầm nghĩ, trong lòng càng thêm khâm phục Tô Mặc.

Hắn cũng làm theo sự sắp đặt của Tô Mặc, giả vờ từ chối rồi lại đồng ý, luồn lách giữa các thế lực như cá gặp nước.

Tình thế hiện tại là phe Thương mạnh, phe mình yếu, chỉ có đoàn kết tất cả lực lượng có thể đoàn kết mới có thể đối đầu với Trụ Vương!

Sứ thần của các lộ chư hầu phản vương sau khi nhận được sự ưu ái và đảm bảo của Cơ Phát liền lần lượt trở về các nước, cổ động chư hầu theo phò Cơ Phát.

Trong nhất thời, chư hầu thiên hạ hưởng ứng rầm rộ, thực lực của Tây Kỳ tăng mạnh.

Trên đại điện, Cơ Phát đang triệu tập hội nghị quân sự, đại quân của Văn Trọng chỉ còn cách Tây Kỳ một ngày đường, ngày mai sẽ đặt chân vào đất Tây Kỳ.

Mọi người có mặt đều không lên tiếng, Cơ Phát cũng im lặng hồi

lâu, ngẩng đầu nhìn ra ngoài đại điện, dường như đang chờ đợi một người quan trọng.

Hồi lâu sau, một bóng người nhanh chóng bước vào từ ngoài điện, Cơ Phát lập tức đứng dậy khỏi vương tọa, đích thân ra nghênh đón.

Cả Tây Kỳ này, người có được đãi ngộ như vậy chỉ có Thừa tướng Khương Tử Nha, nay đã được Cơ Phát tôn làm Thượng phụ.

"Thượng phụ!" Cơ Phát tiến lên nói.

Khương Tử Nha chắp tay chào mọi người, rồi nói: "Các vị tướng quân đợi lâu rồi, ta vừa đi gặp hai người bạn cũ, đều là cao nhân ngoại thế.

Đại quân nhà Thương đang áp sát biên giới, họ đã đồng ý phái đệ tử dưới trướng đến giúp Tây Kỳ một tay." Thực ra, Khương Tử Nha đã được Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu đến Ngọc Hư Cung.

Cơ Phát vội nói: "Thượng phụ quả nhiên nhìn xa trông rộng, đã làm phiền Thượng phụ rồi!" Các tướng trên điện cũng nhìn Khương Tử Nha với vẻ khâm phục, ai nấy đều bái phục sát đất.

"Tán Nghi Sinh, hãy nói cho các vị tướng quân biết tình hình quân sự hiện tại!" Cơ Phát ra lệnh rồi lại ngồi xuống vương tọa.

Một vị tướng trung niên tướng mạo đường đường bước ra nói: "Thưa Hầu gia, lần này Văn Trọng dẫn mười vạn đại quân, hiệu xưng ba mươi vạn, tiên phong là Trương Quế Phương, tự lĩnh ba vạn binh mã, không bao lâu nữa sẽ đến Tây Kỳ!" Khương Tử Nha khẽ giơ tay, Tán Nghi Sinh liền hiểu ý ngồi xuống, ánh mắt các tướng đều đổ dồn về phía Khương Tử Nha.

"Trương Quế Phương biết một môn tà thuật, chuyên gọi tên người khác, người bị gọi tên sẽ lập tức ngã ngựa!" Khương Tử Nha bình tĩnh nói.

Lập tức, sắc mặt các tướng đều biến đổi, không dám tin trên đời lại có pháp thuật như vậy, nhưng cũng biết Khương Tử Nha tuyệt đối không nói bừa, trong lòng liền sinh ra mấy phần sợ hãi.

"Thượng phụ, tên giặc này lợi hại như vậy, chúng ta phải đối phó thế nào?" Cơ Phát lo lắng hỏi.

Khắp thiên hạ này, ai mà không có tên, tà thuật của Trương Quế Phương quả thực là thiên hạ vô địch!

Nam Cung Thích bước ra nói: "Thưa Hầu gia, Trương Quế Phương chuyên gọi tên người khác, nếu không cho hắn biết tên người trên ngựa thì hắn sẽ không thể làm gì được." Cơ Phát lắc đầu: "Trương Quế Phương làm tiên phong, người này tinh thông binh pháp, chắc chắn đã có chuẩn bị, đã ghi chép lại hình ảnh và tên họ của các tướng trong quân ta rồi." "Hầu gia nói đúng, chuyện này quả thực cần phải bàn bạc kỹ hơn, nhưng các vị cũng không cần quá sợ hãi, yêu thuật của Trương Quế Phương tự nhiên sẽ có người phá giải!" Khương Tử Nha tự tin nói.

Mọi người nghe vậy, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm thán Khương Tử Nha thần thông quảng đại.

"Các vị tướng quân về nghỉ sớm đi, ngày mai trận chiến với Trương Quế Phương tất sẽ là một trận ác chiến, các vị cần phải dưỡng đủ tinh thần, cho quân Thương một đòn phủ đầu!" Giọng Cơ Phát vang như chuông lớn, tựa như sấm vang.

Các tướng đồng thanh đáp: "Vâng, Hầu gia!" Sau đó, mọi người trong đại điện lần lượt lui ra, chỉ còn lại Khương Tử Nha và Cơ Phát.

"Thượng phụ, không biết ngày mai sẽ có người nào đến giúp Tây Kỳ chúng ta?" Cơ Phát có chút tò mò hỏi.

Khương Tử Nha mỉm cười nói: "Đây là thiên cơ, ngày mai Hầu

gia sẽ biết, Trương Quế Phương chắc chắn sẽ đại bại không nghi ngờ gì!" Cơ Phát khẽ gật đầu, rồi cũng để Khương Tử Nha rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Khương Tử Nha, hắn đột nhiên nhớ lại những lời Tô Mặc nói trước khi đi, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Sau khi rời khỏi Bạch Cốt Sơn, Thạch Cơ nương nương liền đi về phía Kim Ngao Đảo.

Trên chín tầng mây, đột nhiên xuất hiện một người chặn đường Thạch Cơ nương nương.

Người này tay cầm phất trần, vẻ mặt vô cùng lo lắng, nhìn Thạch Cơ nương nương nói: "Thạch Cơ nương nương, Bạch Cốt Sơn của người sao lại biến thành một vùng đất cháy đen thế này?" Hoa sen, ngó sen trắng, lá sen xanh, Tam giáo vốn là một nhà!

Chương 201

Tuy bây giờ Tam Thanh đã phân gia, nhưng cũng chưa từng xảy ra xung đột, vì vậy quan hệ giữa đệ tử Tam giáo cũng không quá căng thẳng, huống chi Thạch Cơ nương nương hoàn toàn không biết rằng, chuyến đi này của Nhiên Đăng Đạo Nhân là để lấy mạng mình.

Thạch Cơ nương nương thở dài: "Đều do tên nhóc Na Tra kia gây ra cả, ta đang định đến Bích Du Cung tìm sư tổ đòi lại công đạo!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cười nói: "Thạch Cơ nương nương có lẽ không biết, Thông Thiên Giáo Chủ đang ở trong Lăng Tiêu Cung nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, ta cũng đang định đến Lăng Tiêu Cung." Thạch Cơ nương nương không nghi ngờ gì, nói: "Vậy thì tốt quá, xin Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn kiến, Thái Huyền Sơn bắt nạt người quá đáng, ta muốn diện kiến Đạo Tổ." Bà biết Nhiên Đăng Đạo Nhân là phó giáo chủ Xiển Giáo, địa vị chỉ dưới Nguyên Thủy Thiên Tôn, có ông dẫn kiến thì có thể gặp được Hồng Quân Lão Tổ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không ngờ Thạch Cơ nương nương lại dễ dàng mắc lừa như vậy, khẽ cười nói: "Thái Huyền Sơn quả thực quá bắt nạt người rồi, ta sẽ đưa người đến Lăng Tiêu Cung diện kiến Đạo Tổ, xin Đạo Tổ làm chủ cho người!" Thạch Cơ nương nương nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân bằng lòng dẫn kiến, lập tức mừng rỡ, vội vàng đi theo sau.

Nào ngờ, bà không biết rằng nơi Nhiên Đăng Đạo Nhân đưa bà đến không phải là Lăng Tiêu Cung, mà là Quỷ Môn Quan.

Chẳng mấy chốc, hai người đã rời khỏi địa giới Kim Ngao Đảo.

Đột nhiên, Nhiên Đăng Đạo Nhân quay đầu lại, một thanh đoản kiếm từ trong tay áo bay ra, chớp mắt đã xuyên qua cổ họng Thạch Cơ

nương nương, một dòng máu tươi phun trào.

Sắc mặt Thạch Cơ nương nương đột biến, hai mắt trợn trừng, dường như không thể tin vào những gì đang xảy ra trước mắt, rồi từ trên mây rơi xuống, ngã tan xương nát thịt, hình thần câu diệt.

Nhiên Đăng Đạo Nhân liếc nhìn một cái rồi xoay người đi về phía Ngọc Hư Cung.

Tại Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Sắc mặt Tô Mặc đột biến, rồi khẽ cười, thầm nghĩ: "Không ngờ hai lão già âm hiểm Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử lại muốn giở trò với ta, vậy thì ta sẽ chơi tới cùng, xem xem các người còn có trò mới gì." Hồng Vân Đạo Nhân ngẩng đầu nói: "Thái Huyền Thánh Nhân, tiên phong Trương Quế Phương của triều Thương đã dẫn quân tiến vào Tây Kỳ, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Ba vạn tinh nhuệ do Trương Quế Phương dẫn đầu đã giao chiến với đại quân Tây Kỳ, đánh cho đại quân Tây Kỳ tan tác, chạy trối chết.

Hiện tại Tây Kỳ lòng người hoang mang, quân tâm tan rã, có nguy cơ sụp đổ.

Tỷ Can định tiến ngôn, lại bị Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ ngăn lại, y và Thương Dung kéo Tỷ Can ra ngoài.

"Khương Tử Nha là con cờ của Xiển Giáo, cứ để người của hắn ra tay trước là được!" Tô Mặc cười nói.

Hồng Vân Đạo Nhân hiểu ý nói: "Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!" Tây Kỳ gặp nạn, Khương Tử Nha tất nhiên sẽ phải cầu cứu Ngọc Hư Cung, nhưng yêu thuật của Trương Quế Phương chỉ có một người có thể phá giải, mà người này hiện đang ở Thái Huyền Sơn.

Vì vậy, trừ phi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử ra tay, nếu không không ai có thể hàng phục Trương Quế Phương.

“Màn kịch hay sắp bắt đầu rồi!” Tô Mặc cười nói.

Với thân phận của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, chắc chắn sẽ không thèm động thủ với Trương Quế Phương, vậy thì Xiển Giáo chắc chắn sẽ tổn binh hao tướng, phải nếm mùi đau khổ rồi.

Tại nhân gian, quân doanh Tây Kỳ.

Khí thế u ám!

Bốn chữ này cũng không đủ để hình dung tình hình lúc này, trong doanh trại có rất nhiều binh sĩ nằm la liệt, ai nấy mặt xám như tro, than ngắn thở dài.

Nếu không phải bị thương nặng, họ đã sớm bỏ trốn rồi.

Trong trung quân đại trướng, sắc mặt Cơ Phát vô cùng khó coi, trong trướng không có mấy viên đại tướng, trận chiến lần trước, Nam Cung Thích và những người khác đều bị Trương Quế Phương bắt làm tù binh, có hai đệ tử Xiển Giáo đã chết dưới tay Trương Quế Phương.

“Thượng phụ, bây giờ ta phải làm sao đây?” Cơ Phát lo lắng hỏi.

Khương Tử Nha nhíu mày, rồi nói: “Xin Hầu gia hãy bình tĩnh, ta đã phái người đến Xiển Giáo mời cao tiên đến giúp!” Cơ Phát có chút sốt ruột nói: “Phải nhanh lên, quân Thương công thế mãnh liệt, nếu không thể chém giết Trương Quế Phương, đợi đại quân của Văn Trọng đến, Tây Kỳ thật sự sẽ tiêu đời.” Lời còn chưa dứt, đã thấy một tên lính truyền lệnh từ ngoài xông vào, vội vã nói: “Thưa Hầu gia, Thừa tướng, Trương Quế Phương lại đến trước doanh trại khiêu chiến rồi!” Sắc mặt Cơ Phát trầm xuống, giận dữ nói: “Một Trương Quế Phương nhỏ nhoi mà cũng bắt nạt người quá đáng, bản hầu ra ngoài xem sao!” Các tướng lập tức tiến lên ngăn Cơ Phát lại, khuyên can: “Hầu gia, quân Thương vừa đại thắng, sĩ khí đang lên cao, yêu thuật của Trương Quế Phương quá lợi hại, ngài tuyệt đối không thể

ra ngoài!" Khương Tử Nha lạnh lùng nói: "Truyền quân lệnh của ta!

Treo cao biển miễn chiến, không có lệnh của ta, không ai được phép ra ngoài ứng chiến!" "Vâng, Thừa tướng!" Lính truyền lệnh đáp rồi xoay người đi ra ngoài.

Cơ Phát vừa rồi nổi giận, bây giờ đã bình tĩnh lại, cũng biết ra ngoài không chiếm được lợi thế, nên không nói gì nữa.

Lập tức, các tướng lần lượt lui khỏi đại trướng.

Tại Ngọc Hư Cung.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi lạnh, một Trương Quế Phương nhỏ nhoi mà lại giết được hai người đắc đạo dưới trướng Ngọc Hư Cung, khiến ông không dám coi thường Trương Quế Phương nữa.

"Nam Cực Tiên Ông, ngươi hãy dẫn thêm hai danh đệ tử đi thăm dò tình hình, tìm cách trừ khử Trương Quế Phương!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ra lệnh.

Nam Cực Tiên Ông pháp thuật cao cường, thân phận còn trên cả Thập Nhị Kim Tiên, đối phó một Trương Quế Phương là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Vâng, Thiên Tôn!" Nam Cực Tiên Ông đáp rồi dẫn hai đồng tử đến quân doanh Tây Kỳ.

Tại Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Tâm trạng của Thiên Đế Hạo Thiên không tệ, đang thưởng hoa, cả vườn xuân sắc không giấu được, vạn tía nghìn hồng đều là xuân.

"Thiên Đế, Tây Kỳ đại bại, hai đệ tử Xiển Giáo tử trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại phái Nam Cực Tiên Ông đến quân doanh Tây Kỳ rồi!" Thái Bạch Kim Tinh nói.

“Trương Quế Phương tuy là thân xác phàm trần, nhưng môn yêu thuật này lại khó đối phó, Nam Cực Tiên Ông đến đó cũng chỉ tự rước lấy nhục.” Hạo Thiên cười nói.

Bất kể là thấy Xiển Giáo chịu thiệt hay Đạo giáo đại bại, Hạo Thiên đều vui mừng thấy chuyện đó xảy ra, Tam giáo càng hao tổn lợi hại, càng có lợi cho việc Thiên Đình khống chế, khiến Tam giáo phải thần phục dưới trướng Thiên Đình.

“Thiên Đế, Thải Vân Tiên Tử bị trấn áp dưới Đào Sơn, nên xử trí thế nào ạ?” Thái Bạch Kim Tinh cung kính hỏi.

Hạo Thiên lạnh lùng nói: “Cứ trấn áp dưới Đào Sơn!

Có ai cứu hay không, tùy vào tạo hóa của nàng ta!” Lập tức, ánh mắt ông nhìn về phía xa, trên gương mặt tuấn tú như dao gọt lộ ra một tia sát khí lạnh lẽo.

Tại Tây Kỳ, đại doanh quân Thương.

Chương 202

Trương Quế Phương đang mở tiệc đãi các tướng, trong trung quân đại trướng một không khí vui vẻ hòa thuận, toàn là những lời nịnh hót, nghe đến mức Trương Quế Phương có chút lâng lâng.

"Trương tướng quân thần uy, quân Tây Kỳ đúng là lũ gà đất chó sành, không chịu nổi một đòn!" "Ta thấy lần này không cần Văn Thái sư thân chinh thảo phạt Tây Kỳ, chỉ cần Trương tướng quân dẫn chúng ta đi là đủ để san bằng Tây Kỳ, tru sát nghịch tặc!" "Đợi ngày mai trời sáng, các ngươi hãy theo Trương tướng quân san bằng đại doanh Tây Kỳ, quét sạch ngàn quân!"...

Trương Quế Phương nâng chén rượu, vẻ mặt đắc ý, giữa hai hàng lông mày lộ ra sát khí lạnh lùng.

"Một Tây Kỳ nhỏ nhoi, sao dám phạm thượng tác loạn, bản tướng quân sẽ cho các ngươi biết sự lợi hại của Đại Thương ta!

Ngày mai đại cử tiến công, một lần quét sạch nghịch tặc Tây Kỳ, các ngươi hãy theo ta về kinh lĩnh thưởng!" Các tướng đồng thanh đáp: "Vâng, tướng quân!" Lập tức, trong nhà tranh nhất phiến tĩnh lặng.

Trận chiến ngày mai, việc san bằng đại quân Tây Kỳ là thế tất phải đạt được!

Lúc này, một tên lính truyền lệnh từ ngoài trướng xông vào, cung kính nói: "Trương tướng quân, Tây Kỳ khiêu chiến rồi!" Trong khoảnh khắc, đã nghe thấy ngoài trướng truyền đến một tràng tiếng hò hét kinh thiên động địa.

Trương Quế Phương cười lạnh một tiếng: "Bản tướng quân đã cho chúng sống thêm một đêm, không ngờ lũ này lại vội vã xuống địa

phủ như vậy, bản tướng quân sẽ thành toàn cho chúng!" Lập tức, Trương Quế Phương tay cầm song kiếm, đi ra ngoài, các tướng theo sát phía sau.

Ngoài đại trướng, Cơ Phát và Khương Tử Nha đang dẫn tàn binh bại tướng của Tây Kỳ khiêu chiến.

Trong thoáng chốc, quân Tây Kỳ bất giác lùi lại hai bước, vì thấy từ trong đại doanh quân Thương đi ra một người thân hình cao lớn như núi, dung mạo lạnh lùng tuấn tú, chính là Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương ung dung đi về phía trước, không thèm liếc nhìn Khương Tử Nha và Cơ Phát một cái.

"Lũ bại tướng các ngươi mà cũng dám đến khiêu chiến, bản tướng quân hôm nay sẽ thành toàn cho các ngươi, tiễn các ngươi xuống địa phủ!" Sắc mặt Trương Quế Phương trầm xuống, trong đôi mắt lộ ra hai đạo sát khí sắc như dao.

Khương Tử Nha cười lạnh: "Trương Quế Phương, nếu biết điều thì mau quỳ xuống đầu hàng, thả người của ta ra, Hầu gia của ta có thể tha cho ngươi một mạng!" "Nói khoác không biết ngượng!

Ta chỉ cần gọi một tiếng, các ngươi chắc chắn sẽ bại không nghi ngờ gì!" Trương Quế Phương cười lạnh, mặt đằng đằng sát khí.

Bỗng nhiên, trên không trung truyền đến một giọng nói vô cùng sắc bén.

"Trương Quế Phương, đừng có ngông cuồng, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Chỉ thấy Nam Cực Tiên Ông đứng trên một đám mây, mình mặc đạo bào trắng, tay cầm Bàn Long Trượng, đôi mắt như điện nhìn chằm chằm vào Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương nhận ra tu vi của Nam Cực Tiên Ông cao thâm, biết người này không dễ đối phó như mấy tên võ tướng vô

dụng của Tây Kỳ, song kiếm trong tay bất giác siết chặt lại.

"Kẻ nào?

Dám giúp đỡ phản nghịch, đúng là tự tìm đường chết!" Trương Quế Phương giận dữ hét.

Tu vi của Nam Cực Tiên Ông trong Thập Nhị Kim Tiên hiện đã là Đại La Kim Tiên, chuẩn Thánh, vì vậy hoàn toàn không để Trương Quế Phương vào mắt.

"Ta là đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngọc Hư Cung, hôm nay đặc biệt đến lấy mạng ngươi!" Lời còn chưa dứt, Bàn Long Trượng trong tay Nam Cực Tiên Ông hạ xuống, chỉ thấy một đạo tinh quang nhanh như gió, sắc như dao.

Phanh!

Trên mặt đất nứt ra một khe hở, khe hở đó tiếp tục mở rộng, trong nháy mắt đã rộng bằng một người.

Đông đông đông!

Vô số quân Thương như những tảng đá lớn lăn xuống, khe hở trên mặt đất lập tức khép lại.

Lập tức, sắc mặt quân Thương đột biến, cũng biết Tây Kỳ đã mời đến một kẻ cứng cựa, liền lùi lại.

Trương Quế Phương cũng bị đòn tấn công bất ngờ của Nam Cực Tiên Ông làm cho choáng váng, nhưng nhanh chóng phản ứng lại.

"Nam Cực Tiên Ông, Nam Cực Tiên Ông..." Trương Quế Phương như đang gọi hồn, lặp đi lặp lại tên của Nam Cực Tiên Ông.

Chỉ một tiếng gọi, không chỉ Nam Cực Tiên Ông cảm thấy đầu váng mắt hoa, suýt nữa rơi khỏi đám mây.

Tất cả quân lính Tây Kỳ cũng hoa mắt chóng mặt, nôn mửa không

ngừng, trong nháy mắt đã lộ ra vẻ bại trận.

“Nam Cực Tiên Ông, còn không mau đầu hàng!” Trương Quế Phương hét lớn một tiếng, như sấm giữa trời quang.

Nếu không có Bàn Long Trượng chống đỡ, tiếng gầm kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu này đã sớm chấn Nam Cực Tiên Ông rơi khỏi đám mây rồi.

Vạn vật trên đời, một vật hàng một vật!

Nam Cực Tiên Ông tuy là Đại La Kim Tiên, nhưng lại khó lòng khắc chế yêu thuật của Trương Quế Phương, đành phải bại trận trở về Ngọc Hư Cung.

“Hầu gia, mau rút lui!” Khương Tử Nha nói rồi cùng Cơ Phát quay ngựa, chạy như bay về phía sau.

“Giết cho ta!

Bắt sống Khương Tử Nha, bắt sống Cơ Phát!” Trương Quế Phương lớn tiếng hét, song kiếm trong tay vung xuống, quân Thương như thủy triều tràn về phía trước.

Sát na!

Một tràng tiếng hò hét làm trời rung đất chuyển, bao trùm cả bầu trời.

Vù vù vù!

Mưa tên trút xuống, vô số binh sĩ Tây Kỳ trúng tên tử trận.

Chương 203

Trong chớp mắt, quân Tây Kỳ bị đánh cho tan tác, thua không thành quân, tứ tán chạy tháo thân.

Tô Mặc gật đầu, nếu Dao Cơ Công Chúa tu luyện ở Thái Huyền Sơn, như vậy có thể tiến nhất bộ lạt lũng Hạo Thiên.

Tại Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra mấy phần cười lạnh, thầm nghĩ: "Đệ tử Xiển Giáo quả nhiên đều là phế vật, Nam Cực Tiên Ông mà lại bị một tên tướng quân Nhân tộc nhỏ bé đánh bại, đúng là làm mất hết mặt mũi của Tam Thanh." Thấy người của Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu thiệt, trong lòng ông ta khá vui.

Kể từ khi ký tên lên Phong Thần Bảng, đệ tử Xiển Giáo đã đi khắp nơi tìm người thế mạng lên bảng, mục tiêu chủ yếu là đệ tử Tiệt Giáo.

Phong Thần Kiếp vốn là do Thập Nhị Kim Tiên phạm phải hồng trần chi ách, nói cho phải lẽ người lên bảng cũng nên là đệ tử Xiển Giáo trước, vậy mà Xiển Giáo lại muốn họa thủy đông dẫn, để đệ tử Tiệt Giáo thay mình ứng kiếp.

Chết đạo hữu, không chết bần đạo!

Thông Thiên Giáo Chủ đương nhiên cũng vui khi thấy đệ tử Xiển Giáo lên bảng, trên Phong Thần Bảng có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm vị trí, chỉ cần số người lên bảng đủ, Phong Thần Kiếp sẽ kết thúc.

"Đa Bảo Đạo Nhân, gần đây có đệ tử Tiệt Giáo nào tham gia vào cuộc tranh đấu giữa Đại Thương và Tây Kỳ không!" Thông Thiên

Giáo Chủ hỏi.

Trong khoảnh khắc, các chư hầu trên đại điện quỳ rạp xuống đất, phân phân hướng Trụ Vương xin tội.

Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói: "Thì ra là vậy, thảo nào ta cảm giác có người của Tiệt Giáo đã nhập Phong Thần Kiếp.

Thương vong Tây Kỳ hưng, là đại thế sở xu, thiên mệnh sở quy!" "Văn Trọng đã đi ngược lại thiên ý, sớm muộn gì cũng sẽ bị trời phạt, đệ tử trong Tiệt Giáo không được tương trợ!" Trương Quế Phương chỉ có thể đắc ý nhất thời, chứ không thể cứu vãn được vận mệnh diệt vong của triều Thương.

Bọ ngựa đấu xe, không biết lượng sức mình!

"Để xem hai vị sư huynh tốt của ta có biện pháp đối phó nào không!" Thông Thiên Giáo Chủ cười nói.

Bỗng nhiên, một bóng người đằng đằng sát khí từ ngoài cung đi vào, vẻ mặt vô cùng tức giận, chính là Vân Tiêu nương nương.

"Giáo chủ, Thái Huyền Sơn bắt nạt người quá đáng, giết đệ tử Tiệt Giáo của ta, món nợ này chúng ta không thể không tính!" Vân Tiêu nương nương giận dữ nói.

Bà là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, bình thường rất được Thông Thiên Giáo Chủ tin tưởng, tính tình cương liệt, vì vậy nói năng cũng không có quá nhiều kiêng dè.

Thông Thiên Giáo Chủ ung dung nói: "Trong đó chắc chắn có hiểu lầm, cứ từ từ nói!" Tiệt Giáo và Thái Huyền Sơn xưa nay giao hảo, người của Thái Huyền Sơn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ làm hại đệ tử Tiệt Giáo.

Vân Tiêu nương nương gay gắt nói: "Đệ tử Thái Huyền Sơn Lý Na Tra lỡ tay giết đồng tử dưới trướng Thạch Cơ, sau đó lại đốt Bạch

Cốt Sơn, hủy đi nơi tu hành của Thạch Cơ.

Tây Vương Mẫu bao che cho Na Tra, lại lo chuyện bị tiết lộ ra ngoài nên đã ra tay giết Thạch Cơ, xin giáo chủ làm chủ cho Thạch Cơ!" "Tiệt Giáo chúng ta tuy không gây sự, nhưng cũng không sợ sự!" Lập tức, mấy đệ tử Tiệt Giáo đồng thanh hưởng ứng, nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ ngưng trọng hỏi: "Ngươi biết được chuyện này từ đâu?" Vân Tiêu nương nương lộ vẻ khó xử, rồi nói: "Giáo chủ, chuyện này con đã hứa sẽ không nói ra người mật báo, con đã tra xét rồi, Bích Vân đồng tử dưới trướng Thạch Cơ chính là bị Lý Na Tra dùng Chấn Thiên Tiễn bắn chết!" Thông Thiên Giáo Chủ đáp một tiếng rồi nói: "Chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ, ta sẽ tự mình đến Thái Huyền Sơn tìm Thái Huyền Thánh Nhân hỏi rõ, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!" Lời còn chưa dứt, lại nghe Vân Tiêu nương nương nói: "Giáo chủ, đúng sai trong chuyện này đã rõ rành rành, cần gì phải đến Thái Huyền Sơn, cứ trực tiếp bắt Lý Na Tra về, lột da rút xương là xong." Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ trầm xuống, lạnh lùng nói: "Chuyện này không được bàn nữa, Lý Na Tra và Thạch Cơ đều là người ứng kiếp, sinh tử có mệnh, phú quý tại trời!" Vân Tiêu nương nương thấy Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận, sợ đến không dám nói nhiều, mọi người cũng im như ve sầu mùa đông.

Tuy nhiên, trong lòng Vân Tiêu nương nương lại không phục, thầm thề nhất định sẽ tự tay giết Na Tra để báo thù cho Thạch Cơ.

Tại nhân gian, thành Triều Ca.

Trụ Vương đang triệu kiến Thân Công Báo, tìm hiểu tình hình tiền tuyến, nghe tin quân Tây Kỳ bị đánh cho tan tác, không khỏi vui mừng hớn hở.

Cơ Phát muốn đẩy hắn khỏi ngôi vị Nhân chủ, thay thế hắn, đúng là si tâm vọng tưởng.

"Quốc sư vất vả rồi!" Trụ Vương cười nói, nâng chén rượu trong tay, nhìn về phía Thân Công Báo.

Thân Công Báo được sủng ái mà lo sợ nói: "Đây đều là những gì Thân Công Báo nên làm cho Đại vương, Trương tướng quân sở hướng vô địch, giết cho quân Tây Kỳ hồn vía lên mây, chẳng mấy chốc sẽ khải hoàn về triều." "Truyền ý chỉ của cô vương, cô vương sẽ bày sẵn tiệc mừng công ở thành Triều Ca, chờ Thái sư và Trương tướng quân trở về!" Trụ Vương nói với giọng ôn hòa như gió xuân.

Tây Kỳ là thủ lĩnh của chư hầu thiên hạ, bình định được Tây Kỳ, các lộ chư hầu còn lại sẽ tan rã, thiên hạ sẽ lại nằm trong tay hắn.

"Vâng, Đại vương, vi thần bây giờ sẽ đi truyền chỉ!" Thân Công Báo cung kính nói rồi biến mất không dấu vết.

Trụ Vương nhìn vào vị trí của Thân Công Báo, tay trái khẽ nắm lại, lạnh lùng nói: "Đại thế thiên hạ, đều nằm trong tay ta!

Yêu tộc tất hưng, Nhân tộc sẽ vong!" Lập tức, ba bóng người rơi xuống đất, chính là Hiên Viên Tam Yêu, sắc mặt họ trắng bệch, khóe miệng rỉ máu, xem ra đã bị thương nặng.

"Yêu Đế... không, Đại vương, chúng thần đi lấy Chiêu Yêu Phiên, đã bị Nữ Oa nương nương phát hiện, đuổi chúng thần về!" Đát Kỷ cúi đầu nói.

Trụ Vương đã cho họ biết chân thân của mình, Tam Yêu cũng đã tuyên bố trung thành với Trụ Vương.

Cứ cách một khoảng thời gian, ba người họ lại phải đến Oa Hoàng Cung, bẩm báo động tĩnh của Trụ Vương cho Nữ Oa nương nương, Trụ Vương ra lệnh cho họ nhân cơ hội đó đoạt lấy Chiêu Yêu

Phiên, không ngờ Nữ Oa nương nương đã sớm có chuẩn bị, bị bắt tại trận.

"Phế vật!

Đều là lũ phế vật!" Trụ Vương giận dữ mắng, chén rượu trong tay ném về phía Hiên Viên Tam Yêu.

Hiên Viên Tam Yêu không dám né, chén rượu ném trúng vào vầng trán trắng như ngọc của Đát Kỷ, lập tức xuất hiện một vết máu đỏ.

Keng một tiếng!

Chén rượu rơi xuống đất, như tảng đá lớn đè lên lồng ngực Hiên Viên Tam Yêu, khiến lòng họ trĩu nặng.

"Hay cho một Nữ Oa, dám phá hỏng chuyện tốt của ta, bản tôn nhất định sẽ hủy Oa Hoàng Cung!" Trụ Vương càng tức giận hơn, hắn và Nữ Oa cùng xuất thân từ Yêu tộc, trong trận chiến Vu Yêu, bà ta khoanh tay đứng nhìn, bây giờ Yêu tộc tái hưng, không những không ngầm giúp đỡ, lại còn cài ba con cờ bên cạnh hắn, bây giờ đã hoàn toàn trở mặt rồi.

Chương 204

"Lũ phế vật vô dụng!" Trụ Vương nhìn Hiên Viên Tam Yêu, mắng một tiếng rồi đi ra ngoài.

Hắn muốn đến Trích Tinh Lâu, xem tiến độ của Trích Tinh Lâu, gần đây Yêu tinh trên trời lấp lánh, báo hiệu Yêu tộc sắp hưng thịnh, vì bạn cũ của hắn cũng sắp trở về.

"Tam giáo Nhân tộc và Thiên Đình, ngày lành của các ngươi sắp hết rồi!" Trụ Vương vẻ mặt hưng phấn nhìn lên bầu trời, ngôi sao yêu tinh kia lại một lần nữa chiếu sáng bầu trời đêm, ánh sáng bộc phát trong khoảnh khắc thậm chí còn mạnh hơn cả Kim Ô!

Tại Tử Tiêu Cung.

"Thiên hạ thật sự sắp loạn rồi, yêu tinh che trời, không ai có thể ngăn cản được!" Hồng Quân Lão Tổ tự lẩm bẩm.

Biển Huyết.

Minh Hà Lão Tổ lộ ra nụ cười đắc ý, lạnh lùng nói: "Sau tàn hồn của Đế Tuấn, tàn hồn của Đông Hoàng cũng sắp trở về, màn kịch hay càng ngày càng đặc sắc rồi!" Tàn hồn của Ma Tổ La Hầu cũng nhìn thấy cảnh tượng trên không, trên gương mặt như mộng như ảo lộ ra nụ cười tàn khốc.

Nếu hai vị Yêu Đế đồng thời trở về, thực lực của Yêu tộc sẽ tăng vọt trong nháy mắt, có thể cùng Nhân tộc tranh cao thấp.

Nhân Yêu đại chiến, bất kể ai thắng ai thua, đều sẽ lưỡng bại câu thương, cuối cùng chính là cơ hội của Ma tộc.

Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử đêm quan sát thiên tượng, thân là Địa Tiên chi tổ,

ông sớm đã nhìn thấu ảo diệu trong đó, dù vậy, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc.

"Thôi vậy, đã lâu không đến Thái Huyền Sơn tìm Hồng Vân đạo hữu, nhân cơ hội này đi xem thử!" Trấn Nguyên Tử thầm nghĩ rồi biến mất khỏi đại điện.

Tại Thái Huyền Sơn.

Tâm tư của Tô Mặc lại không đặt vào chuyện yêu tinh che trời này, dù sao bất kể là Đế Tuấn hay Đông Hoàng, hay cả hai liên thủ, cũng khó thoát khỏi số phận thất bại.

Ông chắc chắn rằng, không ai có thể lay chuyển được nền móng của Thái Huyền Sơn, cũng không ai có thể tùy ý sỉ nhục Nhân tộc như ức vạn năm trước.

Từng là ta làm cá thịt, người làm dao thớt!

Bây giờ, Nhân tộc mới là thanh đao sắc bén nhất giữa trời đất, chưởng quản sự sinh tồn của vạn vật.

"Na Tra, lập tức đến đại doanh Tây Kỳ, giúp Tây Bá Hầu Cơ Phát một tay." Tô Mặc mỉm cười nói.

Trên đại điện, mấy người còn lại có chút không hiểu.

Ngay cả Đại La Kim Tiên Nam Cực Tiên Ông cũng bại dưới tay Trương Quế Phương, muốn giúp Tây Kỳ cũng phải cần tu vi như Hồng Vân Đạo Nhân và Yêu sư Côn Bằng ra tay, Na Tra đi đến đó chỉ có thể tự tìm đường chết.

Na Tra cung kính nói: "Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!" Lập tức, cậu xoay người đi ra ngoài điện.

Mọi người trong lòng tuy không hiểu, nhưng cũng biết Tô Mặc sắp xếp như vậy tất có thâm ý.

Tại nhân gian, đại doanh Tây Kỳ.

Sĩ khí của quân Tây Kỳ càng thêm sa sút, thỉnh thoảng có người bỏ trốn, thậm chí đầu quân cho quân Thương.

Lương thảo của quân Tây Kỳ bị Trương Quế Phương phái người đột kích đốt cháy, càng làm lòng người hoang mang, có nguy cơ tan rã ngay khi bị tấn công.

"Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?" Cơ Phát liên tục thở dài, mặt mày ủ dột.

Tổn binh hao tướng!

Lương thảo bị đốt!

Xem ra Tây Kỳ chỉ còn một con đường thất bại!

Khương Tử Nha nhíu chặt mày, nửa ngày không nói lời nào.

Ngay cả nhân vật cấp bậc như Nam Cực Tiên Ông cũng gục ngã dưới tay Trương Quế Phương, chẳng lẽ phải mời Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân ra tay mới được?

"Thượng phụ, ngài có kế sách phá địch nào không?" Cơ Phát ôm một tia hy vọng nhìn Khương Tử Nha, dù sao bây giờ hắn đã bó tay toàn tập.

Khương Tử Nha cũng chau mày ủ dột, chính xác hơn là, không định ra tay.

Với thực lực của Ma Tổ La Hầu, người năm xưa có thể tranh cao thấp với Hồng Quân Đạo Tổ, dù chỉ là tàn hồn cũng đủ để diệt Trương Quế Phương.

Phong Thần Kiếp mở ra, ván cờ lớn này có rất nhiều người chơi, không ít người đã đặt cược vào phe Tây Kỳ, ông chắc chắn những người này sẽ không khoanh tay đứng nhìn Tây Kỳ bị diệt.

Vì vậy, không cần thiết phải lộ bài.

“Hầu gia, chuyện này không thể vội, xe đến trước núi ắt có đường, lão thần đã nói rồi, tất sẽ có phúc tinh hạ phàm, giúp Hầu gia một tay.” Lời vừa dứt, đã nghe thấy ngoài đại trướng truyền đến một tràng tiếng la hét, lại là quân Thương đến khiêu chiến.

“Khương Tử Nha, đồ nhát gan, có bản lĩnh thì ra đây cùng bản tướng quân quyết một trận cao thấp, đừng làm rùa rụt cổ!” Trương Quế Phương mặc một thân khôi giáp đen như mực, tay cầm song kiếm, mặt đằng đằng sát khí, lớn tiếng chửi rủa.

Sắc mặt Khương Tử Nha biến đổi, nhưng vờ như không nghe thấy gì, bây giờ ra ngoài chỉ có nộp mạng.

“Hầu gia, Khương Thừa tướng!” Một tên lính truyền lệnh tất tả xông vào.

Chương 205

Khương Tử Nha khẽ giơ tay, ra hiệu cho hắn lui ra, chuyện bên ngoài ông đã biết rõ.

"Khương Thừa tướng, có một người tự xưng là đệ tử của Tây Vương Mẫu ở Thái Huyền Sơn tên Lý Na Tra đến cầu kiến!" Lính truyền lệnh lớn tiếng nói.

Vừa nghe là người của Thái Huyền Sơn đến, không đợi Khương Tử Nha mở lời, Cơ Phát lập tức nói: "Mau mời vào!" Tô Mặc đã ngầm chỉ điểm cho Cơ Phát, vì vậy hắn sớm đã tự coi mình là đệ tử của Thái Huyền Sơn, nghe Na Tra đến, trong lòng không khỏi cảm thấy thân thiết.

Lập tức, liền thấy Na Tra tay cầm Hỏa Vân Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân tiến vào đại trướng.

Một đôi mắt đảo tròn xoe nhìn hai người, sau đó nói: "Ai là Tây Bá Hầu, ta phụng mệnh Thái Huyền Thánh Nhân, đến giúp Tây Bá Hầu, tru sát Trương Quế Phương!" Trong khoảnh khắc, trong đại trướng truyền ra một tràng tiếng cười.

Các tướng vừa rồi im như hến lại bắt đầu nói chuyện, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Na Tra.

Họ không tin một đứa trẻ con có thể đánh bại Trương Quế Phương, đúng là dê vào miệng cọp.

Cơ Phát vội nói: "Ta là Tây Bá Hầu Cơ Phát, thì ra là đại tiên trên Thái Huyền Sơn, thất lễ thất lễ, thất lễ thất lễ!" Hắn có mắt nhìn người, thấy Na Tra tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đôi mắt tinh quang tứ phía, như hai thanh kiếm sắc, biết cậu tuyệt đối không phải người nói khoác.

Quan trọng nhất là ba chữ Thái Huyền Sơn, đại diện cho sức mạnh cường đại nhất giữa trời đất.

"Khương Tử Nha, Cơ Phát, có gan thì ra đây cùng bản tướng quân một trận, đừng làm rùa rụt cổ nữa!" Phí Trọng và Vưu Hồn tâm lĩnh thần hội địa nói: "Tuân mệnh!" "Tây Bá Hầu, ta bây giờ đi tru sát Trương Quế Phương, ngài cứ ở trong trướng chờ tin tốt của ta là được." Vẻ mặt Na Tra thản nhiên, như thể không phải đi đối đầu với Trương Quế Phương yêu thuật cao cường, mà là giơ chân giẫm chết một con kiến vậy.

Giọng Cơ Phát vang như chuông lớn: "Chúng ta sẽ chuẩn bị sẵn rượu mừng công trong trướng, chờ tiên nhân trở về cùng chung vui!" Lời còn chưa dứt, Na Tra đã không còn tăm hơi.

Ngoài đại trướng, quân Tây Kỳ thấy một đứa bé con từ trong trướng đi ra, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Bao nhiêu đại tướng Tây Kỳ bị Trương Quế Phương bắt, bây giờ phái một đứa bé con ra có tác dụng gì, ai nấy đều lo lắng cho Na Tra một phen.

Bên kia, Trương Quế Phương thấy Na Tra đi về phía mình, không nhịn được cười lớn: "Xem ra Tây Kỳ quả nhiên đã bị đánh cho sợ mất mật rồi, lại phái một đứa bé con ra ứng chiến, đúng là trò cười!" Ngay sau đó, quân Thương phía sau Trương Quế Phương cũng cười rộ lên, ánh mắt đều đổ dồn về phía Na Tra.

Na Tra hoàn toàn không để ý đến ánh mắt và tiếng cười của mọi người, vẻ mặt thản nhiên đi ra trước trận.

"Tên tặc tướng biết dùng yêu thuật Trương Quế Phương là ai?" Na Tra lạnh lùng hỏi, Hỏa Vân Thương trong tay chống xuống đất, trên gương mặt non nớt sát khí bừng bừng.

Trương Quế Phương cười lạnh hai tiếng: "Nhóc con khẩu khí lớn thật, ngươi tên gì?" "Ta tên Lý Na Tra!" Na Tra không chút do dự đáp, nhìn về phía Trương Quế Phương.

Sau đó, Trương Quế Phương thấy Na Tra một thân sát khí, Hỏa Vân Thương trong tay và Phong Hỏa Luân dưới chân đều không phải vật tầm thường, trong lòng cũng không dám khinh suất.

"Lý Na Tra, còn không mau quỳ xuống đầu hàng!" Trương Quế Phương hét lớn một tiếng, quân Tây Kỳ lập tức đầu váng mắt hoa, có người từ trên thành rơi xuống.

Na Tra cười ha hả: "Tiểu gia ở đây!" Cậu không hề bị ảnh hưởng, vẻ mặt thản nhiên, nụ cười rạng rỡ nhìn Trương Quế Phương.

Sắc mặt Trương Quế Phương đột biến, không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt, từ trước đến nay chưa có ai thoát được câu chú của hắn, vậy mà Na Tra lại bình an vô sự.

"Lý Na Tra, còn không quỳ xuống đầu hàng!" Trương Quế Phương chau mày lạnh lùng, như mãnh thú gầm thét, khí nuốt núi sông.

Na Tra lại cười hắc hắc: "Tiểu gia ở đây, còn không mau quỳ xuống thỉnh an tiểu gia!" Trương Quế Phương lại hét lớn mấy tiếng, Na Tra vẫn vững như Thái Sơn đứng trước trận, biết rằng câu chú đối với Na Tra vô dụng, liền cầm kiếm xông lên!

Na Tra cũng không khách khí, Hỏa Vân Thương như một con hỏa long đâm tới, Trương Quế Phương vội giơ kiếm đón đỡ.

Keng một tiếng!

Song kiếm của Trương Quế Phương bị chấn gãy, Hỏa Vân Thương đâm tới, như hỏa long xuyên qua lồng ngực Trương Quế Phương, thi thể hắn lập tức bùng cháy trong ngọn lửa hừng hực.

Võ công của Trương Quế Phương tầm thường, sau khi câu chú mất tác dụng, lập tức bị Na Tra chém dưới ngựa.

Quân Thương không dám tin vào chuyện trước mắt, Trương Quế Phương sở hướng vô địch, lại bị một đứa trẻ con trong quân doanh Tây Kỳ chém giết, một lát sau mới phản ứng lại.

Na Tra không nói hai lời, mở miệng phun ra Tam Muội Chân Hỏa, trong nháy mắt, mấy chục binh sĩ nhà Thương hóa thành ánh lửa.

Vù vù vù!

Một trận gió lạnh thổi qua, gió trợ hỏa thế, ngọn lửa như thủy triều tràn về phía trước, thiêu chết vô số quân Thương.

Đại doanh quân Thương cũng hóa thành tro bụi, đất cháy đen hàng chục dặm, tiếng kêu la thảm thiết kinh thiên động địa.

Cơ Phát và Khương Tử Nha thấy thời cơ chín muồi, dẫn quân Tây Kỳ một mạch đuổi quân Thương ra khỏi địa bàn Tây Kỳ.

Cảnh tượng này, bị các thế lực các phương nhìn thấy rõ mồn một, ai nấy lại bắt đầu tính toán trong lòng.

Ván cờ Phong Thần Kiếp, càng ngày càng đặc sắc, cũng càng ngày càng nguy hiểm.

Tại Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Hạo Thiên đang cùng Thái Bạch Tinh Quân đánh cờ, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn xuống nhân gian, rồi trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ.

"Một Trương Quế Phương nhỏ nhoi mà cũng dám chống lại đệ tử dưới trướng Tây Vương Mẫu ở Thái Huyền Sơn, đúng là không biết lượng sức mình!" "Na Tra không hồn không phách, chú thuật của hắn chẳng khác nào trò hề, đúng là một trò cười!" Hạo Thiên nói một câu

đã vạch trần điểm lợi hại trong chú thuật của Trương Quế Phương, hóa ra chú thuật của Trương Quế Phương chỉ có tác dụng với những người có đủ tam hồn thất phách, còn Na Tra là chân thân hoa sen, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi chú thuật.

Nam Cực Tiên Ông tuy đạo hạnh cao thâm, nhưng vẫn có tam hồn thất phách, vì vậy mới bị Trương Quế Phương làm bị thương.

"Thiên Đế, Trương Quế Phương binh bại, lần này Văn Thái sư chắc chắn sẽ ra tay, người này là lão thần ba triều của triều Thương, lại là đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo, thuật pháp song tu, mới là người khó đối phó nhất!" Thái Bạch Tinh Quân nói.

Ông biết Hạo Thiên người ở Ngự Hoa Viên, nhưng tâm lại ở nhân gian.

Chương 206

Tình hình chiến tranh giữa Tây Kỳ và triều Thương quan hệ đến sự cân bằng của thế lực Tam giáo, cũng quan hệ đến việc Thiên Đình có thể trở thành người thắng cuối cùng hay không.

Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào bàn cờ, quân cờ trắng trong tay từ từ hạ xuống.

"Như vậy rất tốt, Văn Trọng thân là người của Tiệt Giáo, nhân duyên rất tốt, Trương Quế Phương chết rồi, tất nhiên sẽ mời môn nhân Tiệt Giáo ra tay tương trợ, lúc đó Tam giáo sẽ thật sự động thủ!" Hạo Thiên mỉm cười, tự tin như đã nắm chắc phần thắng.

Xiển Giáo và Đạo giáo không động thủ thì thôi, tranh đấu giữa Tam giáo mới là kết cục ông muốn thấy nhất.

Thái Bạch Kim Tinh nhíu mày nói: "Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ đã hạ lệnh, phàm là đệ tử Tiệt Giáo không được tham gia vào tranh đấu giữa triều Thương và Tây Kỳ, người vi phạm sẽ bị trục xuất khỏi sư môn, sống chết không liên quan đến Tiệt Giáo!" "Thái Bạch Tinh Quân, có biết nhược điểm lớn nhất của đệ tử Tiệt Giáo là gì không?" Hạo Thiên lại hạ một quân cờ.

Thái Bạch Tinh Quân ngẩng đầu hỏi: "Lão thần không biết, xin Thiên Đế chỉ rõ!" Hạo Thiên cười nói: "Đệ tử Tiệt Giáo dễ hành động theo cảm tính nhất, cực kỳ trọng tình nghĩa, nếu dùng kế khích tướng để họ xuất chiến, đảm bảo thử một lần là trúng ngay!" Ông sớm đã chú ý đến đệ tử Tiệt Giáo, những người này hữu giáo vô loại, đa số là yêu quái sơn dã tu luyện thành đạo, tuy pháp thuật cao cường, nhưng đầu óc đơn giản, cực kỳ dễ bị người khác lợi dụng.

Thái Bạch Tinh Quân không quên nịnh hót: "Thiên Đế nói rất đúng,

lão thần biết phải làm gì rồi!" "Ừm, chuyện này phải làm một cách bí mật." Hạo Thiên hạ quân cờ cuối cùng trong hộp cờ xuống rồi rời khỏi Ngự Hoa Viên.

Tại đại doanh quân Thương.

Văn Trọng nghe tin Trương Quế Phương bị Na Tra chém giết, sắc mặt đột biến, quay về hướng Tây Kỳ bái lạy mấy cái.

"Trương tướng quân, đại thù của người, ta Văn Trọng tất báo!" Văn Trọng gay gắt nói, giữa hai hàng lông mày sát khí đằng đằng, khiến người ta rợn tóc gáy.

Bỗng nhiên, một viên chiến tướng bước ra nói: "Thái sư, Na Tra kẻ đã giết Trương tướng quân, là con trai của Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh!" Nghe vậy, sắc mặt Văn Thái sư đột biến, giận dữ nói: "Hay cho một Lý Tĩnh, dám ngấm ngầm giúp đỡ phản tặc Tây Kỳ, tâm địa đáng tru!" Lập tức, Văn Trọng lại nói: "Chu Long, mau báo chuyện này cho Đại vương, những người còn lại theo ta tấn công Tây Kỳ, tru sát phản nghịch!" Một võ tướng thân hình cao lớn lĩnh mệnh rồi đi ra ngoài.

Tại Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, trên mặt mang theo nụ cười như có như không, nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ đối diện.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng kinh ngạc, cũng không biết Tô Mặc có ý gì, cũng không dám hỏi nhiều.

Chuyện Thạch Cơ nương nương và hai đồng tử dưới trướng thảm tử đã gây ra một trận gió tanh mưa máu trong Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ không thể không đến Thái Huyền Sơn cùng Tô Mặc nói chuyện thẳng thắn.

"Thái Huyền Thánh Nhân, Thạch Cơ tuy là đệ tử đời thứ ba của

Tiệt Giáo ta, nhưng chết dưới tay Na Tra, xin Thái Huyền Thánh Nhân cho ta một câu trả lời, ta cũng tiện ăn nói với giáo chúng." Thông Thiên Giáo Chủ nhỏ giọng nói, trước mặt Tô Mặc, không có chút phong thái nào của một trong Tam Thanh.

Tô Mặc lạnh lùng nói: "Ăn nói, cần ăn nói gì?

Cái chết của Thạch Cơ là kiếp số trong mệnh, Na Tra chỉ lỡ tay giết Bích Vân đồng tử, còn việc giết Thạch Cơ và Thải Vân đồng tử, hủy Bạch Cốt Sơn, là do kẻ khác, không liên quan đến Na Tra!" Bỗng nhiên, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ hơi biến, ông biết Tô Mặc tuyệt đối sẽ không nói bừa.

Thông Thiên Giáo Chủ như bừng tỉnh ngộ nói: "Thì ra là vậy, xem ra có người muốn để Thái Huyền Sơn và Tiệt Giáo phản mục!" "Giáo chủ quả là người hiểu chuyện!" Sắc mặt Tô Mặc hơi dịu lại, cười nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thái Huyền Thánh Nhân, nếu đã như vậy, ta xin cáo từ trước!" Thông Thiên Giáo Chủ nói, chắp tay với Tô Mặc rồi xoay người rời đi.

Lúc này, Hồng Vân Đạo Nhân từ ngoài đại điện đi vào, trước tiên cung kính thỉnh an Tô Mặc.

"Thái Huyền Thánh Nhân, Trụ Vương hạ lệnh đi bắt Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh, chúng ta có cần để Na Tra đến Trần Đường Quan, báo cho Lý Tĩnh biết chuyện này không?" Hồng Vân Đạo Nhân hỏi.

Tô Mặc mỉm cười nói: "Không vội, chuyện giải cứu Lý Tĩnh, có người còn sốt ruột hơn chúng ta, cứ để Na Tra sau này ở lại quân đội Tây Kỳ hiệu lực đi!" Cơ Phát là một con cờ ngầm ở Tây Kỳ, Na Tra chính là một con cờ sáng của Thái Huyền Sơn.

Một sáng một tối, đại thế thiên hạ, đều nằm trong lòng bàn tay!

"Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!" Hồng Vân Đạo Nhân đáp.

Tại Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm ngón tay tính toán, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, nhìn về phía Thập Nhị Kim Tiên ngồi dưới, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Nhiên Đăng, Trần Đường Quan có phúc duyên của ngươi, mau đến Trần Đường Quan một chuyến, thu Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh làm đồ đệ, bảo hắn xuất binh tương trợ Tây Bá Hầu Cơ Phát, Trụ Vương vô đạo, đã định sẵn sẽ diệt vong." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Lý Tĩnh tuy không bằng Dương Tiễn và Na Tra, nhưng là nhân vật cực kỳ quan trọng trong Phong Thần Kiếp, lại là cha ruột của Na Tra, nếu Lý Tĩnh bái nhập Xiển Giáo, sẽ có cơ hội sách phản Na Tra.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cung kính nói: "Vâng, Giáo chủ!" Lập tức, liền thấy một vùng ánh sáng vàng rực rỡ, như mặt trời giữa trưa, vạn trượng quang mang.

Một lát sau, ánh sáng vàng dần tan biến, liền thấy một tòa bảo tháp vàng óng rơi vào tay Nhiên Đăng Đạo Nhân, tỏa ra pháp lực vô cùng cường đại.

"Tiên Thiên Chí Bảo Linh Lung Tháp mà bản tọa cất giữ nhiều năm, ngươi mang đi tặng cho Lý Tĩnh làm quà thu đồ đệ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn Linh Lung Bảo Tháp trong lòng bàn tay, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ rồi rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Lý Tĩnh là người của thiên mệnh, từng học nghệ dưới trướng Độ Ách Chân Nhân ở Tây Côn Luân, nay có thể thu làm đồ đệ, cũng là

phúc báo của ông.

Tại Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đang ngồi luận đạo, bỗng nhiên, Tiếp Dẫn Đạo Nhân mở mắt ra, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ.

"Sư đệ, ta đến Trần Đường Quan một chuyến, độ hóa một người!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Lý Tĩnh là một con cờ của Tây Phương Giáo, nay Xiển Giáo muốn đoạt lấy con cờ này, Tây Phương Giáo tự nhiên không thể ngồi yên không lo.

Lời còn chưa dứt, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã biến mất dưới gốc cây bồ đề.

Tại Trần Đường Quan, phủ Tổng binh.

Tin Trụ Vương phái người đến bắt Lý Tĩnh đã truyền đến Trần Đường Quan, Lý Tĩnh làm quan nhiều năm, trong triều cũng có không ít bạn bè cũ.

Chương 207

“Lý Tổng binh, ngài mau chạy đi!

Người của Trụ Vương đã đến ngoài thành rồi, chẳng mấy chốc sẽ đến phủ Tổng binh, nếu bây giờ không đi, lát nữa muốn đi cũng không đi được.” Một người đàn ông trung niên thân hình vạm vỡ nói.

Lý Tĩnh nghiêm nghị nói: “Thân ngay không sợ bóng tà, ta Lý Tĩnh đối với Đại Thương trung thành không hai lòng, đến thành Triều Ca, Đại vương cũng sẽ không trị tội ta!” “Na Tra tu hành ở Thái Huyền Sơn, sao có thể giết Trương Quế Phương, nhất định có người vu hãm ta!” Lý Tĩnh kiên quyết không rời khỏi Trần Đường Quan, muốn đến thành Triều Ca giải thích với Trụ Vương.

Người đàn ông trung niên là Tham tướng dưới trướng Lý Tĩnh, thấy Lý Tĩnh chấp mê bất ngộ như vậy, thở dài một tiếng rồi dẫn một đội quân đi về phía Tây Kỳ.

Trên bàn cúng trước mộ, bày đủ các loại cống phẩm, người đến tế bái lạc dịch bất tuyệt.

“Phu quân, hay là thiếp đến Thái Huyền Sơn, dò hỏi hư thực, xem Trương Quế Phương có thật sự chết dưới tay Na Tra không?

Thành Triều Ca là địa ngục trần gian, đi một lần e là không về được!” Ân thị khẩn thiết nói.

Ở lại Trần Đường Quan khoanh tay chịu trói chỉ có một con đường chết.

Lý Tĩnh thấy lời của Ân thị cũng có mấy phần đạo lý, liền gật đầu đồng ý, hai vợ chồng thu dọn hành lý, định đến Thái Huyền Sơn.

Tuy nhiên, thời gian không đợi người!

Khoảnh khắc sau, liền thấy một đám người như ong vỡ tổ tràn vào phủ Tổng binh, ai nấy mặt đằng đằng sát khí, binh khí trong tay nắm chặt, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

"Lý Tĩnh, ngươi muốn sợ tội bỏ trốn sao?" Tên tướng quân áo bào đen dẫn đầu nói.

Lý Tĩnh chắp tay nói: "Lý Tĩnh có tội gì?

Tại sao phải sợ tội bỏ trốn?

Ta chỉ muốn đến Thái Huyền Sơn thăm con trai ta Na Tra!" Tướng quân áo bào đen lạnh lùng nói: "Quả nhiên là muốn đến Thái Huyền Sơn hội hợp với đứa con trai phản tặc của ngươi, người đâu, bắt lấy cho ta!" Một tiếng ra lệnh!

Mấy trăm binh sĩ liền bao vây vợ chồng Lý Tĩnh, gươm tuốt vỏ nỏ giương dây, xem ra một trận ác chiến khó tránh khỏi.

Bỗng nhiên, liền thấy một đạo sĩ tóc râu bạc trắng, mình mặc đạo bào rơi xuống đất, tay cầm phất trần, trên mặt mang theo nụ cười nhạt.

Tướng quân áo bào đen nhìn về phía đạo nhân, biết lai lịch của đạo nhân không đơn giản, cũng không dám tùy tiện động thủ.

"Dám hỏi đại tiên từ đâu đến?" Trong khoảnh khắc, trên đại điện không ít người phân phân xin mệnh đến nhân gian truyền giáo, nhưng bị Minh Hà Lão Tổ ngăn lại.

Hắn đã nhận ra, Trụ Vương hoàn toàn không cho hắn cơ hội giải thích, những binh sĩ này một thân sát khí, vừa nhìn đã biết là muốn nhổ cỏ tận gốc.

Đạo nhân không phải ai khác, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân hòa nhã nói: "Bần đạo là Nhiên Đăng, đi

ngang qua phủ Tổng binh, thấy trong sân có một luồng sát khí ngút trời, liền xuống xem thử!" Lý Tĩnh lăn lộn trong quan trường nhiều năm, một mắt đã nhìn ra Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ nói lời khách sáo, lúc này đến phủ Tổng binh, chắc chắn là đến để giải vây.

"Thì ra là tiên nhân Côn Luân Sơn, không biết ngài có từng quen biết Thái Ất Chân Nhân, đó là bạn cũ của ta!" Lý Tĩnh nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân tiếp lời: "Chân nhân là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ta, xem ra Lý Tổng binh cùng Xiển Giáo ta có duyên!" Lúc này, tướng quân áo bào đen giận dữ nói: "Ta không cần biết ngươi là ai?

Nếu thông minh thì mau chóng rời đi cho bản tướng quân!

Nếu không, sẽ xử tội cùng với phản tặc!" Nhiên Đăng Đạo Nhân điềm nhiên cười nói: "Bần đạo là người ngoài thế tục, tự nhiên sẽ không tham gia vào tranh đấu!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lý Tĩnh đột biến, trong lòng không khỏi có mấy phần tức giận, lão đạo này đến đây để trêu ngươi sao?

Nhưng hắn thành phủ cực sâu, hỉ nộ không lộ ra mặt, sắc mặt nhanh chóng trở lại như thường.

"Lý Tổng binh, xem như chúng ta có duyên, bần đạo tặng ngươi một kiện pháp khí, có thể dùng để phòng thân, cũng có thể đánh giết kẻ địch!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cười nói.

Trong khoảnh khắc, liền thấy một đạo ánh sáng vàng xẹt ngang trời, rồi vô số ánh sáng vàng li ti rơi xuống, ở trung tâm của ánh sáng vàng, xuất hiện một tòa Linh Lung Bảo Tháp.

Ngay sau đó, Linh Lung Bảo Tháp rơi vào tay Lý Tĩnh, dọa cho một đám binh sĩ phải lùi lại.

Linh Lung Bảo Tháp có tổng cộng mười ba tầng, trên thân tháp

điêu khắc vô số phù đồ vàng óng lấp lánh, tỏa ra pháp lực vô cùng cường đại.

"Các ngươi còn không mau lui ra, nếu không đừng trách bản tướng quân không nể tình!" Lý Tĩnh lớn tiếng nói.

Tuy từng tu hành dưới trướng Độ Ách Chân Nhân ở Tây Côn Luân, nhưng đạo hạnh nông cạn, không thành tài, sau đó mới xuống núi cầu phú quý nhân gian.

Nay Linh Lung Bảo Tháp trong tay, lập tức cảm thấy pháp lực đại tăng, toàn thân trên dưới tràn đầy sức mạnh, quả là lợi hại vô cùng!

"Sư huynh đảo là tâm bình khí hòa, nhưng ta thấy huynh có ở lại trên Côn Luân Sơn đến già, cũng khó thành tài!" "Ta nguyện bái nhập môn hạ của Nhiên Đăng tiên nhân, xin tiên nhân thu ta làm đồ đệ!" Lý Tĩnh quỳ xuống đất.

Thiên hạ đại loạn, nếu có thể có Xiển Giáo làm chỗ dựa, thì không gì tốt hơn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đang chờ câu nói này, không chút do dự liền thu Lý Tĩnh làm đệ tử.

Tại thành Triều Ca.

Chén rượu trong tay Trụ Vương bị ném mạnh xuống đất, giận dữ mắng: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi dám phá hỏng chuyện của bản Yêu Đế, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của bản tôn!" Hiên Viên Tam Yêu thấy Trụ Vương nổi trận lôi đình, đang định mở miệng an ủi, liền thấy Trụ Vương biến mất không thấy đâu.

Tại Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên cười lạnh: "Đặc sắc, quả nhiên đặc sắc, Yêu Đế cuối cùng cũng không nhịn được mà ra tay rồi!

Chương 208

Xem ra Nhiên Đăng Đạo Nhân tại kiếp khó thoát!" Xiển Giáo luôn là chết đạo hữu, không chết bần đạo!

Lần này xem ra là phải chết bần đạo rồi!

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hồi ánh mắt, lại nói: "Nay Hiên Viên Tam Yêu hiện thế, thiên hạ Đại Thương sắp vong, Tây Kỳ sắp vấn đỉnh thiên hạ, trong đó có cơ duyên của hai ngươi, có thể xuống núi đi sấm nhất sấm công nghiệp!" "Màn kịch này thật sự càng ngày càng hay!" Thông Thiên Giáo Chủ mỉm cười không nói, hai đạo ánh mắt sắc bén như điện xuyên qua tầng tầng mây mù, rơi xuống phủ Tổng binh Trần Đường Quan.

Tại Trần Đường Quan, phủ Tổng binh.

Khi Nhiên Đăng Đạo Nhân định trở về Ngọc Hư Cung phục mệnh, liền thấy phía xa có một đám mây đen khổng lồ đang bay về phía này.

Đám mây đen đó không ngừng mở rộng, trong khoảnh khắc che kín trời đất, trời đất chìm vào bóng tối, như thể đêm tối sắp giáng xuống.

Nhiên Đăng Đạo Nhân dự cảm có cường địch đến, sắc mặt không khỏi biến đổi mấy lần, vì thực lực của người này, dường như không thua kém Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Lý Tổng binh, ngươi mau đưa phu nhân đi, ta đoạn hậu!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói, phất trần trong tay đặt ngang ngực, rồi hạ xuống, một đạo ánh sáng vàng sắc bén vô cùng xẹt qua bầu trời, như thể muốn chém tan mây đen.

Đang một tiếng!

Ánh sáng vàng sắc như dao rơi xuống mây đen, như va vào một chiếc chuông đen khổng lồ, sau khi phát ra một tiếng vang lớn, liền phiêu tán tứ phía.

Trong khoảnh khắc, đám mây đen kia đã che trời lấp đất hạ xuống, hệt như một tấm màn đen khổng lồ vô tận, bao trùm cả tòa thành Trần Đường Quan.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cảm giác như có một ngọn núi khổng lồ đè xuống, muốn nghiền nát tất cả mọi người thành thịt vụn, muốn ép cả tòa Trần Đường Quan thành bột mịn, tan theo gió.

Những binh sĩ kia thấy tình hình không ổn, định chạy trốn khỏi phủ Tổng binh, nhưng từng luồng khí đen như những mũi tên sắc bén xuyên qua cơ thể họ.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Từng binh sĩ một rơi xuống đất như những hòn đá, và điều khủng khiếp hơn là tất cả mọi người trong nháy mắt đều biến thành xác khô, như thể bị yêu quái hút cạn tinh hồn.

Ngay sau đó, những xác khô kia hóa thành bột mịn, bay lơ lửng trong không trung, trời đất chìm trong im lặng đến đáng sợ.

Vút!

Linh Lung Bảo Tháp trong tay Lý Tĩnh như nhận được triệu hoán, nhanh như chớp bay vút lên trời.

Trong chớp mắt!

Vô số đạo kim quang từ trong Linh Lung Bảo Tháp bắn ra, một

bóng hình khổng lồ màu vàng xuất hiện trên không trung, hai lòng bàn tay vỗ xuống, chém về phía đám mây đen ngập trời.

Ngay sau đó, kim quang chìm nghỉm vào trong mây đen.

Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ từ trong mây đen thò ra, trong lòng bàn tay mây đen cuồn cuộn như sóng triều, hạ xuống đỉnh đầu Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lý Tĩnh.

Linh Lung Bảo Tháp bay lên, một cột sáng khổng lồ sắc bén như kiếm từ trong tháp bùng phát.

Ngay lập tức, cột sáng liền bị bàn tay khổng lồ bóp nát.

Rầm một tiếng!

Linh Lung Bảo Tháp bị đánh rơi xuống đất như một món đồ bỏ đi, bàn tay khổng lồ kia tiếp tục hạ xuống.

Bàn tay khổng lồ như một vùng biển, dường như muốn nắm trọn cả tòa phủ Tổng binh trong lòng bàn tay, hắc khí bốc lên ngùn ngụt. "Hôm nay, chính là ngày chết của các ngươi!" Một giọng nói hùng hồn vô cùng, như chiếc búa lớn từ trên trời giáng xuống, nện mạnh xuống mặt đất. --- Ngọc Hư Cung. "Không hay rồi, Nhiên Đăng gặp nguy hiểm, tàn hồn của Đế Tuấn đã ra tay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, vẻ mặt vẫn như thường.

Lão Tử cũng thở dài một tiếng: "Chỉ là tàn hồn của Đế Tuấn mà thực lực lại lợi hại đến vậy!" Bây giờ muốn ra tay cứu Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng đã muộn. --- Huyết Hải. "Xem ra ngoài Thánh Nhân, lại có một cường giả nữa ra đời, lại dám động thủ với Xiển Giáo!" "Trò hay đã bắt đầu, càng lúc càng đặc sắc!" Minh Hà Lão Tổ lộ ra nụ cười vô cùng hiểm độc, chỉ hận không thể để Tam Giáo đều hóa thành tro bụi, như vậy A Tu La Giáo của y mới có thể xưng bá Hồng Hoang. --- Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc bấm ngón tay tính toán, ngẩng đầu cười nói: "Nên hưng thịnh, đây là thiên ý!" Mọi người trong điện không khỏi lộ vẻ khó hiểu, Tây Phương Giáo là nơi nhân tài khan hiếm, là giáo phái có thực lực yếu nhất trong các giáo phái lớn.

Tây Phương Giáo muốn hưng thịnh, khó hơn lên trời! "Tây Phương Giáo nhập cuộc, thật sự thú vị." Tô Mặc nhìn ra ngoài điện, ngón tay lại khẽ động vài cái, gương mặt như gió xuân. --- Trần Đường Quan, phủ Tổng binh.

Chương 209

Bàn tay khổng lồ kia tiếp tục hạ xuống, mắt thấy sắp nghiền Nhiên Đăng Đạo Nhân và vợ chồng Lý Tĩnh thành thịt vụn, sắp ép Trần Đường Quan thành bột mịn!

Nhiên Đăng Đạo Nhân là Phó Giáo chủ Xiển Giáo, tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết như vậy.

Ngay lập tức, một cây thước dài bảy thước bay lên không, tỏa ra ánh sáng xanh biếc long lanh, chém về phía bàn tay khổng lồ.

Càn Khôn Xích!

Đây là chí bảo của Nhiên Đăng Đạo Nhân, bảo vật này có thể đo lường trời đất, pháp lực vô biên, có thể ngăn chặn sự tấn công của bất kỳ pháp khí nào.

Rầm!

Trong nháy mắt, Càn Khôn Xích đã bị đánh rơi xuống đất, bàn tay khổng lồ vẫn hạ xuống như dự kiến.

Bất thình lình, nó sắp sửa bóp nát Nhiên Đăng Đạo Nhân và vợ chồng Lý Tĩnh trong lòng bàn tay, biến thành bột mịn.

Đúng lúc này, một chuỗi niệm châu chiếu rọi kim quang, nhanh như gió cuốn điện xẹt, phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng.

Vậy mà, một chuỗi niệm châu nhỏ bé lại cản được thế hạ xuống của bàn tay khổng lồ.

Tiếp đó, từng luồng kim quang phát ra từ chuỗi niệm châu xuyên thủng bàn tay khổng lồ kia, một vùng kim quang nhấn chìm bàn tay.

Sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân và vợ chồng Lý Tĩnh đều biến đổi,

ngẩng đầu nhìn lên trời.

Rầm rầm rầm!

Trên không trung vang lên một loạt tiếng nổ, bàn tay khổng lồ kia lại tan rã trong nháy mắt, hóa thành từng luồng khí đen.

Sau đó, những luồng hắc khí đó lại ngưng tụ một lần nữa, trong lòng bàn tay tỏa ra sát khí còn mạnh hơn, từ trên không giáng xuống.

Chuỗi niệm châu vàng cũng xoay tròn với tốc độ cao trên không, tạo thành một vầng sáng sắc bén, bàn tay khổng lồ hạ xuống, lại một lần nữa bị kim quang cắt đứt.

Tí tách!

Tí tách!

Tí tách!

Vài giọt máu đen từ trên trời rơi xuống, bàn tay khổng lồ kia cũng dần dần biến mất trên không trung.

Ngay sau đó, mây đen tan đi, trời quang vạn dặm! "Tiếp Dẫn tiên nhân!" Lý Tĩnh nhận ra Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngay lập tức, vội vàng khẽ cúi người chào.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân từ trên mây hạ xuống đất, hai tay chắp lại, nhìn Lý Tĩnh nói: "Xem ra bần đạo quả thật có duyên với Lý tổng binh, không biết Lý công tử có khỏe không?" Lý Tĩnh vội nói: "Con trai tôi mọi việc đều ổn, hiện đang bái sư dưới trướng Tây Vương Mẫu ở Thái Huyền Sơn, lần trước đa tạ tiên nhân ra tay cứu giúp." Tây Phương Giáo và Xiển Giáo trước nay qua lại thân thiết, quan hệ riêng tư cũng không tệ, Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ cúi người chào Tiếp Dẫn Đạo Nhân. "Vừa rồi đa tạ Tiếp Dẫn giáo chủ cứu giúp!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cảm kích nói, nếu không có Tiếp Dẫn Đạo Nhân ra tay, y đã bị bàn tay khổng lồ kia bóp thành bột mịn, hình thần

câu diệt.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói: "Nhiên Đăng pháp sư, ta thấy ngài với Tây Phương Giáo chúng ta có duyên, ngày sau đắc thành chính quả, ắt phải ở Tây Phương Giáo chúng ta!" Ý tứ chiêu mộ trong đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa nghe đã hiểu.

Nhưng y thân là Phó Giáo chủ Xiển Giáo, dưới một người trên vạn người, thế lực Tây Phương Giáo yếu ớt, trước mặt Tam Giáo quả thực không đáng nhắc tới!

Nhiên Đăng Đạo Nhân giả vờ như không hiểu, mỉm cười nói: "Tiếp Dẫn giáo chủ quá khen rồi, ta xin cáo từ trước!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn thấu tâm tư của Nhiên Đăng Đạo Nhân, rõ ràng đã động lòng, dù sao ở Xiển Giáo có Nguyên Thủy Thiên Tôn là ngọn núi lớn, muốn trở thành Giáo chủ Xiển Giáo, hy vọng không nhiều.

Chỉ cần Nhiên Đăng Đạo Nhân động lòng, chuyến đi này đã không uổng phí! "Đa tạ tiên nhân cứu mạng, Lý Tĩnh ta không có gì báo đáp, ắt sẽ truyền bá giáo nghĩa của Tây Phương Giáo khắp trời đất!" Lý Tĩnh vẻ mặt cung kính nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai lần cứu mạng cả nhà, Lý Tĩnh đã trở thành một tín đồ trung thành của Tây Phương Giáo.

Đây cũng là duyên cớ mà sau này Lý Tĩnh tuy làm việc ở Thiên Đình nhưng vẫn có quan hệ tốt với Tây Phương Giáo. "Lý tổng binh, nơi này không nên ở lâu, mau đi đầu quân cho Tây Bá Hầu Cơ Phát!

Quân Thương tất bại, Tây Kỳ hưng thịnh, không thể ngăn cản!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói với giọng điệu thấm thía.

Lý Tĩnh là một quân cờ của Tây Phương Giáo, một khi tương trợ Tây Bá Hầu Cơ Phát đoạt thiên hạ, ắt có thể thành một phen công nghiệp, đến lúc đó càng có thể hoằng dương giáo nghĩa của Tây

Phương Giáo.

Từng bước một, mỗi bước đều vô cùng quan trọng!

Ngay sau đó, Tiếp Dẫn Đạo Nhân trở về Tây Phương Giáo, còn Lý Tĩnh dẫn người ngựa đầu quân cho Tây Kỳ. --- Triều Ca thành, Vương cung.

Hiên Viên Tam Yêu đang định đến Trích Tinh Lâu thì thấy Trụ Vương đã xuất hiện trên vương tọa, sắc mặt khó coi, trắng bệch như tuyết, nộ khí trên mặt khó mà kìm nén. "Đại vương..." Đát Kỷ lên tiếng hỏi.

Trụ Vương liếc mắt một cái, dọa Đát Kỷ không dám nói thêm lời nào, không khí trở nên căng thẳng và nặng nề chưa từng có. "Hay cho một Tiếp Dẫn Đạo Nhân, hay cho một Tây Phương Giáo, lại dám phá hỏng đại sự của bản đế, bản đế nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá thảm khốc nhất!" "Đát Kỷ, mau cho Thân Công Báo vào cung, cô vương có việc quan trọng cần tìm hắn!" Trụ Vương lạnh lùng nói, Đát Kỷ đáp một tiếng rồi đi truyền lệnh.

Chương 210

Giờ đây Hiên Viên Tam Yêu trong mắt Trụ Vương, chẳng khác nào ba con chó biết nghe lời. --- Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ cười nói: “Ngươi bây giờ đã có tu vi Kim Tiên, xuống núi sấm đãng đã đủ, tâm ngươi không ở Côn Luân Sơn, hà tất phải cưỡng ép ở lại đây?” "Hồng Vân, đi tìm Dương Tiễn đến đây, cũng nên xuống núi rồi." Tô Mặc nói.

Thải Vân Tiên Tử bị Hạo Thiên đè dưới Đào Sơn, Tô Mặc sớm đã tính ra đó là kiếp số trong mệnh.

Chẳng mấy chốc, Hồng Vân Đạo Nhân và Dương Tiễn từ bên ngoài bước vào, Dương Tiễn vừa nhìn thấy Tô Mặc liền cung kính quỳ xuống đất. "Thái Huyền Thánh Nhân!" Dương Tiễn cất giọng vang dội.

Tô Mặc liếc nhìn Dương Tiễn một cái, rồi nói: "Không tệ, không tệ, xem ra mấy ngày nay không lãng phí thời gian, học hành có thành tựu, cũng đến lúc xuống núi, lập nên công trạng rồi." Dương Tiễn nghe Tô Mặc bảo mình rời khỏi Thái Huyền Sơn, vội nói: "Đệ tử học nghệ chưa tinh, xin Thái Huyền Thánh Nhân đừng cho con xuống núi, đệ tử nguyện cả đời ở lại Thái Huyền Sơn, ở bên cạnh sư phụ." Nghe những lời này, mắt Hồng Vân Đạo Nhân hơi đỏ lên, trong lòng khá cảm động.

Tô Mặc cười nói: "Dương Tiễn, mệnh số của ngươi ở nhân gian, không ở Thái Huyền Sơn, lần này xuống núi, hãy đến Tây Kỳ, cùng Na Tra tương trợ Tây Bá Hầu, cùng nhau thảo phạt Trụ Vương vô đạo!" "Thái Huyền Thánh Nhân, con..." Dương Tiễn muốn tiếp tục ở lại, nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của Tô Mặc, liền thức thời ngậm

miệng.

Một lúc sau, Tô Mặc khẽ giơ tay, trong hư không hiện ra một bức tranh, sống động như thật.

Trong tranh, một phu nhân trẻ tuổi xinh đẹp bị đè dưới một ngọn núi đào, trên núi hoa đào nở rực rỡ, lộng lẫy như lửa.

Dương Tiễn ngẩng đầu hỏi: "Thái Huyền Thánh Nhân, vị phu nhân này là ai?

Vì sao trông lại quen mắt đến vậy?" Lúc lên Thái Huyền Sơn, cậu chỉ là một đứa trẻ, vì vậy không nhớ chuyện dưới núi. "Vị phu nhân đó là mẹ của ngươi, Thải Vân Tiên Tử, năm xưa tham luyến hồng trần, kết hợp với cha ngươi là Dương Thiên Hữu, sau khi sinh ra ngươi và em gái Dương Thiền thì bị Thiên Đế đè dưới Đào Sơn, nay ta ban cho ngươi một cây Khai Sơn Phủ, có thể đi cứu mẹ ngươi ra khỏi Đào Sơn!" Tô Mặc nói không nhanh không chậm.

Dương Tiễn lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, cúi người nói: "Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân!" Ngay sau đó, trên không trung xuất hiện một cây búa đen sì, trông không khác gì búa thường, xung quanh có hắc khí bao bọc, tỏa ra một luồng sức mạnh kinh thiên động địa.

Trong khoảnh khắc, cây búa đã rơi vào tay Dương Tiễn.

Dương Tiễn bái biệt Tô Mặc và Hồng Vân Đạo Nhân rồi đi về phía Đào Sơn. --- Đại doanh Tây Kỳ.

Tây Bá Hầu Cơ Phát chau mày ủ dột, tuy đã đánh thắng Trương Quế Phương, nhưng sau khi trận chiến kết thúc, Na Tra lại biến mất.

Mười vạn quân Thương do Văn Trọng thống lĩnh đang ùn ùn kéo về phía Tây Kỳ, người này khó đối phó hơn Trương Quế Phương nhiều, dưới trướng có các tướng lĩnh thiện chiến, pháp lực vô biên. "Thượng phụ, bây giờ phải làm sao?

Quân ta tuy đã đánh bại Trương Quế Phương, nhưng thương vong cũng nặng nề, làm sao chống đỡ đại quân của Văn Trọng?" Cơ Phát ngẩng đầu hỏi.

Khương Tử Nha mỉm cười nói: "Tây Bá Hầu xin hãy yên tâm, đại quân của Văn Trọng đường xa mệt mỏi, Trương Quế Phương bị giết, quân Thương tất nhiên không dám tiến quân vội vàng, ta cứ cố thủ không ra, đợi quân Thương hết lương thảo, sẽ tự lui mà không cần đánh!" Cơ Phát hiện tại cũng không có lựa chọn nào khác, liền khẽ gật đầu, đồng ý với kiến nghị của Khương Tử Nha.

Đúng lúc này, Tán Nghi Sinh từ bên ngoài bước vào. "Hầu gia, Tổng binh Trần Đường Quan là Lý Tĩnh đã đến!" Tán Nghi Sinh nói.

Sắc mặt Cơ Phát đột nhiên biến đổi, rồi nói: "Thật sao?

Một mình Văn Trọng đã đủ phiền phức rồi, bây giờ lại thêm một Lý Tĩnh, phải làm sao đây?" Khương Tử Nha cười nói: "Hầu gia hiểu lầm rồi, Lý Tĩnh đến để đầu quân cho Hầu gia!" Sau đó, ông kể lại vắn tắt chuyện Trụ Vương phái người truy sát Lý Tĩnh.

Thân là tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, tuy không tận mắt chứng kiến nhưng cũng có thể dễ dàng suy ra. "Mau mời!

Không, cùng ta đi đón Lý tổng binh!" Cơ Phát vui mừng khôn xiết, đích thân đi ra ngoài đại trướng.

Ngoài đại trướng, vợ chồng Lý Tĩnh đang dẫn một đội người ngựa chờ đợi, thấy Cơ Phát đi ra, vội vàng tiến lên đón. "Hầu gia, con trai ta Na Tra có ở trong trướng của ngài không?" Ân Thị thương con tha thiết, hỏi trước.

Lý Tĩnh trong lòng cũng lo lắng cho an nguy của Na Tra, nên không trách Ân Thị thất lễ, chỉ khẽ chắp tay với Cơ Phát.

Cơ Phát cười nói: "Na Tra hiện không ở trong doanh trại, sau khi

giết Trương Quế Phương thì đã mất tung tích, có khả năng đã về Thái Huyền Sơn." Lý Tĩnh đầu tiên sững sờ, vốn tưởng chuyện Na Tra giết Trương Quế Phương là lời đồn, không ngờ là thật, trong lòng không khỏi vui mừng cho Na Tra.

Trương Quế Phương là đại tướng đã thành danh từ lâu, Na Tra chém giết được Trương Quế Phương, đủ để dương danh lập vạn. "Lý tổng binh, Lý phu nhân, mau mời vào!" Cơ Phát nói rồi đi trước dẫn đường.

Ngay sau đó, vợ chồng Lý Tĩnh theo Cơ Phát vào quân doanh. --- Tây Phương Giáo, bên Bát Bảo Trì, dưới gốc cây Bồ Đề.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói: "Trụ Vương vô đạo, triều Thương tất vong, Lý Tĩnh đầu quân cho Tây Kỳ, ngày sau ắt có thể truyền đạo cho Tây Phương Giáo chúng ta, đây là thiên ý." "Sư huynh cao kiến, Lý Tĩnh nay đã bị Tây Phương Giáo chúng ta thu dụng, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng đã động lòng, ngày Tây Phương Giáo hưng thịnh, e rằng không còn xa." Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Cuộc chiến giữa Tây Kỳ và triều Thương sẽ ngày càng kịch liệt, sự tranh đấu của Tam Giáo cũng sẽ như lửa bỏng dầu sôi, cơ hội của Tây Phương Giáo ngày càng nhiều. "Văn Trọng đã đến Tây Kỳ, xem ra Kim Ngao Đảo cũng sắp gia nhập vào cuộc tranh đấu này!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: "Sư huynh đánh bại tàn hồn của Đế Tuấn, e rằng chuyện này khó mà giải quyết êm đẹp, hay là để ta đến Triều Ca thành, thăm dò hư thực, thế nào?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẽ gật đầu, Chuẩn Đề Đạo Nhân liền biến mất ngay dưới gốc cây Bồ Đề.

Chương 211

Phong Thần Kiếp, là kiếp nạn của Tam Giáo, nhưng lại là phúc duyên lớn nhất của Tây Phương Giáo, là kỳ ngộ ngàn năm khó gặp. --- Nhân gian, Triều Ca thành.

Thân Công Báo quỳ trên đất, vẻ mặt sợ hãi nhìn Trụ Vương, chỉ thấy sắc mặt Trụ Vương tái mét, sát khí đằng đằng. "Quốc sư, cô vương nghe nói ngươi và Khương Tử Nha là đồng môn sư huynh đệ?" Trụ Vương lạnh lùng nói.

Thân Công Báo vội nói: "Đại vương, vi thần và Khương Tử Nha quả thật cùng xuất thân từ Xiển Giáo, nhưng Khương Tử Nha đã chọn làm phản tặc, vi thần đã cùng hắn cắt đứt quan hệ, thề không đội trời chung!" Trụ Vương đột nhiên nhắc đến chuyện này, khiến Thân Công Báo cảm thấy Trụ Vương đang nghi ngờ mình, trong lòng vô cùng sợ hãi. "Cô vương biết quốc sư và Khương Tử Nha không có qua lại, cô vương mời quốc sư đi một chuyến đến Tây Kỳ, âm thầm chiêu hàng Khương Tử Nha, chỉ cần hắn đồng ý giết Cơ Phát, đầu quân cho Đại Thương, cô vương sẽ phong hắn làm Tây Bá Hầu, đời đời thế tập." Trụ Vương cười nói.

Thân Công Báo khẽ nhíu mày, rồi nói: "Đại vương, sư huynh ta ngoan cố không chịu nghe lời, e rằng không dễ chiêu hàng!" Một núi không thể có hai hổ!

Nếu Khương Tử Nha đầu quân cho Trụ Vương, hắn sẽ đi đâu về đâu?

Trụ Vương cười lạnh nói: "Cầm vật này đi, Khương Tử Nha thấy nó ắt sẽ đồng ý yêu cầu của ngươi!" Ngay sau đó, trên không trung xuất hiện một tòa bảo tháp đen kịt, tổng cộng chín tầng, mỗi tầng đều

tỏa ra khí tức âm hiểm vô cùng.

Thân Công Báo tu vi có hạn, không nhận ra bảo vật này, nhưng cũng thấy nó không tầm thường, liền nhận lấy. "Vâng, Đại vương!" Thân Công Báo thấy vẻ mặt Trụ Vương kiên định như núi, đành phải đồng ý, mang theo Cửu Tầng Hắc Tháp đi về phía Tây Kỳ. --- Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện. "Thái Huyền Thánh Nhân, Yêu Đế phái Thân Công Báo đến Tây Kỳ liên lạc với Ma Tổ!" Tây Vương Mẫu khẽ gật đầu nói.

Tô Mặc mỉm cười nói: "Ta thấy Thân Công Báo phen này phải đi tay không rồi, Ma Tổ La Hầu tuyệt đối sẽ không hợp tác với Yêu Đế!" Ma Tổ La Hầu là người từng có thể đấu tay đôi với Đạo Tổ Hồng Quân, tính tình cao ngạo, Yêu Đế Đế Tuấn cả đời cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh, nay lại như chó nhà có tang, chuyển thế làm vua, Ma Tổ La Hầu hiện tại có A Tu La Giáo và Minh Hà Lão Tổ làm trợ thủ, thế lực còn mạnh hơn Đế Tuấn. "Hồng Vân, đi một chuyến đến Triều Ca thành, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ có nạn, sau khi cứu hắn thì đưa về Thái Huyền Sơn, ta có việc quan trọng khác giao cho!" Tô Mặc nói.

Bấm ngón tay tính toán, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ sắp gặp đại họa, là kiếp số trong mệnh.

Hồng Vân Đạo Nhân cúi người nói: "Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!" Ngay sau đó, y liền rời khỏi Hạo Nhiên Điện, đi về phía Triều Ca thành. --- Tây Kỳ, đại doanh quân Thương.

Thái sư Văn Trọng dẫn đại quân, ngày đêm hành quân, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã đặt chân lên lãnh địa của Tây Kỳ.

Tây Bá Hầu Cơ Phát dẫn binh đêm tập kích doanh trại địch, Văn Trọng đã sớm có chuẩn bị, bị đánh cho tan tác, nếu không có Lý Tĩnh ra tay cứu giúp, đã chết trong loạn quân. "Hầu gia, Văn Trọng lại

khiêu chiến, bảo Khương thừa tướng ra trận!" Một binh sĩ quỳ trên đất nói.

Cơ Phát không nói gì, chỉ nhìn Khương Tử Nha. "Khương thừa tướng, để ta ra giao chiến với thái sư!" Lý Tĩnh lên tiếng.

Khương Tử Nha nói: "Vậy phiền Lý tướng quân, nhưng nghe nói Thư Hùng Tiên trong tay Văn thái sư rất lợi hại, ngàn vạn lần phải cẩn thận đối phó, bản tướng sẽ ở bên cạnh yểm trợ!" Sau đó, Khương Tử Nha và Lý Tĩnh ra khỏi đại trướng, nhìn ra ngoài, liền thấy Văn Trọng dẫn theo mấy viên chiến tướng, sát khí cuồn cuộn nhìn về phía này. "Khương Tử Nha, các ngươi phạm thượng tác loạn, tội tru cửu tộc, hôm nay bản thái sư sẽ diệt Tây Kỳ!" Văn Thái Sư giận dữ nói.

Chỉ thấy ông ta mặc một bộ áo giáp hoàng kim, tay cầm hai cây roi sắt, trên roi có khắc hình hai con hắc long, sống động như thật, dường như lúc nào cũng có thể hóa thành hắc long bay lên trời.

Văn Trọng có ba mắt, con mắt ở giữa có thần thông quảng đại, nhưng chưa từng có ai thấy được thần thông đó.

Thập Nhị Kim Tiên đại khái cũng nhìn ra lai lịch của Khương Tử Nha, không ai ngờ rằng, một nhân vật lợi hại như vậy lại nhất trực ẩn mình ở Côn Luân Sơn. "Tặc nhân đừng nói bậy, bản tướng quân lấy mạng chó của ngươi!" Phía sau Văn Thái Sư, một chiến tướng cao bảy thước, mặt mày nghiêm nghị bước ra, nhanh như gió cuốn điện xẹt lao lên!

Người này chính là đại tướng Trương Tiết dưới trướng Văn Thái Sư, võ nghệ cao cường, theo Văn Thái Sư nam chinh bắc chiến, được Văn Thái Sư hết mực tin tưởng. "Cuồng đồ to gan, nói năng ngông cuồng!" Lý Tĩnh cũng hét lớn một tiếng, rút bảo kiếm bên hông xông lên.

Trương Tiết cầm một cây Cửu Hoàn Đại Khảm Đao, bổ thẳng

xuống đầu, Lý Tĩnh giơ kiếm đón đỡ, loảng xoảng một tiếng, liền nhanh chóng lùi về sau.

Trương Tiết sức mạnh vô cùng, một đao có vạn quân chi lực, thấy Lý Tĩnh định bỏ chạy, Trương Tiết liền đuổi theo từ phía sau.

Ngay sau đó, trên không trung một đạo kim quang chợt hiện, xé toạc bầu trời, ánh sáng vạn trượng.

Linh Lung Bảo Tháp từ trong tay áo Lý Tĩnh bay ra, đập xuống đầu Trương Tiết.

Trương Tiết là phàm phu tục tử, làm sao chịu nổi, tức thì bị đánh cho não tương văng tung tóe, máu tươi bay đầy trời, ngã nhào xuống ngựa, toi mạng! "Lý Tĩnh dùng mưu gian!" Văn Thái Sư gầm lên một tiếng, hai chân kẹp chặt, Hắc Kỳ Lân liền xông lên, trong nháy mắt sát khí lan tràn, mây đen giăng kín.

Mấy con chiến mã hoảng sợ, ngửa cổ hí vang, chạy loạn khắp nơi.

Lý Tĩnh cậy có Linh Lung Bảo Tháp trong tay, cầm bảo kiếm xông lên, trên mặt cũng sát khí ngút trời.

Vút!

Linh Lung Bảo Tháp lại bay về phía trước, trong nháy mắt đã đến trước mặt Văn Thái Sư, Văn Thái Sư giơ đôi roi lên, mạnh mẽ đập xuống Linh Lung Bảo Tháp.

Chương 212

Loảng xoảng một tiếng, như sấm vang chớp giật, Linh Lung Bảo Tháp bay ngược về, rơi lại vào tay Lý Tĩnh.

Đôi roi trong tay Văn Thái Sư đánh xuống, bảo kiếm trong tay Lý Tĩnh đỡ lấy, bảo kiếm trong nháy mắt bị đánh gãy.

Mắt thấy đôi roi sắp rơi xuống đầu Lý Tĩnh, một bóng người từ xa lao tới, chặn lại đôi Thư Hùng song tiên đang hạ xuống. "Na Tra!" Lý Tĩnh mừng rỡ reo lên.

Nhưng, Na Tra không hề để ý, Hỏa Vân Thương trong tay đâm tới, như hai con hỏa long xuất động, lao về phía Văn Thái Sư.

Sắc mặt Văn Thái Sư biến đổi, Thư Hùng song tiên chặn lại, lạnh lùng nói: "Ngươi đã giết Trương Quế Phương?" Na Tra gằn giọng: "Đúng, tên Trương Quế Phương đó chính là chết dưới tay ta, kết cục của ngươi cũng sẽ là kết cục của hắn!" Vừa nói, hai chiếc Phong Hỏa Luân dưới chân bay về phía trước, lao về phía Văn Thái Sư.

Keng keng keng!

Phong Hỏa Luân va vào người Văn Thái Sư, nhanh chóng bật trở lại, không hề bị thương.

Văn Thái Sư là Địa Tiên nhất lưu, đao thương bất nhập, ngũ hành pháp thuật càng lợi hại vô cùng.

Na Tra thấy tu vi của ông ta không tầm thường, cũng không dám khinh suất, Hỏa Vân Thương trong tay đâm tới, Càn Khôn Quyển theo sát phía sau, đập về phía đầu Văn Thái Sư.

Keng!

Thư Hùng song tiên giơ lên chặn lại, đánh bay Càn Khôn Quyển ra

ngoài, rơi vào tay Na Tra.

Bất thình lình, một đạo kim quang như mũi tên sắc bén bay về phía Na Tra, bắn vào ngực cậu. --- Đạo kim quang đó chính là phát ra từ con mắt thứ ba giữa trán Văn Trọng, Na Tra phản ứng cực nhanh, vội vàng né về phía sau.

Rầm một tiếng!

Kim quang rơi xuống đất, trong nháy mắt đã tạo ra một đám bụi đất, mặt đất nứt ra một khe hở.

Ngay sau đó, Thư Hùng song tiên trong tay Văn Thái Sư hạ xuống, mắt thấy sắp đập vào lưng Na Tra.

Hỏa Vân Thương giơ lên chặn lại, đỡ được Thư Hùng song tiên của Văn Thái Sư, Càn Khôn Quyển lại một lần nữa hạ xuống.

Đúng lúc này, Thư Hùng song tiên trong tay Văn Thái Sư hóa thành hai con hắc long, khí thế hung hãn lao về phía Na Tra.

Giữa trời đất, một vùng hắc khí lan tràn, như đêm tối buông xuống, trong nháy mắt, hắc long đã đến bên cạnh Na Tra, quấn quanh người cậu.

Hỏa Vân Thương trong tay Na Tra tả xung hữu đột, nhưng vẫn luôn bị hai con hắc long chặn lại.

Tuy nhiên, thế công của hai con hắc long ngày càng mạnh, sát khí trên người ngày càng nặng, uy lực vô cùng.

Vù vù vù!

Hắc long vẫy đuôi, hai luồng lốc xoáy đen từ xa ập tới, lập tức càn quét trời đất, vô số quân Tây Kỳ bị lốc xoáy đen thổi bay, rơi xuống tan xương nát thịt, hóa thành một vũng máu thịt. "Rút quân, rút quân!" Khương Tử Nha thấy tình hình không ổn, lập tức hạ lệnh rút quân,

quân Tây Kỳ như nước vỡ đê, tràn vào trong thành.

Na Tra cũng vừa đánh vừa lui, nhanh chóng lui lên tường thành, ánh mắt như điện nhìn xuống dưới thành.

Chỉ thấy dưới thành ngổn ngang thi thể của quân Tây Kỳ, quân Thương đang ở dưới thành chửi bới. "Văn Trọng quả nhiên lợi hại, chuyện này ta phải bàn bạc kỹ lưỡng!" Khương Tử Nha nói, rồi cùng Lý Tĩnh và những người khác quay về quân doanh. --- Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Dao Cơ công chúa chau mày ủ rũ, vẻ mặt buồn bã, thấy Hạo Thiên từ bên ngoài bước vào.

Hạo Thiên thấy bộ dạng của nàng, biết chắc chắn là vì Tô Mặc, từ sau lần đụng phải tường mềm lần trước, Hạo Thiên liền quyết định tĩnh quan kỳ biến.

Nếu là người khác, có thể cho Thiên binh Thiên tướng bắt đi, nhưng người này là Tô Mặc, không thể chọc vào được. "Dao Cơ!" Hạo Thiên đi tới nói.

Dao Cơ công chúa liếc nhìn, khẽ gật đầu với Hạo Thiên, vẻ mặt không hề có chút cải thiện. "Hôm nay cùng ca ca đánh một ván cờ, thế nào?" Hạo Thiên cười nói, ngồi xuống đối diện Dao Cơ công chúa.

Dao Cơ công chúa nói: "Cũng được, dù sao cũng không có việc gì, cũng không biết Thái Huyền..." Nàng khẽ thở dài, rồi đặt một quân cờ đen xuống, không nghĩ đến những chuyện phiền lòng đó nữa.

Tiếp đó, Hạo Thiên lại đặt một quân cờ trắng, vẻ mặt đột nhiên trở nên có chút ngưng trọng. "Thái Huyền Sơn quả nhiên phi phàm, chỉ là một thai tiên phàm bình thường mà cũng có thể trở nên lợi hại như vậy!" Ngay khi giọng nói vừa dứt, vạn dặm xa xôi vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, trung tâm ngọn núi xuất hiện một vết

nứt, dưới chân núi, đứng một thiếu niên có gương mặt kiên nghị.

Ầm ầm ầm!

Đào Sơn tách làm đôi, đổ về hai bên, chẳng mấy chốc đã thấy một nhà lao dưới chân núi.

Nhà lao được làm bằng băng vạn năm ở cực bắc, cứng không thể phá, xung quanh lại có kết giới, vô cùng mạnh mẽ.

Chương 213

Trong nhà lao, một phu nhân có dung mạo xinh đẹp, ngẩng đầu nhìn Dương Tiễn, trong nháy mắt nước mắt như mưa. "Mẹ, mẹ!" Dương Tiễn lao về phía Thải Vân Tiên Tử, đây là cảnh tượng cậu đã thấy ở Thái Huyền Sơn.

Rầm!

Bất thình lình, kết giới xung quanh nhà lao bùng phát uy lực mạnh mẽ, một tia chớp đánh vào người Dương Tiễn, suýt nữa đánh bay cậu ra ngoài.

Dương Tiễn ổn định thân hình, trên mặt lộ ra một tia sát khí.

Ngay sau đó, cả người như một mũi tên sắc bén lao lên trời, dừng lại trên không trung một lát, Khai Sơn Phủ trong tay bổ xuống, vô cùng hung mãnh.

Một tiếng nổ lớn, kết giới xung quanh nhà lao bị phá vỡ, nhà lao cứng rắn vô cùng cũng bị chặt đứt trong nháy mắt. "Con của ta, con của ta ơi!" Thải Vân Tiên Tử khóc nức nở, ôm chặt Dương Tiễn vào lòng. --- Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Hạo Thiên đặt quân cờ trắng trong tay xuống, lạnh lùng nói: "Dao Cơ, lập tức đến Đào Sơn một chuyến, thay ta thu một quân cờ vô cùng quan trọng!" Dao Cơ công chúa vừa nghe đến Đào Sơn, liền lờ mờ đoán ra chuyện gì, khẽ gật đầu rồi biến mất trong Ngự Hoa Viên.

Chẳng mấy chốc, Dao Cơ công chúa đã hạ xuống chân núi Đào Sơn, thấy hai mẹ con Dương Tiễn ôm nhau khóc nức nở, trong lòng không khỏi có chút cảm khái. "Công chúa điện hạ!" Thải Vân Tiên Tử thấy Dao Cơ công chúa xuất hiện, lập tức buông Dương Tiễn ra, quỳ lạy Dao Cơ công chúa.

Dao Cơ công chúa tiến lên đỡ dậy, dịu dàng cười nói: "Thải Vân, ngươi ở Đào Sơn cũng chịu khổ rồi, đây là kiếp số trong mệnh, không thể trốn tránh!" Nàng nói nhẹ nhàng bâng quơ cho qua chuyện, Thải Vân Tiên Tử thấy Dương Tiễn đã trưởng thành, mẹ con đoàn tụ, cũng không có tâm tư truy cứu chuyện này.

Ánh mắt Dao Cơ công chúa rơi trên người Dương Tiễn, cười nói: "Thải Vân, con trai ngươi sau khi trải qua kiếp số ở nhân gian, ngày sau ắt sẽ trở thành trụ cột của Thiên Đình chúng ta!" Rõ ràng là đang lôi kéo Dương Tiễn, hứa hẹn phong quan, Thải Vân Tiên Tử nhìn ra, trong lòng cũng mừng rỡ không thôi.

Thiên hạ có bao nhiêu người muốn mưu cầu một chức quan nửa chức ở Thiên Đình, nay Dao Cơ công chúa đã hứa, e rằng cũng là ý của Thiên Đế, xem ra tiền đồ sau này của Dương Tiễn một vùng tươi sáng. "Dương Tiễn, còn không mau tạ ơn Dao Cơ công chúa!" Thải Vân Tiên Tử dặn dò.

Dương Tiễn nghe lời nói: "Bái kiến Dao Cơ công chúa!" Sau đó, Dương Tiễn và Thải Vân Tiên Tử hàn huyên vài câu rồi lên đường đến Tây Kỳ.

Dao Cơ công chúa đưa Thải Vân Tiên Tử về Thiên Đình, Hạo Thiên vì muốn lôi kéo Dương Tiễn, liền sắc phong Thải Vân Tiên Tử làm công chúa. --- Nhân gian, Triều Ca thành. "Đại vương, vi thần nghe nói vợ của Võ Thành Vương xinh đẹp như tiên nữ, hay là để Hoàng Quý Phi mời vào cung, để Đại vương gặp mặt xem sao?" Phí Trọng cười nói.

Trụ Vương nghe những lời này, không chút do dự gật đầu nói: "Được, cô vương đến tẩm cung của Hoàng Quý Phi!" Mấy ngày nay, Phí Trọng và Vưu Hồn tìm mỹ nữ, Trụ Vương đều không hài lòng, vì vậy hai người họ đã để ý đến vợ của Võ Thành Vương Hoàng Phi

Hổ.

Sau khi Trụ Vương rời đi, Phí Trọng cũng rời đi.

Sau khi về phủ, Phí Trọng vội vã đi vào thư phòng, trong thư phòng có một người đang ngồi đợi.

Phí Trọng vội vàng cúi người nói: "Ma chủ, chuyện này ta đã làm xong rồi, Trụ Vương háo sắc, vợ của Hoàng Phi Hổ tính tình cương liệt, ắt sẽ thà chết không theo, đến lúc đó Võ Thành Vương tất phản!" "Chuyện này làm không tệ, trông chừng Trụ Vương cho ta, bản tọa sau này sẽ không bạc đãi ngươi!" Một giọng nói lạnh như băng vang lên, bóng đen kia cũng biến mất trong phòng. --- Tây Kỳ quân doanh.

Khương Tử Nha đang ở trong trướng cùng Tây Bá Hầu Cơ Phát và những người khác thương lượng sự tình, quân Tây Kỳ vừa thua trận, sĩ khí sa sút, Văn Trọng lại từ nơi khác điều binh khiển tướng, muốn một lần tiêu diệt Tây Kỳ. "Khương thừa tướng, ngoài trướng có người tự xưng là sư đệ của ngài, đến tìm có việc quan trọng cần thương lượng!" Binh sĩ truyền lệnh cúi người nói.

Khương Tử Nha vừa nghe liền biết là Thân Công Báo, vội cho mời vào.

Một lát sau, Thân Công Báo nghênh ngang từ bên ngoài bước vào, đầu tiên liếc nhìn Khương Tử Nha, rồi ánh mắt rơi trên người Tây Bá Hầu Cơ Phát. "Sư huynh, từ sau khi xuống núi, hai chúng ta chưa từng gặp lại, tiểu đệ nhớ mong sư huynh, đặc biệt đến Tây Kỳ thăm sư huynh!" Thân Công Báo cười rạng rỡ, trên mặt không có chút sát khí nào.

Khi Ân thị mới mang thai, trời giáng điềm lành, địa dũng kim liên, vạn trượng kim quang!

Sau đó, Cơ Phát đích thân dẫn mọi người rời đi.

Thân Công Báo tuy là quốc sư của triều Thương, nhưng lần này lấy lý do thăm Khương Tử Nha, Cơ Phát cũng không thể thất lễ. "Đa tạ Hầu gia!" Khương Tử Nha nói.

Sau khi Cơ Phát và những người khác rời đi, Thân Công Báo cười lạnh nói: "Sư huynh, ta thấy binh sĩ Tây Kỳ đa số là già yếu bệnh tật, e rằng khó mà chống đỡ đại quân của Văn thái sư!" "Tây Kỳ thế yếu, sớm muộn cũng bại, hay là sư huynh làm nội ứng cho ta, sư huynh đệ chúng ta trong ứng ngoại hợp, một lần tiêu diệt Tây Kỳ!" "Đại vương đã nói, chỉ cần Tây Bá Hầu Cơ Phát bị giết, ngài sẽ là Tây Bá Hầu mới!" Thân Công Báo đi thẳng vào vấn đề, nhanh chóng nói rõ ý của Trụ Vương, nhưng Khương Tử Nha lại không hề động đậy, dường như không nghe thấy gì.

Hồi lâu, Khương Tử Nha mới lên tiếng: "Sư đệ, mỗi người có mệnh của mình, nay ta ở Tây Kỳ, Tây Bá Hầu đối đãi với ta không tệ, ta sao có thể làm chuyện bội tín bạc nghĩa!" "Nếu hôm nay đến để ôn lại chuyện cũ, vi huynh hoan nghênh, nếu muốn chiêu hàng, xin hãy mau chóng rời đi, miễn cho tổn thương tình đồng môn!" Tây Kỳ phạt Trụ, là thiên mệnh đại thương!

Khương Tử Nha thân là tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, sao có thể không hiểu đạo lý này.

Thân Công Báo thấy vẻ mặt Khương Tử Nha kiên quyết, đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng: "Sư huynh, Đại vương có một bảo vật nhờ ta tặng cho ngài, thấy bảo vật, ngài tự nhiên sẽ hiểu mọi chuyện." Lời còn chưa dứt, Thân Công Báo đã từ trong tay áo lấy ra tòa bảo tháp màu đen, xung quanh bảo tháp ma khí bao bọc, dường như có vô số yêu ma sắp từ trong tháp xông ra.

Bất thình lình, mắt Khương Tử Nha sáng lên, đây chẳng phải là một trong ba đại chí bảo của Ma Tộc, Cửu Ma Tháp sao, năm đó chết

trong tay Đạo Tổ Hồng Quân, vẫn lạc ở Hồng Hoang, Cửu Ma Tháp cũng biến mất. "Sư đệ nói đùa rồi, xin hãy mang vật này về cho Trụ Vương, ta một lòng phò tá Tây Bá Hầu, tuyệt không hai lòng, thứ này có một ngày, ta nhất định sẽ tự tay lấy lại!" Khương Tử Nha nói, trên người tỏa ra một tia sát khí nếu có nếu không.

Thân Công Báo trừng mắt nói: "Khương hưu, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nếu cứ chấp mê bất ngộ, ngày Tây Kỳ diệt vong chính là ngày chết của ngươi!" Khương Tử Nha nghiêm nghị nói: "Sư tôn mệnh ta phò tá Tây Bá Hầu, ta sao có thể vi phạm sư mệnh, sư đệ xin hãy về đi!" Sau khi họ rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hạ một đạo pháp chỉ, bảo Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử cũng đến Trần Đường Quan, nếu có người muốn tranh người, vụ tất cản lại.

Chương 214

Khương Tử Nha cười nói: "Cũng được, hy vọng hai chúng ta sau này không trở mặt thành thù!" Sau đó, hai người vừa nói vừa cười đi ra ngoài, khiến người của Tây Kỳ trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Vừa rồi có người muốn giám thị Khương Tử Nha, nhưng bị Tây Bá Hầu Cơ Phát cản lại, dùng người không nghi, nghi người không dùng. "Sư huynh, tạm biệt!

Đừng quên ước định giữa chúng ta!" Thân Công Báo đột nhiên nói lớn, mọi người có mặt đều nghe rõ mồn một, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Sắc mặt Khương Tử Nha trầm xuống, Thân Công Báo muốn vu khống, ly gián, dụng tâm độc ác đến cực điểm.

Ngay sau đó, Thân Công Báo biến mất trước mắt, Khương Tử Nha quay người đối mặt với Cơ Phát và những người khác.

Xích Tinh Tử lệ thanh đạo, ánh mắt lộ ra sát khí vô cùng âm hiểm.

Cơ Phát cười lớn, quay người vào doanh trướng.

Kế của Thân Công Báo, lại một lần nữa thất bại. --- Triều Ca thành, phủ Võ Thành Vương. "Tẩu tử, Đại vương tối nay trong cung có biểu diễn pháo hoa, huynh trưởng đang chinh chiến bên ngoài, liền nhờ muội mời tẩu tử vào cung xem pháo hoa!" Hoàng Quý Phi dịu dàng nói.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, trên mái tóc đen như mực cài một chiếc trâm phượng bằng phỉ thúy, hai chiếc hoa tai dạ minh châu lấp lánh, toàn thân toát lên một luồng quý khí bức người.

Hoàng phu nhân ngẩng đầu nói: "Không giấu gì muội, ta nghe nói

Trụ Vương hoang dâm háo sắc, buổi biểu diễn pháo hoa tối nay ta không đi nữa, miễn cho sinh chuyện!" Hoàng phu nhân tuy đã có con cái, tuổi gần bốn mươi, nhưng cử chỉ vẫn toát lên vạn vẻ phong tình, còn hơn cả Hoàng Quý Phi một bậc. "Tẩu tử, không cần sợ hãi, nhà huynh trưởng ta một môn trung liệt, Đại vương dù hoang dâm háo sắc đến đâu cũng sẽ không để ý đến tẩu tử, huống hồ có muội ở đó, nhất định sẽ bảo vệ tẩu tử chu toàn." Hoàng Quý Phi cười nói.

Hoàng phu nhân nghĩ lại, Trụ Vương nhờ Hoàng Quý Phi đến truyền lời, nếu không đi, chọc giận Trụ Vương, giận cá chém thớt lên Hoàng Quý Phi, trong lòng cũng không yên.

Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ quanh năm chinh chiến bên ngoài, Hoàng phu nhân và Hoàng Quý Phi thường xuyên qua lại, hai người tình như chị em. "Nếu đã vậy, muội cứ về cung trước, ta sắp xếp xong việc nhà, sẽ lập tức vào cung." Hoàng phu nhân nói.

Sau đó, Hoàng Quý Phi lên kiệu về cung.

Trong cung, Trụ Vương vẻ mặt giận dữ, ánh mắt như dao nhìn Thân Công Báo, dọa Thân Công Báo run lẩy bẩy. "Hay cho một Khương Tử Nha, lại không biết điều như vậy, truyền lệnh cho Văn thái sư, dù thế nào cũng phải bắt sống Khương Tử Nha, cô vương muốn băm vằm hắn thành vạn mảnh, không, để hắn hình thần câu diệt, xem hắn có thể gây ra sóng gió gì!" Gương mặt Trụ Vương dữ tợn như thú, hai luồng ánh mắt toát ra sát khí âm lạnh vô cùng, dường như muốn xuyên thủng bầu trời, bắn xuyên qua ngực Khương Tử Nha.

Với thân phận Yêu Đế, y muốn kết minh với Ma Tộc, cùng nhau nghịch thiên cải mệnh, tiêu diệt Nhân tộc, giết sạch Tam Giáo, đánh chết Đạo Tổ Hồng Quân và Thái Huyền Thánh Nhân, để họ vẫn lạc ở Hồng Hoang.

Vạn lần không ngờ, lại bị từ chối như vậy, cục tức này dù thế nào cũng không nuốt trôi được. "Vâng, Đại vương!" Thân Công Báo cúi đầu nói, trong lòng bình tĩnh lại một chút.

Đúng lúc này, một bóng hình vô cùng diễm lệ từ bên ngoài bước vào, ánh mắt Trụ Vương tức thì rơi trên người nàng, không thể dời đi được nữa.

Người bước vào, chính là vợ của Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ. --- Hoàng phu nhân vừa vào cung, liền bị Phí Trọng và Vưu Hồn để ý, hai người lừa Hoàng Quý Phi rằng mình ở trong cung của Trụ Vương, Hoàng phu nhân không nghi ngờ, liền theo vào.

Tuy nhiên, vào cung không thấy bóng dáng Hoàng Quý Phi đâu, tức thì biết mình đã bị lừa, sắc mặt đột nhiên biến đổi, định quay người bỏ chạy. "Hoàng phu nhân, mời ngồi!" Trụ Vương lạnh lùng nói, hai mắt sáng rực, thầm nghĩ vẻ đẹp của Hoàng phu nhân quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả hồ ly tinh yêu mị như Tô Đát Kỷ cũng kém xa một bậc.

Hoàng phu nhân sinh ra đã xinh đẹp vô song, nhưng tính tình cương liệt, cũng là người nổi tiếng trong triều.

Thấy Trụ Vương đến gần, nàng quay người nói: "Đại vương, phủ Võ Thành Vương có việc quan trọng, thiếp xin cáo lui trước!" Trụ Vương mỉm cười nói: "Hoàng phu nhân đã đến rồi, hay là xem xong biểu diễn pháo hoa rồi hãy đi cũng không muộn, Hoàng Quý Phi sắp đến rồi." Y đưa tay định tóm lấy Hoàng phu nhân, nhưng bị Hoàng phu nhân nhanh nhẹn né được, chỉ thấy tay nàng cầm một cây kéo sắc bén vô cùng, mặt lạnh như sương nhìn Trụ Vương. "Đại vương, thần thiếp chỉ là phận bồ liễu, xin Đại vương cho ta về, thiếp thân vô cùng cảm kích!" Hoàng phu nhân cúi người nói, nhưng cây kéo trong tay lại nắm chặt, dường như lúc nào cũng có thể liều mạng. "To gan, dám ở

trước mặt Đại vương lộ ra hung khí, đáng tội gì?

Còn không mau buông hung khí xuống!" Phí Trọng lao tới, định giật cây kéo từ tay Hoàng phu nhân.

Xoẹt!

Một vệt máu văng ra, Phí Trọng hét lên một tiếng thảm thiết, như bị bọ cạp độc chích, lập tức lùi về sau.

Trụ Vương đập bàn, giận dữ nói: "Hôm nay nếu ngươi theo ta, cô vương có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không biết điều, cô vương sẽ cho Hoàng gia diệt môn!" Ngay sau đó, năm sáu võ sĩ mặc giáp đen từ bên ngoài xông vào, bao vây Hoàng phu nhân. "Hôn quân, vô đạo hôn quân!" Hoàng phu nhân gằn giọng, biết rằng nếu rơi vào tay Trụ Vương, cả đời trong sạch sẽ bị hủy hoại, đã có ý định chết.

Đồng thời, cũng là để nhắc nhở Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, để ông rời khỏi tên hôn quân vô đạo này, trợ giúp Tây Kỳ phạt Trụ.

Trụ Vương giận dữ nói: "Người đâu, bắt nó lại cho ta, cô vương hôm nay phải hảo hảo sủng hạnh ngươi, để ngươi biết cô vương lợi hại." Lời vừa dứt, sắc mặt Trụ Vương biến đổi, từ từ lùi về sau, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. "Hôn quân, ta dù máu đổ tại chỗ, cũng tuyệt đối sẽ không khuất phục ngươi..." Cây kéo trong tay Hoàng phu nhân đâm vào tim mình, một ngụm máu tươi phun ra, liền tắt thở.

Trụ Vương lộ vẻ không kiên nhẫn, nói: "Người đâu, lôi nó ra ngoài, tìm một nơi hoang dã vứt cho sói ăn!" Mấy võ sĩ mặc giáp đen khiêng thi thể Hoàng phu nhân đi ra ngoài, Trụ Vương cũng đi về phía Trích Tinh Lâu.

Chương 215

Buổi biểu diễn pháo hoa trong cung tối nay, chính là để chúc mừng Trích Tinh Lâu hoàn thành, Trích Tinh Lâu bề ngoài là nơi Trụ Vương dùng để dâm nhạc, thực chất là thánh địa mà tàn hồn của Đế Tuấn dùng để chiêu mộ Yêu tộc. --- Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên ánh mắt như điện nhìn xuống nhân gian, cảnh tượng vừa rồi đều lọt vào mắt y, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng. "Xem ra Đế Tuấn sợ thiên hạ không loạn, nay lại bức phản Võ Thành Vương, đặt Đại Thương lên giàn lửa thiêu, xem ra cách ngày tro tàn khói bay không còn xa." Hạo Thiên thầm nghĩ.

Đúng lúc này, một đạo sĩ mặt mày gian xảo từ ngoài điện bước vào, chính là Thân Công Báo. "Bái kiến Thiên Đế!" Thân Công Báo cúi người nói.

Hạo Thiên giơ tay nói: "Nói đi!

Có chuyện gì!" Y cài quân cờ Thân Công Báo bên cạnh Trụ Vương, diệu dụng vô cùng, đã thu được không ít tình báo quan trọng. "Thiên Đế, Trụ Vương muốn ta chiêu hàng Khương Tử Nha, để y phục vụ cho Đại Thương, cho ta một bảo vật, bảo ta giao cho Khương Tử Nha." Thân Công Báo nói nhỏ.

Y vốn định quay về báo cáo với Trụ Vương, nhưng luôn cảm thấy Khương Tử Nha có thân phận khác, Hạo Thiên thần thông quảng đại, chắc chắn có thể giải đáp thắc mắc trong lòng y.

Ngay sau đó, Cửu Ma Tháp xuất hiện trong lòng bàn tay Thân Công Báo.

Sắc mặt Hạo Thiên đột nhiên biến đổi, đạo hạnh của Thân Công Báo không biết Cửu Ma Tháp lợi hại, nhưng y thì biết rõ. "Xem ra tàn

hồn của Đế Tuấn muốn liên hợp với Ma Tổ La Hầu cùng ra tay, nếu hai người liên thủ, cộng thêm Đông Hoàng Thái Nhất có thể quay về bất cứ lúc nào, Thiên Đình nguy rồi!" Hạo Thiên thầm nghĩ, rồi trong lòng đã có kế hoạch.

Thân Công Báo giỏi quan sát sắc mặt, thấy sắc mặt Hạo Thiên biến đổi, liền biết sự tình quả nhiên như y đã đoán. "Thân Công Báo, tin tức của ngươi rất quan trọng, bản đế ban thưởng cho ngươi!" Hạo Thiên cười nói.

Khoảnh khắc sau, Thân Công Báo liền cảm thấy tu vi của mình lại tăng lên không ít, tiên lực trong cơ thể như sóng to gió lớn, xô vào cơ thể.

Cơ Phát cũng nói theo: “Trụ Vương hôn dung vô đạo, dân chúng lầm than, Đại Thương đã mất hết lòng dân, phụ thân người ở Tây Kỳ đức cao vọng trọng, được lòng dân, hay là chúng ta khởi binh phản Thương, nhất định có thể thành đại sự.” "Đa tạ Thiên Đế!" Thân Công Báo quỳ lạy dưới đất.

Hạo Thiên phất tay nói: "Đi đi!

Đi khuấy đảo thiên hạ của triều Thương cho long trời lở đất!" Thân Công Báo thấy Hạo Thiên không hề nhắc đến chuyện của Khương Tử Nha, cũng không dám hỏi nhiều, liền mang theo Cửu Ma Tháp rời đi. --- Nhân gian, Triều Ca thành.

Bất thình lình, một luồng yêu khí mạnh mẽ vô cùng che trời lấp đất hạ xuống, dường như muốn nuốt chửng Cửu Châu.

Giữa trời đất, đã lâu lắm rồi không thấy yêu khí mạnh mẽ như vậy, xông thẳng lên trời cao.

Luồng yêu khí cổ xưa này phát ra từ trong vương cung, truyền ra từ Trích Tinh Lâu cao vạn trượng.

Trên mặt đất, đêm tối mịt mùng.

Trích Tinh Lâu như một cây cột chống trời đứng sừng sững giữa trời đất, mỗi tầng bốn mặt đều mở cửa, trong điện thờ tượng đá của Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cùng với các đại thần thông của Yêu tộc, hấp thu linh khí trời đất, hóa thành yêu khí.

Vù vù vù!

Từ tầng dưới cùng của Trích Tinh Lâu, hơn mười con yêu long màu đen từ dưới xông ra, quấn quanh bay lên, xông thẳng lên Cửu Thiên.

Trên bầu trời đêm, vốn là một màu đen kịt, nhưng trong nháy mắt lại như vạn nhà lên đèn, sao sáng lấp lánh.

Trụ Vương ngẩng đầu nhìn, trên mặt lộ vẻ đắc ý vô cùng, hai luồng ánh mắt rơi vào bầu trời đầy sao.

Dường như đang tìm kiếm, tòa Trích Tinh Lâu này cũng là để tìm người đó.

Trên bầu trời, các vì sao lấp lánh.

Tuy nhiên, vạn cổ Hồng Hoang, chân trời góc bể, người đó lại ở trên bầu trời, là ngôi sao yêu sáng nhất.

Vẻ mặt Trụ Vương trở nên ngày càng ngưng trọng, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn, tiếp tục tìm kiếm trong bầu trời sao bao la.

Hoàng thiên không phụ lòng người có tâm!

Hồi lâu sau, một ngôi sao yêu sáng như kim ô xé toạc bầu trời đêm, chiếu sáng nửa bầu trời. "Cuối cùng cũng sắp trở về rồi sao?" Trụ Vương tự lẩm bẩm, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ.

Ngay sau đó, trên không trung vô số tinh thần vẫn lạc, rơi về phía Trích Tinh Lâu, rồi lại biến mất xung quanh nó.

Cuộc chiến Vu Yêu, Yêu tộc Thiên Đình bị hủy, nay đã trở thành lãnh địa của Thiên Đế Hạo Thiên.

Yêu tộc mất đi Yêu tộc Thiên Đình để sinh tồn, cũng mất đi tổ địa.

Giờ khắc này, Trích Tinh Lâu tái tụ khí vận của Yêu tộc, nghiễm nhiên trở thành tổ địa mới của Yêu tộc.

Yêu khí lan tràn, sát khí tung hoành!

Chương 216

Tất cả những điều này, cũng kinh động các đại thần thông ở bốn phương tám hướng, tam sơn ngũ nhạc. --- Huyết Hải.

Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ hơi biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía hư không đối diện, tự lẩm bẩm: "Đông Hoàng Thái Nhất cũng sắp trở về rồi sao?" Trên Cửu Thiên, ngôi sao yêu kia phát ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có, trải dài khắp bầu trời.

Sắc mặt của chúng nhân A Tu La Giáo cũng lộ vẻ kinh ngạc vạn phần, nếu hai vị Yêu Đế đồng thời trở về, thiên hạ đại loạn, A Tu La Giáo e rằng vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Năm đó, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đại chiến Thập Nhị Tổ Vu, nhận lấy kết cục vẫn lạc ở Hồng Hoang, nhưng bao nhiêu năm đã qua đi, tu vi của họ còn mạnh hơn trước.

Sức mạnh bùng phát từ ngôi sao yêu đó, mạnh mẽ chưa từng có, trong nháy mắt có thể hủy diệt tinh thần. "Giáo chủ, nếu chúng ta bây giờ không ra tay ngăn cản Đông Hoàng Thái Nhất trở về, hậu hoạn vô cùng!" Đại Phạn Thiên cúi người nói, giữa hai hàng lông mày sát khí cuồn cuộn như triều.

Sắc Dục Thiên liền nói: "Hai vị Yêu Đế liên thủ, e rằng sẽ bất lợi cho chúng ta!" Năm xưa khi Vu Yêu đại chiến, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã liên lạc với Minh Hà Lão Tổ, nhưng Minh Hà Lão Tổ chỉ khoanh tay đứng nhìn, không hề ra tay tương trợ.

Vì vậy, ngoài Vu tộc, Minh Hà Lão Tổ cũng là mối hận trong lòng hai vị Yêu Đế.

Minh Hà Lão Tổ không nói gì, chỉ liếc nhìn mọi người một lượt, ánh mắt rơi ra ngoài đại điện.

Đúng lúc này, một đóa sen đen từ ngoài điện bay vào, xung quanh sen đen hắc khí bao bọc, sát khí lan tràn. "Xin Ma Tổ chỉ thị!" Minh Hà Lão Tổ lên tiếng.

Ngay sau đó, trên đóa sen đen xuất hiện một bóng hình mờ ảo, nhưng sức mạnh mà bóng hình này thể hiện lại đủ để chiến thắng một Thánh Nhân. "Chỉ là hai đạo tàn hồn, dù Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thật sự trọng sinh, bản tổ cũng không để vào mắt." Một giọng nói bình tĩnh như nước, sắc bén như dao từ trên không trung hạ xuống, ngữ khí toát lên khí tức kiên định vô cùng.

Minh Hà Lão Tổ gật đầu nói: "Vâng, Ma Tổ!" Tàn hồn của Ma Tổ La Hầu đã mạnh hơn lần trước, Minh Hà Lão Tổ trong nháy mắt đã cảm ứng được. "Các ngươi cứ ở trong Huyết Hải tiềm tâm tu luyện là được!" Giọng nói lạnh như băng đó lại vang lên.

Lời còn chưa dứt, đóa sen đen đó đã bay ra ngoài. "Cung tiễn Ma Tổ!" Minh Hà Lão Tổ nói.

Tiếp đó, chúng nhân A Tu La Giáo nói: "Cung tiễn Ma Tổ!" Khoảnh khắc sau, đại điện lại yên tĩnh như cũ, dường như chưa từng có ai đến. --- Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía xa, chẳng mấy chốc đã biến mất trên đại điện.

Nếu Đông Hoàng Thái Nhất trở về, thế tất sẽ đoạt lại Yêu tộc Thiên Đình, hai vị Yêu Đế liên thủ, ngôi vị Thiên Đế của y sẽ nguy hiểm.

Phải tiêu diệt mọi thứ từ trong trứng nước!

Bất thình lình, trên vạn dặm trời cao xuất hiện một bóng người, toàn thân tiên lực như nước sông, cuồn cuộn không dứt, lao về phía trước, dường như muốn nhấn chìm ngôi sao yêu rực rỡ vô cùng kia.

Chỉ thấy Hạo Thiên tay cầm một thanh tiên kiếm sát khí đằng đằng, như tia chớp chém về phía ngôi sao yêu.

Một kiếm hướng đông!

Kiếm khí che trời lấp đất, bao trùm bầu trời.

Đúng lúc này, trên Trích Tinh Lâu, bóng người biến đổi, rồi biến mất trong không trung.

Hạo Thiên muốn ngăn cản Đông Hoàng Thái Nhất trở về, y đương nhiên không thể ngồi yên không lo.

Ngay sau đó, trên bầu trời, yêu khí ngút trời.

Vô số đạo yêu khí từ trong Trích Tinh Lâu chảy ra không trung, hung hãn bá đạo vô cùng, như một thanh yêu kiếm. --- Tây Phương Giáo.

Dưới gốc cây Bồ Đề, bên Bát Bảo Trì.

Một trận gió lạnh ập đến, hoa Bồ Đề trên cây bay lả tả xuống. "Hạo Thiên lại ra tay rồi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vuốt râu nói: "Đông Hoàng Thái Nhất trở về, đối với Thiên Đình không phải là tin tốt, nhưng đối với Tây Phương Giáo chúng ta, lại là phúc duyên lớn lao." Đông Hoàng Thái Nhất trở về, hai vị Yêu Đế liên thủ, tất nhiên sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Thiên hạ đại loạn, lòng người hoang mang!

Chính là cơ hội tốt để Tây Phương Giáo truyền đạo.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhíu mày nói: "Ý của sư huynh, chúng ta phải ra tay tương trợ Đế Tuấn sao?" Đế Tuấn dù sao cũng chỉ là tàn hồn, thực lực của Hạo Thiên vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, nếu muốn ngăn cản tàn hồn của Đông Hoàng Thái Nhất trở về, cũng không phải

là chuyện khó.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Không cần, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến là được, tất cả đều có thiên số!" Không cần Tây Phương Giáo ra tay, tự nhiên sẽ có người ra tay! --- Trên bầu trời, một đạo kiếm khí xé toạc không trung.

Chương 217

Trong nháy mắt, một thanh yêu kiếm sát khí tung hoành đã đón đầu kiếm khí. "Hạo Thiên, Yêu tộc ta với ngươi không oán không thù, vì sao lại phá hỏng đại sự của Yêu tộc ta?" Tàn hồn của Đế Tuấn giận dữ hỏi.

Hạo Thiên cười lạnh nói: "Yêu tộc hung hãn hiểm độc, người người đều muốn diệt trừ, bản Thiên Đế sao có thể để Yêu tộc hoành hành trong trời đất!" Lời còn chưa dứt, tay trái chém xuống, một luồng tiên khí vàng rực ngưng kết thành kiếm, chém về phía tàn hồn của Đế Tuấn.

Rầm rầm rầm!

Vô số yêu kiếm do yêu khí ngưng kết thành, chặn lại đường đi của tiên kiếm, sau một loạt tiếng va chạm, hai thanh kiếm biến mất không dấu vết trong không trung.

Trong nháy mắt, ngôi sao yêu kia phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng, một đạo kim quang từ trung tâm ngôi sao bắn ra, như mũi tên sắc bén chỉ thẳng vào sau lưng Hạo Thiên.

Mũi tên nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã đến sau lưng Hạo Thiên!

Đồng thời, yêu kiếm do yêu khí ngút trời ngưng kết thành, khí thế hung hãn hạ xuống.

Hai tàn hồn của Yêu Đế đồng thời ra tay, uy lực vô cùng.

Rầm rầm rầm!

Vô số hư không bị yêu kiếm chém nát, các vì sao trên trời như thiên thạch rơi xuống, trên bầu trời, ánh sáng trong nháy mắt trở nên u

ám hơn nhiều.

Vút!

Kim quang sắc bén như mũi tên bắn xuyên qua hư không, lao về phía Cửu Châu đại địa.

Bất thình lình, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, trên mặt đất xuất hiện một hố đen khổng lồ vô tận, các ngọn núi xung quanh sụp đổ, đất rung núi chuyển, như tận thế giáng lâm.

Sắc mặt Hạo Thiên hơi biến đổi, y đã đánh giá thấp thực lực của hai tàn hồn Yêu Đế, không ngờ tuy là tàn hồn nhưng lại có tu vi Chuẩn Thánh.

Nghĩ kỹ mà sợ!

Nếu hai đại Yêu Đế khôi phục chân thân, Thiên Đình e rằng thật sự không giữ được.

Nghĩ đến đây, tiên kiếm trong tay Hạo Thiên chém xuống như gió, từng luồng kiếm khí mạnh mẽ vô cùng, chém về phía ngôi sao yêu.

Rầm!

Sau một tiếng nổ lớn, ngôi sao yêu phát ra những tia lửa nhỏ.

Tàn hồn của Đế Tuấn lạnh lùng nói: "Vạn Yêu Quy Tông!" Bất thình lình, sức mạnh của thanh yêu kiếm đó trở nên mạnh mẽ hơn, nhanh chóng lao về phía sau lưng Hạo Thiên.

Đồng thời, trên ngôi sao yêu, vô số tinh quang rải xuống Hạo Thiên, những tinh quang này lợi hại đến cực điểm, lấp lánh ánh sáng yêu dị.

Hạo Thiên hai tay khẽ động, liền tạo thành một kết giới trước ngực, nhưng yêu kiếm sau lưng đã đến.

Một kiếm ngưng tụ tinh hoa của yêu khí trời đất, bá đạo vô cùng,

một kiếm đã chém nát tiên kiếm trong tay Hạo Thiên.

Yêu Đế đã vẫn lạc nhiều năm, nhưng Yêu tộc chưa bao giờ biến mất, thực lực của họ đều nằm trong một kiếm này.

Hạo Thiên muốn ngăn cản, đã không kịp.

Một đại Thiên Đế, cũng sắp vẫn lạc ở Hồng Hoang sao?

Trong sát na, một thanh trường kiếm bay vút lên không, đỡ lấy yêu kiếm được ngưng tụ từ yêu khí.

Reng một tiếng!

Yêu kiếm liền bị trường kiếm chấn tan, ngay sau đó trường kiếm không ngừng chém xuống, từng đạo kiếm khí như thủy triều cuồn cuộn tràn ra, hoàn toàn áp chế yêu khí đầy trời.

"Thái Huyền Kiếm!" Hạo Thiên kinh hô một tiếng, vẻ âm u trên mặt quét sạch sành sanh, sát khí giữa hai hàng lông mày đột ngột tăng vọt.

Thanh kiếm đó chính là Thái Huyền Kiếm!

Tô Mặc ở Thái Huyền Sơn thấy Hạo Thiên gặp nạn, Thái Huyền Kiếm liền từ Thái Huyền Sơn bay ra.

Vụt một tiếng, Thái Huyền Kiếm chém về phía yêu tinh trên không, yêu tinh dường như cảm nhận được sự cường đại của Thái Huyền Kiếm, lập tức biến mất giữa không trung, các vì sao cũng trong thoáng chốc trở nên ảm đạm vô quang.

Xoẹt!

Thái Huyền Kiếm lại chém xuống một lần nữa, hướng thẳng về phía tàn hồn Đế Tuấn.

Tàn hồn Đế Tuấn như chim sợ cành cong, quay người trốn về Trích Tinh Lâu.

Vẻ mặt đầy phẫn nộ nhưng lại không thể làm gì, căn bản không phải là đối thủ của Tô Mặc.

Trên bầu trời, vô số kiếm khí của Thái Huyền Kiếm tựa như tên nhọn bắn vào hư không, phát ra những tiếng nổ vang trời.

Yêu khí giữa đất trời cũng tức thì biến mất không còn tăm hơi, bầu trời khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Sau đó, Thái Huyền Kiếm bay về phía Thái Huyền Sơn, Hạo Thiên cũng vội vàng theo sau, đáp xuống Hạo Nhiên Điện.

Chương 218

Trong Hạo Nhiên Điện, Tô Mặc ngồi vững như núi, ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên một cái.

Hạo Thiên vội vàng cúi người, thần sắc cung kính.

"Đa tạ Thái Huyền Thánh Nhân ra tay tương trợ!" Hạo Thiên nói với vẻ mặt cảm kích.

Vừa rồi nếu Thái Huyền Kiếm không xuất hiện kịp thời, cho dù yêu kiếm kia không thể khiến hắn hình thần câu diệt, thì một thân đạo hạnh của hắn e rằng cũng phải phế đi quá nửa.

Quan trọng nhất là, lần này hắn lại được chứng kiến sự lợi hại của Thái Huyền Sơn, cũng biết được Tô Mặc sâu không lường được, lợi hại hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

"Thái Huyền Thánh Nhân, tàn hồn Đế Tuấn muốn triệu hồi Đông Hoàng Thái Nhất, nếu để hai yêu đế đó liên thủ, Nhân tộc sẽ gặp nguy!" Hạo Thiên nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

Tiếp đó lại nói: "Hay là Thái Huyền Sơn và Thiên Đình liên thủ, một lần san bằng Trích Tinh Lâu, vĩnh viễn trừ hậu hoạn!" Tô Mặc không nói gì, khóe miệng chỉ nhếch lên một nụ cười lạnh.

Trụ Vương khổ tâm xây dựng Trích Tinh Lâu, muốn tập hợp yêu tộc trong thiên hạ, cũng chính là hợp ý Tô Mặc.

Nếu bây giờ san bằng Trích Tinh Lâu, tuy có thể ngăn cản Trụ Vương chiêu mộ yêu tộc trong thiên hạ, nhưng cũng sẽ đả thảo kinh xà.

Chẳng bằng đợi thời cơ chín muồi rồi một lần diệt sạch yêu tộc.

"Tạm thời cứ quay về Thiên Đình đi, yêu tộc không đáng lo ngại.

Có Thái Huyền Sơn ta ở đây, Thiên Đình của ngươi sẽ không sao đâu!" Tô Mặc mỉm cười, nhìn về phía Hạo Thiên.

Thái Huyền Sơn không ra tay, Thiên Đình muốn diệt trừ yêu tộc khó như lên trời xanh.

Trong trận chiến vừa rồi, Hạo Thiên đã lĩnh giáo sự lợi hại của yêu tộc, lợi hại hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

"Được, nếu Thái Huyền Thánh Nhân đã nói vậy, thì cứ để đám yêu tộc kia sống thêm vài ngày nữa!" Hạo Thiên nói.

Sau đó, hắn lại cúi người chào Tô Mặc rồi mới quay người rời khỏi Hạo Nhiên Điện. ...

Nhân gian, thành Triều Ca.

Trụ Vương giận sôi lên tận óc, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm mịt mùng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thái Huyền Sơn, có một ngày, bản đế nhất định sẽ san ngươi thành bình địa!" Mắt thấy tàn hồn Đông Hoàng Thái Nhất sắp xuất hiện, lại bị Thái Huyền Kiếm chặn ngang, Trụ Vương tức đến gần như nổ tung.

Nhưng hắn cũng đã nhìn rõ một chuyện, Thái Huyền Sơn cường đại hơn xa so với dự tính của hắn.

"Đại vương!" Một bóng người từ ngoài đại điện đi vào, chính là Thân Công Báo.

Trụ Vương nhìn hắn hỏi: "Khương Tử Nha có đồng ý trong ứng ngoài hợp, cùng nhau đối phó Tây Bá Hầu Cơ Phát không?" Nhân tộc mạnh mẽ như vậy, muốn khôi phục Yêu tộc Thiên Đình, thống trị Hồng Hoang lần nữa, khó càng thêm khó.

Nếu Ma Tổ La Hầu chịu tương trợ, phần thắng sẽ lớn hơn nhiều.

Thân Công Báo thở dài nói: "Bẩm Đại vương, Khương Tử Nha

không biết điều, đã từ chối quy thuận Đại vương!" Rầm!

Trụ Vương nổi giận đùng đùng, giơ tay hất văng đồ vật trên bàn xuống đất, ánh mắt sắc như dao nhìn về phía Thân Công Báo.

"Đại vương, thần..." Một áp lực vô hình như núi lớn đè xuống, dọa Thân Công Báo run lẩy bẩy.

"Hay cho một Khương Tử Nha, bản đế nhất định sẽ bắt hắn phải trả giá đắt nhất!" "Truyền ý chỉ của ta, lệnh cho Văn Thái sư lập tức xuất binh tiêu diệt Tây Kỳ, chó gà không tha!" Trụ Vương không thể kìm nén cơn giận, nhìn về phía Thân Công Báo.

Thân Công Báo lập tức nói: "Vâng, Đại vương!" Lời còn chưa dứt, liền thấy một bóng người yêu kiều như liễu từ ngoài đại điện xông vào.

"Tẩu tử của ta đâu?" Hoàng Quý Phi đi thẳng vào vấn đề, đôi mày liễu dựng ngược, nhìn thẳng vào Trụ Vương.

Trụ Vương lạnh lùng nói: "Đã tiễn xuống địa phủ rồi!

Hôm nay cô vương nể mặt ngươi, không truy cứu..." Lời còn chưa nói hết, một chén rượu đã hất thẳng vào mặt.

Trụ Vương phản ứng cực nhanh, rượu không dính vào người.

"Vô đạo hôn quân, ngươi giết tẩu tử của ta, hôm nay ta liều mạng với ngươi!" Hoàng Quý Phi xuất thân từ gia đình võ tướng, rút phắt thanh bội kiếm bên hông, chém thẳng về phía Trụ Vương.

Trụ Vương giơ tay trái lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một luồng yêu lực vô hình, đánh vào cổ tay Hoàng Quý Phi.

Keng một tiếng, bội kiếm rơi xuống đất.

Hắn bước lên một bước, tay trái lại vung lên, Hoàng Quý Phi như một đám mây bồng bềnh, bay lơ lửng giữa không trung.

“Hôn quân, ngươi sẽ không được chết tử tế, Đại Thương tất vong!” “Huynh trưởng của ta nhất định sẽ báo thù cho ta!” Hoàng Quý Phi gào lên khản cả giọng, hai mắt gần như phun lửa, hận không thể thiêu Trụ Vương thành tro bụi.

Sắc mặt Trụ Vương sa sầm, giận dữ nói: “Tiện nhân!

Nếu ngươi đã vội muốn chết như vậy, cô vương sẽ thành toàn cho ngươi!” Ngay sau đó, tay trái hắn vung về phía trước, Hoàng Quý Phi như diều đứt dây bay ra ngoài, rơi thẳng xuống dưới.

Trong sát na, Hoàng Quý Phi liền bị rơi thành một đống thịt nát, hương tiêu ngọc vẫn, hóa thành một luồng hương hồn.

“Đại vương, Hoàng phu nhân và Quý phi đều đã chết, nếu bị Võ Thành Vương biết được, e rằng đại sự không hay!” Phí Trọng tiến lên nói.

Chương 219

Trụ Vương cũng biết sự lợi hại trong đó, ngẩng đầu nói: "Lập tức truyền lệnh, Võ Thành Vương lao khổ công cao, cô vương niệm tình hắn lập nhiều chiến công, cho hắn về kinh báo cáo công tác." "Tin tức về cái chết của hai tiện nhân kia, nhất định phải phong tỏa nghiêm ngặt, tuyệt đối không được để lộ ra ngoài!" Phí Trọng gật đầu nói: "Xin Đại vương yên tâm, vi thần bây giờ sẽ đi làm ngay!" Sau đó, Phí Trọng liền quay người rời đi.

Trụ Vương đứng bên ngoài Trích Tinh Lâu, vẻ mặt vẫn còn đầy tức giận, hai nắm tay siết chặt.

Lần này triệu hồi tàn hồn Đông Hoàng Thái Nhất thất bại, cũng không biết khi nào tàn hồn Đông Hoàng Thái Nhất mới có thể hiện thân lần nữa.

Tuy hiện nay thiên hạ đại loạn, nhưng khí vận Nhân tộc lại không hề vì thế mà suy giảm, nói chính xác hơn, khí vận Thái Huyền Sơn còn mạnh hơn trước.

Một kiếm của Thái Huyền!

Đã dọa tàn hồn Đông Hoàng Thái Nhất chạy mất, lại suýt nữa làm hắn bị thương, sự đáng sợ của Thái Huyền Thánh Nhân có thể thấy được phần nào!

Nhiệm vụ nặng nề, đường đi còn dài!

Trụ Vương khẽ thở dài, thần sắc trên mặt trở nên càng thêm lạnh lùng, càng thêm hung ác. ...

Tây Kỳ, đại doanh quân Thương.

"Không biết Quốc sư giá lâm, có việc không đón tiếp từ xa, xin

Quốc sư thứ tội!" Văn Thái Sư cười như không cười nói.

Tuy ông ta hận Thân Công Báo và đám Phí Trọng, Vưu Hồn đến tận xương tủy, nhưng bản thân đang ở tiền tuyến, nếu Thân Công Báo gièm pha trước mặt Trụ Vương, sẽ bất lợi cho ông ta và cuộc chiến ở tiền tuyến, nên đành phải nén giận.

Thân Công Báo lạnh lùng nói: "Thái sư, Đại vương bảo ta hỏi Thái sư một câu, xuất binh lâu như vậy, vì sao vẫn chưa công hạ được Tây Kỳ?

Đại vương không chờ được nữa rồi." Hắn cũng biết Văn Thái Sư có chút không vừa lòng với mình, nhưng bây giờ hắn là khâm sai của Trụ Vương, Văn Thái Sư cũng không dám làm gì hắn.

Văn Thái sư vuốt râu cười nói: "Xin Quốc sư về bẩm báo với Đại vương, quân đội Đại Thương của ta chẳng mấy chốc sẽ diệt được Tây Kỳ, khải hoàn về triều!" "Như vậy là tốt nhất, sự kiên nhẫn của Đại vương có hạn thôi." Thân Công Báo lạnh lùng nói, ánh mắt âm u nhìn về phía Văn Thái Sư.

"Cung tiễn Quốc sư!" Văn Thái Sư không đổi sắc mặt hạ lệnh tiễn khách, Thân Công Báo cũng lười ở lại đây, liền quay người rời đi.

Sau khi Thân Công Báo rời đi, Văn Thái Sư tức giận mắng: "Gian tặc hại nước hại dân, đợi bản Thái sư bình định Tây Kỳ, về thành Triều Ca sẽ tính sổ sau!" "Tây Kỳ có Na Tra và Lý Tĩnh là những người tu hành, muốn diệt Tây Kỳ, phải tìm hai người giúp đỡ mới được!" Văn Thái Sư thầm nghĩ, liền dặn dò hai viên đại tướng dưới trướng, trong vòng ba ngày không được hành động thiếu suy nghĩ, đợi ông ta về rồi mới tiến công Tây Kỳ.

Sau đó, Văn Thái Sư ra khỏi trung quân đại trướng, Hắc Kỳ Lân đã chờ sẵn bên ngoài.

Chỉ thấy ông ta lật người lên lưng Hắc Kỳ Lân, tay cầm Thư Hùng Tiên.

Hắc Kỳ Lân hai chân đạp mạnh xuống đất, tựa như mọc thêm cánh bay vút lên không, trong nháy mắt đã biến mất không còn tung tích. ...

Đại doanh quân Tây Kỳ.

"Khương Thừa tướng, Văn Thái Sư đã đi về phía tây!" Na Tra nói.

Khương Tử Nha khẽ nhíu mày, cười nói: "Xem ra ta cũng phải đến Côn Luân Sơn một chuyến rồi, Văn Thái Sư đi tìm người giúp đỡ." Tây Bá Hầu Cơ Phát ngẩng đầu nói: "Thượng phụ, hiện giờ Văn Thái Sư không có trong đại doanh, chúng ta có thể nhân cơ hội tấn công quân Thương." "Không được, trước khi rời đi, Văn Thái Sư nhất định đã có sắp xếp.

Bây giờ hấp tấp tấn công, rất có khả năng sẽ rơi vào bẫy của Văn Thái Sư.

Hầu gia hãy dẫn gia tướng ở lại đại doanh, ta đến Côn Luân Sơn một chuyến, cũng mời vài vị cao nhân ngoại thế về, cùng nhau thảo phạt đại quân Thương Trụ." Khương Tử Nha nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Rời Côn Luân Sơn cũng đã được một thời gian, nhân cơ hội này đến Ngọc Hư Cung, thăm dò hư thực của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Cơ Phát gật đầu nói: "Nếu vậy cũng mong Thượng phụ đi nhanh về nhanh, chúng ta ở trong quân chờ tin tốt của Thượng phụ." Trong khoảnh khắc, Khương Tử Nha đã biến mất trước mắt mọi người, đi về phía Côn Luân Sơn. ...

Thành Triều Ca, phủ Võ Thành Vương.

“Phu nhân đi đâu rồi?” Hoàng Phi Hổ sốt ruột hỏi, nhìn về phía lão quản gia bên cạnh.

Lão quản gia vội nói: “Vương gia, phu nhân từ hai ngày trước vào cung đến giờ vẫn chưa về, chắc là ở lại trong cung với Quý phi nương nương.” Sắc mặt Hoàng Phi Hổ biến đổi, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

“Không thể nào, phu nhân tuyệt đối sẽ không ở lại trong cung qua đêm!” Hoàng Phi Hổ lạnh lùng nói, nhìn về phía trước.

Hắn định vào cung một chuyến, hỏi thăm tung tích của Hoàng phu nhân.

Chưa đợi Hoàng Phi Hổ ra khỏi cửa, liền thấy một lão già từ ngoài cửa xông vào, thần sắc hoảng hốt nói: “Võ Thành Vương, đại sự không hay rồi, Hoàng phu nhân và Quý phi đều bị Trụ Vương giết rồi!” Hoàng Phi Hổ kinh ngạc vô cùng, thân thể không khỏi run rẩy, lùi về sau hai bước, đôi mắt hổ ngấn lệ, khó mà tin nổi.

Lão già lại nói: “Võ Thành Vương, lão nô là thị phụng bên cạnh Trụ Vương, niệm tình Võ Thành Vương một nhà trung liệt, không nỡ nhìn Hoàng gia bị diệt môn, nên đặc biệt đến báo tin cho Võ Thành Vương!” “Không biết Đại vương vì sao lại giết vợ và muội muội của ta?” Hoàng Phi Hổ hỏi, lòng như dao cắt, vẫn không dám tin là sự thật.

“Đại vương tham luyến vẻ đẹp của Hoàng phu nhân, Hoàng phu nhân thà chết không theo nên đã tự sát.

Hoàng Quý Phi đến tìm Đại vương lý luận, bị Đại vương ném từ trên Trích Tinh Lâu xuống...” Lão già nói, không khỏi lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

Hoàng Phi Hổ có ba người con trai còn nhỏ, nghe tin Hoàng phu

nhân chết dưới tay Trụ Vương, không khỏi khóc rống lên, đòi tìm Trụ Vương báo thù rửa hận.

"Vương gia, chúng ta phản khỏi thành Triều Ca đi!

Trụ Vương chắc chắn sẽ không tha cho ngài đâu!" Chu Kỷ, đại tướng dưới trướng Hoàng Phi Hổ nói.

Chương 220

"Trụ Vương hoang dâm vô đạo, Đại Thương tất vong, phản khỏi thành Triều Ca, đầu quân cho Tây Kỳ!" Mấy vị tướng lĩnh theo Hoàng Phi Hổ về kinh báo cáo công tác cũng đồng thanh nói.

Hoàng Phi Hổ nhíu chặt mày, Hoàng gia chịu ơn sâu của các đời quốc quân nhà Thương, nay phản bội Trụ Vương, có chút không nỡ lòng.

Ầm ầm ầm!

Một lát sau, liền thấy ngoài cửa xông vào một đám võ sĩ mặc giáp đen hung dữ như lang như hổ, chính là đến bắt Hoàng Phi Hổ.

"Võ Thành Vương, Đại vương mời ngài vào cung diện thánh!" Tướng quân dẫn đầu nói.

Võ Thành Vương gật đầu nói: "Vâng, cẩn tuân ý chỉ của Đại vương!" Chu Kỷ hét lớn một tiếng: "Trụ Vương muốn giết Vương gia nhà ta thì có?

Vào cung diện thánh là giả phải không?" Vút!

Lời còn chưa dứt, một mũi tên sắt đã xuyên qua cổ họng của tướng lĩnh dẫn đầu, một luồng máu đen phun ra, hắn liền ngã từ trên ngựa xuống đất.

Sắc mặt Tây Bá Hầu trầm xuống, tức giận nói: "Chúng ta là thần tử của Đại Thương, sao có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, Trụ Vương đối với Tây Kỳ chúng ta đang hổ thị đam đam, nói năng vọng động như thế, chẳng phải đổ thêm dầu vào lửa, muốn hủy diệt Tây Kỳ sao?" "Vương gia, lúc này không phản, còn đợi khi nào?

Chẳng lẽ chủ mẫu và Quý phi nương nương phải chết oan uổng sao?" Chu Kỷ lại gầm lên một tiếng, như sét đánh giữa trời quang rơi xuống đỉnh đầu.

"Cha, con muốn báo thù cho mẹ, không giết Trụ Vương, thề không làm người!" Hoàng Thiên Lộc, người con lớn nhất, gầm lên như mãnh thú, như một cơn gió lao vào đám võ sĩ giáp đen.

Trường thương như rồng, giết đến máu văng tung tóe!

Vợ và muội muội của Hoàng Phi Hổ chết thảm, Trụ Vương lại muốn hãm hại mình, trong lòng hắn đột nhiên quyết đoán, quyết định phản khỏi thành Triều Ca.

"Các vị tướng sĩ, Trụ Vương hoang dâm vô đạo, tàn sát bá tánh, các vị hãy theo ta giết ra khỏi thành Triều Ca, đầu quân cho Tây Kỳ!" Hoàng Phi Hổ giương tay hô lớn, vẻ mặt đầy sát khí.

Những người này đều là binh lính con em của Hoàng gia, Hoàng Phi Hổ hô một tiếng trăm người hưởng ứng, mọi người liền xông về phía trước.

Chẳng mấy chốc, đã giết sạch đám võ sĩ giáp đen do Trụ Vương phái tới, trên mặt đất máu chảy thành sông.

Sau đó, Hoàng Phi Hổ nhân cơ hội dẫn người của mình, lao về phía cổng thành.

Những tướng sĩ canh giữ cổng thành, vốn kính trọng Hoàng gia một nhà trung liệt, nay cũng bị Trụ Vương ép đến bước đường này.

Vì vậy Hoàng Phi Hổ không tốn chút sức lực nào đã xông ra khỏi cổng thành.

Rất nhanh, tin tức đã truyền đến Trích Tinh Lâu.

Na Tra tự phụ, ở Thái Huyền Sơn dưới trướng Tây Vương Mẫu

tiềm tâm tu luyện, luyện thành không ít thần thông, hôm nay chính hảo thử xem bản lĩnh.

Cùng lúc đó, tin tức Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ phản khỏi thành Triều Ca đã truyền đến Ngọc Hư Cung. ...

Ngọc Hư Cung.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi thay đổi, ánh mắt lập tức rơi trên mặt một trong Thập Nhị Kim Tiên là Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, trầm giọng nói: "Đạo Đức Chân Quân, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ gặp nạn, mau để Hoàng Thiên Hóa xuống núi, đến thành Triều Ca, hộ tống Võ Thành Vương đến Tây Kỳ." Sắc mặt mười hai Kim Tiên ngồi dưới đều biến đổi, Quảng Thành Tử ngẩng đầu nói: "Xem ra Đại Thương quả nhiên khí số đã tận, tàn hồn Đế Tuấn tất muốn thiên hạ đại loạn đây mà!" Nhiên Đăng Đạo Nhân ở bên cạnh nói: "Như vậy cũng tốt, nhân gian càng loạn, khí vận Nhân tộc sẽ càng suy bại.

Đợi đến lúc khí vận Nhân tộc suy kiệt, cũng là ngày Thái Huyền Sơn diệt vong." Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cúi người nói: "Vâng, Thiên Tôn!" Ngay sau đó, ông ta liền biến mất khỏi đại điện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, trên mặt lộ ra vẻ cười như không cười.

Nay Hoàng Thiên Hóa xuống núi, cha con Hoàng Phi Hổ đầu quân cho Tây Kỳ, ở Tây Kỳ lại có thêm hai quân cờ có thể lợi dụng.

Sau khi Phong Thần Kiếp mở ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn quan sát chặt chẽ động tĩnh thiên hạ, dốc hết toàn lực bày bố thiên hạ, để thế lực Xiển Giáo thống trị thiên hạ.

Khương Tử Nha hiện đang được Tây Bá Hầu Cơ Phát hết mực tin tưởng, một người dưới vạn người trên, được tôn xưng là Thượng

phụ.

Cả nước Tây Kỳ trên dưới, đối với Khương Tử Nha càng thêm kính trọng vạn phần.

Trên bàn cờ lớn Phong Thần, Xiển Giáo đã đi trước một bước, chiếm được ưu thế nhất định.

Nhưng vẫn chưa đủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn bàn cờ này phải nắm chắc trong tay mình.

Đạo Giáo và Tiệt Giáo, có cả A Tu La Giáo và Thiên Đình, thậm chí cả Thái Huyền Sơn, đều phải trở thành quân cờ trong tay hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tự không lượng sức mình mà hạ một ván cờ lớn.

"Thiên Tôn, Khương Tử Nha cầu kiến!" Một đạo đồng mày thanh mắt tú từ bên ngoài đi vào, cúi người nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đoán được Khương Tử Nha sẽ đến Côn Luân Sơn, mỉm cười nói: "Mời vào!" Khoảnh khắc sau, liền thấy Khương Tử Nha từ ngoài điện đi vào.

"Thiên Tôn!" Khương Tử Nha khẽ gật đầu, sau đó cúi người hành lễ với Thập Nhị Kim Tiên và những người khác.

Tuy là Thừa tướng Tây Kỳ, vị trí cực cao, nhưng ở trong Ngọc Hư Cung, Khương Tử Nha chẳng qua chỉ là một đệ tử đời thứ ba nhỏ bé, huống hồ lần này đến là có việc cầu xin.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Khương Tử Nha, giữa hai hàng lông mày ngưng tụ một đoàn sát khí, dường như đã nhìn ra điều gì đó.

Hắn càng ngày càng không nhìn thấu được người đệ tử đời thứ ba học hành chẳng ra gì năm xưa.

Chương 221

“Thiên Tôn, Tây Kỳ phạt Trụ, nhưng lại gặp phải Văn Thái Sư.

Người này võ pháp song tu, dưới trướng có không ít kẻ bàng môn tà đạo, xin Thiên Tôn trợ giúp ta một tay!” Khương Tử Nha đi thẳng vào vấn đề, bây giờ hắn không có tâm trạng, cũng không có thời gian vòng vo.

Huống hồ trước mặt lão già âm hiểm như Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuyện gì cũng không giấu được mắt hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm ngón tay tính toán, sau đó nói: “Thương triều lập quốc hơn tám trăm năm, thế lực đã ăn sâu bén rễ, muốn dễ dàng diệt trừ, không có dễ dàng như vậy.” “Thiên Tôn minh giám!

Đệ tử bái tạ!” Khương Tử Nha ra vẻ cảm kích, cúi đầu lạy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tưởng rằng Khương Tử Nha là một quân cờ, nào ngờ lại hoàn toàn ngược lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn và thậm chí cả Xiển Giáo đều là quân cờ của tàn hồn Ma Tổ La Hầu.

Hắn chính là muốn lợi dụng thế lực Xiển Giáo, đánh bại thế lực yêu tộc của tàn hồn Đế Tuấn, làm loạn nhân gian, sau này dẫn dắt thế lực A Tu La Giáo, phục hưng vinh quang Ma tộc.

“Ngươi cứ về Tây Kỳ trước, hai ngày nữa, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ sẽ đến đầu quân.

Đến lúc đó đệ tử của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng sẽ đến đầu quân cho Tây Kỳ, tất có thể giúp ngươi một tay.” “Nếu gặp khó khăn, có thể tùy thời đến Ngọc Hư Cung, đại môn Xiển Giáo vĩnh

viễn mở rộng vì ngươi!" Một lúc sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói: "Nay ngươi là Thừa tướng Tây Kỳ, vị cao quyền trọng, bản Thiên Tôn tặng ngươi một con thú cưỡi, tất có thể bảo vệ ngươi bình an vô sự." Lời còn chưa dứt, liền thấy một đạo kim quang lóe lên, trên đại điện xuất hiện một con thần thú toàn thân kim quang rực rỡ.

Thần thú này tướng mạo vô cùng kỳ quái, tựa rồng không phải rồng, tựa phượng không phải phượng, trên đỉnh đầu có một cặp sừng hươu, hai mắt tỏa ra ánh lửa màu đỏ, vô cùng lợi hại.

"Tứ Bất Tượng!" Khương Tử Nha kinh ngạc thốt lên.

Thần thú này là con trai duy nhất của tộc trưởng Kỳ Lân tộc là Thủy Kỳ Lân.

Năm đó khi Kỳ Lân tộc diệt vong, Thủy Kỳ Lân đã phó thác cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, bảo toàn huyết mạch duy nhất còn lại của Kỳ Lân tộc, sau đó hóa thân thành Kỳ Lân Nhai mà đi.

Tứ Bất Tượng cảm niệm ân cứu mạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau này liền cam tâm trở thành tọa kỵ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nay Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn tặng Tứ Bất Tượng cho Khương Tử Nha, đủ để thấy hắn coi trọng Khương Tử Nha đến mức nào, gần như đã đặt hết hy vọng chấn hưng Xiển Giáo lên người Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha vội vàng cúi người nói: "Tử Nha bái tạ Thiên Tôn, ta nhất định sẽ không để Thiên Tôn thất vọng, thề sẽ dẫn dắt thế lực Tây Kỳ, đánh đến thành Triều Ca, diệt Thương Trụ." "Như vậy rất tốt, mau trở về Tây Kỳ đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nói, trong lòng mơ hồ có một tia lo lắng.

Vào lúc này, trên Kỳ Lân Nhai, đột nhiên núi lở đất nứt, tựa như

tận thế giáng lâm.

Năm đó tam tộc tranh đấu, chính là do Ma Tổ La Hầu giở trò, mới dẫn đến Kỳ Lân tộc vẫn lạc ở Hồng Hoang, chỉ còn lại một chút huyết mạch của Tứ Bất Tượng.

Kỳ Lân Nhai là do Thủy Kỳ Lân hóa thành, nay Tứ Bất Tượng sắp trở thành tọa kỵ của tàn hồn Ma Tổ La Hầu, sao có thể đồng ý.

Ầm ầm ầm!

Đá lớn như mưa rơi xuống, Kỳ Lân Nhai nứt ra một khe hở, từ trong khe hở lóe lên một bóng người, định đi về phía Ngọc Hư Cung.

Một chút nguyên thần còn sót lại của Thủy Kỳ Lân muốn ngăn cản Tứ Bất Tượng.

Trong chớp mắt, từ trên Cửu Thiên, một bóng người đáp xuống Kỳ Lân Nhai.

Kỳ Lân Nhai lập tức yên tĩnh như ban đầu, dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Thủy Kỳ Lân, với một chút nguyên thần hiện tại của ngươi, đi ngăn cản Tứ Bất Tượng, chỉ có thể là tự tìm đường chết mà thôi!" Một giọng nói ôn hòa mà kiên định vang lên.

Nguyên thần của Thủy Kỳ Lân không thể nói chuyện, chỉ có thể lắng nghe.

Kỳ Lân Nhai lại một lần nữa vang lên tiếng ầm ầm.

"Ở lại trên Kỳ Lân Nhai, chuyên tâm tu luyện.

Sau khi thời cơ chín muồi, bản tôn tự sẽ để ngươi hóa thành hình người, báo mối thù sâu hận năm xưa của Kỳ Lân tộc." Giọng nói đó lại vang lên, một luồng uy áp cường đại vô cùng từ trên không giáng xuống.

Thủy Kỳ Lân cảm nhận được một áp lực vô hình, liền biết người này tu vi đã là Thánh Nhân, muốn rời khỏi Kỳ Lân Nhai cũng không thể.

"Bản tôn trước nay nói lời giữ lời, ngươi cứ chờ đi!" Giọng nói đó vừa dứt, bóng người kia liền đi về phía Thái Huyền Sơn.

Dị động ở Kỳ Lân Nhai, trong chớp mắt đã thu hút sự chú ý của các đại thần thông, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Kỳ Lân Nhai. ...

Huyết Hải.

Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ đột biến, lạnh lùng nói: "Không hay, Kỳ Lân Nhai có biến!

Chẳng lẽ Thủy Kỳ Lân muốn phục sinh sao?" Giữa không trung, giọng nói lạnh như dao vang lên: "Thủy Kỳ Lân năm đó hình thần câu diệt, hóa thành Kỳ Lân Nhai, tuyệt không thể nào trọng sinh.

Huống hồ huyết mạch duy nhất hiện tại của Kỳ Lân tộc cũng đã là tọa kỵ của bản tọa." Minh Hà Lão Tổ có chút lo lắng nói: "Ma Tổ, Kỳ Lân Nhai xảy ra dị động, e rằng sẽ gây ra thiên biến.

Năm đó Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều là..." Minh Hà Lão Tổ không nói hết câu, vì cảm nhận được một luồng sát khí cực kỳ mạnh mẽ ập đến, tàn hồn Ma Tổ La Hầu đã nổi giận.

"Chỉ là tam tộc nhỏ bé, cho dù Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân đều phục sinh, bản tọa cũng không để vào mắt.

Ngươi cứ dẫn dắt đệ tử A Tu La Giáo, chuyên tâm tu luyện cho tốt." Giọng nói đó trở nên càng thêm lạnh lẽo.

Minh Hà Lão Tổ trong lòng nảy sinh một tia hối hận, nhưng trên mặt lại không dám lộ ra nửa phần bất kính, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chương 222

A Tu La Giáo hiện tại nằm dưới sự khống chế của tàn hồn Ma Tổ La Hầu, giáo chủ danh chính ngôn thuận của A Tu La Giáo, Minh Hà Lão Tổ, đã trở thành một quân cờ.

"Vâng, Ma Tổ!" Minh Hà Lão Tổ cúi người nói.

Ngay sau đó, luồng sát khí cường đại vô cùng trên đại điện lập tức biến mất không còn tăm hơi. ...

Tử Tiêu Cung.

Thần sắc Hồng Quân Lão Tổ biến đổi, khẽ bấm ngón tay tính toán, sắc mặt trở nên càng thêm ngưng trọng như núi.

"Hay cho một Tô Mặc, quả nhiên mưu đồ rất lớn, lại muốn nghịch thiên hành sự, lấy Nhân Đạo áp chế Thiên Đạo!" Hồng Quân Lão Tổ tự lẩm bẩm.

Rất nhanh, trên mặt ông ta lộ ra nụ cười lạnh lùng, lại nói: "Thiên Đạo rốt cuộc lợi hại đến đâu, e rằng ngươi không tưởng tượng được đâu.

Nghịch thiên hành sự, chỉ có một kết cục, đó là phấn thân toái cốt, hình thần câu diệt!" Hồng Quân Đạo Tổ đại diện cho Thiên Đạo, chứ không phải là Thiên Đạo.

Sự lợi hại thực sự của Thiên Đạo, Hồng Quân Lão Tổ nghĩ đến mà sau lưng cũng thấy lạnh toát. ...

Tây Phương Giáo.

Dưới cây Bồ Đề, bên cạnh Bát Bảo Trì, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân ngồi đối diện nhau.

Trong Bát Bảo Trì, vô số đóa sen nở rộ, tựa như một dải mây hồng nối liền, rực rỡ như lửa.

“Sư huynh, Thủy Kỳ Lân lại có dấu hiệu phục hồi!” Chuẩn Đề Đạo Nhân nói với vẻ mặt kinh ngạc.

Sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng biến đổi, nói tiếp: “Chuyện này xem ra phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, xem ra bàn cờ lớn Phong Thần Kiếp lại có kẻ ngoài cuộc muốn tham gia.” Ngọc Hư Cung.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đột biến, giữa hai hàng lông mày đầy vẻ ưu tư, ngẩng đầu nhìn về phía Kỳ Lân Nhai.

Kể từ khi Thủy Kỳ Lân vẫn lạc, Kỳ Lân Nhai vẫn luôn không có bất kỳ dị động nào.

Chẳng lẽ là vì Thủy Kỳ Lân trách tội hắn đã tặng Tứ Bất Tượng cho Khương Tử Nha sao?

Bởi vì...

Nguyên Thủy Thiên Tôn không dám nghĩ tiếp, nếu đúng như vậy, chuyện này sẽ còn phức tạp, rắc rối hơn cả Phong Thần Kiếp, liên lụy đến rất nhiều người.

Bát Cảnh Cung.

Lão Tử đang luyện đan, cảm nhận được dị động ở Kỳ Lân Nhai trong nháy mắt, cây phất trần trong tay rơi xuống đất.

Ngay sau đó, ông ta liền biến mất khỏi Bát Cảnh Cung, xuất hiện trên Kỳ Lân Nhai.

Mắt khẽ híp lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Kỳ Lân Nhai, khóe miệng lộ ra một nụ cười sâu không lường được, rồi liền quay người rời đi.

Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử đang ngồi dưới cây Nhân Sâm Quả, tham ngộ thiên địa đại đạo, cũng bị dị động ở Kỳ Lân Nhai làm kinh động.

"Kỳ Lân Nhai yên tĩnh bao nhiêu năm nay, vì sao đột nhiên lại trở nên táo động như vậy?

Chẳng lẽ Thủy Kỳ Lân vẫn chưa hình thần câu diệt?" Trấn Nguyên Tử thầm nghĩ.

Vào lúc này, một bóng người xuất hiện dưới cây Nhân Sâm Quả, chính là Hồng Vân Đạo Nhân.

"Đạo huynh, cuối cùng ngài cũng đến rồi!" Trấn Nguyên Tử nói, ngẩng đầu nhìn Hồng Vân Đạo Nhân.

Hồng Vân Đạo Nhân cười nói: "Đạo hữu sao lại nói vậy?

Ta sao có thể quên Trấn Nguyên Tử đạo hữu?

Ta phụng mệnh Thái Huyền Thánh Nhân, mời đạo hữu đến Thái Huyền Sơn một chuyến, gặp một cố nhân!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Đạo Nhân năm xưa cùng nhau nghe Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Hồng Vân Đạo Nhân bản tính lương thiện, đối xử tốt với mọi người, đặc biệt là giao tình với Trấn Nguyên Tử rất tốt.

"Cũng được, ta cũng đến Thái Huyền Sơn bái kiến Thái Huyền Thánh Nhân!" Trấn Nguyên Tử nói.

Sau đó, hai người liền đi về phía Thái Huyền Sơn. ...

Tây Hải, Cửu Long Đảo.

Văn Thái Sư cưỡi Mặc Kỳ Lân đáp xuống đảo, liền thấy một đạo đồng mặc áo xanh đi về phía này.

“Người nào?

Chương 223

Đến Cửu Long Đảo của ta làm gì?" Đạo đồng áo xanh hỏi.

Văn Thái Sư vội nói: "Ta là Thái sư Đại Thương Văn Trọng, đặc biệt đến bái kiến Tứ Thánh Cửu Long Đảo!" Trên Cửu Long Đảo có bốn vị tu đạo sĩ pháp thuật cao cường, đều là bạn cũ của Văn Thái Sư.

Đạo đồng áo xanh nghe Văn Thái Sư tự xưng danh, lập tức nói: "Thái sư mau mời vào, thường nghe sư phụ nhà ta nhắc đến uy danh của Thái sư!" Văn Trọng tuy chỉ là đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, nhưng ở trong giáo lại danh tiếng vang xa, không thua kém gì bốn đại đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ.

Văn Thái Sư đi theo đạo đồng áo xanh về phía trước, rất nhanh liền thấy bốn đạo nhân từ xa đi tới.

Nhìn thấy Văn Trọng, họ liền bước nhanh hơn.

"Không biết Văn Trọng đạo hữu đến đây, có việc không đón tiếp từ xa, mong thứ tội!" Đạo nhân cao gầy dẫn đầu nói.

Văn Trọng cười nói: "Đạo hữu khách sáo rồi.

Văn Trọng lần này đến Cửu Long Đảo, là muốn mời bốn vị cùng ta xuất sơn, giúp ta thảo phạt nghịch tặc Tây Kỳ, không biết ý của bốn vị đạo hữu thế nào?" Văn Trọng đi thẳng vào vấn đề, cũng không có nhiều khách sáo.

Đạo nhân dẫn đầu không chút do dự nói: "Tây Kỳ phạm thượng tác loạn, phụ ơn nước.

Văn Thái Sư mời chúng ta xuất sơn, huynh đệ bốn người chúng ta nghĩa bất dung từ, nhất định sẽ giúp Văn Thái Sư diệt trừ phản nghịch!" "Đại sư huynh nói rất phải!" Ba đạo nhân còn lại cũng hùa

theo.

Văn Thái Sư cúi người nói: "Đa tạ bốn vị đạo hữu tương trợ, ngày tận thế của Tây Kỳ không còn xa nữa." Sau đó, Văn Thái Sư liền dẫn Tứ Thánh Cửu Long Đảo đi về phía Tây Kỳ. ...

Đại doanh Tây Kỳ.

Khương Tử Nha đang ở trong trướng chờ tin tức của Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, đã phái cha con Lý Tĩnh đi tiếp ứng.

"Khương Thừa tướng, Lý tướng quân và Na Tra đã về!" Vũ Cát từ ngoài trướng đi vào, cúi người nói.

Khương Tử Nha vội hỏi: "Cha con Võ Thành Vương có cùng về không?" Chưa đợi Vũ Cát mở miệng, liền thấy Lý Tĩnh dẫn Hoàng Phi Hổ và những người khác đi vào.

Chỉ thấy Hoàng Phi Hổ vẻ mặt tiều tụy, toàn thân nhiều chỗ bị thương, rõ ràng trên đường đã gặp không ít sự truy sát của Trụ Vương.

"Hoàng Phi Hổ bái kiến Khương Thừa tướng!" Lời còn chưa dứt, Hoàng Phi Hổ đã quỳ xuống đất, mấy vị gia tướng phía sau cũng quỳ theo.

Khương Tử Nha bước lên một bước, đỡ Hoàng Phi Hổ dậy, nói tiếp: "Võ Thành Vương mau đứng lên, làm vậy là chiết sát Khương Thượng rồi.

Trụ Vương vô đạo, chúng ta cùng phò tá Tây Bá Hầu, thảo phạt Trụ Vương, tất có thể báo thù rửa hận cho Võ Thành Vương." "Đa tạ ơn thu nhận của Khương Thừa tướng." Hoàng Phi Hổ cúi người nói.

Nghĩ đến vợ và muội muội chết thảm dưới tay Trụ Vương, trên đường lại chết không ít tướng sĩ đã theo mình nhiều năm, hắn lập tức nước mắt lưng tròng, bi thương không kìm được.

Ngay sau đó, Khương Tử Nha liền lệnh cho người chuẩn bị tiệc đón gió, tẩy trần cho gia quyến Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ.

Trụ Vương tự hủy trường thành, một danh tướng lừng lẫy đã về với Tây Kỳ. ...

Tây Kỳ, đại doanh quân Thương.

Văn Thái Sư đang triệu tập hội nghị quân sự, chuẩn bị phát động cuộc tấn công cuối cùng vào Tây Kỳ.

Vương Ma, người đứng đầu Tứ Thánh Cửu Long Đảo, nói: "Thái sư, lát nữa khi tấn công Tây Kỳ, xin Thái sư cho các tướng sĩ dán lá đạo phù này lên.

Tọa kỵ của bốn người chúng ta đều là kỳ trân dị thú, chiến mã của các tướng sĩ sẽ bị kinh sợ." Vừa nói, Dương Sâm, một trong Tứ Thánh, liền từ trong tay áo lấy ra một xấp đạo phù, giao cho Văn Thái Sư.

Tứ Thánh Cửu Long Đảo tu hành nhiều năm, ai nấy đều đạo hạnh cao thâm, thực lực không tầm thường.

Văn Thái Sư lệnh cho gia tướng dưới trướng giao đạo phù cho thuộc hạ, toàn bộ đều dán lên đầu ngựa, để phòng vạn nhất.

Sau khi mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, Văn Thái Sư liền dẫn gia tướng ra khỏi doanh, xông về phía đại doanh quân Tây Kỳ.

Bên kia, Tây Kỳ có được Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, sĩ khí đại chấn, cũng chuẩn bị tấn công quân Thương, muốn một lần đánh tan đại quân của Văn Thái Sư, tiến thẳng đến thành Triều Ca.

Trong chốc lát, sát khí đằng đằng giữa trời đất, hai bên bày trận, chuẩn bị một trận sống mái.

Khương Tử Nha ngẩng đầu nhìn thấy chiến mã của quân Thương

trên đầu dán một lá đạo phù, sắc mặt hơi biến đổi, trong lòng cảm thấy có điều bất thường.

"Vũ Cát, truyền quân lệnh của ta, toàn quân cẩn thận, đề phòng địch quân có gian trá!" Khương Tử Nha nói, nhìn về phía trước.

Vũ Cát lĩnh mệnh đi, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ cưỡi thanh ngưu tiến lên, ông ta và Văn Thái Sư cũng là người quen cũ.

"Văn Thái Sư, Trụ Vương hoang dâm vô đạo, tàn bạo bất nhân, khí số Đại Thương đã tận, Thái sư hà tất phải chấp mê bất ngộ?" Hoàng Phi Hổ lớn tiếng nói.

Văn Thái Sư tức giận mắng: "Hoàng Phi Hổ, Hoàng gia đời đời chịu ơn vua, nay lại phản khỏi thành Triều Ca, đầu quân cho nghịch tặc Tây Kỳ.

Nếu biết đường quay về, bắt sống giặc Cơ Phát và Khương Tử Nha, bản Thái sư có thể tha cho ngươi không chết, xin Đại vương cầu tình cho ngươi!" "Trụ Vương giết vợ và muội muội của ta, thù này không đội trời chung, không giết Trụ Vương, khó tiêu mối hận trong lòng ta!" Hoàng Phi Hổ nói với vẻ mặt đầy sát khí.

Nhắc đến cái chết của Hoàng phu nhân và Hoàng Quý phi, sát khí trên người Hoàng Phi Hổ tăng vọt, sát khí giữa hai hàng lông mày như cát vàng cuồn cuộn tràn ra.

"Nghịch tặc, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Văn Thái Sư hai mắt trợn trừng, nhìn về phía Hoàng Phi Hổ.

Chương 224

Ngay sau đó, từ trong đại trận quân Thương, xông ra bốn người, chính là Tứ Thánh Cửu Long Đảo!

Vương Ma cưỡi Bệ Ngạn!

Dương Sâm cưỡi Toan Nghê!

Cao Hữu Càn cưỡi Hoa Ban Báo!

Lý Hưng Bá cưỡi Tranh Nanh!

Trong chốc lát, bốn con hung thú xông lên, khí thế hung hăng.

Chiến mã trong quân Tây Kỳ hí vang, vô số chiến mã sợ đến run lẩy bẩy, miệng sùi bọt mép, thậm chí quay đầu bỏ chạy.

Sát khí trên người bốn con hung thú như thủy triều cuồn cuộn, trời đất một mảnh u ám.

"Không hay, mau lui, mau lui!" Khương Tử Nha thấy tình thế không ổn, vội vàng ra lệnh rút quân.

Đông Hải Long Vương thấy Lý Tĩnh do dự không quyết, không nói thêm một lời nào, vung tay, liền thấy nước trên trời thao thao bất tuyệt, đổ xuống thành.

"Lý Tĩnh, Na Tra, Dương Tiễn, Hoàng Thiên!" Khương Tử Nha hét lớn như chuông đồng.

Ngay sau đó, bốn tướng tiến lên nghe lệnh.

"Các ngươi đoạn hậu!" Khương Tử Nha ra lệnh, bốn người liền xông về phía đại trận quân Thương.

Một lát sau, bốn người đã giao chiến với Tứ Thánh Cửu Long Đảo.

Khương Tử Nha nhân cơ hội tập hợp quân đội, từ từ lui vào thành.

Kiểm điểm nhân mã, tổn thất hơn hai nghìn người.

Dưới thành, bốn người và Tứ Thánh Cửu Long Đảo đánh nhau trời đất mù mịt, khó phân thắng bại.

Khương Tử Nha sợ bốn người có sơ suất, liền lệnh cho bốn người vào thành, bàn tính sau. ...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, Hồng Vân Đạo Nhân và Trấn Nguyên Tử ngồi bên trái, Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ ngồi bên phải.

Bốn người đều nhìn về phía Tô Mặc.

"Trấn Nguyên Tử, bản tôn thấy ngươi ở Ngũ Trang Quán tu luyện nhiều năm, nhưng cuối cùng vẫn chưa có đại thành, là vì sao?" Tô Mặc mỉm cười nói.

Trấn Nguyên Tử thân là Địa Tiên chi tổ, pháp thuật cao cường, tu vi tinh thâm, nay đã là tu vi Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên, tu thành Chuẩn Thánh đã vạn năm, ông ta vẫn luôn muốn đột phá cực hạn, chứng đạo nhập thánh, nhưng lần nào cũng thất bại.

Trấn Nguyên Tử thở dài nói: "Thái Huyền Thánh Nhân có điều không biết, muốn chứng đạo nhập thánh, phải xem thiên ý.

Có lẽ phúc duyên của Trấn Nguyên Tử ta chưa tới, thiên ý không cho bần đạo nhập thánh." Miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy.

Nay Hồng Quân Đạo Tổ đại diện cho Thiên Đạo, khắp nơi đều

đàn áp Trấn Nguyên Tử thân là Địa Tiên chi tổ, không muốn cho ông ta nhập thánh.

Thiên ý khó trái!

Trấn Nguyên Tử sau đó liền từ bỏ việc chứng đạo nhập thánh, một lòng tu hành ở Ngũ Trang Quán.

Không thể đứng vào hàng ngũ Thánh Nhân, cũng phải trở thành cường giả mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Đột nhiên, ánh mắt Trấn Nguyên Tử rơi trên người Hậu Thổ, vì ông ta đã phát hiện ra một chuyện.

Ngay sau đó sắc mặt trở nên càng thêm ngưng trọng, vì Hậu Thổ lại chứng đạo nhập thánh, tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ông ta biết Hậu Thổ ở dưới Địa Phủ, đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng rời khỏi Minh Thổ, thực lực sẽ giảm đi rất nhiều, tu vi chỉ còn là Chuẩn Thánh.

Nhưng nay ở trên Thái Huyền Sơn, lại cũng là tu vi Thánh Nhân, không khỏi khiến Trấn Nguyên Tử trong lòng kinh ngạc.

"Hậu Thổ đạo hữu, khi nào đã chứng đạo nhập thánh?" Trấn Nguyên Tử nhìn Hậu Thổ hỏi.

Hậu Thổ liếc nhìn Tô Mặc một cái, sau đó nói: "Đều là nhờ Thái Huyền Thánh Nhân ban cho, giúp ta độ kiếp thành thánh!" Sau khi Hậu Thổ đến Thái Huyền Sơn, Tô Mặc liền tìm một nơi linh lực dồi dào, tựa như bảo địa có suối linh, để Hậu Thổ tiến hành tu luyện.

Hậu Thổ tu vi tinh thâm, tốc độ tu hành một ngày ngàn dặm, rất nhanh thực lực liền khôi phục lại tu vi Thánh Nhân.

Tuy nhiên, cuối cùng vẫn chưa chứng đạo nhập thánh, thực lực so với Thánh Nhân chân chính, chung quy vẫn kém một chút.

Tô Mặc thấy thời cơ đã chín muồi, liền đưa Hậu Thổ trở về Địa Phủ, sau đó tương trợ Hậu Thổ, ở trong Địa Phủ chứng đạo nhập thánh, trở thành Thánh Nhân chân chính.

Mọi chuyện đều cực kỳ bí mật, rất ít người biết.

Chương 225

Trấn Nguyên Tử vội vàng quỳ xuống đất, cũng không còn quan tâm đến mặt mũi của Địa Tiên chi tổ, nhìn Tô Mặc nói: "Kính xin Thái Huyền Thánh Nhân trợ giúp ta một tay, đến lúc Trấn Nguyên Tử chứng đạo nhập thánh, cũng là ngày bái nhập Thái Huyền Sơn." Ngày này, Trấn Nguyên Tử đã chờ quá lâu, sớm đã không thể chờ đợi được nữa.

Ông ta hiểu rõ một điều, nếu không có Tô Mặc tương trợ, Hồng Quân Đạo Tổ cản trở, ông ta vĩnh viễn cũng khó thành Thánh Nhân.

"Cơ duyên chưa tới, ngươi cứ về Ngũ Trang Quán, tiếp tục tu hành.

Đợi đến lúc Nhân Sâm Quả chín, cũng là ngày ngươi chứng đạo nhập thánh, cũng là lúc ngươi và Hậu Thổ sáng lập Địa Đạo." "Thiên địa tam giới có Nhân Đạo, Địa Đạo, Thiên Đạo!

Nay Thiên Đạo bất công, ta sẽ dẫn dắt hai vị diệt Thiên Đạo, thành tựu Nhân Đạo và Địa Đạo!" Tô Mặc thần sắc nghiêm nghị, nhìn về phía Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ.

Hai người vội vàng gật đầu xưng vâng.

Phong Thần Kiếp, chẳng qua chỉ là một bước trong kế hoạch của Tô Mặc mà thôi, hắn muốn tìm ra kẻ đứng sau Hồng Quân Đạo Tổ.

Có lẽ người khác không biết, nhưng Tô Mặc chắc chắn, sự tồn tại của kẻ đó đã rất lâu rồi.

Hồng Quân Đạo Tổ chẳng qua chỉ là một con chó dưới trướng hắn mà thôi!

Thiên Đạo, ta cuối cùng sẽ chứng Nhân Đạo, thành thiên địa đại

đạo! ...

Tây Kỳ, đại doanh quân Thương.

Ngay sau đó, dòng nước thao thao bất tuyệt trên trời, tức thì ngừng chảy, mặt nước rộng lớn vô cùng, như một thanh cự kiếm sắc bén, cắm giữa trời đất.

"Đa tạ bốn vị đạo hữu tương trợ, đợi diệt xong Tây Kỳ, ta Văn Trọng nhất định sẽ bẩm báo thật với Đại vương, xin công cho bốn vị đạo hữu." Văn Thái Sư nâng ly nói.

Vương Ma, người đứng đầu Tứ Thánh Cửu Long Đảo, cũng nâng ly cười nói: "Thái sư không cần khách sáo như vậy, giúp Thương diệt Tây Kỳ là chuyện chúng ta nên làm." "Ngày mai huynh đệ bốn người chúng ta sẽ đi đầu xông trận, thề sẽ bắt sống Tây Bá Hầu Cơ Phát và Khương Tử Nha về!" Dương Sâm sang sảng cười nói, một bộ dạng tự tin.

Văn Thái Sư cười nói: "Kính bốn vị đạo hữu một ly!" Ngay sau đó, mấy người cùng nhau cạn ly.

Vào lúc này, một tên lính truyền lệnh từ bên ngoài xông vào, thần sắc hoảng hốt nói: "Thái sư, Khương Tử Nha đang dẫn người đến khiêu chiến ngoài cửa!" Mọi người ngồi đó sắc mặt đều biến đổi, sau đó phá lên cười lớn.

Tây Kỳ vừa mới bị quân Thương đánh bại, bây giờ lại đến khiêu chiến, quả thực là tự tìm đường chết!

"Thái sư, nếu Khương Tử Nha đã vội muốn chết như vậy, để ta đi bắt hắn!" Vương Ma tự mình xung phong, chưa đợi Văn Trọng mở miệng, đã ném chén rượu xuống đất, đi ra ngoài.

Văn Thái Sư trong lòng cảm thấy không ổn, vội nói: "Vương đạo hữu xin hãy cẩn thận, Khương Tử Nha quỷ kế đa đoan, không dễ đối

phó!" Sau đó, Dương Sâm cũng đứng dậy nói: "Thái sư, ta cùng huynh trưởng đi bắt sống Khương Tử Nha về!" Văn Trọng cũng nghĩ, hai người xuất chiến, tất có thể bắt được Khương Tử Nha về, liền gật đầu đồng ý. ...

Ngọc Hư Cung.

Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc như điện, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối, sau đó nhìn về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

"Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Khương Tử Nha gặp nạn, mau đến Tây Kỳ, âm thầm cứu hắn một mạng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Hắn đã tính ra Khương Tử Nha trong mệnh có kiếp nạn này, nhưng chỉ cần hồn phách không tan, liền có thể chết đi sống lại.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cúi người nói: "Đệ tử tuân mệnh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ một lát, lại nói tiếp: "Lần này cũng để Kim Tra cùng xuống núi, cha con bốn người họ trong mệnh đều phải trải qua Phong Thần Kiếp!" "Vâng, Thiên Tôn!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nói, liền quay người đi ra ngoài. ...

Tây Kỳ.

Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng, thấy Vương Ma và Dương Sâm từ trong quân xông ra, trên mặt lộ ra sát khí lạnh lùng.

"Khương Tử Nha, sao không mau đầu hàng!" Vương Ma tức giận hét lớn, bảo kiếm trong tay hàn quang bức người, giữa hai hàng lông mày sát khí cuồn cuộn như triều.

Khương Tử Nha cười lạnh nói: "Bốn kẻ không biết thiên mệnh, thiên mệnh ở Đại Thương, các ngươi vi phạm thiên ý.

Nếu bây giờ quay về Cửu Long Đảo, còn có thể giữ lại một mạng, nếu không, sẽ không được chết tử tế!" Tứ Bất Tượng thân là con trai

của Thủy Kỳ Lân, tọa kỵ của hai người Dương Sâm ở trước mặt nó cũng mất đi tác dụng.

Hiên Viên Tam Yêu bị sát khí và yêu khí trên người Trụ Vương trấn áp, phân phân quỳ rạp xuống.

Nạp mạng!" Lời còn chưa dứt, Vương Ma vung bảo kiếm, xông lên, định cùng Khương Tử Nha quyết một trận tử chiến.

Khương Tử Nha không ham chiến, quay đầu xông về phía trước.

Vương Ma và Dương Sâm không nghi ngờ có gian trá, theo sát phía sau, đuổi lên Kỳ Sơn.

Nào biết, đây là kế hoạch dụ địch thâm nhập của Khương Tử Nha, dẫn hai người lên núi, để đại tướng dưới trướng tiến hành phục kích.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi xông đến lưng chừng núi, Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân xông ra, tay cầm Hỏa Vân Thương, đâm thẳng vào ngực Vương Ma.

"Đại ca, mau đi truy Khương Tử Nha!" Dương Sâm lớn tiếng nói, tay thò vào túi, sau đó ném lên không trung.

Dưới cây bồ đề, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân đang ngồi đối dịch, sắc mặt cả hai đều ngưng trọng, giữa hai hàng lông mày ẩn hiện sát cơ.

Trên mặt Dương Sâm lộ ra nụ cười hung ác vô cùng, bảo kiếm trong tay chém xuống, định cắt đầu Na Tra về lĩnh công.

Chương 226

"Đừng làm hại Na Tra!" Một giọng nói như sét đánh giữa trời quang vang lên, liền thấy một người từ trên núi xông xuống, tay cầm Kim Cương Xử, cưỡi một con thanh ngưu, chính là Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ.

"Nghịch tặc, vừa hay cùng nhau chém giết để đến chỗ Văn Thái Sư lĩnh công!" Dương Sâm cười lạnh nói, một viên châu trong tay ném về phía trước.

Hoàng Phi Hổ không kịp đề phòng, cũng bị đánh rơi từ trên lưng thanh ngưu.

Viên châu đó gọi là Khai Thiên Châu, cực kỳ lợi hại, Kim Tiên trúng phải viên châu này cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Khương Tử Nha thấy Na Tra và Hoàng Phi Hổ bị đánh ngã, liền quay người xông lại.

Vương Ma cười lớn một tiếng nói: "Khương Tử Nha, để ngươi nếm thử sự lợi hại của Khai Thiên Châu của ta!" Vút!

Vừa nói, liền thấy một viên Khai Thiên Châu như gió cuốn điện xẹt bay về phía trước, đánh trúng ngực Khương Tử Nha.

Phụt!

Khương Tử Nha phun ra một ngụm máu tươi, rơi từ trên lưng Tứ Bất Tượng xuống, lăn xuống sườn núi, sống chết không rõ.

"Hiền đệ, ngươi cứ cắt đầu Na Tra và Hoàng Phi Hổ trước, ta bây giờ đi lấy đầu Khương Tử Nha về phục mệnh!" Vương Ma nói, liền đi xuống sườn núi.

Rất nhanh, hắn liền thấy thi thể của Khương Tử Nha ở lưng

chừng núi, đã chết từ lâu, liền định giơ kiếm chém đầu Khương Tử Nha.

"Đừng vô lễ!" Một đạo nhân từ mi thiện mục, đáp xuống trước mặt Khương Tử Nha, đưa tay ngăn lại bảo kiếm đang chém xuống của Vương Ma.

"Người nào?

Lại dám cản trở bản tọa chém giết nghịch tặc!" Vương Ma tức giận nói.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hòa nhã nói: "Vương Ma, bần đạo hôm nay không khai sát giới, ngươi cứ về Cửu Long Đảo đi!" "Nói năng ngông cuồng, hôm nay chính là ngày chết của ngươi và Khương Tử Nha!" Vương Ma lạnh lùng nói, bảo kiếm trong tay không chút do dự chém xuống.

Vào lúc này, liền thấy trên không trung xuất hiện một thiếu niên mày thanh mắt tú, trong tay cầm ba vòng cương kim sắc.

Thiếu niên đó không phải ai khác, chính là Kim Tra, đệ tử dưới trướng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, theo sư phụ cùng xuống núi tương trợ Tây Kỳ.

Ngay sau đó, vòng cương kim sắc trong tay Kim Tra rơi xuống, trên không trung xuất hiện từng đạo kim quang, sát khí lan tràn.

Vương Ma nhận ra vật này lợi hại, định quay người bỏ chạy, nhưng đã quá muộn.

Một vòng cương kim sắc rơi xuống, trói chặt Vương Ma ở giữa.

Tiếp đó, hai vòng cương kim sắc còn lại cũng rơi xuống, Vương Ma không nơi nào để trốn, hoàn toàn bị vây khốn bên trong.

"Thu!" Kim Tra lạnh lùng hét lên một tiếng.

Liền nghe thấy Vương Ma phát ra một tiếng kêu thảm thiết như quỷ, trong nháy mắt đã bị đánh chết, chỉ còn lại một luồng tàn hồn bay về Cửu Long Đảo.

Bên kia, Dương Sâm thấy Vương Ma chết thảm, gầm lên như thú, xông về phía Kim Tra.

Vút vút vút!

Mấy viên Khai Thiên Châu bay về phía Kim Tra, nhưng lại bị một kết giới cường đại vô cùng ngăn lại.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thân là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Dương Sâm tự nhiên không phải là đối thủ.

Kim Tra nhân cơ hội lại ném ba vòng cương kim sắc về phía Dương Sâm.

Trong chốc lát, Dương Sâm cũng một mệnh ô hô, một luồng tàn hồn bay về Cửu Long Đảo.

Sau đó, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ngón tay khẽ động, thi thể Khương Tử Nha từ dưới đất bay lên, hai người đi về phía Ngọc Hư Cung.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đi trước, vì vậy không nhìn thấy Khương Tử Nha đột nhiên mở mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Đây chẳng qua chỉ là một kế hoạch của tàn hồn Ma Tổ La Hầu mà thôi! ...

Ngọc Hư Cung.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn mang thi thể Khương Tử Nha lên đại điện, ánh mắt của Thập Nhị Kim Tiên đều rơi trên người Khương Tử Nha.

“Sư phụ, đệ tử đi trễ một bước, Khương Tử Nha đã bị giết rồi!” Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩng đầu nói: “Không cần tự trách, chuyện này không phải lỗi của ngươi, là kiếp số trong mệnh của Khương Tử Nha, ở Tây Kỳ hắn tất phải trải qua tam tai thất nạn.” Vừa nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay trái khẽ giơ lên, một viên đan dược màu đỏ như máu trong tay rơi xuống.

Khương Tử Nha dường như cảm nhận được linh dược cứu mạng, lập tức mở miệng, viên đan dược màu đỏ như máu rơi vào miệng Khương Tử Nha.

Trong khoảnh khắc, Khương Tử Nha liền sống lại, khẽ cúi người với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong lúc cúi đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười âm hiểm.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi, hắn thấy trên người Khương Tử Nha bay lên một luồng khí tức màu đen.

Chương 227

Tu vi của Khương Tử Nha trong nháy mắt trở nên vô cùng lợi hại, nhưng trong chớp mắt, mọi thứ lại khôi phục như cũ.

"Khương Tử Nha rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ, lại nhìn về phía Khương Tử Nha.

Tuy nhiên, hắn không nhìn ra được gì cả, Khương Tử Nha vẫn là tên phế tài học hành chẳng ra gì, tu hành thấp kém đó.

"Đa tạ ơn cứu mạng của Thiên Tôn!" Khương Tử Nha nói, vẻ mặt vô cùng cung kính, thậm chí có chút khiêm tốn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ đã quá lo lắng, khẽ nói: "Lần này là kiếp số trong mệnh của ngươi, mau về Tây Kỳ đi.

Hai thánh của Cửu Long Đảo chết trong tay ngươi, chúng nhất định sẽ phát động tấn công toàn diện, Lý Tĩnh và những người khác không chống đỡ được đâu." Khương Tử Nha đã đạt được mục đích, gật đầu nói: "Vâng, Thiên Tôn, đệ tử xin trở về Tây Kỳ!" Ngay sau đó, Khương Tử Nha liền biến mất không còn tăm hơi trên đại điện. ...

Tây Phương Giáo.

Dưới cây Bồ Đề, sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân lạnh đi, sau đó nói: "Không hay, vì sao ma khí giữa trời đất lại tăng thêm một phần?

Chẳng lẽ Ma Tổ La Hầu sắp trở về?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân lắc đầu nói: "Không phải, Ma Tổ La Hầu năm đó bị Hồng Quân Đạo Tổ đánh cho hình thần câu diệt, nay chỉ có vài luồng tàn hồn phiêu bạt ở Hồng Hoang, trốn tránh Hồng Quân Đạo Tổ còn không kịp, sao có thể dễ dàng trở về như vậy?" "Theo ta thấy, là một luồng tàn hồn khác của Ma Tổ La Hầu đã phục hồi!" Hiện nay, thế giới Hồng Hoang tuy do

Thái Huyền Sơn thống trị, nhưng ba đại giáo do ba đại đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ lãnh đạo cũng đủ để đối kháng với Thái Huyền Sơn.

Ma Tổ La Hầu bây giờ trở về, chính là tự tìm đường chết! ...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Sắc mặt Tô Mặc hơi thay đổi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tự lấy đá đập chân mình, lại còn giúp tàn hồn Ma Tổ La Hầu phục hồi.

Sau ba tai bảy nạn, tàn hồn Ma Tổ La Hầu sẽ hoàn toàn phục hồi, đến lúc đó La Hầu sẽ suất lĩnh người của A Tu La Giáo, tấn công tam giáo do Hồng Quân Đạo Tổ cầm đầu, báo thù mối hận năm xưa bị Hồng Quân Đạo Tổ đánh cho vẫn lạc.

"Hồng Vân Đạo Nhân, mau đi truyền lệnh cho Bách Giám, bảo hắn đến Hạo Nhiên Điện, bản tôn có việc muốn giao cho!" Tô Mặc mỉm cười nói.

Hồng Vân Đạo Nhân lĩnh mệnh đi, ngay sau đó liền dẫn Bách Giám trở về đại điện.

"Bách Giám bái kiến Thái Huyền Thánh Nhân, đa tạ ơn thu nhận của Thái Huyền Thánh Nhân!" Một đại hán mặt đỏ, thân hình cao lớn nói.

Người này là Binh mã Đại nguyên soái khi Hiên Viên Hoàng Đế chinh phạt Xi Vưu, sau đó chết trong Thập Nhị Thần Sát Đại Trận của Xi Vưu, hóa thành một luồng du hồn, phiêu bạt thế gian.

Mấy ngày trước, trên đường Tô Mặc từ Thiên Đình trở về, đã gặp phải du hồn của Bách Giám.

Bấm ngón tay tính toán, người này là người ứng kiếp trong Phong Thần Kiếp, liền đưa về Thái Huyền Sơn.

Mấy ngàn năm nay, Bách Giám vẫn luôn lang thang thế gian, không có nơi nương tựa.

Sau khi được Tô Mặc đưa về Thái Huyền Sơn, liền ở lại trên núi tu hành, đối với Tô Mặc vô cùng cảm kích.

"Bách Giám, ngươi là vị thần đứng đầu Phong Thần Bảng, bản tôn hiện nay muốn giao cho ngươi một chuyện!" Tô Mặc nói.

Bách Giám nghe nói mình có tên trên Phong Thần Bảng, lại còn đứng đầu, trong lòng không khỏi vui mừng khôn xiết.

Những năm tháng trôi dạt, lang thang khắp nơi, cuối cùng cũng không uổng phí.

"Cẩn tuân pháp chỉ của Thái Huyền Thánh Nhân!" Bách Giám quỳ trên đất nói.

Tô Mặc cười nói: "Mang theo Đả Thần Tiên, mau đến Tây Kỳ, giúp Khương Tử Nha một tay.

Sau đó ở lại Tây Kỳ xây dựng Phong Thần Đài, dẫn những tàn hồn có tên trên bảng lên Phong Thần Đài, đợi thời cơ chín muồi, tiến hành đại điển Phong Thần." Tất cả đều là thiên mệnh, tuy Tô Mặc có ý muốn nghịch thiên, nhưng hiện tại thời cơ vẫn chưa chín muồi.

Bách Giám vội nói: "Cẩn tuân pháp chỉ của Thái Huyền Thánh Nhân!" Ngay sau đó, trên không trung liền xuất hiện một cây kim tiên sát khí đằng đằng, tỏa ra từng đạo sát khí kinh người.

Hồng Vân Đạo Nhân và Tây Vương Mẫu nhìn về phía kim tiên, trong lòng không hẹn mà cùng nói: "Đả Thần Tiên thật lợi hại!" Dưới Đả Thần Tiên, thần tiên dưới tu vi Tán Tiên và Kim Tiên, một roi sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán, hình thần câu diệt.

Đại La Kim Tiên bị Đả Thần Tiên đánh trúng cũng sẽ bị trọng thương.

Tô Mặc tay trái giơ lên, đầu ngón trỏ một đạo kim quang sắc bén vô cùng bắn vào Đả Thần Tiên, uy lực của Đả Thần Tiên trở nên càng thêm cường đại, từng đạo sát khí trong nháy mắt tung hoành ngang dọc trên đại điện.

"Đi đi!

Đây là kiếp số của ngươi, cũng là công đức của ngươi!" Tô Mặc nói.

Bách Giám liền mang theo Đả Thần Tiên, đi về phía Tây Kỳ. ...

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bệ hạ, hai đạo tàn hồn của Vương Ma và Dương Sâm đã được thu nhận rồi!" Thái Bạch Kim Tinh nói.

Hạo Thiên cười nói: "Như vậy rất tốt, Tứ Thánh Cửu Long Đảo sau này sẽ là Tứ Đại Nguyên Soái của Lăng Tiêu Bảo Điện Thiên Đình ta!" "Đợi sau khi hai người còn lại cũng chết, liền có thể dẫn tàn hồn của bốn người này về Thiên Đình, bản đế sẽ đích thân sắc phong!" Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh nhíu mày, nói tiếp: "Bệ hạ, Phong Thần Bảng hiện đang ở Thái Huyền Sơn, Tứ Thánh Cửu Long Đảo là những người có tên trên bảng.

Chương 228

Nếu bệ hạ tiến hành sắc phong, liệu có chọc giận Thái Huyền Thánh Nhân không?" Hồng Hoang hiện nay, có thể không cần để ý đến cảm nhận của Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng lại không thể không để ý đến cảm nhận của Thái Huyền Thánh Nhân.

Bởi vì, Thái Huyền Sơn thống trị Hồng Hoang đã trở thành nhận thức chung của tất cả các đại thần thông trên Hồng Hoang.

Sau khi ký vào Phong Thần Bảng, Đạo Tổ Hồng Quân lại mất tích.

Trên Hồng Hoang, Thái Huyền Thánh Nhân đã không còn đối thủ.

Hạo Thiên rất lâu không nói gì, vì chuyện Thái Bạch Kim Tinh nhắc nhở cũng là nỗi lo trong lòng hắn.

Hắn vừa muốn mượn Thái Huyền Sơn để áp chế Tam Giáo, lại vừa phải sinh tồn trong kẽ hở, dốc hết toàn lực để nắm giữ vận mệnh Thiên Đình.

"Cũng được, việc sắc phong cứ hoãn lại đi!" Hạo Thiên nói, trên mặt lộ ra một vẻ bất đắc dĩ.

Thế giới Hồng Hoang, thực lực quyết định tất cả.

Sự cường đại của Thái Huyền Sơn, Thiên Đình chỉ có thể nhìn theo mà không thể với tới!

Tại Tây Kỳ, đại doanh quân Thương.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh chết mất hai người, Văn Thái sư và hai người còn lại sắc mặt vô cùng khó coi, mặt như tro tàn.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh đến Tây Kỳ lần này hoàn toàn là vì nghĩa bằng hữu, nào ngờ lại bỏ mạng tại đây, Văn Trọng vốn là người trọng

tình trọng nghĩa, trong lòng không thể nào nguôi ngoai.

"Hai vị đạo hữu, mối thù của Vương đạo hữu và Dương đạo hữu, ta, Văn Trọng, nhất định sẽ báo, ngày mai điểm binh mã, san bằng Tây Kỳ!", Văn Thái sư trầm giọng nói.

Cao Hữu Càn nghiến răng nói: "Kim Tra đã giết hai vị đạo hữu của ta, ngày mai ta nhất định sẽ lấy mạng hắn!" "Hừ, cái mạng chó của Cơ Phát cứ giao cho ta là được!", Lý Hưng Bá đằng đằng sát khí nói, hai luồng ánh mắt sắc như dao.

Tình cảm của Cửu Long Đảo Tứ Thánh như huynh đệ ruột thịt, nay Vương Ma và Dương Sâm đã chết, hai người còn lại không báo thù này, quyết không bỏ qua.

Lúc này, Nam Bá Hầu Lỗ Hùng dưới trướng Văn Thái sư từ ngoài trướng đi vào, ngẩng đầu nói: "Thái sư, Khương Tử Nha sai người đến khiêu chiến!" Nghe vậy, sắc mặt Văn Thái sư và hai vị thánh Cửu Long Đảo đột biến, Khương Tử Nha rõ ràng đã bị Khai Thiên Châu đánh chết, sao nay lại có thể chết đi sống lại.

"Không thể nào, Khai Thiên Châu của đại ca ta là chí bảo trời đất, Đại La Kim Tiên trúng phải Khai Thiên Châu cũng phải bị thương nặng.

Khương Tử Nha chỉ là một tên phế vật, trúng Khai Thiên Châu chỉ có một con đường chết." Cao Hữu Càn nói với vẻ không thể tin nổi.

Lý Hưng Bá cũng nói theo: "Khương Tử Nha là thân phàm tục, trúng Khai Thiên Châu tuyệt không có lý nào sống sót được, có phải Nam Bá Hầu nhìn nhầm không?" "Thái sư, Thái sư… Khương Tử Nha đang dẫn tướng sĩ Tây Kỳ đến khiêu chiến!", một võ sĩ mặc giáp đen từ ngoài xông vào, cúi đầu nói.

Sắc mặt Văn Thái sư biến đổi mấy lần, rồi vuốt râu nói: "Khương

Tử Nha có thể chết đi sống lại, chắc chắn là do Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay cứu giúp.

Vạn lần không ngờ, Thánh nhân lại nhúng tay vào chuyện nhân gian, thật là mặt dày vô sỉ!" Khương Tử Nha là đệ tử Xiển Giáo, trong Xiển Giáo ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn có bản lĩnh như vậy, không tìm ra người thứ hai.

"Ta có thể để ngươi chết một lần, cũng có thể để ngươi chết hai lần!", Cao Hữu Càn đập bàn, giận dữ nói, toàn thân toát ra sát khí như lửa cháy.

Không đợi Văn Thái sư lên tiếng, Cao Hữu Càn và Lý Hưng Bá đã đi ra ngoài.

"Lỗ Hùng, mau đi trợ giúp hai vị đạo hữu, nếu Khương Tử Nha giở trò, lập tức minh kim thu binh." Văn Thái sư dặn dò.

Nam Bá Hầu Lỗ Hùng lĩnh mệnh rời đi, sau khi ra khỏi đại trướng, liền thấy Khương Tử Nha dẫn đầu quân mã Tây Kỳ đang khiêu chiến.

Cao Hữu Càn một mình một ngựa đi đầu, xông lên phía trước.

"Khương Tử Nha, nạp mạng!", Cao Hữu Càn gầm lên giận dữ, như mãnh thú gào thét, mặt đất thực sự rung chuyển.

Ngay sau đó, con báo hoa dưới yên cũng gầm lên một tiếng, lao về phía Khương Tử Nha như tia chớp.

Hắn nói một tràng khảng khái kích ngang, nhưng Bá Ấp Khảo lại không có phản ứng gì, thần sắc vẫn thản nhiên.

Bất thình lình, Tứ Bất Tượng từ không trung phun ra một ngọn lửa rực cháy như một đám mây lửa rơi xuống báo hoa và Cao Hữu Càn.

Tứ Bất Tượng là huyết mạch duy nhất của tộc Kỳ Lân, một con

thú cưỡi mà pháp thuật cao cường, báo hoa sao là đối thủ, lập tức trúng chiêu.

Một đốm lửa nhỏ rơi xuống người báo hoa liền bùng lên thành thế lửa lan đồng cỏ, báo hoa thậm chí không kịp kêu lên một tiếng thảm thiết đã bị thiêu thành tro bụi.

Cao Hữu Càn nổi giận, cầm bảo kiếm trong tay.

Tu vi của hắn đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên, một luồng kiếm khí sắc bén vô cùng, mang theo thế gió lôi, liền xông về phía trước.

Ngay sau đó, trên trời xuất hiện một bóng người, chính là Bách Giám được Tô Mặc cử đến.

Bách Giám ném Đả Thần Tiên trong tay lên trời, chỉ thấy một đạo kim quang lóe lên, tiếng sấm vang rền giáng xuống.

Xoẹt!

Một tia sét như lợi kiếm hạ xuống, nhanh vô cùng, tức khắc giáng xuống đỉnh đầu Cao Hữu Càn.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Mấy vệt máu tươi văng lên trời, một trận mưa máu lan tỏa, Cao Hữu Càn đã bị sét đánh thành hai nửa.

“Rút, toàn quân rút lui!”, Nam Bá Hầu Lỗ Hùng thấy tình hình không ổn, vội vàng hét lớn, ra lệnh thu binh về doanh trại.

Chương 229

Sau đó, tiếng tù và inh tai nhức óc vang lên, quân Thương như thủy triều rút lui.

Lý Hưng Bá thấy Cao Hữu Càn chết thảm, trên mặt lộ ra một tia sát khí lạnh lẽo vô cùng, định xông lên quyết một trận tử chiến với Khương Tử Nha, nhưng bị Lỗ Hùng cản lại.

"Lý tiên nhân, lưu được núi xanh, không sợ thiếu củi đốt!", Lỗ Hùng nói, rồi kéo Lý Hưng Bá lui về phía sau.

Lý Hưng Bá cũng thấy được sự lợi hại của Đả Thần Tiên, xông lên chỉ có nộp mạng, liền quay người rời đi.

Quân Tây Kỳ sau một hồi xông pha hãm trận, đánh cho quân Thương tan tác, mới trở về thành.

Bách Giám từ trên mây hạ xuống, tay cầm Đả Thần Tiên, đứng trước mặt Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha cung kính nói: "Dám hỏi đạo hữu từ đâu tới?" Bách Giám đáp thật: "Ta là Binh mã Đại nguyên soái Bách Giám của Hiên Viên Hoàng Đế, phụng mệnh lệnh của Thái Huyền Thánh Nhân, đến Kỳ Sơn xây dựng Phong Thần Đài, dẫn dắt những người có tên trên bảng lên Phong Thần Đài." Khương Tử Nha nghe Bách Giám là người của Thái Huyền Sơn, sắc mặt hơi biến đổi, rồi nói: "Vậy thì làm phiền Bách Giám đạo hữu rồi!" Thái Huyền Sơn không phải là thế lực mà hắn có thể chọc vào lúc này.

Nếu Phong Thần Đài được xây dựng thành công, hắn cũng có thể hấp thu linh khí từ trên đó, mà những người có tên trên bảng này, trong đó không thiếu cao thủ tu vi Đại La Kim Tiên.

Lý Hưng Bá trở về doanh trại, trong lòng càng nghĩ càng tức giận về cái chết của ba người Vương Ma, liền không từ mà biệt.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh giao du rộng rãi, trong Tiệt Giáo có không ít người tu đạo giao tình sâu đậm, hắn định đi mời một người đến đối phó Khương Tử Nha, diệt Tây Kỳ để báo thù rửa hận cho đạo hữu của mình.

Lý Hưng Bá vừa ra khỏi Kỳ Sơn, liền thấy một thiếu niên thân hình trung bình, mặt như trăng rằm đáp xuống đất.

Thiếu niên thần sắc điềm nhiên, toàn thân không có chút sát khí nào, vì vậy Lý Hưng Bá không nghi ngờ có gian trá, mở miệng hỏi: "Người nào?

Vì sao chặn đường ta đi?" Thiếu niên mỉm cười nói: "Dám hỏi ngài có phải là Lý Hưng Bá đạo hữu, một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh không?" Lý Hưng Bá thấy thiếu niên thần sắc cung kính, chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng cũng tan biến.

"Ta chính là Lý Hưng Bá, Khương Tử Nha âm hiểm giảo hoạt đã giết ba vị đạo hữu của ta, ta đang định đi tìm đạo hữu giúp một tay, chém giết Khương Tử Nha, bắt sống Tây Bá Hầu!", Lý Hưng Bá thẳng tính, giận dữ nói.

Thiếu niên mỉm cười: "Lý đạo hữu không cần phải đi đâu!" Lý Hưng Bá nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Lời này có ý gì?

Chẳng lẽ tiểu đạo hữu muốn giúp ta, nhưng Khương Tử Nha đó lòng dạ độc ác, Đả Thần Tiên lại lợi hại vô cùng, tiểu đạo hữu đừng đi nộp mạng vô ích!" Sắc mặt thiếu niên đột nhiên lạnh đi, hai thanh phi kiếm sau lưng bay ra, hướng về phía Lý Hưng Bá.

"Ngô Câu!", Lý Hưng Bá hét lớn một tiếng, liền thấy một vòi máu tươi phun ra, ngay sau đó đầu người rơi xuống đất, bỏ mạng.

Cách đó không xa, một đạo nhân tóc râu đều bạc trắng, hiền từ nhân hậu, từ từ đáp xuống đất.

Đạo nhân tóc bạc nhìn thi thể Lý Hưng Bá, rồi làm ra vẻ bi thiên mẫn nhân, than thở: "Vi sư và Cửu Long Đảo Tứ Thánh có chút duyên nợ, không ngờ hôm nay lại đến lúc phải đối đầu binh đao!" "Mộc Tra, đào một cái hố, chôn Lý đạo hữu đi!

Để hắn được mồ yên mả đẹp." Đạo nhân tóc bạc nói.

Thiếu niên chính là Mộc Tra, đạo nhân tóc bạc là Phổ Hiền Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mộc Tra cúi người nói: "Vâng, sư phụ!" Trong khoảnh khắc, hắn đã chôn cất Lý Hưng Bá.

"Phụ thân và huynh đệ của con đều đang phục vụ cho Tây Kỳ, con cũng không cần theo vi sư về núi, cứ ở lại dưới trướng Khương sư thúc hiệu lực là được!", Phổ Hiền Chân Nhân nói.

Mộc Tra lên núi nhiều năm, vẫn còn tâm tính thiếu niên, vừa nghe có thể gặp lại Lý Tĩnh, Kim Tra và Na Tra, cùng nhau phò tá Tây Bá Hầu Cơ Phát, không chút do dự liền đồng ý.

Chuyện của Cửu Long Đảo Tứ Thánh đã sớm kinh động các thế lực.

Giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, lần đầu tiên xảy ra xung đột thực sự, ảnh hưởng vô cùng trọng đại.

Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Thiên Đế Hạo Thiên cầm một quân cờ đen trong tay, chần chừ mãi không đặt xuống, như đang suy nghĩ chuyện quan trọng.

Ngay sau đó, khóe miệng hắn cong lên một nụ cười nhạt, nhìn về

phía xa, quân cờ đen trong tay cũng từ từ đặt xuống bàn cờ.

"Cửu Long Đảo Tứ Thánh đều đã chết, Tứ Đại Thiên Vương của Thiên Đình ta cũng nên quy vị rồi!" "Bốn người này đều có tu vi Kim Tiên, quy về Thiên Đình ta, sẽ là trợ lực mạnh nhất cho Thiên Đình!" Hạo Thiên nói: "Quan trọng nhất là, đệ tử Tiệt Giáo xưa nay ghét ác như thù, nay Cửu Long Đảo Tứ Thánh đã chết, e rằng sẽ có người ra mặt báo thù, đến lúc đó Xiển Giáo và Tiệt Giáo tranh đấu lẫn nhau, Đạo Giáo cũng khó tránh khỏi, ta ngồi thu lợi ngư ông." "Thiên Đế cao minh!", Thái Bạch Kim Tinh trầm giọng nói, hơi cúi người về phía Hạo Thiên.

"Thái Bạch Kim Tinh, lập tức cho Thân Công Báo đến gặp ta, bản đế có chuyện quan trọng muốn hắn đi làm!", Thiên Đế nói.

Nếu nước đã bắt đầu đục, chi bằng thêm một tay nữa, khuấy cho nước càng đục hơn, để Tam Giáo chó cắn chó, Thiên Đình vừa hay có thể đục nước béo cò.

Sau một nén hương, Thân Công Báo cưỡi báo đen, xuyên qua từng tòa thiên cung vàng son lộng lẫy, khí thế hùng vĩ, đáp xuống ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, rồi được Thái Bạch Kim Tinh dẫn đến Ngự Hoa Viên.

"Thân Công Báo bái kiến Thiên Đế!", Thân Công Báo thần sắc cung kính nói, ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên.

"Thân Công Báo, Cửu Long Đảo Tứ Thánh đã chết, mau chóng đến Bích Du Cung, tìm Lăng Tiêu Nương Nương, nên nói gì, không cần bản đế dạy chứ!", Hạo Thiên cười nhạt nói.

Đổi trắng thay đen!

Miệng lưỡi khéo léo!

Đây là sở trường của Thân Công Báo, vừa nghe liền biết Hạo

Thiên muốn khiêu khích Tiệt Giáo, Xiển Giáo và Đạo Giáo tranh đấu, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

"Thần hạ hiểu rồi, xin Thiên Đế cứ đợi tin tốt của ta!", Thân Công Báo quả quyết nói.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, Thân Công Báo liền cưỡi báo đen rời đi, nhưng trong lòng lại có phần oán giận.

"Bệ hạ, Thân Công Báo là một quân cờ của Tiệt Giáo cài vào Xiển Giáo, phải không?", Thái Bạch Kim Tinh có chút lo lắng hỏi, sợ bị Thân Công Báo bán đứng.

Chương 230

Hạo Thiên thần sắc điềm tĩnh nói: "Thân Công Báo đâu chỉ là quân cờ của Tiệt Giáo, hắn còn là tai mắt của Minh Hà Lão Tổ và tàn hồn Đế Tuấn.

Kẻ này tâm thuật bất chính, chân đạp mấy thuyền." "Nhưng Thân Công Báo là kẻ thông minh, biết nên làm gì, không nên làm gì.

Hắn sợ bị người khác biết mình đang làm việc cho bản đế hơn ai hết!" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Thiên Đế nói rất phải!" Hạo Thiên lão mưu thâm toán, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát.

Phong Thần kiếp, ván cờ lớn này sau khi bắt đầu, các thế lực đều mang ý đồ riêng, âm thầm ra tay.

Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ cười nói: "Ma Tổ, Cửu Long Đảo Tứ Thánh đã chết, Tiệt Giáo sắp khai chiến với Xiển Giáo rồi!" Trong Diệt Thế Hắc Liên trên không trung truyền ra một giọng nói trầm như núi, mang theo một luồng uy áp mạnh mẽ vô cùng.

"Vở kịch hay thực sự sắp bắt đầu, cuộc tranh đấu giữa Tiệt Giáo, Xiển Giáo và Đạo Giáo mới là màn kịch hay nhất của Phong Thần kiếp!", tàn hồn Ma Tổ La Hầu nói.

"Ma Tổ nói có lý, hiện nay trên Hồng Hoang, ngoài Thái Huyền Sơn ra, thì thế lực của Xiển Giáo và Tiệt Giáo là lớn nhất.

Hai giáo tranh đấu, bên này mất bên kia được, hao tổn lẫn nhau, có thể…", Minh Hà Lão Tổ nói lấp lửng.

Tàn hồn Ma Tổ La Hầu liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của Minh Hà Lão Tổ, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn ra tay với người của Thái Huyền

Sơn?" "Ma Tổ anh minh, thuộc hạ chính là có ý này!

Thái Huyền Sơn trước kia tuy lợi hại, nhưng số người không nhiều, nay Dương Tiễn và Na Tra đều xuất thân từ Thái Huyền Sơn, tu vi của họ không yếu, sau này tất thành đại họa, chi bằng nhân lúc Tây Kỳ và Thương Trụ hỗn chiến, âm thầm ra tay!", Minh Hà Lão Tổ nói với vẻ mặt âm hiểm.

Trong Diệt Thế Hắc Liên nửa ngày không có động tĩnh, Minh Hà Lão Tổ hơi cúi đầu, tưởng rằng tàn hồn Ma Tổ La Hầu không dám đắc tội với Thái Huyền Sơn.

Mạnh!

Quá mạnh mẽ!

Muốn đối phó với Thái Huyền Sơn, quả thực cần hạ quyết tâm lớn, phải có sự chuẩn bị ngọc đá cùng tan.

"Như vậy rất tốt, lập tức đến Giai Mộng Quan triệu kiến Ma Gia Tứ Tướng, bảo chúng chuẩn bị động thủ là được." tàn hồn Ma Tổ La Hầu nói.

Ma Tộc muốn quật khởi, phải vượt qua ngọn núi cao Thái Huyền Sơn này, vì vậy đã sớm có sự sắp đặt.

Ma Gia Tứ Tướng ở Giai Mộng Quan chính là quân cờ trong tay tàn hồn Ma Tổ La Hầu.

Minh Hà Lão Tổ trong lòng thầm kinh hãi trước thủ đoạn của Ma Tổ La Hầu, thì ra mọi chuyện, Ma Tổ La Hầu đã sớm sắp xếp ổn thỏa.

"Vâng, Ma Tổ!", Minh Hà Lão Tổ nói.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thân Công Báo cưỡi báo đen lên đảo, vốn định đến bái kiến Thông

Thiên Giáo Chủ trước, dù sao quân cờ này năm đó cũng là do Thông Thiên Giáo Chủ bố trí.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ vừa mới bế quan tu luyện, nên hắn đến thẳng chỗ Lăng Tiêu Nương Nương, không có Thông Thiên Giáo Chủ lại càng dễ hành sự.

Chuyện của Thạch Cơ Nương Nương lần trước đã khiến Lăng Tiêu Nương Nương tức điên, nàng và Cửu Long Đảo Tứ Thánh quan hệ rất tốt, nay bốn người chết ở Tây Kỳ, chắc chắn sẽ đi báo thù.

Thân Công Báo đi vào Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ bế quan tu luyện, mọi việc trong giáo đều giao cho tứ đại đệ tử xử lý.

Sắp đến cửa Bích Du Cung, Thân Công Báo dụi đôi mắt đỏ hoe, làm ra vẻ đau thương tột độ.

Thình lình, hai hàng lệ nóng tuôn trào, hắn đi vào trong điện.

"Bốn vị đạo hữu, chết thảm quá!

Minh Hà Lão Tổ lệ thanh nói, rồi dẫn người của A Tu La Giáo rời đi.

Trong điện, tứ đại đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ đều nhìn về phía Thân Công Báo.

Phịch một tiếng!

Thân Công Báo quỳ rạp xuống đất, mặt mày bi thống tột cùng.

Nhất thời, trên điện đều là tiếng khóc than của Thân Công Báo.

Trụ Vương lệ thanh nói, trong mắt lộ ra sát khí lăng lệ vô cùng.

"Ngươi không ở Triều Ca phò tá Trụ Vương, đến Bích Du Cung làm gì?", Đa Bảo Đạo Nhân biết Thân Công Báo không có ý tốt, nên biết mà vẫn hỏi.

Thân Công Báo lại khóc lớn một tiếng, rồi nói: "Đa Bảo đạo trưởng, Xiển Giáo bắt nạt Tiệt Giáo ta quá đáng, Khương Tử Nha và người của Thái Huyền Sơn liên thủ, giết chết Cửu Long Đảo Tứ Thánh." Không đợi Đa Bảo Đạo Nhân mở miệng lần nữa, Thân Công Báo lại khóc lóc nói: "Bốn vị đạo hữu đã tự xưng gia môn với Khương Tử Nha, nhưng Khương Tử Nha không những không nể mặt, còn nói đệ tử Tiệt Giáo ta chỉ là lũ cầm thú, sớm muộn gì cũng sẽ dẫn người đến san bằng Bích Du Cung, diệt trừ…" Lời còn chưa dứt, đã nghe một tiếng quát yêu kiều, Lăng Tiêu Nương Nương đứng dậy nói: "Khương Tử Nha thật sự nói như vậy?" Tam Giáo tuy đã phân gia, nhưng sau khi Phong Thần kiếp bắt đầu, Thông Thiên Giáo Chủ đã dặn dò mọi người năm lần bảy lượt, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không được trở mặt với đệ tử Xiển Giáo và Đạo Giáo.

Thân Công Báo hai mắt đẫm lệ nói: "Bẩm Lăng Tiêu Nương Nương, đệ tử sao dám nói dối, Khương Tử Nha muốn chém tận giết tuyệt Tiệt Giáo ta đó!" Lăng Tiêu Nương Nương giận dữ nói: "Khương Tử Nha to gan, đệ tử Tiệt Giáo ta nơi nơi nhẫn nhượng, không ngờ hắn được đằng chân lân đằng đầu, lại sỉ nhục đệ tử Tiệt Giáo ta như vậy.

Thù này không báo, đệ tử Tiệt Giáo ta làm sao có thể đứng vững giữa trời đất!" "Đi, ta theo ngươi đi gặp Khương Tử Nha và người của Thái Huyền Sơn!", Vân Tiêu Nương Nương và Quỳnh Tiêu Nương Nương cũng nói theo: "Bọn ta cũng theo ngươi đến Tây Kỳ, tìm Khương Tử Nha đòi lại công đạo!" Thình lình, Đa Bảo Đạo Nhân lạnh lùng nói: "Từ khi nào đến lượt các ngươi làm chủ?

Còn không mau lui xuống cho ta!" Ba người sắc mặt đột biến, nhìn về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

"Chẳng lẽ các ngươi quên lời dặn của giáo chủ rồi sao?

Huống hồ trong đó còn có đệ tử của Thái Huyền Sơn!", Đa Bảo Đạo Nhân nói.

Chương 231

Nửa câu đầu là lời khách sáo, nửa câu sau mới là trọng điểm.

Tam Tiêu Nương Nương đang cơn giận dữ, vạn nhất đánh chết đệ tử của Thái Huyền Sơn thì sao.

Thái Huyền Thánh Nhân nổi giận, trời đất biến sắc!

Tam Tiêu Nương Nương nghe lời Đa Bảo Đạo Nhân cũng có lý, với Xiển Giáo có thể trở mặt, nhưng trở mặt với Thái Huyền Sơn thì phải suy nghĩ kỹ càng.

Thân Công Báo thấy kế hoạch sắp thất bại, lại giả vờ khóc lóc: "Đa Bảo đạo trưởng, chẳng lẽ mạng của đệ tử Tiệt Giáo ta thật sự rẻ mạt như kiến hôi, mặc cho người khác đánh giết sao?

Cứ thế này, sau này ai còn muốn đầu quân vào Tiệt Giáo?" "Cùng lắm thì ta không làm hại người của Thái Huyền Sơn, nhưng Khương Tử Nha phải chết!", Tam Tiêu Nương Nương lại bị nói động lòng, đang định mở miệng, thì thấy trên bảo tọa không có người, đột nhiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

"Bái kiến giáo chủ!", Đa Bảo Đạo Nhân nói, Vô Đương Thánh Mẫu và những người khác cũng cúi đầu lạy.

Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ngay ngắn trên đài sen, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thân Công Báo, dọa Thân Công Báo run lẩy bẩy.

"Thân Công Báo, bản tôn cho ngươi gia nhập Xiển Giáo, để truyền tin tức cho Tiệt Giáo ta, ngươi lại ở đây nói lời yêu ngôn mê hoặc chúng sinh, muốn hãm hại đệ tử Tiệt Giáo ta, là có ý gì?", Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nói.

Phịch một tiếng!

Thân Công Báo sợ hãi quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: "Giáo chủ minh giám, đệ tử đâu dám hãm hại đệ tử Tiệt Giáo, chỉ là Khương Tử Nha và Thái Huyền Sơn…" Bốp!

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nhấc tay trái, Thân Công Báo liền bay về phía sau như một tảng đá, đập vào một cây cột ngọc, một ngụm máu tươi từ miệng Thân Công Báo phun ra!

"Nếu còn dám nói lời yêu ngôn mê hoặc, khiêu khích quan hệ giữa Tiệt Giáo và Thái Huyền Sơn, đừng trách bản tọa lấy mạng ngươi!

Còn không mau cút cho bản tọa!", Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ quát.

Chữ "cút" còn chưa rơi xuống đất, Thân Công Báo đã lăn ra khỏi Bích Du Cung.

"Thông Thiên, ta Thân Công Báo thề, nhất định sẽ làm cho Tiệt Giáo tan tác, để ngươi vẫn lạc tại Hồng Hoang, hình thần câu diệt!", Thân Công Báo thầm nghĩ, rồi đi về phía xa.

Trên đại điện, Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc ngưng trọng nói: "Truyền giáo lệnh của ta, bất kỳ đệ tử Tiệt Giáo nào cũng phải ghi nhớ hai câu giáo lệnh, ai vi phạm lệnh này, trục xuất khỏi Tiệt Giáo!" Lời vừa dứt, liền thấy trên không trung xuất hiện hai hàng chữ vàng óng ánh, mỗi một chữ đều toát ra năng lượng mạnh mẽ vô cùng.

Đóng chặt cửa động, tĩnh tụng Hoàng Đình ba hai quyển!

Bước chân đến Tây Thổ, Phong Thần Bảng ấy có tên!

Thông Thiên Giáo Chủ nói tiếp: "Xiển Giáo đang đi khắp nơi tìm người lên bảng, bây giờ ra tay, chính là thay người của Xiển Giáo lên bảng, hiểu chưa?" Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác chưa bao giờ thấy Thông Thiên Giáo Chủ tức giận như vậy, đều gật đầu xưng vâng.

“Ba chị em các ngươi, trở về Tam Tiên Đảo chuyên tâm tu luyện, không có lệnh của bản tọa, không ai được phép rời đi.” Trụ Vương lệ thanh nói, sát khí trên mặt như mây đen bao phủ, liếc nhìn Thân Công Báo một cái.

Xiển Giáo có thể tìm người lên bảng, Tiệt Giáo cũng có thể, đợi thời cơ chín muồi, liền để tên của đệ tử Xiển Giáo nở rộ trên Phong Thần Bảng như hoa nở khắp nơi.

Tam Tiêu Nương Nương biết lời Thông Thiên Giáo Chủ không phải là hư, đều xưng vâng, liền trở về Tam Tiên Đảo.

“Kim Linh Thánh Mẫu, Thân Công Báo kẻ này không đáng tin, ngươi theo dõi hắn cho ta, nếu Thân Công Báo dám làm chuyện tổn hại đến Tiệt Giáo, thay ta xử lý hắn!”, Thông Thiên Giáo Chủ nói.

Quân cờ trong tay hắn rất nhiều, cũng không thiếu một Thân Công Báo.

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Trên hư không, những chuyện vừa xảy ra ở Bích Du Cung, từng cảnh một hiện ra rõ ràng trước mắt.

Hồng Vân Đạo Nhân nói: “Thông Thiên Giáo Chủ quả là thông minh, không dám đối đầu với Thái Huyền Sơn ta.

Thân Công Báo là một cây gậy khuấy phân, hay là ta đi trừ khử kẻ này!” Trụ Vương lệ thanh nói.

“Thái Huyền Thánh Nhân nói rất phải!”, Hồng Vân Đạo Nhân nói.

Tô Mặc không nhanh không chậm nói: “A Tu La Giáo cuối cùng cũng ra tay rồi, ta sẽ ngồi trên núi xem hổ đấu, xem chúng và Xiển Giáo tranh đấu.” Minh Hà Lão Tổ muốn chơi trò âm mưu với hắn, hắn nhất định sẽ để Minh Hà Lão Tổ chơi cho đã, thua cho sạch túi.

Tô Mặc lại dặn dò: "Hồng Vân, ngươi đến Ngũ Trang Quán diện kiến Trấn Nguyên Tử, giao vật này cho ông ấy, Trấn Nguyên Tử tự sẽ hiểu!" Ngay sau đó, trên không trung xuất hiện một chiếc bình màu xanh biếc, phát ra một luồng ánh sáng sâu thẳm, rơi vào tay Hồng Vân Đạo Nhân.

Hắn biết Hồng Quân Đạo Tổ và kẻ đứng sau lưng đã đẩy nhanh tiến độ, hắn cũng không thể tụt lại.

Phong Thần đại chiến, thắng bại không nằm ở giữa Tây Kỳ và Thương Triều, mà nằm ở trong Nhân Đạo, Địa Đạo, Thiên Đạo.

Nhân tộc phải tự cường!

Thiên Đạo phế bỏ, Nhân Đạo phải lập!

Tại Tây Kỳ, đại doanh quân Thương.

Văn Thái sư mặt mày cau có, Cửu Long Đảo Tứ Thánh bị giết, tương đương với việc mất đi cánh tay phải đắc lực nhất, còn Tây Kỳ thì không hề tổn thất gì.

"Khương Tử Nha đúng là một con cáo già, gian manh xảo quyệt, thật khó đối phó!", Văn Thái sư lẩm bẩm.

Lúc này, liền thấy Thân Công Báo từ ngoài trướng đi vào, mỉm cười với Văn Thái sư.

Văn Thái sư lạnh lùng nói: "Không biết ngọn gió nào đã thổi Quốc sư đến chỗ ta?" Thân Công Báo trên mặt không hề lộ ra chút không vui nào, cười nói: "Thái sư ở tiền tuyến liên tiếp bại trận, Đại vương phái ta đến đốc chiến!" Tin tức quân Thương bại trận ở tiền tuyến nhanh chóng truyền về Triều Ca, Trụ Vương nổi giận lôi đình, liền phái Thân Công Báo đến đốc chiến.

Chương 232

Sắc mặt Văn Thái sư biến đổi, trong lòng thầm mắng Trụ Vương hồ đồ, nhưng miệng lại nói: "Nếu Đại vương đã có lệnh, mời Quốc sư ngồi.

Khương Tử Nha là đồng môn sư huynh của ngài, kẻ này âm hiểm giảo hoạt, thực sự khó đối phó.

Bản thái sư đã mời Cửu Long Đảo Tứ Thánh, tất cả đều chết trong tay Khương Tử Nha, không biết Quốc sư có cao kiến gì?

Có thể phá được Tây Kỳ?" Thân Công Báo đến đúng lúc, Văn Thái sư đang phiền não vì Tây Kỳ là một hòn đá khó gặm, thuận tay liền ném cho Thân Công Báo.

Thân Công Báo nhíu mày, rồi nói: "Thái sư, ta nghe nói Ma Gia Tứ Tướng ở Giai Mộng Quan pháp lực cao cường, chi bằng mời họ đến trợ chiến!

Ta sẽ đi Tam Sơn Ngũ Nhạc tìm hai vị đạo hữu, chắc chắn có thể giết chết Khương Tử Nha, diệt Tây Kỳ!" Văn Thái sư nói: "Cũng được, ta sẽ sai người đến Giai Mộng Quan, mời Ma Gia Tứ Tướng đến trợ chiến!" Thân Công Báo đứng dậy nói: "Nếu đã vậy, ta cũng đi mời đạo hữu đây!" Sau đó, Thân Công Báo liền cưỡi báo đen rời khỏi quân doanh, Văn Thái sư hạ lệnh cho người đến Giai Mộng Quan mời Ma Gia Tứ Tướng đến chi viện.

Giai Mộng Quan.

Ma Gia Tứ Tướng nhận được lệnh điều động của Văn Thái sư, đang định đến Huyết Hải xin mệnh Ma Tổ La Hầu.

Họ đã sớm âm thầm đầu quân cho tàn hồn Ma Tổ La Hầu.

Ngay sau đó, liền thấy một đóa sen đen xuất hiện giữa không trung, tỏa ra sát khí mạnh mẽ vô cùng, ập đến.

"Bái kiến Ma Tổ!", Ma Gia Tứ Tướng quỳ rạp xuống đất, ngẩng đầu nhìn đóa sen đen trên trời.

Trong Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên truyền ra một giọng nói sắc như dao, mang theo từng tia âm hàn.

"Ma Gia Tứ Tướng, Văn Trọng triệu các ngươi đến Tây Kỳ, bản tôn tặng các ngươi hai món bảo vật, có hai món bảo vật này, chắc chắn có thể đại bại Tây Kỳ, bắt sống Tây Bá Hầu!" Ma Lễ Thanh, người đứng đầu Ma Gia Tứ Tướng, nói: "Đa tạ Ma Tổ, huynh đệ bốn người chúng tôi nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của Ma Tổ!" Lời vừa dứt, liền thấy trên không trung rơi xuống một cánh sen đen, xung quanh lơ lửng sát khí lạnh lẽo vô cùng.

"Trong các tướng sĩ Tây Kỳ, đệ tử của Tây Vương Mẫu dưới trướng Thái Huyền Sơn là Na Tra có thực lực mạnh nhất, là hóa thân của hoa sen.

Cánh hoa Diệt Thế Hắc Liên này đủ để vây khốn hắn, sau đó hóa thành nước máu màu đen.

Trừ khử Na Tra, Tây Kỳ tất bại không nghi ngờ gì!" Ngay sau đó, cánh sen đen đó đã nằm trong lòng bàn tay Ma Lễ Thanh, như một đóa sen đen hé nở.

Ma Lễ Thanh biết sự lợi hại của vật này, vội vàng bái tạ Ma Tổ La Hầu.

"Ma Lễ Hồng, bản tọa có Cửu Ma Tháp, cho ngươi mượn dùng.

Tháp này đủ để trấn sát người có tu vi Kim Tiên, các tướng sĩ Tây Kỳ đều khó thoát khỏi kiếp này!" Thình lình, một tòa tháp đen kịt đáp xuống tay Ma Lễ Hồng, tòa tháp này oán khí ngút trời, phảng phất như

có vô số oan hồn bị trấn áp trong đó.

Thân Công Báo từng mang Cửu Ma Tháp muốn lôi kéo Khương Tử Nha, đó cũng là hóa thân của một trong ba tàn hồn của Ma Tổ La Hầu, nhưng bị Khương Tử Nha từ chối.

Trên đường trở về, Cửu Ma Tháp đã bị Minh Hà Lão Tổ âm thầm cướp đi.

Trụ Vương vì chuyện này mà nổi giận không thôi, suýt nữa đã chém giết Thân Công Báo, sau thấy Thân Công Báo vẫn còn hữu dụng, liền tha cho hắn một mạng.

"Bốn người các ngươi đến Tây Kỳ, phải chém giết tướng sĩ Tây Kỳ, đưa chúng lên Phong Thần Bảng, hiểu chưa?", giọng của tàn hồn Ma Tổ La Hầu bình tĩnh, nhưng lại mang theo áp lực như núi.

Ma Gia Tứ Tướng đồng thanh nói: "Vâng, Ma Tổ!" Trong khoảnh khắc, đóa sen đen đó biến mất không dấu vết.

Cuộc tranh đấu này, tàn hồn Ma Tổ La Hầu vốn định để Minh Hà Lão Tổ đi, sau đó thấy Phong Thần kiếp cần kết thúc nhanh chóng, liền đích thân đến Giai Mộng Quan.

Đại chiến giữa Tây Kỳ và Thương Triều mới thực sự bắt đầu, nhưng cuộc đấu đá giữa các thế lực đã đến giai đoạn gay cấn.

Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề Đạo Nhân mở miệng nói: "Sư huynh, Ma Gia Tứ Tướng đã đến Tây Kỳ, bốn người này có duyên với Tây Phương Giáo ta, hay là để ta đến Giai Mộng Quan độ hóa chúng vào Tây Phương Giáo." Tiếp Dẫn Đạo Nhân mỉm cười nói: "Không vội, Ma Gia Tứ Tướng có duyên với Tây Phương Giáo ta, nhưng lần này đến Tây Kỳ, chắc chắn sẽ có không ít người phải lên Phong Thần Bảng.

Đợi chúng hoàn thành sứ mệnh, rồi độ hóa vào Tây Phương Giáo

ta cũng không muộn!" Hắn lão mưu thâm toán, Phong Thần kiếp là cơ duyên của Tây Phương Giáo, càng nhiều người lên Phong Thần Bảng, Phong Thần kiếp sẽ càng nhanh kết thúc.

Phong Thần kiếp kết thúc cũng có nghĩa là Xiển Giáo và Tiệt Giáo suy tàn, hắn đã có chút không chờ được nữa.

"Sư huynh nói rất phải!", Chuẩn Đề Đạo Nhân nói, rồi không nói gì nữa.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, vì hắn đã nhìn thấu thiên cơ, lại tìm được thêm mấy người có thể độ hóa trong Tiệt Giáo.

Thời cơ chưa đến, nếu thời cơ đến, liền phải độ hóa những người này, trở thành người của Tây Phương Giáo.

Đại doanh Tây Kỳ.

Tây Bá Hầu Cơ Phát mặt mày hớn hở, Cửu Long Đảo Tứ Thánh bị trừ, quân Thương đại bại, hiện nay sĩ khí sa sút, chính là cơ hội tốt để phản công.

"Thượng phụ, cơ hội không thể bỏ lỡ, hiện nay quân Thương người mệt ngựa mỏi, lòng quân không ổn, chính là cơ hội tốt để ta tiêu diệt!", Cơ Phát nói, nhìn về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha vững như Thái Sơn nói: "Hầu gia, tối qua ta xem thiên tượng, phát hiện sẽ có bốn ngôi sao ma giáng xuống Tây Kỳ, e rằng Văn Trọng lại mời thêm viện binh mới!" "Hừ, mặc kệ hắn mời ai!

Đến một người, tiểu gia giết một người, đến hai người tiểu gia giết một đôi!", Na Tra giọng nói sang sảng.

Tuổi trẻ khí thịnh, đâu biết sự lợi hại của Ma Gia Tứ Tướng, lần này chúng còn mang theo chí bảo của Ma Tổ La Hầu.

“Na Tra, trước mặt Hầu gia, không được hỗn xược!”, Lý Tĩnh lạnh lùng nói, trừng mắt nhìn Na Tra một cái.

Cơ Phát cười lớn nói: “Lý tướng quân không cần phải câu nệ như vậy, Na Tra tuổi trẻ tài cao, lần này liền để nó lĩnh binh đến doanh trại địch, thăm dò hư thực của quân Thương!” “Vâng, Hầu gia!”, Na Tra nóng lòng nói.

Chương 233

Ngay sau đó, Kim Tra và Mộc Tra cũng nói: "Hầu gia, hai huynh đệ chúng tôi nguyện theo tam đệ đi thăm dò doanh trại!" Cơ Phát mỉm cười nói: "Như vậy rất tốt, huynh đệ đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn.

Bản hầu và Thượng phụ ở trong doanh trại chờ tin tốt của các ngươi!" Lý Tĩnh trong lòng dấy lên một tia bất an, nhìn ba người con trai của mình.

Tại Tây Kỳ, đại doanh quân Thương.

Văn Thái sư đang tổ chức tiệc đón gió cho Ma Gia Tứ Tướng, trong đại trướng, một mảnh vui vẻ hòa thuận, náo nhiệt vô cùng.

Quân Thương liên tiếp bại trận, trong quân đã lâu không có cảnh náo nhiệt như vậy, vì vậy Văn Thái sư ra lệnh ba quân cùng vui, khắp nơi đều là tiếng uống rượu đoán quyền, như thể vừa đánh thắng trận lớn, mở tiệc ăn mừng náo nhiệt phi thường.

"Lần này làm phiền bốn vị tướng quân rồi!", Văn Thái sư khách sáo nói.

Ma Lễ Thanh đứng dậy nói: "Thái sư khách sáo rồi, chúng tôi ăn lộc vua, phải lo việc vua.

Tây Kỳ phạm thượng tác loạn, huynh đệ bốn người chúng tôi nhất định sẽ trợ giúp Thái sư, diệt Tây Kỳ!" Lời vừa dứt, liền nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng la hét chém giết, ngay sau đó, thấy một lính truyền lệnh xông vào đại trướng.

"Thái sư, không hay rồi… không hay rồi, quân Tây Kỳ cướp trại!", lính truyền lệnh mặt mày hoảng hốt nói.

Văn Thái sư giận dữ biến sắc, lạnh lùng nói: "Đến vừa đúng lúc, bản thái sư hôm nay sẽ cho chúng đại bại trở về!" "Thái sư không cần nổi giận, hai huynh đệ chúng tôi ra ngoài gặp chúng, Thái sư cứ đợi tin tốt của chúng tôi là được!", Ma Lễ Thanh đứng dậy nói.

Ngay sau đó, hắn và Ma Lễ Hồng hai người đứng dậy đi ra ngoài.

"Hai vị tướng quân, Khương Tử Nha âm hiểm giảo hoạt, hai vị phải hết sức cẩn thận!", Văn Thái sư dặn dò.

Ma Gia Tứ Tướng vừa mới đến đại doanh quân Thương, vạn nhất có sơ suất gì, quân Thương sẽ lập tức lòng quân đại loạn, e rằng sẽ bị quân Tây Kỳ một lần đánh tan.

"Thái sư cứ yên tâm, có hai vị huynh trưởng của tôi xuất chiến, quân Tây Kỳ tất bại!", Ma Lễ Thọ ánh mắt kiên định nói, thần sắc trên mặt càng kiên định như núi.

Văn Thái sư ở Triều Ca cũng từng nghe nói về sự lợi hại của Ma Gia Tứ Tướng, trái tim treo lơ lửng liền đặt trở lại trong bụng.

Ngoài trướng, Ma Lễ Thanh và Ma Lễ Hồng hai huynh đệ vừa ra ngoài, liền thấy ba viên tiểu tướng đang xông đến.

Viên tiểu tướng đi đầu chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Vân Thương, như một đám mây lửa bay tới, toàn thân sát khí đằng đằng.

Hỏa Vân Thương vung xuống, tức khắc giết chết mấy chục binh lính quân Thương, hung mãnh vô cùng.

Sắc mặt Ma Lễ Thanh trầm xuống, bảo kiếm trong tay ra khỏi vỏ, trong khoảnh khắc, một mảnh khí tức túc sát bao trùm trời đất.

Bảo kiếm phát ra một luồng ánh sáng xanh lục óng ánh, chém mạnh xuống, kiếm khí như sương, hướng về phía Na Tra.

Thanh bảo kiếm này là chí bảo Thanh Vân Kiếm của Ma Lễ Thanh, sự lợi hại của thanh kiếm này nằm ở chỗ trên thân kiếm có khắc phù ấn, là địa thủy hỏa phong, huyền diệu vô cùng.

Kiếm quang hạ xuống, thân hình Na Tra như gió lùi về phía sau, Hỏa Vân Thương trong tay vung lên, liền thấy một con hỏa xà nhanh như chớp lao về phía Ma Lễ Thanh.

"Hỏa!", Ma Lễ Thanh gầm nhẹ một tiếng, liền thấy trên Thanh Vân Kiếm một luồng hỏa quang ngút trời, rơi xuống đỉnh đầu Na Tra.

Hỏa xà do Hỏa Vân Thương phát ra, tức khắc bị hỏa quang nuốt chửng, hợp làm một, lao về phía Na Tra.

Na Tra trong lòng hơi kinh ngạc, mặt càng thêm hung hãn, Hỏa Vân Thương trong tay đâm tới, liền xông về phía hỏa quang.

"Thằng nhóc khá lắm, quả nhiên có bản lĩnh!", Ma Lễ Thanh cười lạnh nói, Thanh Vân Kiếm trong tay chém xuống, ngọn lửa trên kiếm cuồn cuộn, như một biển lửa lưu động, hướng về phía Na Tra.

Trong khoảnh khắc, Na Tra liền lấy ra Càn Khôn Quyển vàng óng, ném về phía trước, hướng về đầu Ma Lễ Thanh.

Ma Lễ Thanh cười lạnh một tiếng, Thanh Vân Kiếm trong tay chém xuống, tức khắc đánh bay Càn Khôn Quyển ra ngoài.

Bên kia, Ma Lễ Hồng cũng đã giao chiến với Kim Tra và Mộc Tra.

Ma Lễ Hồng tay cầm một cây ngân thương, sau lưng đeo một cây Ngọc Diện Tỳ Bà, như ma thần giáng lâm, sát khí quanh thân như nước sông, cuồn cuộn không dứt, xông tới.

Kim Tra trên cổ tay đeo ba chiếc vòng thép vàng, ánh mắt như điện nhìn Ma Lễ Hồng, sát khí như gió.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ba chiếc vòng thép vàng bay về phía Ma Lễ Hồng, Ma Lễ Hồng trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường, ngân thương trong tay hất lên, liền tròng được ba chiếc vòng thép vàng.

Kim Tra muốn thu hồi bảo vật, lại thấy ngân thương của Ma Lễ Hồng rơi xuống đất, ba chiếc vòng thép vàng như bị trói chặt, không hề nhúc nhích.

"Chút Độn Long Thung cỏn con, cũng dám khoe khoang trước mặt ta!", Ma Lễ Hồng cười lạnh nói, cây Ngọc Diện Tỳ Bà sau lưng đã nằm trong tay hắn.

Ngọc Diện Tỳ Bà có bốn dây, cũng phân biệt đại diện cho địa thủy phong hỏa, lợi hại vô cùng.

Mộc Tra thấy Độn Long Thung của Kim Tra rơi vào tay Ma Lễ Hồng, liền cầm Ngô Câu Kiếm, lao về phía Ma Lễ Hồng.

Thình lình, ngón tay Ma Lễ Hồng liên tục chuyển động, Ngọc Diện Tỳ Bà phát ra từng tiếng đàn nhiếp hồn, như sóng lớn cuồn cuộn, lại như lửa nóng đốt thân, khiến người ta tâm thần hoảng hốt.

Ngô Câu Kiếm còn chưa chém xuống, Mộc Tra đã từ trên không trung rơi xuống, đầu đau như búa bổ, ôm đầu lăn lộn trên đất.

Kim Tra muốn đến cứu, lại nghe Mộc Tra hét lên: "Đại ca mau đi, đừng lo cho đệ!" Trong lúc nói chuyện, Kim Tra cũng bị tiếng đàn ảnh hưởng, như một lưỡi dao sắc bén đâm vào sọ não, lùi về phía sau hai bước.

Na Tra và Ma Lễ Thanh đánh nhau bất phân thắng bại, Hỏa Vân Thương lúc trái lúc phải, Ma Lễ Thanh cũng mệt mỏi ứng phó.

Chương 234

“Đệ tử dưới trướng Thái Huyền Sơn, quả nhiên mạnh hơn Xiển Giáo rất nhiều!”, Ma Lễ Thanh lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, liền thấy một cánh hoa sen đen xuất hiện trên không trung, ngay sau đó, trên không trung xuất hiện vô số cánh hoa sen đen, như mây đen giăng kín.

Cánh hoa của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên có thể sánh với bất kỳ Tiên Thiên chí bảo nào, uy lực vô cùng.

Cánh hoa sen đen phát ra từng luồng khí tức màu đen, như từng con rắn đen lao về phía Na Tra.

Cùng lúc đó, vô số cánh hoa sen đen rơi xuống, nhanh chóng ngưng kết thành một đóa sen đen trên không trung, phát ra một cột sáng đen, chiếu xuống người Na Tra.

Lập tức, Na Tra cảm thấy tứ chi cứng đờ, như bị băng phong, Hỏa Vân Thương trong tay dừng lại giữa không trung, không thể vung được.

Cột sáng đen đó càng lúc càng mạnh, gần như muốn xé nát Na Tra.

Hoa sen đen hạ xuống, rồi đáp xuống đỉnh đầu Na Tra, cánh hoa sen đen không ngừng siết chặt, từng luồng hắc khí trói Na Tra chặt cứng.

Hắc liên tiếp tục hạ xuống, Na Tra trên mặt lộ ra vẻ đau đớn không chịu nổi, khí tức của hắc khí như muốn cắt nát hắn.

Na Tra là hóa thân của hoa sen, nhưng lúc này lại bị hắc liên khắc chế, không có cách nào.

Thân Công Báo vội nói: “Đại vương, Thân Công Báo nguyện ý

theo Thái sư cùng xuất chinh, nã hạ Tây Kỳ!" Lúc này, một luồng kiếm khí khí thế bàng bạc, từ Thái Huyền Sơn, giáng xuống hắc liên.

Bốp!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, hắc liên liền trong nháy mắt hóa thành mảnh vụn, rơi xuống đất.

Na Tra quỳ trên đất, rồi ngất đi.

Trong doanh trại Tây Kỳ, Khương Tử Nha phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, đáy mắt toát ra một luồng sát khí âm hiểm vô cùng.

"Hủy hắc liên của ta, thù này nhất định phải báo!" Một kiếm, đã biến Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên thành Thập Nhất Phẩm.

Nghe chỉ chênh lệch một phẩm, nhưng ở giữa lại cách nhau vạn dặm Hồng Hoang.

Thái Huyền Sơn.

Tô Mặc trên mặt lộ ra nụ cười lạnh nhạt, điềm nhiên nói: "Muốn tính kế người của Thái Huyền Sơn ta, không biết tự lượng sức mình!

Nay hủy một phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cũng là để nhắc nhở ngươi!" Nếu không phải giữ lại Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên có việc khác, Tô Mặc vừa rồi đã triệt để hóa nó thành tro bụi.

Tây Vương Mẫu biết Na Tra không còn nguy hiểm, sắc mặt hơi dịu lại.

Na Tra từ nhỏ đã theo Tây Vương Mẫu tu hành, tình thầy trò sâu đậm.

"Thái Huyền Thánh Nhân, A Tu La Giáo nay muốn đối phó Thái Huyền Sơn, chúng ta có nên ra tay, gõ đầu chúng không?", Yêu sư Côn Bằng nói.

Tô Mặc mỉm cười nói: “Không cần, A Tu La Giáo gia nhập cuộc chiến Phong Thần, ván cờ này sẽ càng ngày càng thú vị.” A Tu La Giáo muốn quật khởi, phải diệt trừ Xiển Giáo và Tiệt Giáo, vừa hay có thể bị hắn lợi dụng.

Các thế lực lớn, trong mắt Tô Mặc đều là quân cờ.

Tây Kỳ, Ma Lễ Thanh và Ma Lễ Thọ bắt sống Kim Tra và Mộc Tra, cuối cùng để Na Tra chạy thoát.

“Hai vị tướng quân vất vả rồi, quả nhiên thân thủ bất phàm, đạo thuật cao thâm, vừa ra tay đã bắt được hai viên đại tướng của Tây Kỳ!”, Văn Thái sư cười nói, trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Dưới đất, Kim Tra và Mộc Tra nhìn Văn Thái sư, đáy mắt đầy phẫn nộ.

“Con trai của Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh?”, Văn Thái sư lạnh lùng nói, ánh mắt uy nghiêm như núi nhìn họ.

Kim Tra giận dữ nói: “Thì sao?

Không thì sao?

Giúp Trụ làm ác, tất sẽ bị trời phạt!” “Nghịch tặc to gan, dám nói chuyện với Thái sư như vậy!”, Ma Lễ Thọ lớn tiếng mắng.

Tuy nhiên, Văn Thái sư lại không nổi giận, ngẩng đầu nói: “Bản thái sư biết phụ thân các ngươi bị gian thần hãm hại, bị ép bất đắc dĩ mới phải đầu quân cho Tây Kỳ.

Nếu hai người các ngươi nguyện ý khuyên hàng phụ thân, giết Cơ Phát và Khương Tử Nha, liền có thể lấy công chuộc tội, tiếp tục làm Tổng binh Trần Đường Quan!” “Phỉ!

Huynh đệ hai người chúng ta dù chết ở đây, cũng tuyệt đối không khuyên phụ thân quy hàng.

“Ngươi ở lại trong động, ta đảo yếu khán khán là kẻ nào gan hùm mật gấu, dám bắn chết đồng tử của ta!” Hắn nhìn đạo nhân trung niên hỏi: “Lão sư truyền thụ giải hoặc, dạy dỗ Cơ Phát nhiều năm, Cơ Phát lại không biết sư phụ từ đâu đến?

“Thái sư có ý gì?

Đợi ngày mai ta bắt sống Lý Tĩnh, đến thỉnh công với Thái sư!”, Ma L lễ Thanh không hiểu hỏi.

Văn Thái sư cười nói: “Tạm thời giữ lại mạng chúng, cũng để uy hiếp Lý Tĩnh.

Đợi nghịch tặc Tây Kỳ đều sa lưới, rồi áp giải về Triều Ca, giao cho Đại vương xử trí là được!” Kim Tra và Mộc Tra không chết, Lý Tĩnh ít nhiều sẽ có chút e dè.

Dù sao phạm thượng tác loạn sớm muộn gì cũng chết.

Chương 235

Ma Lễ Thanh thấy Văn Thái sư yêu cầu, khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Văn Thái sư mở tiệc lớn, ba quân ăn mừng, mãi đến nửa đêm, Ma Gia Tứ Tướng mới rời đi.

Đại doanh Tây Kỳ lại là một cảnh tượng khác.

Lần này theo Na Tra và những người khác đi cướp trại, gần như toàn quân bị diệt, mấy tướng sĩ liều chết huyết chiến mới cướp được Na Tra về.

Nhưng Na Tra hiện tại cũng đang hôn mê bất tỉnh.

"Khương Thừa tướng, xin ngài nhất định phải cứu tỉnh Na Tra.

Tôi bây giờ sẽ đi cứu Mộc Tra và Kim Tra.", Lý Tĩnh vội vàng nói.

Khương Tử Nha sắc mặt âm trầm nói: "Lý tướng quân không thể đi cứu người.

Văn Thái sư lần này đã mời Ma Gia Tứ Tướng đến, bốn người này pháp thuật cao cường, pháp bảo trong tay vô cùng lợi hại, đi chỉ có tự chui đầu vào lưới." Ánh mắt của hắn rơi xuống người Na Tra, trong lòng một ngọn lửa vô danh không khỏi bùng cháy, hận không thể xé xác Na Tra thành vạn mảnh.

Lý Tĩnh thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Vâng, Thừa tướng!

Mạt tướng lĩnh mệnh!" Khương Tử Nha ngồi trong đại trướng, Ma Gia Tứ Tướng là người của hắn, nay bắt đi Kim Tra và Mộc Tra, nếu có thể chém giết hai người này, đưa lên Phong Thần Bảng, cũng là một chuyện tốt.

Vì vậy, Khương Tử Nha quyết định án binh bất động, chờ tin tốt của Ma Gia Tứ Tướng.

Liên tiếp mấy ngày, quân Thương đến khiêu chiến, quân Tây Kỳ cố thủ không ra.

Chẳng mấy chốc đã hơn một tháng.

Một ngày nọ, Văn Thái sư và mọi người lại đang thương nghị quân sự trong trướng.

Triều Ca bên kia đã có người thúc giục, ra lệnh cho Văn Thái sư trong vòng bảy ngày phải chiếm được Tây Kỳ, nếu không, sẽ thay người khác đến Tây Kỳ, để Văn Thái sư về kinh báo cáo công tác.

"Bốn vị tướng quân, quân Tây Kỳ cố thủ không ra, không biết các vị có kế sách gì phá địch không?", Văn Thái sư hỏi.

Ma Lễ Thanh lớn tiếng nói: "Thái sư, hay là huynh đệ bốn người chúng tôi ngày mai xuất chiến, xông vào thành, bắt sống Khương Tử Nha và Cơ Phát!" Văn Thái sư lắc đầu nói: "Không được, Khương Tử Nha âm hiểm giảo hoạt, không biết đã bố trí thiên la địa võng gì trong thành.

Bốn vị tướng quân vào thành, rất có khả năng sẽ bị ám toán!" Thình lình, Ma Lễ Thọ, người vẫn im lặng nãy giờ, đứng dậy nói: "Thái sư, tôi có một kế!" "Tướng quân xin mời nói!", Văn Thái sư nói.

Ma Lễ Thọ không nhanh không chậm nói: "Thái sư, tại hạ có nuôi một con dị thú, tên là Hoa Hồ Điêu.

Thú này thông minh dị thường, răng nanh kịch độc vô cùng, nếu bị cắn một miếng, người tu đạo tu vi sẽ mất hết, người thường sẽ lập tức độc phát thân vong.

Hay là để Hoa Hồ Điêu lẻn vào thành, nhân lúc Khương Tử Nha

và Cơ Phát không đề phòng, cắn chết chúng là được!" "Tuyệt vời!

Nếu Khương Tử Nha và Cơ Phát chết, quân Tây Kỳ sẽ không đánh mà bại!", Văn Thái sư vui mừng khôn xiết, kêu lên hay.

Thình lình, liền thấy một con vật lông xù, từ trong tay áo Ma Lễ Thọ chui ra, nhanh như chớp lao ra ngoài trướng.

Hoa Hồ Điêu thông linh tính, lời Ma Lễ Thọ vừa nói, nó nghe rõ mồn một, liền hướng về doanh trại quân Tây Kỳ.

Đỉnh Kỳ Sơn.

Dương Tiễn thần sắc cung kính nghe một người nói chuyện, người này chính là Hồng Vân Đạo Nhân, đến Tây Kỳ thay Thái Huyền Thánh Nhân truyền lời.

"Dương Tiễn, lời vi sư vừa nói, con có nghe rõ không?

Tây Bá Hầu Cơ Phát là môn nhân của Thái Huyền Sơn ta, cũng là người không thể thiếu trong Phong Thần kiếp, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ suất nào.", Hồng Vân Đạo Nhân sắc mặt ngưng trọng nói.

Dương Tiễn cúi đầu nói: "Đồ nhi nghe rõ rồi, bây giờ sẽ xuống núi, chờ Hoa Hồ Điêu đó đến." Trong lúc nói chuyện, Dương Tiễn lắc mình một cái, đã biến thành dáng vẻ của Tây Bá Hầu Cơ Phát.

Dương Tiễn từng được Tô Mặc truyền thụ Cửu Chuyển Huyền Công, tinh thông bảy mươi hai phép biến hóa, ảo diệu vô cùng, có thể hóa thân thành bất kỳ vật gì giữa trời đất, một người, thậm chí một cành cây ngọn cỏ.

Phủ Tây Bá Hầu.

Thạch Cơ Nương Nương lệ thanh nói: "Hiểu lầm?

Hắn nhiều lần hỏi kế Khương Tử Nha, Khương Tử Nha cũng không có kế sách gì, Cơ Phát vẫn không biết rằng Khương Tử Nha có

tính toán riêng.

“Bản hầu muốn đến phủ Thừa tướng, lập tức cho người chuẩn bị xe ngựa!”, Cơ Phát nói.

Lúc này, ở cổng thành, Tây Bá Hầu do Dương Tiễn hóa thân, đã bị Hoa Hồ Điêu vừa vào thành nuốt chửng.

Hoa Hồ Điêu ăn mất Dương Tiễn xong, liền định đi ăn luôn Khương Tử Nha, sau đó trở về phục mệnh Văn Thái sư.

Nào biết Khương Tử Nha và Ma Lễ Thọ đã âm thầm định sẵn kế hoạch, Khương Tử Nha mới là kẻ chủ mưu sau lưng, muốn ăn luôn tàn hồn Ma Tổ La Hầu, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Hoa Hồ Điêu hướng về phủ Thừa tướng, con vật này hành động nhanh như chớp, người thường căn bản khó phát hiện tung tích, thần không biết quỷ không hay đã đến phủ Thừa tướng.

Khương Tử Nha đã sớm biết Hoa Hồ Điêu sẽ đến phủ Thừa tướng, đã có sự chuẩn bị.

Hoa Hồ Điêu ở ngoài cửa sổ thấy Khương Tử Nha đang nghỉ ngơi, ngay sau đó, liền nhảy lên không trung, hóa thân thành một con voi trắng có cánh, miệng lớn mở ra, hướng về phía Khương Tử Nha cắn xuống.

Chương 236

Thình lình, Khương Tử Nha hai mắt mở ra, giận dữ nói: "Súc sinh, dám ám toán ta, còn không mau cút về!" Trong lúc nói chuyện, một luồng hắc khí từ lòng bàn tay Khương Tử Nha bắn ra, như mũi tên nhọn, trúng ngay thân thể Hoa Hồ Điêu.

Đùng một tiếng!

Hoa Hồ Điêu từ trên không trung rơi xuống, trong khoảnh khắc rơi xuống đất, đã như gió lao ra ngoài cửa, Khương Tử Nha muốn ngăn cản cũng không kịp.

"Không ổn, súc sinh này e rằng khó thoát kiếp nạn!", Khương Tử Nha nói, phát hiện trong bụng Hoa Hồ Điêu có điều bất thường.

Hoa Hồ Điêu sau khi ra khỏi phủ Thừa tướng, liền hướng về tường thành Tây Kỳ, vừa hay bụng đói, chuẩn bị săn thêm mấy vị đại tướng Tây Kỳ, để về báo cáo với Văn Thái sư và Ma Lễ Thọ.

Trên tường thành, Vũ Cát đang dẫn mười mấy vệ sĩ trang bị đầy đủ đi tuần tra, khí thế hung hăng.

Sát na!

Hoa Hồ Điêu nhảy lên không trung, lưng mọc hai cánh, lao về phía Vũ Cát.

Vũ Cát né không kịp, liền bị Hoa Hồ Điêu nuốt vào bụng.

Ngay sau đó, Hoa Hồ Điêu thân pháp kỳ lạ, mười mấy vệ sĩ cũng không ai may mắn thoát khỏi, đều bị nó xử lý gọn.

Sau đó, Hoa Hồ Điêu hướng về đại doanh quân Thương.

Văn Thái sư và Ma Gia Tứ Tướng đang đợi tin tốt của Hoa Hồ

Điêu, thấy nó từ ngoài trướng xông vào, ánh mắt đều đổ dồn vào nó.

Hoa Hồ Điêu động tác nhanh nhẹn nhảy lên vai Ma Lễ Thọ, phát ra mấy tiếng "chi chi chi", ngay sau đó Ma Lễ Thọ trên mặt lộ ra nụ cười lớn.

"Thái sư, đại hỷ!

Tây Bá Hầu Cơ Phát đã bị Hoa Hồ Điêu ăn mất, hiện tại Tây Kỳ quần long vô thủ, nên tiến công…" Lời của Ma Lễ Thọ còn chưa nói xong, liền nghe "phanh" một tiếng, một đống máu thịt bắn vào mặt hắn, trên không trung máu thịt bay tung tóe.

Sắc mặt Văn Thái sư và Ma Gia Tứ Tướng đột biến, vì đống máu thịt đó chính là Hoa Hồ Điêu.

Trong khoảnh khắc, liền thấy một bóng đen lao ra ngoài, muốn ngăn cản cũng không kịp.

"Cơ Phát, thù này không báo, ta thề không làm người!", Ma Lễ Thọ gầm lên giận dữ, sát khí trên mặt như thủy triều cuồn cuộn không dứt.

"Khương Tử Nha quả nhiên âm hiểm giảo hoạt, đã dùng tà thuật, Hoa Hồ Điêu trúng kế rồi!", Văn Thái sư nói với vẻ tiếc nuối.

"Đi, huynh đệ bốn người chúng ta bây giờ đến Tây Kỳ, tìm Khương Tử Nha và Cơ!", Ma Lễ Thanh giận dữ nói.

Ngay sau đó, ba người còn lại cũng đứng dậy, đi ra ngoài, trong mắt toát ra sát khí lạnh như dao.

Văn Thái sư vội vàng nói: "Khương Tử Nha lòng dạ độc ác, biết các ngươi chắc chắn sẽ đến báo thù, nhất định đã bố trí thiên la địa võng.

Chuyện này chúng ta hãy bàn bạc kỹ hơn, tuyệt đối sẽ không để

Hoa Hồ Điêu của Ma Lễ Thọ tướng quân chết oan!" Ma Gia Tứ Tướng cũng không hiểu được, vì sao Khương Tử Nha lại ra tay giết Hoa Hồ Điêu, hắn rõ ràng là phụng mệnh của tàn hồn Ma Tổ La Hầu đến.

Nhưng họ đâu biết, tất cả đều là do Tô Mặc sắp đặt.

Tàn hồn Ma Tổ La Hầu muốn ám toán Thái Huyền Sơn, hắn liền để tàn hồn Ma Tổ La Hầu tự gánh hậu quả, đây chỉ mới là bắt đầu.

"Tốt cho một Na Tra, bắn chết Bích Vân Đồng Tử của ta, lại đốt động phủ của ta, giết Thải Vân Đồng Tử của ta, thù này không đội trời chung, hôm nay ta liền yếu phụ thân trả nợ!" Hoa Hồ Điêu tuy chỉ là một con dị thú, nhưng đã theo Ma Lễ Thọ nhiều năm, Ma Lễ Thọ rất coi trọng nó.

Sau đó, Ma Gia Tứ Tướng liền từ biệt Văn Thái sư, trở về doanh trướng.

Tây Phương Giáo.

Sắc mặt Tô Mặc điềm nhiên nói: "Không sao, một Trương Quế Phương nhỏ nhoi không hiên khởi nổi sóng gió gì đâu!" "Ma Tổ La Hầu lấy đá đập chân mình, Ma Gia Tứ Tướng bốn quân cờ này sắp bị loại khỏi bàn cờ Phong Thần kiếp rồi." Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Trong lòng hắn cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Tô Mặc lại lợi hại như vậy, hành động của tàn hồn Ma Tổ La Hầu, không hề thoát khỏi mắt hắn.

Thậm chí hắn còn cảm thấy tất cả mọi người trước mặt Tô Mặc đều là đứa trẻ ba tuổi, bị đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân mỉm cười nói: "Như vậy cũng tốt, chúng ta vừa hay có thể độ hóa bốn người này về Tây phương." "Nếu đã vậy, ta bây giờ sẽ đến Đông thổ!", Chuẩn Đề Đạo Nhân đứng dậy nói,

ngay sau đó liền biến mất dưới gốc cây Bồ Đề.

Tây Kỳ, phủ Tây Bá Hầu.

Cơ Phát vừa trở về phủ, liền nghe quản gia nói có một đạo nhân đến cầu kiến, Cơ Phát vội vàng cho người mời vào.

Ngay sau đó, thấy đạo nhân trong nháy mắt, Cơ Phát hơi cúi người, rồi kêu lên một tiếng: "Sư phụ!" Trung niên đạo nhân ngồi xuống nói: "Lâu rồi không gặp, không biết Hầu gia gần đây có khỏe không?" Sắc mặt Tây Bá Hầu Cơ Phát biến đổi, mặt mày cau có, than thở: "Sư phụ không biết đó thôi, Văn Thái sư đã mời Ma Gia Tứ Tướng, vô cùng khó đối phó, hiện nay vây khốn dưới thành, đồ nhi không biết làm sao?" Vì chuyện của Ma Gia Tứ Tướng, hắn đã đau đầu nhiều ngày, nhưng vẫn bó tay không có cách nào.

Trung niên đạo nhân mỉm cười nói: "Người có thể trừ khử Ma Gia Tứ Tướng, đang ở dưới trướng Tây Bá Hầu!" Nghe vậy, sắc mặt Cơ Phát đột biến, nhíu mày nói: "Sư phụ sao lại nói vậy?

Xin sư phụ nói rõ!" "Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa chính là khắc tinh của bốn người đó!", trung niên đạo nhân một lời nói toạc ra duyên do.

Cơ Phát có chút không hiểu, tiếp tục nói: "Xin sư phụ chỉ cho một con đường sáng!" "Dương Tiễn có bảy mươi hai phép biến hóa, bảo hắn đến doanh trại quân Thương trộm pháp bảo của Ma Gia Tứ Tướng, sau đó Hoàng Thiên Hóa dùng Hỏa Long Tiêu, liền có thể lấy mạng chúng!", trung niên đạo nhân nói.

Cơ Phát hoảng nhiên đại ngộ nói: "Đa tạ sư phụ chỉ điểm mê tân, ta bây giờ sẽ đi thương nghị với Thượng phụ về chuyện này!" "Không được, chuyện này tuyệt đối không được nói cho Khương Tử Nha biết, đợi sau khi thành công, rồi nói cho hắn cũng không muộn!", trung niên đạo nhân lạnh lùng nói.

Cơ Phát tuy có chút không hiểu ý của trung niên đạo nhân, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

“Vi sư trở về Thái Huyền Sơn đây, nếu gặp rắc rối, hãy lắc chiếc chuông này, vi sư sẽ biết.”, trung niên đạo nhân nói.

Chương 237

Lời vừa dứt, trung niên đạo nhân liền biến mất không thấy.

Sau khi Tô Mặc rời đi, Tây Bá Hầu Cơ Phát liền làm theo kế hoạch của hắn, ngầm triệu Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đến, nói cho họ biết kế hoạch tiếp theo.

Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa nghe xong đều gật đầu đồng ý, sau đó liền từ biệt Cơ Phát, đi chuẩn bị.

Đêm xuống, màn đêm thăm thẳm, nặng nề như sắt.

Ma gia Tứ tướng ban ngày vì chuyện Hoa Hồ Điêu mà bận rộn cả ngày, đến tối uống vài ly rượu, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dương Tiễn hóa thân thành Hoa Hồ Điêu, thần không biết quỷ không hay tiến vào đại doanh quân Thương, dễ dàng vào được trong lều của Ma gia Tứ tướng.

Thấy bốn người ngủ say, trong lòng hắn vô cùng vui mừng.

Sau đó, Dương Tiễn dễ như lấy đồ trong túi, trộm đi pháp bảo bên người Ma gia Tứ tướng, rồi lập tức xuất hiện trong phủ Tây Bá Hầu.

Tây Bá Hầu Cơ Phát lệnh cho Dương Tiễn không được làm kinh động, lại đem pháp bảo của Ma gia Tứ tướng giấu đi.

Hôm sau, đại doanh quân Thương loạn thành một nồi cháo.

Bởi vì sau khi Ma gia Tứ tướng tỉnh lại, phát hiện pháp bảo của mình đều vô cớ biến mất, cả giận, lệnh cho binh sĩ dưới trướng đi khắp nơi tìm kiếm.

Rất nhanh, tin tức truyền đến tai Văn Thái sư, ông ta vội vàng dẫn người đến lều của Ma gia Tứ tướng.

“Bốn vị tướng quân đừng vội, chắc chắn là Khương Tử Nha dùng gian kế, phái người đến trộm pháp bảo của bốn vị tướng quân.

Ta sẽ phái người đi do thám.” Văn Thái sư vẻ mặt bình tĩnh nói, nhìn về phía Ma gia Tứ tướng.

Sự đã đến nước này, Ma gia Tứ tướng cũng đành chịu, chỉ có thể khẽ gật đầu.

Không có pháp bảo, bốn người họ chẳng khác nào phế vật.

Lời còn chưa dứt, liền nghe bên ngoài lều vang lên một trận tiếng la giết, kinh thiên động địa, tựa như sấm sét rền vang.

Văn Thái sư dẫn Ma gia Tứ tướng đi ra ngoài, liền thấy Dương Tiễn và Na Tra dẫn binh đánh tới.

Quân Thương đã bị đánh cho tan tác, như thủy triều rút lui về phía sau.

“Truyền quân lệnh của ta, nếu có kẻ lâm trận bỏ chạy, giết không tha!” Giọng Văn Thái sư vang như chuông lớn, binh lính quân Thương xung quanh cũng nghe rõ mồn một, lập tức xông lên chém giết.

Na Tra một mình đi đầu, Hỏa Vân Thương trong tay như giao long ra biển, trong nháy mắt liền hất văng mấy tên lính Thương.

Càn Khôn Quyển càng đánh mấy viên mãnh tướng dưới trướng Văn Thái sư ngã ngựa, toi mạng.

“Thái sư, để ta đi đối phó với tên bại tướng kia!” Ma Lễ Thanh giận dữ nói, đoạt lấy một thanh trường đao từ tay một chiến tướng rồi xông về phía Na Tra.

Na Tra cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: “Hôm nay không có Thanh Vân Kiếm, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì!

Chết đi!” Ma Lễ Thanh không để ý đến lời của Na Tra, trường đao

trong tay chém thẳng xuống đầu hắn.

Tuy không có Thanh Vân Kiếm, nhưng Ma gia Tứ tướng đều là tu sĩ võ nghệ cao cường, đạo hạnh cao thâm.

Na Tra dùng Hỏa Vân Thương trong tay đỡ lên, trong nháy mắt liền chặn được trường đao của Ma Lễ Thanh.

Càn Khôn Quyển bay về phía trước, trúng ngay ngực Ma Lễ Thanh.

"Rắc" một tiếng!

Một âm thanh giòn tan vang lên bên tai, Ma Lễ Thanh từ trên ngựa ngã xuống, một ngụm máu tươi phun ra, bất tỉnh nhân sự.

Ngay sau đó, Càn Khôn Quyển đập vào đầu hắn, Ma Lễ Thanh vỡ sọ, chết ngay tại chỗ.

"Đại ca!" Ma Lễ Hồng gầm lên một tiếng, lao về phía Na Tra.

Nhưng chưa kịp đến gần, y đã bị một cây phi tiêu màu đỏ rực bay tới từ trên không đâm trúng ngực.

Phi tiêu xuyên qua ngực Ma Lễ Hồng, trong nháy mắt lấy đi tính mạng của y.

Ma Lễ Thọ và Ma Lễ Hải thấy tình hình không ổn, định quay người bỏ chạy.

Phi tiêu màu đỏ rực lao tới, tựa như một con hỏa long rực lửa bay trên không trung, thoáng chốc lại xuyên qua thân thể của Ma Lễ Hải và Ma Lễ Thọ.

Phịch!

Phịch!

Hai người cũng ngã xuống đất, thậm chí không kịp phản ứng đã

toi mạng.

Trong chớp mắt, Hỏa Long Tiêu bay về phía Văn Thái sư, nhanh như gió, hung mãnh như thú.

Văn Thái sư phản ứng cực nhanh, cặp Thư Hùng Song Tiên trong tay vung xuống, đánh văng Hỏa Long Tiêu ra ngoài.

Chương 238

"Rút lui!" Văn Thái sư gầm lên một tiếng, Mặc Kỳ Lân bay vút lên không, thoáng chốc đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hoàng Thiên Hóa định đuổi theo, nhưng nghe thấy tiếng chiêng thu quân, liền lập tức quay trở về.

Trong thoáng chốc, quân Thương bại như núi lở, vô số binh sĩ như thủy triều rút lui.

Quân Tây Kỳ thừa cơ truy sát, đánh cho quân Thương người ngã ngựa đổ, tiếng khóc than vang trời, thây chất đầy đồng.

Cuối cùng, Na Tra và Dương Tiễn cứu được Kim Trá và Mộc Trá, cả đoàn người trở về đại doanh Tây Kỳ.

"Khương Thừa tướng, quân ta đại thắng, quân Thương đại bại bỏ chạy rồi!" Na Tra hưng phấn nói.

Trong lòng Khương Tử Nha thầm nghĩ, từ khi nào Ma gia Tứ tướng lại trở nên yếu ớt như vậy, lại có thể dễ dàng bị Na Tra và Dương Tiễn đánh bại.

"Ma gia Tứ tướng và Văn Thái sư đâu?" Khương Tử Nha hỏi dồn.

Dương Tiễn tiếp lời: "Bẩm Thừa tướng, tối qua ta đã trộm pháp bảo của Ma gia Tứ tướng.

Ma gia Tứ tướng đã bị Na Tra và Hoàng Thiên Hóa chém giết!

Văn Thái sư cưỡi Mặc Kỳ Lân chạy thoát rồi!" Trong phút chốc, sắc mặt Khương Tử Nha biến đổi, nhưng rồi lập tức khôi phục bình tĩnh.

Tuy trong lòng giận dữ ngút trời, nhưng ông ta vẫn nói lời trái với

lòng: “Chuyện này làm tốt lắm, Ma gia Tứ tướng bị giết, Văn Thái sư bỏ chạy, chính là lúc tốt để chúng ta phản công.” Khương Tử Nha lại nói tiếp: “Dương Tiễn, chuyện trộm pháp bảo của Ma gia Tứ tướng, vì sao không bẩm báo với ta?” Dương Tiễn ấp úng hồi lâu, không biết mở lời thế nào, thì thấy Cơ Phát từ bên ngoài đi vào.

“Ta thấy Thượng phụ ngày thường quá vất vả nên mới bảo Dương Tiễn đừng bẩm báo chuyện này với ngài.

Nếu Thượng phụ không hài lòng, bản hầu sẽ…” Cơ Phát giải vây.

Khương Tử Nha vội nói: “Hầu gia sao lại nói thế!

Ma gia Tứ tướng đã bị chém giết, cũng là trừ đi một mối họa lớn trong lòng ta.” Bây giờ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có nỗi khổ mà không nói ra được...

Sau khi Ma gia Tứ tướng bị chém giết, Bách Giám định dẫn hồn phách của họ lên đài Phong Thần, vì bốn người này có tên trên bảng.

Tuy nhiên, chưa kịp dẫn hồn phách Ma gia Tứ tướng lên đài Phong Thần thì đã bị Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhanh chân đến trước.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân dẫn hồn phách của Ma gia Tứ tướng vào Bát Bảo Trì, trong nháy mắt liền thấy trong ao nở ra bốn đóa sen kiều diễm.

“Ma gia Tứ tướng quả nhiên có duyên với Tây Phương Giáo của ta!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn đóa sen đang nở rộ trong ao, mặt mày tươi cười.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: “Hiện giờ Ma gia Tứ tướng đã được ta thu vào Bát Bảo Trì, đợi thời cơ chín muồi sẽ có thể phục vụ cho Tây Phương Giáo của chúng ta.” Hai lão cáo già nhìn nhau cười, tất cả đều không cần nói cũng hiểu...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

“Thái Huyền Thánh Nhân, Tây Phương Giáo lại dám cướp người có tên trên bảng, đoạt đi Ma gia Tứ tướng từ tay Bách Giám, chẳng lẽ không cho chúng một bài học sao?” Hồng Vân Đạo Nhân nói.

Hai lão cáo già của Tây Phương Giáo, Hồng Vân Đạo Nhân đã sớm ngứa mắt rồi.

Tô Mặc giơ tay lên nói: “Hồng Vân, phàm việc gì cũng có nhân quả luân hồi, cứ xem Tây Phương Giáo còn chiêu gì sau này!” Thủ đoạn và tâm cơ của Tây Phương Giáo, Tô Mặc đều thấy rõ.

Tây Phương Giáo hưng thịnh là do thiên mệnh, không thể thay đổi, ít nhất là bây giờ chưa được...

Triều Ca thành, Trích Tinh Lâu.

Sắc mặt Trụ Vương tái mét, chén rượu ngọc trắng trong tay rơi xuống đất, “choang” một tiếng, vỡ tan thành bột mịn.

“Phế vật, nhiều người như vậy mà không diệt nổi đám tàn dư Tây Kỳ, cô vương cần các ngươi có tác dụng gì!

Có tác dụng gì!” Trụ Vương nổi giận đùng đùng, sát khí giữa hai hàng lông mày như nước sông cuồn cuộn không dứt.

Văn Thái sư quỳ trên đất, không nói một lời.

Bại tướng chỉ có thể im lặng.

“Đại vương, giữ lại đám phế vật này làm gì, không bằng lôi ra chém đi cho xong!” Cửu Vĩ Hồ ở bên cạnh khiêu khích, một ánh mắt âm hiểm độc ác chiếu xuống.

Văn Trọng đã nhiều lần khuyên Trụ Vương trừ bỏ Hiên Viên Tam Yêu, oán hận đã sâu.

Trụ Vương tuy vô cùng tức giận, nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, hiện giờ thế lực Yêu tộc chưa thành, muốn đối phó với thế lực của

Xiển Giáo và Đạo Giáo, chỉ có thể dựa vào thế lực Tiệt Giáo do Thông Thiên Giáo Chủ đứng đầu.

Văn Trọng có danh tiếng lẫy lừng trong số các đệ tử Tiệt Giáo, nếu lúc này giết Văn Trọng, không chỉ là tự hủy trường thành, mà rất có khả năng sẽ bị đệ tử Tiệt Giáo tìm đến báo thù.

Chuyện ngu xuẩn như vậy hắn tuyệt đối không làm.

"Đại vương, Văn Trọng tổn binh hao tướng, Đại Thương của chúng ta sắp bị hủy trong tay lão rồi!" Cửu Vĩ Hồ lại nói, nhất quyết muốn đẩy Văn Trọng vào chỗ chết.

Tỳ Bà Tinh cũng hát bè theo: "Đại vương, thần thấy Văn Thái sư cấu kết với Tây Kỳ, trong ứng ngoài hợp, muốn tiêu diệt Đại Thương của chúng ta.

Người này tuyệt đối không thể giữ lại!" Sắc mặt Văn Trọng tái nhợt, trên gương mặt già nua từng trải sương gió hằn sâu những nếp nhăn, ông cố gắng giữ bình tĩnh.

Trụ Vương không nói một lời, nhìn về phía Hiên Viên Tam Yêu, trong mắt lộ ra sát khí ngút trời, dọa cho Hiên Viên Tam Yêu vội vàng ngậm miệng, không dám nói thêm một lời nào nữa.

Chương 239

Trụ Vương quay đầu nhìn Văn Thái sư, khẽ thở dài: "Thái sư, vừa rồi cô vương nóng giận công tâm, đã lỡ lời.

Xin Thái sư lượng thứ!" "Cô vương cũng đang nóng lòng như lửa đốt!

Mắt thấy thế lực của bọn phản tặc Tây Kỳ ngày càng lớn mạnh, không ít chư hầu tuy bề ngoài thần phục Đại Thương, nhưng ngấm ngầm đã sớm cấu kết với Tây Kỳ.

Giang sơn Đại Thương của ta nay đang trên đà suy vong!" Nói đến đây, vành mắt Trụ Vương đỏ lên, trong lòng cũng bi thương.

Nếu cây đại thụ Đại Thương sắp đổ, việc phục hưng Yêu tộc sẽ càng thêm khó khăn.

Văn Thái sư cúi người nói: "Đại vương, đều do lão thần làm việc không tốt.

Lão thần nguyện đến tổ địa của Tiệt Giáo là Kim Ngao Đảo, mời vài vị đạo hữu thần thông quảng đại đến trợ trận, nhất định có thể đánh bại Tây Kỳ, bắt sống Khương Tử Nha và Cơ Phát." Thất bại rồi lại chiến đấu!

Lời này đúng ý Trụ Vương, ông ta lập tức cười nói: "Vậy phiền Thái sư rồi.

Bọn giặc Tây Kỳ vô cùng ngông cuồng, cũng nên dập tắt khí thế của chúng, cho chúng biết sự lợi hại của Đại Thương ta, biết thủ đoạn của tiên nhân Tiệt Giáo!" Đệ tử Tiệt Giáo có mặt khắp thiên hạ, cực kỳ trọng tình nghĩa, đồng khí tương cầu, động một sợi tóc ảnh hưởng toàn thân.

Kim Ngao Đảo lại là tổ địa của Tiệt Giáo, nếu Văn Trọng có thể mời được cao thủ Tiệt Giáo ở Kim Ngao Đảo ra tay, sau này chắc chắn sẽ có nhiều cao thủ Tiệt Giáo xuất thế hơn.

Như vậy, cuộc chiến giữa Thương triều và Tây Kỳ sẽ trở thành một cuộc chiến giằng co, tạo thêm cơ hội để triệu hồi Đông Hoàng Thái Nhất và các tướng lĩnh Yêu tộc.

"Đi đi!

Cô vương ở thành Triều Ca đợi tin tức của ngài!" Trụ Vương đỡ Văn Trọng dậy nói.

Văn Trọng gật đầu nói: "Vâng, lão thần tuân mệnh!

Lần này nếu không bình được Tây Kỳ, lão thần sẽ vùi xương nơi quê người, cả đời này quyết không bước chân vào thành Triều Ca nữa." Lời nói khảng khái bi tráng, nghe mà lòng Trụ Vương cũng hơi ấm lên.

Trong sự ấm áp đó, có cả sự thương tiếc cho Văn Trọng, cũng có vài phần vui mừng...

Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Trên mặt Hạo Thiên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, quân cờ đen trong tay lơ lửng giữa không trung: "Thú vị, xem ra lần này Thông Thiên Giáo Chủ muốn trốn cũng không thể được nữa rồi!" Thái Bạch Kim Tinh đối diện cười nói: "Bệ hạ quả nhiên thần cơ diệu toán.

Văn Trọng đến Kim Ngao Đảo, nếu mời được cao thủ Tiệt Giáo, thế lực Xiển Giáo tất nhiên sẽ ra tay.

Với thế lực của Thập Nhị Kim Tiên, những cao thủ Tiệt Giáo kia chắc chắn có đi không có về.

Đến lúc đó, trên dưới Tiệt Giáo sẽ chấn động, Thông Thiên Giáo

Chủ e rằng cũng không thể không ra tay.” Hạo Thiên lão mưu thâm toán, như nắm chắc phần thắng trong tay, ba giáo đều nằm trong kế hoạch của y.

“Không được, chưa đủ náo nhiệt, bản đế phải thêm củi vào lửa, để ngọn lửa này cháy mãnh liệt hơn nữa, tốt nhất là có thể thiêu ba giáo thành tro bụi!” Hạo Thiên lạnh lùng cười, trong giọng nói ẩn chứa hàn khí khiến người ta kinh hãi.

Ngay sau đó, ánh mắt Hạo Thiên nhìn xuống nhân gian, nụ cười trên mặt càng thêm đậm.

Môi y khẽ động, dưới đất, hai người đang đánh cờ lập tức dừng quân cờ trong tay.

Một đạo nhân đang đứng bên cạnh cũng vội quỳ rạp xuống đất.

“Tiêu Thăng, Tào Bảo, Kiều Khôn, ba người các ngươi ở Bạch Vân Động tu hành nhiều năm, nay bản đế có một mệnh lệnh, các ngươi hãy lập tức đến đại doanh Tây Kỳ.

Chuyện sau này, bản đế sẽ phái người thông báo.” Giọng Hạo Thiên lạnh như băng, không chút hơi ấm.

Tiêu Thăng, Tào Bảo, Kiều Khôn ba người này ở Bạch Vân Động tu hành nhiều năm, nay đã tu thành Tán Tiên.

Trong quá trình tu hành, họ nhận được nhiều sự giúp đỡ của Hạo Thiên, vì vậy đối với Hạo Thiên răm rắp nghe theo.

Hơn nữa, với bản lĩnh của ba người, họ cũng không có tư cách từ chối yêu cầu của Hạo Thiên.

“Vâng, Thiên Đế!” Ba người đồng thanh đáp, lập tức cưỡi mây đạp gió bay về phía Tây Kỳ.

Thái Bạch Kim Tinh có chút không hiểu, hỏi: “Bệ hạ, ngài để Tam

Tiên Bạch Vân Động xuống phàm là vì chuyện gì?

Chẳng lẽ Thiên Đình của chúng ta muốn đứng về phía Xiển Giáo sao?" Hạo Thiên lắc đầu: "Hoàn toàn ngược lại, ta để Tam Tiên Bạch Vân Động đến Tây Kỳ là để làm suy yếu thế lực của Xiển Giáo.

Trước đó chết đều là người của Tiệt Giáo, lần này phải đưa vài đệ tử Xiển Giáo lên bảng, phải phá vỡ Kim Thân Bất Tử của Thập Nhị Kim Tiên." Bên này mất thì bên kia được, đó là đạo cân bằng!

"Thì ra là vậy, bệ hạ thánh minh!" Thái Bạch Kim Tinh không quên nịnh nọt Hạo Thiên.

Hạo Thiên đắc ý nói: "Ta chỉ cần ngồi trên núi xem hổ đấu là được!" Ngay sau đó, một cơn gió nhẹ thổi qua, trong Ngự Hoa Viên, muôn hồng nghìn tía, hương thơm ngào ngạt...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc bấm ngón tay cười, nhìn Trấn Nguyên Tử đang ngồi bên dưới.

Giờ đây, thời cơ đã chín muồi.

"Thái Huyền Thánh Nhân!" Trấn Nguyên Tử cung kính nói.

Tô Mặc mỉm cười nói: "Trấn Nguyên Tử, Nhân Sâm Quả ở Ngũ Trang Quán của ngươi tối nay có thể chín.

Chương 240

Tối nay cũng là cơ hội tốt để ngươi chứng đạo thành Thánh!" Nghe lời này, sắc mặt Trấn Nguyên Tử biến đổi, nhìn về phía Tô Mặc.

Khoảnh khắc mà ông mong chờ đã quá lâu.

Thân là Địa Tiên chi tổ, nhưng lại mãi không thể đột phá cực hạn cuối cùng, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

"Nguyện nghe theo lời dạy của Thái Huyền Thánh Nhân!" Trấn Nguyên Tử tuy là Địa Tiên chi tổ, nhưng trước mặt Tô Mặc lại giống như một học trò.

"Hãy trở về Ngũ Trang Quán, tối nay trời sinh dị tượng, sẽ xuất hiện cảnh Cửu Tinh Liên Châu, đó chính là lúc chứng đạo thành Thánh." "Cứ ở dưới gốc cây Nhân Sâm Quả chờ là được!" Nhân Đạo đã lập, Địa Đạo cũng nên tồn tại.

Hợp Nhân Đạo và Địa Đạo, cùng phá Thiên Đạo.

Trấn Nguyên Tử gật đầu đồng ý, liền biến mất trong đại điện...

Đại doanh Tây Kỳ.

Khương Tử Nha đang bàn bạc công việc trong lều, nghe bên ngoài có tiếng cười, liền lệnh cho Na Tra ra xem.

Sau đó, ông thấy ba vị đạo nhân đi theo sau Na Tra, tiến vào trong lều.

"Bẩm Thừa tướng, có ba vị tiên nhân từ Bạch Vân Động ở núi Võ Di cầu kiến!" Na Tra cúi người nói.

Khương Tử Nha nhìn kỹ, người dẫn đầu mặc đạo phục màu xanh,

lưng đeo một thanh bảo kiếm màu tím xanh.

Trên chuôi kiếm màu đen tuyền, phù văn dày đặc, toát ra sức mạnh cường đại.

Người này chính là Tiêu Thăng, thủ lĩnh của Tam Tiên Bạch Vân Động.

Hắn khẽ cúi người chào Khương Tử Nha.

"Bần đạo là Tiêu Thăng ở Bạch Vân Động, ra mắt Khương Thừa tướng.

Trụ Vương vô đạo, thiên hạ đại loạn, Tây Kỳ phạt Trụ là thuận theo thiên mệnh.

Chúng ta tuy là người tu đạo, cũng muốn làm chút việc cho bá tánh thiên hạ, xin Khương Thừa tướng thành toàn." Tiêu Thăng vẻ mặt nghiêm nghị, ra vẻ lo nước lo dân.

Khương Tử Nha do dự một lúc, liền cười nói: "Thì ra là ba vị đại tiên từ Bạch Vân Động.

Đại nghiệp phạt Trụ nếu có được sự giúp đỡ của ba vị đại tiên, thì không còn gì tốt hơn." Cứ như vậy, Tam Tiên Bạch Vân Động dễ dàng trà trộn vào trong đại quân Tây Kỳ.

Không lâu sau đó, thế lực Xiển Giáo sẽ vì Tam Tiên Bạch Vân Động mà phải trả một cái giá thảm khốc chưa từng có.

Nước cờ này của Hạo Thiên vừa nhanh vừa hiểm, đợi đến khi Nguyên Thủy Thiên Tôn phản ứng lại, thì đã quá muộn...

Văn Thái sư từ biệt Trụ Vương, liền cưỡi Mặc Kỳ Lân, cưỡi mây đạp gió đến Kim Ngao Đảo.

Kim Ngao Đảo là tổ địa của Tiệt Giáo, nơi có Bích Du Cung, là nơi tụ hội khí vận của Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo chủ trương "hữu giáo vô loại", vì vậy đệ tử phần nhiều là chim bay thú chạy tu luyện thành tiên.

Nhờ có khí vận Tiệt Giáo tụ tập, tốc độ tu luyện ở Kim Ngao Đảo nhanh hơn những nơi khác không ít.

Thông Thiên Giáo Chủ đã đặt ra một quy tắc, phàm là đệ tử Tiệt Giáo đều có thể tự do tu luyện ở Kim Ngao Đảo, không phân biệt đạo hạnh sâu cạn, đối xử như nhau.

Trên không trung, từng đóa mây trôi tỏa ra ánh vàng rực rỡ, thỉnh thoảng có thể thấy tiên hạc bay lượn.

Dưới đất cũng có thể thấy sói lang hổ báo chạy nhảy, cỏ cây tươi tốt, hoa tiên nở khắp nơi.

Mấy viên đại tướng của Tây Kỳ đã bị Trương Quế Phương bắt, hiện tại trong quân không có tướng nào khả dụng, quân tâm tan rã, sĩ khí sa sút.

Văn Thái sư sớm đã nghe nói trên Kim Ngao Đảo có Thập Đại Tán Tiên.

Mười người này tuy là đệ tử Tiệt Giáo nhưng không tham gia vào các công việc của giáo phái, một lòng tu luyện, vì vậy pháp thuật cao cường, thực lực còn hơn cả Kim Tiên vài phần.

Trong Tiệt Giáo, danh tiếng của họ lẫy lừng, được xưng là Thập Thiên Quân!

Mỗi một Thiên Quân đều tu thành một loại trận pháp, mỗi loại trận pháp đều lợi hại vô cùng, giết người vô hình, tru tiên không dấu vết.

Mười loại trận pháp liên kết lại, liền trở thành Thập Tuyệt Trận uy lực vô cùng.

Nghe nói trận này từng vây khốn cả bốn đại đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, là trận pháp của Tiệt Giáo chỉ đứng sau Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, bá đạo vô cùng.

Văn Trọng đi một mạch, cuối cùng dừng lại trước một ngọn núi sát khí ngút trời.

"Người nào?

Dám tự tiện xông vào Thiên Quân Sơn của ta?" Một giọng nói vang như sấm sét, lạnh lùng giáng xuống đầu Văn Trọng.

Văn Trọng vội cúi người nói: "Ta là Thái sư Đại Thương Văn Trọng, đặc biệt đến bái kiến mười vị đạo hữu!" Trong phút chốc, liền thấy một bóng người như tia chớp hiện ra trước mặt, toàn thân toát ra một luồng sát khí nhiếp hồn, Văn Trọng bất giác lùi lại hai bước.

"Văn Thái sư, không ở thành Triều Ca phò tá Trụ Vương, đến Thiên Quân Sơn của chúng ta có việc gì?" Lại nghe một giọng nói có phần trêu chọc vang lên.

Chương 241

Ngay sau đó, xuất hiện một đạo nhân trung niên mặc đạo bào vải thô, tay cầm một thanh trường kiếm sát khí bức người.

Văn Trọng ngẩng đầu nhìn hai người, sắc mặt bình tĩnh như nước.

"Thiên Quân có điều không biết, phản tặc Tây Kỳ hoành hành, liên tiếp giết hại mấy chục viên đại tướng dưới trướng ta, giết không ít đệ tử Tiệt Giáo của chúng ta.

Văn Trọng lần này đến đây, chính là để mời mười vị Thiên Quân xuất sơn, phò trợ chính nghĩa, diệt trừ phản nghịch, báo thù cho những vong linh đã chết của Tiệt Giáo." Văn Trọng mặt đầy bi thương, quan sát phản ứng của hai vị đạo nhân.

Đạo nhân lưng đeo trường kiếm chính là Tôn Lương Thiên Quân, xếp thứ sáu trong Thập Thiên Quân.

Đạo nhân bên cạnh là Vương Biến Thiên Quân, xếp thứ chín.

Tôn Thiên Quân lạnh lùng nói: "Phò trợ chính nghĩa?

Nếu không phải đêm đã khuya, Trương Quế Phương lo quân Tây Kỳ có mai phục nên minh kim thu binh, Tây Kỳ đã bị quân Thương quét sạch trong một đêm rồi.

Chúng ta sẽ không xuất sơn." Thông Thiên Giáo Chủ đã ba lần năm lượt ra lệnh, không cho phép đệ tử Tiệt Giáo tham gia vào cuộc chiến giữa Thương triều và Tây Kỳ.

Thập Thiên Quân ở Kim Ngao Đảo, càng không dám vi phạm giáo lệnh.

Ngay sau đó, Tôn Thiên Quân và Vương Thiên Quân quay người rời đi, để lại Văn Thái sư đứng tại chỗ, mặt đầy bất lực.

Sau khi hai vị Thiên Quân rời đi, một người xuất hiện bên cạnh Văn Thái sư, chính là Quốc sư Thân Công Báo.

Thân Công Báo biết Văn Thái sư đến đây chắc chắn sẽ không thành công, vì Thông Thiên Giáo Chủ đã nghiêm lệnh đệ tử Tiệt Giáo không được rời khỏi Kim Ngao Đảo.

"Quốc sư!" Văn Trọng nhìn Thân Công Báo một cái.

Thân Công Báo vuốt râu cười nói: "Sao?

Hai vị Thiên Quân không chịu theo Thái sư đến Tây Kỳ đối phó với Khương Tử Nha và Cơ Phát à?" Văn Trọng phủ nhận, cuối cùng đành bất lực gật đầu.

"Thái sư cứ về thành Triều Ca trước, dẫn binh đến Tây Kỳ, ta sau đó sẽ cùng Thập Thiên Quân đến trợ giúp!" Thân Công Báo tự tin nói.

Văn Trọng trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng sự đã đến nước này, chỉ có thể còn nước còn tát.

"Được, ta ở tiền tuyến chờ tin tốt của Quốc sư!" Văn Thái sư nói, liền cưỡi Mặc Kỳ Lân rời đi.

Thân Công Báo cười lạnh một tiếng, liền đi về phía động phủ tu luyện của Thập Thiên Quân.

Trong lòng hắn đã sớm có kế hoạch, chuyến đi này chắc chắn có thể mời được Thập Thiên Quân ra tay, đi đối phó với Khương Tử Nha và đệ tử Xiển Giáo.

Lát sau, Thân Công Báo dừng lại ở cửa động phủ, liền thấy bên trong đi ra một người phụ nữ trung niên thân hình cao gầy, dung mạo bình thường, nhưng tu vi lại kinh thiên động địa, mỗi cử chỉ đều toát ra một luồng túc sát chi khí khiến người ta nghẹt thở.

"Người nào?" Người phụ nữ trung niên lạnh lùng hỏi, phất trần

trong tay khẽ động, từng luồng sát khí sắc bén vô cùng, như lưỡi dao cắt vào mặt, đau đớn không thôi.

Thân Công Báo đến đây đã sớm dò hỏi rõ ràng, trong Thập Thiên Quân, chín nam một nữ.

Hắn vội nói: "Thì ra là Kim Quang Thánh Mẫu, bần đạo sớm đã nghe Thánh Mẫu tu vi cao thâm, thần thông quảng đại, thực lực sánh ngang với Hỏa Linh Thánh Mẫu." Núi vàng núi bạc đều có thể xuyên, nhưng lời nịnh hót thì không!

Thân Công Báo nịnh một câu làm Kim Quang Thánh Mẫu trong lòng vô cùng vui vẻ, cười nói: "Có mắt nhìn đấy, đến Thiên Quân Sơn của ta có việc gì?" Thân Công Báo trước tiên than thở một tiếng, lại dùng chiêu cũ: "Thánh Mẫu có điều không biết, ta là Quốc sư Thương triều Thân Công Báo.

Mấy ngày trước khi giao đấu với đệ tử Xiển Giáo, ta có nhắc đến danh hiệu của Thập Thiên Quân, không ngờ đám đệ tử Xiển Giáo lại không biết xấu hổ nói rằng Thập Thiên Quân đều là hạng hữu danh vô thực, đệ tử Tiệt Giáo đều là phế vật…" Thân Công Báo thêm dầu thêm mắm dùng phép khích tướng, Kim Quang Thánh Mẫu nghe xong nổi giận đùng đùng, cậy mình đạo hạnh cao thâm, liền đi theo Thân Công Báo xuống núi.

Kẻ khuấy đảo số một Phong Thần lại thành công dấy lên một trận mưa máu gió tanh...

Thiên Đình, Linh Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên mặt mày đắc ý, mỉm cười nói: "Trò hay sắp bắt đầu rồi, Kim Quang Thánh Mẫu đã xuống núi, chín vị Thiên Quân còn lại chắc cũng sắp xuống núi." Y tin tưởng vào khả năng gây chuyện của Thân Công Báo, trên khắp Hồng Hoang, không ai sánh bằng.

“Thái Bạch Kim Tinh, truyền ý chỉ của ta, để Tam Tiên Bạch Vân Động hành động theo kế hoạch.

Lần này bản đế muốn Xiển Giáo và Tiệt Giáo lưỡng bại câu thương, cá chết lưới rách!” Hạo Thiên sắc mặt lạnh lùng nói.

Thái Bạch Kim Tinh tuân mệnh: “Vâng, bệ hạ!” Lúc này, Dao Cơ công chúa từ ngoài đại điện đi vào, sắc mặt có chút u uất, phảng phất như có tâm sự.

“Dao Cơ, sao vậy?” Hạo Thiên ân cần hỏi.

Dao Cơ công chúa lắc đầu, không nói gì, chỉ khẽ thở dài.

Nàng vừa mới đến Thái Huyền Sơn bái kiến Tô Mặc, lại bị từ chối, trong lòng tự nhiên không vui.

Hạo Thiên đại khái cũng đoán ra được chuyện gì.

Trên khắp Hồng Hoang, người có thể khiến Dao Cơ công chúa buồn rầu ủ dột, ngoài Tô Mặc ra, e rằng không có người thứ hai.

“Sao?

Thái Huyền Thánh Nhân lại không có ở Thái Huyền Sơn à?” Hạo Thiên cẩn thận hỏi, sợ làm kích động Dao Cơ công chúa.

Quả nhiên, sắc mặt Dao Cơ công chúa biến đổi, nhíu mày nói: “Rõ ràng là không muốn gặp ta.

Chương 242

Thái Huyền Sơn là tổ địa của Nhân tộc, là Nhân tộc chi chủ, sao lại không ở trên Thái Huyền Sơn?" Tuy nhiên, mấy ngày nay Tô Mặc quả thật không ở Thái Huyền Sơn.

Hắn đang tìm mọi cách để khôi phục thế lực của Kỳ Lân tộc, Phượng tộc và Long tộc, mượn sức đánh sức, dùng để đối phó với A Tu La Giáo dưới trướng Ma Tổ La Hầu và Minh Hà Lão Tổ.

Hạo Thiên định lên tiếng khuyên giải.

Tâm tư của Tô Mặc căn bản không đặt trên người Dao Cơ công chúa.

Dao Cơ công chúa thân là em gái Thiên Đế, người muốn cưới nàng có thể xếp hàng từ Thái Huyền Sơn đến Linh Tiêu Bảo Điện.

Trong phút chốc, sắc mặt Hạo Thiên đại biến, ánh mắt nhìn ra ngoài Linh Tiêu Bảo Điện.

Ngay sau đó, hai đạo tinh quang trong mắt y chiếu thẳng đến Ngũ Trang Quán, đáy mắt lộ ra vẻ thâm sâu khó lường.

Vạn đạo kim quang từ Ngũ Trang Quán tuôn ra, tựa như dòng sông thời gian, vô cùng vô tận, bộc phát ra sức mạnh vô biên, trong nháy mắt đã chiếu sáng cả bầu trời.

"Sức mạnh thật cường đại, chẳng lẽ Trấn Nguyên Tử cũng muốn chứng đạo thành Thánh?" Hạo Thiên nhíu chặt mày, trong mắt lộ ra một tia sát khí lạnh lẽo.

Dao Cơ công chúa cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh khác thường, luồng sức mạnh đó phảng phất như muốn phá hủy cả bầu trời, mạnh mẽ không thể tả.

Ngũ Trang Quán, dưới gốc cây Nhân Sâm Quả.

Chỉ thấy Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử hai gối xếp bằng, hai mắt nhắm chặt, trên đỉnh đầu từng đạo kim quang từ giữa các sợi tóc tuôn ra.

Từng luồng hồng mông tử khí màu tím từ những quả nhân sâm trên cây chảy ra, trong nháy mắt tiến vào cơ thể Trấn Nguyên Tử, hóa thành tiên lực vô thượng.

Cách đó không xa, Hồng Vân Đạo Nhân hai tay đẩy về phía trước, trong lòng bàn tay vô số đạo tiên lực cuồn cuộn tiến tới, rơi lên người Trấn Nguyên Tử, bị hấp thu toàn bộ.

Soạt soạt soạt!

Những quả nhân sâm trên cây như những viên đá bay, không ngừng xoay chuyển, trong nháy mắt hình thành một đạo kết giới cường đại.

Những quả nhân sâm kia hóa thành hư vô, chỉ còn lại một cái cây già trơ trọi.

Ba ngàn năm ra hoa, ba ngàn năm kết quả!

Nhân Sâm Quả là tiên quả nổi tiếng khắp Hồng Hoang, so với tiên đào trong vườn Bàn Đào cũng không hề thua kém.

Lúc này, trên bầu trời một ngôi sao tỏa ra ánh sáng rực rỡ vô cùng, chiếu sáng nửa bầu trời sao.

Ngay sau đó, lại có một ngôi sao khác được thắp sáng, phát ra cực quang lạnh lẽo, chiếu rọi không gian.

Ba ngôi, bốn ngôi, năm ngôi… Trong phút chốc, đã thấy chín ngôi sao phát ra ánh sáng mạnh mẽ hơn bình thường, đủ để sánh ngang với mười con Kim Ô cùng lúc.

Ngay sau đó, một tia sáng vàng liền nối chín ngôi sao lại với nhau.

Cửu Tinh Liên Châu!

Dị tượng đã nhiều năm không xuất hiện, nghe nói năm xưa khi Đông Hoàng Thái Nhất giáng thế cũng từng xuất hiện thiên tượng Cửu Tinh Liên Châu, lẽ nào Đông Hoàng Thái Nhất lại sắp trở về sao?

"Xem ra tối nay có trò hay để xem rồi!" Đa Bảo Đạo Nhân thành thật đáp: "Bẩm sư phụ, đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo chúng ta là Văn Trọng, nãi thị Thái sư triều Thương, chính là chủ soái lần này thảo phạt Tây Kỳ!" Triều Ca thành, Trích Tinh Lâu.

Trụ Vương nhìn thấy dị tượng Cửu Tinh Liên Châu, trong nháy mắt nước mắt lưng tròng.

Hắn biết lần này Đông Hoàng Thái Nhất thật sự sắp trở về rồi.

Trước khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc từng nói, lúc Cửu Tinh Liên Châu xuất hiện, chính là ngày hắn trở về.

"Về đi, về đi!" Trụ Vương hưng phấn hét lớn, đôi mắt hổ nhìn lên chín tầng trời, tinh quang tứ phía.

Ngọc Hư Cung.

Sự dị động ở Ngũ Trang Quán và dị tượng Cửu Tinh Liên Châu cũng kinh động đến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Lão Tử khẽ thở dài: "Lẽ nào Yêu Đế Đông Hoàng thật sự sắp trở về sao?

Xem ra Yêu tộc quật khởi, là do thiên mệnh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không trả lời, mắt không chớp nhìn lên bầu trời bao la, sắc mặt biến đổi mấy lần, mới nói: "Rốt cuộc là Trấn Nguyên Tử chứng đạo thành Thánh thành công?

Hay là Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất trở về?" Ông ta đã nhìn ra,

Trấn Nguyên Tử chứng đạo thành Thánh tất phải mượn dị tượng Cửu Tinh Liên Châu.

Đông Hoàng Thái Nhất trở về, cũng cần lợi dụng Nhân Sâm Quả của Ngũ Trang Quán.

Trên chín tầng trời, sau khi Cửu Tinh Liên Châu xuất hiện, vô số ngôi sao trên bầu trời cũng theo đó sáng lên, tựa như dải ngân hà tái hiện, gợn sóng lăn tăn.

Chín ngôi sao nhanh chóng tụ lại gần nhau, phát ra ánh sáng mạnh mẽ hơn trước, linh khí giữa trời đất ào ạt đổ về phía chín ngôi sao.

Trong nháy mắt, vô số hoa cỏ cây cối trên mặt đất khô héo, chim bay thú chạy hóa thành xương khô.

Vô số linh khí trên Hồng Hoang đều bị chín ngôi sao hút lấy.

Chín ngôi sao nhanh chóng ngưng tụ thành một ngôi sao lớn như trăng rằm, phát ra hàn quang lạnh lẽo như ánh trăng, trời đất như được phủ một lớp sương lạnh.

Chương 243

Trên Trích Tinh Lâu, Trụ Vương vui mừng múa chân múa tay, bởi vì trung tâm ngôi sao xuất hiện một bóng người vĩ đại như núi, bóng người đó hắn không thể quen thuộc hơn.

Trương Quế Phương tiếp tục dùng kế khích tướng, muốn kích Cơ Phát và Khương Tử Nha ra ngoài, quân Tây Kỳ hiện đang cố thủ nơi hiểm yếu, quân Thương nhất thời bán hội khó mà tiêu diệt được.

Cùng lúc đó, cây Nhân Sâm Quả ở Ngũ Trang Quán, vô cùng linh khí cũng bị ngôi sao do tàn hồn của Đông Hoàng Thái Nhất tụ thành hút đi, lá rụng lả tả, cành cây khô héo, mắt thấy sắp biến thành một cây gỗ mục.

Ngay sau đó, Trấn Nguyên Tử mở bừng hai mắt, hai đạo tinh quang như tên nhọn bắn lên không trung.

Chỉ thấy hai tay ông giơ lên, hai vòng sáng trong lòng bàn tay bay lên trời, ánh sáng vạn trượng, trong nháy mắt liền át đi hàn quang của ngôi sao yêu kia.

Ngôi sao yêu mờ đi, những ngôi sao xung quanh cũng trong khoảnh khắc như đèn tắt, tựa mưa rào rơi xuống đất, nhanh chóng chất thành núi.

Trấn Nguyên Tử là Địa Tiên chi tổ, các vì sao rơi xuống cũng đi kèm với năng lượng vô tận, tất cả đều bị mặt đất bao la hấp thu, cũng bị Trấn Nguyên Tử hấp thụ.

Trên tầng mây, ánh mắt Tô Mặc như ngọn đuốc nhìn về phía ngôi sao yêu cường đại, sắc mặt lạnh lùng...

Tây Phương Cực Lạc Thế Giới.

Dưới cây Bồ Đề, Tiếp Dẫn Đạo Nhân vuốt râu cười nói: "Tuyệt diệu, tuyệt diệu!

Xem ra vị ở Thái Huyền Sơn kia cũng sắp ra tay rồi.

Ta thấy tối nay Yêu Đế muốn trở về, e rằng đã thành giấc mộng hão huyền, Trấn Nguyên Tử sắp chứng đạo thành Thánh rồi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân năm xưa cùng Trấn Nguyên Tử nghe thiên địa đại đạo ở Tử Tiêu Cung, giao tình không tệ.

Tây Phương Giáo và Ngũ Trang Quán cũng vậy, nhiều năm bị ba giáo áp bức, vì vậy thấy Trấn Nguyên Tử thành Thánh, trong lòng vô cùng vui mừng.

Đương nhiên, quan trọng nhất là vì Trấn Nguyên Tử chứng đạo thành Thánh, sẽ có ích trong việc đối kháng với thế lực ba giáo.

Tam Thanh đều là cảnh giới Thánh Nhân, phía sau còn có một vị đại diện Thiên Đạo là Hồng Quân Đạo Tổ, thực lực của Tây Phương Giáo căn bản không đủ để đối đầu với Tam Thanh.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ánh mắt lóe lên, khẽ nói: "Yêu tinh rơi rụng, cũng là một việc công đức!

Nếu hai vị Yêu Đế cùng lúc giáng lâm Hồng Hoang, cục diện e rằng càng khó khống chế." Một tàn hồn của Đế Tuấn đã khuấy đảo thiên hạ, hai Yêu Đế tất sẽ làm trời long đất lở, rất có khả năng sẽ phá hoại lợi ích của Tây Phương Giáo.

"Chúng ta xem náo nhiệt đi!

Náo nhiệt như vậy cả vạn năm mới có một lần, thú vị!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói, ánh mắt nhìn lên bầu trời.

Lúc này, chỉ thấy ngôi sao yêu ngày càng mờ đi, tựa như ngọn nến sắp tắt.

Vô số ngôi sao như sông chảy, bị một luồng sức mạnh cường đại hút xuống đất, rơi xuống vùng đất Ngũ Trang Quán, hóa thành sức mạnh vô cùng vô tận.

Toàn thân Trấn Nguyên Tử được một vùng kim quang khổng lồ bao bọc, trên không trung mấy chục con kim long lượn lờ, phát ra tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa.

Từng đóa kim liên nở rộ khắp mọi ngóc ngách của Ngũ Trang Quán, tỏa ra hương thơm ngát trời, trời đất phảng phất như chìm trong một biển kim liên khổng lồ.

Bỗng nhiên, tiên hạc bay lượn, thiên hoa rơi loạn, tiếng tiên nhạc không dứt bên tai.

Dải ngân hà trên chín tầng trời, treo ngược giữa không trung!

Tam sơn ngũ nhạc, vì đó mà chấn động!

Chính là điềm báo của việc chứng đạo thành Thánh, Trấn Nguyên Tử cũng sắp thành Thánh!

Huyết hải sâu thẳm, A Tu La Cung.

Minh Hà Lão Tổ ngước nhìn trời cao, giữa hai hàng lông mày lộ vẻ ngưỡng mộ không thôi.

Luận về tư chất, luận về thời gian, ông ta chẳng kém Trấn Nguyên Tử điểm nào.

Nhưng Trấn Nguyên Tử lại sắp chứng đạo thành Thánh trước một bước, trong lòng ông ta không khỏi bất bình.

Ngay sau đó, Diệt Thế Hắc Liên từ ngoài đại điện bay vào, một luồng khí đen kịt trong nháy mắt bao trùm cả đại điện, Diệt Thế Hắc Liên phát ra từng đạo sát khí cường đại.

“Sao nào?

Ngươi cũng muốn chứng đạo thành Thánh ngay bây giờ à?" Trong Diệt Thế Hắc Liên, truyền ra một giọng nói lạnh băng, có vẻ hơi yếu ớt.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bị Tô Mặc hủy đi một phẩm, nay chỉ còn lại Thập Nhất Phẩm, thế lực đã không còn như xưa.

Tàn hồn của Ma Tổ La Hầu cũng bị trọng thương, hiện vẫn chưa hồi phục.

Minh Hà Lão Tổ gật đầu nói: "Ma Tổ, thuộc hạ không dám.

Thuộc hạ biết Ma Tổ đã sắp xếp cho ta việc thành Thánh, chỉ là thời cơ chưa đến." Đương nhiên ông ta muốn chứng đạo thành Thánh, không thể chờ đợi được nữa, nhưng trước mặt Ma Tổ La Hầu, lại không dám nói bừa.

"Ngươi nghĩ Trấn Nguyên Tử thật sự có thể chứng đạo thành Thánh sao?

Có Diệt Thế Hắc Liên của ta ở đây, ta há có thể để giấc mộng của Trấn Nguyên Tử thành sự thật?" Giọng nói đó trở nên càng thêm lạnh lẽo, tựa như một thanh kiếm băng chém xuống, lạnh buốt.

Trong khoảnh khắc, liền thấy một luồng tiên lực cường đại từ Diệt Thế Hắc Liên chảy ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một con hắc long khổng lồ, hai mắt lóe lên ánh sáng xanh biếc, thân rồng như cây cổ thụ ngàn năm, đuôi khổng lồ vẫy một cái, vươn mình bay lên trời cao.

Chương 244

Tiếng rồng ngâm bỗng vang vọng khắp huyết hải, vượt qua chín tầng mây.

Sau khi xuyên qua huyết hải, trên thân hắc long dính vô số ô uế chi khí, thân rồng biến thành màu đỏ thẫm, toát ra mùi hôi thối đến nghẹt thở.

Khi chứng đạo thành Thánh, sợ nhất là gặp phải ô uế chi khí.

Ma Tổ La Hầu muốn hủy đi tu vi của Trấn Nguyên Tử, khiến ông ta hình thần câu diệt.

Trong nháy mắt, hắc long đã đến trên bầu trời Ngũ Trang Quán.

Nơi nào hắc long đi qua, tiên hạc bị nuốt chửng, thiên hoa khô héo, tiên nhạc đứt đoạn, trời đất tràn ngập một luồng ô uế chi khí.

Vút!

Hắc long khổng lồ tựa như một thanh ma kiếm màu đỏ máu, chém xuống Ngũ Trang Quán.

Một kiếm này, chém đứt vô số địa đạo khí vận, chém đoạn vô số vận đạo.

"Xem ra đến lúc ta ra tay rồi!" Hậu Thổ chậm rãi mở hai mắt, tay áo vung lên, liền thấy cát vàng cuồn cuộn, trong nháy mắt đã hút sạch ô uế chi khí giữa trời đất, trời đất trở nên trong lành.

Ngay sau đó, cát vàng ngưng tụ thành một con hoàng phượng, lao về phía hắc long.

Ầm ầm ầm!

Hắc long và hoàng phượng giao đấu trên không trung, qua lại,

đánh nhau bất phân thắng bại.

Không lâu sau, ô uế chi khí trên thân hắc long cũng bị hút sạch, chiến đấu lực của hắc long lập tức giảm xuống.

Ma Tổ La Hầu muốn dùng hắc liên chi khí và ô uế chi khí của huyết hải, hủy đi thiên địa thanh khí của Ngũ Trang Quán, từ đó cắt đứt việc chứng đạo thành Thánh của Trấn Nguyên Tử, hủy đi một thân đạo hạnh của ông.

Nhưng Hậu Thổ đã ra tay, mọi thứ liền thành công cốc.

Ngay sau đó, hoàng phượng lao về phía hắc long, miệng phun ra một quả cầu cát khổng lồ, ném về phía hắc long.

Hắc long trong nháy mắt liền bị đánh tan, hóa thành từng luồng khói đen, bay lên không trung.

Ngay sau đó, trên trời phát ra một tiếng nổ lớn, quả cầu cát vỡ thành cát, rơi xuống đất, hình thành một ngọn núi cát, cao lớn hùng vĩ, như một con rồng khổng lồ nằm trên đất...

Triều Ca thành, Trích Tinh Lâu.

Trụ Vương than thở một tiếng: "Không ai có thể ngăn cản Yêu tộc ta quật khởi, không ai có thể ngăn cản!" Mắt thấy ngôi sao yêu của Đông Hoàng Thái Nhất sắp rơi rụng, đương nhiên hắn không thể đứng nhìn, liền định ra tay.

Ngay sau đó, Trụ Vương giơ hai tay lên, hai đạo kim quang trong lòng bàn tay bay lên trời, rơi lên ngôi sao yêu của Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngôi sao yêu vốn sắp tắt, trong nháy mắt trở nên sáng rực.

Trong Trích Tinh Lâu, tụ tập không ít cao thủ Yêu tộc, cũng đồng loạt ngồi xuống đất, truyền pháp lực trong cơ thể vào ngôi sao yêu của

Đông Hoàng Thái Nhất.

Con rết trăm chân, chết không cứng!

Mắt thấy ngôi sao yêu của Đông Hoàng Thái Nhất sắp cháy lại, trên bầu trời, trên một gương mặt lạnh lùng, lại nở một nụ cười còn lạnh lùng hơn.

Ngôi sao yêu của Đông Hoàng vẫn lạc, là chuyện không ai trong trời đất có thể thay đổi!

Trấn Nguyên Tử chứng đạo thành Thánh, ngôi sao yêu của Đông Hoàng chính là người dẫn đường.

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ tỏ ra vô cùng bình thản, trong hư không, mọi thứ đều nằm trong tầm mắt của ông.

"Chỉ là con kiến nhỏ, công dã tràng!" Ông thu hồi ánh mắt, phảng phất như chưa từng nhìn thấy, bởi vì tất cả những gì vừa xảy ra, Hồng Quân Lão Tổ căn bản không để vào mắt.

Trên bầu trời, ngôi sao yêu của Đông Hoàng ngày càng sáng, có vẻ như sắp cháy lại.

Dưới đất, linh khí của Ngũ Trang Quán giảm mạnh, sắc mặt Trấn Nguyên Tử tái nhợt.

Chỉ còn một bước nữa là chứng đạo thành công, lẽ nào lại thất bại như vậy sao?

Trấn Nguyên Tử không màng đến mọi thứ xung quanh, cố gắng dẫn toàn bộ linh khí vào cơ thể.

Lúc này, trên không trung xuất hiện một bàn tay to như chiếc quạt lớn, đập xuống ngôi sao yêu của Đông Hoàng...

Một tiếng nổ vang trời, rung động cả không gian.

Trong khoảnh khắc bàn tay khổng lồ đập lên ngôi sao yêu của Đông Hoàng, tựa như một tấm màn đen khổng lồ che phủ lên đó, trời đất một mảnh tối đen, như thể tận thế giáng lâm.

Bùm!

Bàn tay khổng lồ mang theo sức mạnh của Hồng Hoang, như chiếc búa sắt đập lên ngôi sao yêu của Đông Hoàng.

Ngôi sao yêu lập tức rơi xuống, vô số ngôi sao cũng theo đó rơi rụng.

Chương 245

Khóe miệng Trụ Vương một vệt máu tươi đỏ thẫm từ từ rỉ ra, sắc mặt tái nhợt, lùi lại như không còn gì để luyến tiếc.

"Thái Huyền, ngươi phá hỏng đại sự của Yêu tộc ta, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Trụ Vương ngửa mặt lên trời hét dài, mặt đầy vẻ không cam lòng và phẫn nộ, nhưng hắn không thể làm gì được.

Thực lực của Tô Mặc thông thiên triệt địa, Trụ Vương dù liên hợp với tất cả cao thủ Yêu tộc cũng không phải là đối thủ của hắn.

Rầm!

Một lúc sau, một góc của Trích Tinh Lâu sụp đổ, rơi xuống đất.

Trụ Vương hôn dung tàn bạo, tin lời gièm pha, trong triều bao nhiêu văn thần võ tướng trung thành, đều vì đắc tội với Quý phi Đát Kỷ và Quốc sư Thân Công Báo mà bị xử tử hình.

Các vì sao rơi rụng, mặt đất đỏ rực.

Vô số linh khí Yêu tộc đổ về Ngũ Trang Quán, dồn vào cây Nhân Sâm Quả.

Trong chớp mắt, liền thấy trên cây Nhân Sâm Quả treo đầy những quả nhân sâm xanh mơn mởn, đang nhanh chóng lớn lên, phảng phất như chỉ trong một đêm là sẽ chín.

Dưới gốc cây, Trấn Nguyên Tử ngồi ở giữa, bên trái và phải lần lượt là Hồng Vân Đạo Nhân và Hậu Thổ.

Hai người đang hộ pháp cho Trấn Nguyên Tử, để tránh xảy ra bất trắc.

Chứng đạo thành Thánh, sai một ly đi một dặm!

Một chút ảnh hưởng nhỏ nhất cũng đủ để thay đổi khí vận, thay đổi kết quả.

Sau đó, Trấn Nguyên Tử mở bừng hai mắt, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng mãn nguyện, tinh thần sảng khoái.

Ông đã chứng đạo thành công, nay đã là Thánh Nhân!

"Chúc mừng đạo hữu thành Thánh!" Hồng Vân Đạo Nhân mặt mày hớn hở nói.

Ông và Trấn Nguyên Tử là bạn bè chí cốt, thấy Trấn Nguyên Tử thành Thánh, ông còn vui hơn bất cứ ai.

Hậu Thổ mỉm cười, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ vui mừng.

Địa Đạo vốn bị Thiên Đạo áp chế, nay bà và Trấn Nguyên Tử đều là tu vi Thánh Nhân, nhìn khắp Hồng Hoang, xem ai còn dám coi thường Địa Đạo!

Trấn Nguyên Tử khẽ cúi người chào hai người, sau đó quay về hướng Thái Huyền Sơn bái lạy.

Ông biết, nếu không có sự giúp đỡ hết mình của Tô Mặc, đừng nói là chứng đạo thành Thánh, tối nay rất có thể ông đã vẫn lạc ở Hồng Hoang, hình thần câu diệt.

Ma Tổ La Hầu và Đế Tuấn lần lượt ra tay, nếu không phải Tô Mặc xoay chuyển càn khôn, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

"Đạo hữu, đã thành Thánh rồi, ta về Thái Huyền Sơn phục mệnh trước!" Hồng Vân Đạo Nhân nói, rồi lập tức biến mất dưới gốc cây.

Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ nhìn nhau, khẽ gật đầu, rồi ai về chỗ nấy tu hành.

Địa Đạo mới thành, so với Nhân Đạo và Thiên Đạo còn kém xa,

vẫn cần phải nỗ lực...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Sắc mặt Tô Mặc khẽ biến, tự nói: "Xem ra đã không nhịn được mà ra tay rồi!" Lúc này, ngôi sao yêu của Đông Hoàng rơi vào một xoáy nước khổng lồ, mới khiến cho nguyên thần còn sót lại được ngưng tụ, không đến nỗi hình thần câu diệt.

Cú đấm vừa rồi của Tô Mặc, có sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Ngôi sao yêu của Đông Hoàng vẫn lạc là điều tất yếu.

Điểm nguyên thần đó rơi lên một chiếc lá màu xanh, rồi lập tức biến mất không thấy.

Trong một đêm, Đông Hoàng Thái Nhất trở về thất bại, Trấn Nguyên Tử chứng đạo thành Thánh.

Giữa trời đất, lại có thêm một vị Thánh Nhân, cục diện đang lặng lẽ thay đổi.

Bàn tay toàn năng kia cũng đang âm thầm vận hành, như thể đang xem một trò hề, nhìn những kế hoạch của đám người Tô Mặc...

Đại doanh Tây Kỳ.

Tây Bá Hầu Cơ Phát ngồi trên một con chiến mã tuấn tú phi thường, mặt mày hớn hở.

Quân Thương đại bại, hoàn toàn rút khỏi đất Tây Kỳ, nay là thời cơ tốt để Tây Kỳ phản công.

Nhưng ông ta chờ đã lâu, vẫn chưa thấy bóng dáng Khương Tử Nha.

Chờ nửa ngày, mới thấy Khương Tử Nha đi ra, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

“Thượng phụ, đại quân đã chỉnh trang sẵn sàng, xin Thượng phụ tế trời, chúng ta có thể xuất phát!” Cơ Phát nói, vẻ mặt khá sốt ruột.

Chiến hỏa đã cháy trên đất Tây Kỳ quá lâu, bây giờ cuối cùng cũng có thể cháy sang nơi khác rồi.

Khương Tử Nha khẽ gật đầu, không nói gì, quay người đi lên đài tế trời.

Chương 246

Rất nhanh, nghi thức tế trời kết thúc, đại quân xuất phát, hùng dũng tiến về phía trước, tựa như một con rồng khổng lồ uốn lượn.

Lúc này, liền thấy trên không trung một đạo tử quang, như tia chớp giáng xuống đỉnh đầu Tây Bá Hầu Cơ Phát.

Na Tra mắt nhanh tay lẹ, bay lên phía trước, tóm lấy Cơ Phát rơi xuống đất.

Xoẹt!

Trong phút chốc, liền thấy một vệt máu bắn ra, con chiến mã trắng bị chém thành hai đoạn.

Một người phụ nữ trung niên rơi xuống đất, ánh mắt hung ác nhìn Cơ Phát, giận dữ hỏi: "Khương Tử Nha ở đâu?

Bảo hắn mau chóng bó tay chịu trói, bản Thánh Mẫu có thể tha cho ngươi một mạng!" "Nếu không, tất cả các ngươi đều phải chôn cùng!" Giọng của bà ta đột nhiên trở nên càng thêm hung tợn.

Bên cạnh người phụ nữ trung niên đứng một đạo nhân mặt mày gian xảo, chính là Thân Công Báo.

Trên đường đi, Thân Công Báo lại thêm dầu thêm mắm, khiêu khích ly gián, Kim Quang Thánh Mẫu đã hoàn toàn rơi vào bẫy.

"Dám hỏi đại tiên từ đâu tới?" Khương Tử Nha vẻ mặt tự nhiên hỏi, ông ta liếc mắt đã nhận ra Kim Quang Thánh Mẫu không phải là người dễ đối phó.

Không đợi Kim Quang Thánh Mẫu mở lời, liền nghe Thân Công Báo nói: "Khương Tử Nha, mắt chó của ngươi mù rồi à?

Đây là Kim Quang Thánh Mẫu, một trong Thập Thiên Quân của Kim Ngao Đảo, biết điều thì đầu hàng đi!" "Thì ra là Kim Quang Thánh Mẫu, không biết Thánh Mẫu đến đây có việc gì?" Khương Tử Nha cười hỏi.

Kim Quang Thánh Mẫu sắc mặt trầm xuống, giận dữ nói: "Lấy mạng chó của ngươi!" Lời còn chưa dứt, chiếc bát vàng trong tay đã vung về phía Khương Tử Nha.

Một đạo kim quang như gió táp xuống, Khương Tử Nha vội lùi lại.

"Nghịch tặc to gan, dám vô lễ với sư thúc của ta!" Hoàng Thiên Hóa hét lớn một tiếng, Hỏa Long Tiêu trong tay bay về phía trước, nhưng lại bị kim quang của chiếc bát vàng đánh rơi.

Tu vi của hắn còn nông cạn, căn bản không phải là đối thủ của Kim Quang Thánh Mẫu.

Na Tra và Dương Tiễn thấy Hoàng Thiên Hóa sắp bại, lập tức lên trợ chiến.

Họ tu hành ở Thái Huyền Sơn, đạo hạnh không yếu, lại có Tiên Thiên pháp bảo trong tay, trong nháy mắt đã ép Kim Quang Thánh Mẫu lùi lại hai bước.

"Thú vị, để bản Thánh Mẫu cho các ngươi nếm thử sự lợi hại của Kim Quang Trận!" Kim Quang Thánh Mẫu gằn giọng, liền thấy chiếc bát vàng trong tay phát ra vạn đạo kim quang, rồi như du long quấn quanh.

Từng cột sáng nhanh chóng hình thành, dọc ngang xen kẽ, giáng xuống đầu ba người.

Nghé con mới sinh không sợ hổ!

Ba người không biết sự lợi hại của Kim Quang Trận, định lên phía

trước phá trận pháp của Kim Quang Thánh Mẫu.

"Lui ra, trận pháp này rất kỳ quái, không thể tự tiện xông vào!" Khương Tử Nha nói.

Ba người lập tức lùi lại, đại quân Tây Kỳ cũng rút về phía sau...

Tây Kỳ.

"Sư thúc, ba chúng ta liên thủ, chẳng phải chỉ là một Tán Tiên ở Kim Ngao Đảo thôi sao, có gì đáng sợ!" Hoàng Thiên Hóa ngẩng đầu nói, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Đệ tử Xiển Giáo trước nay không coi đệ tử Tiệt Giáo ra gì, huống hồ Thập Thiên Quân không phải là đệ tử chân truyền của Tiệt Giáo, tự nhiên càng không thèm liếc mắt nhìn.

Kim Trá cũng nói theo: "Sư thúc, để con đi đối phó một phen.

Đại quân vừa mới xuất phát, nếu bị một người phụ nữ chặn lại, e rằng sẽ bị chư hầu thiên hạ chê cười!" Khương Tử Nha cũng nghĩ, Kim Quang Trận của Kim Quang Thánh Mẫu tuy lợi hại, nhưng mấy tiểu tướng dưới trướng mình cũng đều có đạo hạnh, lại có pháp bảo trong tay, đi dò xét thực hư một phen cũng không phải là không thể.

Nhưng, ánh mắt của ông ta lại rơi vào trên người Tam Tiên Bạch Vân Động.

"Ba vị tiên nhân, Kim Trá tuổi trẻ nông nổi, xin ba vị tiên nhân đi một chuyến, dò xét thực hư của Kim Quang Thánh Mẫu!" Khương Tử Nha chắp tay nói.

Tam Tiên Bạch Vân Động thường niên tu luyện ở núi Võ Di, không biết sự lợi hại của Thập Thiên Quân.

Thấy chỉ là một nữ nhân, liền không chút do dự mà đồng ý.

"Na Tra, Kim Trá, Mộc Trá, Dương Tiễn, bốn người các ngươi

phụ trách hộ pháp cho ba vị tiên nhân.

Nếu trong trận có biến, lập tức rút lui.” Khương Tử Nha ra lệnh.

Bốn tiểu tướng đồng thanh đáp: “Vâng, Thừa tướng!” Kim Quang Trận chặn đường tiến của đại quân Tây Kỳ, Thân Công Báo tự nhiên vô cùng vui mừng, đây là một đại công.

Nhưng như vậy chưa đủ, mục tiêu cuối cùng là mời toàn bộ Thập Thiên Quân ra tay, vì vậy phải để Kim Quang Thánh Mẫu bị thương, sau đó chọc giận chín vị Thiên Quân còn lại, thì đại công sẽ cáo thành.

“Thánh Mẫu, Kim Quang Trận lợi hại như vậy, bày ở đây chẳng phải lãng phí sao.

Không bằng ta đi khích tướng, kích động đám tướng Tây Kỳ đến phá trận, cũng để phát huy sự lợi hại của Kim Quang Trận!” Thân Công Báo nói, con ngươi đảo vài vòng.

Kim Quang Thánh Mẫu cười nói: “Như vậy cũng tốt, để cho đám đệ tử Xiển Giáo kia nếm chút khổ sở, xem chúng còn dám coi thường đệ tử Tiệt Giáo chúng ta, lạm sát người vô tội không!” Không đợi Thân Công Báo đến khích tướng, Tam Tiên Bạch Vân Động đã đứng trước Kim Quang Trận.

Ba người này tu hành ở núi Võ Di nhiều năm, cũng là Tán Tiên.

Chương 247

Dưới sự che chở của Hạo Thiên, tu vi của họ rất thâm hậu, không hề yếu hơn Thái Ất Kim Tiên.

"Kim Quang Thánh Mẫu, ra đây!" Tào Bảo gằn giọng, tay cầm một thanh bảo kiếm dài khoảng bảy tấc.

Kiếm này không có chuôi, toàn thân màu tím xanh, trên thân kiếm có hai con rắn nhỏ màu xanh bám vào, hàn khí bức người.

Ngay sau đó, Kim Quang Thánh Mẫu và Thân Công Báo liền hiện thân.

Thân Công Báo cười lạnh hai tiếng: "Ta còn tưởng là thần thánh phương nào?

Thì ra là ba con chó hoang từ Bạch Vân Động, lại dám sủa bậy trước mặt Thánh Mẫu, không mau cút về đi!" Tam Tiên Bạch Vân Động tức đến biến sắc, ánh mắt hung ác nhìn Thân Công Báo.

"Bớt nói nhảm đi, huynh đệ ba ta phá Kim Quang Trận của ngươi, xem ngươi còn dám nói năng ngông cuồng thế nào!" Tiêu Thăng, thủ lĩnh của Tam Tiên, giận dữ nói, đạo kiếm nắm chặt trong tay.

Kim Quang Thánh Mẫu lạnh lùng cười nói: "Nếu ba vị đã tự tin như vậy, thì vào Kim Quang Trận đi một chuyến.

Nếu có một người sống sót ra ngoài, Kim Quang Thánh Mẫu ta nguyện lấy mạng ra đền." Vẻ mặt bà ta ngạo nghễ, tựa như một con phượng hoàng kiêu hãnh.

Tam Tiên Bạch Vân Động không nói nữa, nhanh như tên bắn lao vào trong Kim Quang Trận.

Na Tra và Dương Tiễn bốn người đứng ở xa, vẻ mặt nghiêm

trọng nhìn vào trong trận.

"Thời cơ đến rồi, xem ta đi mời chín vị Thiên Quân còn lại!" Thân Công Báo thầm nghĩ, liền đi về phía Kim Ngao Đảo.

Sau khi Tam Tiên Bạch Vân Động xông vào Kim Quang Trận, đập vào mặt là một vùng ánh sáng khổng lồ như mặt trời, khắp nơi đều bị kim quang bao vây, không có gì khác biệt.

"Cẩn thận, Kim Quang Trận ẩn chứa huyền cơ, không thể xem thường!" Tiêu Thăng nói, đạo kiếm chắn ngang ngực, sát khí trên người cuồn cuộn như triều dâng.

Hai người còn lại cũng cảm nhận được sự lợi hại trong trận, vẻ mặt trang nghiêm, toàn thân đề phòng.

Soạt soạt soạt!

Trong khoảnh khắc, liền thấy vô số quang kiếm bay về phía họ, nhanh chóng vô cùng.

Tam Tiên Bạch Vân Động mỗi người cầm đạo kiếm, nhanh như sấm chớp chém xuống, vô số quang kiếm liền bị chém đứt.

Tuy nhiên, những quang kiếm bị chém đứt lại ngưng tụ lại, cuồn cuộn như thủy triều, dường như muốn nhấn chìm Tam Tiên Bạch Vân Động trong biển kiếm.

Tiếng "đang đang" vang lên không ngớt!

Kim quang bùng nổ, tựa như bình bạc vỡ tan, rơi xuống người Tam Tiên Bạch Vân Động.

Quang kiếm ngày càng nhiều, uy lực ngày càng mạnh, giống như chiến thuật xa luân chiến, muốn tiêu hao ba người đến kiệt sức rồi chết dưới kiếm.

"Nhị đệ, Tam đệ, Kim Quang Trận này quá lợi hại, hay là chúng ta

rút lui trước, sau đó tính kế sau!" Tiêu Thăng nói.

Cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng khó thoát khỏi cái chết.

Hai người còn lại đồng thanh đáp: "Vâng, Đại ca!" Lời còn chưa dứt, liền thấy một vùng khí màu xanh từ sau lưng ba người bay lên, rồi lập tức ngưng kết trên không trung thành một con trường xà màu xanh biếc.

Toàn thân con trường xà màu xanh phủ đầy phù văn, phát ra lục quang rực rỡ vô cùng, lao về phía trước.

Con trường xà mở miệng lớn như chậu máu, nuốt hết những quang kiếm đang lao tới, bụng nó như một vực sâu không đáy.

Ngay sau đó, một kết giới tựa như thác nước hiện ra trước mặt Tam Tiên Bạch Vân Động.

"Muốn chạy, e rằng không dễ như vậy đâu!" Kim Quang Thánh Mẫu cười lạnh, ánh mắt lập tức chiếu lên ba người, mặt đầy sát khí.

"Đi!" Tiêu Thăng, thủ lĩnh của Tam Tiên, hét lên, hai người còn lại rút lui ra ngoài trận.

Trong chớp mắt!

Liền thấy một thanh quang kiếm khổng lồ lao tới, trong nháy mắt xuyên qua con trường xà, đến trước kết giới.

Nhưng kết giới như tấm kính, cũng bị xuyên thủng trong nháy mắt.

Tiêu Thăng ở lại cản hậu.

Thanh cự kiếm trong chớp mắt xuyên qua thân thể hắn, tiếp tục bay về phía trước.

Rầm một tiếng!

Cự kiếm rơi lên đỉnh núi đối diện, biến thành hư vô.

Thi thể Tiêu Thăng từ trên không rơi xuống, nát thành bùn thịt, một luồng hồn phách phiêu tán đi.

Phía sau Tào Bảo và Kiều Khôn, xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, một luồng sức mạnh cường đại hút hai người vào trong, mắt thấy cũng sắp bỏ mạng trong Kim Quang Trận.

Lúc này, Càn Khôn Quyển trong tay Na Tra ném về phía trước, đập vào trung tâm xoáy nước.

Càn Khôn Quyển trong nháy mắt liền bị nuốt chửng, nhưng lực hút cường đại kia cũng trong nháy mắt bị cắt đứt, Tào Bảo và Kiều Khôn nhặt lại được một mạng.

Chương 248

“Lại có kẻ xông vào trận?

Bản Thánh Mẫu chỉ mới dùng một chút thủ đoạn thôi, quả nhiên là đám phế vật vô dụng!” Kim Quang Thánh Mẫu lạnh lùng nói.

“Chỉ có bản lĩnh bắn lén hại người thôi sao?

Có giỏi thì thu Kim Quang Trận lại, đấu với ta ba trăm hiệp!” Na Tra giận dữ nói, Hỏa Vân Thương chắn ngang ngực, sẵn sàng chiến đấu.

Kim Quang Thánh Mẫu cũng không ngốc, cười lạnh nói: “Ngươi tưởng ta là trẻ con ba tuổi à?

Nếu muốn khiêu chiến, thì vào Kim Quang Trận đây.” Dương Tiễn và những người khác giờ đã biết sự lợi hại của Kim Quang Trận, tự nhiên không ai dám lên tiếng, liền quay trở về quân doanh.

Dương Tiễn và những người khác bại trận trở về doanh trại.

Tào Bảo và Kiều Khôn đem tình hình trong Kim Quang Trận một năm một mười bẩm báo cho Khương Tử Nha, đồng thời nước mắt lưng tròng đòi báo thù cho Tiêu Thăng.

Khương Tử Nha an ủi một phen rồi cho người đưa Tào Bảo và Kiều Khôn xuống nghỉ ngơi.

“Sư thúc, Kim Quang Trận đó quả thực lợi hại, nếu không phải chúng ta ra tay kịp thời, e rằng Tào Bảo và Kiều Khôn cũng đã bỏ mạng trong đó,” Kim Tra nói.

Khương Tử Nha khẽ đáp: “Thập Thiên Quân tuy chỉ là tán tiên nhưng tu vi rất mạnh, không thể xem thường.

Kim Quang Thánh Mẫu là người có tu vi thấp nhất trong số đó, uy lực của Kim Quang Trận cũng không thể nào so sánh với chín đại trận còn lại.

Nếu Thập Tuyệt Trận cùng lúc phát động, uy lực sẽ vô cùng vô tận." Na Tra và những người khác nghe vậy, sắc mặt không khỏi biến đổi mấy lần.

"Võ Thành Vương, ta phải đến Ngọc Hư Cung một chuyến, mọi việc trong quân giao lại cho ngài.

Bất kể Kim Quang Thánh Mẫu khiêu chiến thế nào cũng không được vào phá trận," Khương Tử Nha dặn dò.

Lý Tĩnh thương tiên vấn đạo, muốn kéo gần quan hệ với đạo nhân, để đạo nhân có thể ra tay tương trợ. … Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Thiên Đế Hạo Thiên khẽ thở dài.

Vì lỡ tay tính ra tin Tiêu Thăng tử trận, một quân cờ tốt trong tay chưa kịp phát huy tác dụng đã trở thành quân cờ chết, thật đáng tiếc.

"Thái Bạch Tinh Quân, lập tức đến Tây Kỳ, ngầm báo cho Tào Bảo và Kiều Khôn rằng Thập Tuyệt Trận vô cùng lợi hại, tuyệt đối không được vào trận, chỉ cần dụ dỗ đệ tử Xiển Giáo đến là được," Hạo Thiên ra lệnh.

Không thể trơ mắt nhìn quân cờ trong tay mình toàn bộ trở thành quân cờ chết được.

Thái Bạch Tinh Quân cung kính nói: "Vâng, bệ hạ!" "Khoan đã, vở kịch đã bắt đầu rồi, hay là chúng ta làm cho nó náo nhiệt hơn một chút đi!" Hạo Thiên nhíu mày, trên mặt lộ ra nụ cười cao thâm khó lường.

Nói rồi, Hạo Thiên ghé vào tai Thái Bạch Kim Tinh thì thầm mấy câu, nghe xong Thái Bạch Kim Tinh gật đầu lia lịa. … Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn xuống Thập Nhị Kim Tiên đang ngồi bên dưới, trên mặt lộ ra vẻ rối rắm, tất cả là vì kiếp số của họ.

Kể từ khi Phong Thần sát kiếp bắt đầu, Xiển Giáo luôn phụng hành triết lý "thà để đạo hữu chết chứ bần đạo không thể chết", Thập Nhị Kim Tiên vẫn luôn bình an vô sự.

Nhưng xem ra lần này họ đã tại kiếp khó thoát.

"Thiên Tôn, Khương Tử Nha cầu kiến!" Bạch Hạc Đồng Tử từ ngoài điện đi vào, cung kính nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ tay nói: "Cho vào!" Một lát sau, Bạch Hạc Đồng Tử dẫn Khương Tử Nha từ ngoài điện đi vào.

"Một luồng ma khí thật mạnh!" Quảng Thành Tử khẽ nói.

Những người khác cũng cảm nhận được, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Khương Tử Nha, nhưng lại không nhìn ra được gì, tựa như vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Bái kiến Thiên Tôn!" Khương Tử Nha cúi đầu, thở dài.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi: "Ở Tây Kỳ lại gặp phải chuyện gì rồi à?" "Khởi bẩm Thiên Tôn, Kim Quang Thánh Mẫu, một trong Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao, đã bày ra Kim Quang Trận, ngăn cản con đường phạt Trụ của đệ tử.

Trận này vô cùng lợi hại, Tây Kỳ đã tổn binh hao tướng, xin Thiên Tôn ra tay tương trợ!" Khương Tử Nha vẻ mặt khẩn thiết nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Thì ra là vậy, nếu chỉ là Kim Quang Thánh Mẫu… thì cũng dễ đối phó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa mắt nhìn Quảng Thành Tử, trên mặt lộ ra ý cười.

"Quảng Thành Tử, ngươi hãy theo Tử Nha đi một chuyến.

Kim Quang Trận chỉ có Phiên Thiên Ấn của ngươi mới có thể phá được.

Nhớ kỹ, sau khi phá trận không được giết Kim Quang Thánh Mẫu," Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phó.

Quảng Thành Tử nói: "Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Tôn!" Ngay lập tức, trên không trung xuất hiện một chiếc đạo bào thêu hình bát quái, phát ra những luồng ánh sáng màu xanh, rồi đáp xuống người Quảng Thành Tử.

"Chiếc Bát Quái Tiên Y này có thể bảo vệ ngươi bình an vô sự.

Nhớ kỹ, không được làm hại Kim Quang Thánh Mẫu, nếu có bất kỳ sai sót nào, Thập Nhị Kim Tiên sẽ tại kiếp khó thoát," Nguyên Thủy Thiên Tôn lại dặn dò một lần nữa.

Chương 249

Chuyện này liên quan đến vận mệnh của Thập Nhị Kim Tiên, cũng liên quan đến khí vận của Xiển Giáo, không thể có bất kỳ sai sót nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói: "Quảng Thành Tử, ngươi hãy đến Tam Sơn Ngũ Nhạc, mời những người có tên trong danh sách này ra núi tương trợ." Ngay lập tức, trên không trung hiện ra mấy hàng chữ lớn lấp lánh ánh vàng, đều là tên người.

Thà để đạo hữu chết, chứ bần đạo không thể chết.

Nếu trên Phong Thần Bảng cần người thế mạng, không chỉ đệ tử Tiệt Giáo, mà ngay cả đệ tử Xiển Giáo cũng chưa chắc là không thể.

Quảng Thành Tử làm theo lời dặn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng Khương Tử Nha rời khỏi Ngọc Hư Cung, đi tìm người giúp đỡ rồi hướng về Tây Kỳ. … Tây Phương Cực Lạc Thế Giới.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cười lạnh nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn giỏi thật, vì để Thập Nhị Kim Tiên tránh kiếp mà ngay cả người của mình cũng tính kế, thế gian lại có thêm mấy con ma chết oan!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ quan tâm trên bảng có đủ người hay không.

Đệ tử Xiển Giáo tuy không nhiều bằng Tiệt Giáo, nhưng cũng nhiều như lông trâu, chết mấy người để thay Thập Nhị Kim Tiên ứng kiếp cũng là chuyện bình thường," Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói, nhưng trong lòng lại có tính toán khác.

Trên cây Bồ Đề, từng đóa hoa nở rộ như mộng, đẹp tựa ráng chiều.

Trong Bát Bảo Trì, một đóa kim liên lẳng lặng nở rộ, hương thơm thoang thoảng.

“Sư huynh, Hạo Thiên phái người truyền lời, mời ta đến Linh Tiêu Điện một chuyến, nói có việc quan trọng cần thương lượng, không biết ý sư huynh thế nào?” Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đáp: “E rằng đó là ý của Thái Huyền Thánh Nhân.

Hạo Thiên dã tâm bừng bừng, đến đó thăm dò hư thực cũng tốt.” Mọi hành động của Thiên Đình đều nằm trong tầm mắt của hai vị Thánh nhân Tây Phương.

“Cũng được, cũng có thể nhân cơ hội này đến Thái Huyền Sơn một chuyến, hỏi đạo Thái Huyền Thánh Nhân,” Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Động tĩnh của Thái Huyền Sơn mới là con át chủ bài quyết định thắng bại cuối cùng. … Đại doanh Tây Kỳ.

Khương Tử Nha và Quảng Thành Tử dẫn theo mấy vị đệ tử Xiển Giáo đáp xuống trước đại doanh.

Tây Bá Hầu Cơ Phát lập tức dẫn các tướng dưới trướng ra nghênh đón, khẽ cúi mình chào Quảng Thành Tử và mọi người.

“Dám hỏi Khương Thừa tướng, mấy vị tiên nhân đây xưng hô thế nào?” Cơ Phát cung kính hỏi.

Khương Tử Nha đáp: “Vị này là Quảng Thành Tử, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Thiên Tôn, còn đây là Đặng Hoa tiên nhân, Hàn Độc Long tiên nhân…” “Cung nghênh chư vị tiên nhân!” Cơ Phát nói.

“Cung nghênh chư vị tiên nhân!” Các tướng cũng đồng thanh hô vang, khí thế như hồng.

Sau đó, Tây Bá Hầu Cơ Phát đi trước dẫn đường, mọi người cùng tiến vào trong doanh trướng.

Sau khi no say, Quảng Thành Tử cùng mọi người ra khỏi doanh trại, tiến đến trước Kim Quang Trận.

Chỉ thấy một vùng ánh sáng vàng rực, tựa như sương mù dày đặc bao phủ đất trời.

Trên không trung xuất hiện mấy chục vòng xoáy màu vàng không ngừng chuyển động, vạn điểm kim quang rơi lả tả xuống mặt đất.

"Hai huynh đệ chúng ta đi phá trận!" Hai đệ tử Tiệt Giáo lên tiếng, không đợi Quảng Thành Tử và những người khác khuyên can, đã lao thẳng vào trong trận.

Trong khoảnh khắc, từ trong trận truyền ra hai tiếng kêu thảm thiết, hai người đã chết thảm trong trận, thi cốt không còn.

"Kẻ nào dám vào phá trận?

Chắc chắn phải chết!" Kim Quang Thánh Mẫu đứng trên mây, nhìn xuống từ trên cao với vẻ mặt khinh thường. … Quảng Thành Tử lạnh lùng nói: "Kim Quang Thánh Mẫu, đừng có ngông cuồng!

Xem ta thu thập ngươi thế nào!" Dứt lời, Quảng Thành Tử liền lao vào Kim Quang Trận, Kim Tra và Mộc Tra cũng theo sau xông vào.

Cách đó không xa, Tây Bá Hầu Cơ Phát và Khương Tử Nha nhìn về phía bên này, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Trước đó, đã có ba vị tiên nhân chết trong Kim Quang Trận, không ai dám xem thường uy lực của trận pháp này.

Trong trận, Quảng Thành Tử đứng ở trung tâm, Kim Tra và Mộc Tra đứng hai bên trái phải, tựa như hai vị Hộ Pháp Thần, sát khí đằng đằng nhìn về phía trước.

Trong chớp mắt!

Vô số quang kiếm lao tới, Kim Tra và Mộc Tra mỗi người cầm

một pháp bảo, chém rụng vô số quang kiếm, nhưng quang kiếm lại càng chém càng nhiều, xuất hiện vô tận.

"Hai vị sư điệt lùi lại, xem ta phá Kim Quang Trận!" Quảng Thành Tử nói, thân hình như gió lướt tới.

Chiếc Bát Quái Tiên Y trên người tựa như tường đồng vách sắt, quang kiếm rơi xuống chỉ tóe lửa chứ không thể làm ông bị thương dù chỉ một chút.

Ngay sau đó, Quảng Thành Tử phất tay áo, Phiên Thiên Ấn từ trong tay áo bay lên không trung.

Trong nháy mắt, không trung dày đặc phù văn, tựa như mây bay chuyển động, phát ra từng đạo ánh sáng vàng.

Phiên Thiên Ấn đè xuống, vạn ngàn quang kiếm đều bị nó trấn áp, ánh sáng vàng lập tức tối sầm lại, hóa thành hư vô.

Chương 250

Kim Quang Trận đã bị phá.

Sắc mặt Kim Quang Thánh Mẫu đột biến, giận quá hóa giận nói: "Phá được Kim Quang Trận thì hôm nay ngươi cũng đừng mong chết tử tế!" Vừa nói, Kim Quang Thánh Mẫu vừa lao về phía Quảng Thành Tử, chiếc bát vàng trong tay tỏa ra vạn trượng ánh sáng, đánh về phía ông.

Quảng Thành Tử điều khiển Phiên Thiên Ấn bay về phía trước, trong nháy mắt đã dập tắt vạn trượng kim quang.

Ngay khi ông định thu hồi Phiên Thiên Ấn, nó lại tiếp tục lao về phía trước, hung hăng nện thẳng vào đỉnh đầu Kim Quang Thánh Mẫu.

Kim Quang Thánh Mẫu không kịp đề phòng, bị Phiên Thiên Ấn đánh trúng, đầu vỡ máu chảy, óc văng tung tóe, ngã nhào xuống đất.

Quảng Thành Tử biến sắc, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dặn đi dặn lại là không được giết Kim Quang Thánh Mẫu, bây giờ người đã chết, ông phải quay về phục mệnh.

"Ngũ muội!" Một giọng nói như sấm sét vang lên, ngay sau đó một đạo nhân trung niên dáng người cao lớn đáp xuống bên cạnh Kim Quang Thánh Mẫu.

Tiếp theo, lại có mấy bóng người nữa hạ xuống đất, tổng cộng có mười người.

Mười người này chính là chín vị Thiên Quân còn lại của đảo Kim Ngao, còn một người là Thân Công Báo vừa đi mời quân vào tròng.

“Ngũ muội, Ngũ tỷ…” Chín vị Thiên Quân tranh nhau gọi, sắc mặt vô cùng phẫn nộ.

Thập Thiên Quân sớm tối bên nhau, cùng nhau tu luyện, tình cảm giữa họ sâu như người thân.

Nay Kim Quang Thánh Mẫu đã chết, ai nấy đều đau đớn khôn nguôi.

Thân Công Báo cũng giả vờ khóc lóc: “Thánh Mẫu, đều do ta không tốt, không nên mời ngài đến Tây Kỳ tìm Khương Tử Nha lý luận.

Không ngờ Khương Tử Nha hèn hạ vô sỉ, lại mời cả Quảng Thành Tử đến, hợp lực sát hại ngài, đều là lỗi của Thân Công Báo ta!” “Quảng Thành Tử, ngươi đã giết Thánh Mẫu, nạp mạng đi!” Dứt lời, Thân Công Báo lao lên, phất trần trong tay đánh về phía Quảng Thành Tử.

Thân Công Báo chỉ là một người ngoài mà còn muốn báo thù cho Kim Quang Thánh Mẫu, các Thiên Quân đương nhiên không cam chịu lạc hậu, cũng lao vào tấn công.

Trong khoảnh khắc, hai bên đã lao vào hỗn chiến, trời đất tối sầm.

“Bày trận!” Tần Hoàn, người đứng đầu Thập Thiên Quân, hét lên, ném chiếc gương đồng trong tay lên không trung.

Chỉ thấy một thanh tiên đao mang theo hàn khí bức người từ trên trời giáng xuống, chém một nhát, mặt đất xuất hiện một vết nứt sâu, đại địa rung chuyển, sông núi đảo ngược, Thiên Tuyệt Trận đã thành hình.

Tần Hoàn có đạo hạnh cao thâm, một tay đoạt lấy pháp bảo của Kim Quang Thánh Mẫu là chiếc bát vàng, rồi lập tức bày lại Kim Quang Trận, uy lực còn mạnh hơn trước.

Tiếp theo, tám vị Thiên Quân còn lại cũng bố trí đại trận, trong trời đất, sát khí tứ phía.

Triệu Giang trong Thập Thiên Quân bày: Địa Liệt Trận.

Đổng Toàn trong Thập Thiên Quân bày: Phong Hống Trận.

Viên Giác trong Thập Thiên Quân bày: Hàn Băng Trận.

Tôn Lương trong Thập Thiên Quân bày: Hóa Huyết Trận.

Bách Lễ trong Thập Thiên Quân bày: Liệt Diễm Trận.

Diêu Tân trong Thập Thiên Quân bày: Lạc Hồn Trận.

Vương Biến trong Thập Thiên Quân bày: Hồng Thủy Trận.

Trong khoảnh khắc, Thập Tuyệt Trận đã hoàn thành, tỏa ra từng luồng sát khí vô cùng sắc bén.

Quảng Thành Tử và những người khác thấy tình hình không ổn, định bỏ chạy.

"Giết ngũ muội của ta, hôm nay tất cả các ngươi đều phải chôn cùng!" Tần Hoàn giận dữ hét lên, thúc giục Thiên Tuyệt Trận.

Hai đệ tử Xiển Giáo lập tức bị hút vào, hóa thành một vũng máu.

Tám người còn lại cũng thúc giục trận pháp, vây khốn Quảng Thành Tử và những người khác trong trận.

"Đại ca, ta sẽ thúc giục Thập Tuyệt Trận, để bọn chúng toàn bộ bỏ mạng trong trận, cũng là để báo thù cho ngũ tỷ!" Vương Biến gằn giọng nói, mặt đằng đằng sát khí.

Tần Hoàn phất tay nói: "Cứ để chúng sống thêm vài ngày trong trận đã.

Đệ tử Xiển Giáo đã giết ngũ muội của ta, hôm nay chúng ta bày ra Thập Tuyệt Trận, nhất định phải giết sạch đệ tử Xiển Giáo mới hả

được mối hận trong lòng." "Đại Thiên Quân nói rất đúng, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ phái đệ tử đến cứu Quảng Thành Tử, lúc đó chúng ta có thể nhân cơ hội giết thêm vài tên đệ tử Xiển Giáo nữa, cũng là để báo thù cho bốn vị đạo hữu đảo Cửu Long," Thân Công Báo nói, trong lòng thầm vui mừng.

Khương Tử Nha thấy Quảng Thành Tử và những người khác bị vây trong Thập Tuyệt Trận, lập tức lùi lại. … Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

"Thái Huyền Thánh Nhân, Dương Tiễn và Na Tra bị chín vị Thiên Quân của đảo Kim Ngao vây trong Thập Tuyệt Trận, chúng ta có cần ra tay cứu giúp không?" Hồng Vân Đạo Nhân cung kính hỏi.

Tô Mặc nhìn lên hư không, mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, Na Tra và Dương Tiễn không có tên trên bảng, sẽ không sao đâu." Nhân vật chính của vở kịch hay này là đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo, chúng ta cứ làm quần chúng ăn dưa là được rồi.

"Hồng Vân, mấy ngày nay Triều Ca thành có động tĩnh gì không?" Tô Mặc bình tĩnh hỏi.

Chương 251

Kể từ sau khi yêu tinh Đông Hoàng vẫn lạc, hắn lại không tìm ra được động tĩnh của tàn hồn Đế Tuấn, tàn hồn Đế Tuấn dường như đã biến mất khỏi Hồng Hoang.

Một đám binh sĩ phân phân hướng hậu thoái, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

"Yêu Đế ra tay, ta đảo yếu khán khán ngã na lưỡng vị sư huynh, có ra tay không!" Đã tìm được tung tích của Nguyên Phượng chưa?" Tô Mặc hỏi.

Hồng Vân Đạo Nhân lắc đầu: "Hiện tại chưa có tung tích của Nguyên Phượng, nhưng lại có tin tức của Long Vương." Ông biết Tô Mặc mưu sâu kế xa, muốn phục sinh Thủy tổ Tam tộc để đối phó Ma Tổ La Hầu và A Tu La Giáo, còn ánh mắt của Thái Huyền Sơn thì luôn đặt ở Tử Tiêu Cung.

"Được, bản tôn biết rồi!" Tô Mặc nói, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Tô Mặc mỉm cười rạng rỡ, cảnh tượng vừa rồi đều thu hết vào mắt, mối thù giữa Tây Phương Giáo và Đế Tuấn đã kết hạ liễu, hai hổ tranh đấu, ắt có một con bị thương, đối với Thái Huyền Sơn không gì tốt hơn.

Muốn thu phục ông ta, chỉ có thể vào thời khắc cuối cùng, cứu ông ta một mạng, xoay chuyển tình thế, mới có thể khiến ông ta nghe lệnh mình.

Thế lực Tam Giáo, các Thánh nhân trong trời đất, đều là quân cờ trên bàn cờ Phong Thần, không ai may mắn thoát khỏi. … Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liên tục thở dài mấy tiếng, vẻ mặt tiếc nuối nhìn mười một vị Kim Tiên đang ngồi.

Chín vị Thiên Quân của đảo Kim Ngao đã bày ra Thập Tuyệt Trận, vây khốn Quảng Thành Tử và một nhóm đệ tử Xiển Giáo trong đó, nhưng không lập tức ra tay hạ sát, rõ ràng là đang đợi Xiển Giáo phái người đến cứu.

Hơn nữa, Quảng Thành Tử đang ở trong trận, ông không thể ngồi yên không quản, thấy chết không cứu.

"Thiên Tôn, sư huynh bị vây trong trận, Thập Tuyệt Trận vô cùng lợi hại, chúng ta không thể do dự nữa.

Nếu đi muộn, sư huynh e rằng sẽ hình thần câu diệt trong trận," Phổ Hiền Chân Nhân lên tiếng.

Đệ tử của ông là Kim Tra cũng bị vây trong trận, mà Phổ Hiền Chân Nhân chỉ có duy nhất một đệ tử là Kim Tra, vì vậy ông vô cùng lo lắng cho an nguy của nó.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng nói: "Thiên Tôn, con nguyện cùng Phổ Hiền sư huynh đến Tây Kỳ, phá Thập Tuyệt Trận, cứu Quảng Thành Tử sư huynh ra." Nguyên Thủy Thiên Tôn không để ý đến hai người, mày khẽ nhíu lại, rồi nói: "Cứ ngồi xuống đã, nghe vi sư nói về sự lợi hại của Thập Tuyệt Trận, rồi hãy bàn chuyện cứu người!" Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao tuy chỉ là những tán tiên vô danh, nhưng đó là vì họ bình thường đạm bạc danh lợi, một lòng tu đạo.

Bất kỳ vị Thiên Quân nào cũng không hề thua kém Thập Nhị Kim Tiên, một khi phát động Thập Tuyệt Trận, uy lực còn tăng gấp trăm, thậm chí nghìn lần.

"Đại trận đầu tiên của Thập Tuyệt Trận là Thiên Tuyệt Trận, do

Đại Thiên Quân Tần Hoàn bày ra.

Trận đúng như tên gọi, thiên sát địa tuyệt, phàm ai vào trong trận đều lên trời không lối, xuống đất không cửa, cho đến khi bị vây chết trong trận, hình thần câu diệt!" "Đại trận thứ hai là Địa Liệt Trận của Nhị Thiên Quân Triệu Giang.

Trận này lửa cháy ngút trời, nếu đạo hạnh không đủ, vào trận sẽ lập tức hóa thành tro bụi.

Tu vi cao thâm cũng khó đi được một bước, cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết!" … Chẳng mấy chốc, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đem sự lợi hại của Thập Tuyệt Trận một năm một mười nói cho mọi người nghe, chỉ khiến mọi người kinh hãi biến sắc, vạn lần không ngờ Thập Tuyệt Trận lại lợi hại nghịch thiên đến thế.

"Các ngươi không biết đâu, Thập Tuyệt Trận chính là kiếp số, nếu không cẩn thận, sẽ có người vẫn lạc tại Hồng Hoang, không chỉ một thân tu vi bị hủy hết, mà còn hình thần câu diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt ngưng trọng, giọng điệu cũng ngày càng nghiêm túc.

Sắc mặt những người có mặt lại biến đổi, lòng cũng thắt lại, không dám xem thường uy lực của Thập Tuyệt Trận nữa.

"Phổ Hiền, Văn Thù, Từ Hàng, Cụ Lưu Tôn, Thái Ất, năm người các ngươi hãy đến Tây Kỳ, xông vào Thập Tuyệt Trận, cứu Quảng Thành Tử và những người khác ra!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói.

Thập Nhị Kim Tiên phái ra năm vị, cộng thêm Quảng Thành Tử trong trận là sáu vị Kim Tiên, đủ để thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng chín vị Thiên Quân đến mức nào.

"Đệ tử lĩnh mệnh!" Năm người đồng thanh đáp, rồi rời khỏi Ngọc

Hư Cung, hướng về Tây Kỳ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn bóng lưng năm người, trong lòng có chút không yên tâm, đã chuẩn bị sẵn sàng để tự mình ra tay.

Thập Nhị Kim Tiên là nền tảng của Xiển Giáo, nếu có tổn thất, sẽ làm lung lay gốc rễ của Xiển Giáo, điều mà ông không thể chấp nhận. … Xiển Giáo bất hạnh, Tây Phương lại may mắn!

Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, dưới gốc cây Bồ Đề, hai vị Thánh nhân mặt mày hồng hào, giữa hai hàng lông mày lộ rõ nụ cười, như thể có chuyện gì đặc biệt vui mừng.

"Đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi!" Khương Tử Nha vẻ mặt thong dong nói: "Văn thái sư, Trụ Vương hôn dung vô đạo, tàn hại trung lương, khí số triều Thương đã tận, hay là ngài đầu quân cho Tây Kỳ, cùng ta phản công Triều Ca thành!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng vui mừng khôn xiết: "Xem ra lần này ta phải cảm ơn Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao, nếu không phải họ, chúng ta cũng không đợi được cơ hội tốt như vậy." Hai vị Thánh nhân đã để mắt đến Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo từ lâu.

Hai người hợp lực suy tính ra, trong đó có bốn vị Kim Tiên có duyên sâu với Tây Phương Giáo, chính là Phổ Hiền Chân Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Từ Hàng Đạo Nhân và Cụ Lưu Tôn.

Lần này cả bốn người đều đến Tây Kỳ để phá Thập Tuyệt Trận.

"Sư huynh, sáu vị Kim Tiên liên thủ phá Thập Tuyệt Trận, ta lo rằng không cần chúng ta ra tay tương trợ, Thập Thiên Quân sẽ thất bại," Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút lo lắng.

Sáu vị đó đều là đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải Kim Tiên bình thường, thực lực tu vi cũng không thể xem thường.

“Sư đệ lo xa rồi, không cần chúng ta ra tay, tự nhiên sẽ có người ngầm giúp đỡ Thập Thiên Quân.

Bốn người họ đến Tây Kỳ, chắc chắn sẽ gặp phải phiền toái lớn,” Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Thiên Đình còn mong muốn đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo đấu đến chết đi sống lại hơn bất kỳ ai.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn nhanh chóng phá cục, Hạo Thiên cũng sẽ không đồng ý.

Ngay sau đó, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân biến mất dưới gốc cây Bồ Đề. … Đảo Kim Ngao, Bích Du Cung.

Chương 252

Thông Thiên Giáo Chủ ngồi trên bảo tọa, sắc mặt phẫn nộ.

Đại đệ tử của ông là Đa Bảo Đạo Nhân quỳ trên đất, vẻ mặt hoảng sợ.

Mọi người cũng đã lâu không thấy Thông Thiên Giáo Chủ như vậy.

"Thập Thiên Quân tuy chưa chính thức gia nhập Tiệt Giáo của ta, nhưng đã tu luyện trên đảo Kim Ngao nhiều năm, sớm đã là người của Tiệt Giáo.

Ngươi là đại lý chưởng giáo, sao lại để họ rời khỏi đảo Kim Ngao, tham gia vào cuộc tranh đấu giữa Tây Kỳ và Thương triều!" Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nói.

Đa Bảo Đạo Nhân vội vàng nói: "Sư phụ minh giám, đệ tử luôn quản thúc nghiêm ngặt đệ tử Tiệt Giáo.

Nhưng đệ tử Tiệt Giáo của chúng ta có nhiều người làm quan làm tướng trong Thương triều, muốn tránh cũng không tránh được.

Thập Thiên Quân làm việc luôn cẩn thận, chuyên tâm tu luyện, lần này cũng không biết vì sao lại đột nhiên xuống núi, đến Tây Kỳ." "Sư phụ, Tây Kỳ và Thương triều đã khai chiến, đệ tử Tiệt Giáo của chúng ta thương vong thảm trọng.

Nếu Thập Thiên Quân có thể cho đệ tử Xiển Giáo một bài học, cũng là để họ biết Tiệt Giáo không dễ chọc," Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng nói.

Bà đã sớm bất mãn với việc đệ tử Xiển Giáo đại khai sát giới, nếu không phải có sư mệnh, bà đã sớm xuống núi, dạy dỗ Khương Tử

Nha và đám đệ tử Xiển Giáo rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh: "Còn Thập Thiên Quân gì nữa, Kim Quang Thánh Mẫu đã bị Quảng Thành Tử đánh chết rồi!" Thở dài mấy tiếng, ông ngẩng đầu nhìn về phía trước, lại nói: "Sự đã đến nước này, cứ để mặc họ đi.

Sống chết của họ đều không liên quan gì đến Tiệt Giáo của ta." Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ ủng hộ chín vị Thiên Quân, nhưng vì chuyện Phong Thần Bảng, ông quyết định đứng ngoài cuộc, không thể để đệ tử Tiệt Giáo làm ma thế mạng cho đệ tử Xiển Giáo.

Chỉ cần đệ tử Tiệt Giáo không can thiệp vào cuộc tranh đấu giữa Tây Kỳ và Thương triều, nếu đệ tử Xiển Giáo gây sự, ông tự nhiên sẽ không nương tay.

Kim Linh Thánh Mẫu định nói gì đó, nhưng bị ánh mắt của Thông Thiên Giáo Chủ ép lui, đành bất lực cúi đầu.

Thông Thiên Giáo Chủ không muốn đệ tử Tiệt Giáo can thiệp vào cuộc đấu tranh của hai bên còn có một lý do quan trọng, đó là đề phòng đại sư huynh của ông, Lão Tử.

Lão Tử bề ngoài thanh tĩnh vô vi, nhưng thực chất tâm cơ cực sâu, tâm tư đa biến.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo đấu đến khó phân thắng bại, thực lực hai giáo đều bị tổn hại, chỉ có Đạo Giáo đứng ngoài cuộc.

Tâm tư muốn Đạo Giáo quật khởi của ông ta, người qua đường ai cũng biết.

"Tất cả lui xuống đi!

Không ai được phép bàn chuyện tham chiến nữa!" Mọi người đồng thanh đáp: "Vâng, giáo chủ!" Sau đó, họ lần lượt giải tán. … Đại doanh Tây Kỳ.

Tây Bá Hầu Cơ Phát và Khương Tử Nha đang rầu rĩ.

Chín vị Thiên Quân bày ra Thập Tuyệt Trận, các tướng của Tây Kỳ đều bị vây trong đó, hiện tại dưới trướng không còn tướng nào để dùng, cục diện càng thêm nguy hiểm.

Văn Thái Sư lại suất lĩnh mười vạn đại quân tiến về Tây Kỳ.

Lần này, quân đội ông ta mang theo đều là tinh nhuệ bảo vệ kinh thành, lấy một địch mười, chiến đấu lực vô cùng đáng sợ.

"Thượng phụ, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Tây Bá Hầu Cơ Phát hỏi, vẻ mặt khẩn thiết.

Nếu đại quân của Văn Thái Sư áp sát, Thập Tuyệt Trận chưa bị phá, tình hình Tây Kỳ sẽ như tuyết lại thêm sương, rất có khả năng trong nháy mắt sẽ sụp đổ, mọi nỗ lực đều tan thành mây khói.

Khương Tử Nha nhíu mày, gượng cười nói: "Hầu gia không cần lo lắng, Thiên Tôn đã phái người đến giải vây rồi, sẽ nhanh chóng đến thôi." Cơ Phát nghe có viện binh đến, hàng lông mày nhíu chặt nhiều ngày nay lập tức giãn ra.

Lúc này, một võ sĩ mặc giáp bạc từ ngoài trướng xông vào, cung kính nói: "Hầu gia, Thừa tướng, Văn Thái Sư phái người đến hạ chiến thư!" Sắc mặt Cơ Phát biến đổi, rồi nói: "Mời vào đi!" "Văn Thái Sư đến nhanh thật!" Khương Tử Nha lạnh lùng nói, ngẩng đầu nhìn ra ngoài trướng.

Một lát sau, võ sĩ giáp bạc dẫn theo một đại hán râu ria xồm xoàm, dáng người trung bình bước vào.

Người này trông rất uy nghiêm, tay cầm một thanh Thanh Long Đao.

"Ta là Đặng Trung, đặc biệt phụng mệnh Văn Thái Sư đến đây, hạ chiến thư cho Tây Bá Hầu và Khương Thừa tướng!" Đặng Trung

lạnh lùng nói, trên mặt lộ vẻ khinh thường.

Tuy nhiên, Cơ Phát không hề dao động, liếc nhìn Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha tiến lên nhận lấy chiến thư trong tay Đặng Trung, giữa hai hàng lông mày lộ ra sát khí lạnh lẽo.

"Chiến thư đã giao, ta về trước đây.

Văn Thái Sư nói nếu ba ngày sau các ngươi còn đóng cửa không ra, ông ấy sẽ dẫn quân san bằng Tây Kỳ!" Đặng Trung kiêu ngạo nói.

Tây Bá Hầu Cơ Phát như không nghe thấy, lạnh lùng nói: "Tiễn khách!" Sau khi Đặng Trung rời đi, Khương Tử Nha mở chiến thư ra xem, rồi đưa cho Tây Bá Hầu Cơ Phát.

Cơ Phát xem qua loa, giận dữ nói: "Văn Trọng khinh người quá đáng, thật sự cho rằng Tây Kỳ ta không có ai để dùng sao?" "Hầu gia xin đừng nổi giận, Văn Trọng cho chúng ta ba ngày, đủ để ta chuẩn bị!" Khương Tử Nha tự tin nói.

Không cần ba ngày, các tiên nhân Xiển Giáo sẽ đến.

Sắc mặt Cơ Phát hơi dịu lại, rồi ngồi xuống nói: "Chuyện này trông cậy vào Thượng phụ.

Thương Trụ không diệt, bản hầu thề không bỏ cuộc!" Lời này vừa nói ra, không khí trong trướng lại căng thẳng thêm vài phần.

Chương 253

"Võ Thành Vương, ra lệnh cho ba quân, trong ba ngày không có lệnh của hầu gia và ta, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!" Khương Tử Nha lớn tiếng nói.

Hoàng Phi Hổ lĩnh mệnh: "Vâng, Thừa tướng!" Dứt lời, liền nghe ngoài trướng truyền đến một trận cười, vừa nghe đã biết không ít người.

"Hầu gia, các tiên nhân Xiển Giáo đến rồi!" Khương Tử Nha cười nói, cuối cùng cũng chờ được họ.

Sắc mặt Cơ Phát càng thêm vui mừng, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, Khương Tử Nha và những người khác theo sau.

Ngoài trướng, chính là các tiên nhân Xiển Giáo.

Phổ Hiền Chân Nhân và những người khác sau khi ra khỏi Ngọc Hư Cung, lại trên đường mời thêm các đệ tử Xiển Giáo khác, một hai người đi, cuối cùng có đến hai, ba mươi người.

"Hầu gia, vị này là Phổ Hiền Chân Nhân dưới trướng Thiên Tôn, còn đây là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Cụ Lưu Tôn…" Khương Tử Nha lần lượt giới thiệu cho Cơ Phát, nghe xong Cơ Phát gật đầu lia lịa.

Năm đại đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đến, xem ra Thập Tuyệt Trận chắc chắn sẽ bị phá.

"Kính chào các vị đại tiên!" Tây Bá Hầu Cơ Phát nói, thần sắc khá cung kính.

"Tử Nha, Thiên Tôn biết ngươi ở Tây Kỳ gặp phiền toái, nên sai chúng ta đến giúp!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tiến lên nói.

Khương Tử Nha cười nói: “Đa tạ Thiên Tôn quan tâm, Tử Nha bất tài, luôn làm phiền Thiên Tôn và các vị sư huynh.” Một đám người khách sáo một hồi, Cơ Phát lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị tiệc rượu, tiếp đãi tẩy trần. … Đại doanh quân Thương, Văn Thái Sư cũng bày tiệc lớn, đang khoản đãi Cửu Đại Thiên Quân.

Nếu không có Thập Tuyệt Trận, đại quân Tây Kỳ bây giờ đã xông ra rồi, vì vậy Văn Thái Sư vô cùng coi trọng Cửu Vị Thiên Quân.

“Diêu Thiên Quân vì sao lại bảo ta ba ngày sau mới tấn công Tây Kỳ?

Bây giờ Tây Kỳ bị Thập Tuyệt Trận trấn áp, chính là thời cơ tốt để quân ta tấn công!” Văn Thái Sư vẻ mặt khó hiểu hỏi, ngẩng đầu nhìn Diêu Thiên Quân.

Diêu Thiên Quân cười lạnh nói: “Thái sư không biết đâu, Lạc Hồn Trận của ta có thể câu hồn phách của người khác một cách vô hình.

Khương Tử Nha là chủ tâm cốt của quân Tây Kỳ, ba hồn một phách của y đã bị ta câu vào Lạc Hồn Trận.

Ba ngày sau, ba hồn bảy phách của y toàn bộ sẽ rơi vào Lạc Hồn Trận, hồn phi phách tán.

Lúc đó quân Tây Kỳ quân tâm đại loạn, lòng người không ổn, chẳng phải là thời cơ tấn công tốt hơn sao!” “Tuyệt diệu!

Tuyệt diệu!

Diêu Thiên Quân quả là kế hay.

Khương Tử Nha chết đi, quân Tây Kỳ tất lòng người tan rã, đại bại trở về!” Văn Thái Sư vui mừng nói.

Đại Thiên Quân Tần Hoàn cười nói: “Xin Thái sư yên tâm, chín huynh đệ chúng ta ở đây bày ra Thập Tuyệt Trận, trừ phi Nguyên

Thủy Thiên Tôn đích thân giáng lâm, nếu không, dù Thập Nhị Kim Tiên tụ tập đông đủ cũng không làm gì được chúng ta!" Ông ta chắc chắn rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không đích thân đến đấu pháp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân, không nói đến việc Hồng Quân Đạo Tổ đã từng đặt ra quy củ, Thánh nhân không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, chỉ riêng địa vị của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu ra tay với họ, truyền ra ngoài e rằng sẽ thành trò cười.

"Tốt, ba ngày sau, ta sẽ san bằng Tây Kỳ, cũng là để báo thù cho Thánh Mẫu!" Văn Trọng lớn tiếng nói, giơ chén rượu trong tay lên.

Cửu Vị Thiên Quân cũng lần lượt nâng chén, uống say đến tận đêm khuya mới giải tán. … Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Hạo Thiên một tay cầm cờ đen, một tay cầm cờ trắng, đang tự đánh cờ với mình, lúc thì mày nhíu chặt, lúc thì mặt mày hớn hở, thần sắc âm tình bất định, dường như bị ván cờ làm khó.

"Bệ hạ, sáu đại Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dẫn một đám đệ tử Xiển Giáo đến Tây Kỳ, xem ra Thập Tuyệt Trận nguy hiểm rồi!" Thái Bạch Kim Tinh nói, sắc mặt có chút nặng nề.

Hạo Thiên cười lạnh nói: "Xiển Giáo quả nhiên không biết xấu hổ, đánh không lại liền kéo cả đám đến.

Muốn phá Thập Tuyệt Trận, không tổn thất mấy vị Kim Tiên trong trận, sao có thể để chúng phá trận dễ dàng được!" "Truyền lệnh cho Cửu Thiên Huyền Nữ, lệnh cho nàng mang theo pháp bảo của bản đế, ngầm giúp đỡ chín vị Thiên Quân của đảo Kim Ngao.

Bản đế muốn Xiển Giáo lần này cũng phải 'thà để đạo hữu chết, chứ bần đạo không thể chết'!" Thái Bạch Kim Tinh lĩnh mệnh: "Vâng, bệ hạ!" Hạo Thiên đầu cũng không ngẩng, tay trái phải nhanh chóng hạ thêm mấy quân cờ, mỗi bước đều ẩn chứa sát cơ, sâu không lường

được.

Bước cờ này có thể đi lâu, nhưng tuyệt đối không thể trở thành một nước cờ phế, phải đánh trúng yếu hại của Nguyên Thủy Thiên Tôn. … Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã ba ngày trôi qua.

Phổ Hiền Chân Nhân và các tiên nhân Xiển Giáo đến trước Thập Tuyệt Trận, chín đại Thiên Quân của đảo Kim Ngao đã đợi sẵn ở đó.

"Các vị đạo hữu, các ngươi ở đảo Kim Ngao tu luyện không tốt sao, lại muốn trợ Trụ vi ngược, là đạo lý gì?" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lạnh lùng nói, hai đạo ánh mắt như dao găm vào người các Thiên Quân.

Tần Hoàn (người đứng đầu) cười ha hả hai tiếng: "Dưới gầm trời này, đâu chẳng phải đất vua; trên khắp cõi đất, đâu chẳng phải thần vua.

Tây Kỳ chẳng qua chỉ là một nước chư hầu của Đại Thương, nay lại phạm thượng tác loạn, lòng dạ đáng tru!

Các ngươi mới là kẻ đảo lộn trắng đen!" "Bớt nói nhảm đi, không sợ chết thì vào phá trận.

Xiển Giáo đã giết bao nhiêu đệ tử Tiệt Giáo của ta, hôm nay là lúc nợ máu phải trả bằng máu!" Phổ Hiền Chân Nhân cũng sắc mặt trầm xuống, gằn giọng nói: "Chỉ là một cái Thập Tuyệt Trận, thật sự cho rằng là trận pháp tuyệt thế hay sao, hôm nay ta sẽ phá Thiên Tuyệt Trận của ngươi!" Tuy nhiên, không đợi Phổ Hiền Chân Nhân xông vào trận, đã thấy một bóng người như tia chớp lao vào, chính là đệ tử thứ năm của Xiển Giáo, Đặng Hoa.

Người này ở Xiển Giáo nhiều năm, pháp thuật cao thâm.

Chương 254

“Con kiến hôi mà cũng dám vào phá trận, không biết sống chết!” Tần Hoàn cười lạnh, mặt đằng đằng sát khí.

Cơ Phát liếc nhìn Khương Tử Nha, rồi nói: "Thượng phụ, ký nhiên quốc sư không quản ngại ngàn dặm đến thăm ngài, hai người hãy trò chuyện đi!" Thiên Tuyệt Trận hấp thu tiên thiên linh khí, bên trong ẩn chứa huyền cơ hỗn độn.

Lá cờ đen này tên là Tam Thủ Phiên, tập hợp khí của Thiên Địa Nhân tam tài, lợi hại vô cùng.

Đặng Hoa tay cầm một thanh đạo kiếm đã tu luyện nhiều năm, vung lên, chém về phía Tam Thủ Phiên.

Tuy nhiên, người còn chưa chạm vào Tam Thủ Phiên, đã bị một đoàn hắc khí từ trong đó bao vây.

Đặng Hoa lập tức đầu váng mắt hoa, tay chân bủn rủn, ngã xuống đất.

Trong khoảnh khắc, Tam Thủ Phiên hóa thành ba thanh đoản kiếm sát khí cuồn cuộn, xuyên qua thân thể Đặng Hoa, rồi lại biến thành Tam Thủ Phiên, bay phấp phới trong gió.

Đông một tiếng!

Thi thể Đặng Hoa từ trên không rơi xuống, nát thành thịt vụn, một luồng anh hồn bay về phía Phong Thần Đài!

“Còn ai muốn vào phá trận nữa không?” Tần Hoàn cười ha hả, ánh mắt quét qua một đám tiên nhân Xiển Giáo.

Tu vi của Đặng Hoa không yếu, nhưng chỉ trong chốc lát đã bỏ mạng trong Thiên Tuyệt Trận, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tiến lên nói: "Thiên Tuyệt Trận của Tần Hoàn quả nhiên lợi hại, bần đạo sẽ đích thân đi một chuyến!" Dứt lời, liền thấy dưới chân Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn mọc ra hai đóa sen trắng long lanh, trên đỉnh đầu khánh vân tụ tập, sau lưng lại có một đóa kim liên từ từ nở rộ, uy lực vô cùng.

"Lại thêm một kẻ đến nộp mạng!

Bản Thiên Quân vô cùng hoan nghênh.

Ai cũng nói Thập Nhị Kim Tiên tu vi cao thâm, đều đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, để bản Thiên Quân thử xem sao!" Tần Hoàn vẫn vẻ mặt thản nhiên, không hề dao động.

Trong nháy mắt, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đã vào trong trận.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng sấm rền vang, tâm thần không khỏi rung động, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Sở dĩ ông vào trận này là vì cảm nhận được khí tức của đồ nhi Kim Tra.

"Kim Tra!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lớn tiếng gọi.

Trong trận sương mù dày đặc, đưa tay không thấy năm ngón.

Bất chợt, liền nghe thấy Kim Tra đáp lại: "Sư phụ, đồ nhi ở đây!" Quảng Thành Tử và nhiều đệ tử Xiển Giáo khác bị phân tán vào các trận khác nhau, Kim Tra vừa hay bị vây trong Thiên Tuyệt Trận.

Ngay sau đó, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn liền thấy một đạo nhân thân hình như gió đáp xuống trước mặt, chính là Tần Hoàn.

Chỉ thấy Tần Hoàn tay cầm Tam Thủ Phiên, khẽ lay động, mặt đầy sát khí nhìn Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Tam Thủ Phiên lay động càng lúc càng nhanh, càng lúc càng lợi

hại, từng đoàn hắc khí nối nhau rơi xuống bên cạnh ông.

"Văn Thù, hôm nay là ngày giỗ của ngươi!" Tần Hoàn gằn giọng, hai đạo ánh mắt hung ác như thú vật chiếu xuống.

Hai đóa sen trắng dưới chân Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lập tức khô héo, kim liên và khánh vân trên đỉnh đầu cũng bị từng đoàn hắc khí nhấn chìm, pháp lực giảm mạnh.

Kim quang quanh thân, toàn bộ bị hắc khí nuốt chửng.

Đoàn hắc khí khổng lồ đó tựa như một con hung thú, hung tàn vô cùng, cũng muốn ăn tươi nuốt sống Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ngồi xếp bằng tại chỗ, miệng lẩm nhẩm tụng Hoàng Đình Kinh, sóng lớn trong lòng mới từ từ lắng xuống, không đến nỗi bị hắc khí nuốt chửng.

Tiếp theo, Tam Thủ Phiên trong tay Tần Hoàn, như tia chớp lao tới, hóa thành ba thanh đoản kiếm.

Giở lại trò cũ!

Tuy nhiên, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn dù sao cũng không phải Đặng Hoa, tu vi của ông cao hơn Đặng Hoa quá nhiều.

Bất chợt, liền thấy ba chiếc vòng thép trong tay Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bay về phía trước, đáp xuống đỉnh đầu Tần Hoàn.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn né được hai thanh đoản kiếm, nhưng bị một thanh đoản kiếm xuyên qua ngực trái, tiên lực trong cơ thể lập tức tiêu tán, lùi lại hai bước.

Tuy nhiên, Độn Long Thung cũng đã trói chặt Tần Hoàn.

Trong tay Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện một thanh đạo kiếm, kiếm hạ xuống, đầu của Tần Hoàn bị chém rơi.

Thiên Tuyệt Trận bị phá.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đáp xuống đất, mặt không còn giọt máu, một thân đạo hạnh đã tan mất bảy thành, chỉ còn lại chưa đến ba thành.

"Sư huynh, không sao chứ!" Khương Tử Nha tiến lên, vẻ mặt quan tâm hỏi.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ho khan hai tiếng: "Sư đệ, ta tuy phá được Thiên Tuyệt Trận, giết được Tần Hoàn, nhưng ta cũng bị trọng thương, ở lại e rằng cũng không giúp được gì, ta về núi Côn Lôn trước đây!" Khương Tử Nha cung kính nói: "Cung tống sư huynh!" Miệng nói vậy, nhưng trong lòng ông lại vui mừng khôn xiết.

Đây cũng chính là kết cục mà tàn hồn Ma Tổ La Hầu muốn thấy.

Chương 255

Xiển Giáo và Tiệt Giáo chó cắn chó, lưỡng bại câu thương, sau này sẽ không còn ai có thể ngăn cản Ma tộc quay trở lại! … Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Một ván cờ của Hạo Thiên vẫn chưa kết thúc, cờ đen trắng trong tay thay nhau hạ xuống, trong nháy mắt bàn cờ đã chi chít quân cờ, ẩn chứa sát khí kinh thiên động địa.

"Tuyệt diệu!

Chết một Tần Hoàn, phế một Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp không bình tĩnh được nữa rồi!" Hạo Thiên cười lạnh, đây chính là kết quả mà ông ta muốn thấy, lưỡng bại câu thương. … Ngọc Hư Cung.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trọng thương trở về cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng khá kinh ngạc.

Một cái Thiên Tuyệt Trận đã gần như đánh cho Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hình thần câu diệt, sự lợi hại của các trận pháp phía sau có thể tưởng tượng được.

"Văn Thù, ngươi uống viên Cố Bản Nguyên Kim Đan này trước đi, rồi về núi chuyên tâm tu luyện!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dặn dò.

Sau đó, ánh mắt của ông ta hướng về Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Nhiên Đăng, Thập Tuyệt Trận khó đối phó hơn bản tôn tưởng tượng.

Ngươi lập tức dẫn sáu người còn lại đến Tây Kỳ, phá Thập Tuyệt Trận, tiễn chúng lên Phong Thần Bảng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Mọi người biến sắc.

Đối phó Thập Tuyệt Trận, không cần thiết phải để Thập Nhị Kim Tiên toàn bộ ra tay, còn có cả Nhiên Đăng Đạo Nhân, quả thực là giết gà dùng dao mổ trâu!

Nhiên Đăng Đạo Nhân tính tình cẩn thận, cung kính nói: "Vâng, cẩn tuân pháp chỉ của Thiên Tôn!" Trong nháy mắt, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã dẫn sáu vị Kim Tiên đi rồi.

Xem ra, đại chiến giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo thực sự sắp mở màn.

Sau Thập Tuyệt Trận, giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo không còn chút tình nghĩa nào, đấu đến chết đi sống lại! … Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Trong hư không, mọi chuyện vừa xảy ra ở Ngọc Hư Cung đều hiện rõ mồn một.

Hồng Vân Đạo Nhân lộ vẻ khinh bỉ.

"Xiển Giáo quả nhiên không biết xấu hổ, lấy nhiều hiếp ít, ngay cả Phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng ra tay, tiếp theo chắc là đến lượt Nguyên Thủy Thiên Tôn hạ tràng rồi!" Hồng Vân Đạo Nhân thẳng thắn nói.

Yêu Sư Côn Bằng vốn không ưa đệ tử Xiển Giáo, tiếp lời: "Chỉ là Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao, chết một người mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm rùm beng như vậy, thật không biết xấu hổ." Mọi người lần lượt nhìn về phía Tô Mặc, lại thấy Tô Mặc không chút biểu cảm, dường như không nghe thấy gì.

Đối với những việc làm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng hắn tuy khinh thường, nhưng cũng có mấy phần vui sướng khi người gặp họa, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tự rước lửa vào thân cho Xiển Giáo.

Phó giáo chủ Xiển Giáo suất lĩnh Thập Nhị Kim Tiên đấu pháp Thập Tuyệt Trận, tin tức này nếu truyền đến tai đệ tử Tiệt Giáo, chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn, e rằng Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể khống chế nổi.

Rõ ràng là đang ức hiếp đệ tử Tiệt Giáo.

“Các ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Xiển Giáo tự xưng là danh môn chính tông, nhưng đã làm bao nhiêu chuyện bẩn thỉu, mọi người cũng đã chứng kiến!” “Nhưng chuyện của Xiển Giáo và Tiệt Giáo, không liên quan đến Thái Huyền Sơn của chúng ta, chúng ta không cần can thiệp, cứ xem náo nhiệt là được rồi!” Tô Mặc thần sắc lạnh lùng nói.

Thân Công Báo đảo mắt mấy vòng, rồi cười nói: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ký nhiên sư huynh đã quyết, sư đệ cũng không ép buộc nữa, ta e rằng người của Tây Kỳ sẽ bất lợi cho ta, xin sư huynh tiễn ta rời đi." “Yêu Sư, ngươi đến Oa Hoàng Cung một chuyến, thay ta mời Nữ Oa đến Thái Huyền Sơn, bản tôn có việc quan trọng cần thương nghị!” Tô Mặc nói.

Yêu Sư Côn Bằng và Nữ Oa là người quen cũ, từng cùng làm việc ở Yêu Tộc Thiên Đình.

“Vâng, Thái Huyền Thánh Nhân!” Cuộc tranh đấu giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo chỉ là một phần của Phong Thần kiếp, cũng không phải là nhân tố quyết định kết quả của Phong Thần kiếp.

Ván cờ tuy diễn ra trên bàn cờ, nhưng thắng bại lại nằm ngoài bàn cờ. … Tây Kỳ.

Thiên Tuyệt Trận bị phá, Tần Hoàn bị giết, đạo hạnh của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bị hủy đi quá nửa, hai bên lại rơi vào thế giằng co.

Ngay cả Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng suýt bỏ mạng trong Thập Tuyệt Trận, các tiên nhân Xiển Giáo còn lại cũng không thể không cẩn thận cân nhắc lợi hại trong đó, vì vậy không ai tiếp tục xông trận.

"Lũ chuột nhắt gan bé, phá được Thiên Tuyệt Trận thì đã sao, còn có Địa Liệt Trận của ta đây, kẻ nào dám xông vào?" Một đạo nhân hung thần ác sát đứng trước trận, mặt đằng đằng sát khí, nhìn về phía các tiên nhân Xiển Giáo.

Chính là Nhị Thiên Quân Triệu Giang.

Các tiên nhân Xiển Giáo nhìn nhau, không một ai dám tiến lên.

Chuyện liên quan đến tính mạng, không phải lúc để làm anh hùng, ra vẻ.

Triệu Thiên Quân cười lạnh hai tiếng: "Xiển Giáo quả nhiên toàn một lũ rắn chuột không gan, nếu không có ai dám xông trận, thì cút về núi Côn Lôn đi!" Lời vừa dứt, liền thấy một người râu quai nón đáp xuống đất, thân mặc đạo bào rách nát, tay cầm một cây phất trần màu xám, thần sắc trang trọng.

"Ta là Hàn Độc Long của Xiển Giáo, hôm nay sẽ xông vào Địa Liệt Trận của ngươi, xem ngươi có bản lĩnh gì!" Hàn Độc Long giận dữ nói, rồi lao vào trong trận.

Ánh mắt các tiên nhân Xiển Giáo đều đổ dồn về phía Địa Liệt Trận, một luồng khí nóng như lửa đốt ập vào mặt.

Chương 256

Trong Địa Liệt Trận, sương mù dày đặc, đưa tay không thấy năm ngón, nhiệt độ cực cao, tựa như đang ở trong một lò lửa.

Ầm ầm một tiếng!

Hai con lôi long từ trên đỉnh đầu Hàn Độc Long bay ra, tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc.

Cây phất trần trong tay cũng hóa thành hai con cự long hắc khí đằng đằng, bay lên không trung.

Bốn con rồng trên không trung quấn lấy nhau, qua lại, cắn xé lẫn nhau, khó phân thắng bại.

Lúc này, từ dưới đất đột nhiên vọt lên hai con hỏa long, toàn thân lửa cháy đằng đằng, như tia chớp lao về phía Hàn Độc Long.

Hàn Độc Long giơ tay, hai đạo kim quang trong lòng bàn tay như mũi tên sắc bén lao tới, bắn xuyên qua hai con hỏa long.

Bất chợt, hai con hỏa long hóa thành mưa lửa ngập trời, từ trên không rơi xuống, lửa sáng rực trời.

Hàn Độc Long không nơi nào để trốn, trong nháy mắt biến thành một người lửa, thậm chí còn chưa kịp hét lên một tiếng thảm thiết đã hóa thành tro bụi.

“Bản lĩnh như vậy mà cũng dám xông vào Địa Liệt Trận của ta, quả thực không biết tự lượng sức mình!

Còn ai muốn xông trận nữa không?” Triệu Thiên Quân lạnh lùng nói, vẻ mặt khinh thường nhìn các tiên nhân Xiển Giáo.

Chỉ trong chốc lát, Hàn Độc Long đã bỏ mạng trong Địa Liệt Trận,

mọi người càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Lũ tham sống sợ chết!" Triệu Thiên Quân gằn giọng, thần sắc càng thêm khinh miệt.

Ngay sau đó, liền thấy trên không trung khánh vân dày đặc, kim liên nở rộ, vô số anh lạc rủ xuống, mấy chục con tiên hạc bay trước mở đường, vạn đạo kim quang chiếu rọi trời đất.

Chính là Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn theo mấy vị Kim Tiên giá lâm Tây Kỳ, mới có khí thế như vậy.

"Lão sư!" Khoảnh khắc Nhiên Đăng Đạo Nhân xuất hiện, mấy vị Kim Tiên đều gọi bằng lão sư, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Khương Tử Nha và Tây Bá Hầu Cơ Phát cũng lộ vẻ mặt tươi cười, nhìn về phía bên này.

Nhiên Đăng Đạo Nhân giá lâm, lại có mười vị Kim Tiên có mặt, Thập Tuyệt Trận dù thế nào cũng sẽ bị phá.

"Ta cứ tưởng là mèo hoang chó dại nào, thì ra là Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Dẫn theo nhiều người như vậy, là muốn lấy nhiều hiếp ít, phá Thập Tuyệt Trận của ta sao?" Triệu Thiên Quân thần sắc âm lãnh nói.

Bây giờ Đại Thiên Quân Tần Hoàn đã chết, các Thiên Quân đều lấy Nhị Thiên Quân Triệu Giang làm đầu.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không giận mà cười, nói: "Hồng liên, bạch ngẫu, thanh hà hoa, Tam Thanh vốn là một nhà!

Cớ sao lại trợ Trụ vi ngược?

Thiên mệnh đã định Đại Thương sẽ vong, không ai có thể thay đổi.

Mấy vị sao lại không biết điều như vậy, không bằng sớm rút lui thì hơn!" "Bớt nói nhảm đi, có bản lĩnh thì xông trận, không có gan thì

cút về núi Côn Lôn, đừng ở đây giả nhân giả nghĩa, Tam Thanh vốn là một nhà cái gì!" Triệu Thiên Quân vẻ mặt không kiên nhẫn nói, nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Đệ tử Tiệt Giáo xưa nay tính tình thẳng thắn, có gì nói nấy, không có nhiều mánh khóe như đệ tử Xiển Giáo, cũng không thèm chơi trò âm mưu quỷ kế.

Trong nháy mắt, trời đất một mảnh sát khí, đại chiến sắp nổ ra! … "Cụ Lưu Tôn!

Vào trận!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lớn tiếng nói, như sấm sét giữa trời quang, vang vọng không gian, mọi người nghe rõ mồn một.

Cụ Lưu Tôn trong lòng tuy không muốn, nhưng thân là một trong Thập Nhị Kim Tiên, cũng không thể toàn thân rút lui.

"Đệ tử lĩnh mệnh!" Cụ Lưu Tôn đáp, rồi đi về phía Địa Liệt Trận.

Các tiên nhân Xiển Giáo nắm chặt quyền, âm thầm đổ mồ hôi hột, không ai biết Cụ Lưu Tôn lần này đi sống chết ra sao.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đỉnh đầu khánh vân bao quanh, toàn thân kim quang phổ độ, thần sắc thản nhiên nhìn vào trong trận.

Tu vi của ông ta là người lợi hại nhất trong số những người có mặt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phái ông ta đến là để yểm trợ cho người phá trận, khi gặp nguy hiểm sẽ lập tức ra tay tương trợ.

Cảnh tượng trong trận, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng thu hết vào mắt.

Ông ta ngồi vững trên đài sen, chờ Cụ Lưu Tôn phá trận.

Ngay sau đó, Cụ Lưu Tôn đã vào trong trận, đỉnh đầu sấm sét rền vang, dưới chân lửa cháy đằng đằng, dường như trong nháy mắt sẽ bị

luyện hóa.

“Cụ Lưu Tôn, hôm nay là ngày giỗ của ngươi!” Một giọng nói vô cùng hung ác, phá không mà đến.

Tiếp theo, liền thấy đỉnh đầu hai con lôi long, dưới chân hai con hỏa long, như tia chớp lao về phía Cụ Lưu Tôn.

Tiếng rồng gầm, truyền khắp không trung!

Chương 257

Sắc mặt Cụ Lưu Tôn đột biến, Khổn Tiên Thằng trong tay như du long lao về phía trước, trói lấy lôi long và hỏa long, bốn con cự long trong nháy mắt bị đánh tan.

"Triệu Giang, có bản lĩnh gì, cứ thi triển hết ra đi!" Cụ Lưu Tôn gằn giọng, sát khí quanh thân cũng ngút trời.

Sự đã đến nước này, không ngươi chết thì ta sống, cũng không cần nói nhiều lời vô ích, ra tay phân cao thấp.

Ngay sau đó, liền thấy sau lớp sương mù dày đặc, một thanh lôi kiếm lấp lánh điện quang, nhanh như gió cuốn, trong nháy mắt đã đến trước mặt Cụ Lưu Tôn.

Khổn Tiên Thằng khẽ vung về phía trước, liền trói chặt lôi kiếm.

Nhưng lôi kiếm trong nháy mắt hóa thành một tia sét, biến mất không thấy.

Vù vù vù!

Tiếp theo, liền thấy vô số lôi kiếm như mưa rào trút xuống, vạn kiếm xuyên tâm.

Cụ Lưu Tôn cũng không chút do dự, Khổn Tiên Thằng trong tay như roi mềm, nhanh như gió vung về phía trước, lợi hại vô cùng.

Binh binh binh!

Vô số lôi kiếm liền bị Khổn Tiên Thằng đánh tan, hóa thành hư vô!

Bất chợt, dưới đất xuất hiện hai con hỏa xà, nhanh như chớp quấn lấy chân Cụ Lưu Tôn.

Lửa nhanh chóng lan lên, Cụ Lưu Tôn trong nháy mắt biến thành một người lửa.

"Muốn phá Địa Liệt Trận à, để kiếp sau đi!" Triệu Thiên Quân lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn Cụ Lưu Tôn.

Cụ Lưu Tôn muốn thoát khỏi hai con hỏa xà, nhưng chúng lại càng quấn càng chặt, không nhúc nhích.

Thấy rằng ông ta cũng sắp bỏ mạng trong biển lửa ngập trời.

Lúc này Địa Liệt Trận, tựa như một lò lửa nóng bỏng vô cùng, mọi vật trong đó đều sẽ hóa thành tro bụi.

Ngoài trận, Nhiên Đăng Đạo Nhân muốn ra tay cứu giúp, nhưng bị biển lửa ngập trời trong trận che khuất tầm mắt, cũng không nhìn thấy gì.

Đây mới là chỗ lợi hại nhất của Địa Liệt Trận, nếu Địa Liệt Trận hoàn toàn khởi động, dù là tu vi Chuẩn Thánh cũng sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Vì vậy, ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn, bất lực.

Ngay lúc Cụ Lưu Tôn tuyệt vọng, một bóng người nhẹ như kinh hồng xuất hiện trong trận.

Chỉ trong nháy mắt, lửa cháy trong Địa Liệt Trận liền tắt ngấm, sương mù tan ra, mọi thứ đều nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy cách đó không xa, Triệu Thiên Quân đứng trên hai con hỏa long, đỉnh đầu hai con lôi long lượn vòng, khí thế ngút trời.

Tuy nhiên, trong nháy mắt, một chiếc lá sen rơi xuống đỉnh đầu Triệu Thiên Quân.

Lá sen phát ra ánh sáng thông thiên triệt địa, nhấn chìm Triệu Thiên Quân trong đó.

Ngay sau đó, hai con lôi long trên đỉnh đầu Triệu Thiên Quân biến mất, hỏa long dưới chân cũng vô ảnh vô tung.

Khổn Tiên Thằng trong tay Cụ Lưu Tôn nhân cơ hội lao tới, nhanh chóng trói chặt Triệu Thiên Quân.

Đạo kiếm trong tay bay về phía trước, một luồng máu tươi phun ra, Triệu Thiên Quân đầu lìa khỏi cổ.

Trên chiếc lá sen, có một người đang ngồi, chính là Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Vì để lôi kéo Cụ Lưu Tôn, ông ta cũng không ngại mất thân phận, đích thân hạ tràng giúp phá Địa Liệt Trận.

Cái gọi là thể diện, Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn rất thoáng.

Ông ta cũng hiểu, chỉ có trở nên đủ mạnh, mới có thể diện để nói, nếu không, đều là vô nghĩa.

Sau này nếu Tây Phương Giáo quật khởi ở Hồng Hoang, chuyện hôm nay e rằng cũng không ai dám nói nhiều.

Quy củ đều do kẻ chiến thắng đặt ra.

"Đa tạ Tiếp Dẫn Thánh nhân cứu mạng!" Cụ Lưu Tôn cung kính nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói: "Cụ Lưu Tôn, ngươi và Tây Phương Giáo ta có duyên.

Bản tôn tính ra ngươi mệnh có kiếp này, nên đến cứu ngươi một mạng.

Sau này nếu Xiển Giáo suy tàn, Tây Phương Giáo chính là nơi dung thân của ngươi." Cụ Lưu Tôn sững sờ, lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân rõ ràng là muốn lôi kéo ông ta.

Thân là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, tự nhiên

không thể làm chuyện phản giáo.

Nhưng trong lòng ông ta cũng có tính toán.

Bây giờ Hồng Hoang là thiên hạ của Thái Huyền Sơn, Xiển Giáo và Tiệt Giáo lại đang đấu đến không thể hòa giải, hai giáo thất bại chỉ là vấn đề thời gian, chuẩn bị cho mình một con đường lui cũng không tồi.

Chương 258

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân tâm cơ cực sâu, mưu đồ rất lớn, chắc chắn có thể nhân cơ hội này để Tây Phương Giáo quật khởi.

"Cẩn tuân lời dạy của Tiếp Dẫn Thánh nhân!" Cụ Lưu Tôn nói.

Trong khoảnh khắc, khói tan mây tạnh, Cụ Lưu Tôn đáp xuống đất, tay xách đầu lâu của Triệu Thiên Quân.

"Hú vía một phen!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thầm nghĩ.

Nếu Cụ Lưu Tôn bỏ mạng trong Địa Liệt Trận, ông ta cũng không biết ăn nói thế nào với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cảnh Tiếp Dẫn Đạo Nhân ra tay trong trận vừa rồi, không ai ở ngoài trận nhìn thấy. … Văn Thái Sư thấy Cụ Lưu Tôn đáp xuống đất, liền biết Địa Liệt Trận của Triệu Thiên Quân cũng đã bị phá, không khỏi tức giận, định cưỡi Mặc Kỳ Lân, tay cầm Thư Hùng Song Tiên xông lên giết!

"Văn Thái sư, đã là đấu pháp, tử thương khó tránh, hà tất phải nổi giận như vậy?" Nhiên Đăng Đạo Nhân mỉm cười.

Bây giờ ông ta đã nắm chắc phần thắng, trên mặt lộ ra nụ cười của kẻ chiến thắng.

Văn Thái Sư giận dữ mắng: "Xiển Giáo vô sỉ, biết rõ Tây Bá Hầu phạm thượng tác loạn, lại còn giúp phản tặc chống lại Đại Thương, lại còn giết đệ tử Tiệt Giáo của ta, là đạo lý gì?

Hôm nay nếu không cho ta một câu trả lời công bằng, các ngươi đừng mong có đi không có về." Vừa nói, Văn Thái Sư vừa ném Thư Hùng Song Tiên trong tay lên không trung.

Liền nghe thấy một tiếng rồng gầm, Thư Hùng Song Tiên hóa thành hai con hắc long, bay lượn trên trời, lao về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ cười, ngũ thải khánh vân trên đỉnh đầu hóa thành một con kim long, cũng lao về phía trước.

Lập tức, trên không trung mây đen dày đặc, kim quang lóe lên, thần long giao đấu, một mảnh trời đất tối sầm.

Hai con hắc long nhanh chóng cắn về phía kim long, vô số khí tức đen như mực, tựa như từng đám mây đen rơi xuống kim long, bầu trời một mảnh tối đen.

Bất chợt, trong đám mây đen một đạo kim quang lóe lên, bầu trời khổng lồ dường như bị xé ra một vết rách.

Tiếng rồng gầm lại vang lên, nhưng lại mang theo một vẻ bi thương.

Kim long đại triển thần uy, trong nháy mắt đã đánh hai con hắc long rơi xuống đất, lại biến thành hai cây roi sắt đen sì.

"Văn Thái sư, ngài mời Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao bày ra Thập Tuyệt Trận, hôm nay ta lấy việc phá trận làm trọng.

Nếu Thái sư muốn đấu pháp với bần đạo, đợi sau khi Thập Tuyệt Trận bị phá, ta sẽ đấu pháp với ngài, cũng không muộn," Nhiên Đăng Đạo Nhân cười nói.

Bây giờ ông ta không có tâm tình, cũng không có thời gian lãng phí ở đây.

Văn Thái Sư cũng biết đạo hạnh của mình, Thập Nhị Kim Tiên ông ta còn đánh không lại, huống chi là Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Vừa rồi thấy Thập Tuyệt Trận đã bị phá ba trận, tức giận công tâm, mới hành động lỗ mãng như vậy.

Bây giờ đã bình tĩnh lại, liền lùi về phía sau.

“Lão sư, vừa rồi sao không nhân cơ hội giết Văn Thái Sư, như vậy chẳng phải bớt được phiền phức sao!” Phổ Hiền Chân Nhân khẽ nói.

Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, ai nấy đều là lão âm bức, tâm ngoan thủ lạt.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nói: “Văn Thái Sư không đáng chết ở đây, sau này tự nhiên sẽ có nơi chôn thân!” Phó giáo chủ Xiển Giáo đường đường, nếu giết Văn Thái Sư, truyền ra ngoài chẳng phải sẽ biến thành trò cười sao.

Vì thanh danh, ông ta cũng sẽ không động thủ giết Văn Thái Sư. "Thượng phụ, Thân Công Báo tự cho là thông minh, dĩ vi như vậy là có thể ly gián chúng ta, quả thực là si tâm vọng tưởng!" “Bớt nói nhảm đi, cùng nhau lên phá trận!

Một người một người phá trận, không biết dây dưa đến khi nào.

Để huynh đệ chúng ta một lần giải quyết hết các ngươi, cũng tiện đường đến Ngọc Hư Cung, diệt Nguyên Thủy Thiên Tôn!” Một đạo nhân mặt như trăng lạnh, mày rậm mắt to nhìn các tiên nhân Xiển Giáo, chính là Vương Biến trong Thập Thiên Quân.

“Nói khoác không biết ngượng, chỉ bằng các ngươi cũng đòi xông vào Ngọc Hư Cung, si tâm vọng tưởng!” Phổ Hiền Chân Nhân lạnh lùng nói, mặt đầy sát khí nhìn Vương Biến.

Lập tức, hai bên gươm súng sẵn sàng, một trận ác chiến nữa sắp nổ ra.

“Nếu đã như vậy, hôm nay liền một lần phá hết Thập Tuyệt Trận, từ nay về sau trên Hồng Hoang, không còn Thập Thiên Quân của đảo

Kim Ngao!" Sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân trầm xuống, trong mắt cũng lộ ra một tia sát khí lạnh lẽo.

Chẳng mấy chốc, tứ chi bách hài đã có một cảm giác sảng khoái không tả xiết!

"Phá trận!" Nhiên Đăng Đạo Nhân ra lệnh một tiếng, liền thấy bóng dáng các tiên nhân Xiển Giáo như gió, nối nhau lao vào Thập Tuyệt Trận.

Trong nháy mắt, trời đất biến sắc, phong vân cuồn cuộn, tựa như tận thế giáng lâm. … Huyết Hải, A Tu La Cung.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên mặt dày vô sỉ, xem ra Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao chắc chắn sẽ bỏ mạng ở đây rồi!" Minh Hà Lão Tổ chắp tay sau lưng đứng, mặt đầy vẻ khinh bỉ.

Trong Diệt Thế Hắc Liên, truyền ra một giọng nói: "Minh Hà, Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao tuy chắc chắn sẽ chết, nhưng cũng có thể khiến Thập Nhị Kim Tiên bị tổn thất nặng nề, thực lực Xiển Giáo đại tổn, thuận tiện bán một cái nhân tình cho Thông Thiên Giáo Chủ." Minh Hà Lão Tổ vừa nghe liền hiểu ý của Ma Tổ La Hầu, vội vàng nói: "Ma Tổ nói rất đúng, thuộc hạ lập tức đến Tây Kỳ, ngầm giúp đỡ Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao." "Ở đó có hai lão cáo già, nhớ kỹ không được xung đột chính diện với chúng, đánh lén thành công là tốt nhất, nếu thất thủ, liền lập tức quay về Huyết Hải," tàn hồn Ma Tổ La Hầu lạnh lùng nói.

Minh Hà Lão Tổ biết tàn hồn Ma Tổ La Hầu sẽ không chuyện bé xé ra to.

Chương 259

Có hai lão cáo già ở đó, chắc chắn là những nhân vật lớn vô cùng lợi hại.

Trong trời đất, cảnh giới Thánh nhân, có thể đi không dấu vết, ẩn giấu hành tung.

Ngay sau đó, Minh Hà Lão Tổ hóa thành một đạo hắc phong, hướng về Tây Kỳ. … Thiên Đình, Linh Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên vỗ tay khen hay: "Tuyệt diệu, tuyệt diệu!

A Tu La Giáo cũng ra tay rồi, quả thực là một vở kịch hay, càng lúc càng đặc sắc!" Hạo Thiên ngàn vạn lần không ngờ, A Tu La Giáo sẽ ra tay, cũng là một niềm vui bất ngờ.

Một Xiển Giáo và một Tiệt Giáo đã đủ náo nhiệt, Thiên Đình ngầm ra tay, cục diện trở nên phức tạp.

Bây giờ A Tu La Giáo lại nhúng một chân vào, cục diện lại biến đổi khác đi.

Hành động này của A Tu La Giáo rõ ràng là muốn bán nhân tình cho Thông Thiên Giáo Chủ, xem ra Minh Hà Lão Tổ và Tiệt Giáo đã liên minh.

Trong nháy mắt, những võ sĩ áo giáp đen đến bắt Võ Thành Vương quần long vô thủ, loạn thành một đoàn.

Ngay sau đó, Hạo Thiên đưa mắt nhìn về phía Tây Kỳ, trên mặt lộ ra một nụ cười sâu không lường được.

Tại Tây Kỳ, trong Thập Tuyệt Trận.

Phổ Hiền Chân Nhân dẫn theo hai đệ tử Xiển Giáo xông vào Hàn

Băng Trận.

Vừa vào trận, y liền thấy một ngọn núi băng cao chừng ngàn trượng, sừng sững ở trung tâm như một khối hàn ngọc.

Một luồng khí lạnh thấu xương, có thể đóng băng cả trời đất ập tới, khiến người ta run lên bần bật.

Dù Phổ Hiền Chân Nhân tu vi cao thâm, cũng cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Bất chợt, một cơn gió lạnh thổi thẳng vào mặt, cái lạnh thấm vào tận xương tủy.

Trong chốc lát, hai đệ tử Xiển Giáo bên cạnh Phổ Hiền Chân Nhân đã bị đông cứng thành hai pho tượng băng.

"Rắc!" một tiếng!

Ngay sau đó, hai pho tượng băng tức thì vỡ vụn thành vô số mảnh băng.

Một luồng khí chí âm chí hàn bao bọc quanh thân Phổ Hiền Chân Nhân, nhưng y chỉ cầm đôi Ngô Câu song kiếm trong tay, vung vẩy vài đường có vẻ tùy ý trên không trung.

Nghe mấy tiếng "rắc rắc", vô số mảnh băng nhỏ như hoa tuyết rơi lả tả.

Phổ Hiền Chân Nhân tiếp tục đi về phía trước.

Bỗng nhiên, dưới chân y mọc lên vô số mũi gai băng sắc bén như dao.

Những mũi gai băng đó không ngừng lớn lên, ngày càng sắc nhọn, dường như muốn đâm xuyên qua Phổ Hiền Chân Nhân, vô cùng nguy hiểm.

Sắc mặt Phổ Hiền Chân Nhân vẫn như cũ, đôi Ngô Câu song kiếm

trong tay vung ngang một đường.

Một vệt sáng vàng từ mũi kiếm lao về phía trước, chỉ trong nháy mắt, những mũi gai băng kia đã vỡ tan tành thành bột mịn.

"Chỉ có chút bản lĩnh thế này mà cũng dám ám toán bản tọa, chẳng phải là chuyện cười hay sao?" Phổ Hiền Chân Nhân cười lạnh, tiếp tục tiến bước.

Dưới chân y mọc ra ba đóa sen vàng, ánh sáng tức thì chiếu rọi khắp nơi, tựa như phủ lên một lớp phấn vàng nhàn nhạt.

Lời còn chưa dứt, trên không trung, một thanh băng kiếm mang theo hàn khí bức người lao tới nhanh như chớp.

Phổ Hiền Chân Nhân không chút do dự vung Ngô Câu song kiếm chém xuống, trên mặt lộ ra một luồng sát khí lạnh như băng.

Sau mấy tiếng "phanh phanh phanh", băng kiếm bị chém thành từng mảnh vụn rơi xuống đất.

Thế nhưng, những mảnh vụn đó lại lập tức ngưng tụ thành từng thanh băng kiếm tỏa ra hàn quang bức người.

Vạn ngàn thanh băng kiếm đồng loạt chĩa về phía Phổ Hiền Chân Nhân, muốn vạn kiếm xuyên tâm.

Phổ Hiền Chân Nhân cười lạnh một tiếng, hai đóa sen vàng dưới chân bay lên không, tựa như hai con kim ô lơ lửng giữa trời.

Vạn ngàn thanh băng kiếm tức thì hóa thành một trận mưa rào, nhẹ nhàng rơi xuống.

"Ta xem ngươi có thể trốn đi đâu!

Chết đi cho ta!" Sắc mặt Phổ Hiền Chân Nhân trở nên hung dữ, Ngô Câu song kiếm chém thẳng về phía ngọn núi băng cao chót vót trước mắt, nhanh như tia chớp.

Trong khoảnh khắc, giữa ngọn núi băng nứt ra một khe hở, rồi lập tức tách làm đôi, biến mất trước mắt.

Bên ngoài trận, trán của trận chủ Hàn Băng Trận là Viên Giác nứt ra một đường, một vệt máu nhanh chóng chảy xuống, cơ thể bị chẻ làm hai nửa.

Cứ như vậy, Hàn Băng Trận đã bị phá.

Chương 260

Khương Tử Nha thấy Viên Giác toi mạng, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cuối cùng cũng trừ được một mối họa trong lòng.

Đúng lúc này, Khương Tử Nha bỗng cảm thấy đầu đau như búa bổ, như muốn nổ tung, rồi ngã lăn ra đất.

Ánh mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức hướng về Khương Tử Nha, rồi nói: "Hai người các ngươi, mau đưa Khương Tử Nha đến Ngọc Hư Cung, phải nhanh lên, không được chậm trễ chút nào." Hai đệ tử Xiển Giáo nhanh như chớp đã đến bên cạnh Khương Tử Nha, khiêng y lên, cưỡi mây đạp gió bay về phía Ngọc Hư Cung.

Trong Lạc Hồn Trận, Xích Tinh Tử tay cầm Âm Dương Kính, dẫn theo bốn đệ tử Xiển Giáo từng bước tiến lên, cẩn thận đi về phía trước.

Nhưng trong trận, sương mù dày đặc, đưa tay ra không thấy được năm ngón.

Xích Tinh Tử lạnh lùng nói: "Mọi người cẩn thận, Lạc Hồn Trận này có điều quỷ dị!" Vừa dứt lời, sương mù dày đặc bỗng nhiên tan ra, chỉ thấy một trận hình nhân bằng cỏ trải dài vô tận.

Mỗi hình nhân đều được làm vô cùng sống động, trông như người thật.

Xích Tinh Tử khẽ phất tay, hai đệ tử Xiển Giáo dưới trướng xông lên, cầm đạo kiếm chém vào hình nhân.

Chỉ nghe một tiếng "keng", như thể chém vào sắt đá, phát ra tiếng vang cực lớn, chấn động đến mức ù tai.

"Ong ong ong!" Điều khiến người ta khó chịu nhất chính là những

tiếng ong ong, như một loại ma chú, khiến mấy đệ tử Xiển Giáo phải ôm đầu la hét thảm thiết, đầu như muốn nứt ra.

Thậm chí có hai đệ tử còn lao đầu vào hình nhân, tức thì biến mất không dấu vết, như thể bị ăn mất.

Đến lúc này, họ mới biết sự lợi hại thật sự của Lạc Hồn Trận.

Tu vi của Xích Tinh Tử không yếu, y dùng Âm Dương Kính trong tay chiếu vào các hình nhân.

Tức thì, hai luồng kim quang sắc bén như tên bắn lao về phía chúng, nhanh vô cùng.

"Ầm!" một tiếng!

Vô số hình nhân nổ tung trong nháy mắt, hóa thành tro bụi.

Xích Tinh Tử nhìn thấy một hình nhân trước mắt rõ ràng khác biệt với những hình nhân khác.

Hình nhân này trông có vài phần quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó.

"Khương Tử Nha!" Xích Tinh Tử kinh ngạc hô lên, lập tức bước tới.

Hình nhân này chính là thứ mà Diêu Tân dùng để nhiếp hồn phách của Khương Tử Nha.

Vừa rồi Khương Tử Nha ở ngoài trận cảm thấy đầu đau như búa bổ, ngất xỉu trên mặt đất, chính là vì Diêu Tân đã phát động Lạc Hồn chi thuật.

"Vô sỉ!" Xích Tinh Tử quát lạnh một tiếng, Âm Dương Kính trong tay chiếu thẳng vào hình nhân.

"Bốp" một tiếng, hình nhân cũng tức thì vỡ tan thành từng mảnh, ngã xuống đất.

Trên tầng mây, hai đệ tử Xiển Giáo đang khiêng Khương Tử Nha đến Ngọc Hư Cung thì bỗng bị một người chặn đường.

Người đó mặt đằng đằng sát khí nhìn về phía Khương Tử Nha.

"Để Khương Tử Nha lại, ta tha cho các ngươi không chết!" Người đó nghiêm giọng nói, phất trần trong tay đặt ngang ngực, trông như thể sắp ra tay bất cứ lúc nào.

Một trong hai đệ tử Xiển Giáo lạnh lùng nói: "Thân Công Báo, đồ phản bội vô sỉ, lại dám chống lại Xiển Giáo ta, hôm nay ta sẽ thay Thiên Tôn thanh lý môn hộ!" Dứt lời, đệ tử Xiển Giáo đó xông về phía Thân Công Báo.

Đạo kiếm trong tay còn chưa chém xuống, y đã cảm thấy sau gáy mình lành lạnh, đầu liền lăn lông lốc xuống đất, bị một con báo đen ngậm lấy, há to miệng nuốt chửng trong nháy mắt.

Thân Công Báo cười lạnh: "Còn không mau cút!" Đệ tử Xiển Giáo còn lại biết mình không phải đối thủ, liền vội vã bay về phía Ngọc Hư Cung. … Ngọc Hư Cung.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi, lạnh lùng nói: "Thân Công Báo to gan, dám ám hại Khương Tử Nha, đúng là tự không lượng sức!" Nói đoạn, ngài vung tay trái xuống.

Một luồng kim quang nhanh như gió giật sét đánh hạ xuống, tức thì xuất hiện trước mặt Khương Tử Nha, hình thành một kết giới vô hình.

"Khương Tử Nha, hôm nay là ngày chết của ngươi.

Lạc Hồn Trận không lấy được mạng của ngươi, thì hôm nay ta sẽ kết liễu ngươi!" Thân Công Báo cười lạnh.

Thực ra Khương Tử Nha căn bản không trúng chiêu của Diêu Tân.

Một cái Lạc Hồn Trận nho nhỏ, đối phó với hạng Thập Nhị Kim Tiên thì còn tàm tạm, chứ muốn mưu hại tàn hồn của Ma Tổ La Hầu thì quả là si tâm vọng tưởng.

Dù Nguyên Thủy Thiên Tôn có tự mình ra tay, thắng bại cũng chưa chắc đã rõ, dù sao đây cũng là nhân vật từng phân cao thấp với Đạo Tổ Hồng Quân.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không ra tay trước, Khương Tử Nha cũng đã định tự mình ra tay rồi.

"Bốp!" một tiếng!

Ngay khoảnh khắc phất trần của Thân Công Báo hạ xuống, cả người hắn liền bay ra ngoài như một hòn đá, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, văng khắp không trung.

"…Hay cho một Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại vì một Khương Tử Nha mà phá vỡ quy tắc Thánh nhân không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang." Thân Công Báo sắc mặt trắng bệch nói, lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Chương 261

Khương Tử Nha thầm nghĩ: "Xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề nghi ngờ thân phận của ta.

Trụ Vương truyền lệnh cho tổng binh Du Hồn Quan và Giai Mộng Quan, dọc đường thiết lập chốt chặn, vụ tất phải bắt sống Hoàng Phi Hổ trở về.

Đợi khi tàn hồn của ta tụ đủ, cũng là ngày Tam Giáo diệt vong." Nghĩ đến một Nguyên Thủy Thiên Tôn bị mình đùa bỡn trong lòng bàn tay như một tên ngốc, Khương Tử Nha không khỏi nở nụ cười đắc ý.

Thân Công Báo sắc mặt âm lãnh nhìn Khương Tử Nha, nhưng chỉ có thể bất lực rời đi.

Khương Tử Nha tựa như một đóa mây vàng, bay về phía Ngọc Hư Cung. … Trên Cửu Tiêu Vân Đoan.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt lạnh lùng, càng lúc càng ngưng trọng.

"Sư huynh, A Tu La Giáo cũng đã ra tay, chúng ta có cứu không?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân do dự một lúc, rồi nói: "Nếu Minh Hà Lão Tổ đã tự mình ra tay, cứ để lão và mấy vị Kim Tiên của Xiển Giáo phân cao thấp đi.

Chúng ta chỉ cần bảo đảm những người có duyên với Tây Phương Giáo của ta là được, còn lại sống chết ra sao, liên quan gì đến ta?" Họ từ thế giới Tây Phương xa xôi vạn dặm đến đây, cũng không muốn thân phận bị bại lộ.

Ở một phía khác, Minh Hà Lão Tổ thấy thương vong của Thập

Thiên Quân quá thảm trọng, liền không do dự ra tay.

Trong sát na, một vũng máu khổng lồ bay lên không trung, rơi vào trong Thập Tuyệt Trận.

Tức thì, bên trong Thập Tuyệt Trận, biển máu cuồn cuộn, sôi trào, uy lực tăng lên gấp bội so với trước.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, tức giận nói: "Hay cho một Minh Hà Lão Tổ, dám lén lút ra tay, làm hại đệ tử Xiển Giáo của ta.

Món nợ này, Xiển Giáo ta sớm muộn gì cũng sẽ tính sổ rõ ràng!" Y cũng không chịu yếu thế, Lưu Ly Đăng trong tay bay lên không, tỏa ra vạn trượng ánh sáng, chiếu xuống Thập Tuyệt Trận.

Biển máu ngập trời trong trận tức thì lặng yên trở lại.

Minh Hà Lão Tổ thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân ra tay, liền lập tức ra tay lần nữa, vô cùng hung hãn.

Trong nháy mắt, một thanh huyết đao đằng đằng sát khí chém xuống từ trên không, mấy chục đệ tử Xiển Giáo trong trận liền bị chém thành thịt nát, hóa thành một phần của biển máu.

Các vị Kim Tiên trong trận cũng bị huyết ô trong biển máu dính vào người, pháp lực giảm mạnh, tình cảnh vô cùng gian nan.

Nếu không phải Nhiên Đăng Đạo Nhân ra tay kịp thời, rất có thể họ đã bỏ mạng trong biển máu.

Thập Tuyệt Trận bây giờ không còn đáng sợ, nhưng biển máu ngập trời kia lại khiến người ta kinh hãi, sau lưng lạnh toát.

Ngay sau đó, từ trong biển máu, một huyết thi cao trăm trượng đứng dậy, hai bàn tay máu khổng lồ vỗ xuống, lại đập nát thêm mấy đệ tử Xiển Giáo thành một đống thịt bầy nhầy, bị biển máu nuốt chửng.

“Sư huynh, Nhiên Đăng Đạo Nhân không phải là đối thủ của Minh Hà Lão Tổ.

Tu vi của lão yêu quái đó không kém chúng ta là bao.

Nếu không ra tay nữa, e rằng Nhiên Đăng Đạo Nhân sẽ bại trận, các Kim Tiên của Xiển Giáo trong Thập Tuyệt Trận cũng khó mà sống sót!” Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Minh Hà Lão Tổ tu luyện nguyên thần trong Diệt Thế Hắc Liên, vì vậy tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh, chỉ còn cách chứng đạo thành Thánh một bước.

Nếu thời cơ chín muồi, lão sẽ một bước thành Thánh.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân biết lời của Chuẩn Đề Đạo Nhân không phải là nói quá, liền quyết định mạo hiểm ra tay.

Dù sao Nhiên Đăng Đạo Nhân và mấy vị Kim Tiên trong trận đều là trụ cột mà Tây Phương Giáo đã nhắm đến.

Nếu họ bỏ mạng trong Thập Tuyệt Trận, chẳng phải là quá đáng tiếc sao?

Vì tương lai của Tây Phương Giáo, họ cũng không thể không ra tay.

“Minh Hà Lão Tổ, Xiển Giáo ta với ngươi ngày thường không thù, ngày xưa không oán, tại sao hôm nay lại gây khó dễ cho Xiển Giáo ta?” Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh lùng nói, không còn giữ được vẻ bình tĩnh như lúc đầu.

Minh Hà Lão Tổ thấy thân phận đã bị phát hiện, càng thêm không kiêng nể: “Xiển Giáo không biết xấu hổ, đường đường là Phó giáo chủ Xiển Giáo, lại dẫn theo Thập Nhị Kim Tiên đối phó với Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao, nói ra ngoài cũng không biết nhục.

Bản tổ bình sinh ghét nhất kẻ cậy đông hiếp yếu, cho nên chuyện này ta quản chắc rồi!" Dứt lời, hai thanh ma kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ bay về phía trước, hai luồng kiếm quang rạch ngang trời, lăng lệ vô cùng!

Lưu Ly Đăng trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân bỗng nhiên tắt ngóm, từ sau lưng y bay ra một chiếc bát vàng tím.

Từ trong bát tỏa ra kim quang ngập trời sát khí, tức thì chặn lại hai luồng kiếm quang.

"Đang đang đang!" Kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ không ngừng vung chém, uy lực ngày càng mạnh.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đã có chút không chống đỡ nổi, chiếc bát vàng tím mấy lần suýt nữa rơi xuống.

Bất chợt, một thanh đạo kiếm uy lực vô song xuất hiện từ phía sau Minh Hà Lão Tổ.

Một kiếm này, là để báo thù cho việc Minh Hà Lão Tổ sai Văn Đạo Nhân hủy đi Thập Nhị Phẩm Liên Đài.

Một kiếm này, là muốn hủy đi tu vi cả đời của Minh Hà Lão Tổ!

Chương 262

… Bất chợt, giữa thiên địa nổi lên một luồng sát khí mạnh mẽ vô cùng, tung hoành ngang trời.

Minh Hà Lão Tổ cảm thấy sau lưng có mối đe dọa, Nguyên Đồ, A Tỳ trong tay liền chuyển hướng ra sau, hai luồng kiếm khí lăng lệ tột cùng lao tới, tức thì chém xuống.

"Đang đang đang!" Hai luồng kiếm khí va chạm với đạo kiếm đang lao tới, phát ra âm thanh kinh thiên động địa, tia lửa bắn ra tứ phía, tựa như pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Kiếm khí của đạo kiếm ngày càng mạnh lên, như nước lên thuyền lên, kiếm khí cường đại như một ngọn núi cao đè xuống Minh Hà Lão Tổ.

Cảnh giới cận Thánh và Thánh nhân chung quy vẫn có sự chênh lệch, huống hồ đây là hai vị Thánh nhân cùng ra tay.

Minh Hà Lão Tổ nhanh chóng cảm thấy áp lực tăng vọt, hai thanh ma kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ gần như sắp gãy.

Đúng lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy có cơ hội, Lưu Ly Đăng trên đầu lại lần nữa bay về phía Minh Hà Lão Tổ, tựa như ngọn đèn chỉ đường, tức thì đã đến trước mặt lão.

Từ trong Lưu Ly Đăng tỏa ra vạn ngàn kim quang, giống như vô số cây kim vàng rơi xuống Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ phản ứng cực nhanh, từ trong tay áo bay ra một đóa hồng liên rực lửa, tức thì hình thành một kết giới màu máu, chặn lại vạn ngàn kim châm, lợi hại vô cùng.

Ngay sau đó, trên đầu Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại xuất hiện một thanh

đạo kiếm, trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng có thêm một thanh đạo kiếm sát khí lăng nhiên.

Hai thanh đạo kiếm bay về phía trước, hợp hai làm một trên không, uy lực mạnh hơn trước gấp trăm lần.

Nguyên Đồ, A Tỳ chém xuống, lại bị kiếm khí cường hãn vô cùng đánh bật ra.

Minh Hà Lão Tổ bay ngược về sau, trên mặt lộ vẻ không cam lòng, nhưng rồi xoay người biến mất không dấu vết.

Chỉ trong thời gian ngắn, mấy vị Kim Tiên trong trận đã đủ thời gian để thụ thương, ở lại cũng không có lợi ích gì.

Có hai vị Thánh nhân ở đây, mọi chuyện đã ổn rồi.

Đúng như Minh Hà Lão Tổ dự liệu, Xích Tinh Tử và những người khác trong trận cũng bị Thập Tuyệt Trận làm cho luống cuống tay chân, những đệ tử Xiển Giáo dẫn vào đều đã chết gần hết, ai nấy đều trở thành kẻ đơn độc.

Sau khi Minh Hà Lão Tổ rời đi, Nhiên Đăng Đạo Nhân hét lớn một tiếng: "Phá!" Tức thì, Lưu Ly Đăng trên đầu bay vào trong trận, tỏa ra ánh sáng cực lớn, trong nháy mắt đã chiếu rõ mồn một Thập Tuyệt Trận.

Dưới sự chủ trì của Nhiên Đăng Đạo Nhân, Thập Tuyệt Trận bị phá, mấy vị Thiên Quân của đảo Kim Ngao đều bỏ mạng trong trận, một luồng anh hồn bay về phía Phong Thần Đài.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy đệ tử Xiển Giáo thương vong thảm trọng, không khỏi khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía trước, khẽ cúi người với Tây Bá Hầu Cơ Phát, rồi dẫn những người còn lại của Xiển Giáo bay về Ngọc Hư Cung.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng biến mất trong

nháy mắt, như thể chưa từng xuất hiện.

Ngọc Hư Cung.

"Văn Thù, lấy Mai Hồn Đan cho Tử Nha uống, sẽ không sao nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Một viên đan dược màu tím rơi vào tay Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Y đi về phía Khương Tử Nha, lập tức đút Hồn Đan cho y.

Khương Tử Nha nhanh chóng tỉnh lại, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đa tạ Thiên Tôn cứu mạng!" Khương Tử Nha giả vờ nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười: "Đệ tử Xiển Giáo ta, bản tôn sao có thể thấy chết không cứu.

Thập Tuyệt Trận đã phá, mau chóng trở về, dẫn binh tiến đến thành Triều Ca!" Khương Tử Nha cúi người nói: "Vâng, thưa Thiên Tôn!" Khi Khương Tử Nha chuẩn bị rời đi, y thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn theo mấy vị Kim Tiên từ bên ngoài bước vào.

Ngoài Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn bình an vô sự, mấy người còn lại đều trông vô cùng chật vật, y phục không chỉnh tề, tu vi bị tổn thương nghiêm trọng.

Một trận chiến, tuy cuối cùng kết thúc với thắng lợi của Xiển Giáo, nhưng Xiển Giáo cũng đã phải trả cái giá thảm trọng nhất kể từ khi Phong Thần bắt đầu, thương vong mấy chục đệ tử thế hệ thứ tư, thứ năm, thực lực tổn thất nặng nề.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của bản tổ, xem ra đúng là một màn kịch hay!" Khương Tử Nha thầm nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía các vị Kim Tiên.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nói: “Thưa Thiên Tôn, Thập Tuyệt Trận đã phá, nhưng…” Đối mặt với kết cục thảm thắng như vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân có chút khó nói thành lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm nhìn thấy tất cả, ngài cũng không mù, mọi chuyện đều đã rõ trong mắt.

“Nếu Thập Tuyệt Trận đã phá, các ngươi tự về núi tu luyện đi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, sắc mặt không hề dễ coi.

Vốn tưởng rằng Thập Nhị Kim Tiên liên thủ, tất nhiên sẽ giành được chiến thắng vẻ vang, không ngờ lại suýt nữa gãy gánh trong Thập Tuyệt Trận.

Dù đã phá được trận, nhưng Xiển Giáo cũng đã mất hết thể diện.

“Vâng, thưa Thiên Tôn!” Mấy vị Kim Tiên mặt mày xám xịt đáp, trong lòng cũng cảm thấy hổ thẹn.

Đúng lúc này, Lão Tử từ ngoài đại điện bước vào, mặc một bộ đạo bào màu tím vàng, tay cầm phất trần, thần sắc điềm nhiên nhìn các vị Kim Tiên.

Các Kim Tiên đồng thanh nói: “Cung nghênh sư bá!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lại mặt mày âm trầm.

Vừa rồi đối phó với Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao, không thấy bóng dáng Lão Tử đâu, phái người đi mời ba lần cũng không có ở Cảnh Dương Cung.

Bây giờ Thập Thiên Quân đã bị trừ khử, lão lại đến, rõ ràng là đến để tranh công.

Chương 263

Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là Thánh nhân, dám dễ dàng can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, tự nhiên là có người sau lưng mặc hứa.

Đạo Tổ Hồng Quân đã ra lệnh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử liên thủ đả áp thế lực của Tiệt Giáo, nhưng lúc nào cũng là đệ tử Xiển Giáo xông lên phía trước, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm có bất mãn.

"Không biết sư huynh đến Ngọc Hư Cung của ta có việc gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngữ khí không thiện nói.

Lão Tử tính tình ôn hòa, khẽ cười: "Ngô ở Cảnh Dương Cung biết được các vị sư điệt có kiếp nạn này, nên đã đặc biệt luyện một lô đan dược, cấp cho các vị sư điệt uống, giúp họ khôi phục công lực." Lời vừa dứt, từ trong tay áo Lão Tử bay ra mấy chục bình đựng linh đan diệu dược, lần lượt rơi vào tay các vị Kim Tiên.

Họ tự nhiên là cầu còn không được, sau khi uống vào, lập tức cảm thấy pháp lực đã khôi phục được phần lớn.

"Đa tạ sư bá!" các vị Kim Tiên đồng thanh nói.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn dịu đi rất nhiều.

Ngay sau đó, các vị Kim Tiên rời khỏi Ngọc Hư Cung, về núi tiếp tục tu luyện. … Đảo Kim Ngao, Bích Du Cung.

Trên mặt đất, một trung niên đạo sĩ thần sắc chật vật đang quỳ, vẻ mặt kinh hoàng nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên một tia tức giận, nhưng tức thì đã khôi phục lại bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thân Công

Báo, nhưng lại toát ra một luồng uy áp mạnh mẽ vô cùng.

"Ngươi còn dám đến Bích Du Cung?

Nếu không phải ngươi xúi giục Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao, họ đâu có hạ sơn đấu pháp với đệ tử Xiển Giáo.

Còn không mau rời khỏi Bích Du Cung cho bản tọa!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói.

Thân Công Báo vội vàng nói: "Giáo chủ, ta đều là vì Tiệt Giáo trút giận mà!

Ngài ở trong Bích Du Cung, không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn vì muốn đệ tử Tiệt Giáo thay đệ tử Xiển Giáo lên Phong Thần Bảng, đã làm bao nhiêu chuyện bỉ ổi vô sỉ, giết bao nhiêu đệ tử Tiệt Giáo của chúng ta!

Đệ tử Xiển Giáo còn huênh hoang nói muốn công phá Bích Du Cung, diệt Tiệt Giáo ta!

Chuyện này không thể nhẫn nhịn được, giáo chủ.

Đệ tử Tiệt Giáo chúng ta nơi nơi nhượng bộ, Xiển Giáo lại được đằng chân lân đằng đầu.

Nếu không có hành động gì, e rằng giữa thiên địa này sẽ không còn chỗ cho Tiệt Giáo ta dung thân!" Thân Công Báo nói trong nước mắt, như thể một lòng chỉ vì Tiệt Giáo.

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ trầm xuống, tức giận nói: "Người của Xiển Giáo thật sự như vậy sao?

Cũng quá coi thường Bích Du Cung của ta rồi!" Kể từ khi cuộc chiến Phong Thần bắt đầu, Tiệt Giáo và Xiển Giáo đã kết oán rất sâu, đặc biệt là đệ tử Tiệt Giáo thương vong thảm trọng.

Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm có bất mãn, nhưng vẫn

luôn chưa ra tay.

Thân Công Báo thấy Thông Thiên Giáo Chủ đã động lòng, lập tức nói: "Những lời đệ tử nói đều là sự thật, nếu có nửa câu gian dối, trời đánh sét đánh!" Lời vừa dứt, bên ngoài Bích Du Cung, trên không trung lóe lên một tia sét, dọa Thân Công Báo mặt biến sắc, vội vàng cúi đầu xuống.

Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên biết những lời Thân Công Báo nói không hoàn toàn là thật, nhưng điều đó không quan trọng.

Bây giờ đệ tử Xiển Giáo ức hiếp người của đảo Kim Ngao, chính là tát vào mặt Bích Du Cung, không thể ngồi yên không quản.

"Bản tọa biết rồi.

Nếu ngươi còn dám xúi giục đệ tử Tiệt Giáo tham gia vào cuộc chiến giữa Tây Kỳ và triều Thương, bản tọa quyết không tha!" Thông Thiên Giáo Chủ tức giận nói, khẽ giơ tay, Thân Công Báo liền bay ra ngoài như một chiếc lá.

"Tử Tiêu Cung bây giờ không phải là nơi để nói lý lẽ, xem ra ta phải đến Thái Huyền Sơn một chuyến!" Thông Thiên Giáo Chủ thầm nghĩ, rồi xoay người đi ra ngoài Bích Du Cung. … Sau khi Thập Tuyệt Trận bị phá, quân Thương bị đánh đại bại.

Văn Thái Sư dẫn bại tướng chạy trốn.

Hoàng Phi Hổ suất lĩnh quân lính dưới trướng truy đuổi quyết liệt, đánh cho quân Thương không còn sức chống cự.

Văn Thái Sư dẫn tàn binh, thấy phía trước có một ngọn núi cây cối rậm rạp, liền lập tức dẫn mọi người trốn vào trong đó.

Binh lính truy đuổi của Tây Kỳ đuổi đến chân núi, lo ngại trên núi có mai phục, liền hạ trại dưới núi.

Trên núi, Văn Thái Sư mặt mày chật vật không chịu nổi.

Ông tòng quân nhiều năm, là một trong những vị tướng thường thắng nổi tiếng của quân Thương, nhưng những thất bại trong đời đều là ở Tây Kỳ.

"Tân Hoàn, mau dẫn người đi tìm chút gì ăn, mọi người cũng đói rồi!" Văn Thái Sư nói, nhìn những binh lính bên cạnh, trong lòng không khỏi chua xót.

Lần này xuất chinh Tây Kỳ, ông đã mang theo đội quân tinh nhuệ của kinh thành, bây giờ lại bị đánh đại bại, phòng thủ thành Triều Ca trống rỗng, e rằng không bao lâu nữa sẽ bị quân Tây Kỳ công phá.

"Không được, ta tuyệt đối không thể ngồi đây chờ chết.

Đệ tử Tiệt Giáo có mặt khắp thiên hạ, đợi ta đi mời thêm mấy vị đạo hữu đến tương trợ, chưa chắc đã không thể đánh bại quân Tây Kỳ!" Văn Thái Sư chinh chiến nhiều năm, tâm tính kiên định bất khuất, không hề có ý định từ bỏ.

Một ngày chưa chết, là một ngày còn phải đấu đến cùng với Khương Tử Nha và Cơ Phát!

Chương 264

"Ẩn mình trong núi rừng, tuyệt đối không được ra ngoài.

Bản thái sư đi mời thêm mấy vị đạo hữu đến tương trợ!" Văn Thái Sư lớn tiếng nói.

Xung quanh có tiếng đáp lại, nhưng yếu ớt như tiếng muỗi kêu.

Ông cũng không quản được nhiều như vậy, lật mình lên con Mặc Kỳ Lân, định bay khỏi núi rừng.

Lúc này, quân Tây Kỳ đã loạn thành một đoàn, phân phân hướng hậu thoái, nhãn khán hựu thị nhất tràng đại bại.

Thấy Văn Thái Sư trong chốc lát, trung niên đạo nhân nhảy xuống khỏi con hổ đen, bước chân nhanh hơn, tiến về phía Văn Thái Sư.

"Văn đạo hữu gặp nạn, ta đến tương trợ, không ngờ lại đến muộn!

Xin đạo hữu thứ lỗi!" Trung niên đạo nhân vẻ mặt tiếc nuối nói.

Tức thì, hốc mắt Văn Thái Sư đỏ lên, rồi khóc lớn: "Ta vạn lần không ngờ, trong đời còn có thể gặp được Công Minh đạo hữu, ta cứ ngỡ đời này khó mà gặp lại!" Trung niên đạo nhân không phải ai khác, chính là đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, Triệu Công Minh.

Hai người giao tình rất sâu đậm.

Thông Thiên Giáo Chủ đã ra lệnh cấm đệ tử Tiệt Giáo không được hạ sơn, tham gia vào cuộc chiến giữa Tây Kỳ và triều Thương.

Triệu Công Minh vốn không định hạ sơn, nhưng sau khi nghe tin Văn Thái Sư liên tiếp thảm bại, liền lén lút hạ sơn đến tương trợ.

"Đạo hữu đừng lo, một Tây Kỳ nhỏ bé và mấy tên phế vật của

Xiển Giáo, bản đạo quân chưa từng để vào mắt.

Đợi ta thu thập chúng, coi như là quà gặp mặt cho đạo hữu!" Triệu Công Minh cười nói.

Văn Thái Sư nghe lời này, trong lòng lập tức nhẹ nhõm đi không ít.

Ông biết Triệu Công Minh đạo hạnh cao thâm, pháp bảo trong tay rất nhiều, nếu thật sự ra tay, trong doanh trại Tây Kỳ tuyệt đối không có đối thủ.

"Làm phiền đạo hữu ra tay tương trợ!" Văn Thái Sư nói.

Ngay sau đó, Triệu Công Minh cưỡi hổ đen xông ra khỏi núi rừng, lao về phía doanh trại quân Tây Kỳ dưới núi. … Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc đang tiếp đãi Thông Thiên Giáo Chủ từ xa tới.

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ mặt đầy phẫn nộ, kể lể từng tội ác của đám đệ tử Xiển Giáo dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn cho Tô Mặc nghe, tội ác nhiều không kể xiết.

"Thái Huyền Thánh Nhân, ngày đó ký vào Phong Thần Bảng là do ngài chủ trì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử lòng dạ khó lường, một lòng muốn đệ tử Tiệt Giáo của ta lên bảng, điều này ngài cũng rõ." "Bây giờ đệ tử Xiển Giáo dưới sự sai khiến của Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm hại vô số đệ tử Tiệt Giáo của ta, xin Thái Huyền Thánh Nhân hãy nói một lời công đạo!" Thông Thiên Giáo Chủ càng nói càng tức giận, nhưng Tô Mặc lại như không nghe thấy.

Thông Thiên Giáo Chủ bề ngoài là muốn y chủ trì công đạo, thực tế là muốn biến Thái Huyền Sơn thành cây thương, để Thái Huyền Sơn ra mặt gây áp lực cho Xiển Giáo và Đạo Giáo, trực tiếp đối mặt với Đạo Tổ Hồng Quân.

Tô Mặc không ngốc, chút mưu mô trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ, y nhìn một cái là ra.

"Lão cáo già này, muốn gài bẫy ta à, chẳng lẽ không biết ta là tổ tông của mấy trò âm hiểm này sao?" Tô Mặc thầm nghĩ, giả vờ chăm chú lắng nghe Thông Thiên Giáo Chủ kể khổ.

"Thái Huyền Thánh Nhân, Tiệt Giáo ta và Thái Huyền Sơn có thể coi là một lòng, cùng phụ trách việc ký Phong Thần Bảng.

Bây giờ Xiển Giáo và Đạo Giáo không làm theo quy củ, ngài phải chủ trì công đạo!" Thông Thiên Giáo Chủ ba câu không rời khỏi việc chủ trì công đạo, nhưng Tô Mặc vẫn im lặng không nói.

Trong thế giới Hồng Hoang, công đạo phụ thuộc vào ai có bản lĩnh mạnh hơn, chỉ có tu vi cao mới có quyền nói về công đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ lại nói một hồi, đến mức khô cả họng, Tô Mặc cuối cùng cũng mở miệng.

"Thông Thiên Giáo Chủ, sen hồng, ngó trắng, lá sen xanh, Tam Thanh vốn là một nhà.

Chuyện nhà của Tam Thanh, Thái Huyền Sơn ta e là không tiện can thiệp.

Hơn nữa, chẳng phải còn có lão sư Đạo Tổ Hồng Quân sao?

Chủ trì công đạo, cũng nên tìm ngài ấy!" Tô Mặc không biến sắc, dùng bốn lạng bạt ngàn cân, đẩy Thông Thiên Giáo Chủ về phía Tử Tiêu Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng là người thông minh, vừa thấy Tô Mặc đã nhìn thấu kế của mình, liền không nói nhiều nữa.

Bây giờ đã trở mặt với Xiển Giáo và Đạo Giáo, bên Tử Tiêu Cung, mấy lần bái kiến Đạo Tổ Hồng Quân cũng đều bị từ chối, rõ ràng Đạo

Tổ Hồng Quân đã hoàn toàn xa lánh y.

Nói chính xác hơn, Tiệt Giáo bây giờ mới thật sự là đơn độc chiến đấu.

Nếu lại đắc tội với Thái Huyền Sơn, cục diện của Tiệt Giáo sẽ càng thêm khó khăn.

"Nếu đã như vậy, ta không làm phiền Thái Huyền Thánh Nhân nữa.

Nếu Thái Huyền Sơn có việc cần đến Tiệt Giáo, Thái Huyền Thánh Nhân cứ việc mở lời." Thông Thiên Giáo Chủ cúi người nói.

Tô Mặc không hề đáp lời Thông Thiên Giáo Chủ.

Chương 265

Lão cáo già này lại đang đào hố cho y nhảy, y sẽ không mắc lừa.

Sau khi tiễn Thông Thiên Giáo Chủ, Hồng Vân Đạo Nhân hớn hở bước vào đại điện.

"Thái Huyền Thánh Nhân, tin tốt, ta đã tìm ra nơi ở của hồn phách Long Vương!" Hồng Vân Đạo Nhân vui mừng nói.

Tô Mặc nghe tin hồn phách Long Vương đã có tung tích, trên mặt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Hiện tại y đang giúp Thủy Kỳ Lân hồi phục nguyên khí, nếu tìm được Long Vương, rồi tìm được tinh hồn của Nguyên Phượng, Hồng Hoang Tam Đại Tộc tụ hội, A Tu La Giáo của Ma Tổ La Hầu sẽ không còn đáng lo ngại.

"Hồn phách Long Vương hiện ở đâu?" Tô Mặc ngẩng đầu hỏi.

Hồng Vân Đạo Nhân vội nói: "Bẩm Thái Huyền Thánh Nhân, năm đó Long Vương bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trấn áp dưới Long Tuyền Động ở Côn Luân Sơn.

Long Tuyền Động nằm ngay dưới Ngọc Hư Cung, khí tức của Long Vương bị khí vận của Xiển Giáo trấn áp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hấp thu khí vận long tộc từ hồn phách Long Vương để làm lớn mạnh khí vận của Xiển Giáo, cho nên Xiển Giáo ngày nay mới mạnh mẽ như vậy." "Quả là một lão âm hiểm, giết người hại mệnh, giam cầm hồn phách, hấp thu khí vận, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự chuyện gì cũng làm được!" Tô Mặc vẻ mặt khinh bỉ nói.

Chẳng trách tìm khắp Hồng Hoang mà vẫn không thấy hồn phách

Long Vương, hóa ra là bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giam cầm.

Tô Mặc cười lạnh: "Nếu đã có tung tích của Long Vương, khí vận của Xiển Giáo cũng sắp đến hồi kết rồi!" "Thái Huyền Thánh Nhân, nếu chúng ta cưỡng ép mang hồn phách Long Vương đi, e rằng sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phát giác.

Chuyện này nếu làm lớn, e là không dễ giải quyết!" Hồng Vân Đạo Nhân nhắc nhở.

"Chuyện làm lớn, e là không dễ giải quyết!

Thái Huyền Sơn ta từ khi nào lại sợ chuyện?" Tô Mặc khí phách hiên ngang nói, trên mặt lộ ra một tia sát khí âm lãnh.

Nhưng rồi y nói tiếp: "Lời của ngươi cũng có vài phần đạo lý.

Hồn phách Long Vương quan trọng như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định đã phái thuộc hạ rất lợi hại canh giữ.

Xem ra chỉ có ta tự mình đi một chuyến, mới có thể mang hồn phách Long Vương ra ngoài!" Tô Mặc sở dĩ dốc toàn lực cứu Long Vương, không chỉ vì để đối phó Ma Tổ La Hầu, mà quan trọng hơn là Long Vương có đại cơ duyên với Nhân tộc.

Ngàn năm sau, Nhân tộc sẽ nhờ đó mà hưng thịnh, bước vào một thời đại mới.

"Ngọc Hư Cung giới bị nghiêm ngặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn không rời nửa bước.

Ta không dò xét được vị trí cụ thể của Long Vương, cũng không biết ai phụ trách canh giữ!" Hồng Vân Đạo Nhân lo lắng đánh rắn động cỏ, sau khi nghe ngóng được tin tức liền lập tức trở về báo cáo.

"Được, ngươi tiếp tục tìm tung tích của Nguyên Phượng, hồn phách Long Vương cứ giao cho bản tôn!" Tô Mặc trịnh trọng nói.

Đến nước này, bàn cờ Hồng Hoang không chỉ còn là Phong Thần Kiếp nữa, mà liên tục có thế lực bên ngoài nhập cuộc, trở nên ngày càng phức tạp, và cũng ngày càng thú vị.

Tô Mặc nhìn xa trông rộng, bất kể ván cờ thay đổi đa đoan ra sao, y vẫn luôn đứng ở trung tâm của sự biến đổi phong vân, là kỳ thủ lợi hại nhất. … Dưới chân núi, quân Tây Kỳ đang chuẩn bị hạ trại thì bị Triệu Công Minh từ trên núi xông xuống, đánh cho trở tay không kịp.

"Gào gào gào!" Hổ đen gầm lên mấy tiếng cuồng nộ, rồi lao vào giữa quân Tây Kỳ, nhanh như tia chớp.

Trong nháy mắt, hai võ sĩ Tây Kỳ đã bị hổ đen quật ngã xuống đất, ruột gan lòi ra, máu tươi chảy đầy đất, chết cực thảm.

"Bắn tên!

Bắn tên…" Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ lớn tiếng hét lên.

Lập tức, một cơn mưa tên từ trên trời rơi xuống, bắn vào thân hổ đen.

"Keng keng keng!" Văn Thái Sư mở tiệc mời Tứ Thánh Cửu Long Đảo, cùng nhau thương nghị việc một lần diệt điệu Tây Kỳ.

Vương Ma gầm lên một tiếng: "Nói năng ngông cuồng, bản tọa đảo yếu xem ngươi có bản lĩnh gì?

Hoàng Phi Hổ ở trong quân đội nhiều năm, phản ứng nhanh nhẹn, thân mình khẽ nghiêng, tránh được một đòn chí mạng của hổ đen.

Đúng lúc này, chỉ thấy Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Tiêm Thương xông ra, Càn Khôn Quyển trong tay ném về phía hổ đen, lực mạnh vô cùng.

Hổ đen theo Triệu Công Minh tu luyện nhiều năm, đạo hạnh cũng không cạn, đuôi hổ khẽ quất một cái, liền đánh bay Càn Khôn Quyển,

nhanh chóng lùi về phía Triệu Công Minh.

Quân Tây Kỳ thấy hổ đen thần dũng như vậy, đã bị dọa cho không nhẹ.

"Không biết đạo hữu từ đâu đến?

Tại sao lại gây khó dễ cho tướng sĩ Tây Kỳ của ta?" Khương Tử Nha từ Ngọc Hư Cung vừa trở về, cưỡi một đóa tường vân hạ xuống trước mặt Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh lạnh lùng nói: "Ta là đệ tử Tiệt Giáo Triệu Công Minh đây, ngươi là ai?

Chẳng lẽ là đến tương trợ cho đám phản quân Tây Kỳ?" Khương Tử Nha cười: "Hóa ra là Triệu đạo hữu, đã sớm nghe danh.

Ta là thừa tướng Tây Kỳ Khương Tử Nha…" Lời nói phía sau còn chưa dứt, đã nghe Triệu Công Minh nghiêm giọng nói: "Hóa ra ngươi là Khương Tử Nha, ám hại Văn thái sư, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Ngay sau đó, roi đen trong tay Triệu Công Minh liền quất thẳng vào đầu Khương Tử Nha.

Các tướng muốn lên cứu, nhưng đã không kịp, roi đánh trúng ngay trán.

Chương 266

Chỉ thấy đầu Khương Tử Nha nứt ra một khe hở, máu tươi không ngừng rỉ ra, đỏ rực một mảng lớn, tức thì khí tuyệt bỏ mình.

"Mau đoạt lại thi thể của Khương thừa tướng!" có người hét lớn.

Khương Tử Nha không phải lần đầu tiên chết, chỉ cần có thi thể ở đây, là có thể chết đi sống lại.

Kim Tra, Mộc Tra và những người khác lập tức xông lên, sau một hồi liều mạng chém giết, mới đoạt lại được thi thể của Khương Tử Nha.

Hoàng Thiên Hóa và Kim Tra hộ tống thi thể, lại lên đường đến Ngọc Hư Cung.

Bọn họ không biết rằng, Khương Tử Nha là giả chết.

Dù sao mỗi lần đến Ngọc Hư Cung, đều có thể thức tỉnh một đạo tàn hồn, hà cớ gì mà không làm.

Chỉ cần cẩn thận, không để lộ sơ hở, để Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp thức tỉnh ba đạo tàn hồn còn lại, cũng không phải là không thể.

Văn Thái Sư trên núi thấy Triệu Công Minh đánh cho quân Tây Kỳ người ngã ngựa đổ, liền lập tức suất lĩnh quân Thương tiến hành phản công, đánh cho quân Tây Kỳ chạy bại sáu mươi dặm, mới thu binh về núi. … Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy phản ứng của Long Vương có chút bất thường, liền quyết định đích thân đến Long Tuyền Động một chuyến.

Hồn phách Long Vương liên quan đến khí vận của Xiển Giáo, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khoảnh khắc sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đến cửa Long Tuyền Động.

Chỉ thấy trong động, từng luồng khí vận mạnh mẽ vô cùng phun ra, chính là do hồn phách Long Vương phát ra.

Long Vương là tổ của Long tộc, trên người ẩn chứa khí vận long tộc vô tận, quả thực lợi hại vô cùng.

Bao năm qua, nếu không có khí vận cường đại do hồn phách Long Vương phát ra, thế lực của Xiển Giáo cũng tuyệt đối không phát triển nhanh như vậy.

"Thiên Tôn!" Hai đạo nhân tu vi Thái Ất Kim Tiên canh giữ ở cửa động cúi người nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ cười, tiếp tục đi vào bên trong.

Trên vách đá, không ngừng có nước suối lạnh thấu xương rơi xuống, tiếng "đinh đông" vang lên, du dương như một bản nhạc.

Không lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đến nơi giam cầm hồn phách Long Vương.

Tức thì, ngài thấy một vùng kim quang rực rỡ, ở trung tâm kim quang, lơ lửng một viên long châu linh lực cường đại, chính là do hồn phách Long Vương ngưng tụ thành.

Khoảnh khắc sau, lại thấy xung quanh long châu xuất hiện một hư ảnh rồng, như mộng như ảo.

"Long Vương, ở trong Long Tuyền Động có thoải mái không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thay đổi vẻ trưởng giả, trên mặt lộ ra một nụ cười âm hiểm.

Trong Tam Thanh, không có ai là người tốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là người thành phủ sâu nhất, tâm địa

độc ác nhất trong ba người.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi còn có mặt mũi đến gặp ta sao?

Năm đó nếu không phải ngươi âm thầm thao túng Ma Tổ La Hầu khiêu khích Tam tộc, Long tộc ta sao lại suy tàn ở Hồng Hoang.

Mối thù này, ta nhất định sẽ đòi lại từ ngươi!" Một giọng nói phẫn nộ tột cùng truyền ra, như sấm sét nổ vang, dường như muốn san bằng cả Long Tuyền Động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh: "Ngươi sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời khỏi Long Tuyền Động.

Nếu ngươi an phận, có lẽ một ngày nào đó bản tọa sẽ cho ngươi tự do.

Nếu không, ta sẽ đánh cho ngươi hình thần câu diệt, vĩnh viễn đọa vào địa phủ, không được siêu sinh." Hỗn phách Long Vương hoàn toàn bị Bát Quái Tỏa Long Trận khốn trụ, trên không trung không ngừng biến ảo các đạo phù Bát Quái, mỗi đạo phù đều lợi hại tột cùng.

Sát na, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đột biến, sau lưng xuất hiện một luồng tiên lực mạnh mẽ vô song, như hồng thủy mãnh thú lao vào trong động.

"Sức mạnh thật cường đại, chẳng lẽ là y đến?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía cửa động, ánh mắt sắc bén như dao. … Long Tuyền Động, luồng khí tức kia trở nên ngày càng mạnh, trong nháy mắt đã đến sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi, giữa hai hàng lông mày lộ ra một tia sát khí lạnh lẽo.

Ngài nhanh như chớp đã tạo ra một kết giới vô cùng mạnh mẽ, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cửa động.

Bỗng nhiên, một thanh trường kiếm kiếm khí hạo nhiên, nhanh như gió giật sét đánh lao tới.

“Keng!” một tiếng!

Kết giới trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn bị xuyên thủng, ầm ầm sụp đổ, hóa thành hư vô.

“Quả nhiên là y!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Bất chợt, ngài thấy ba luồng thần quang, như nước sông cuồn cuộn lao về phía trước, khí thế hung hãn, chính là pháp bảo Tam Quang Thần Thủy của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 267

Ngay sau đó, Tam Quang Thần Thủy hóa thành ba thanh đạo kiếm lợi hại vô cùng, nhanh như chớp lao tới.

"Vù vù vù!" Chỉ thấy từ phía cửa động truyền đến tiếng cuồng phong, quét vào trong động, chặn đứng Tam Quang Thần Thủy.

Cuồng phong tiếp tục tiến về phía trước.

Cuồng phong này, thực chất là Pháp Tắc Chi Phong do Thiên Địa Đại Đạo ngưng tụ thành.

Ngọn gió này có thể thổi động vạn vật trong trời đất, dời non lấp biển, lợi hại vô cùng.

Chỉ thấy cuồng phong hướng về phía long châu do hồn phách Long Vương ngưng tụ thành.

Long Vương dường như cũng nhận được triệu hoán, bay về phía cửa động.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đột biến, phân thân lao tới, muốn bắt lấy long châu.

Nhưng sức mạnh của Pháp Tắc Chi Phong quá cường đại, tốc độ nhanh đến cực điểm, long châu tức thì đã đến cửa động.

Đợi đến khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đuổi ra, long châu đã sớm biến mất không dấu vết.

"Thái Huyền, ngươi phá hỏng đại sự của Xiển Giáo ta, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm hiểm nói, hai luồng ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

Nhưng, tất cả đã muộn, long châu đã rơi vào tay Tô Mặc.

“Không được, ta phải đến Thái Huyền Sơn đòi một lời công đạo.

Hồn phách Long Vương tuyệt đối không thể rơi vào tay Thái Huyền như vậy.

Long châu ẩn chứa sức mạnh đại đạo vô tận, nếu vật này rơi vào tay Thái Huyền Sơn, thế lực của Thái Huyền Sơn chẳng phải sẽ ngày càng mạnh sao, đến lúc đó…” Nguyên Thủy Thiên Tôn không dám nghĩ tiếp.

Bây giờ Thái Huyền Sơn đã một mình một cõi, nếu được long châu tương trợ, chẳng phải sẽ đàn áp các giáo phái khác, Tam Giáo và Thiên Đình đều sẽ trở thành nô lệ.

Liền thấy một viên châu màu vàng kim trên không trung, thấu trước một mạt huyết hồng sắc, đánh thẳng vào đầu Na Tra, trong nháy mắt đã đánh Na Tra từ trên Phong Hỏa Luân xuống, Na Tra trong chớp mắt đã bất tỉnh nhân sự.

Cuối cùng, ngài quyết định đi trước, tìm Đạo Tổ Hồng Quân thương lượng đối sách.

Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ Hồng Quân biết rõ mọi chuyện vừa xảy ra.

Giữa thiên địa, không có chuyện gì ngài không biết, đó chính là sức mạnh của Thiên Đạo.

Cho nên khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, Đạo Tổ Hồng Quân tỏ ra vô cùng bình tĩnh, thậm chí khi Nguyên Thủy Thiên Tôn kể lại chuyện long châu bị Thái Huyền Sơn cướp đi, ngài cũng chỉ cười nhạt.

“Chỉ là một viên long châu nhỏ mà thôi, cướp đi thì cứ để họ cướp đi!

Trong quân Tây Kỳ, không ít chiến mã hoảng sợ, hí vang không ngớt, nhãn khán lại sắp bại trận như núi đổ.

Giọng nói của Đạo Tổ Hồng Quân bình tĩnh, như thể không để lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn vào lòng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày: "Lão sư, chuyện long châu là nhỏ, nhưng chuyện năm đó là lớn.

Nếu Long Vương đem chuyện năm đó nói ra, e rằng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Tử Tiêu Cung và Tam Thanh!" "Chuyện này liên quan gì đến Tử Tiêu Cung, là năm đó ngươi âm thầm câu kết với Ma Tổ La Hầu, gây ra sóng gió đẫm máu cho Tam tộc, bản đạo tổ hoàn toàn không biết." Sắc mặt Đạo Tổ Hồng Quân trở nên âm trầm.

Thực ra cuộc tranh đấu giữa Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc năm đó, chính là do Nguyên Thủy Thiên Tôn và Ma Tổ La Hầu liên thủ tạo ra.

Nhưng lão hồ ly này giấu quá kỹ, vẫn chưa hề bại lộ mà thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy sắc mặt Đạo Tổ Hồng Quân không ổn, vội nói: "Lão sư, đệ tử thất ngôn rồi, đệ tử xin trở về Ngọc Hư Cung, tĩnh tâm suy ngẫm." Đạo Tổ Hồng Quân khẽ gật đầu, rồi nói: "Chuyện năm đó, đã chú thành sai lầm lớn, dẫn đến Tam Tộc diệt vong, nhưng đó cũng là số trời.

Thiên mệnh không thể trái, chuyện đó dù có bị nhắc lại, cũng không liên quan gì đến ta, đều là âm mưu của Ma Tổ La Hầu, ngươi hiểu chưa?" "Đệ tử hiểu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Gừng càng già càng cay.

Đạo Tổ Hồng Quân tuy không nói rõ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tâm lĩnh thần hội.

Với uy vọng hiện tại của Xiển Giáo, chuyện đó dù có bị nói ra,

cũng không có ai tin.

Ma Tổ La Hầu mới là kẻ đổ vỏ thực sự.

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn rời khỏi Tử Tiêu Cung, sau lưng truyền đến một giọng nói: "Cẩn thận Khương Tử Nha!" Thánh nhân tuy có thể thấu suốt vạn sự vạn vật, nhưng có những chuyện chung quy vẫn không thể nhìn thấu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn người, tuy không biết ý của Đạo Tổ Hồng Quân là gì, nhưng trong lòng đã tiếp nhận lời khuyên của ngài. … Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc cầm long châu trong tay, rồi tung lên không trung.

Long châu lóe lên một tia kim quang, liền lao ra ngoài điện, nhưng bị một kết giới mạnh mẽ chặn lại.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Hồn phách Long Vương tức giận nói.

Chương 268

Bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giam cầm mấy vạn năm, khó khăn lắm mới thoát khỏi hang sói đó, tuyệt đối không thể lại vào hang cọp.

Tô Mặc cười nhạt, không để ý đến lời nói của hồn phách Long Vương.

Hiện tại trên Hồng Hoang, e rằng không có ai không biết uy danh của y.

Lúc hồn phách Long Vương bị trấn áp trong Long Tuyền Động, y còn chưa xuyên không, những chuyện kinh thiên động địa sau này, Long Vương không biết cũng không có gì lạ.

"Một người cứu ngươi thoát khỏi khổ hải, giúp ngươi chấn hưng long tộc!" … Hồn phách Long Vương khẽ sững sờ, có chút không dám tin lời Tô Mặc nói.

Nhưng nghĩ lại, Tô Mặc đã cứu mình ra khỏi Long Tuyền Động, hẳn không phải là người xấu.

Xem ra y đối với mình không có ác ý, cứ nghe xem y nói thế nào.

"Ngươi định giúp ta chấn hưng long tộc như thế nào?

Long tộc đã suy tàn ở Hồng Hoang vạn năm, thế lực đã không còn như trước.

Ngươi không phải là muốn mượn khí vận của Long tộc ta chứ!" Hồn phách Long Vương lạnh lùng nói.

Tô Mặc cười lạnh hai tiếng: "Ta muốn mượn khí vận của long tộc?

Nghe như chuyện cười vậy.

Khí vận của Thái Huyền Sơn ta dùng còn không hết, cần gì phải mượn khí vận của long tộc?" Vừa dứt lời, hồn phách Long Vương liền cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại vô cùng, từ ngoài đại điện cuồn cuộn tràn vào.

Khí vận này mạnh hơn khí vận của long tộc mấy vạn lần, ngay cả khí vận của Tử Tiêu Cung cũng không mạnh mẽ đến vậy.

"Ta biết Tam tộc năm đó bị Ma Tổ La Hầu khiêu khích ly gián, cuối cùng gây thành đại họa.

Tam tộc tranh bá, tử thương vô số, cuối cùng đều lần lượt suy tàn ở Hồng Hoang.

Lẽ nào ngươi không muốn báo thù Ma Tổ La Hầu sao?" Hồn phách Long Vương thần sắc lạnh lùng nói: "Báo thù Ma Tổ La Hầu?

Lão ta không phải cũng đã suy tàn ở Hồng Hoang rồi sao?

Món nợ này ta phải tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Năm đó lão ta cũng có một phần!" Tô Mặc hứng thú nói: "Chuyện này có phần của Nguyên Thủy Thiên Tôn?" "Hừ, nào chỉ có phần của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thậm chí còn đáng ghét hơn cả Ma Tổ La Hầu!

Mọi chuyện đều do lão ta âm thầm chỉ đạo, Ma Tổ La Hầu cũng chỉ là một quân cờ trong tay lão ta mà thôi." Hồn phách Long Vương lạnh lùng nói, hận không thể xé xác Nguyên Thủy Thiên Tôn ra thành vạn mảnh.

"Hóa ra là vậy, quả là một lão âm hiểm!" Tô Mặc cười nói, nhìn long châu tiếp tục: "Long Vương, bản tôn có thể giúp ngươi khôi phục nguyên thần, hóa thân thành người, nhưng từ nay về sau, ngươi sẽ là người của Thái Huyền Sơn ta, long tộc cũng sẽ là long tộc của Thái Huyền Sơn ta!" Nhân tộc chủ đạo Hồng Hoang, cũng cần các

chủng tộc khác hỗ trợ.

Tô Mặc đã chọn Long tộc, Phượng tộc, và Kỳ Lân tộc, ba tộc cổ xưa.

Hồn phách Long Vương lạnh lùng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?

Long tộc ta ngạo thị quần hùng, sao có thể khuất phục trước một nhân tộc nhỏ bé?" Long tộc tuy diệt, nhưng long hồn bất diệt, sự kiêu ngạo của long tộc vĩnh tồn!

Bị chất vấn như vậy, Tô Mặc không hề tỏ ra tức giận.

Chỉ thấy y khẽ giơ tay trái, trong hư không liền hiện ra một bức tranh, chính là cảnh tượng Tô Mặc năm đó chứng đạo thành Thánh!

Một kiếm đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Đánh cho Đạo Tổ Hồng Quân phải lánh xa Hồng Hoang! … Từng cảnh một, khiến Long Vương xem đến huyết mạch sôi trào, không biết phải nói gì!

Long Vương cảm nhận được sự mạnh mẽ trên người Tô Mặc, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức độ này, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ, đại diện của Thiên Đạo, cũng phải lùi bước!

"Long Vương bái kiến chủ nhân!" Lúc này không bái, còn đợi đến bao giờ!

Long tộc nguyên khí đại thương, muốn trỗi dậy tất nhiên phải mượn ngoại lực.

Tô Mặc mạnh mẽ như vậy, đủ sức chống lại Đạo Tổ Hồng Quân và thế lực Tam Giáo.

Vừa rồi y đã dùng thực lực chứng minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mặt y cũng chỉ là một tên phế vật mà thôi.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!

Tô Mặc khẽ cười: “Như vậy rất tốt, đứng lên đi!

Từ nay về sau, bản tôn xem ai dám gây bất lợi cho long tộc.

Bản tôn bây giờ sẽ giúp ngươi khôi phục nguyên thần, tu sửa chân thân!” Lời vừa dứt, Tô Mặc vung tay áo, hai luồng nguyên lực mạnh mẽ vô cùng từ trong lòng bàn tay bay ra, bao quanh long châu.

Hồn phách Long Vương tức thì cảm thấy toàn thân nóng rực, như ở trong lò luyện, sắp bị luyện hóa.

Nhưng, khoảnh khắc sau, trong cơ thể liền cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Chương 269

Phù ấn mà Nguyên Thủy Thiên Tôn hạ trong cơ thể, bị luồng nguyên lực cường đại đó nghiền nát, hóa thành bột mịn, biến mất không dấu vết.

"Bốp!" một tiếng!

Long châu nổ tung trên không trung, hồn phách Long Vương tức thì phiêu tán khắp nơi, lại bị kết giới do Tô Mặc thiết lập giam giữ.

Một cảnh tượng thần kỳ liền xuất hiện.

Hồn phách Long Vương ngưng tụ thành chân thân, đầu rồng, râu rồng, thân rồng… Trong thoáng chốc, trên không trung liền xuất hiện một con thần long khí thế hùng hồn, kim quang rực rỡ!

"Long Vương, dùng long thân hiện thế làm việc không tiện, hóa thành thân người đi!" Tô Mặc khẽ chỉ tay về phía trước, hai luồng kim quang bay tới, Long Vương trong nháy mắt đã hóa thành người, rơi xuống đất.

Tô Mặc nhìn thanh niên phong độ phi phàm trên đất, khẽ cười: "Từ nay về sau, đây chính là chân thân của ngươi.

Bản tôn có chuyện quan trọng giao cho ngươi!" Long Vương vội quỳ xuống đất: "Bái kiến Thái Huyền Thánh Nhân, cứ theo phân phó của Thái Huyền Thánh Nhân là được!" Long Vương cảm thấy bây giờ toàn thân tràn đầy sức mạnh, pháp lực còn mạnh hơn trước, tất cả đều do Tô Mặc ban cho, vì vậy Long Vương đối với y vô cùng cảm kích.

"Ta cho ngươi gặp một người bạn cũ, tin rằng ngươi sẽ rất vui!" Tô Mặc khẽ nói.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy từ ngoài đại điện bước vào một thanh niên khí vũ bất phàm, trước tiên cúi lạy Thái Huyền Thánh Nhân, sau đó ngẩng đầu nhìn Long Vương một cái.

Khí tức thật quen thuộc, không phải là… Thủy Kỳ Lân?

Long Vương có chút không tin vào mắt mình.

Sau cuộc tranh bá Tam tộc, Thủy Kỳ Lân đã suy tàn ở Hồng Hoang, hóa thành Kỳ Lân Nhai, cũng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn âm thầm giam cầm.

"Long Vương huynh, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây?" Thủy Kỳ Lân cười nói.

Long Vương lại ngẩn người, nửa tin nửa ngờ: "… Thủy Kỳ Lân?" "Ta chính là Thủy Kỳ Lân, đều là chủ nhân đã cứu ta từ dưới Kỳ Lân Nhai ra!" Thủy Kỳ Lân vẻ mặt cảm kích nói.

Lời của Long Vương vừa rồi, y cũng đã nghe, hóa ra cũng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn lợi dụng.

"Hai người mấy vạn năm không gặp, ở đây hàn huyên đi.

Bản tôn có việc quan trọng, đi trước!" Lời vừa dứt, Tô Mặc đã biến mất trên bảo tọa, không còn tung tích. … Tây Kỳ quân doanh, không khí trở nên trầm lắng chưa từng thấy.

Tây Bá Hầu Cơ Phát mặt lạnh như sương, giữa hai hàng lông mày lộ vẻ vô cùng lo lắng, vì Khương Tử Nha lại bị Triệu Công Minh đánh chết.

Đúng lúc này, Hoàng Thiên Hóa từ ngoài trướng bước vào.

"Hoàng Thiên Hóa, ngươi đến Ngọc Hư Cung, thượng phụ thế nào rồi?" Cơ Phát vội vàng hỏi.

Khương Tử Nha là trụ cột của Tây Kỳ, càng là trung tâm liên lạc

giữa Tây Kỳ và Xiển Giáo.

Nếu Khương Tử Nha có mệnh hệ gì, Tây Kỳ cũng coi như xong.

Hoàng Thiên Hóa cúi người: "Bẩm hầu gia, thừa tướng không sao rồi, đang ở Côn Luân Sơn tìm đạo hữu, đến đối phó Triệu Công Minh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm biết Khương Tử Nha có kiếp nạn này, nên đã để Nhiên Đăng Đạo Nhân chờ sẵn.

Hoàng Thiên Hóa và những người khác đưa Khương Tử Nha đến Ngọc Hư Cung, Nhiên Đăng Đạo Nhân không tốn chút sức lực nào đã cứu sống y, còn chỉ cho Khương Tử Nha một con đường sáng, bảo y đến tìm tán tiên Lục Áp Đạo Nhân ở Côn Luân Sơn.

Tây Bá Hầu Cơ Phát nghe Khương Tử Nha bình an vô sự, trái tim đang treo lơ lửng tức thì hạ xuống, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Hoàng tướng quân cũng vất vả rồi, mau đi nghỉ ngơi đi!" Cơ Phát nói.

Tây Côn Luân, Khương Tử Nha đi đến trước một ngọn núi, thấy trên núi tiên khí lượn lờ, tường vân tụ tập, so với mấy ngọn núi xung quanh như hạc giữa bầy gà, liền đoán đây chính là nơi tu luyện của Lục Áp Đạo Nhân.

Khương Tử Nha đang định lên núi, liền thấy một lão đạo nhân tiên phong đạo cốt, khí độ bất phàm, mặc một bộ đạo bào màu xanh, trông đã có chút cũ kỹ, nhưng mặc trên người lão đạo nhân, lại toát ra một khí phách siêu phàm thoát tục.

"Đệ tử Khương Tử Nha bái kiến Lục tiên nhân!" Nhiên Đăng Đạo Nhân đã nói với Khương Tử Nha, Lục Áp Đạo Nhân này pháp lực cao cường, năng lực còn trên cả Thập Nhị Kim Tiên, trên người có hai món pháp bảo vô cùng lợi hại, trong đó một món chính là sát khí để đối phó Triệu Công Minh.

Lão đạo nhân nhìn Khương Tử Nha một cái, cười lạnh: "Không ngờ lại gặp lão bằng hữu ở đây, đúng là duyên phận a!" Sắc mặt Khương Tử Nha biến đổi, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ thân phận thật của ta đã bị lão đạo nhân này nhận ra?

Đạo nhân này rốt cuộc có thân phận gì?

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không hề phát giác, mà lão lại nhìn ra manh mối!" "Đệ tử Khương Tử Nha bái thỉnh Lục tiên nhân hạ sơn, giúp ta trừ diệt dư nghiệt của Tiệt Giáo, trợ giúp Tây Kỳ ta thành đại nghiệp!" Khương Tử Nha quyết định lấy tiến làm lùi, trước tiên thử dò xét lão đạo nhân.

Lão đạo nhân cười lạnh: "Nếu lão hữu không muốn nhận nhau, thì cũng được thôi.

Nếu ngươi đã chuyển thế làm người, hiệu lực cho Tây Kỳ, ta liền giúp ngươi một lần." Tàn hồn của Ma Tổ La Hầu nghe mà như lọt vào sương mù, người này dường như nhận ra mình, nhưng bây giờ không quản được nhiều như vậy.

"Xin Lục tiên nhân chỉ giáo!" Khương Tử Nha thần sắc cung kính nói.

Lục Áp Đạo Nhân từ trong tay áo lấy ra một món pháp bảo.

Món pháp bảo này trông vô cùng kỳ quái, như mũi tên sắc nhọn, nhưng lại giống bảy cây đinh gỗ, toát ra một luồng sức mạnh cường đại, nhiếp hồn người.

"Ngươi mang Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của ta về Tây Kỳ, sau đó thiết lập tế đàn, làm một hình nhân bằng cỏ, rồi viết tên Triệu Công Minh lên đó, liên tục cúng bái hai mươi mốt ngày, sau đó bắn tên vào thân thể hình nhân, Triệu Công Minh tất sẽ toi mạng!" Lục Áp Đạo Nhân không nhanh không chậm nói.

Khương Tử Nha vội nói: “Đa tạ Lục tiên nhân, đệ tử trở về chuẩn bị!” Lục Áp Đạo Nhân gật đầu không nói gì, xoay người đi lên núi, biến mất trong mây mù, làm một tán tiên tiêu dao tự tại.

Chương 270

Khương Tử Nha trở về doanh trại, liền làm theo phân phó của Lục Áp Đạo Nhân, thiết lập tế đàn, làm hình nhân bằng cỏ, viết tên Triệu Công Minh, rồi mỗi ngày tiến hành cúng bái. … Doanh trại quân Thương.

Thân thể Triệu Công Minh ngày một yếu đi, khiến Văn Thái Sư cũng lòng như lửa đốt, không biết phải làm sao, chỉ có thể sốt ruột.

Một ngày, Văn Thái Sư vào trướng của Triệu Công Minh, thấy Triệu Công Minh sắc mặt thảm trắng, mặt như tro tàn, chỉ còn thoi thóp một hơi, trong lòng càng thêm khó chịu.

Hiện tại quân Tây Kỳ sở dĩ không tấn công, là vì kiêng kỵ Triệu Công Minh.

Quan trọng nhất, Triệu Công Minh là vì ông mới ra nông nỗi này, mà Văn Thái Sư là người trọng tình trọng nghĩa.

"Công Minh đạo hữu…" Văn Thái Sư còn chưa nói xong, hai hàng lệ nóng đã lăn dài.

Triệu Công Minh gắng gượng tinh thần: "Thái sư không cần lo lắng, ta đã tìm ra nguyên do, là do Khương Tử Nha, tên bỉ ổi vô sỉ đó, trong quân đội đã dùng chú thuật đối với ta.

Chỉ cần phá được chú thuật, sẽ không sao nữa." "Hay cho một Khương Tử Nha, bản thái sư bây giờ sẽ dẫn quân san bằng đại doanh Tây Kỳ, phá chú thuật của Khương Tử Nha!" Văn Thái Sư nói, định xoay người rời đi.

Triệu Công Minh vội nói: "Thái sư không cần vội, ta để hai đồ nhi của ta đi.

Chỉ cần trộm được Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, chú thuật của Khương Tử Nha sẽ tự động bị phá." Triệu Công Minh pháp lực cao cường, sau mấy lần suy đoán, đã tính ra là Khương Tử Nha giở trò, nhưng không tính ra rằng, hai đồ nhi của y sẽ có đi không có về.

Khương Tử Nha đã sớm để Na Tra và Dương Tiễn bố trí thiên la địa võng, chờ hai đệ tử của Triệu Công Minh tự chui đầu vào lưới.

Hai người vừa đến đại doanh Tây Kỳ, liền bị Na Tra và Dương Tiễn bắt gọn, áp giải đến trướng của Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha ra lệnh một tiếng, liền tiễn hai người lên đường.

Hai người này trên Phong Thần Bảng có tên, liền bay về phía Phong Thần Đài. … Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Thiên Đế Hạo Thiên đang đánh cờ vây với Dao Cơ công chúa, trong tay cầm một quân cờ đen chần chừ mãi không hạ xuống, khiến Dao Cơ công chúa sốt ruột không thôi.

"Phụ hoàng còn không đi cờ, con đi đây!" Dao Cơ công chúa nói.

Hạo Thiên mỉm cười, quân cờ đen trong tay từ từ hạ xuống, trong nháy mắt đã chặn hết đường cờ của Dao Cơ công chúa, một chiêu vô cùng hung hãn.

Dao Cơ công chúa hừ lạnh một tiếng: "Không chơi nữa, con không chơi nữa!

Đánh cờ chán quá!" Hạo Thiên cười hai tiếng rồi nói: "Đừng giận, chúng ta chơi thêm ván nữa được không?

Lần này ta đảm bảo sẽ nhường con thắng!" "Không thèm, con đến Vườn Bàn Đào chơi đây!" Dao Cơ công chúa tức giận nói, rồi quay người đi ra ngoài, Hạo Thiên cũng không đuổi theo.

Bởi vì Thái Bạch Kim Tinh từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt có mấy

phần lo lắng.

“Bệ hạ, Lục Áp Đạo Nhân cũng đã nhập cuộc, hắn đã đưa Đinh Đầu Thất Tiễn Thư cho Khương Tử Nha để đối phó với Triệu Công Minh, sau hai mươi mốt ngày, Triệu Công Minh sẽ bị Khương Tử Nha giết chết!” Thái Bạch Kim Tinh nói.

Hạo Thiên bấm ngón tay tính toán rồi nói: “Triệu Công Minh là phúc tướng của Thiên Đình ta, ta không thể thấy chết mà không cứu!

Thái Bạch, hãy âm thầm bảo vệ Triệu Công Minh, rồi đưa hắn về Thiên Đình!” “Triệu Công Minh có tên trên Phong Thần Bảng, nếu làm vậy, liệu có gây ra sự bất mãn của Thái Huyền Sơn không?” Thái Bạch Kim Tinh có chút lo lắng nói.

Hạo Thiên cười lạnh nói: “Thái Huyền Sơn chẳng quan tâm ai lên Phong Thần Bảng, ai không lên Phong Thần Bảng.

Điều mà Thái Huyền Thánh Nhân quan tâm là Tam Giáo tranh đấu, làm suy yếu sức mạnh của Hồng Quân Lão Tổ, hiểu chưa?” “Vâng, lão thần tuân mệnh!” Thái Bạch Kim Tinh nói rồi quay người rời đi.

Hạo Thiên với vẻ mặt lạnh lùng nhìn xuống nhân gian, khóe miệng nhếch lên một tia sát khí âm lãnh vô cùng. ...

Đảo Kim Ngao, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ nghênh đón một vị khách không mời mà đến, Minh Hà Lão Tổ!

“Không biết lão tổ có việc gì quan trọng mà đột nhiên ghé thăm Bích Du Cung!” Thông Thiên Giáo Chủ cười nói, dường như đã nhìn thấu tâm tư của Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ nói: “Lẽ nào Thông Thiên giáo chủ một lòng chỉ đọc Hoàng Đình Kinh, hai tai không màng chuyện bên ngoài?

Đệ tử Tiệt Giáo đã bị Xiển Giáo tàn sát gần hết, chẳng lẽ Thông Thiên giáo chủ định làm ngơ mãi sao?" "Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao đã bị Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo giết sạch, nhưng cũng khiến chúng phải trả giá đắt, mấy vị Kim Tiên nguyên khí đại thương, gần như trở thành phế nhân." "Như vậy, Tiệt Giáo ta lại nợ lão tổ một ân tình rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ cười như không cười, nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ cũng cảm nhận được sự xa cách của Thông Thiên Giáo Chủ, tiếp tục nói: "Nợ hay không nợ ân tình đều là chuyện nhỏ.

Bản tổ chỉ là không ưa nổi thói cậy mạnh hiếp yếu, lấy đông hiếp ít của Xiển Giáo nên mới ra tay." Hắn đổi giọng: "Đương nhiên, nếu Thông Thiên giáo chủ không thương xót đồ tử đồ tôn, thì cứ coi như ta lo chuyện bao đồng, cáo từ!" Nói xong, Minh Hà Lão Tổ đứng dậy, làm bộ muốn rời đi.

Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng nói: "Có gì từ từ nói, lão tổ hà tất phải vội vàng như vậy?

Lần này phải đa tạ lão tổ ra tay tương trợ, cho những kẻ vô tri kia một bài học, ân tình này Tiệt Giáo xin ghi nhớ." Minh Hà Lão Tổ đến Bích Du Cung là phụng mệnh Ma Tổ La Hầu, đến để hợp tác với Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng xem ra Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có ý định liên thủ với A Tu La Giáo.

"Đây là chuyện nhà của Tam Thanh các người, sau này A Tu La Giáo của ta sẽ không ra tay nữa.

Nhân Giáo và Xiển Giáo liên thủ, lại có một Tây Phương Giáo đang nhìn chằm chằm như hổ đói, cùng với một Hạo Thiên mưu sâu kế hiểm, e rằng sau này cuộc sống của Tiệt Giáo sẽ không dễ dàng!" Minh Hà Lão Tổ từng bước ép sát, muốn buộc Thông Thiên Giáo Chủ

phải khuất phục, để đạt được liên minh giữa Tiệt Giáo và A Tu La Giáo.

Chương 271

Thông Thiên Giáo Chủ cũng nghe ra ý tứ trong lời nói, phân tích của Minh Hà Lão Tổ không hề sai, Tiệt Giáo trước giờ luôn đơn độc chiến đấu.

Thái độ của Thái Huyền Sơn đã rõ ràng, hy vọng Tam Giáo tranh đấu, sẽ không dễ dàng ra tay tương trợ Tiệt Giáo, vì vậy tìm một đồng minh mạnh mẽ là vô cùng quan trọng.

"Lão tổ, việc này hãy để ta suy nghĩ thêm.

Nếu lão tổ có việc cần Tiệt Giáo giúp đỡ, cứ cho hay, Tiệt Giáo nhất định sẽ toàn lực tương trợ." Thông Thiên Giáo Chủ nói qua loa.

Việc kết minh không phải chuyện nhỏ.

Tiệt Giáo dù sao cũng là Huyền Môn chính tông, còn A Tu La Giáo tiếng xấu vang xa, nếu hai bên liên hợp, thế lực Tiệt Giáo quả thực sẽ tăng cường rất nhiều, nhưng cũng có khả năng bị Minh Hà Lão Tổ kéo xuống bùn lầy.

Dã tâm của A Tu La Giáo không nhỏ, không phải dễ đối phó.

"Nếu đã như vậy, ta xin cáo từ trước!" Minh Hà Lão Tổ nói, hắn nhìn ra Thông Thiên Giáo Chủ đã động lòng, mục đích của chuyến đi này đã đạt được một nửa.

Tiễn Minh Hà Lão Tổ đi, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức ra lệnh cho đạo đồng bên cạnh, triệu tập Tứ đại đệ tử cùng các tu sĩ có máu mặt trong Tiệt Giáo.

Sự việc đã đến nước này, Tiệt Giáo muốn đứng ngoài cuộc là không thể nữa.

Xiển Giáo từng bước ép sát, đã giết chết nhiều đệ tử Tiệt Giáo

như vậy, nếu không có hành động gì, chắc chắn sẽ làm nguội lạnh lòng người Tiệt Giáo.

Xiển Giáo có thể làm theo phương châm "chết đạo hữu chứ không chết bần đạo"!

Tiệt Giáo cũng có thể làm được!

Trong Tam Giáo, nếu luận về thực lực chân chính, Tiệt Giáo còn mạnh hơn cả Xiển Giáo và Nhân Giáo.

Tiệt Giáo hữu giáo vô loại, rộng mở cửa thu nhận đệ tử, nên có ưu thế về số lượng!

Nếu luận về tu vi và pháp bảo, đệ tử Tiệt Giáo cũng không hề thua kém!

Tiến trình của Phong Thần đại chiến sắp được đẩy nhanh hơn, bởi vì Thông Thiên Giáo Chủ sắp từ phía sau hậu trường, thực sự bước ra sân khấu! ...

Đại doanh quân Thương.

Sắc mặt Triệu Công Minh trắng bệch, một ngụm máu tươi phun ra, Văn Thái Sư thấy vậy sắc mặt đại biến, vội vàng tiến lên.

"Công Minh đạo hữu, sao vậy?" Văn Thái Sư vẻ mặt cấp thiết hỏi.

Ông đã đoán được đại khái sự việc.

Hai đệ tử của Triệu Công Minh đi đã lâu mà không có tin tức, chắc hẳn đã bị người của Tây Kỳ bắt giữ.

Triệu Công Minh than thở: "Thái sư, hai đệ tử của ta đã bị Tây Kỳ chém giết, đi trước một bước rồi.

Xem ra trong mệnh ta có kiếp này, chắc chắn phải chết!" Nói đến đây, tâm huyết trào dâng, lại một ngụm máu tươi nữa phun ra, mặt

không còn chút máu, hai mắt ảm đạm vô quang.

"Công Minh đạo hữu, ta sẽ đích thân đến đại doanh Tây Kỳ một chuyến, nhất định sẽ đoạt lại Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, phá yêu pháp của Khương Tử Nha.

Đạo hữu vì ta mà xuất sơn, ta không thể trơ mắt nhìn đạo hữu chết đi!" Văn Thái Sư đứng dậy nói, vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

Triệu Công Minh vội nói: "Thái sư, nếu ngài thật sự muốn cứu ta, có thể đi mời ba vị muội muội của ta xuất sơn.

Các nàng pháp thuật cao cường, có lẽ có thể đoạt lại Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cứu ta một mạng!" Hắn biết hai đệ tử đã đả thảo kinh xà, với đạo hạnh của Văn Thái Sư, đi đến đại doanh Tây Kỳ chỉ có một đi không trở lại.

Văn Thái Sư lập tức nói: "Xin Công Minh đạo hữu chờ một lát, ta lập tức đi mời ba vị nương nương xuất sơn!" Quân Thương đang lúc thế đơn lực bạc, nếu có thể mời ba vị nương nương xuất sơn, không những có thể cứu mạng Triệu Công Minh, mà còn có thể làm lớn mạnh khí thế quân Thương, lại có thể cùng Tây Bá Hầu và Khương Tử Nha phân cao thấp.

Ngay lập tức, Văn Thái Sư liền ra khỏi lều, cưỡi Mặc Kỳ Lân hướng về núi Nga Mi. ...

Tây Kỳ.

Khương Tử Nha từ Ngọc Hư Cung trở về, liền mỗi ngày tế bái hình nhân có viết tên Triệu Công Minh, mắt thấy ngày kia là đến kỳ hạn, cũng là ngày chết của Triệu Công Minh!

Thám tử do Khương Tử Nha phái đi báo về, Triệu Công Minh bệnh nặng không dậy nổi, xem ra sắp toi mạng.

"Khương thừa tướng, hiện tại đại doanh quân Thương trống rỗng,

chúng ta có thể nhân cơ hội tiến binh, đánh cho chúng một trận bất ngờ!" Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ đề nghị.

Khương Tử Nha mỉm cười nói: "Võ Thành Vương không cần vội vàng như vậy.

Ngày kia là ngày chết của Triệu Công Minh, lúc đó quân Thương nhất định lòng người đại loạn, đó mới là thời cơ tiến công tốt nhất." Cùng lúc đó, trong Ngọc Hư Cung, Nhiên Đăng Đạo Nhân bấm ngón tay tính toán, trên mặt hiện lên một nụ cười đầy ý vị sâu xa.

"Hay cho một Triệu Công Minh, vốn là kẻ phải chết, lại còn muốn sống sót.

Vậy bần đạo sẽ tiễn ngươi một đoạn, sau đó lại đi mượn một thứ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh lùng nói.

Ngay lập tức, hắn rời khỏi Ngọc Hư Cung, đằng vân giá vũ bay về phía Tây Kỳ.

Chương 272

"Khương thừa tướng, Nhiên Đăng sư tổ cầu kiến!" Vũ Cát từ ngoài trướng đi vào, cung kính nói.

Khương Tử Nha nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân đến, biết chắc chắn có chuyện quan trọng xảy ra, liền đứng dậy đi ra ngoài.

"Lão sư!" Khương Tử Nha thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân, vẻ mặt cung kính cúi người hành lễ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đi thẳng vào vấn đề: "Tử Nha, bản tọa lần này đến là để thông báo cho ngươi một việc, Triệu Công Minh đã nhờ Văn Thái Sư đi mời Tam Tiêu nương nương.

Nếu các nàng đến, e rằng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư khó giữ, thuật hàng đầu của Triệu Công Minh cũng sẽ tự động bị phá!" Khương Tử Nha sớm đã nghe danh Tam Tiêu nương nương, thực lực mỗi người đều không dưới Thập Nhị Kim Tiên.

Triệu Công Minh là nghĩa huynh của các nàng, Tam Tiêu nương nương lại cực kỳ trọng tình cảm, Văn Thái Sư đích thân đi mời, nhất định có thể mời các nàng xuất sơn.

"Xin lão sư chỉ cho con đường sáng!" Khương Tử Nha cung kính hỏi, hắn đương nhiên không muốn để con vịt nấu chín rồi lại bay mất khỏi miệng.

Chờ đến khi Tam Tiêu nương nương đến, vừa hay có thể nhặt xác cho Triệu Công Minh.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nói: "Tế đàn của ngươi đặt ở đâu?

Mau dẫn ta đến, hôm nay chính là ngày chết của Triệu Công Minh!" Khương Tử Nha vội vàng dẫn đường phía trước, Nhiên Đăng

Đạo Nhân và các vị tiên nhân Xiển Giáo theo sát phía sau.

"Tử Nha, trước tiên bắn vào mắt trái hắn!" "Sau đó bắn vào mắt phải hắn!" "Mũi tên thứ ba bắn vào mi tâm hắn!" ...

"Mũi tên cuối cùng bắn vào ngực hắn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân ung dung nói, bây giờ Triệu Công Minh đã là một người chết không thể nghi ngờ.

Khương Tử Nha lĩnh mệnh, bảy mũi tên ngắn như gió lốc bay về phía trước.

Á...

á...

á...

Trong doanh trại quân Thương, Triệu Công Minh phát ra những tiếng hét thảm thiết không giống người, rồi hai mắt trợn tròn, vẻ mặt kinh ngạc, dường như chết không nhắm mắt, máu tươi chảy ra từ mắt.

Đúng lúc này, từng viên trân châu óng ánh trong suốt từ eo của Triệu Công Minh bay ra, rơi vào tay Nhiên Đăng Đạo Nhân trong đại doanh Tây Kỳ.

"Quả nhiên là bảo bối tốt, cũng không uổng công bản tọa đích thân đến một chuyến!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt đắc ý nói, rồi thu hai mươi tư viên Định Hải Châu vào túi.

Hắn thèm muốn Định Hải Châu của Triệu Công Minh đã lâu, lần này cuối cùng cũng được như ý nguyện.

"Tử Nha, Triệu Công Minh đã chết, bản tọa về Ngọc Hư Cung trước!" Nhiên Đăng Đạo Nhân mục đích đã đạt được, liền vội vã muốn rời đi.

Ra tay giải quyết mối họa lớn trong lòng Khương Tử Nha, Khương Tử Nha tự nhiên cảm kích vô cùng, dẫn theo thuộc hạ tiễn Nhiên Đăng Đạo Nhân ra khỏi đại doanh, mãi đến khi Nhiên Đăng Đạo Nhân biến mất không còn tăm hơi, mới quay trở lại quân doanh, thương lượng việc tác chiến.

Văn Thái Sư không có trong quân, Triệu Công Minh hoàn toàn toi đời!

Cơ hội ngàn năm khó gặp!

Vì thế, Khương Tử Nha chỉnh đốn binh mã, quân Tây Kỳ như nước vỡ đê, xông về phía quân Thương. ...

Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Một tia tàn hồn của Triệu Công Minh rơi xuống Ngự Hoa Viên, thấy Hạo Thiên và Thái Bạch Kim Tinh đang đánh cờ.

Hắn chỉ biết mình bị lão già âm hiểm Khương Tử Nha, liên thủ với Nhiên Đăng Đạo Nhân hạ chú, cuối cùng chết oan, nhưng không biết tại sao lại ở đây.

"Ngươi đến rồi!

Đã đợi lâu!" Hạo Thiên cầm quân cờ từ từ hạ xuống, ánh mắt rơi trên người Triệu Công Minh.

Thái Bạch Kim Tinh lạnh lùng nói: "Ngươi có phải là đệ tử Tiệt Giáo Triệu Công Minh?" Triệu Công Minh gật đầu nói: "Ta chính là Triệu Công Minh, đây là đâu?" "Ngự Hoa Viên của Thiên Đình!" Hạo Thiên nhẹ nhàng nói, nhìn về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh cũng không ngốc, lập tức đoán ra thân phận của Hạo Thiên, quỳ xuống đất nói: "Bái kiến Thiên Đế, xin Thiên Đế làm chủ cho ta, triệu hồi tàn hồn của ta!" Hạo Thiên cười nói: "Triệu Công Minh, ngươi và Thiên Đình ta có duyên, vì thế bản đế mới phái

người dẫn hồn phách của ngươi đến Ngự Hoa Viên.

Ăn quả bàn đào này, ngươi có thể khôi phục lại chân thân, ở lại Thiên Đình ta hiệu lực, thế nào?" Nghe thì là một câu hỏi, thực tế lại là một lời khẳng định.

Triệu Công Minh nghe có thể sống lại, vội vàng nói: "Đa tạ Thiên Đế ban ơn cứu mạng, từ nay về sau Triệu Công Minh là người của Thiên Đình, nghe theo sự sai khiến của Thiên Đế!" Lời còn chưa dứt, một quả bàn đào vừa to vừa đỏ rơi vào lòng bàn tay Triệu Công Minh, hắn không chút do dự cắn một miếng, tức thì miệng lưỡi ngọt ngào, cảm giác một dòng quỳnh tương ngọc dịch chảy vào bụng, như thể thoát thai hoán cốt.

Ngay sau đó, hồn phách vốn hư vô mờ ảo ngưng tụ thành thân thể, từ từ rơi xuống đất, cúi đầu lạy Thiên Đế.

"Hay cho một Nhiên Đăng Đạo Nhân, đúng là mặt dày vô sỉ, lại nhân lúc ta chết mà trộm đi hai mươi tư viên Định Hải Châu của ta, thật là quá đáng!" Triệu Công Minh tức giận nói, ngẩng đầu nhìn về phía trước, mặt đằng đằng sát khí.

"Thiên Đế, xin cho phép ta đi đoạt lại hai mươi tư viên Định Hải Châu!" Triệu Công Minh nói.

Hạo Thiên mỉm cười nói: "Ngươi nguyên khí vừa mới khôi phục, hiện tại không phải là đối thủ của Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Đợi sau này thời cơ chín muồi, bản đế sẽ giúp ngươi đòi lại vật này!" Mạng của Triệu Công Minh là do Hạo Thiên ban cho, trong lòng tự nhiên không dám không phục, gật đầu đồng ý.

"Lui xuống đi!

Chương 273

Không có lệnh của bản đế, tuyệt đối không được rời khỏi Thiên Đình nửa bước!" Hạo Thiên phân phó.

Sau đó, hai tiên nữ đưa Triệu Công Minh đi.

"Thái Bạch Kim Tinh, Tam Tiêu nương nương và Thiên Đình ta phúc duyên sâu dày, hãy âm thầm tương trợ, đợi thời cơ chín muồi, cũng mời các nàng đến Ngự Hoa Viên." Hạo Thiên nói.

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu tuân lệnh, quay người rời đi.

Cả khu vườn một màu diễm lệ, hàng ngàn vạn loài hoa thần nở rộ vô cùng lộng lẫy, hương thơm ngào ngạt.

"Đại thế thiên hạ, đều nằm trong tay ta!" Hạo Thiên vẻ mặt đắc ý nói, rồi đi về phía Lăng Tiêu Bảo Điện. ...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc thần sắc ung dung, nhìn về phía mọi người trong đại điện, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Thái Huyền Thánh Nhân, Hạo Thiên bây giờ lá gan càng ngày càng lớn, lại dám dẫn hồn phách của Triệu Công Minh về Thiên Đình!" Yêu Sư Côn Bằng tức giận nói, vẻ bất mãn hiện rõ trên mặt.

Tô Mặc lạnh lùng cười nói: "Không sao!

Hạo Thiên đã báo cho bản tôn biết việc này.

Triệu Công Minh có tên trên bảng, sớm muộn cũng là người của Thiên Đình, làm vậy cũng là nhất lao vĩnh dật!" Yêu Sư Côn Bằng tiếp tục nói: "Thái Huyền Thánh Nhân, nếu Hạo Thiên phá vỡ quy củ, sau này..." Tô Mặc cười nói: "Yêu sư lo xa rồi.

Những người có tên trên bảng kia, cũng chưa chắc có thể vào Phong Thần Bảng, cứ tạm để họ lang thang khắp nơi đi!

Đến ngày phong thần, tất nhiên sẽ toàn bộ nghe phong!" Thiên Đình năm xưa do Yêu Tộc xây dựng, Côn Bằng với tư cách là Yêu Sư, có địa vị cực kỳ quan trọng trong Yêu Tộc, nay Thiên Đình bị Hạo Thiên chiếm giữ, trong lòng tự nhiên không phục!

"Thái Huyền Thánh Nhân, Tam Tiêu nương nương cũng đã xuất động, đang tiến về phía Tây Kỳ!" Hồng Vân Đạo Nhân nói.

Tô Mặc thần sắc thản nhiên nói: "Ta biết.

Xem ra lần này Tiệt Giáo thực sự bị cuốn vào cuộc tranh đấu giữa triều Thương và Tây Kỳ rồi, kịch hay càng ngày càng đặc sắc!" Nhìn mọi người, hắn cười nói: "Chúng ta cứ làm quần chúng ăn dưa, đó chính là sự tôn trọng lớn nhất dành cho các diễn viên!" Mọi người nghe như lọt vào sương mù, nhưng trong lòng đều hiểu rõ, Tô Mặc tuyệt đối không nói bừa. ...

Văn Thái Sư đưa Tam Tiêu nương nương về đại doanh, từ xa đã thấy một mảnh đất cháy đen, trong lòng cảm thấy không ổn.

"Hay cho một Khương Tử Nha, quả nhiên ty bỉ vô sỉ!

Nhân lúc bản thái sư rời đi mà phát động tấn công!" Văn Thái Sư tức giận mắng.

Sắc mặt Tam Tiêu nương nương khó coi, trong lòng đã biết Triệu Công Minh gặp nạn.

Triệu Công Minh vào Tiệt Giáo sớm hơn, ngày thường đối với ba chị em rất chăm sóc, vì vậy ba người rất kính trọng Triệu Công Minh, coi như huynh như phụ.

"Hay cho một Khương Tử Nha, lại dám giết nghĩa huynh của ta.

Lần trước chuyện Thạch Cơ, bản nương nương chưa truy cứu, hôm nay nợ mới nợ cũ tính chung một lượt, xem ta diệt ngươi thế nào!" Vân Tiêu nương nương giận dữ nói, mặt đầy sát khí, như thủy triều cuồn cuộn.

Bích Tiêu nương nương cũng gay gắt nói: "Thù này không báo, ta tuyệt không bỏ qua!

Hôm nay, ta sẽ đại khai sát giới, bắt Khương Tử Nha, diệt Tây Kỳ!" Ngay lập tức, Tam Tiêu nương nương hùng hổ tiến về phía đại doanh Tây Kỳ. ...

Tam Tiêu nương nương vừa ra khỏi cổng doanh, liền thấy trên mây hạ xuống hai vị tiên cô xinh đẹp đoan trang, chính là Hạm Chi Tiên và Thải Vân Tiên Tử.

"Hai muội đột nhiên đến Tây Kỳ làm gì?" Quỳnh Tiêu nương nương tiến lên hỏi, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Hạm Chi Tiên hờn dỗi nói: "Công Minh huynh chết trong tay người của Ngọc Hư Cung, ba vị tỷ tỷ đi báo thù, cũng không nói cho hai muội biết, chẳng phải là coi thường hai chị em ta sao?" Thải Vân Tiên Tử tiếp lời: "Năm chị em chúng ta tình cảm rất tốt, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.

Người của Ngọc Hư Cung quá đáng, chúng ta cùng đi báo thù rửa hận cho Công Minh huynh!" Hai vị tiên tử này xưa nay cùng Triệu Công Minh và Tam Tiêu nương nương giao tình không cạn, vì vậy đặc biệt đến tương trợ.

Trong khoảnh khắc, năm người đã đến trước doanh trại Tây Kỳ, lớn tiếng khiêu chiến.

"Khương Tử Nha, đồ vô sỉ, giết nghĩa huynh của ta, ra đây chịu chết!" "Tây Kỳ đều là rùa rụt cổ cả sao?

Sao không mau ra ứng chiến!" "Xem ra lời đồn bên ngoài quả không sai, đệ tử Xiển Giáo đều là những kẻ nhát gan như chuột!" ...

Năm người phụ nữ ở trước doanh trại không ngừng khiêu chiến, chửi bới, nhưng trong doanh trại trước sau không có một người nào ra, dường như bên trong là một doanh trại trống không.

Trong doanh, Na Tra và Kim Tra cùng các chiến tướng trẻ tuổi khác, ai nấy đều tức giận, bị năm người phụ nữ mắng chửi thậm tệ, sớm đã không nhịn nổi.

Nhưng Khương Tử Nha không mở miệng, không một ai dám xông ra, tất cả ánh mắt đều tập trung vào người Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha vững vàng ngồi trong trung quân đại trướng, nhưng không nói một lời, như đang suy nghĩ chuyện quan trọng, mày nhíu chặt, sắc mặt ngưng trọng.

"Thừa tướng, nếu chúng ta không ra chiến, e rằng sẽ thật sự biến thành rùa rụt cổ!" Dương Tiễn lạnh lùng nói, trong lòng sớm đã kìm nén một bụng lửa giận vô danh.

Chương 274

Khương Tử Nha không để ý, dường như cũng không nghe thấy tiếng chửi mắng ngày càng khó nghe trước doanh trại.

"Thừa tướng, Na Tra xin mệnh xuất chiến, xin thừa tướng chuẩn y!" "Thuộc hạ Hoàng Thiên Hóa xin xuất chiến!" "Kim Tra xin xuất chiến, dạy cho năm người phụ nữ không biết trời cao đất rộng kia một bài học!" ...

Trong nhất thời, đều là tiếng xin xuất chiến, vang dội khắp đại trướng.

Cuối cùng, Khương Tử Nha mắt từ từ mở ra, quét mắt nhìn mọi người, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Các ngươi không biết, Tam Tiêu nương nương đạo hạnh cao thâm, pháp bảo vô cùng lợi hại, đặc biệt là Hỗn Nguyên Kim Đấu, lợi hại vô cùng.

Bản thừa tướng không cho các ngươi xuất chiến là vì lo lắng các ngươi trúng đạo của Tam Tiêu!" "Nhưng, nếu các ngươi đã muốn ra nghênh chiến, bản thừa tướng liền chuẩn y!" Khương Tử Nha nói, ra vẻ lo lắng, thực tế lại chỉ mong Na Tra và những người khác bị Tam Tiêu nương nương bắt sạch.

Na Tra và những người khác như được đại xá, liền lao ra khỏi đại doanh, tốc độ cực nhanh.

"Một đám rùa rụt cổ cuối cùng cũng ra rồi, Khương Tử Nha đâu?

Bảo hắn ra đây chịu chết, có thể tha cho các ngươi một mạng nhỏ!" Bích Tiêu nương nương lạnh lùng nói, lông mày dựng ngược, trên khuôn mặt lạnh lùng như sương, toát ra sát khí khiến người ta

kinh hồn bạt vía.

Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, tức giận nói: "Triệu Công Minh trợ Trụ vi ngược, giết tướng sĩ Tây Kỳ ta, chết chưa hết tội.

Các ngươi muốn báo thù cho hắn, e rằng cũng có kết cục như vậy!" "Nói năng ngông cuồng, để ngươi xem thủ đoạn của bản tiên tử!" Hạm Chi Tiên quát lên, liền lao về phía Na Tra.

Trong nháy mắt, liền thấy trong tay Hạm Chi Tiên xuất hiện một cái túi đen, ném về phía Na Tra.

Na Tra không biết cái túi gió này lợi hại, há miệng liền phun ra một đoàn Tam Muội Chân Hỏa, như tia chớp bay về phía Hạm Chi Tiên.

Hạm Chi Tiên cười lạnh nói: "Chút tài mọn, cũng dám đem ra khoe khoang, thật là nực cười!" Na Tra giận dữ, trong miệng lại một chuỗi Tam Muội Chân Hỏa phun ra, như một con hỏa long sống động bay về phía Hạm Chi Tiên.

Tam Tiêu nương nương và Thải Vân Tiên Tử thấy cảnh này, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, lát nữa Na Tra sẽ phải chịu thiệt, đại doanh Tây Kỳ cũng sẽ hóa thành biển lửa.

Ngay lập tức, cái túi đen kia mở ra, một luồng gió đen khổng lồ vô cùng thổi tới, trong nháy mắt cuốn lấy hỏa long, Tam Muội Chân Hỏa kết thành hỏa long, liền bị thổi tan trong chốc lát.

Tam Muội Chân Hỏa như mây lửa bay về phía Na Tra và những người khác, tức thì trên không trung một màu đỏ rực, như biển lửa lưu động, chiếu sáng nửa bầu trời.

Trong khoảnh khắc, những đám mây lửa kia như những quả cầu lửa rơi xuống đại doanh Tây Kỳ, đại doanh trong nháy mắt cũng biến thành biển lửa, gió trợ hỏa thế, từng mảng ánh lửa nghênh phong bùng

lên, trong đại doanh Tây Kỳ truyền ra một trận tiếng la hét thảm thiết, vô cùng thê lương.

"Con mụ xấu xa, lại dám âm ta!" Na Tra tức giận nói, cầm thương xông lên, sát khí đằng đằng.

Nhưng, người còn chưa xông đến trước mặt Hạm Chi Tiên, liền bị một viên châu đen sì đánh trúng người, đứng không vững, suýt nữa từ trên Phong Hỏa Luân rơi xuống, vô cùng nguy hiểm.

"Hạo Thiên Khuyển!" Nhị Lang Thần hét lớn một tiếng, liền thấy một con chó săn màu đen, nhanh như tia chớp lao tới, cắn về phía Thải Vân Tiên Tử.

Thải Vân Tiên Tử lạnh lùng nói: "Súc sinh nhỏ nhoi, cũng dám ở trước mặt bản tiên tử làm càn, đúng là tìm chết!" Nói đến đây, Lục Mục Châu trong tay đánh ra, trúng ngay đầu Hạo Thiên Khuyển, đánh cho Hạo Thiên Khuyển đầu vỡ máu chảy, từ trên không trung rơi xuống.

Trong lúc nhất thời, mọi người hỗn chiến với nhau, đánh đến khó phân thắng bại. ...

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Tất cả những gì xảy ra ở nhân gian đều lọt vào mắt Hạo Thiên, đây chính là điều hắn muốn thấy.

Tam Tiêu nương nương đã ra tay, bằng vào đám ô hợp của Tây Kỳ, căn bản không phải là đối thủ.

"Lần trước không phế hoàn toàn Thập Nhị Kim Tiên, lần này chúng sẽ không có dũng khí như vậy nữa." Hạo Thiên mỉm cười, trong lòng sớm đã có kế hoạch.

Thái Bạch Kim Tinh tiến lên nói: "Bệ hạ, chúng ta bây giờ có nên ra tay không?" "Không vội, người của Ngọc Hư Cung còn vội hơn ta.

Lần này bản đế muốn để Ngọc Hư Cung thực sự nguyên khí đại thương, để Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể ngờ tới!" Hạo Thiên lạnh lùng nói, sát khí dưới đáy mắt tức thì tăng lên không ít, sắc bén như đao.

Tam Tiêu nương nương đạo hạnh cao thâm, pháp bảo lợi hại, nhưng lợi hại nhất là trận pháp.

Thập Tuyệt Trận so với Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của Tam Tiêu nương nương, quả thực là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn, không đáng nhắc tới.

Thái Bạch Kim Tinh vẻ mặt không hiểu hỏi: "Vậy ý của bệ hạ là?" Hạo Thiên mỉm cười nói: "Tĩnh quan kỳ biến, dĩ bất biến ứng vạn biến!

Cuộc tranh đấu giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo đã đến lúc gay cấn nhất, tin rằng Thông Thiên Giáo Chủ cũng nên ra tay rồi." "Bệ hạ thánh minh, lão thần thụ giáo!" Thái Bạch Kim Tinh nói, không quên nịnh nọt Hạo Thiên, khiến Hạo Thiên trong lòng vui sướng.

Sau khi Phong Thần kiếp bắt đầu, mọi thứ đều diễn ra theo kế hoạch, có thể nói là trời giúp ta vậy! ...

Nhân gian, năm người phụ nữ và các tướng lĩnh Tây Kỳ đánh đến trời đất tối tăm, không phân thắng bại.

Tam Tiêu nương nương và hai vị tiên tử pháp thuật cao cường, nhưng Tây Kỳ thắng ở chỗ đông người.

"Bản nương nương không chơi với các ngươi nữa, thu cho ta!" Bích Tiêu nương nương lạnh lùng nói, một món pháp bảo trong tay áo bay lên không trung, bầu trời tức thì lưu quang rực rỡ, ánh sáng vạn trượng.

Ngay sau đó, liền thấy một cái đấu vàng óng ánh bay trên không

trung, toát ra khí tức vô cùng mạnh mẽ.

“Chuyện gì vậy?

Chương 275

Càn Khôn Quyển, Phong Hỏa Luân của ta không còn chịu khống chế...” “Ngô Câu Song Kiếm của ta!” “Không hay rồi, pháp bảo của mụ đàn bà xấu xa này chuyên thu pháp bảo của người khác, mau chạy!” ...

Các tướng lĩnh Tây Kỳ thấy tình hình không ổn, liền bỏ chạy.

Cho dù như vậy, cũng có không ít pháp bảo bị Hỗn Nguyên Kim Đấu của Tam Tiêu nương nương thu mất.

Pháp bảo này là Tiên Thiên Chí Bảo, năm xưa Đạo Quân tặng cho Thông Thiên Giáo Chủ, sau lại được Thông Thiên Giáo Chủ tặng cho Tam Tiêu nương nương.

Pháp bảo này vô cùng lợi hại, chuyên thu pháp bảo của người khác, được xưng là trong trời đất Hồng Hoang, không vật gì không thu.

“Lũ chuột nhắt nhát gan, sao chạy nhanh vậy?” Quỳnh Tiêu nương nương cười lạnh nói.

Đúng lúc này, trong đại doanh đi ra một lão già tóc hoa râm, cưỡi thần thú, chính là Khương Tử Nha, vẻ mặt bình tĩnh, dường như đã có chuẩn bị.

“Ngươi là ai?

Báo danh, dưới tay Bích Tiêu nương nương ta không giết quỷ vô danh!” Bích Tiêu nương nương quát lên, trong tay cầm một thanh pháp kiếm đằng đằng sát khí, liền muốn chém về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha thần sắc thong dong nói: “Ta là Khương Tử Nha đây!” “Lão già, Khương Tử Nha, đến đúng lúc lắm, hôm nay là ngày

chết của ngươi!" Quỳnh Tiêu nương nương kiều quát một tiếng, thân pháp như gió lao về phía Khương Tử Nha.

Ngay sau đó, liền thấy một cây roi sắt đen sì từ sau lưng Khương Tử Nha bay lên, trông có vẻ bình thường, thực ra lại ẩn chứa thiên địa đại đạo, sức mạnh vô cùng vô tận, chính là Đả Thần Tiên!

Đả Thần Tiên đánh xuống, nhưng giữa không trung đã bị Hỗn Nguyên Kim Đấu thu mất.

"Bản nương nương xem ngươi không còn binh khí, còn có bản lĩnh gì!" Bích Tiêu nương nương lạnh lùng nói, lao về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha quay người định cưỡi Tứ Bất Tượng bỏ chạy, nhưng sau lưng Lục Mục Châu bay tới, đánh cho Khương Tử Nha từ trên người Tứ Bất Tượng rơi xuống, bất tỉnh nhân sự.

"Nghĩa huynh, Vân Tiêu hôm nay sẽ báo thù cho huynh!" Vân Tiêu nương nương ánh mắt như đao nhìn Khương Tử Nha, pháp kiếm trong tay liền muốn chém xuống.

Mắt thấy Khương Tử Nha sắp đầu lìa khỏi cổ, Hoàng Phi Hổ cưỡi thanh ngưu từ trong doanh trại xông ra, binh khí trong tay như mũi tên sắc bén bay tới, buộc Vân Tiêu nương nương phải lùi lại hai bước, nhân cơ hội cướp lấy thi thể Khương Tử Nha, trở về đại doanh.

"Dù sao cũng đã trúng Lục Mục Châu của ta, cũng không sống qua được đêm nay.

Bản nương nương cho ngươi sống thêm mấy canh giờ, cũng là chịu thêm mấy canh giờ đau khổ!" Vân Tiêu nương nương nói.

Ngay sau đó, năm người phụ nữ trở về đại doanh quân Thương, Văn Thái Sư ra lệnh cho người chuẩn bị rượu ngon thức ăn, để tẩy

trần cho năm người.

"Làm phiền năm vị tiên tử, có năm vị tiên tử tương trợ, Tây Kỳ diệt vong chỉ là vấn đề thời gian." Văn Thái Sư nâng chén nói, nhìn về phía năm người, tươi cười rạng rỡ.

Quân Thương liên tiếp bại trận, quân tinh nhuệ bảo vệ kinh thành cũng sắp chết sạch, có được một trận đại thắng như vậy, thực sự là như nắng hạn gặp mưa rào, vạn phần khó được.

"Văn Thái sư, nếu muốn diệt Tây Kỳ, xin thái sư tìm giúp ta sáu trăm quân sĩ khỏe mạnh, đợi ta bày xong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Tây Kỳ sẽ thực sự xong đời!" Bích Tiêu nương nương tự tin nói, dường như việc này đã nắm chắc mười phần.

Văn Thái Sư nghe Tam Tiêu nương nương muốn bày trận đối phó với người Tây Kỳ, tự nhiên cầu còn không được, vội vàng triệu tập sáu trăm binh sĩ, chờ đợi sai khiến.

Chưa đầy nửa ngày, Tam Tiêu nương nương đã bố trí xong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, chờ các tướng lĩnh Tây Kỳ tự chui đầu vào lưới. ...

Đại doanh Tây Kỳ, lại một lần nữa rơi vào sự im lặng kéo dài.

Chủ soái Khương Tử Nha trọng thương hôn mê, mắt thấy lại sắp toi mạng, Tây Bá Hầu Cơ Phát lo lắng như kiến bò trên chảo nóng.

"Phải làm sao bây giờ?

Thượng phụ, ngài vạn lần không thể có chuyện gì!" Cơ Phát nửa quỳ trước giường, hai mắt đỏ hoe, sắp khóc đến nơi.

Các tướng lĩnh Tây Kỳ cũng một phen than thở, không biết phải làm sao.

"Hầu gia, ta và Kim Tra sẽ đến Ngọc Hư Cung, xem Thiên Tôn có

cách nào không?" Mộc Tra nói.

Dù sao Khương Tử Nha cũng không phải lần đầu tiên chết, mỗi lần chết đều được Nguyên Thủy Thiên Tôn cho sống lại, lần này chắc cũng có cách.

Cơ Phát nghe vậy, lập tức nói: "Vậy mau đi, nhất định phải tìm được linh đan diệu dược, cứu sống thượng phụ!" Khương Tử Nha đối với Tây Kỳ quan trọng hơn bất cứ thứ gì, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Không có Khương Tử Nha, cũng có nghĩa là mất đi sự ủng hộ của Xiển Giáo, lúc đó tất bại không nghi ngờ.

Cơ Phát trong lòng cũng có tính toán riêng, vì vậy một lòng muốn cứu sống Khương Tử Nha.

"Mạt tướng lĩnh mệnh!" Mộc Tra cung kính nói, liền định đi ra ngoài đại trướng.

Đúng lúc này, một lão đạo sĩ thân hình cao gầy, râu tóc bạc trắng từ bên ngoài đi vào, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhìn Khương Tử Nha hôn mê bất tỉnh trên giường, hắn mỉm cười nói: "Thiên Tôn quả nhiên liệu sự như thần, Tử Nha quả nhiên lại gặp kiếp nạn.

Nhưng trải qua kiếp này, sẽ không còn phải trải qua tử kiếp nữa." Nói đến đây, Nhiên Đăng Đạo Nhân đi đến bên cạnh Khương Tử Nha, từ trong lòng lấy ra một viên đan dược màu đen, sau đó đặt vào miệng Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha dường như có cảm ứng, miệng hơi mở ra, đan dược liền rơi vào miệng.

Một lát sau, Khương Tử Nha liền tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong mắt lóe lên một tia cười lạnh khó nhận ra.

Chương 276

"Đa tạ lão sư, lại cứu Tử Nha một mạng!" Khương Tử Nha đứng dậy nói, thần thái sáng láng, không hề giống người sắp chết lúc nãy.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh giá Khương Tử Nha, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kỳ quái, như nhìn thấy một người lạ.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi, ánh mắt cũng trong nháy mắt trở nên sắc bén.

Khương Tử Nha mỉm cười nói: "Ta là Tử Nha, lẽ nào lão sư không nhận ra ta sao?" Tàn hồn ý thức của Ma Tổ La Hầu nhận ra mình đã bị phát hiện, vội vàng tán đi toàn bộ ma khí trên người.

Bây giờ không phải là lúc bại lộ thân phận.

Nhiên Đăng Đạo Nhân quả thực đã nhận ra một số manh mối.

Các tiên nhân khác đạo hạnh không cao, không thể cảm nhận được ma khí trên người Khương Tử Nha, nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân thì khác, có thể cảm nhận rõ ràng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân định thần nhìn lại, rồi khẽ lắc đầu nói: "Xem ra ta nhìn nhầm rồi, người già rồi, không còn dùng được nữa!" Nói xong, hắn cũng quyết định trở về báo cáo việc này cho Nguyên Thủy Thiên Tôn trước.

Ma khí trên người Khương Tử Nha mạnh mẽ đến mức, có thể sánh ngang với Ma Tổ La Hầu năm xưa.

Đương nhiên, hắn không biết người trước mắt chính là tàn hồn của Ma Tổ La Hầu.

Mới đây, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã giúp tàn hồn của Ma Tổ La Hầu giải khai đạo phong ấn tàn hồn cuối cùng.

Khương Tử Nha bây giờ, chính là Ma Tổ La Hầu năm xưa.

"Lão sư, hiện nay Tam Tiêu nương nương đã bày Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, trận này vô cùng hung hiểm, xin lão sư giúp ta phá trận!" Khương Tử Nha nói.

Hắn biết Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lợi hại, liền muốn mượn nó để khốn sát Nhiên Đăng Đạo Nhân, lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ thiếu đi một trợ thủ đắc lực.

Nhiên Đăng Đạo Nhân do dự, rồi nói: "Đợi ta một lão bằng hữu, chúng ta sẽ cùng đi xem!" Lời còn chưa dứt, liền thấy Lục Áp Đạo Nhân từ bên ngoài đi vào.

"Lục đạo hữu, ngươi đến nhanh thật, vừa hay cùng ta đến Cửu Khúc Hoàng Hà Trận một chuyến, thế nào?" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói.

Lục Áp Đạo Nhân cười nói: "Ta cũng có ý này, dù sao ở trên núi Côn Luân cũng không có việc gì, đến Hoàng Hà Cửu Khúc Trận đi một vòng, coi như giải khuây!" Các tướng lĩnh Tây Kỳ không biết lai lịch của Lục Áp Đạo Nhân, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Một cái Hỗn Nguyên Kim Đấu đã đủ khó đối phó, nếu pháp bảo trong tay đều bị thu mất, xem còn có cách nào không.

"Vậy làm phiền hai vị tiên nhân rồi!

Ta sẽ ở trong quân bày sẵn yến tiệc mừng công chờ hai vị trở về!" Tây Bá Hầu Cơ Phát nói.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã chặn đường tiến quân của đại quân Tây Kỳ, tất nhiên phải xử lý cho nhanh.

Ngay sau đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp Đạo Nhân ra khỏi đại doanh quân Thương, bay về phía xa.

“Hầu gia, ta thân thể có chút không khỏe, xin nghỉ ngơi một lát!” Khương Tử Nha nói, nhìn về phía Cơ Phát.

Tây Bá Hầu Cơ Phát vội vàng nói: “Thượng phụ cứ nghỉ ngơi sớm đi!” Sau đó, Cơ Phát dẫn theo thuộc hạ rời đi, trong trướng chỉ còn lại một mình Khương Tử Nha.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau này bản tổ nhất định sẽ cảm tạ ngươi, cảm tạ ngươi đã giúp ta giải khai tất cả phong ấn, để bản tổ tái hiện trên đại địa Hồng Hoang.

Năm xưa Hồng Quân Lão Tổ ám toán ta, khiến ta vẫn lạc tại Hồng Hoang, món nợ này sau này ta nhất định sẽ tính sổ rõ ràng.” Ngay lập tức, Khương Tử Nha liền biến mất trong đại trướng. ...

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, sắc mặt hơi biến, nhìn ra ngoài điện.

Hồng Vân Đạo Nhân và Yêu Sư Côn Bằng cùng những người khác thì sắc mặt đại biến, lần lượt nhìn về phía Tô Mặc.

Hồng Vân Đạo Nhân lạnh lùng nói: “Thái Huyền Thánh Nhân, giữa trời đất đột nhiên xuất hiện một luồng ma khí mạnh mẽ vô cùng, không biết có phải A Tu La Giáo có động thái lớn gì không?” Thiên địa Hồng Hoang, đã lâu không thấy ma khí mạnh mẽ như vậy, như thể ma thần sắp tái hiện thế gian.

Tô Mặc mỉm cười nói: “Là do tên ngu ngốc Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, đã thả toàn bộ tàn hồn của Ma Tổ La Hầu ra.

Cũng có nghĩa là, Ma Tổ La Hầu bây giờ đã tái hiện Hồng Hoang, ma khí giữa trời đất đương nhiên tăng cường không ít!” “Cái gì?

Ma Tổ La Hầu trở về, vậy chẳng phải thiên hạ sắp đại loạn sao?” “Ma Tổ La Hầu hung ác tàn bạo, năm xưa khiêu khích Tam Tộc tranh

đấu, hại các trưởng lão Tam Tộc vẫn lạc, bây giờ trở về Hồng Hoang, chẳng phải lại muốn dấy lên một trận gió tanh mưa máu sao!" "Ma Tổ La Hầu có mạnh đến đâu, cũng tuyệt đối không dám xông vào Thái Huyền Sơn của chúng ta!" ...

Mọi người bàn tán xôn xao, Tô Mặc lại coi như không nghe thấy gì.

Ma Tổ La Hầu tái hiện Hồng Hoang thì đã sao, cũng chỉ là một quân cờ trong tay hắn, không đáng lo ngại!

Nhưng Ma Tổ La Hầu trở về sớm hơn dự tính, cũng hơi làm rối loạn kế hoạch của hắn, xem ra kế hoạch tìm kiếm Nguyên Phượng cũng phải đẩy nhanh tiến độ.

"Mấy ngày nay, các ngươi đều ở trên núi tiềm tâm tu luyện.

Không lâu sau, trên Hồng Hoang sẽ bùng phát một cuộc tranh đấu chưa từng có, có lẽ Thánh Nhân cũng sẽ vẫn lạc, thế giới Hồng Hoang cũng sẽ không còn tồn tại.

Đây là kiếp nạn lớn nhất kể từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, các ngươi nghe rõ chưa?" Tô Mặc thần sắc ngưng trọng như núi.

Ma Tổ La Hầu tái hiện Hồng Hoang, tàn hồn của Yêu Đế Đế Tuấn cũng đang không ngừng tích tụ sức mạnh Yêu Tộc, ba vị giáo chủ Tam Giáo đều có âm mưu riêng, các thế lực đều có kế hoạch của mình.

Chương 277

Hồng Hoang không loạn, e rằng cũng không thể!

Mọi người nghe Thánh Nhân vẫn lạc, Hồng Hoang tan vỡ, ai nấy sắc mặt đột biến, không dám nói nhiều.

Sau khi mọi người tản đi, Tô Mặc cũng biến mất trong đại điện. ...

Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Hạo Thiên đang thưởng hoa, thấy một luồng hắc khí xông thẳng lên trời, sắc mặt đột biến.

Với tư cách là đại thần thông giả, hắn cũng sớm dự cảm được Ma Tổ La Hầu tái hiện.

Chỉ là, Hạo Thiên không ngờ, lại sớm hơn nhiều thời gian như vậy, khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Trên Hồng Hoang, lại có thêm một thế lực mạnh mẽ vô cùng.

"Phụ hoàng, ma khí thật mạnh mẽ!" Công chúa chau mày, lạnh lùng nói.

Hạo Thiên mỉm cười nói: "Chỉ là trông có vẻ mạnh mẽ thôi, thực ra là ngoại cường trung cán, chẳng có tác dụng gì.

Ma Tổ La Hầu tái hiện Hồng Hoang, cũng không thể thay đổi được vận mệnh của Ma Tộc." Hắn từ từ nói: "Bởi vì Hồng Hoang hiện nay là thiên hạ của Nhân Tộc, Ma Tổ La Hầu muốn tái chưởng Hồng Hoang, cũng phải qua được cửa Thái Huyền Sơn." "Đó là một ngọn núi trên Hồng Hoang, e rằng không ai có thể vượt qua!" "Đạo Tổ Hồng Quân không được, Ma Tổ La Hầu là một kẻ bại tướng dưới tay ông ta, nguyên khí đại tổn, e rằng cũng không được!" "Bất kể Ma Tổ La Hầu trọng sinh, hay hai vị Yêu Đế giáng lâm nhân gian, chỉ cần

dựa vào cây đại thụ Thái Huyền Sơn, Thiên Đình sẽ vĩnh viễn bất hủ." Hạo Thiên tuy nhiều mưu kế, một lòng muốn làm lớn mạnh uy thế Thiên Đình, đối đầu với Tam Giáo, nhưng từ trước đến nay không dám có ý đồ với Thái Huyền Sơn.

Thái Huyền Sơn mới là chỗ dựa thực sự của Thiên Đình.

Hạo Thiên sở dĩ dám có nhiều hành động nhỏ như vậy, chính là vì ngọn núi lớn sau lưng hắn, sừng sững không đổ.

Nhắc đến Thái Huyền Sơn, sắc mặt Dao Cơ công chúa tức thì trở nên khó coi.

Nàng trăm phương ngàn kế lấy lòng Tô Mặc, nhưng Tô Mặc lại làm như không thấy, dường như coi mỹ nữ thiên hạ như phân thổ, căn bản không để Dao Cơ công chúa vào mắt.

"Con về trước đây!" Dao Cơ công chúa sắc mặt âm trầm nói, quay người đi về phía trước.

Hạo Thiên biết tâm tư của nàng, cũng không ngăn cản, mặc nàng đi. ...

Sâu trong Huyết Hải, A Tu La Cung.

Minh Hà Lão Tổ dẫn theo thuộc hạ quỳ trên đất, đồng thanh hô: "Cung nghênh Ma Tổ quy vị Hồng Hoang, hạ hỉ Ma Tổ quy vị Hồng Hoang!" Thập Nhất Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lơ lửng trên không trung, trên đó ngồi một người đàn ông trung niên tóc dài ngang vai, thân hình cao lớn, mặc một chiếc trường bào màu đen, thần sắc lạnh lùng như đao, chính là chân thân của Ma Tổ La Hầu!

Ma Tổ La Hầu giơ tay nói: "Đứng dậy cả đi!" Mọi người lần lượt đứng dậy, nhìn về phía bản tôn của Ma Tổ La Hầu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây là Ma Tổ đã đại chiến với Đạo Tổ Hồng Quân mấy vạn năm,

cuối cùng vẫn lạc tại Hồng Hoang sao?

Trông tu vi thậm chí còn không cao bằng Minh Hà Lão Tổ, nhưng ma khí tung hoành trời đất trên người, lại khiến mọi người trong nháy mắt thần phục.

Đây chính là thực lực của Ma Tổ La Hầu, thực lực khủng bố như vậy!

"Ma Tổ, không biết tại sao ngài lại quy vị sớm hơn dự kiến?" Minh Hà Lão Tổ hỏi.

Ma Tổ La Hầu lạnh lùng nói: "Sao?

Ngươi không hy vọng bản tổ sớm ngày quy vị?" Minh Hà Lão Tổ ý thức được mình nói sai, vội vàng quỳ xuống đất, không dám nói thêm.

Trong nháy mắt, hắn cảm giác một luồng ma lực mạnh mẽ từ đỉnh đầu chảy vào, tứ chi bách hài trong cơ thể thoải mái không nói nên lời, như đang tắm trong ánh xuân.

Luồng ma lực kia càng ngày càng mạnh, dường như muốn làm nổ tung cơ thể hắn.

Chẳng lẽ Ma Tổ La Hầu muốn giết mình, để trở thành giáo chủ thực sự của A Tu La Giáo.

Minh Hà Lão Tổ muốn phản kháng, nhưng toàn thân không dùng được chút sức lực nào, dường như bị cấm cố. ...

Tứ đại thiên vương dưới trướng Minh Hà Lão Tổ và những người khác lần lượt lùi về phía sau, ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng bị Ma Tổ La Hầu khống chế, bằng vào bản lĩnh của họ, vốn không phải là đối thủ của Ma Tổ La Hầu.

Chỉ trong chốc lát, liền thấy trong Huyết Hải, sóng lớn cuồn cuộn

như thủy triều, hung dũng dâng trào.

Từng đóa hoa sen màu máu, từ từ nở rộ trên không trung, tỏa ra sức mạnh vô cùng vô tận, vô cùng đáng sợ, nhanh chóng kết nối thành một mảng, bùng nổ ra sức mạnh càng mạnh mẽ hơn.

Ngay sau đó, hoa sen màu máu hóa thành một biển lửa, hừng hực bốc cháy, dường như muốn thiêu Huyết Hải thành tro bụi, hóa thành phấn vụn.

Ngọn lửa cao vút, một luồng cuồng phong màu đen thổi đến, gió trợ hỏa thế, cuốn lên vạn trượng ngọn lửa, xông thẳng lên trời.

Ngoài Huyết Hải, liền thấy trên Cửu Thiên, sấm sét cuồn cuộn, chớp giật sấm rền, từng đám mây đen biến ảo khôn lường, như thể tận thế giáng lâm.

Ánh sao bị nhấn chìm trong bóng tối, như ngọn nến bị dập tắt.

Ngọc Hư Cung.

Chương 278

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đột biến, nhìn xuống hạ giới, thần sắc trở nên càng ngưng trọng hơn.

Ngồi đối diện là Lão Tử, sắc mặt cũng không khá hơn bao nhiêu, mày nhíu chặt.

"Sư đệ, đại sự không ổn rồi, không ngờ Minh Hà Lão Tổ lại muốn chứng đạo thành Thánh!" Lão Tử lạnh lùng nói, trên mặt lóe lên một tia sát khí.

Nguyên Thủy Thiên Tôn than thở: "Việc này tuyệt không đơn giản như vậy.

Sau khi ma khí giữa trời đất đại tăng, Minh Hà Lão Tổ liền nhân cơ hội chứng đạo thành Thánh.

Xem ra ma vương kia thật sự đã trở về.

Việc này phải báo cáo cho lão sư." Lão Tử lắc đầu: "Hắn muốn chứng đạo thành Thánh, tất nhiên phải trải qua thiên kiếp, lão sư nhất định biết việc này, cứ xem lão sư xử trí thế nào đi!" Nhắc đến Đạo Tổ Hồng Quân, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra một tia bất mãn.

Kể từ sau khi ký Phong Thần Bảng, Đạo Tổ Hồng Quân như biến mất, mặc cho Tam Giáo bị Thái Huyền Sơn chèn ép, lại không hề động lòng. ...

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Minh Hà Lão Tổ ở trong Huyết Hải mấy vạn năm, tuy sau đó sáng lập A Tu La Giáo, nhưng vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Sau khi Phong Thần chi chiến bắt đầu, Minh Hà Lão Tổ tuy âm thầm ra tay với đệ tử Xiển Giáo, nhưng cũng không dấy lên sóng gió, không ngờ đột nhiên lại muốn chứng đạo thành Thánh.

Hạo Thiên nghĩ đến một người, tự lẩm bẩm: "Thực lực của Ma Tổ La Hầu quả nhiên sâu không lường được, không trách năm xưa có thể cùng Đạo Tổ Hồng Quân phân cao thấp.

Vừa mới khôi phục chân thân, liền có thể tương trợ Minh Hà Lão Tổ chứng đạo thành Thánh, quả thực không thể xem thường." Trên đại điện, mọi người cũng đưa mắt nhìn nhau, không một tiếng động. ...

Tây Phương Cực Lạc thế giới.

Dưới cây Bồ Đề, bên ao Bát Bảo, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân đang tọa luận đạo, thương nghị hành động tiếp theo của Tây Phương Giáo, cũng bị dị tượng giữa trời đất làm kinh ngạc.

"Không ngờ Minh Hà Lão Tổ cũng có thể chứng đạo thành Thánh, thiên hạ thật sự sắp loạn rồi sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân dường như tự lẩm bẩm.

Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt đầy lo lắng nói: "Đại đạo triều thiên, mỗi người đi một nửa.

Tây Phương Giáo chúng ta và Minh Hà Lão Tổ có thù, nếu hắn chứng đạo thành Thánh, e rằng sẽ bất lợi cho chúng ta.

Ma đầu kia đã trở về." "Thiên mệnh như vậy, chúng ta cứ xem đã.

Thiên kiếp giáng lâm, hắn chưa chắc đã chịu nổi.

Chúng ta không muốn thấy hắn chứng đạo thành Thánh, Đạo Tổ Hồng Quân càng không muốn." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Nếu Minh Hà Lão Tổ chứng đạo thành Thánh thành công, thực lực

đại tăng, chắc chắn sẽ trở thành mối đại họa trong lòng của Tam Giáo.

Ma Tổ La Hầu đứng sau hắn, là kẻ có thù sâu như biển máu với Đạo Tổ Hồng Quân và Tam Thanh.

"Chỉ mong là vậy!

Dù sao đi nữa, Minh Hà Lão Tổ chứng đạo thành Thánh, thiên hạ đại nạn giáng lâm." Chuẩn Đề Đạo Nhân than thở.

Thiên địa Hồng Hoang, lẽ nào thật sự sắp hủy diệt?

Một ý niệm vô cùng đáng sợ, lóe lên trong lòng Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân. ...

Trong Huyết Hải, vô số huyết liên xông lên trời, hóa thành một thanh lợi kiếm đằng đằng sát khí, toát ra sát khí vô cùng vô tận, như tia chớp bay lên không trung, vô cùng lợi hại.

Huyết kiếm bay lên trời cao vạn trượng, dường như muốn đâm thủng trời xanh, phảng phất một kiếm liền muốn chém trời.

Kiếm khí khổng lồ vô cùng, nhanh chóng lan tràn trên không trung, huyết kiếm bốc cháy ngọn lửa hừng hực, bầu trời âm u, tức thì trở nên sáng rực, dường như cũng muốn hóa thành biển lửa.

Thực lực mà một kiếm này thể hiện, không phải chuyện nhỏ!

Gần như có thể sánh ngang với cảnh giới Thánh Nhân, ẩn ước, dường như còn mạnh hơn!

Đúng lúc này, hai con lôi long màu đen uốn lượn trên trời, nhanh chóng lao về phía huyết kiếm, ngọn lửa đang bốc cháy, tức thì bị dập tắt.

Hù hù hù!

Hai con lôi long toàn thân mang theo tia lửa, như gió lao xuống dưới, trên không phun ra từng đạo quang kiếm sấm sét tung hoành,

bay về phía sâu trong Huyết Hải.

Quang kiếm như mưa, nhanh như gió cuốn điện xẹt rơi xuống Huyết Hải.

Trên không Huyết Hải, đột nhiên ngưng tụ thành một thanh quang kiếm khổng lồ, chém thẳng xuống.

Chương 279

Quang kiếm mạnh mẽ vô cùng, tức thì chém ra một vết rách trên Huyết Hải, tiếp tục chém xuống.

Huyết Hải là nguồn gốc huyết mạch của Minh Hà Lão Tổ, nếu Huyết Hải bị phá vỡ, Minh Hà Lão Tổ sẽ hình thần câu diệt, ba trăm triệu Huyết Thần Tử cũng sẽ biến mất.

Ngay sau đó, trên không xuất hiện một bàn tay ma khổng lồ, nhanh như gió rơi xuống quang kiếm.

Sau đó, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, quang kiếm liền bị bóp thành phấn vụn, hóa thành bụi, biến mất.

Minh Hà Lão Tổ gầm lên một tiếng, chân nguyên trong cơ thể bùng nổ như thủy triều, nhưng có thể thu phóng tự nhiên.

"Ta đã chứng đạo thành Thánh, ta cũng là Thánh Nhân!" Minh Hà Lão Tổ đã đợi ngày này quá lâu, vui mừng khôn xiết la lên. ...

Minh Hà Lão Tổ chứng đạo thành Thánh, nhanh chóng kinh động các đại thần thông giả trên Hồng Hoang.

Những đại thần thông giả này tuy không muốn thấy Minh Hà Lão Tổ trở thành Thánh Nhân, nhưng thiên kiếp của Hồng Quân Đạo Tổ cũng không ngăn được, vô cùng kiêng kỵ người đứng sau Minh Hà Lão Tổ, Ma Tổ La Hầu, không ai nguyện ý trêu chọc vào sát tinh lớn nhất trời đất này.

Nơi sâu trong Huyết Hải, A Tu La Cung.

Minh Hà Lão Tổ quỳ trên đất, cảm kích nói: "Đa tạ Ma Tổ thành toàn, đa tạ Ma Tổ giúp ta thành Thánh.

Từ nay về sau, Minh Hà nguyện ý theo sau Ma Tổ, lên trời xuống

đất, bích lạc hoàng tuyền, vĩnh không phản bội.” Ma Tổ La Hầu giơ tay nói: “Đứng dậy đi!

Chỉ cần ngươi trung thành với bản tọa, ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.” “Vâng, Ma Tổ!” Minh Hà Lão Tổ đứng dậy nói.

Ma Tổ La Hầu nói: “Ngươi bây giờ vừa mới chứng đạo thành Thánh, thực lực không lợi hại bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Xung quanh Huyết Hải ta đã bố trí thiên la địa võng, không có sự cho phép của ta, tuyệt đối sẽ không có ai xông vào.

Ngươi dẫn theo đệ tử A Tu La Giáo, tiếp tục tu luyện, khi bản tổ có nhu cầu, tự nhiên sẽ triệu hoán ngươi!” Trong khoảnh khắc, Thập Nhất Phẩm Diệt Thế Hắc Liên tỏa ra một luồng ánh sáng sắc bén vô cùng, rơi trên đỉnh đầu Tứ đại ma vương, tu vi của họ cũng trong nháy mắt tăng cường không ít.

Tuy đã bị hủy đi một phẩm, nhưng uy lực của Diệt Thế Hắc Liên, vẫn vô cùng lợi hại.

“Đa tạ Ma Tổ!” Tứ đại ma vương đồng thanh nói.

Ngay sau đó, Ma Tổ La Hầu biến mất trên Diệt Thế Hắc Liên, Hắc Liên như tia chớp biến mất trước mắt.

Bây giờ, thực lực của A Tu La Giáo đại tăng, không bao lâu nữa, liền có thể cùng Xiển Giáo và Nhân Giáo, phân cao thấp. ...

Trước Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Bích Tiêu nương nương lạnh lùng hỏi: “Ngươi là Lục Áp Đạo Nhân?

Có phải ngươi đã dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư giết nghĩa huynh của ta?” Lục Áp Đạo Nhân tự cho rằng tu vi cao thâm, không để Bích

Tiêu nương nương vào mắt, cười lạnh nói: "Ngay cả Triệu Công Minh cũng không phải là đối thủ của ta, ngươi lại sao có thể là đối thủ của ta.

Nếu ngươi thông minh, thì mau chóng rời đi, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng!" "Ngừng nói năng ngông cuồng, có bản lĩnh thì cứ dùng ra.

Sau ngày hôm nay, trên Hồng Hoang, sẽ không còn Lục Áp Đạo Nhân!" Bích Tiêu nương nương quát lên.

Nhiên Đăng Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng nói: "Triệu Công Minh không biết điều, chết trong tay Lục đạo nhân, chết chưa hết tội, ngươi cũng muốn đến nộp mạng sao?" Vân Tiêu nương nương lông mày dựng ngược nói: "Bớt nói nhảm, có bản lĩnh thì vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của ta một trận!" Lời còn chưa dứt, liền thấy trong tay Lục Áp Đạo Nhân một thanh phi đao bay tới, nhanh như tia chớp, chớp mắt đã đến trước mặt Vân Tiêu nương nương.

Phi đao phát ra một luồng kim quang, lợi hại vô cùng.

Pháp kiếm trong tay Vân Tiêu nương nương rơi xuống, muốn đánh rơi phi đao.

Keng một tiếng!

Liền nghe phi đao và pháp kiếm va vào nhau, trong khoảnh khắc, thấy pháp kiếm bị chém đứt, phi đao như gió thu quét lá rụng tiếp tục bay tới, sượt qua cổ họng Vân Tiêu nương nương, suýt nữa đã lấy mạng nàng.

"Bây giờ ngươi đã biết Trảm Tiên Phi Đao của ta lợi hại rồi chứ!" Lục Áp Đạo Nhân lạnh lùng nói.

Tam Tiêu nương nương thấy đơn đả độc đấu, không phải là đối thủ của Lục Áp Đạo Nhân và Nhiên Đăng Đạo Nhân, quay người đi

vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

"Hai tên đạo sĩ hôi thối, có bản lĩnh thì vào đây cùng chị em ta một trận, nếu không dám vào, thì mau chóng cút đi!" Vân Tiêu nương nương lớn tiếng nói, muốn cố ý chọc giận hai người.

Lục Áp Đạo Nhân nhìn Nhiên Đăng một cái, rồi nói: "Ta là người sắp tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hôm nay sao có thể nhận thua trước mặt ba người phụ nữ.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, ta liền xông vào một phen." Nhiên Đăng Đạo Nhân tâm cơ thâm trầm, làm việc cẩn thận, biết Cửu Khúc Hoàng Hà Trận hung hiểm vô cùng, không muốn mạo hiểm.

Đáng tiếc, hắn chưa kịp ngăn cản Lục Áp Đạo Nhân, thì người kia đã đi vào trong trận.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng quyết một phen, bây giờ nếu đi, chẳng phải sẽ trở thành trò cười của Tam Giáo, chức Phó giáo chủ Xiển Giáo cũng làm không nổi, nặng nhẹ thế nào, vừa nghĩ liền biết.

Tiếp theo, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nhưng không thấy bóng dáng Lục Áp Đạo Nhân đâu.

Ầm ầm ầm!

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe thấy tiếng nước ầm ầm, dường như sắp có lụt lớn, tiếng nước từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Chương 280

Nước sông Hoàng Hà từ trên trời xuống!

Trong nháy mắt, liền thấy nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn đổ xuống, như một thanh cự kiếm treo trên không trung, đâm xuống.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhíu mày, phất trần trong tay quét lên không trung, tức thì xuất hiện một kết giới kim quang lấp lánh, muốn ngăn cản nước sông Hoàng Hà đổ xuống.

Nhưng, nước càng dâng càng cao, từng con thủy long từ bốn phương tám hướng, không ngừng va vào kết giới.

Bùm bùm bùm!

Không bao lâu, kết giới của Nhiên Đăng Đạo Nhân liền bị đột phá, nước sông Hoàng Hà khí thế hung dũng, uy lực vô cùng.

Hắn hối hận đã xông vào trận, nhưng hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể đón khó mà lên.

Trong sát na, giữa sóng lớn cuồn cuộn, từng con yêu long màu đen lao xuống, như từng sợi xích sắt đen sì, muốn khóa chặt Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Những con yêu long này đều là hung thú thượng cổ, bị trấn áp trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nay được Tam Tiêu nương nương thả ra, vô cùng hung ác, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam vô cùng.

"Ngày chết của ngươi đã đến, Nhiên Đăng!" Một giọng nói lạnh như băng, từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Tại thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Dưới cây bồ đề, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân lại

đang mưu tính đại sự thiên hạ, cả hai thần sắc an nhiên, phảng phất như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay.

"Sư huynh, đại sự không ổn rồi, Nhiên Đăng đạo nhân lần này e rằng lành ít dữ nhiều, có lẽ sắp vẫn lạc trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận." Chuẩn Đề đạo nhân lạnh lùng nói, mày nhíu chặt, trong lòng ẩn hiện nỗi bất an.

Tiếp Dẫn đạo nhân chậm rãi mở mắt, nói: "Một cái Cửu Khúc Hoàng Hà Trận nho nhỏ, sao có thể diệt sát người của Tây Phương giáo ta.

Ta cứ tĩnh quan kỳ biến, đợi đến lúc Nhiên Đăng đạo nhân thực sự không trụ nổi, ta sẽ ra tay, lần này nhất định phải thu phục được Nhiên Đăng đạo nhân." "Sư huynh nói rất phải!" Chuẩn Đề đạo nhân đáp, ngẩng đầu nhìn về phía Trung Thổ, khẽ mỉm cười.

"Hiện nay Phong Thần đại chiến đã bắt đầu, người nhập cuộc ngày càng nhiều.

Mấy ngày nay Đế Tuấn lại yên tĩnh lạ thường, không biết tình hình thế nào?" Tiếp Dẫn đạo nhân hỏi.

Sau khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc tại Hồng Hoang, liền không thấy Đế Tuấn có động tĩnh gì nữa, dường như đã từ bỏ việc chấn hưng Yêu tộc, một lòng một dạ làm đế vương nhân gian.

"Hôm trước ta đi qua Triều Ca, thấy yêu khí trên Trích Tinh Lâu ngày càng cường đại.

Ta thấy Đế Tuấn đang dưỡng tinh súc nhuệ, triệu tập yêu thú và Yêu tộc bốn phương, chuẩn bị cho trận quyết chiến cuối cùng!" Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Thành Triều Ca bây giờ đã không còn là đất của Nhân tộc, mà là nơi Yêu tộc tụ tập, yêu khí ngút trời.

Tiếp Dẫn đạo nhân nói tiếp: “Theo ta thấy, trận quyết chiến cuối cùng cũng không còn xa nữa.

Triều Thương bại cục đã định, chỉ cần phá được Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nếu Thông Thiên không ra tay, quân Tây Kỳ tiến đánh Triều Ca chỉ là chuyện sớm muộn!” Lúc này, chư hầu thiên hạ đều đã phản bội, quy thuận Tây Bá Hầu Cơ Phát.

Các lộ đại quân đang hướng về thành Triều Ca, một trận chiến không tiền khoáng hậu khó lòng tránh khỏi.

“Nhiên Đăng đạo nhân có vẻ sắp không trụ nổi rồi!” Tiếp Dẫn đạo nhân nói, thần sắc lạnh lùng.

Bên trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, pháp bảo trên người Nhiên Đăng đạo nhân đều đã bị thu mất, khắp nơi đều bị kiềm chế, trông vô cùng thảm hại.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận không chỉ uy lực vô cùng, ẩn chứa yêu long thượng cổ, mà lợi hại hơn là có thể làm suy yếu tu vi của địch nhân một cách vô hình vô ảnh, dù là Đại La Kim Tiên cũng có thể biến thành một tên phế vật.

Phù phù phù!

Bốn con yêu long màu đen lao tới từ phía đối diện, tốc độ nhanh như tia chớp khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Từng luồng hắc khí lượn lờ xung quanh, đôi mắt màu xanh biếc bắn ra những tia sáng u lục.

Nhiên Đăng đạo nhân cầm phất trần trong tay chặn về phía trước, đánh lên người một con yêu long.

Yêu long màu đen thét lên một tiếng thảm thiết, nhưng không những không lùi lại mà còn tiếp tục lao tới.

“Chết đi!” Nhiên Đăng đạo nhân gầm lên, sát khí trên mặt thoáng chốc tăng thêm mấy phần, trông vô cùng hung ác.

Trong nháy mắt, Nhiên Đăng đạo nhân lao về phía trước, phất trần trong tay loé lên một đạo kim quang, giáng xuống đầu yêu long màu đen.

Đang đang đang!

Phất trần đánh vào đầu yêu long đen, tựa như đánh vào sắt đá, sau khi phát ra tiếng vang lớn, yêu long vẫn tiếp tục lao tới.

Một con yêu long đen há miệng cắn vào cổ tay Nhiên Đăng đạo nhân, một con khác trong nháy mắt đã đến trước người, nhằm thẳng vào yết hầu của y mà cắn xuống.

Nhiên Đăng đạo nhân phản ứng cực nhanh, vội vàng lùi lại phía sau, nhưng hai chân đã bị hai con yêu long đen khác quấn chặt.

Yêu long màu đen men theo thân thể y nhanh chóng quấn quanh người, tựa như hai sợi xích sắt khổng lồ.

Nhiên Đăng đạo nhân miệng lẩm nhẩm Huyền Môn pháp quyết, nhưng hai con yêu long đen lại càng siết càng chặt, khiến y khó thở.

Tiên lực trong cơ thể cũng bị yêu khí trên người hai con yêu long áp chế, trở nên vô cùng yếu ớt.

Chương 281

“Nhiên Đăng, đừng giãy giụa nữa.

Dù Nguyên Thủy Thiên Tôn có giáng lâm trận này, e rằng cũng phải tróc một lớp da.

Bằng vào ngươi, chỉ có một con đường chết.” Bích Tiêu Nương Nương lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, một con yêu long đen khác lao tới, định cắn vào cổ Nhiên Đăng đạo nhân.

Cái miệng lớn như chậu máu mở ra, tựa như vực sâu không đáy, muốn nuốt chửng y.

“Mạng ta thôi rồi!” Nhiên Đăng đạo nhân than một tiếng, đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Ngay lúc này, trên không trung truyền đến một tiếng quát lạnh: “Yêu nghiệt to gan, còn không mau lui ra, đừng làm hại Nhiên Đăng thượng nhân!” Tiếng nói vừa dứt, một đạo kim quang từ trên trời chém xuống, khí thế như hồng, nhanh như gió, bổ trúng thân yêu long màu đen.

Con yêu long vừa rồi còn cứng như bàn thạch, giờ đây lại như vỏ dưa giòn, trong nháy mắt đã bị chém thành mấy đoạn rơi xuống đất.

Soạt!

Một dòng máu đen kịt sền sệt bắn ra, văng tung tóe lên mặt nước Hoàng Hà cuồn cuộn.

Đầu của con yêu long đen, to như một tảng đá, bay vút đi rồi rơi xuống.

“Là ai?

Dám xông vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của ta?

Đã đến rồi, sao không hiện thân đi?” Vân Tiêu Nương Nương tức giận quát, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Thế nhưng, không có ai đáp lại câu hỏi của nàng.

Trong phút chốc, Nhiên Đăng đạo nhân lại biến mất ngay trước mắt, không còn tăm hơi.

“Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lại không thể vây khốn được kẻ này, xem ra là Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giáng lâm.

Các em, cẩn thận ứng phó!” Vân Tiêu Nương Nương thần sắc đột biến, ánh mắt trở nên cảnh giác.

Lập tức, trong Cửu Khúc Hoàng Hà Vạn Lý Sa, sóng lớn cuồn cuộn như thủy triều, phong vân cuộn trào lao tới.

Từng con rồng bùn khổng lồ màu vàng hô phong hoán vũ, bay vút lên không, che cả trời đất.

Giữa thiên địa, phong vân đột biến, một mảnh trời đất tối sầm lại...

“Rốt cuộc là vị Thiên Tôn nào?

Không biết đã đắc tội với ngài ở đâu, chuyện này lát nữa ta có thể không so đo.

Nhưng Nhiên Đăng đạo nhân, hôm nay xin ngài nhất định phải giao hắn cho ta, vì giữa ta và hắn có mối thâm thù đại hận, mối thù giết huynh trưởng.” Vân Tiêu Nương Nương cố gắng thương lượng với kẻ không biết xuất hiện từ đâu.

Thế nhưng đối phương không nói một lời, ngay cả một câu hồi đáp tối thiểu cũng không có.

Nhưng những con rồng bùn màu vàng cuộn lên từ sông Hoàng Hà lại càng lúc càng mãnh liệt, thế công càng lúc càng hung hãn, dường như giây tiếp theo sẽ xé toạc cả không gian này.

Đây là địa bàn của nàng, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận sao có thể để người ngoài tùy ý sắp đặt.

Dù thực lực đối phương cao thâm khó lường, nhưng Vân Tiêu Nương Nương lúc này cũng đã nổi giận.

Đối phương căn bản không có ý định đáp lời, kẻ như vậy, vừa nhìn đã biết là khách không mời.

Nhìn lên bầu trời đen kịt, dường như một trận đại chiến sắp sửa bắt đầu.

"Ta mặc kệ ngươi là thần thánh phương nào, chỉ cần đã vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của ta thì đừng hòng sống sót đi ra.

Vân Tiêu Nương Nương ta cũng không phải kẻ dễ bắt nạt." Vân Tiêu Nương Nương quay về phía sau hét lớn một tiếng.

"Các em, mau ra đây.

Không biết lão già nào đến đây giương oai, ta không cần biết là thần thánh phương nào, nhất định phải đánh đuổi kẻ này đi." Sau tiếng gọi của Vân Tiêu Nương Nương, Bích Tiêu Nương Nương và Quỳnh Tiêu Nương Nương đều nghe thấy tiếng gọi, lập tức xuất hiện.

Ba chị em đứng cùng nhau, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm túc.

Ba chị em không phải hạng vừa, một khi nổi giận thì dù là Thiên Tôn thực lực cường đại cũng khó lòng chống đỡ.

Ví dụ như con hắc long do Vân Tiêu Nương Nương dùng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận tạo ra vừa bị một đao chém thành nhiều đoạn.

Nhưng sau khi ba chị em xuất hiện, những đoạn hắc long bị chém đứt trên mặt đất không biết vì sao lại đột nhiên bắt đầu cử động.

Mỗi đoạn nhỏ dường như đều có linh hồn riêng, chúng lại hợp lại thành một.

Con hắc long uy phong lẫm liệt khiến người ta nhìn mà phát lạnh lại một lần nữa đứng trên chín tầng trời.

Sự xuất hiện của con hắc long này khiến bầu trời vốn đã u ám lại càng thêm đen kịt.

Chương 282

Đen kịt đến mức dường như trời sắp sập xuống.

Con hắc long lần này dường như lớn hơn con lúc nãy vài lần.

Dù phía đối diện có mấy con rồng bùn màu vàng, lúc nãy còn uy phong lẫm liệt khiến người ta kinh hồn bạt vía, dường như giây tiếp theo sẽ bị chúng đập bẹp.

Nhưng bây giờ có sự xuất hiện của hắc long, những con rồng bùn màu vàng có vẻ hơi lép vế.

Dù số lượng rồng bùn rất đông, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, khiến người ta chấn động và không khỏi rùng mình.

Nhưng con hắc long này thực sự quá lớn, có nó ở đó, những con rồng bùn kia liền rơi vào thế yếu.

"Hừ, lão già kia!

Ngươi thật sự nghĩ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của ta dễ ra vào như vậy sao?

Thật quá không coi ba chị em ta ra gì!" Vân Tiêu Nương Nương cảm nhận được một tia dao động trong hư không, cảm giác được có người tồn tại ở đó, nên liền gầm lên về phía ấy.

"Đừng ở đây giả làm cao nhân ngoại thế nữa.

Ta nói cho ngươi biết, ở chỗ ta dù thực lực có mạnh đến đâu cũng vô dụng, không lột một lớp da thì đừng hòng rời đi." "Vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của ta mà không bị lột một lớp da đã rời đi, đúng là nằm mơ giữa ban ngày." Bích Tiêu Nương Nương có lẽ cũng cảm nhận được tia dao động đó, nên rút trường kiếm ra, đâm về phía hư không.

Dù khoảng không đó trông hư vô mờ mịt, không giống có người, nhưng sau khi Bích Tiêu Nương Nương tung một kiếm, lại có người chủ động phản kích.

Sau đó, nơi vốn không có người đột nhiên dần dần hiện ra bốn bóng người.

Đó là Lục Áp đạo nhân vừa đột ngột biến mất, và một Nhiên Đăng đạo nhân đang thoi thóp.

Ngoài hai người họ, còn có hai người ăn mặc rất giống nhau, xem ra cũng là đạo sĩ.

Chỉ có điều, ba chị em có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của hai người này mạnh hơn hai đạo sĩ kia không chỉ một chút.

Có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của hai người này vô cùng cường đại.

Nhưng đối phương mạnh thì có nghĩa là họ yếu sao?

Dĩ nhiên là không.

"Lại thêm hai lão đạo sĩ thối, làm đạo sĩ vui lắm sao mà ai cũng đòi làm đạo sĩ." Bích Tiêu Tiên Tử đứng gần nhất liếc nhìn trang phục của họ, đoán được thân phận và có chút khinh thường.

"Chứ còn gì nữa, cứu một lão đạo sĩ thối thì chắc chắn cũng là đạo sĩ thối, chỉ là mấy người chúng ta không quen biết hai người này mà thôi." Theo lẽ thường, nếu là đạo sĩ khác nghe thấy bị gọi là "đạo sĩ thối", có thể sẽ tức giận đến mức nổi điên và lao vào đánh một trận.

Nhưng hai người kia không những không tức giận, ngược lại còn mỉm cười nhìn họ, dường như "đạo sĩ thối" trong miệng họ không phải là hai người vậy.

"Đạo sĩ thối?

Ba người các ngươi thật không biết trời cao đất dày, cũng không biết người đứng trước mặt là ai mà dám ăn nói xằng bậy như vậy.

Hơn nữa, đạo sĩ chúng ta sao có thể để cho mấy kẻ tiểu nhân tùy ý bình luận?

Đúng là đáng chết." Lục Áp đạo nhân có chút nóng nảy, bản tính vốn đã là người vội vàng.

Y rút vũ khí ra, làm ra tư thế sẵn sàng chiến đấu với ba người.

Ba người kia cũng làm ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Con hắc long sau lưng ba chị em có lẽ bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của họ, trở nên hưng phấn hơn.

Nó ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng, khiến màng nhĩ của Lục Áp đạo nhân cũng sắp bị chấn vỡ.

Nhưng hai đạo sĩ bên cạnh đã ngăn cản hành vi của Lục Áp đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân nhẹ nhàng liếc Lục Áp một cái, lắc đầu.

"Ngươi hãy mang Nhiên Đăng rời khỏi đây trước đi, tìm chỗ tốt chữa thương cho y.

Nếu không với tình hình này, không nhanh chóng chữa trị, e rằng thương thế sẽ nặng thêm." Tiếp Dẫn đạo nhân cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa nhất để nói với Lục Áp.

Lục Áp đạo nhân là người tính tình rất nóng nảy, thấy tình hình như vậy vô cùng sốt ruột, nhưng cũng không còn cách nào khác, vì hai người này đã nói sẽ giúp thì nhất định sẽ giúp.

"Các ngài nhất định phải làm được." Lục Áp đạo nhân có chút không yên tâm nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, sau đó mang theo Nhiên Đăng đạo nhân rời đi.

“Để hai tên đó đi, chẳng lẽ hai người các ngươi ở lại làm con tin, chịu đựng nỗi đau mà hai tên kia đáng lẽ phải chịu sao?” Vân Tiêu Nương Nương thần sắc có chút không vui, thấy hai người kia quay lưng định rời đi, dĩ nhiên là không đồng ý.

Dù sao hai người đó có mối thù giết huynh trưởng với nàng, hôm nay không thể để chúng dễ dàng rời đi như vậy.

Vân Tiêu Nương Nương cũng không còn quan tâm đến thủ đoạn của hai người trước mặt mạnh đến đâu, ba chị em nhìn nhau một cái, Vân Tiêu Nương Nương và Bích Tiêu Nương Nương xông lên, rút trường kiếm ra và bắt đầu chiến đấu với hai vị “chân nhân” kia.

Còn Quỳnh Tiêu Nương Nương thì ở phía sau điều khiển hắc long, thỉnh thoảng ở bên cạnh gây ra một chút thương tổn cho hai vị chân nhân.

Con hắc long này là chiêu thức mạnh nhất của ba chị em trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Chương 283

Hai chị em nhanh chóng quấn lấy hai vị chân nhân, kiếm pháp trong tay biến hóa khôn lường, khiến người ta ứng phó không kịp.

Tốc độ của họ cực nhanh, nhanh đến mức mắt thường gần như không thể phân biệt được đâu là kiếm thật, đâu là ảnh ảo.

Hai vị chân nhân dường như ứng phó vô cùng vất vả, có vẻ hơi luống cuống, nhưng kỳ lạ là, dù trông họ luống cuống tay chân đến đâu, cuối cùng vẫn có thể né tránh chính xác các đòn tấn công của hai chị em.

Ban đầu, hai chị em tưởng rằng mình chiếm thế thượng phong, trong lòng có chút đắc ý, nghĩ rằng hai vị chân nhân trông thần bí khó lường kia cũng chỉ là hư trương thanh thế.

Ngay cả việc ứng phó với những chuyện nhỏ nhặt cũng luống cuống tay chân, thở hổn hển.

Nhưng càng đánh càng cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Nếu thật sự như họ nghĩ, hai vị chân nhân đáng lẽ đã sớm không trụ nổi, nhưng bây giờ họ vẫn trông rất chật vật, có vẻ ứng phó không xuể, nhưng lại không hề bị bất kỳ tổn thương thực chất nào.

Vân Tiêu Nương Nương cảm thấy có gì đó không ổn, càng lúc càng nóng ruột, thậm chí kiếm trong tay cũng có chút không vững.

"Lão đạo sĩ thối, ăn của ta một kiếm!" Vân Tiêu Nương Nương lúc này đã tức đến điên người, vung kiếm đâm loạn xạ về phía trước.

Nhưng kiểu tấn công này cũng dễ để người khác tìm ra sơ hở.

Vì vậy, chỉ một lát sau, nàng đã bị chân nhân đối diện dùng một chưởng đánh bay.

Xem ra vị chân nhân kia không dùng nhiều sức lực, nàng cứ ngỡ sẽ không bị thương nặng, nhưng khi bị đánh ngã xuống đất, nàng lại nghe thấy tiếng xương cốt mình vỡ vụn.

Người này trông thì yếu ớt, sao sức lực lại lớn đến vậy?

Vừa rồi mỗi lần tưởng như sắp thắng lại không thể thắng.

Hắn luôn có những chiêu thức kỳ quái, khiến người ta cảm thấy cao thâm khó lường.

"Ngươi học đâu ra chiêu số hạ lưu, chuyên đánh lén lúc người ta không đề phòng thế?" Vân Tiêu Nương Nương cố nén cơn đau, đứng dậy, rồi ném ra một chiếc vòng.

Dù chỉ là một cú ném trông có vẻ dễ dàng, nhưng thực tế lại vô cùng tinh xảo, là chiêu thức nàng đã luyện tập rất lâu.

Có thể lần tấn công đầu tiên của chiếc vòng sẽ bị người ta né được, và họ sẽ nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc.

Nhưng thực tế không phải vậy, chiếc vòng dường như có ma lực bẩm sinh, sau khi bị né tránh lần đầu, nó sẽ vòng ra sau lưng và tấn công trở lại vị trí cũ.

Đây là một trong những món đồ bảo mệnh của Vân Tiêu Nương Nương.

Nhưng lúc này, để đối phó với vị chân nhân trước mắt, nàng đã phải dùng đến cả vốn liếng giữ mạng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chiếc vòng trong mắt vị chân nhân kia dường như không có gì đặc biệt, nên vòng đầu tiên đã bị hắn dễ dàng né được.

Vân Tiêu Nương Nương lại cầm trường kiếm, tiếp tục giao tranh với vị chân nhân.

Lúc này, đại hắc long lại không thể giúp được gì, vì khi nó định ra tay, những con rồng bùn màu vàng phía sau các chân nhân cũng xông lên.

Dù những con rồng bùn kia trông rất nhỏ bé, không đáng kể, nhưng số lượng lại vô cùng đông đảo, thực lực vô cùng kinh khủng.

Cũng không biết hai vị chân nhân làm thế nào mà vừa có thể chiến đấu với họ, vừa có thể phân tâm điều khiển những con rồng bùn màu vàng kia chiến đấu với hắc long.

Theo lý mà nói, người ta không thể một lòng hai việc, huống chi là một lòng hai việc một cách lợi hại như vậy.

Nhưng thực tế, những con rồng bùn màu vàng kia dù không chiếm ưu thế về kích thước, nhưng cũng không hề chịu thiệt thòi chút nào trong tay hắc long.

Phải biết rằng đây là trận chiến giữa rồng với rồng, dù bị người điều khiển, nhưng dù sao chúng cũng là rồng.

Vì vậy, nơi chúng giao chiến đều gây ra những cơn sóng dữ dội.

Cả khu vực Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, một nơi không lớn lắm, lúc này bị khuấy động đến mức sấm chớp đùng đùng, thậm chí nước ở các nơi cũng bắt đầu trào lên không kiểm soát.

Giống như điềm báo của một trận động đất sắp xảy ra, nhưng không phải, đó chỉ là dấu vết để lại từ trận chiến quá kịch liệt của hai con rồng.

Quỳnh Tiêu Nương Nương là người điều khiển hắc long tốt nhất trong ba chị em, nhưng lúc này cũng cảm thấy ngày càng đuối sức.

Phải biết rằng, sở dĩ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận hung hiểm vạn phần, nguyên nhân chủ yếu là vì con hắc long trấn giữ nơi này mà ba chị em có thể triệu hồi ra, thực lực vô cùng cường đại, biến hóa khôn

lường, vô cùng lợi hại.

Nhưng không ngờ bây giờ lại có người có thể dùng nước sông Hoàng Hà trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận để tạo ra rồng bùn đối kháng với hắc long của nàng.

Lần này đã quá sơ suất rồi.

Phải biết rằng ba chị em ở bên ngoài tuy thỉnh thoảng có thất bại, nhưng ở trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, trên địa bàn của mình, họ chưa bao giờ thua.

Lẽ nào lần này sẽ phá vỡ kỷ lục bất bại ở đây sao?

Lúc này cả ba chị em đều cảm thấy kinh hồn bạt vía, vì ban đầu có lẽ họ đã quá khinh địch, không coi đối phương là nhân vật lợi hại gì.

Cũng vì Cửu Khúc Hoàng Hà Trận có điều kiện địa lợi độc đáo, nên họ không nghĩ rằng hai người này có thể gây ra sóng gió gì lớn.

Nhưng bây giờ họ có chút hối hận.

Chương 284

Hai người này, không chỉ không nhận ra, mà ngay cả khi đối đầu, cũng cảm thấy như đối phương đang dắt mũi mình chơi đùa.

Vừa rồi hai người kia rõ ràng đối kháng rất vất vả, nhưng thực lực của họ rõ ràng không phải như vậy.

Hóa ra họ đều đang trêu đùa mấy chị em.

Lúc này, ba vị Nương Nương đã nhận ra sự chênh lệch thực lực với hai vị đạo nhân.

Nhưng ba người lại rất sĩ diện, không thể cứ thế từ bỏ chống cự, thúc thủ chịu trói.

Ba người dốc toàn lực, lao vào một trận tử chiến với hai vị đạo nhân.

Họ biết rằng dù không thể thắng được hai người trước mắt, nhưng cũng tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ, vì đó không phải là tính cách của ba chị em.

Tính cách của ba vị Nương Nương vô cùng cương liệt, dù chết cũng không chịu bỏ qua.

Hơn nữa, trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, ba vị Nương Nương chưa từng có chiến tích thất bại.

Lần này nếu thua một cách khó coi như vậy, họ quyết định liều một phen, muốn xem thử rốt cuộc sự chênh lệch thực lực giữa họ và hai vị đạo nhân lớn đến mức nào.

Quỳnh Tiêu Nương Nương cũng bắt đầu nghiêm túc hơn trong việc điều khiển hắc long, tử chiến với những con rồng bùn màu vàng của hai đạo nhân.

Cùng với sự leo thang của trận chiến giữa hắc long và rồng bùn, bầu trời vang lên những tiếng động như núi lở đất nứt, âm thanh tựa như trời đất va vào nhau, vô cùng đinh tai nhức óc.

Đây cũng là lần Quỳnh Tiêu Nương Nương điều khiển hắc long tốt nhất từ trước đến nay, nhưng dù vậy, đối mặt với những con rồng bùn màu vàng, hắc long cũng không chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại còn rơi vào thế yếu.

Quỳnh Tiêu Nương Nương bây giờ cũng không biết hai vị đạo nhân trước mắt rốt cuộc là ai, vì sao lại có pháp lực lớn đến vậy, nàng thật sự không hiểu, tại sao hai người này lại cản đường họ?

Nhưng Quỳnh Tiêu Nương Nương biết rằng, mình phải dốc toàn lực mới có thể chiến đấu với những con rồng bùn do hai đạo nhân điều khiển.

Ít nhất cũng không thể để rồng bùn chiếm ưu thế tuyệt đối, làm mất mặt ba chị em.

Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn ra bộ dạng liều mạng của ba vị Nương Nương, nhưng ông cũng tuyệt đối không chịu nhượng bộ, vì ông đã hứa với Lục Áp, hứa sẽ bảo vệ y chu toàn.

Lời đã nói ra, nhất định không thể nuốt lời, vì vậy mặc cho ba vị Nương Nương phản kháng thế nào, ông cũng sẽ không nương tay, tuyệt đối không thể để ba người họ đi qua trước mặt mình.

Năm xưa, ông là người đánh khắp thiên hạ không đối thủ, chưa từng thất bại, hôm nay cũng tuyệt đối không thể thua trong tay ba vị Nương Nương này.

Tình hình chiến đấu vẫn như cũ, bất kể Vân Tiêu Nương Nương và Bích Tiêu Nương Nương múa kiếm thế nào, thi triển kỹ năng ra sao, cũng không thể đánh trúng Tiếp Dẫn đạo nhân, ngược lại còn liên

tục bị ông phản đòn khiến hai người bó tay không có cách nào.

Tiếp Dẫn đạo nhân nói với ba vị Nương Nương: "Bỏ cuộc đi, ba người các ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta.

Ta và các ngươi vô oán vô cừu, cũng không có ý định làm hại các ngươi.

Chỉ cần các ngươi không đuổi theo hai người vừa chạy trốn kia nữa, ta cũng sẽ không làm gì các ngươi." "Bởi vì ta đã hứa với họ rằng ta sẽ giúp họ thoát khỏi đây.

Lời đã nói ra, ta nhất định phải giữ lời hứa.

Vì vậy, bất kể thế nào ta cũng sẽ không để các ngươi đi qua đây, cũng tuyệt đối không để các ngươi đi giết Nhiên Đăng đạo nhân kia." Vân Tiêu Nương Nương nghe những lời của Tiếp Dẫn đạo nhân xong, vô cùng tức giận.

Dù biết rằng căn bản không thể đánh thắng vị đạo nhân trước mắt, nhưng nàng cũng tuyệt đối không chịu khuất nhục như vậy.

Dù sao Vân Tiêu Nương Nương cũng là một người phụ nữ rất mạnh mẽ, huống chi hiện tại đang ở trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nơi mà ba chị em chiến thắng không gì cản nổi, hôm nay lại phải bại trận, thật sự không cam tâm.

Quỳnh Tiêu Nương Nương và Bích Tiêu Nương Nương cũng có tính cách không chịu thua, đến giờ phút này vẫn dốc hết sức mình chống lại hai vị đạo nhân, không muốn dễ dàng thua cuộc, vì tính cách của họ không cho phép làm vậy.

Nhưng thực tế là dù ba vị Nương Nương có dùng hết mọi cách, hai vị đạo nhân cũng không bị thương chút nào.

Con hắc long do Quỳnh Tiêu Nương Nương điều khiển cũng sắp không xong rồi, trong khi những con rồng bùn màu vàng vẫn sinh long

hoạt hổ, như muốn đại chiến thêm một trận nữa.

Rõ ràng, ba vị Nương Nương dù thế nào cũng không thể đánh thắng hai vị đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân lại nói: “Ta không đùa giỡn với các ngươi nữa.

Các ngươi có biết thân phận của ta không?

Ta sao có thể ở đây đùa giỡn với đám tiểu bối các ngươi.

Đừng gây sự với ta nữa.” “Nếu các ngươi còn không từ bỏ chống cự, vậy đừng trách ta vô tình, ta sẽ bắt đầu trấn áp.” Lời nói của Tiếp Dẫn đạo nhân rất có cơ sở, và ba vị Nương Nương cũng rất tin tưởng, vì họ thấy người này quả thực có thực lực như vậy.

Họ không nghĩ lời của Tiếp Dẫn đạo nhân là nói đùa, nhưng cũng không định dừng tay, vì điều đó liên quan đến tôn nghiêm của họ.

Dù là phụ nữ, nhưng họ cũng có lòng tự trọng.

Tiếp Dẫn đạo nhân cũng đã hiểu ra, ba vị Nương Nương muốn liều mạng, muốn cùng ông cá chết lưới rách.

Dù kết quả có thể là cá chết, nhưng lưới cũng sẽ bị thương.

Nhưng đạo nhân không muốn chơi đùa nữa, ông bắt đầu tấn công.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn đạo nhân tăng tốc độ, nhanh chóng xuất hiện sau lưng Vân Tiêu Nương Nương, sau đó tung một chưởng về phía nàng.

Chương 285

Một chưởng trông không có nhiều sức lực, Vân Tiêu Nương Nương bay đi cũng không xa, nhưng khi nàng va vào mặt đất, nàng cảm nhận được một áp lực cực lớn, cảm thấy như đầu mình sắp vỡ tan, dù thế nào cũng không thể đứng dậy được nữa, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Bây giờ Bích Tiêu Nương Nương sợ hãi tột độ.

Nhưng sợ hãi cũng vô dụng, Tiếp Dẫn đạo nhân đã ra tay.

Chỉ thấy ông lại dùng một bước hư không, trong nháy mắt đã đến trước mặt Bích Tiêu Nương Nương, sau đó dùng chưởng pháp giống như vừa rồi, tung một chưởng về phía nàng.

Bích Tiêu Nương Nương cũng giống hệt Vân Tiêu Nương Nương, ngã xuống đất bất động, thân thể cũng bị thương nặng.

Miệng Tiếp Dẫn đạo nhân lẩm bẩm: "Đừng trách ta bắt nạt tiểu bối, là do các ngươi không biết tôn trọng trưởng bối.

Ta thật sự không muốn chơi đùa với các ngươi nữa." Tiếp theo đến lượt Quỳnh Tiêu Nương Nương.

Quỳnh Tiêu Nương Nương biết mình cũng sẽ phải chịu một chưởng của vị đạo nhân này, nên nàng quyết định không giao chiến trực diện.

Nàng trực tiếp điều khiển hắc long lao thẳng về phía vị đạo nhân, nhưng kết quả lại bị ông ta dùng một bàn tay đánh bay.

Một bàn tay này rõ ràng nặng hơn hai bàn tay lúc nãy rất nhiều.

Tiếp Dẫn đạo nhân thân là cường giả mạnh nhất của Tây Phương giáo, tự nhiên không sợ ba vị Nương Nương hợp lực tấn công.

Dù ba người đã sử dụng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lợi hại nhất, nhưng vẫn không làm gì được ông.

Do bị ba vị Nương Nương trêu đùa lúc nãy, hiện tại Tiếp Dẫn đạo nhân vô cùng không vui.

Ban đầu khi nhìn thấy ba vị Nương Nương, ông còn có một chút thương hại, không định giết họ.

Nhưng bây giờ ông đã thật sự nổi giận, không muốn để lại một ai sống sót, quyết định giết thẳng tay.

Đúng như lời Chuẩn Đề đã nói với ông: "Cuộc đấu tranh giữa chúng ta và Tiệt Giáo cũng nên bắt đầu rồi.

Hay là bắt đầu từ ba vị Nương Nương này trước đi.

Ba người họ, ta bắt buộc phải trừ khử." Tiếp Dẫn đạo nhân vốn không muốn giết mấy cô gái này, trong lòng nghĩ, mấy cô gái này thật sự không phải đối thủ của ta, giết họ cũng không chứng tỏ được gì.

Nhưng ông cảm thấy bị sỉ nhục trong tay ba cô gái này, nên nhất định phải giết họ.

Sau khi đánh ngã cả ba người xuống đất, ông không chút lưu tình mà tung ra một đại chiêu, một ký "Thôn Thiên Chưởng" đánh tới.

Một chưởng này khí thế vô cùng mạnh mẽ, như từ trời giáng xuống đất, không ai có thể thoát được.

Huống chi ba vị Nương Nương đều đã bị thương nặng, tuyệt đối không thể trốn thoát.

Ba vị Nương Nương nhìn chưởng khí từ trên trời từ từ lao về phía mình, ban đầu cảm thấy không thể động đậy.

Khi chưởng khí thực sự đến gần, họ cũng bất lực, trong lòng biết rằng chắc chắn sẽ chết.

Không có gì bất ngờ, ba vị Nương Nương trực tiếp tử vong.

Vốn dĩ ba vị Nương Nương muốn báo thù cho Triệu Công Minh, nay lại phải bỏ mạng tại đây.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ sau khi biết tin ba vị Nương Nương bị Tiếp Dẫn đạo nhân sát hại, cũng vô cùng tức giận.

Bởi vì ba người họ cũng là những tướng tài chủ lực của Tiệt Giáo, thần thông quảng đại, lại có pháp bảo lợi hại, rất được ông yêu quý.

Nay bị Tiếp Dẫn đạo nhân giết hại, khỏi phải nói Thông Thiên Giáo Chủ đau lòng đến mức nào.

Bây giờ, ông nghĩ rằng mình không thể đơn độc chiến đấu nữa, phải liên thủ với A Tu La Giáo để cùng nhau đánh bại những kẻ chống đối Tiệt Giáo.

Thiên Đình, Bàn Đào Viên.

Lúc này Thiên Đế Hạo Thiên đang cùng Dao Cơ công chúa dạo chơi trong Bàn Đào Viên.

Vì trước đó Thiên Đế đã lệnh cho Thái Bạch Kim Tinh dẫn hồn phách của ba vị Nương Nương về đây, nên khi ba người họ chết, hồn phách không bị tan biến, mà đều có một luồng hồn phách đến được nơi này.

Khi ba vị Nương Nương vừa đến, họ thấy cảnh vật xung quanh không quen thuộc, rồi nhìn người trước mặt và hỏi: “Rốt cuộc đây là đâu?

Chúng ta chưa chết sao?” Thái Bạch Kim Tinh, Thiên Đế Hạo Thiên và Dao Cơ công chúa đều ở đó.

Thái Bạch Kim Tinh nói với ba người họ, đây là Thiên Đình.

Lúc này ba vị Nương Nương nhìn thấy Hạo Thiên liền hiểu ra, đây nhất định là Ngọc Hoàng Đại Đế.

Sau đó họ vội vàng nói với Hạo Thiên: "Xin Ngọc Đế làm chủ cho chúng thần!

Khương Tử Nha kia đã sát hại nghĩa huynh của chúng thần, chúng thần muốn báo thù cho huynh ấy, cuối cùng lại phải nhận lấy kết cục tử vong.

Chúng thần thật sự không cam tâm, hy vọng Ngọc Đế có thể giúp chúng thần một tay.

Chương 286

Chỉ cần ngài giúp chúng thần diệt trừ Khương Tử Nha, sau này chúng thần nhất định sẽ tận tâm tận lực làm việc cho ngài.” Thiên Đế Hạo Thiên nghe những lời này của ba vị Nương Nương, cũng hiểu được lòng trung thành của họ, liền nói: “Chỉ cần các ngươi đồng ý làm việc cho ta, ta có thể ban cho các ngươi chân thân, để các ngươi sống lại đi tìm Khương Tử Nha.

Ta còn có thể giúp đỡ các ngươi một chút, nhất định sẽ để các ngươi báo thù cho nghĩa huynh.” Lúc này, ba vị Nương Nương không biết rằng mạng sống của nghĩa huynh họ thực ra cũng đã được Thiên Đế Hạo Thiên cứu, và đã được ban chân thân, ở lại Thiên Đình.

Thiên Đế Hạo Thiên không nói cho họ biết chuyện này cũng là có nguyên nhân, ông muốn để họ ôm hận với Tây Kỳ, như vậy đối với ông chỉ có lợi chứ không có hại.

Nếu nói cho họ biết nghĩa huynh đã được cứu, họ sẽ không có oán hận lớn như vậy, cũng sẽ không nỗ lực làm việc cho ông.

Nói rồi, Thiên Đế Hạo Thiên đưa cho mỗi người một quả đào tiên lớn, nói rằng chỉ cần ăn quả đào này vào, sẽ có được kim thân.

Sau đó, ông bảo họ tạm thời ở lại Thiên Đình, đừng vội xuống tìm Khương Tử Nha, đợi đến lúc ông cho phép thì hãy đi.

Ba vị Nương Nương cũng nghe theo sự sắp xếp, ở lại Thiên Đình.

Thái Huyền Sơn, Hạo Nhiên Điện.

Tô Mặc sau khi biết tin Tiếp Dẫn đạo nhân tự mình ra tay giúp đỡ Nhiên Đăng đạo nhân, liền hiểu ra, Tiếp Dẫn cũng đã tham gia vào cuộc chiến giữa Tây Kỳ và Thương Triều.

Trong lòng y nghĩ rằng người tham gia càng nhiều càng tốt, dù sao cuối cùng cũng chỉ có một cái chết, chỉ có y mới có thể ngồi hưởng lợi ngư ông.

Yêu sư Côn Bằng cũng phụ họa một câu, Thái Huyền chân nhân quả nhiên thần cơ diệu toán.

Ngọc Hư Cung.

Lục Áp đạo nhân sau khi đưa Nhiên Đăng đạo nhân sắp chết về Ngọc Hư Cung, vội vàng đưa y đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, cầu xin ngài chữa thương cho Nhiên Đăng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã biết Nhiên Đăng sẽ có kiếp nạn này, nên đã chờ đợi Lục Áp đạo nhân từ lâu.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa cho Lục Áp đạo nhân một viên kim đan, sau đó hóa thành một làn khói trắng biến mất.

Trước khi đi, ngài chỉ để lại một câu, chỉ cần cho Nhiên Đăng đạo nhân ăn vào là sẽ không sao.

Lục Áp đạo nhân không khỏi bắt đầu kính phục Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Y cứ nghĩ mình cũng thần thông quảng đại, nên mới cùng Nhiên Đăng đạo nhân xông vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, không ngờ suýt nữa đã chôn vùi tính mạng của Nhiên Đăng, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận.

Dù y không sao, nhưng lại suýt nữa đáp cả tính mạng của Nhiên Đăng vào đó.

Lục Áp đạo nhân đưa Nhiên Đăng đạo nhân đến nơi nghỉ ngơi, sau đó bỏ viên kim đan vào miệng Nhiên Đăng, rồi để y nằm trên giường nghỉ ngơi.

Mấy phút sau, toàn thân Nhiên Đăng đạo nhân bắt đầu tỏa ra kim quang, vết thương trên người bắt đầu từ từ lành lại.

Gương mặt vốn tái nhợt cũng bắt đầu trở nên hồng hào, dần dần trở lại bình thường, trông như chưa từng bị thương.

Người bình thường nhìn vào chỉ thấy Nhiên Đăng đạo nhân đang ngủ.

Nhiên Đăng đạo nhân bắt đầu mơ màng mở mắt ra.

Trước đó, Khương Tử Nha bị Tam Nương Nương làm cho trúng độc, may nhờ Nhiên Đăng Đạo Nhân cho thuốc giải mới thoát nạn.

Sau đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền cùng Lục Áp Đạo Nhân giao chiến với mấy vị nương nương kia.

Mọi chuyện Tây Kỳ đều biết cả, họ vô cùng cảm kích vì vào thời khắc mấu chốt đã có hai vị đạo nhân ra mặt tương trợ.

Nhưng lúc này họ vẫn chưa biết rằng, sau khi Nhiên Đăng Đạo Nhân mạo hiểm tiến vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã bị trọng thương, suýt chút nữa mất mạng.

Trong quân doanh Tây Kỳ.

Khương Tử Nha uống viên kim đan xong, nghỉ ngơi một lát rồi tỉnh lại.

Lúc này, một hồn phách của Ma Tổ đã hoàn toàn thức tỉnh, sau đó rời khỏi cơ thể Khương Tử Nha.

Bây giờ trên người ông không còn chút khí tức nào của Ma Tổ nữa.

Từ nay về sau, Khương Tử Nha chỉ là Khương Tử Nha, sẽ không còn tỏa ra ma khí nữa.

Cục diện hiện tại, Tây Kỳ có đạo nhân pháp lực cao cường tương

trợ, trong khi quân Thương đã mất đi Triệu Công Minh, lại mất thêm Tam Nương Nương và hai vị tiên tử là những tướng tài đắc lực.

Tây Kỳ lại một lần nữa chiếm thế thượng phong áp đảo.

Điều này cũng gián tiếp cho thấy kết quả cuộc đối đầu giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, rõ ràng Xiển Giáo đã giành thắng lợi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe tin Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp Đạo Nhân vì chuyện của mình mà giao chiến với ba vị nương nương, trong lòng liền cảm kích Lục Áp Đạo Nhân.

Dù sao Nhiên Đăng cũng là người dưới trướng ông, Lục Áp Đạo Nhân giúp đỡ người của ông cũng xem như là giúp đỡ Xiển Giáo, vì vậy ông đã nợ Lục Áp một món nhân tình.

Trải qua bao nhiêu chuyện, Khương Tử Nha nhận ra mình thật quá yếu.

Làm sao để trở nên mạnh hơn một chút đây?

Không thể cứ mãi đi mời các tu sĩ tám phương đến giúp đỡ được, phải trở thành một người có thể một mình một cõi, đầu đội trời chân đạp đất.

Chương 287

Vì vậy, ông quyết định đi tìm sư tôn, muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn dạy cho mình pháp thuật lợi hại hơn, để không phải chết đi sống lại hết lần này đến lần khác nữa.

Trước đây cũng có người nói với ông, sau lần chết cuối cùng mới có cơ hội tu luyện pháp thuật.

Khương Tử Nha đem ý định này nói cho những người bên cạnh, Hoàng Phi Hổ, Na Tra và Dương Tiễn đều đồng ý với quyết định của ông.

Dù sao hiện tại quân Thương cũng không còn ai có thể chống đỡ, đã hoàn toàn rơi vào thế yếu, dù có gây ra sóng gió gì cũng không thể có người đến giúp nữa.

Vì vậy, bây giờ Khương Tử Nha có ở đây hay không, thực ra cũng không ảnh hưởng quá lớn đến Tây Kỳ, nên không ai ngăn cản quyết định này của ông.

Khương Tử Nha cũng yên lòng, cưỡi tọa kỵ của mình đến Ngọc Hư Cung nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn ở.

Ông muốn ở đó tu luyện một phen, tốt nhất là nhận được chút cơ duyên.

Tuy tạo hóa đều do trời định, chỉ có thể cầu mà không chắc được, nhưng biết đâu mình thực sự là chân mệnh thiên tử thì sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã biết Khương Tử Nha sẽ đến tìm mình, ông hiểu rõ tâm tư của đệ tử, biết y đã quyết tâm, dù sinh tử thế nào cũng muốn có được một phen cơ duyên, điều tức trở thành cường giả.

Được hay không cũng chẳng sao, thà liều một phen còn hơn sống tạm bợ.

Không muốn lại hết lần này đến lần khác phải cầu xin sư phụ giúp đỡ thảo phạt Trụ Vương, ông muốn dựa vào sức mình làm nên sự nghiệp, không muốn những người bên cạnh như Kim Tra, Na Tra, Hoàng Phi Hổ, Dương Tiễn phải vì mình mà chiến đấu vất vả nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực có một kiện bảo vật, nhưng chính ông cũng không dám dùng.

Bởi vì kiện bảo vật này sẽ đưa người tiến vào đến một không gian khác.

Không gian đó có gì, không ai biết.

Sẽ nhận được tạo hóa gì, cũng không ai hay.

Vào trong đó có chết hay không, cũng chẳng ai rõ.

Bởi vì chưa từng có ai đi vào, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ ngẫu nhiên có được, sư phụ của ông là Hồng Quân Đạo Tổ cũng chưa từng dùng qua.

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đem những thông tin mình biết nói cho Khương Tử Nha, ông do dự một lúc rồi nói với sư tôn: "Đệ tử đã quyết rồi.

Con đến đây chỉ vì muốn có được tạo hóa hoặc sức mạnh, không muốn sống tạm bợ nữa.

Nếu có thể, con muốn thử một lần, con không muốn làm con rùa rụt cổ nữa." "Con đã quyết tâm rồi, sư phụ, xin hãy cho con thử một lần." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Khương Tử Nha quyết tâm như vậy, cũng không muốn ngăn cản thêm, bèn chỉ cho ông cách sử dụng kiện bảo vật.

Những chuyện khác, ông cũng không biết nên nói gì thêm, vì ngay cả ông cũng không biết kiện bảo vật này rốt cuộc có công hiệu thần kỳ đến mức nào.

Khi xưa Hồng Quân Đạo Tổ đưa cho ông kiện bảo vật này cũng từng nói, nó đã tồn tại từ khi trời đất mới sinh ra, sức mạnh lớn đến đâu cũng không ai biết.

Chỉ biết nó có một luồng sức mạnh thần bí, sẽ đưa người ta đến một nơi bí ẩn.

Rốt cuộc là nơi nào, có nhận được tạo hóa hay không, tất cả đều là ẩn số.

Thậm chí có chắc chắn nó sẽ đưa người đến một nơi nào đó hay không cũng không ai biết, vì kiện bảo vật này thực sự quá kỳ lạ.

Toàn thân nó tỏa ra ánh sáng đen, vô cùng u ám, dường như chỉ cần nhìn một cái là sẽ bị hút vào trong.

Vì vậy, nó thường được cất trong một chiếc hộp đặc biệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bảo quản chiếc hộp này rất lâu, hôm nay cuối cùng cũng phải giao ra, mở nó và sử dụng bảo vật bên trong.

Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút phấn khích, tuy đã là bậc đức cao vọng trọng, nhưng ông vẫn cảm thấy hứng thú với một món bảo vật chưa biết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trịnh trọng trao chiếc hộp vào tay Khương Tử Nha.

Sau khi nhận lấy, Khương Tử Nha cẩn thận quan sát nó.

Chiếc hộp này là của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên bản thân nó cũng là một bảo vật lợi hại.

Đừng nhìn nó chỉ nhỏ như vậy, nhưng dù đặt vật gì lớn đến đâu

vào, nó cũng có thể chứa được.

Bởi vì chiếc hộp này có thể tự động thu nhỏ hoặc phóng to vật phẩm muốn đặt vào, biến chúng thành kích thước thống nhất.

Vì vậy, khi Khương Tử Nha mở hộp ra, ông thấy một tấm gương kỳ lạ.

Tấm gương đó vừa vặn với kích thước của chiếc hộp.

Nhưng khi ông lấy tấm gương ra khỏi hộp, nó liền biến lớn, cao gấp đôi Khương Tử Nha và rộng chừng một mét, vừa đủ cho một người đi qua.

Đến lúc Khương Tử Nha phải thử xem thế giới bên trong rốt cuộc là như thế nào.

Khương Tử Nha từ từ bước vào thế giới trong gương.

Trước tiên, ông đưa một tay vào, quả nhiên cánh tay đã đi vào được.

Theo cánh tay từ từ tiến vào, ông cảm thấy không gian đó bắt đầu hút lấy mình, cánh tay không rút ra được nữa.

Chương 288

Khương Tử Nha bắt đầu có chút căng thẳng, nhưng đã không còn đường lui, nên ông tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ cần một bước nữa là có thể đi vào thế giới đó.

Giờ đây, ông tràn đầy kỳ vọng, hy vọng mình có thể ứng phó được, hy vọng thế giới đó sẽ có một phen tạo hóa, hy vọng mình có thể vượt qua, hy vọng mình có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Khương Tử Nha nhắm mắt lại, từ từ bước vào, rồi hoàn toàn đi vào trong.

Ông cảm giác mình đang giẫm trên mặt đất, không có cảm giác chói mắt.

Sau đó ông dùng mũi ngửi, dường như nơi này không có chút mùi vị nào.

Rồi ông dùng tay sờ về phía trước, cũng không có gì cả.

Sau đó, ông từ từ mở mắt ra, chậm rãi mở mắt.

Lúc nãy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói bên trong là một thế giới chưa ai biết đến, ông đã tưởng tượng ra vô số cảnh tượng.

Bên trong rốt cuộc sẽ như thế nào?

Sẽ là đêm đen không thấy mặt trời, hay là ban ngày vĩnh viễn không có bóng tối?

Hoặc là một vùng đất vô cùng nguy hiểm, hay là thế giới chỉ có nước, hoặc chỉ có lửa?

Ông đã nghĩ đến đủ loại cảnh tượng, nhưng không hề nghĩ đến tình huống trước mắt.

Tuy lúc nãy cảm giác có mặt đất tồn tại, nhưng khi mở mắt ra, ông phát hiện mình đang giẫm trên hư không.

Hư không này quả thực có thực thể, nhưng hoàn toàn trong suốt.

Nhìn từ trên xuống dưới, không thấy đâu là bờ bến, cả không gian dường như kéo dài vô tận.

Toàn bộ không gian đều là hư không như vậy, không có một thứ gì khác.

Hoàn toàn khác với những gì ông đã tưởng tượng.

Nhưng Khương Tử Nha nhận ra một điều khác biệt, không gian này tràn ngập hồn phách, và những hồn phách này không giống bình thường, chúng đều có thể dễ dàng bị hấp thu.

Khương Tử Nha không biết những hồn phách này rốt cuộc là gì, cũng không biết hấp thu chúng là tốt hay xấu, nhưng ông biết đây là một cuộc phiêu lưu.

Nếu không làm gì cả, thì sẽ không bao giờ biết được nên làm thế nào.

Vì vậy, Khương Tử Nha lấy hết can đảm, bắt đầu hấp thu những hồn phách xung quanh mình.

Những hồn phách này không biết đã lưu lại ở đây bao nhiêu năm, dường như không còn thần trí, chỉ là một tia hồn phách, bên trong ghi lại những gì chúng biết.

Bất kể khi còn sống thần bí đến đâu, sau khi chết biến thành hồn phách, chúng cũng sẽ ngoan ngoãn hiện ra trong đầu người hấp thu.

Khương Tử Nha tùy ý hấp thu một hồn phách.

Quá trình này kéo dài khoảng một canh giờ.

Trong hư không này, thời gian được tính như thế nào, không ai

biết được, có lẽ là do Khương Tử Nha tự ước lượng.

Thời gian ở đây và thế giới ban đầu đối chiếu ra sao, cũng chẳng ai hay.

Khương Tử Nha bị hồn phách mình hấp thu dọa cho một phen.

Hồn phách này rất dễ hấp thu, sau đó ông biết được, chủ nhân của hồn phách này khi còn sống là ai?

Đã có những trải nghiệm gì.

Khương Tử Nha biết được, chủ nhân của hồn phách này tồn tại từ thời thiên địa hỗn độn, lúc đó ngay cả sư phụ của ông, Hồng Quân Đạo Tổ, cũng chưa ra đời.

Hồn phách này đến từ một thời đại xa xưa hơn rất nhiều so với thời đại sư phụ ông sinh ra.

Nó là sinh linh tồn tại từ khi vũ trụ còn chưa khai mở.

Từ ký ức này, ông biết được một số hình ảnh về vũ trụ hỗn độn thuở sơ khai, khi đó chưa có Nhân tộc.

Tất cả sinh linh đều có hình thù kỳ dị, không thể nhận ra là thứ gì.

Có con trông giống loài chim, có con trông giống loài thú, nhưng hoàn toàn khác với hình dáng của các loài chim thú mà ông biết.

Có lẽ đó là hình dạng nguyên thủy nhất của chúng, sau đó mới từ từ tiến hóa thành hình dạng hiện tại.

Khi đó, tất cả động vật đều có kích thước vô cùng khổng lồ, mỗi con đều có thể đạt đến hiệu quả nuốt trời nuốt đất, và mỗi con đều có pháp lực vô biên.

Ở thời đại hiện tại, bất kỳ con nào cũng có thể xưng bá toàn bộ vũ trụ Hồng Hoang.

Vì vậy, Khương Tử Nha tự hỏi, tại sao một thời đại như vậy lại có ngày tất cả mọi thứ đều bị diệt vong?

Chương 289

Rốt cuộc là vì sao?

Đây là một câu trả lời tuyệt đối không ai biết.

Nhưng bây giờ, thế giới hư không này tràn ngập nhiều hồn phách như vậy, không biết có thể tìm ra câu trả lời mình muốn hay không.

Nhưng ít nhất ông tin rằng ở đây, mình nhất định có thể nhận được sức mạnh lớn hơn.

Nghĩ đến đây, Khương Tử Nha cười.

Bởi vì nơi này tuyệt đối có đại kỳ ngộ, và có vô số bí mật chưa được biết đến.

Những câu trả lời mà ngay cả sư phụ của ông, Hồng Quân Đạo Tổ, cũng không dám tưởng tượng, vì ngài căn bản không biết những chuyện đã xảy ra, cũng không biết nên có những câu hỏi nào.

Sau khi hấp thu hồn phách, Khương Tử Nha không chỉ nhận được một tia ký ức của hồn phách đó, mà còn nhận được một số công pháp mà hồn phách đó tu luyện khi còn sống.

Ông biết hồn phách này là một sinh vật giống loài chim, ở thời kỳ đó, chủ nhân của hồn phách cũng rất mạnh mẽ, đặc biệt lợi hại.

Sau khi hấp thu hồn phách đầu tiên đã có được kỳ ngộ lớn như vậy, ông vội vàng bắt đầu hấp thu hồn phách thứ hai.

Khương Tử Nha hấp thu những hồn phách này để nhận được sức mạnh còn sót lại của chúng, bởi vì những công pháp kia quá phức tạp và khó tu luyện, mỗi hồn phách đều có công pháp riêng.

Ông hoàn toàn không biết nên tu luyện loại công pháp nào, dù sao

cũng không thể học hết tất cả.

Tuy rằng mỗi công pháp ở đây đều cực kỳ lợi hại, tùy tiện lấy một bản ra cũng có thể xưng bá một phương ở thế giới ban đầu.

Nhưng ở đây, mỗi công pháp lại tỏ ra đặc biệt bình thường.

Phải chọn công pháp đặc biệt phù hợp với mình để học, như vậy mới có thể nâng cao năng lực của mình đến mức tối đa.

Khương Tử Nha bắt đầu hấp thu hết cái này đến cái khác.

Nếu ở thế giới thực, hành vi này gọi là hấp thu ngày đêm không ngừng nghỉ, nhưng bây giờ ngay cả ngày đêm ông cũng không phân biệt được, thời gian cũng không biết.

Khương Tử Nha ở nơi không có thời gian cũng không có không gian này tu luyện một thời gian dài, rốt cuộc là bao lâu, không ai biết được, vì thời gian ở đây khác với thế giới bên ngoài.

Sau khi hấp thu hồn phách thứ một trăm, ông cảm thấy hơi mệt, không muốn tiếp tục hấp thu nữa, muốn nghỉ ngơi một lát.

Nhưng ông lại vô cùng tò mò về thế giới hư không này, nên nghĩ không biết có thể đi dạo trong thế giới hư cấu này không.

Tuy rằng nơi này trông như vô biên vô tế, đâu đâu cũng giống nhau, nhưng không biết vì sao, ông bỗng muốn đi một chút, dường như có một đại kỳ ngộ đang ở phía trước chờ ông tìm kiếm.

Bị ma xui quỷ khiến, Khương Tử Nha bắt đầu đi trong thế giới hư không này.

Đi mãi, đi mãi, bất kể đi đến đâu, mọi thứ xung quanh đều giống như lúc chưa đi, một mảnh hư vô, không có gì cả.

Nhưng đi được một lúc, ông bỗng phát hiện bên phải mình có một nơi khác với những nơi khác.

Nơi đó lóe lên ánh sáng trắng.

Những nơi khác trong này đều là hư không, không có bất kỳ màu sắc nào, không tối cũng không sáng, giống như ánh trăng mờ ảo, có chút ánh sáng.

Nhưng vùng đất bên tay phải ông lại có ánh sáng như mặt trời, chứ không phải ánh trăng.

Khi Khương Tử Nha đến gần xem, ông phát hiện ánh sáng đó do một vật tròn tròn phát ra.

Khương Tử Nha quan sát kỹ xem thứ này rốt cuộc là cái gì.

Trông giống một quả trứng, nhưng không biết là trứng của dã thú nào.

Nhưng Khương Tử Nha biết đây là thế giới hư không, những thứ có thể tồn tại ở đây đều vô cùng mạnh mẽ.

Ông cũng đã hấp thu rất nhiều hồn phách, biết rằng tất cả đều là hồn phách của sinh linh tồn tại trước cả thời kỳ hỗn độn.

Vậy nếu theo suy luận của ông, quả trứng này có lai lịch cực kỳ xa xưa, xa hơn cả thời khai thiên lập địa, hỗn độn sơ khai.

Vì quả trứng này phát ra ánh sáng, Khương Tử Nha cảm thấy nó có thể dùng được, và nhận định đây là một cơ duyên cực lớn.

Nếu có thể làm cho sinh vật trong quả trứng này nở ra, thì sinh vật đó tuyệt đối có năng lực kinh thiên động địa, xưng bá toàn bộ Hồng Hoang, thậm chí xưng bá cả vũ trụ này.

Nhưng Khương Tử Nha không biết phải làm sao, vì ông hoàn toàn không biết nên làm gì.

Quả trứng này vô cùng cứng rắn, lớn bằng cả thân thể ông.

Điều này cũng không có gì kỳ lạ, vì các loại sinh vật có kích thước

khác nhau, có một quả trứng lớn như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Dù sao cũng đã có được nó, tuy không biết nên làm gì, nhưng ông sẽ tìm cách.

Đúng rồi, có cách rồi, có lẽ trong những hồn phách kia sẽ ghi lại một số chuyện.

Nhưng không, trong những hồn phách ông đã hấp thu không có ghi chép thông tin gì liên quan đến quả trứng này.

Chương 290

Trong lúc Khương Tử Nha đang vắt óc suy nghĩ không biết phải làm sao, quả trứng bỗng tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Ánh sáng này khác với ánh sáng lúc nãy, không dịu dàng mà vô cùng chói mắt, dường như muốn chiếu sáng toàn bộ thế giới hư không này.

Luồng ánh sáng này khiến Khương Tử Nha không thể mở mắt, đành phải nhắm mắt lại.

Một lúc sau, ông phát hiện luồng ánh sáng đã biến mất, nhưng lại cảm giác hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi.

Ông mở mắt ra, nhìn xung quanh.

Ông thấy cảnh tượng vũ trụ Hồng Hoang sơ khai.

Vì Khương Tử Nha đã hấp thu những hồn phách kia, nên biết cảnh tượng vũ trụ sơ khai là như thế nào, bây giờ ông cảm nhận như chính mình đang ở trong thế giới đó.

Trong thế giới này, trước mắt ông là một quả trứng.

Giống hệt quả trứng ông thấy trong thế giới hư không, nhưng hoàn cảnh đã thay đổi.

Ngoài quả trứng ra, xung quanh đều giống như đất ở thế giới của ông, không có thực vật tồn tại, cũng không có sinh linh nào khác.

Ngay sau đó, quả trứng bắt đầu nứt ra.

Lúc đầu lộ ra một cái đầu, Khương Tử Nha hoàn toàn không nhìn ra đó là sinh vật gì, vì ông hoàn toàn không hiểu gì về thời đại đó.

Tiếp theo, cả thân thể nó đều chui ra, nhưng kỳ lạ là.

Khi sinh vật này vừa ra đời, nó chỉ cao một tấc.

Nhưng khi nó đi được hai bước, cơ thể nó lớn hơn một chút.

Mỗi khi đi hai bước, cơ thể nó lại lớn hơn một chút.

Trong vòng vài phút ngắn ngủi, sinh vật này từ lúc vừa phá vỏ trứng đã biến thành một con dã thú uy mãnh vô cùng.

Thực ra dùng từ dã thú là không thích hợp, vì nó mạnh hơn những con dã thú mà ông biết không biết bao nhiêu lần, nó mới là chúa tể sơ khai của thế giới này.

Khương Tử Nha nghĩ: Chẳng lẽ đây là quá trình tiến hóa của sinh vật nguyên thủy sao?

Chỉ cần vài phút ngắn ngủi là có thể từ lúc mới sinh ra biến thành sinh linh trưởng thành hung mãnh vô cùng sao?

Tiếp theo là cảnh tượng một sinh linh duy nhất lang thang trong thế giới này.

Qua đó, Khương Tử Nha thấy sinh linh này là một trong những sinh linh xuất hiện sớm nhất vào thời kỳ vũ trụ hỗn độn sơ khai.

Sau khi lứa sinh linh này xuất hiện, sẽ có ngày càng nhiều sinh linh xuất hiện, nhưng sinh linh này thuộc lứa đầu tiên.

Khương Tử Nha kinh ngạc, vô cùng mừng rỡ khi xem được những hình ảnh này, bởi vì những hình ảnh này dù thế nào ông cũng không dám tưởng tượng, cũng không nghĩ mình có thể xem được, nhưng bây giờ lại được xem, ông vô cùng vui mừng, không biết phải làm sao, nhưng vẫn tiếp tục xem.

Tiếp theo ông xem sinh linh này làm thế nào chiến đấu với các sinh linh khác, làm thế nào xưng bá một phương, cho đến khi xưng bá toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Thế giới Hồng Hoang mà sinh linh này ở thực sự khác với thế giới Hồng Hoang của ông.

Khi đó không có Nhân tộc, không có Yêu tộc, chỉ có Dã thú tộc thuần túy.

Sinh linh thời đó chỉ dùng sức mạnh để quyết định thắng thua, không có nhiều kỹ năng hoa mỹ được thi triển, tu luyện công pháp cũng chẳng qua là để làm sao có được sức mạnh lớn hơn mà thôi.

Sinh linh đó đã ngồi thẳng lên vị trí lão đại Hồng Hoang, đủ để chứng minh sức mạnh của nó cường hãn và khủng bố đến mức nào.

Điều này cũng giải thích khả năng quả trứng này xuất hiện trong thế giới hư không, bởi vì nó đủ mạnh.

Hình ảnh cuối cùng là thời kỳ Hồng Hoang sơ khai, cảnh tượng tất cả sinh vật trước Hồng Hoang đều bị diệt vong.

Cảnh tượng này thực sự khó tưởng tượng.

Tất cả sinh linh đều sắp bị hủy diệt, thảm trạng đến mức nào.

Những sinh mệnh từng uy vũ một thời đều không thể tránh khỏi tai nạn này, bởi vì thế giới Hồng Hoang tiến hành một cuộc đại thanh tẩy.

Những sinh linh này đã đủ mạnh, tồn tại đủ lâu, nên không cần thiết nữa, phải có một cuộc đại thanh tẩy.

Nhưng chủ nhân của quả trứng này không cam tâm như vậy, nó dùng toàn bộ sức mạnh, bao bọc mình trong quả trứng này, hy vọng sau này nếu có thể, sẽ tiếp tục sống.

Xem đến đây, Khương Tử Nha cuối cùng đã hiểu nguyên nhân tồn tại của quả trứng này.

Tuy không biết vì sao nó lại ở trong thế giới hư không, nhưng ông

biết, sinh mệnh ẩn chứa trong quả trứng này có sức mạnh cường đại đến mức nào.

Bởi vì trong cả thế giới Hồng Hoang nguyên thủy, không có một sinh linh nào thoát khỏi tai nạn đó, chỉ có sinh linh này, biến mình thành một quả trứng, thoát khỏi tai nạn khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang đều chết đi.

Nói một cách đơn giản, sinh linh trong quả trứng này là kẻ mạnh nhất trong số các sinh linh Hồng Hoang thời đó.

Khương Tử Nha bị những chuyện mình biết được làm cho chấn động.

Chương 291

Tại sao mình lại gặp được một nhân vật lợi hại như vậy?

Ông không biết phải làm sao, muốn chia sẻ chuyện mình biết với người khác, nhưng nơi ông đang ở là thế giới hư vô, không thể có người thứ hai, nên không thể chia sẻ bí mật này với ai.

Ông lại cảm thấy vô cùng thất lạc.

Sau đó, Khương Tử Nha nghĩ, quả trứng này đã cho mình xem nhiều hình ảnh như vậy, có lẽ cũng nên cho mình biết làm thế nào để nó nở lại, biến thành một sinh linh chứ.

Đúng lúc ông đang nghĩ về vấn đề này, ông bỗng được chuyển đến một hình ảnh khác.

Hình ảnh này là lời nhắn của sinh linh đó cho người sau này gặp được quả trứng, chính là Khương Tử Nha, nên hình ảnh này đã cho ông xem.

Trong hình ảnh này là những vấn đề liên quan đến việc ấp nở sinh linh này.

Trong đó cũng bao gồm một loạt vấn đề về lợi ích sẽ nhận được nếu giúp nó ấp nở.

Từ hình ảnh này, ông biết được, nếu giúp sinh linh này từ trong trứng nở ra, sinh linh đó sẽ nhận người này làm chủ nhân, và sẽ ký kết khế ước, tự nguyện thừa nhận người này là chủ nhân, nên sẽ vô cùng trung thành với chủ nhân, tuyệt đối không làm hại chủ nhân.

Còn đề cập đến, sinh linh nở ra từ quả trứng này nhất định sẽ là một sinh linh siêu cấp lợi hại.

Khương Tử Nha không chút do dự mà động lòng, nghĩ rằng nếu có

thể có được một sinh linh hoặc một thuộc hạ như vậy, thì dù đi đâu cũng có thể đi ngang, không sợ bất kỳ ai, ngay cả khi đối mặt với Thái Huyền Thánh Nhân Tô Mặc, cũng có át chủ bài.

Cái gọi là báo đáp càng lớn, cái giá phải trả càng lớn.

Những thứ cần thiết để đánh thức sinh linh này không hề ít.

Nói là đồ vật cũng không chính xác, nói rõ hơn, cách nói đúng nhất là những thứ cần phải bỏ ra.

Để đánh thức sinh linh này cần liên tục thi pháp trong chín chín tám mươi mốt ngày mới có thể đánh thức ký ức và sức mạnh bị phong ấn.

Tuy rằng nơi này là không gian hư vô không có thời gian, nhưng sinh linh này sẽ tính thời gian.

Mỗi khi qua một ngày, nó sẽ phát sáng, cho biết một ngày đã qua, cần phải thi triển pháp thuật một lần nữa, giống như đứa trẻ uống sữa vậy, khi đói sẽ làm nũng đòi uống sữa, nguyên lý cũng giống nhau.

Khương Tử Nha nghĩ, nếu thực sự có thể thu phục được sinh linh này, thì có thêm một đứa con cũng không sai, tuy đứa con này hơi lớn, ngoại hình cũng không giống, nhưng nếu nó đặc biệt nghe lời, lại lợi hại như vậy, thì có gì mà không làm?

Việc thi pháp cũng không khó khăn lắm.

Mỗi ngày cần ngồi trước quả trứng này ba canh giờ, không ngừng niệm chú ngữ cho nó.

Chú ngữ đã được sinh linh đó cho biết trong hình ảnh trước đó.

Câu chú ngữ chỉ có một câu, nhưng phải lải nhải niệm trong ba canh giờ.

Vì trước đó đã hấp thu hồn phách của các sinh linh khác, nên ông

biết chú ngữ đó là ngôn ngữ của thời đó, rất khó hiểu được ý nghĩa.

Dịch ra một cách đơn giản nhất là: "Mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi." Một câu nói phải lải nhải niệm trong ba canh giờ và phải duy trì chín chín tám mươi mốt ngày, thật đau đầu.

Cũng không biết sinh linh này học được bí thuật này từ đâu, chỉ cần niệm câu chú ngữ này là có thể khiến nó vượt qua vạn thiên lịch sử đến thời không hiện tại, giúp nó thoát khỏi cái chết trong thời đại chắc chắn phải chết đó.

Dù sao Khương Tử Nha đến thế giới hư không này cũng là để tìm kiếm đại tạo hóa, nâng cao sức mạnh, trở thành một người không còn cần dựa dẫm vào người khác nữa.

Và vì sinh linh này có thể tính thời gian, vậy thì tốt rồi, chỉ cần ở đây đủ chín chín tám mươi mốt ngày là được.

Trong chín chín tám mươi mốt ngày này, ngoài việc niệm chú cho sinh linh này, ông có thể dùng thời gian còn lại để hấp thu các hồn phách khác, tiến hành nâng cao sức mạnh.

Hôm nay là ngày đầu tiên.

Khương Tử Nha ngồi trước quả trứng vàng, hai tay đặt trên đùi, khoanh chân ngồi trên đất, sau đó nhắm mắt lại, thành kính cầu nguyện cho sinh linh này, miệng lẩm nhẩm.

"Mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi." Cứ như vậy liên tục niệm trong ba canh giờ, niệm đến khô cả miệng.

Hôm nay là ngày đầu tiên, tuy không nhất thiết phải niệm chú, nhưng vì tương lai sau này, ông cũng liều cái mạng già này.

Sau đó ông ngồi tại chỗ, bắt đầu hành trình hấp thu hồn phách.

Bây giờ thời gian cần thiết để hấp thu hồn phách đã ngắn hơn rất

nhiều so với lần đầu tiên, dù sao cũng đã có kinh nghiệm, có thể hấp thu hồn phách nhanh hơn.

Sức mạnh của các hồn phách ở đây đều cực kỳ cường đại, dù sao cũng tiến bộ hơn nhiều so với tu hành ở thế giới Hồng Hoang ban đầu.

Cứ như vậy, trong vòng chín chín tám mươi mốt ngày, khi ra khỏi thế giới hư vô này, có khả năng ông sẽ đạt đến trình độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghĩ đến đây, Khương Tử Nha không nhịn được mà cười, bởi vì lúc đó ông cũng là cường giả hàng đầu trên thế giới, sao có thể không vui được chứ?

Người ta thường nói, ngựa non háu đá, nhưng cũng không hẳn vậy.

Lại có câu, ba anh thợ da cũng hơn một Gia Cát Lượng.

Khương Tử Nha còn thông minh hơn thợ da nhiều.

Vì vậy không cần ba ngày, chỉ cần một ngày là ông đã có thể nắm bắt được tinh túy của việc hấp thu hồn phách, sẽ vắt kiệt hồn phách đó, để sức mạnh của nó không còn sót lại chút nào mà tràn vào cơ thể mình.

Chương 292

Khương Tử Nha giờ đây tự hỏi tại sao ở thế giới ban đầu mình không thông minh như bây giờ.

Nếu Khương Tử Nha ở thế giới ban đầu thông minh như vậy, thì đã không chết nhiều lần như thế, hết lần này đến lần khác sống lại, hết lần này đến lần khác chết, cuối cùng khiến Ma Tổ hiện thế.

Tuy rằng việc khiến Ma Tổ hiện thế, Khương Tử Nha bản thân không biết, nhưng dù thế nào, đó cũng là tội lỗi do ông gây ra, tuy không biết, nhưng cuối cùng cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Khương Tử Nha cũng không biết chuyện này, nên hoàn toàn không để tâm, chỉ một lòng muốn tu hành, trước tiên làm cho sức mạnh của mình trở nên cường đại, một lòng muốn ra ngoài làm chút chuyện cho Tây Kỳ.

Cứ như vậy, ba canh giờ đầu tiên mỗi ngày, ông đều niệm "mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi" cho sinh linh đó, trong thời gian còn lại, ông một mình hấp thu hồn phách, thỉnh thoảng cũng nghiên cứu các công pháp bên trong, xem có cái nào phù hợp không.

Lúc rảnh rỗi cũng sẽ ngủ một lát, dù sao ông cũng không phải thánh nhân, nếu mệt mỏi lâu dài cũng không tốt cho cơ thể.

Khương Tử Nha cứ như vậy ngày qua ngày.

Đến ngày thứ bốn mươi chín, quả trứng đó phát ra ánh sáng khác thường, dường như chói lòa hơn.

Khương Tử Nha cũng không biết chuyện gì xảy ra, dù sao đây là lần đầu tiên ông thấy một quả trứng như vậy, và một sinh vật chưa từng thấy.

Đang cẩn thận quan sát quả trứng, bỗng nhiên nó lên tiếng.

“Chào nhân loại, ta là sinh linh đó đây.

Vì ngươi đã niệm chú cho ta bảy bảy bốn mươi chín ngày, nên bây giờ ta đã có ý thức riêng.

Nhưng ta không ra ngoài được, chỉ khi ngươi niệm đủ chín chín tám mươi mốt ngày ta mới có thể ra ngoài.” “Nhưng bây giờ ta có thể nói chuyện rồi, sẽ không còn cô đơn như vậy nữa.

Ta biết một mình ngươi ở đây thực sự rất cô đơn, nên ta nói chuyện với ngươi, trò chuyện với ngươi cũng tốt.” “Dù sao ta cũng đã ngủ, ngủ, ngủ, ngủ rất lâu rồi, không có ai nói chuyện, ta cũng đặc biệt cô đơn.

Từ lời nói của ta bây giờ có thể hiểu được, ta thực sự rất muốn nói chuyện với người khác.” “Xin đừng bỏ đi, tuy ta là một sinh mệnh rất lợi hại, nhưng ta cũng là một tồn tại rất cô đơn.

Ta tuổi cũng đã lớn, chuyện tranh bá thế giới, ta cũng không còn để tâm nữa.” “Ta chỉ muốn có người trò chuyện.

Còn về việc tại sao ta lại trở thành như bây giờ, ta đã trốn thoát khỏi một ngàn năm trước, bây giờ ta cũng không biết, tại sao phải trốn tránh chứ, chết thẳng đi cho rồi.

Bây giờ ta có chút không muốn sống nữa.” Khương Tử Nha kinh ngạc nhìn quả trứng nói chuyện.

Ông không ngờ sinh linh này lại có thể nói nhiều như vậy, bị những lời nó nói làm cho kinh hãi.

Bởi vì lời nói của sinh linh này quá ngây thơ, giống như một đứa trẻ vừa học nói, cứ líu ríu không ngừng.

Ban đầu ông tưởng sinh linh này sẽ chỉ nói một hai từ, mỗi lần

một giây, nói xong nhanh chóng, không ngờ lại là một kẻ lắm lời như vậy.

Có lẽ thực sự là vì đã lâu không được nói chuyện, nên mới có thể nói nhiều như thế, thực sự làm Khương Tử Nha kinh ngạc.

Bị kinh ngạc, nhưng Khương Tử Nha cũng cần phải trả lời sinh linh đó.

"Xin ngài đừng phiền não, ta sẽ luôn ở bên cạnh bầu bạn với ngài, ít nhất trong vòng chín chín tám mươi mốt ngày này, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngài." "Nói thẳng ra, vì ngài là một sinh linh đặc biệt lợi hại, nên dù thế nào ta cũng muốn có được ngài.

Bởi vì ngài có thể giúp ta thực hiện lý tưởng của mình.

Ta không có mộng xưng bá một phương." "Ta chỉ muốn khi có người muốn làm hại ta, có thể cho kẻ đó một đòn đau điếng.

Ta không muốn bất kỳ ai xem thường ta, nên ta cần một luồng sức mạnh đặc biệt cường đại." Sinh linh đó nghe thấy giọng của Khương Tử Nha, bỗng vui mừng khôn xiết, nói: "Ta đã ngủ rất lâu, chưa từng nghe ai trò chuyện với ta.

Ngươi là người đầu tiên trò chuyện với ta sau bao nhiêu năm." "Ta nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.

Lời nói vừa rồi của ngươi ta đã hiểu, và ta có thể giúp ngươi thực hiện.

Chỉ cần ngươi có thể ở đây mấy ngày nữa trò chuyện với ta, ta nhất định sẽ giúp ngươi thực hiện nguyện vọng đó." Khương Tử Nha thầm nghĩ, sinh linh này quả nhiên khác biệt, có sức mạnh cường hãn như vậy, mà lại chỉ cần trò chuyện là được, thực sự không hiểu sinh linh này rốt cuộc là thứ gì.

Chẳng lẽ thực sự ngây thơ như vậy sao?

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, mà vẫn giống như một đứa trẻ.

Khương Tử Nha cũng không nghĩ nhiều, có lẽ đó là trí tuệ của sinh linh thời viễn cổ mà thôi.

Khương Tử Nha trong lòng cảm thán trí tuệ của tất cả sinh linh thời đó thật đáng lo ngại.

Nhưng dù thế nào, sức mạnh lương thiện này, quả thực đủ mạnh, đủ để khai thiên lập địa, xưng bá toàn bộ vũ trụ Hồng Hoang, không còn nghi ngờ gì nữa.

Khương Tử Nha bây giờ đang nghĩ, nếu đưa sinh linh này ra ngoài, thì những người kia sẽ nhìn nhận thế nào?

Có phải sẽ bị dọa cho ngốc luôn không?

Tiến vào thế giới hư không này, vốn là cửu tử nhất sinh, muốn có được chút cơ duyên, nhưng cũng không biết có được hay không.

Bây giờ những người đó chắc sẽ đỏ mắt ghen tị, mình có được đại tạo hóa như vậy, chắc họ sẽ tức giận lắm.

Nhưng Khương Tử Nha thầm nghĩ, ta sẽ không đối địch với thế giới, ta muốn một thế giới tốt đẹp.

Ít nhất bây giờ Khương Tử Nha nghĩ như vậy, tuy không biết sau này sẽ trở thành như thế nào, nhưng ông tin vào nội tâm của mình, một nội tâm đặc biệt yêu chuộng hòa bình.

Chương 293

Sinh linh đó vui vẻ kể cho Khương Tử Nha nghe những chuyện mình đã trải qua, Khương Tử Nha chăm chú lắng nghe, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Sinh linh đó kể cho Khương Tử Nha nghe một số chuyện mình đã trải qua, từ từ kể.

Khương Tử Nha cũng đặc biệt tò mò, chăm chú lắng nghe.

Nghe một số chuyện, Khương Tử Nha thấy sinh linh này không biết vì sao lại trở nên thực sự giống một đứa trẻ mới sinh, đặc biệt nghịch ngợm.

Giọng điệu cũng vô cùng hài hước.

Khương Tử Nha nghĩ mình tuổi đã lớn, đã qua cái tuổi thích đùa giỡn, lại đang ở trong thời chiến, thực sự không cười nổi.

Nhưng sinh linh này đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, và trải qua một trận đại kiếp chưa từng có, vẫn sống sót, mà lại mỉm cười, chứng tỏ một điều, chỉ có mỉm cười mới có thể sống tiếp.

Vì vậy Khương Tử Nha nghĩ, nếu sau này ra ngoài, nhất định phải đối xử tốt với mọi người.

Khương Tử Nha bây giờ trong lòng tự giễu, sao mình cũng giống một đứa trẻ vậy, bây giờ lại nghĩ những vấn đề này.

Khương Tử Nha nghĩ, bây giờ cũng không nên nghĩ những chuyện này nữa, phải chăm chú nghe câu chuyện của sinh linh này.

Sinh linh đó bắt đầu nói.

Đầu tiên nó nói ra tên của mình, tên nó là Kim Cương.

Khương Tử Nha sững sờ, đã lâu như vậy rồi, ngay cả tên của sinh linh này cũng không biết, quả thực có chút không nên.

Vì vậy sinh linh này, ngay lập tức nói cho Khương Tử Nha biết tên của mình, cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng cái tên Kim Cương này thực sự làm Khương Tử Nha cười một tiếng, vì nó thực sự quá đơn giản.

Khương Tử Nha nói một câu.

"Kim Cương lão ca, tiếp tục chuyện của huynh đi, ta rất muốn nghe chuyện thời viễn cổ." Kim Cương nghe Khương Tử Nha nói vậy, vội vàng đáp.

"Được thôi, được thôi, Khương Tử Nha.

Bây giờ ta sẽ kể cho ngươi nghe những câu chuyện xảy ra ở thời đại của ta." "Ở thời đại của ta, đó là thời kỳ vũ trụ hỗn độn sơ khai.

Có thể nói, tất cả sinh linh thời đó đều có thể xưng vương xưng đế trong vũ trụ Hồng Hoang hiện tại." "Phải biết rằng tài nguyên thế giới có hạn, nếu để một thế hệ dùng hết, thì hậu bối sẽ không còn gì.

Vì vậy, mỗi khi tất cả sinh vật đều ở giai đoạn đặc biệt lợi hại, thế giới sẽ tiến hành một cuộc đại thanh tẩy, tiêu diệt tất cả sinh linh." "Ta không nói những chuyện này nữa, ta kể cho ngươi nghe cuộc sống của ta ở thời đại đó như thế nào." "Như ngươi đã thấy, tất cả sinh linh thời đó, trí tuệ thực sự không cao, toàn nghĩ đến chuyện đánh đánh giết giết, tranh giành của nhau, phải đấu đến một mất một còn mới chịu.

Vì vậy lúc đó ta đặc biệt phẫn nộ, ta không muốn cuộc sống như vậy, ta muốn một cuộc sống khác, nơi mọi người đều vì nhau mà sống.

Kết quả là lúc đó chỉ có một mình ta nghĩ như vậy, nhưng ta tin

rằng, sau này nhất định sẽ có một thế giới như vậy.

Có lẽ chính vì ta có suy nghĩ này, nên mới thể hiện ra trí tuệ của ta cao hơn chúng, vì vậy chúng không tồn tại được, chỉ có một mình ta sống sót.

Đó cũng là nguyên nhân cơ bản ta có thể trò chuyện với ngươi." "Những sinh linh kia thực sự đặc biệt ngu ngốc, chỉ cần hơi giăng bẫy một chút, chúng thực sự sẽ nhảy vào, và chỉ cần tùy ý khiêu khích mối quan hệ của chúng, chúng sẽ lập tức trở mặt." "Chỉ cần cho chúng một chút lợi ích, chúng lại đối xử với ngươi đặc biệt tốt.

Có lẽ đó là chuyện tốt, nhưng thế giới ta mong đợi không phải như vậy.

Vì vậy ta dùng trí tuệ của mình, trong thời gian đó tìm kiếm tất cả những gì thuộc về ta, và trở thành vương giả ở nơi ta sống." "Nhưng sau khi trở thành vương giả, ta thực sự không thỏa mãn với hiện trạng, ta muốn một cái gì đó lâu dài hơn.

Bởi vì ta không muốn thế giới hiện tại, nên ta phải chờ đến khi thế giới tiếp theo đến.

Lúc đó ta mới có khả năng, có được thế giới mà ta muốn thực hiện." "Thế là ta bắt đầu hành trình tìm kiếm thuật pháp dài đằng đẵng, ta muốn tìm cách làm sao để thoát khỏi cuộc đại thanh tẩy đó.

Đừng hỏi ta tại sao biết sẽ có đại thanh tẩy, vì ta đã có dự cảm.

Thực ra trước mỗi cuộc đại thanh tẩy, thiên địa đều có điềm báo." "Các sinh linh thực ra đều biết, nhưng tất cả sinh mệnh đều thờ ơ, cảm thấy sống đủ rồi, trời bảo chết thì chết.

Nhưng ta lại không cam chịu, muốn tìm phương pháp đối kháng, vì vậy ta đi khắp mọi ngóc ngách có thể đến, tìm người có thể giúp ta thoát hiểm." "Lúc đó ta nhớ những sinh mệnh đồng hành với ta nói với

ta, Kim Cương, Kim Cương không ngốc chứ, đang tìm cái gì vậy?

Mọi người đều chết, chỉ có một mình ngươi sống, có ý nghĩa gì không?

Hay là cùng chết với chúng ta đi." "Lúc đó ta bị dọa cho ngốc, nên ta đã giết hết chúng." "Ta cảm thấy ta không giống chúng.

Cảm thấy ta thích hợp ở một mình hơn." Kim Cương từ từ kể lại quá khứ của mình, Khương Tử Nha nghe giọng nói của Kim Cương dần trầm xuống, cảm thán Kim Cương cũng là một tồn tại không dễ dàng.

Bây giờ người ta thường lưu hành một câu nói, hổ lạc đồng bằng bị chó khinh.

Câu nói này tuy không quá thích hợp, nhưng cũng có thể thể hiện rằng những người khác biệt phải chịu đựng những không gian khác nhau.

Khương Tử Nha bây giờ thầm nghĩ, nếu sau này có thể ra khỏi thế giới hư không này, và có thể mang theo Kim Cương cùng ra ngoài, thì nhất định phải tìm một nơi tốt để ở.

Tuy đang ở trong vũ trụ Hồng Hoang, và bây giờ là thời chiến, nhưng ông lại không có tâm chiến đấu, nhưng sự thật lại buộc ông phải đối mặt.

Cuối cùng vẫn phải chiến đấu với những kẻ thù cần đối mặt, phải bảo vệ những thứ cần bảo vệ, ví dụ như chức thừa tướng Tây Kỳ, vì vậy Tây Kỳ là thứ cần bảo vệ.

Khương Tử Nha bây giờ đã hiểu, đợi khi có thể sống sót sau trận đại chiến Hồng Hoang này, nhất định phải tìm một nơi tốt để ẩn cư, không muốn lên Phong Thần Bảng nữa, thực sự không muốn.

Chương 294

Thân ở Hồng Hoang, không quên sơ tâm, có lẽ đó cũng là điều Kim Cương theo đuổi.

Kim Cương cũng đã trải qua thời kỳ chiến tranh dài đằng đẵng, bây giờ đã rút ra được đạo lý, chỉ cần có thể sống sót, đã là hạnh phúc hơn tất cả.

Nghe thì đặc biệt đơn giản, nhưng sống sót, thực sự chỉ có cường giả mới có thể làm được.

Kim Cương đã làm được, vì Kim Cương là cường giả.

Nếu Khương Tử Nha có thể làm được, thì chứng tỏ Khương Tử Nha cũng là cường giả.

Trong những ngày tiếp theo, Khương Tử Nha vẫn luôn cần mẫn làm những việc nên làm.

Vài canh giờ đầu tiên trong ngày, Khương Tử Nha vẫn giao lưu với quả trứng hóa thành Kim Cương.

Trong vài canh giờ sau đó, ông sẽ luôn hấp thu hồn phách của các sinh linh thời viễn cổ, điều này đặc biệt hữu ích cho việc tìm hiểu sự việc, và cũng hữu ích cho việc tăng trưởng sức mạnh.

Trong vòng 80 ngày, sức mạnh của ông đã hoàn toàn đạt đến một mức độ chưa từng có.

Trước đây ông chỉ là một đạo sĩ bình thường cầm một cây gậy đánh yêu, cơ thể không có chút sức mạnh nào, thường bị một số tiểu yêu vô danh dùng một kỹ năng là giết chết.

Mỗi lần đều phải đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn để được hồi sinh, thực sự không có chút tác dụng nào.

Bây giờ ông cảm giác mình đã có được sức mạnh không thể tưởng tượng.

Có được sức mạnh có thể đối kháng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên bây giờ thực sự có sức mạnh nằm trong top đầu thế giới Hồng Hoang.

Tuy không bằng Thái Huyền Thánh Nhân Tô Mặc, nhưng cũng vô cùng lợi hại, điều này khiến Khương Tử Nha cảm thấy đặc biệt vui mừng.

Trong cuộc giao lưu với Kim Cương hôm nay, nghe Kim Cương nói không biết ở thế giới của ông, liệu nó có thể phát huy được sức mạnh lớn nhất hay không, và Kim Cương cũng không biết sau khi ra khỏi quả trứng này, liệu có còn sức mạnh năm xưa hay không.

Nhưng Kim Cương và Khương Tử Nha đều có một ý kiến thống nhất, đó là thế giới hiện tại căn bản sẽ không để Kim Cương lợi hại như vậy, vì Kim Cương thuộc về sinh linh đã chết, sống lay lắt trên thế giới này, cũng sẽ không được thế giới này công nhận, nên thế giới này không cho phép Kim Cương tồn tại, vì vậy thế giới này chắc sẽ không để Kim Cương lợi hại.

Cũng không có cách nào khác, sống sót đã là đặc biệt đặc biệt lợi hại rồi, còn xa vời mong muốn năng lực lớn nhỏ, điều đó thực sự có chút quá khó khăn.

Tuy Kim Cương và Khương Tử Nha đều nghĩ Kim Cương ra ngoài sẽ không đặc biệt lợi hại, nhưng vậy thì sao, sống là hơn tất cả, và mọi người cũng đều biết một câu nói: Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Ngay cả khi không lợi hại như vậy, cũng sẽ không yếu, thực lực của cường giả tối cao thời viễn cổ.

Ngay cả khi ở một thế giới khác, cũng sẽ không khuất phục, không dễ dàng cam chịu trở thành phế vật của thế giới.

Sự tồn tại của cường giả là để thay đổi, thay đổi cục diện thế giới, thay đổi những chuyện mà người thường chỉ có thể tưởng tượng, đó chính là năng lực mà cường giả tối cao cần thể hiện.

Vào ngày thứ 80, Kim Cương lại kể thêm một chút về quá trình từng bước trở nên lợi hại của mình.

Khương Tử Nha nghe những chuyện của Kim Cương, luôn ảo tưởng có một ngày mình cũng có thể giống như Kim Cương, trở nên lợi hại như vậy, lúc đó thì tốt biết bao.

Nhưng đó chỉ là ảo tưởng của Khương Tử Nha, ông biết chỉ có nỗ lực mới có thể đạt được mục tiêu dự kiến.

Vì vậy ông nghĩ nhất định phải nỗ lực ngay bây giờ, cái gọi là tích lũy để bùng nổ.

Vì vậy hôm nay là ngày thứ 80, cũng tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian hấp thu hồn phách.

Vì vậy sau khi Khương Tử Nha và Kim Cương trò chuyện xong, ông cũng lập tức bắt đầu hành trình hấp thu hồn phách của ngày hôm nay.

Tuy tiến vào thế giới này là để có được kỳ ngộ, nhưng kỳ ngộ có thể có được, nhưng nỗ lực cần phải bỏ ra sau khi có được kỳ ngộ cũng rất quan trọng.

Ví dụ như kỳ ngộ lần này, tiến vào thế giới trong gương, nhưng tuy là một kỳ ngộ, nếu không nỗ lực, sẽ không có kết quả tốt.

Kỳ ngộ chỉ cung cấp cho bạn một điều kiện tốt, nhưng nếu bạn không nỗ lực chút nào, thì sẽ không có chút tiến bộ nào.

Kỳ ngộ chỉ cho bạn một giai đoạn tăng tốc, giúp bạn dùng ít thời gian hơn để đạt được hiệu suất lớn hơn mà thôi.

Khương Tử Nha hiểu sâu sắc đạo lý này, nên trong hơn 80 ngày qua, ông vẫn luôn tu luyện ngày đêm, vì để tích lũy bùng nổ, để vào khoảnh khắc ra ngoài, có được sức mạnh khác biệt để đối kháng với những thứ cần đối kháng, bảo vệ những người cần bảo vệ.

Nhưng Khương Tử Nha cũng biết, thế giới Hồng Hoang bên ngoài bây giờ chắc cũng rất hỗn loạn.

Dù sao trước khi ông vào đây, bên ngoài đã xảy ra chuyện.

Nghe nói Minh Hà Lão Tổ chứng đạo, sẽ mang lại chấn động rất lớn cho toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Và nghe nói Thái Huyền Thánh Nhân xác nhận, Long Tuyền Động dưới Ngọc Hư Cung đã cướp đi hồn phách của Long tộc, một trong tam đại cổ tộc.

Từ đó về sau, Thái Huyền Sơn và Ngọc Hư Cung cũng đã kết thù.

Vì vậy sau này nên làm gì, thực sự không rõ lắm, nhưng ông biết bây giờ điều có thể làm nhất là nhanh chóng nâng cao năng lực, nhanh chóng nâng cao đạo hạnh của mình.

Học tập nhiều kiến thức hơn, những việc này càng làm nhiều càng tốt, chỉ có lợi không có hại.

Ông nghĩ không biết Tây Kỳ bây giờ ra sao.

Bây giờ mình không ở Tây Kỳ, vậy ai sẽ thay thế vị trí thừa tướng.

Chương 295

Ông nghĩ nếu là Cơ Xương làm, thì cũng có khả năng, dù sao Cơ Xương cũng là một lãnh đạo thông minh.

Tuy không có võ lực, nhưng đầu óc thì có thể sánh được.

Tuy Cơ Xương cũng là lãnh đạo của ông, nhưng lãnh đạo chỉ vì uy nghiêm cao, chứ không phải vì thông minh hơn hay võ lực cao cường hơn.

Bây giờ ông không khỏi suy nghĩ, thế giới Hồng Hoang bên ngoài bây giờ rốt cuộc là như thế nào?

Liệu Văn Thái Sư có vì ông không có ở đó mà ra tay với Tây Kỳ không.

Nếu ra tay, thì người của Tây Kỳ lại sẽ đi đâu tìm cứu viện?

Sẽ đến Ngọc Hư Cung hay sẽ có đạo nhân tự mình ra tay tương trợ, cũng không chắc.

Tất cả đều là ẩn số.

Bây giờ ông rất tò mò về thế giới bên ngoài, vì thân ở trong thế giới hư không.

Đối với chuyện bên ngoài không biết gì cả nên tò mò, cũng là điều tất yếu.

Vì vậy tò mò thì sao chứ, cũng không biết thế giới bên ngoài rốt cuộc là như thế nào.

Ông hạ quyết tâm, cứ chăm chỉ hấp thu hồn phách đi, để mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Hôm nay là ngày thứ 80 rồi, ngày mai là ngày cuối cùng, Kim

Cương có thể nở ra, sau khi Kim Cương nở ra, thời gian rời khỏi thế giới này cũng sắp đến.

Hôm nay là ngày Kim Cương nở ra.

Ngày này, Khương Tử Nha sớm đã đợi trước quả trứng của Kim Cương, đợi đến lúc bắt đầu ngày hôm nay sẽ nói chuyện với Kim Cương, sau đó để Kim Cương nhanh chóng nở ra.

Không biết vào ngày cuối cùng này, quả trứng có xuất hiện biến hóa mới nào không, ví dụ như nếu là ngày cuối cùng, có phải sẽ phải nghe đủ 24 giờ mới có thể nở ra không, cũng có khả năng sẽ ít hơn ba canh giờ một chút, điều này không ai chắc chắn được.

Nhưng Khương Tử Nha biết đây là ngày cuối cùng, chỉ cần chịu đựng qua hôm nay, quả trứng có thể nở ra, và chỉ cần quả trứng này nở ra, ông sẽ có một trợ thủ đắc lực.

Bởi vì ông đã giao kèo với quả trứng này, chỉ cần Kim Cương nở ra, thì nó sẽ nguyện ý làm thuộc hạ, ông có thể trở thành chủ nhân của nó.

Có được một kẻ lợi hại như vậy là một chuyện tuyệt vời đến mức nào, phải biết rằng Kim Cương là cường giả tối cao thời viễn cổ, nếu không cũng sẽ không ở đây.

Nếu có được một thuộc hạ từng là cường giả tối cao nguyên thủy, thì thực sự có được sức mạnh vô cùng.

Ông cũng đã ở đây hấp thu hồn phách đủ 80 ngày rồi.

Ông cũng đã đặc biệt lợi hại, nếu cộng thêm kẻ này, thì có thể như hổ thêm cánh, vô cùng lợi hại.

Cuối cùng cũng đến ngày thứ 81.

Khi ngày thứ 81 vừa bắt đầu, Kim Cương nói: “Hôm nay là ngày

cuối cùng rồi.

Nhưng hôm nay thực sự khác với những ngày khác, hôm nay ngươi phải niệm chú cho ta đủ 10 canh giờ." "Ta mới có thể được giải phóng thực sự.

Hôm nay vất vả cho ngươi rồi.

Hôm nay là ngày cuối cùng, chắc chủ nhân cũng rất phấn khích." Khương Tử Nha cười nói: "Hôm nay ta có thể không phấn khích sao?" "Hôm nay là ngày sủng vật Kim Cương của ta nở ra, dù thế nào cũng phải niệm đủ 10 canh giờ chú ngữ. 10 canh giờ thì có là gì, chỉ cần Kim Cương có thể nở ra, đừng nói 10 canh giờ, cả ngày 24 canh giờ, ta cũng không oán hận, sẽ niệm chú cho Kim Cương." Khương Tử Nha nghĩ vậy, rồi miệng lẩm nhẩm chú ngữ: "Mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi." Cứ như vậy niệm, niệm, niệm, niệm đủ 10 canh giờ.

Trong 10 canh giờ đó, Kim Cương cũng nghĩ đến những chuyện khác nhau.

Nó nghĩ, cuối cùng cũng sắp nở ra rồi.

Không nhớ lần cuối cùng có đôi chân để đi bộ là khi nào nữa.

Có lẽ khoảng thời gian từ lần cuối cùng đi bộ đến bây giờ, tuyệt đối sẽ dài hơn cả sinh mệnh của ông.

Dù là cường giả tối cao, nhưng cường giả tối cao ngay cả đi bộ cũng quên mất.

Đó không phải là một chuyện nực cười sao?

Vì vậy bây giờ nó đang nhớ lại nên đi bộ như thế nào, để người khác nghe thấy thì thật là một chuyện nực cười.

Nhưng Kim Cương thực sự đã quên mất nên đi bộ như thế nào.

Bây giờ Nhân tộc thống lĩnh toàn thế giới, và con người dựa vào hai chân để đi lại có thể dễ dàng, cũng từ nhỏ bắt đầu rèn luyện để giữ thăng bằng.

Những yêu thú kia thì có hai móng vuốt, dễ giữ thăng bằng hơn con người một chút.

Tuy Kim Cương là một yêu thú, nhưng nó không biết đi, thật là một chuyện đáng buồn.

Kim Cương cũng không có cách nào tốt hơn, nên nghĩ sau khi nở ra phải nhanh chóng rèn luyện, rốt cuộc làm thế nào để mình chạy nhanh hơn.

Ngoài ra, thực sự không biết sau khi ra ngoài sẽ có pháp lực tu vi như thế nào.

Chương 296

Bây giờ nó không chỉ lo lắng về pháp lực, mà còn lo lắng sau khi ra ngoài sẽ ăn gì.

Kim Cương này thực sự là một con rồng tham ăn nhỏ.

Ngay cả ăn cũng không biết, vì không biết bây giờ bên ngoài có những gì, không giống như trước đây ăn dã thú, ăn đồng loại.

Nó nhìn Khương Tử Nha, thấy không giống mình.

Khương Tử Nha mặc quần áo, còn nó thì không có ai mặc quần áo.

À, tên gọi "quần áo" cũng là sau này Khương Tử Nha nói cho nó biết, ban đầu nó cũng không biết quần áo là vật gì.

Khương Tử Nha nói quần áo là để che đi sự xấu hổ.

Sau đó Khương Tử Nha lại nói với Kim Cương, nó không cần mặc quần áo, vì cơ thể quá khổng lồ, cũng không có chỗ nào tốt để che, nên không cần mặc.

Kim Cương lại nhớ lại những cuộc trò chuyện giữa nó và Khương Tử Nha trong những ngày qua, cảm thấy Khương Tử Nha thực sự là người thân cận nhất với nó trên thế giới này.

Ngoài Khương Tử Nha ra, thực sự không có người thứ hai trò chuyện với nó, nên Khương Tử Nha tuyệt đối sẽ là người bạn tốt nhất, cũng là người bạn tri kỷ nhất.

Nó nghĩ dù thế nào, cũng phải giúp đỡ Khương Tử Nha, dù Khương Tử Nha muốn làm chuyện gì nó cũng sẽ đồng ý.

Bởi vì bây giờ nó đã lấy Khương Tử Nha làm trung tâm, dù

Khương Tử Nha chỉ mũi nhọn vào đâu, bảo nó làm gì nó cũng sẽ làm, vì nó không vướng bận, không mong cầu gì, chỉ cần ở bên cạnh Khương Tử Nha là đủ.

Tuy là chuyện của hai người đàn ông, nhưng chuyện này đã vượt qua tình huynh đệ thông thường, trở thành một phần không thể thiếu của nhau.

Có lẽ đây chỉ là suy nghĩ mà một người từ thời viễn cổ mới có thể có được.

Kim Cương nhìn Khương Tử Nha đang niệm chú cho nó, niệm rằng: "Mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi." Bây giờ đã niệm được một nửa thời gian, đã 5 canh giờ rồi, còn 5 canh giờ nữa, là nó thực sự có thể nở ra rồi.

Đã đợi quá lâu, năm tháng dài đằng đẵng, cuối cùng cũng đợi được kết quả, nó đã rơi lệ.

Nó khóc trong lòng, vì thực sự chưa nở ra, thực ra trong quả trứng nó nhìn thấy một thế giới khác với người khác, vì ở đó không có mắt, không nhìn thấy bên ngoài.

Chỉ có thể dựa vào cảm giác để cảm nhận bên ngoài rốt cuộc có những gì.

Thậm chí không biết Khương Tử Nha trông như thế nào, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét của Khương Tử Nha.

Nó thầm nghĩ, Khương Tử Nha, ngươi là con người đầu tiên ta gặp, sau này cũng là chủ nhân của ta, sau này ta nhất định sẽ theo ngươi thật tốt.

Kim Cương nghĩ vậy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, chớp mắt đã qua 5 canh giờ, bây giờ Kim Cương bắt đầu nở ra.

Vào ngày thứ tám mươi mốt, sau khi Khương Tử Nha niệm chú ngữ suốt mười tiếng đồng hồ cho quả trứng kim cương kia, cuối cùng nó cũng bắt đầu bước vào giai đoạn nở thật sự.

Đầu tiên, một vết nứt xuất hiện trên đỉnh vỏ trứng, sau đó lan rộng ra bốn phía.

Dần dần, cả nửa trên của vỏ trứng đều nứt ra rồi rơi xuống đất, để lộ ra sinh vật bên trong.

Khương Tử Nha ghé đầu nhìn vào, quả nhiên bên trong là một tiểu yêu thú mang hình dáng của Kim Cương.

Kim Cương vừa ra đời đã có thể nói tiếng người, nó vui mừng khôn xiết vì cuối cùng cũng được giải thoát, liền bắt chuyện với Khương Tử Nha.

Trước đây vì ngăn cách bởi lớp vỏ trứng, nó không thể nhìn rõ mặt ông, bây giờ cuối cùng cũng được toại nguyện.

Nó thấy Khương Tử Nha rõ ràng là một lão giả, xét theo tuổi tác của loài người thì đã rất già.

Nhưng Kim Cương không biết rằng những người tu luyện thực sự có thể dùng pháp thuật để duy trì dáng vẻ trẻ trung.

Dù vậy, trong hàng ngũ những người không phải thần tiên, Khương Tử Nha quả thực cũng là một lão giả.

Kim Cương nhìn trang phục của Khương Tử Nha, người mặc một bộ đạo bào trắng, đầu đội pháp quan, tay cầm pháp trượng, trông hệt như một vị đạo nhân.

Đây cũng chính là hình ảnh mà nó đã tưởng tượng trong suốt tám mươi ngày qua.

Bây giờ được tận mắt nhìn thấy, nó vô cùng tò mò và cũng rất vui

mừng, thầm nghĩ: "Đây chính là người mà sau này mình sẽ đi theo." Lúc này, Kim Cương vẫn còn là một tiểu yêu thú, kích thước chỉ tương đương một con chó trưởng thành.

Nhưng rõ ràng sau này nó sẽ ngày càng lớn hơn, có lẽ sẽ trở thành một Titan Kim Cương hay một con cự viên khổng lồ.

Gương mặt nó trông vô cùng hung thần ác sát, toàn thân phủ một lớp lông màu xanh lục, có một chiếc đuôi nhỏ, bốn chân và một cái đầu, trông không khác gì tiêu chuẩn của một dã thú bình thường.

Nhưng Khương Tử Nha biết rằng, sau này nó nhất định sẽ trở thành một tồn tại kinh thiên động địa, bởi vì bản thể của nó là Kim Cương, kẻ mạnh nhất thời viễn cổ.

Khương Tử Nha hỏi Kim Cương làm cách nào để rời khỏi thế giới này và quay về thế giới Hồng Hoang.

Kim Cương đương nhiên biết cách, nó nói: "Ở đây có một cơ quan, và chỉ có ta mới biết.

Nếu muốn ra ngoài, chỉ cần ta khẽ động vào là được.

Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, ta bây giờ vừa mới ra đời, còn chưa lợi hại lắm.

Chương 297

Ta muốn ngươi và ta ở lại đây thêm một thời gian nữa để hấp thu thêm nhiều hồn phách.

Như vậy, sức mạnh của ta sẽ tăng lên nhanh chóng.

Hơn nữa, ta không giống ngươi.

Ngươi là con người, hấp thu những hồn phách này tuy cũng có được sức mạnh, nhưng ngươi không biết nếu đổi lại là ta hấp thu thì sức mạnh sẽ lớn đến mức nào đâu.

Vậy nên, chúng ta hãy ở lại đây nghỉ ngơi một thời gian, đợi ta hấp thu đủ hồn phách rồi hẵng cùng nhau ra ngoài.

Đến lúc đó, không chỉ ngươi trở nên lợi hại, mà ta cũng sẽ là một tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù ta không biết lúc đó mình sẽ mạnh đến đâu, nhưng ngươi không cần lo lắng, ta nhất định sẽ rất lợi hại, không thua kém ngươi đâu.

Hơn nữa, ta tuyệt đối sẽ không làm hại ngươi, vì ngươi là chủ nhân của ta, cũng là người duy nhất ta quen biết trên thế giới này.

Dù thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không gây tổn thương cho ngươi." Khương Tử Nha thầm nghĩ đây quả là một cơ duyên lớn.

Ở nơi này không chỉ nhận được sức mạnh to lớn mà còn có được một trợ thủ đắc lực.

Tuy hiện tại trợ thủ này vẫn chưa trưởng thành, nhưng sau này nhất định sẽ trở thành một sự giúp đỡ vô cùng lớn, thậm chí sức mạnh của nó có thể còn vượt qua cả mình.

Có nó trợ giúp, sau này mình chắc chắn sẽ tung hoành tứ phương, chiến đâu thắng đó.

Khương Tử Nha nhìn Kim Cương lúc nhỏ, đúng là một sinh linh vô cùng đáng yêu.

Ai mà ngờ được một sinh linh dễ thương như vậy lại là sinh vật mang danh hiệu cường giả số một thế giới chứ.

Mặc dù vẻ ngoài đáng yêu, nhưng lời nói của nó lại thể hiện uy phong của kẻ mạnh, giọng nói cũng cứng rắn như thép.

Kim Cương nói với Khương Tử Nha rằng nó sẽ bắt đầu hấp thu những hồn phách còn sót lại từ thời thượng cổ, đồng thời sẽ chỉ cho ông một vài kỹ xảo.

Trước đây, Khương Tử Nha dù có nghe theo ý kiến của Kim Cương nhưng không được tận tay chỉ dạy như bây giờ, nên hiệu quả không cao.

Vì vậy, khi nghe Kim Cương nói sẽ đích thân truyền dạy, ông vô cùng vui mừng.

Có thể nhận được sự giúp đỡ của cường giả mạnh nhất, còn gì tuyệt vời hơn.

Kim Cương bắt đầu hấp thu hồn phách, Khương Tử Nha đứng bên cạnh quan sát.

Ông thấy vô số hồn phách từ bốn phương tám hướng lao về phía Kim Cương.

Cảnh tượng giống như Kim Cương đang ngồi giữa biển, và trong biển có một vòng xoáy khổng lồ.

Kim Cương ngồi ngay trung tâm vòng xoáy, hấp thu tất cả hồn phách bị hút vào, một mình hưởng dụng toàn bộ.

Cảnh tượng này thật quá kỳ diệu, khiến Khương Tử Nha đứng bên cạnh nhìn đến ngây người, thầm nghĩ: "Mình thì phải hấp thu từng cái một, còn Kim Cương lại có thể tạo ra cả một vòng xoáy để một mình lợi dụng.

Thật quá lợi hại!

Để Kim Cương làm tiểu đệ của mình đúng là một quyết định sáng suốt." Tất cả mọi người đều có thể dò xét được pháp lực của người yếu hơn mình, vì vậy Khương Tử Nha dễ dàng nhận thấy khoảng cách giữa ông và Kim Cương đang ngày một thu nhỏ lại.

Mặc dù ông đã tu luyện ở đây hơn tám mươi ngày, trước đó còn tu luyện rất nhiều năm ở thế giới Hồng Hoang, nhưng Kim Cương lại đang tu luyện với tốc độ ánh sáng, pháp lực tăng lên cực kỳ nhanh.

Nếu so sánh, mỗi ngày Khương Tử Nha hấp thu được một điểm pháp lực, thì Kim Cương có thể hấp thu đến một trăm điểm.

Thật lợi hại vô cùng!

Nhưng vì Kim Cương là sinh linh thời viễn cổ, không thuộc về thời đại này, nên dù hấp thu nhanh và nhiều như vậy, nó cũng không thể chuyển hóa toàn bộ thành sức mạnh thực sự mà chỉ có thể sử dụng một phần.

Đây là một chuyện khá phiền não nhưng cũng đành chịu.

Dù sao nó cũng không thuộc về thế giới này, có thể sinh tồn đã là may mắn lắm rồi, còn đòi hỏi gì hơn nữa?

Vì vậy, Kim Cương cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ chuyên tâm tu luyện.

Đương nhiên, kích thước cơ thể của Kim Cương được quyết định bởi lượng pháp lực chứ không phải tuổi tác.

Khi đẳng cấp tăng lên đến một mức độ nhất định, sinh mệnh thể sẽ tiến hóa thành một hình dạng khác hoàn toàn so với ban đầu.

Hình thái hiện tại của Kim Cương chỉ là cấp thấp nhất.

Đợi nó hấp thu thêm một chút nữa sẽ biến thành hình dạng khác.

Còn cuối cùng sẽ lớn đến mức nào, chính nó cũng không rõ, hoặc có biết nhưng hiện tại chưa thể biến thành được.

Có một điều không chắc chắn là liệu ở thế giới này, nó có thể biến thành hình dạng nguyên thủy của mình hay không.

Khi có thể biến thành hình dạng lớn nhất, Kim Cương cũng sẽ có thể hóa thành hình người, bởi vì hình dạng khổng lồ ở thế giới này sẽ vô cùng bắt mắt và gây chú ý.

Kim Cương không muốn gây sự chú ý như vậy, nên nhất định sẽ tìm cách hóa thành hình người để đi lại trong thế giới này.

Chương 298

Khương Tử Nha biết thượng cổ có Cửu Đại Hung Thú, đều là con của rồng.

Chín người con của rồng, ai nấy đều trông vô cùng uy mãnh cao lớn.

Trong "Sơn Hải Kinh" cũng có đề cập đến hình dáng của chúng.

Khương Tử Nha nghĩ, có lẽ sau khi Kim Cương trưởng thành cũng sẽ có một vài đặc trưng giống với những người con của rồng.

Nhưng ông biết, con của rồng chắc chắn không thể so sánh với cường giả mạnh nhất thượng cổ là Kim Cương.

Mặc dù cái tên Kim Cương nghe không quá vang dội, nhưng nó tuyệt đối là kẻ mạnh nhất.

Kim Cương ngồi xếp bằng ở trung tâm vòng xoáy, không ngừng hấp thu những hồn phách thượng cổ.

Khương Tử Nha cũng không ngốc, ông ngồi xuống bên cạnh vòng xoáy, cũng hấp thu được một lượng hồn phách không kém Kim Cương là bao.

Lần này đúng là được hưởng ké ánh sáng của Kim Cương.

Hơn nữa, những thứ Khương Tử Nha hấp thu được chắc chắn nhiều hơn Kim Cương, vì Kim Cương không thuộc về thế giới này.

Khương Tử Nha cảm thấy mình đang sở hữu một sức mạnh chưa từng có.

Bây giờ, một giây hấp thu tương đương với mười giây hoặc nhiều hơn trước đây.

Tu luyện một ngày bằng tu luyện mười ngày, ông vui mừng khôn xiết.

Mặc dù không biết sau khi rời khỏi thế giới hư không này sẽ ra sao, nhưng tốc độ tu hành nhanh hơn đương nhiên là chuyện tốt.

Kim Cương cũng yên ổn ngồi xếp bằng tu luyện bên cạnh, công pháp của nó là loại chí dương chí cương.

Sau khi ngồi khoảng năm tiếng, Kim Cương vội vàng mở mắt ra, nó đã sớm không thể chờ đợi được nữa muốn cùng Khương Tử Nha trò chuyện về những chuyện khác.

Nó tràn đầy tò mò về thế giới bên ngoài, muốn hỏi xem bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì.

Dù sao nó cũng là một lão quái vật sống dai, sao có thể không hứng thú với thế giới bên ngoài được.

Năm tiếng đồng hồ này là nó ép mình ngồi thiền, vì nó vừa mới nở ra, nếu không hấp thu một chút sức mạnh thì thật quá yếu.

Lần ngồi thiền này có thể giúp nó đặt một nền tảng tốt, để sau này tu luyện nhanh hơn.

Kim Cương nghĩ rằng nó muốn ra ngoài chứ không phải tu luyện ở đây, vì dù ở đây tu luyện tiến bộ rất lớn, nhưng thế giới hoa lệ bên ngoài vẫn có sức hấp dẫn lớn hơn.

Nó đã từng là một đại anh hùng, không cần phải tranh giành vị trí đệ nhất với đám người lớn nữa.

Nó đã sớm nhìn thấu rồi, ai đệ nhất, ai đệ nhị thì có sao đâu, tranh giành làm gì?

Tóm lại, Kim Cương không muốn tranh giành những thứ vô dụng nữa.

Chỉ cần sống thật tốt là được.

Kiếp trước đã giành được vị trí đệ nhất, nguyện vọng lớn nhất kiếp này chắc chắn là sống thật tốt, sống lâu hơn bất cứ ai.

Mặc dù đã đạt được, nhưng được sống lại trong một thế giới mới, với một diện mạo mới, cùng người khác chung sống, khỏe mạnh, cuộc sống như vậy khiến nó đặc biệt vui vẻ.

Vì vậy, Kim Cương nhanh chóng ngồi thiền, nhanh chóng tu luyện, chỉ để tạo một nền tảng tốt.

Chuyện tu luyện kỹ hơn các loại công pháp phải đợi sau khi tiến vào thế giới Hồng Hoang chưa biết kia rồi tính sau.

Một mặt có thể sớm tiến vào thế giới đó, mặt khác cũng có thể nhanh chóng tìm hiểu thế giới đó rốt cuộc là như thế nào, sau đó dựa vào đó để thay đổi thói quen sinh hoạt, thay đổi đặc trưng công pháp, thay đổi mọi thứ cần thay đổi, tất cả chỉ để sống sót và hòa nhập tốt hơn vào thế giới đó mà thôi.

Sau mười tiếng tu luyện, Kim Cương đã có công lực cơ bản, có thể nắm vững một số kỹ năng sơ cấp.

Mặc dù chỉ là sơ cấp, nhưng hiện tại đã đủ dùng.

Từ sơ cấp có thể luyện lên cao cấp hơn.

Nhưng Kim Cương đặc biệt tò mò về thế giới bên ngoài, vì vậy nó định dành một khoảng thời gian dài để nghe Khương Tử Nha miêu tả.

Nó nghĩ nếu có thể ra ngoài, nhất định sẽ thấy đủ mọi thứ kỳ lạ, nếu không hiểu biết gì thì thật mất mặt, mà nó lại là kẻ rất sĩ diện.

Khương Tử Nha nghe xong, cũng hiểu được Kim Cương là một sinh linh tranh cường hiếu thắng, yêu sĩ diện, nhưng cũng rất kiên cường và biết làm việc.

Vì Kim Cương đã yêu cầu như vậy, ông liền bắt đầu kể.

Ông bắt đầu từ các nguyên tố trong thế giới Hồng Hoang, gồm năm loại: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Sau đó kể về ba đại giáo phái, cùng với Thái Huyền Sơn.

Thái Huyền Sơn là một thế lực thực sự lợi hại, thống lĩnh cả thế giới Hồng Hoang, tuy không thuộc các đại giáo phái nhưng lại độc lập bên ngoài.

Sư phụ của ba đại giáo phái đều là một người, tên là Hồng Quân Lão Tổ, một nhân vật lừng lẫy, có tư chất lâu đời nhất trong toàn bộ Hồng Hoang.

Chương 299

Còn vị Thái Huyền Thánh Nhân trên Thái Huyền Sơn thần kỳ kia, tuy tuổi không lớn nhưng lại đặc biệt lợi hại, không biết từ đâu đến, cũng không biết vì sao lại có công pháp mạnh mẽ như vậy, đã độc lập bên ngoài cả thế giới Hồng Hoang, sở hữu sức mạnh không ai bì nổi.

Sau đó, Khương Tử Nha lại kể cho nó nghe về tình hình sinh hoạt, ăn ở đi lại ở đó.

Ông nói thế giới đang trong thời kỳ Tây Chu đối kháng với Thương triều, và cuộc đối đầu này thực chất là cuộc chiến giữa hai giáo phái Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Cuộc quyết đấu ở nhân gian phần lớn là do phàm nhân thực hiện, nhưng nếu một bên mời cao thủ thì bên kia cũng sẽ mời cao thủ, vì vậy bề ngoài là cuộc đấu tranh giữa phàm nhân, nhưng thực chất là cuộc đấu tranh giữa các cao thủ, liên quan đến sự đối đầu của hai đại giáo phái.

Khương Tử Nha còn nói, sư phụ của ông là Nguyên Thủy Thiên Tôn, lãnh tụ của Xiển Giáo, cư ngụ tại Ngọc Hư Cung.

Còn giáo chủ của Tiệt Giáo là Thông Thiên Giáo Chủ, cai quản trên đảo Kim Ngao.

Tiếp đó, Khương Tử Nha lại kể cho nó nghe một số chuyện đã xảy ra gần đây.

Kim Cương nghe mà cảm thấy vô cùng thú vị.

Sau khi nghe Khương Tử Nha kể nhiều chuyện như vậy, Kim Cương càng thêm tò mò về thế giới bên ngoài.

Vì vậy, khi Khương Tử Nha đề nghị ở lại thêm một thời gian nữa

rồi hẵng đi, Kim Cương không đồng ý.

Nó muốn nhanh chóng ra ngoài để chiêm ngưỡng non sông gấm vóc bên ngoài.

Nhưng bây giờ nó lại có chút khó xử, vì thực lực hiện tại thật sự quá yếu, chưa đủ vốn liếng để ra ngoài trở thành một phương cường giả.

Vì vậy, Kim Cương quyết định đây là lần tu luyện cuối cùng, một lần huấn luyện ma quỷ để nâng cao năng lực trong thời gian ngắn nhất, biến mình thành một sinh mệnh thể lợi hại.

Mặc dù nó vốn đã rất lợi hại, nhưng sau một thời gian dài như vậy, giờ nó yếu ớt như một sinh linh mới sinh.

Tuy nó nắm giữ những phương pháp lợi hại hơn bất kỳ sinh linh nào khác, nhưng vẫn cần phải ra sức rèn luyện mới có thể trở thành nhân vật thực sự lợi hại.

Dù sao nó cũng mới nở ra không bao lâu, muốn trở thành nhân vật lợi hại là chuyện khá khó khăn.

Vì vậy, Kim Cương bắt đầu gia tăng rèn luyện, để trở thành một phương cường giả rồi cùng Khương Tử Nha ra ngoài, chiêm ngưỡng non sông gấm vóc bên ngoài và tiện thể giúp ông đối kháng với kẻ thù.

Kim Cương bắt đầu ngồi xếp bằng trên mặt đất, xung quanh đều là hồn phách của thánh linh viễn cổ.

Nó bắt đầu gấp rút hấp thu hồn phách từ bốn phía, vì nó biết đây là lần tu hành cuối cùng ở nơi này, có thể sẽ kéo dài rất lâu, cho đến khi nó cảm thấy hài lòng thì mới kết thúc.

Nhưng bây giờ mới chỉ là bắt đầu, mọi thứ vẫn còn là ẩn số, rốt cuộc sẽ đạt tới trình độ nào, bên ngoài rốt cuộc ra sao, đều là những điều chưa biết.

Kim Cương ở đây tu luyện suốt mười ngày mười đêm, trong mười ngày đó nó không hề động đậy, tốc độ hấp thu cũng vô cùng nhanh.

Trình độ của Khương Tử Nha sau tám mươi ngày hấp thu, cũng chính là ngày trước khi Kim Cương nở, chỉ tương đương với trình độ của Kim Cương bây giờ.

Mà Kim Cương mới chỉ nở ra hơn mười ngày.

Mặc dù hiện tại Khương Tử Nha vẫn mạnh hơn Kim Cương một chút, nhưng tốc độ tu hành của ông không thể sánh bằng nó, tốc độ của Kim Cương không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Chỉ cần có thêm thời gian, Kim Cương tuyệt đối sẽ trở thành cường giả mạnh hơn Khương Tử Nha gấp bội.

Giai đoạn hiện tại là giai đoạn tu hành và nâng cao pháp lực tốt nhất, sau giai đoạn hưởng lợi này, việc tu luyện của mọi sinh linh đều sẽ trở nên vô cùng khó khăn, không ai cảm thấy đơn giản cả.

Ngay cả sư phụ của ba vị giáo chủ, Hồng Quân Lão Tổ, cũng đặc biệt khó khăn và phiền muộn vì đạo hạnh không thể nâng cao được nữa.

Bởi vì khi đã đạt đến đỉnh phong của một giai đoạn nào đó, nếu không thể tiến vào giai đoạn tiếp theo, thì sẽ mãi mãi chỉ ở trạng thái đỉnh phong đó.

Muốn trở nên mạnh hơn nữa, cần phải dựa vào những phương pháp khác, ví dụ như kỳ ngộ, hoặc là rèn luyện bền bỉ.

Đương nhiên, rèn luyện bền bỉ không chỉ đơn giản là rèn luyện là được, trong quá trình đó cần phải thêm vào một số kỹ xảo đặc thù.

Nếu không, thì có khác gì những kẻ bình thường chỉ biết rèn luyện cường hóa nhục thể?

Vì vậy, mọi chuyện không chỉ dựa vào sức mạnh vũ phu mà chủ yếu là dựa vào trí tuệ và kỹ xảo.

Kim Cương đã tu luyện tròn mười ngày.

Trong năm ngày đầu, nó đặc biệt có sức sống, ngồi thiền không mệt mỏi, hấp thu hồn phách cũng vô cùng nhanh chóng.

Đây là năm ngày nó hấp thu được nhiều hồn phách nhất.

Trong năm ngày sau, nó bắt đầu ngày càng mệt mỏi, tuy hồn phách xung quanh vẫn rất nhiều nhưng lại không hấp thu nhanh như lúc đầu.

Con người luôn có giới hạn chịu đựng, không thể làm một việc liên tục mười ngày được.

Kim Cương cảm thấy làm được năm ngày đã là chuyện rất lợi hại rồi, lại làm thêm năm ngày nữa, hiệu quả cũng không tồi.

Khương Tử Nha cũng cảm thấy hiệu quả tu luyện của Kim Cương rất tốt.

Khi ông tu luyện, nhiều nhất cũng chỉ ngồi thiền được hai ngày.

Mặc dù gần đây có tiến bộ, mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ ngồi được bốn, năm ngày, nhưng chưa bao giờ như Kim Cương, vừa bắt đầu đã ngồi thiền mười ngày.

Chương 300

Rõ ràng Kim Cương đã hạ quyết tâm rất lớn, coi mấy ngày tu hành này là lần tu hành cuối cùng ở đây.

Trong năm ngày sau, Kim Cương ít nói chuyện với Khương Tử Nha, chỉ chuyên tâm giao lưu với cảnh vật bên ngoài, ít hỏi ông về những chuyện bên ngoài.

Khương Tử Nha cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Kim Cương lại có nghị lực lớn đến vậy, có thể ngồi thiền mười ngày.

Ông vô cùng bội phục.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, chớp mắt đã đến ngày thứ mười Kim Cương ngồi thiền.

Kim Cương từ từ để cho những hồn phách xung quanh trở lại trạng thái phân bố bình thường, không còn hấp thu chúng thành hình xoáy nước nữa.

Sau đó, nó mở mắt ra, cảm thấy mục tiêu đã vượt xa mong đợi, cảm giác vô cùng tốt, và cảm giác lớn nhất là nhục thể của Kim Cương đã được nâng cao đáng kể.

Trước đây, nó thông qua pháp lực để chuyển đổi kích thước cơ thể, pháp lực càng cao, thể hình càng lớn.

Vì vậy, hiện tại Kim Cương đã lớn gấp mấy lần so với ban đầu, không còn nhỏ nhắn như lúc mới nở nữa, mà đã có kích thước của một người trưởng thành, trông cường tráng hơn rất nhiều.

Sau lần tu luyện cuối cùng, Kim Cương cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Khương Tử Nha, không còn im lặng như mười ngày trước.

Bây giờ nó tràn đầy kích động, vì đã đạt được mục tiêu của mình.

Nó vô cùng vui mừng, vì không cần phải vội vã đuổi theo Khương Tử Nha ở thế giới này nữa.

Tuy mục tiêu đặt ra không lớn, nhưng vì đạt được mục tiêu nên nó đặc biệt vui.

Vì vậy, bây giờ Khương Tử Nha và Kim Cương đều có một mục tiêu chung, đó là rời khỏi thế giới này, trở về thế giới Hồng Hoang mà Khương Tử Nha từng tồn tại.

Kim Cương từng nói với Khương Tử Nha, cách ra ngoài rất đơn giản, chỉ cần nó đồng ý, thế giới này sẽ cho một cánh cửa để ra ngoài.

Vì vậy, từ khi Khương Tử Nha vào đây đã định sẵn phải gặp Kim Cương, nếu không tìm được nó thì sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi thế giới hư không này.

Điều này cũng đã định sẵn Kim Cương và Khương Tử Nha sẽ trở thành một đôi song hiệp trong thiên hạ, đương nhiên đây là chuyện của sau này.

Kim Cương hỏi Khương Tử Nha: "Khương Tử Nha, ngươi chuẩn bị xong chưa?

Nếu xong rồi, ta sẽ ra ngoài đó.

Ta thật sự rất muốn xem thế giới kia có gì vui, ta tò mò lắm." Khương Tử Nha không biểu cảm đáp lại: "Kim Cương, ta ở đây đã tu luyện đủ chín mươi ngày rồi, ngươi mới có mấy ngày, tóm lại ta đã tu luyện đủ rồi.

Nếu muốn ra ngoài thì mau ra đi, ta cũng rất nhớ những huynh đệ Tây Chu của ta, không biết bây giờ họ có bị người của Thương triều làm khó không." Đến đây, Kim Cương và Khương Tử Nha đã đạt được sự đồng thuận.

Kim Cương bắt đầu làm phép.

Đầu tiên, nó niệm một vài câu chú ngữ kỳ quái mà Khương Tử Nha nghe không hiểu, vì đó là chú ngữ thời thượng cổ, ở thế giới này có lẽ chỉ một mình Kim Cương hiểu được.

Sau đó, nó bắt đầu thi pháp.

Thế giới hư không rõ ràng có biến hóa khác thường, trở nên đặc biệt trống trải, những hồn phách ban đầu ngày càng ít đi.

Bởi vì thời gian của thế giới này sắp hết, thay vì để thế giới này mở ra một cánh cửa đưa Khương Tử Nha và Kim Cương đi, chi bằng để nó tự hủy diệt, chỉ còn lại hai người họ.

Vì vậy, những hồn phách thời thượng cổ kia sắp sửa tan thành tro bụi, không còn một chút giá trị lợi dụng nào.

Về điểm này, Khương Tử Nha và Kim Cương cũng có chút đau lòng.

Nhưng dù sao đi nữa, những hồn phách này cũng không thể hấp thu hết được, thay vì cứ ở trong thế giới hư không này lãng phí thời gian, chi bằng trực tiếp ra ngoài sấm đãng.

Bởi vì lượng hồn phách đã hấp thu trong thế giới hư không này đã đủ để Khương Tử Nha tạo ra một mảnh trời mới bên ngoài, sẽ không còn yếu đuối như trước nữa.

Khương Tử Nha nhớ lại quẻ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã gieo cho mình, nói rằng sau lần tử kiếp cuối cùng này, ông sẽ không chết nữa.

Lúc đó Khương Tử Nha đặc biệt kỳ quái, nhưng bây giờ nghĩ lại tình huống của mình, ông cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn không biết ông sẽ có kỳ ngộ đến thế giới hư không, nhưng lại tính ra được đó là lần tử kiếp cuối

cùng.

Vì vậy, Khương Tử Nha vô cùng bội phục Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghĩ rằng sau khi ra ngoài nhất định phải đi bái kiến ngài, cảm tạ ân tình.

Bởi vì mỗi lần ông bị tiểu quái vật đánh chết, đều được người của Tây Kỳ đưa đến Ngọc Hư Cung, tiếp nhận sự cứu giúp của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Kim Cương đã thi pháp đến bước cuối cùng, bây giờ thế giới hư không sắp biến thành một thế giới trong suốt, khắp nơi đều là một màu trắng xóa.

Khương Tử Nha và Kim Cương cũng chỉ có thể nhìn thấy đối phương, những thứ khác đều không thấy được.

Cho đến khi thế giới này hoàn toàn biến thành màu trắng, một luồng sáng xuất hiện.

Luồng sáng đó sáng đến mức khiến hai người không thể mở mắt ra được.

Rồi trong nháy mắt, luồng sáng biến mất, Kim Cương và Khương Tử Nha cũng có thể mở mắt ra.

Khương Tử Nha mở mắt nhìn thế giới này, rõ ràng không giống với thế giới hư không, vì bây giờ thế giới này có hoa có cỏ có núi có sông.

Chương 301

Hiện tại họ đang ở trên một đỉnh núi, có thể nhìn bao quát cả đại địa.

Khương Tử Nha khẳng định đây chính là thế giới mà mình từng tồn tại, trong lòng vui mừng khôn xiết, vì cuối cùng đã trở về nơi mình từng sinh sống.

Ông nhớ lại thế giới hư không kia, không một chút màu sắc, đặc biệt khô khan nhàm chán, ai có thể ở trong hoàn cảnh đó suốt ba tháng chứ?

Bây giờ cuối cùng đã trở về thế giới ban đầu, ông đặc biệt hoài niệm hoàn cảnh sống ở đây, có núi có sông, có hoa có quả, muôn màu muôn vẻ, làm sao không khiến người ta yêu thích được?

Huống hồ bây giờ đang là mùa hè, chim hót hoa nở, cảnh sắc diễm lệ, thực sự khiến Khương Tử Nha say mê quên cả lối về.

Khương Tử Nha bị cảnh sắc làm cho say đắm, cũng vì đã lâu không được sống trong thế giới Hồng Hoang này.

Kim Cương nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn ngây người, vì nó chưa từng thấy một thế giới xinh đẹp như vậy.

Nhìn trước mắt một màu xanh, một màu đỏ, muôn màu muôn vẻ, nó không biết phải hình dung cảnh sắc mỹ lệ trước mắt như thế nào.

Đây chính là môi trường sống mà nó yêu thích, thực sự không biết phải miêu tả thế nào.

Hoàn cảnh hiện tại, có núi có sông, tựa như nhân gian tiên cảnh, nó thực sự yêu nơi này vô cùng, nghĩ rằng đây có lẽ là nơi đẹp nhất nhân gian, và không bao giờ muốn rời khỏi nơi này nữa.

Kỳ thực, điều mà Kim Cương không biết là, đây chỉ là một ngọn núi mà thôi, những nơi như vậy có rất nhiều, đây chỉ là một nơi vô cùng bình thường. "Hôm nay một trận chiến này, lão hủ ta sẽ không nhận thua, bất kể thế nào cũng phải lấy được đầu của ngươi!" Giọng nói của Lục Áp Đạo Nhân vừa dứt, vô số phi đao từ trong tay hắn tức thời bay ra.

Mỗi một thanh phi đao đều sắc bén vô cùng, mang theo một tầng quang mang năng lượng, phảng phất như chém rách không khí thành vô số mặt cắt.

Đây chính là kỹ năng đặc hữu của Lục Áp Đạo Nhân, Trảm Tiên Phi Đao.

Sở dĩ được gọi là kỹ năng này, chính vì uy lực của nó.

Mỗi một thanh phi đao sắc bén vô cùng, không phải là đao bình thường, trên đó đều có gắn kết tinh năng lượng được thiết lập đặc định, khi uy lực bộc phát, thậm chí một đao có thể chém giết một tiên nhân.

Trước mắt lại có vô số phi đao như vậy bay ra, có thể biết công kích của hắn lớn đến mức nào.

“Ha ha ha!” “Lão đạo nhân này quả thực quá coi thường ba tỷ muội ta rồi, tưởng rằng chiêu số lần trước đã trúng, lần này vẫn sẽ ngã vào cùng một cái hố sao?” “Tỷ muội, chúng ta nhất định phải tập trung tinh thần, cho hai lão đạo nhân này nếm thử sự lợi hại của chúng ta.” Lời nói của Bích Tiêu nương nương tràn đầy khí thế, phảng phất như một nữ tướng quân tung hoành ngang dọc trên chiến trường.

Ở một bên, Nhiên Đăng Đạo Nhân, người chưa từng ngừng tay công kích và phòng thủ, trong lòng thực ra vô cùng hối hận.

Hối hận đã đến trước Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, càng hối hận đã tham gia vào cuộc chiến này.

Lúc trước khi gia nhập cuộc chiến, hắn một lòng một dạ nghĩ đến địa vị của mình trong Xiển Giáo, nhưng bây giờ lại vô cùng hối hận.

Nếu mạng cũng không còn, thì cần địa vị cao như vậy để làm gì.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể liều mạng tấn công, bất kể kẻ địch phía trước mạnh mẽ đến đâu.

Chỉ thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân không ngừng vung phất trần trong tay, trong nháy mắt vô số kết giới thuận theo hướng của phất trần mà hiện ra giữa không trung.

"Hai lão đạo nhân các ngươi cũng chỉ có thế, ba tỷ muội ta quả thực quá si tâm vọng tưởng rồi, không biết đây là địa bàn của ba tỷ muội ta sao." Trên đất liền, ba tỷ muội không có khả năng đánh thắng hai lão đạo nhân, dù sao tu vi của họ cũng cao như vậy, võ lực sâu không lường được.

Nhưng trên Cửu Khúc Hoàng Hà, đây là địa bàn của ba tỷ muội, không có bất kỳ tiên nhân hay đạo nhân nào có thể thắng được họ.

Chỉ thấy Bích Tiêu nương nương dẫn đầu hai vị tỷ muội, vô cùng nhẹ nhàng khống chế toàn bộ sóng nước trên mặt sông.

Hướng chảy và cường độ của sóng nước đều do ba tỷ muội điều khiển, vô cùng dễ dàng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp Đạo Nhân đứng cùng một hướng, hai người cùng đối mặt với những con sóng cuồn cuộn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lợi dụng phất trần trong tay thiết lập một kết giới, cố gắng ngăn chặn những con sóng đang lao tới.

Nhưng ai ngờ, năng lực khống chế của ba tỷ muội lại mạnh đến

vậy.

Sóng nước cuồn cuộn vô hạn, không ngừng có những con sóng khổng lồ trực tiếp đánh vào kết giới mà hai đạo nhân thiết lập.

Tai nghe toàn là tiếng sóng va vào kết giới, phanh phanh vang dội, phẳng phất như mỗi lần va chạm đều muốn đánh vỡ kết giới.

“Tưởng năng lực có bao nhiêu chứ!" “Ta cứ tưởng đạo nhân tu hành mấy trăm năm thậm chí cả ngàn năm sẽ có năng lực lớn đến đâu, hôm nay xem ra cũng chỉ có thế mà thôi.” Trong lời nói của Bích Tiêu nương nương đầy vẻ khinh thường, căn bản không đặt Lục Áp Đạo Nhân và Nhiên Đăng Đạo Nhân vào mắt.

Nàng cũng có vốn liếng để tự mãn, ai bảo nàng từ nhỏ đã sinh sống ở đây, vô cùng quen thuộc với mọi thứ nơi này.

Nàng sở hữu năng lực khống chế sóng nước mạnh mẽ, đây tương đương với một kỹ năng đặc dị, bất kỳ ai cũng không thể đoán được chiêu thức tiếp theo sẽ ra sao.

Vẫn có vô số con sóng khổng lồ vỗ vào kết giới.

“Cứ thế này không phải là cách hay.

Năng lực kết giới của ta cũng có hạn.” “Mau nghĩ cách đi, hai lão hủ chúng ta không thể thua ở đây được, như vậy không chỉ mất mặt...” “Hoảng cái gì?

Chẳng lẽ ngươi cho rằng hai lão già tu hành trăm ngàn năm chúng ta lại có thể thua trong tay ba nha đầu vắt mũi chưa sạch sao?” Lục Áp Đạo Nhân từ đầu đến cuối cũng không coi ba người họ ra gì, đặc biệt là Bích Tiêu nương nương.

Ai cũng biết võ công của Bích Tiêu nương nương lợi hại, nhưng hắn lại không cho là vậy, dù sao hắn cũng từng đánh thắng những nhân vật lợi hại hơn nhiều.

Chương 302

Chỉ thấy Lục Áp Đạo Nhân từ trong tay phóng ra vô số phi đao, xuyên qua những con sóng khổng lồ, phảng phất như một chiêu thức đã trải qua ngàn lần rèn luyện.

Hướng tấn công vẫn không thay đổi, giữ nguyên đường đi ban đầu, thẳng tắp tấn công về phía vị trí của ba người Bích Tiêu nương nương.

Hai vị tỷ muội còn lại cũng có năng lực khống thủy rất cao, phản ứng cũng rất nhanh.

Họ khẽ nâng cánh tay lên, sóng nước liền thuận theo tay họ mà cuồn cuộn dâng lên, hình thành một bức tường nước.

Vô số phi đao trực tiếp va vào bức tường nước, cách ba tỷ muội chưa đầy nửa mét.

Nếu không có bức tường nước này, hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng thảm khốc.

Phi đao có sức sát thương cực mạnh, có thể chém bay một nửa tu vi.

"Ha ha ha!" "Không ngờ năng lực khống thủy của ba tỷ muội ta lại mạnh đến vậy chứ gì.

Ta cũng muốn xem xem ở trong Cửu Khúc Hoàng Hà này, các ngươi làm sao có thể thắng được ba tỷ muội ta." Giọng nói vừa dứt, Bích Tiêu nương nương liền bắt đầu thi triển khống thủy chi thuật.

Bức tường nước vừa cuồn cuộn lúc nãy trong nháy mắt biến thành vô số pháo đạn tấn công.

Chúng giữ nguyên hướng, trực tiếp tấn công về phía Lục Áp Đạo

Nhân và Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Lần này, kết giới của Nhiên Đăng Đạo Nhân không còn giữ được phòng tuyến nữa, trực tiếp phát ra một tiếng "phanh" rồi hoàn toàn sụp đổ trên mặt biển, hóa thành một luồng sáng rồi biến mất.

Những cột nước kia liền tấn công thẳng về phía họ.

“Ta đỡ cho!” Lục Áp Đạo Nhân hét lớn một tiếng, vạn lần cũng không ngờ năng lực khống thủy của họ lại mạnh đến mức này, ngay cả kết giới thiết lập cũng không thể ngăn cản.

Lục Áp Đạo Nhân tức thời chuyển sang hình thức phòng ngự, không ngừng xuyên qua những con sóng dữ dội trên Cửu Khúc Hoàng Hà.

Động tác cực kỳ nhanh chóng, nhưng những con sóng nước tấn công kia lại giống như tên lửa có định hướng, không ngừng truy đuổi theo tung tích của Lục Áp Đạo Nhân.

Lục Áp Đạo Nhân nhếch mép, trong lòng đột nhiên nảy ra một kế.

Nếu dẫn những cột nước này tấn công về phía ba tỷ muội thì sẽ thế nào?

Lục Áp Đạo Nhân nhếch mép, trong lòng đột nhiên nảy ra một kế.

Nếu dẫn những cột nước này tấn công về phía ba tỷ muội thì sẽ thế nào?

Nghĩ vậy, Lục Áp Đạo Nhân liền lập tức thay đổi phương hướng di chuyển.

Lục Áp Đạo Nhân và Nhiên Đăng Đạo Nhân dù sao cũng là chí hữu tu hành mấy chục năm, hiểu rất rõ ý đồ của đối phương.

Chỉ cần một ánh mắt, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền hiểu được Lục Áp Đạo Nhân sắp làm gì.

Thế là ông nhanh chóng huy động phất trần trong tay, trợ giúp một tay.

Lần này ông vẫn thiết lập một kết giới, nhưng có điều khác là đây chỉ là một chướng nhãn pháp mà thôi.

Trông có vẻ như một kết giới phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, nhưng thực tế chỉ là một ảo ảnh hư vô.

Và Nhiên Đăng Đạo Nhân đã đặt ảo ảnh hư vô này ngay trên người ba tỷ muội.

"Ha ha ha!" "Tỷ muội xem kìa?

Hai lão đạo nhân này quả thực quá hồ đồ rồi, lại đặt kết giới bên cạnh chúng ta!" "Ha ha ha!" "Đúng là ngu chết đi được, ta xem tiếp theo họ làm sao thắng được chúng ta." Mặc dù kết giới được đặt ở bên cạnh ba tỷ muội, nhưng họ vẫn không hề lơ là phòng bị, vẫn giữ nguyên tư thế phòng ngự.

Nhìn Lục Áp Đạo Nhân không ngừng lao tới, Bích Tiêu nương nương trong lòng cũng rất vui, dù sao lão gia hỏa này lại thật sự ngốc nghếch như vậy, không có chút lý trí nào.

Trực giác mách bảo nàng rằng lão gia hỏa này định dẫn những cột nước năng lượng quay lại, cố gắng đánh vào người mình, nhưng làm sao có thể được chứ?

Dù sao cũng đừng quên, đây là địa bàn của ba tỷ muội, là Hoàng Hà, là nơi không thể quen thuộc hơn được nữa!

"Quá coi thường ba người chúng ta rồi!" Khoảng cách giữa kết giới mà Nhiên Đăng Đạo Nhân thiết lập và ba tỷ muội vô cùng gần, gần như sắp chồng lên nhau.

Lục Áp Đạo Nhân nhìn cảnh tượng trước mắt, nhếch mép, gia tăng tốc độ.

Hắn biết kết giới trước mắt chính là ảo ảnh mà Nhiên Đăng Đạo Nhân đã thiết lập, thế là không chút do dự, trực tiếp lao vào.

Điều khiển ba tỷ muội không ngờ tới là, kết giới này lại là ảo ảnh, gã kia gần như không tốn chút pháp lực nào đã xông vào được.

Vân Tiêu nương nương trực tiếp vung bảo kiếm trong tay, không chút do dự, tấn công thẳng về phía Lục Áp Đạo Nhân.

Bảo kiếm khi đi qua sóng nước đã khuấy động lên ngàn lớp sóng.

Sóng biển hòa cùng với kiếm khí của bảo đao, phát huy ra năng lực sát thương vô hạn.

Nhưng Lục Áp Đạo Nhân nào có sợ hãi, hắn là đạo nhân từng đánh bại vô số kẻ địch, sao lại sợ mấy người này?

Không ngoài dự đoán, Lục Áp Đạo Nhân đã ném những cột nước năng lượng sau lưng mình ra ngay trước mặt Vân Tiêu nương nương.

Chương 303

Nhưng dù sao đây cũng là kỹ năng do nàng phát ra, nàng vô cùng hiểu rõ.

Chỉ dùng bảo kiếm kẹp theo ngàn lớp sóng biển là đã giải quyết được chúng.

"Ha ha ha!" "Quá coi thường ta rồi, lại dám dùng chiêu của ta để đối phó ta." "Ta thật sự nghiêm túc hoài nghi mấy ngàn năm qua ngươi tu luyện thành công như thế nào." "Thân là một đạo nhân, năng lực của ngươi cũng chỉ có thế mà thôi!" Trong khoảnh khắc Vân Tiêu nương nương không kịp phản ứng, hai vị tỷ muội và Nhiên Đăng Đạo Nhân đã giao đấu.

"Mau nạp mạng đi!" Lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân phẳng phất như một Tu La đến từ địa ngục, xung quanh cơ thể đều tràn ngập khí tức của hắc ám kỵ sĩ, toàn thân toát ra vẻ lẫm liệt.

Chỉ thấy ông chập ngón trỏ và ngón giữa lại, nhắm hai mắt, miệng không ngừng lẩm nhẩm chú ngữ.

Sau đó, cây phất trần liền như một chiếc thuyền lớn, trực tiếp lơ lửng giữa không trung, phẳng phất như đang ở trong đại dương.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trực tiếp đứng trên phất trần, theo nó bay lên.

"Chẳng lẽ lão gia hỏa kia muốn chạy, tỷ muội, chúng ta không thể cho hai người họ cơ hội chạy trốn, hôm nay nhất định phải bắt được hai người họ, nếu không trận chiến hôm nay chúng ta sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Nếu hôm nay ba người không hạ được hai lão đạo nhân này, sau này người gặp xui xẻo chính là ba tỷ muội họ.

Vì vậy, bất kể thế nào, cho dù phải trả giá lớn đến đâu, cũng phải lấy được đầu của hai lão đạo nhân trước mắt.

"A..." Lục Áp Đạo Nhân thấy chiêu số của mình từng chút một bị Bích Tiêu nương nương hóa giải, trong nháy mắt cơn giận bùng lên, phảng phất như trong mắt cũng có thể phun ra lửa.

"Gia hỏa đáng chết, xem hôm nay ta xử lý ngươi thế nào!" "Ha ha ha!" "Chỉ bằng hai lão đạo nhân các ngươi mà muốn thắng được ba tỷ muội ta quả là người si nói mộng!" Ba tỷ muội cuối cùng cũng tung ra đại chiêu.

Ba người bắt đầu nắm tay nhau, tập trung toàn bộ võ lực vào một điểm, phát ra hình thức công kích cuối cùng.

Nhưng hai lão đạo nhân cũng không phải dạng vừa.

Dù sao cũng đã tu hành mấy trăm năm, đối với nhau cũng đủ hiểu rõ, cũng có độ ăn ý tương đối cao.

Họ biết, nếu ba tỷ muội hợp lực, sức bùng nổ chắc chắn sẽ càng cao hơn.

Vốn dĩ hai lão đạo nhân về số lượng đã có chút thua thiệt, bây giờ ba người lại hợp lực, chẳng phải là không thể thắng được sao.

"Xem ra ba tỷ muội họ muốn tung đại chiêu, hai chúng ta cũng không thể đứng ngây ra đó được!" Mặc dù kỹ năng của hai người không mạnh bằng ba người hợp lại, nhưng hai người cũng có tuyệt kỹ.

Trảm Tiên Phi Đao mà Lục Áp Đạo Nhân thi triển từ đầu, và tuyệt kỹ của Nhiên Đăng Đạo Nhân đến giờ vẫn chưa thể hiện ra.

Ba tỷ muội cũng không biết, đối với họ đây vẫn là một bí ẩn.

Trong nháy mắt, vô số phi đao hòa cùng với sóng biển cuồn cuộn.

Trong khoảnh khắc, bầu trời vạn dặm không mây bắt đầu trở nên âm u, sấm chớp đùng đùng.

Tất cả mọi thứ phảng phất như đang báo hiệu cho trận chiến này.

“A a!” “Hôm nay bất kể thế nào, hai lão hủ chúng ta nhất định phải lấy được đầu của ba tỷ muội các ngươi về để giao phó, nếu không thì dù thế nào cũng sẽ không rời khỏi đây.” Lục Áp Đạo Nhân đã hạ quyết tâm, thực ra trong lòng vốn không muốn như vậy.

Vì để bảo vệ địa vị của mình, không thể không cùng ba tỷ muội trước mắt đại chiến một trận, oán hận trong lòng cũng không hề ít.

“Ta nhất định phải lấy mạng của các ngươi!” Trong nháy mắt sóng biển cuộn trào, năm người đều đứng trên mặt biển.

Nhưng do võ lực cường đại, không một ai bị ướt đến gót chân.

Đột nhiên lúc này, bầu trời âm u bắt đầu nổi sấm chớp, gió lớn gào thét.

Hai vị đạo nhân và ba tỷ muội đều bất giác che mắt lại, trong tình huống này căn bản không thể mở mắt ra.

Giữa lúc đó, trên không trung đột nhiên xuất hiện một bóng người, tốc độ cực nhanh, thậm chí khó mà nắm bắt được động tác.

“Kẻ nào?

Không biết ta đang quyết đấu sao?” “Có thể xông vào kết giới Cửu Khúc Hoàng Hà, tất cũng là người tu luyện pháp thuật.

Rốt cuộc là ai?

Có mục đích gì?” Mặc dù bóng người kia quay lưng về phía năm người, nhưng ba tỷ muội có thể cảm nhận được khí trường mạnh mẽ từ người đó, biết rằng đây không phải là một người bình thường.

Huống hồ người này tay không tấc sắt đã trực tiếp tiến vào kết

giới Cửu Khúc Hoàng Hà mà không tốn chút sức lực nào.

Chỉ dựa vào điểm này, có thể phán đoán người này phi phàm.

“Nhưng người xuất hiện vào lúc này, rốt cuộc có mục đích gì, lại là ai?” “Ngươi là ai?” “Ha ha ha!” “Ta đương nhiên là...” Khương Tử Nha quay lưng về phía năm người, chưa kịp nói hết câu, chỉ thấy trời không chiều lòng người, trực tiếp giáng xuống mấy đạo sấm sét liên tiếp.

Mỗi một đạo sấm sét đều đánh trúng người Khương Tử Nha, nhưng ông lại không cảm thấy đau đớn như tưởng tượng, thậm chí không hề né tránh, phảng phất như thật sự không hề hấn gì.

Lúc này đột nhiên sương khói nổi lên, giống như bị ai đó thi pháp, từ mọi hướng đều tụ lại.

Chẳng mấy chốc, cả người Khương Tử Nha đã bị sương mù bao quanh, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên ngoài.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” “Là ai đang giở trò?

Ra đây, nếu không đừng trách ta!” Khương Tử Nha lấy ra một pháp bảo đã chuẩn bị sẵn trong tay, không ngừng chém vào đám sương mù xung quanh, nhưng không có tác dụng gì.

Chương 304

"A..." "Chết tiệt, nhất định có kẻ nào đó cố ý đối đầu với ta, ta nhất định phải cho ngươi biết tay." "Chút sương mù này sao có thể làm khó được Khương Tử Nha ta!" Vẫn như lúc nãy, mấy đạo sấm sét liên tiếp đánh vào người Khương Tử Nha, phảng phất như đã được tính toán sẵn.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, ông rơi vào trạng thái hôn mê.

"Đây là đâu?

Ngươi là ai?

Mau ra đây cho ta, nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay!" Khương Tử Nha nhìn cảnh tượng trước mắt vô cùng xa lạ, trong lòng vô cùng bực tức, nhưng tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy tung tích của ai khác.

"Không thể nào, vừa rồi ta còn ở Cửu Khúc Hoàng Hà, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Đây rốt cuộc là đâu?" Mặc dù trong lòng Khương Tử Nha nghĩ vậy, nhưng vẫn không hỏi ra, dù sao xung quanh cũng không một bóng người.

Trước mắt tựa như một thế ngoại đào nguyên.

Khắp núi đồi là hoa thơm cỏ lạ, nơi đâu cũng là sắc màu của mùa xuân.

Thác nước chảy ào ào, trên không trung là những chú chim líu lo.

"Đây rốt cuộc là đâu?" Khương Tử Nha trong nháy mắt nổi giận, vì từ đầu đến cuối không có ai trả lời câu hỏi của ông.

Ông không tin mình lại đột nhiên xuất hiện ở đây, không thể nào không có ai giở trò.

Nhất định là bị người ta hãm hại, hoặc có kẻ nào đó đã đưa mình đến đây, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây được?

Nghĩ vậy, Khương Tử Nha bất giác đau lòng vỗ vào tảng đá khổng lồ trước mặt, không dùng quá nhiều pháp lực.

Nhưng cũng chính vì vậy, tảng đá không hề nhúc nhích.

Sau khi thử lại lần nữa, ông phát hiện chân mình xuyên qua tảng đá, mà tảng đá vẫn giữ nguyên hình dạng.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Khương Tử Nha thi triển pháp thuật lên tảng đá trước mắt, nhưng nó không hề bị ảnh hưởng như dự đoán.

Khi ông chạm vào, tảng đá đột nhiên trở nên mờ ảo, phảng phất như không tồn tại.

"Không thể nào, chẳng lẽ đây là một thế giới ảo?" Là người tu luyện pháp thuật, đối với chuyện này ông chắc chắn có hiểu biết.

Tương truyền trong một không gian nào đó tồn tại một thế giới ảo.

Tình hình cụ thể thì không rõ, nhưng biết rằng có người sẽ bị không gian đó hút vào thế giới ảo này, và dường như chỉ có một thứ gì đó đặc biệt mới có thể mở ra cánh cửa giữa thế giới thực và thế giới ảo.

"Hỏng rồi, nếu đây thật sự là thế giới ảo, cứ thế này thì ta căn bản không thể trở về thế giới thực được." Khương Tử Nha dừng lại, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi trong thế giới mà ông cho là ảo này, cố gắng tìm ra một cơ quan nào đó để có thể trở về thế giới thực trước đây.

"Ta nhất định phải trở về thế giới thực, ở đó còn có việc ta chưa làm xong!" "Đúng vậy, ở đó có việc ta chưa hoàn thành, nhưng việc ta

chưa làm xong rốt cuộc là gì?" Khương Tử Nha vừa đi vừa không ngừng lẩm bẩm, vỗ vào đầu cố gắng nhớ lại chuyện trước đây, nhưng phát hiện ra, tất cả ký ức đều liên quan đến nơi này.

Cũng chỉ có những ký ức vừa rồi, mặc dù trong lòng biết rằng ở thế giới thực có nhiệm vụ chưa hoàn thành, nhưng lại không thể nhớ ra đó là nhiệm vụ gì.

"Rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ ký ức trước đây của ta đều bị phong ấn rồi?" "Không thể nào, rốt cuộc là chuyện gì?" Mặc dù Khương Tử Nha nghĩ vậy, nhưng trong đầu ông vẫn không có một chút ấn tượng nào về ký ức trước đây, càng thêm tin tưởng vào suy đoán của mình.

Bây giờ không chỉ ở trong thế giới ảo, mà ký ức trước đây cũng không còn chút ấn tượng nào, rốt cuộc là chuyện gì cũng không biết.

"Phải làm sao mới có thể thoát ra khỏi thế giới ảo này." Mặc dù không có ấn tượng gì về ký ức trước đây, nhưng Khương Tử Nha theo bản năng không muốn ở lại thế giới ảo này, dù sao ở đây cũng không có chút hơi người nào, chỉ là một thế giới ảo mà thôi.

Mặc dù không có ảnh hưởng gì đến ký ức trước đây, nhưng có một số điều ông vẫn biết.

Khi ông đang tìm kiếm khắp nơi cách để thoát khỏi thế giới ảo này, đột nhiên lúc này, có một luồng khí tức mạnh mẽ từ sau lưng không ngừng tiếp cận, không một tiếng động, nhưng Khương Tử Nha có thể cảm nhận được sự đến gần của luồng khí tức mạnh mẽ đó.

Dù sao đối với những thứ này, cơ thể ông có thể phản ứng theo bản năng.

"Thứ quái quỷ gì, có bản lĩnh thì hiện ra đi, đừng có trốn chui trốn lủi với ta, như vậy chẳng có ý nghĩa gì cả!

Nếu ta không đoán sai, ngươi đã kéo ta vào một thế giới ảo phải không?

Rốt cuộc làm vậy là có mục đích gì, mau ra đây cho ta!" "Mau ra đây giải thích cho ta, nếu không ta sẽ không bỏ qua đâu." Khương Tử Nha vừa quay đầu lại đã phát hiện vật thể có khí tràng mạnh mẽ kia đột nhiên biến mất, rõ ràng là gã đó đã ẩn nấp.

Cơn giận lập tức bùng lên khắp người, đôi mắt như thể có thể phun ra lửa.

"Rốt cuộc là thứ gì, nếu không ra đây thì đừng trách ta vô tình." Dù đã gào thét mấy câu, Khương Tử Nha phát hiện vật thể có khí tràng mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện lúc nãy vẫn không hề lộ diện.

Lúc này Khương Tử Nha không thể nén giận được nữa, y vung bảo đao trong tay, chém vào những vật thể hư ảo trong thế giới này.

Nhưng chúng chung quy cũng chỉ là ảo ảnh, dù y có dùng bao nhiêu sức lực, những thứ đó cũng sẽ vỡ tan theo kiếm khí rồi nhanh chóng tái hợp lại như cũ.

Chính vì vậy mà cơn giận của Khương Tử Nha lại càng tăng thêm một bậc, cảm giác tức giận mà không có chỗ trút.

"Rốt cuộc là thứ gì?

Đã dám làm sao không dám nhận, nhất quyết tạo ra một thế giới ảo nhốt ta, mục đích của ngươi là gì?

Đã làm rồi sao không dám thừa nhận?

Chương 305

Đã xuất hiện sao lại không lộ diện?" Khương Tử Nha vẫn dựa vào chút ấn tượng còn sót lại về luồng khí tràng lúc nãy mà không ngừng tấn công, cố gắng tìm ra kẻ đầu sỏ, nhưng mọi chuyện hoàn toàn không như ý muốn.

Bất kể y tấn công những sự vật trước mắt thế nào, chúng đều sẽ vỡ tan theo kiếm khí rồi lại tái hợp thành hình dạng ban đầu.

Kể từ khi bước vào thế giới này, mọi việc y làm đều là công cốc, tất cả đều sẽ trở lại dáng vẻ hoàn chỉnh như cũ.

"Ta không tin vào tà ma này!" "Ngươi không ra đây cũng được, ta vẫn có thể thoát khỏi thế giới hư ảo này.

Ngươi cứ trốn cho kỹ vào, nếu không ta nhất định sẽ không cho ngươi yên thân." Khương Tử Nha hừ lạnh một tiếng, từ bỏ việc tấn công những sự vật trước mắt, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi phương pháp thoát khỏi thế giới ảo này.

Thế giới ảo trước mắt trông có vẻ không lớn lắm, nhưng nếu quan sát kỹ, nó còn lớn hơn cả chốn tiên cảnh bồng lai, vô cùng mỹ lệ, tựa như tiên cảnh giữa nhân gian.

Thực ra sống ở đây cũng không tệ, mỗi ngày có thể du sơn ngoạn thủy, nhưng Khương Tử Nha là ai chứ?

Sao có thể sống lãng phí cả đời ở nơi này.

Huống hồ nếu thật sự sống ở đây, vậy thì một thân bản lĩnh này chẳng phải là uổng phí sao, pháp lực của y sẽ không còn đất dụng võ.

Nếu thật sự như y tưởng tượng, phải sống cả đời ở đây, chỉ có một mình thì cũng vô cùng nhàm chán, dù sao thế giới bên ngoài cũng

muôn màu vạn vẻ.

Mỗi ngày đều có những chuyện mới lạ xảy ra, điều này càng thôi thúc Khương Tử Nha nhanh chóng thoát khỏi thế giới ảo này, một cảm giác áp bức vô cùng nặng nề bỗng nhiên dâng lên trong lòng.

"Ta nhất định sẽ thoát khỏi đây, bất kể là ai, chỉ cần để ta phát hiện ra, ta nhất định sẽ không cho ngươi yên thân, ta nhất định sẽ dạy dỗ ngươi một bài học!" Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng Khương Tử Nha vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm phương pháp thoát khỏi thế giới ảo này.

Y phát hiện tất cả mọi thứ ở đây đều là do tâm lý tưởng tượng ra, căn bản không có cái gọi là phương pháp thoát ra.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể rời khỏi đây?

"Tên khốn kiếp, mau ra đây, tại sao lại đưa ta vào thế giới ảo này, nói cho rõ ràng!" "Rốt cuộc là chuyện gì?" Khương Tử Nha đang đi tới, đột nhiên cảm nhận được luồng khí tràng mạnh mẽ kia lại xuất hiện, y quay người lại thì thấy một cảnh tượng thế này: không phải là con người hay thần tiên như y dự đoán ban đầu, mà trước mắt đột nhiên xuất hiện một sinh vật vô cùng kỳ lạ.

Sinh vật thần kỳ này được tạo thành từ hươu, ngựa, trâu và lừa: sừng hươu, mặt ngựa, móng trâu, đuôi lừa.

Nhìn tổng thể không giống bất kỳ loài nào trong bốn loài hươu, ngựa, trâu, lừa, nhưng lại có nét của cả bốn.

Dù Khương Tử Nha rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là vậy, sinh vật này luôn tỏa ra một khí tràng mạnh mẽ xung quanh, vô cùng đáng sợ.

Thực tế, sinh vật trước mắt không chỉ có khí tràng mạnh mẽ, mà pháp lực của nó thậm chí còn nhỉnh hơn Khương Tử Nha một chút.

“Luồng khí tràng mạnh mẽ lúc nãy là do ngươi phát ra?” Dù trong lòng Khương Tử Nha đã có đáp án, nhưng y vẫn hỏi.

“Thì sao?” Điều khiến Khương Tử Nha vô cùng kinh ngạc là sinh vật trước mắt lại cất tiếng nói, và giọng nói ấy tỏ ra vô cùng già nua, hoàn toàn không phù hợp với hình dạng này.

“Ngươi lại có thể nói chuyện, rốt cuộc ngươi là ai?” “Ta là sinh vật trong thế giới ảo này… tên là Tứ Bất Tượng!

Như ngươi thấy đấy, hình dạng của ta như vậy, tên cũng như hình, gọi là Tứ Bất Tượng.” “Ngươi vẫn luôn sống trong thế giới ảo này sao?” “Từ lúc ta sinh ra đã luôn ở đây!” Từ giọng nói của nó, Khương Tử Nha có thể nghe ra Tứ Bất Tượng này đã tồn tại hơn trăm năm, thậm chí là ngàn năm, pháp lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

“Chẳng lẽ ở đây chỉ có một mình ngươi sao?” “Chỉ có một mình ta, ta là chủ nhân của thế giới ảo này, tất cả hình ảnh hư ảo ở đây đều do một mình ta tạo ra.” Đối với những lời nó nói, Khương Tử Nha cũng tin tưởng không chút nghi ngờ, đồng thời vô cùng khâm phục, không ngờ nó lại có bản lĩnh huyễn hóa ra toàn bộ hình ảnh trong thế giới ảo.

Nhưng nghĩ lại, mình đột nhiên ở trong thế giới ảo này, liệu có liên quan đến Tứ Bất Tượng trước mắt không?

“Chẳng lẽ là ngươi đã đưa ta vào thế giới ảo này?

Tại sao ta không có chút ấn tượng gì về ký ức trước đây, rốt cuộc ta đã làm gì ngươi?” “Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây, ta đương nhiên không biết, huống hồ ta cũng không có bản lĩnh đó.

Về việc ký ức của ngươi biến mất, ta cũng không có cách nào giải thích, dù sao ngươi cũng là sinh mệnh sống đầu tiên ta gặp trong thế giới ảo này.” “Kể từ khi ta sinh ra, ta đã luôn canh giữ trong thế giới

ảo này, chờ đợi một ngày chủ nhân của ta đến đón ta." "Nếu đã như vậy, có lẽ là ý trời, có thể ngươi chính là chủ nhân sau này của ta!" Sinh vật được gọi là Tứ Bất Tượng đột nhiên đi đến trước mặt Khương Tử Nha, vô cùng hiền lành cúi mình xuống, cọ cọ vào người Khương Tử Nha, phát ra tiếng gầm gừ thoải mái.

"Lời của ngươi làm sao ta tin được?

Tại sao ta lại đột nhiên xuất hiện ở đây, chẳng lẽ ngươi thật sự không biết chút gì sao?

Vậy nếu không biết, tại sao lúc nãy khi vừa thấy ta, ngươi lại trốn đi?

Nếu ta không đoán sai, luồng khí tràng mạnh mẽ xuất hiện lần đầu tiên chắc chắn là ngươi!" "Theo như ngươi nói, trong thế giới ảo này chỉ có mình ngươi là sinh vật thực thể, còn lại đều là hình ảnh do ngươi huyễn hóa ra, vậy ngươi giải thích thế nào về những điều này?" "Lời ta nói quả thực là vậy, không có nửa điểm dối trá.

Ngươi tiến vào thế giới ảo này, đã định trước ta sẽ trở thành tọa kỵ của ngươi!

Về việc tại sao lần đầu tiên ta thấy ngươi lại trốn đi, ta cũng không biết, ta đã nói rồi, đây là lần đầu tiên ta thấy một sinh vật sống thực sự trong thế giới ảo này!

Chắc chắn phải quan sát một phen đã.

Theo quan sát của ta, ngươi phù hợp với tiêu chuẩn làm chủ nhân của ta, huống hồ đây là chuyện đã được định sẵn, ta nhất định sẽ trở thành tọa kỵ của ngươi!" Giọng nói già nua kia chậm rãi, từ tốn, từng chữ một đi vào lòng Khương Tử Nha.

"Nếu đã trở thành tọa kỵ của ta, vậy hai chúng ta không thể ở trong thế giới ảo này cả đời được, ngươi nhất định biết cách ra khỏi

đây, phải không?" "Đương nhiên!

Ta biết, chỉ cần ngươi đồng ý, trở thành chủ nhân của ta, ta cũng đã định sẵn sẽ trở thành tọa kỵ của ngươi, đây là định mệnh!" Giọng nói già nua ấy, thứ được gọi là Tứ Bất Tượng vẫn luôn nhấn mạnh rằng nó sẽ trở thành tọa kỵ của Khương Tử Nha, căn bản không thể thay đổi.

"Ta cảm nhận được khí tràng của ngươi rất mạnh, pháp lực của ngươi chắc chắn không kém ta, có thể trở thành tọa kỵ của ta là vinh hạnh của ta!

Vậy bây giờ hãy dẫn ta ra khỏi thế giới ảo này đi, ta không thể chờ đợi được nữa rồi!" Khương Tử Nha có thể cảm nhận rõ ràng, mặc dù ở trong thế giới ảo này cảnh sắc vô cùng tươi đẹp, tựa như một chốn tiên cảnh bồng lai, nhưng tâm trạng của y lại vô cùng sa sút, cảm thấy rất ngột ngạt, như có cảm giác bị chết chìm.

Từ khi bước vào thế giới ảo này, mỗi phút mỗi giây y đều không ngừng nghĩ cách thoát ra.

Chương 306

"Vậy ta đưa ngươi ra ngoài!" Thế là Khương Tử Nha ngồi lên tọa kỵ của mình, dưới sự giúp đỡ của tọa kỵ, cuối cùng y đã thành công thoát khỏi thế giới ảo.

Sau một trận cuồng phong gào thét, Khương Tử Nha cuối cùng đã trở lại nhân gian.

Cảnh tượng trước mắt là: không biết từ lúc nào, sau khi từ thế giới ảo trở ra, trên thân thể đã mất đi ký ức của y đột nhiên xuất hiện một cuộn giấy.

Khương Tử Nha cầm cuộn giấy trên tay, lẩm bẩm một mình, rốt cuộc đây là thứ gì?

Trông nó không hề tầm thường chút nào, còn có những luồng thông tin không ngừng phát ra từ bên trong.

"Gã này không phải là một cuộn giấy tầm thường đâu, nó được gọi là Phong Thần Bảng!" Mặc dù Tứ Bất Tượng chưa từng rời khỏi thế giới ảo, nhưng nó lại rất am hiểu về những thứ này, pháp lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

"Ồ, sao ngươi lại biết những thứ này?" "Đối với một số thứ, ta cũng biết đôi chút." Tứ Bất Tượng nhìn chằm chằm vào cuộn giấy trước mắt, có chút thất thần. … Ba năm sau, tại Trần Đường Quan.

"Bẩm… bẩm đại nhân, chúc mừng đại nhân, phu nhân cuối cùng cũng sinh rồi!" Nghe người hầu báo, Lý Tĩnh đột nhiên cười lớn.

Nhìn đứa con trai thứ ba của mình, cuối cùng cũng chờ được sau bao nhiêu năm, tính kỹ ra là ba năm sáu tháng.

"Tốt quá, tốt quá rồi, con trai ta cuối cùng cũng chào đời." Đương

nhiên lúc này Lý Tĩnh chưa biết tiền thân thực sự của đứa con trai thứ ba này.

Na Tra là con trai thứ ba của Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh vào cuối thời nhà Thương, do Linh Châu Tử đầu thai.

Mẹ là Ân phu nhân, mang thai ba năm sáu tháng.

Lý Tĩnh là Tổng binh Trần Đường Quan, có địa vị rất lớn ở đây.

Ông và phu nhân ngày đêm nỗ lực để bảo vệ sự bình yên cho bá tánh Trần Đường Quan.

Mỗi ngày đều đi sớm về khuya, không ngừng bảo vệ hòa bình.

Một ngày nọ, phu nhân của ông đột nhiên mang thai, khiến Lý Tĩnh vô cùng vui mừng.

Nhưng một năm sau, ông không còn vui được nữa, vì đến lúc lâm bồn, bà vẫn không sinh con như dự kiến.

Cứ như vậy chờ đợi suốt ba năm sáu tháng.

Dần dần, Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh cũng không còn hy vọng gì nhiều vào đứa trẻ trong bụng phu nhân, không biết mang thai ba năm sẽ sinh ra thứ gì.

Nhưng dù sao đó cũng là máu mủ ruột thịt của mình, nghe người hầu báo đứa trẻ sắp chào đời, trong lòng ông vô cùng vui mừng.

"…" Đột nhiên, người hầu ôm một thứ gì đó trong lòng, run rẩy bước ra, nói năng lắp bắp, cả người trông như bị dọa sợ bởi một chuyện kinh khủng.

"Hôm nay rõ ràng là ngày vui, ngươi làm cái vẻ mặt đó là ý gì?

Ta muốn mời tất cả bá tánh Trần Đường Quan đến phủ ta làm khách.

Dù sao ta cũng đã chờ ba năm sáu tháng mới có được đứa con trai thứ ba này, hôm nay ta nhất định phải ăn mừng một phen, đi mời tất cả bá tánh Trần Đường Quan đến đây cho ta!" "Nhưng…" "Nhưng đại nhân, đứa trẻ không bình thường, ngài mau xem đi!" Nghe người hầu nói, khuôn mặt vốn đang vô cùng vui vẻ của Lý Tĩnh trở nên vô cùng lạnh lùng.

"Lời của ngươi rốt cuộc có ý gì?" Dứt lời, Lý Tĩnh đi đến trước mặt người hầu, vén tấm vải bọc đứa trẻ ra, liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho thất kinh.

"Sao có thể như vậy, căn bản là không thể nào!" Lý Tĩnh nhìn chằm chằm vào quả cầu thịt trước mắt, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Đây căn bản không phải là một đứa trẻ, mà là một quả cầu thịt rất lớn, trông vô cùng đáng sợ.

Đến bây giờ Lý Tĩnh mới hiểu tại sao vợ mình lại mang thai lâu như vậy, ba năm sáu tháng mới sinh ra.

Hóa ra căn bản không phải là đứa con trai thứ ba mà ông mong đợi.

Nghĩ đến đây, cơn giận của Lý Tĩnh bùng lên dữ dội.

Lý Tĩnh đường đường là Tổng binh Trần Đường Quan, bao nhiêu năm qua đã cống hiến rất nhiều cho Trần Đường Quan, trời đất có thể chứng giám.

"Tại sao ông trời lại đối xử bất công với ta như vậy?

Bao nhiêu năm qua ta đã cống hiến rất nhiều cho Trần Đường Quan!

Không có công lao cũng có khổ lao, huống hồ phu nhân của ta cũng cùng ta chinh chiến sa trường nhiều năm.

Tại sao ông trời lại đối xử bất công với ta như vậy!

Đứa con mà ta mong đợi ba năm sáu tháng, lại là một quả cầu thịt lớn, bảo ta làm sao yên lòng, bảo ta làm sao ăn nói với phu nhân!" Nghĩ đến đây, Lý Tĩnh vô cùng phẫn nộ, cảm giác toàn thân như bốc lửa.

"Nếu đã đối xử bất công với ta, vậy đừng trách ta vô tình!" Lý Tĩnh hét lên với quả cầu thịt lớn trước mắt, tiếng hét của ông đã thu hút sự chú ý của phu nhân trong phòng.

Thực ra sau khi sinh ra quả cầu thịt lớn này, phu nhân của ông vốn đã ngất đi, nhưng nghe thấy tiếng hét giận dữ của ông, bà lại cố gắng gượng dậy từ trên giường bệnh.

"Ta muốn gặp con của ta, ta nhất định phải xem mặt đứa con mà ta đã mang thai ba năm sáu tháng!" Lý phu nhân cố hết sức bò dậy từ trên giường, trong lòng và trong đầu bà lúc này chỉ toàn là đứa con trai thứ ba.

"Phu nhân, bây giờ người đừng xuống giường, sức khỏe của người không thể chịu được sự giày vò như vậy!

Chương 307

Phu nhân, con của người đang được đại nhân bế, ngài ấy nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này!" Từ lúc phu nhân tỉnh dậy, cả căn phòng trở nên vô cùng kỳ quái, có thể cảm nhận rõ ràng tình hình này nhất định có liên quan đến đứa con thứ ba vừa sinh ra.

"Con của ta đâu rồi?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lời của các ngươi có ý gì?

Mau bế con ta lại đây, ta nhất định phải tận mắt nhìn thấy!

Lý Tĩnh đâu rồi?

Ông ấy đã đi đâu?

Đã làm gì con ta?!

Bất kể thế nào, bây giờ ta nhất định phải gặp con ta, lời của các ngươi ta đều không nghe lọt tai!" Ý thức được có điều không ổn, Lý phu nhân bắt đầu khóc lóc om sòm đòi gặp con, trong lòng bà có một trực giác vô cùng mãnh liệt, tất cả những gì xảy ra ở đây đều liên quan đến đứa trẻ bà vừa sinh ra.

"Ông trời đối xử với ta thật bất công!

Thật quá bất công." Nhìn phu nhân sắp phát điên, rất nhiều gia nhân đều vây quanh, nhưng dù đối mặt với bao nhiêu người hầu, phu nhân vẫn không hề sợ hãi.

Có lẽ là sức mạnh của tình mẫu tử đã khiến Lý phu nhân xô ngã rất nhiều người hầu, loạng choạng bò ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng, bà liền thấy Lý Tĩnh đang giơ kiếm lên, định

chém vào thứ trong lòng người hầu.

“Lý Tĩnh!

Ngươi đang làm gì vậy?

Đó là đứa con mà ta đã mang thai ba năm sáu tháng sinh ra, bây giờ ngươi đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ ngươi muốn tự tay giết nó sao?

Nó là một sinh mệnh vô tội, rốt cuộc đã làm sai chuyện gì mà đáng để ngươi ra tay tàn nhẫn như vậy!” Vì cảnh tượng quá đáng sợ, thấy thanh đao của đại nhân sắp chém xuống quả cầu thịt, người hầu bị dọa đến mức vội vàng ném quả cầu thịt lớn trong tay đi.

Lúc này, Lý phu nhân mới nhìn rõ tình hình trước mắt, hóa ra thứ được bọc trong tấm vải không phải là đứa trẻ mà bà đã mong đợi ba năm, mà là một quả cầu thịt lớn, trông vô cùng kinh hãi.

“Sao lại như vậy?

Căn bản không thể nào, con của ta đâu rồi, không thể nào là thứ này!” Lúc này Lý phu nhân đã hoàn toàn mất đi lý trí, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bà bị dọa đến mức mặt không còn một giọt máu.

“Căn bản không thể nào, con của ta đâu rồi?

Có phải các ngươi đã giấu con ta đi rồi không!” Dù thế nào, Lý phu nhân cũng không dám tin rằng quả cầu thịt lớn trước mắt lại là thứ bà mang thai ba năm sáu tháng sinh ra.

Bà không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, không ngừng lay người hầu.

Lúc này người hầu đã bị dọa đến vỡ mật, không biết nói gì, quên cả cách trả lời.

Chỉ nghe một tiếng “keng”.

Từ trong quả cầu thịt đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng đó xuyên suốt trời đất, không ngừng lan rộng ra xung quanh.

Những người có mặt ở đó đều vô thức che mắt lại.

Ánh sáng quá chói, khiến người ta không thể mở mắt ra.

Một lúc sau, ánh sáng đó càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng tụ lại thành hình dạng của một con người.

Thân hình nhỏ nhắn, nhưng không giống như trẻ sơ sinh bình thường, rõ ràng đã lớn bằng đứa trẻ ba tuổi.

"Hai người là cha mẹ của con sao?" Đứa trẻ nhỏ đứng lơ lửng trên không, nhìn những người trên mặt đất, kinh ngạc hỏi, trong lời nói vẫn còn nét ngây thơ chưa dứt.

Nghe thấy giọng nói này, Lý Tĩnh và phu nhân đều sững người, từ từ bỏ tay che mắt ra, nhìn đứa trẻ đang đứng giữa không trung.

"…" "Con trai thứ ba của ta… Na Tra?" Trước khi mong chờ đứa con thứ ba ra đời, hai vợ chồng đã sớm đặt tên cho con là Na Tra.

Lý Tĩnh và phu nhân đều không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, không ngờ quả cầu thịt mang thai ba năm sáu tháng lại biến thành một đứa trẻ sống động trước mắt.

"A!

Chẳng lẽ người là mẹ của con sao?" Đứa trẻ vui vẻ nhảy xuống từ trên không, động tác vô cùng nhanh nhẹn, nhảy thẳng vào lòng Lý phu nhân.

"Hóa ra người là mẹ của con à?

Vậy kia là cha của con sao?" Giọng nói ngây thơ truyền vào tai, chỉ một câu nói đã khiến lòng Lý phu nhân như tan nát.

Bà ôm chặt Na Tra trong lòng, rồi vô cùng dịu dàng nói: "Đúng

vậy, đúng vậy con yêu, ta là mẹ con, kia là cha con.

Con đã biết nói rồi sao, thật là ngoan quá.” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lý Tĩnh cảm thấy mọi kế hoạch lúc nãy đều bị đảo lộn.

Chương 308

Bây giờ ông cũng không biết phải làm sao.

Đứa trẻ này nên giữ lại hay bỏ đi.

Nếu giữ lại, theo tình hình hiện tại, dù ông là Tổng binh Trấn Đường Quan, cũng không dám đảm bảo bá tánh sẽ dung túng cho sự tồn tại của đứa trẻ này.

Dù sao nó cũng được mang thai ba năm sáu tháng mới sinh ra, vừa sinh ra đã là một quả cầu thịt, giờ lại biến thành một đứa trẻ biết đi, biết nhảy, biết nói, thật quá thần kỳ.

"Vậy rốt cuộc phải làm sao đây?

Đứa trẻ trước mắt này nên đi hay ở, ông trời hãy cho ta một câu trả lời đi." Lý Tĩnh thầm nghĩ, nhưng khi nhìn đứa trẻ trước mắt, lòng ông lại vô cùng dao động.

Ông không nỡ ra tay với máu mủ ruột thịt của mình, dù nó là một sự tồn tại không được thế tục công nhận.

Nhưng dù sao đó cũng là máu mủ của mình, tình thân ruột thịt, sao nỡ ra tay được?

Nhìn Na Tra vẫn còn ngây thơ trong lòng mẹ, Lý Tĩnh thật sự không nỡ ra tay.

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng quen thuộc phá vỡ sự tĩnh lặng.

"Lý đại nhân, nghe tin phu nhân của ngài cuối cùng cũng sinh con!

Hôm nay nghe tin, đặc biệt đến đây chúc mừng!" Hôm nay là ngày đại hỷ, nhưng Thái Ất Chân Nhân vừa vào sân đã cảm thấy không khí

vô cùng không ổn, thậm chí còn có chút kỳ quái.

Ông ngẩng đầu lên liền thấy đứa trẻ đang ôm Lý phu nhân, trông khoảng ba bốn tuổi.

Tại sao trong phủ lớn như vậy lại đột nhiên xuất hiện một đứa trẻ nhỏ như vậy?

"Đây là?" Thái Ất Chân Nhân nhìn đứa trẻ trước mắt, không nén được hỏi.

"Đây là con trai thứ ba của ta, Na Tra!" Lý Tĩnh bình thản trả lời, trông như vô cùng bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng vô cùng hoảng loạn, không biết tiếp theo nên làm gì, đứa trẻ này nên đi hay ở, trong lòng ông đã không còn chủ kiến.

Dù là một tiên nhân, có thể biết trước một số chuyện, nhưng khi nghe lời của Lý Tĩnh, Thái Ất Chân Nhân thực sự bị dọa cho một phen kinh hãi.

"Sao có thể…" Thế là Thái Ất Chân Nhân khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu đả tọa, bấm tay tính toán, liền biết rõ mười mươi chuyện vừa xảy ra.

"Hóa ra là vậy, xem ra đứa trẻ này định sẵn có duyên với ta!

Đại nhân, bây giờ ta cũng hiểu được nỗi khổ của ngài, không biết đứa trẻ này nên đi hay ở, nỗi phiền muộn này cứ để ta giúp ngài giải quyết!" "Nói thật với ngài, đứa trẻ này là Linh Châu Tử chuyển thế, không phải là một đứa trẻ bình thường!

Hôm nay ta đến đây không chỉ để chúc mừng ngài, mà còn tiện thể nhận nó làm đồ đệ, sau này sẽ dạy nó một số pháp thuật võ công!" "Thái Ất Chân Nhân, lời này của ngài có ý gì?" Dù là người không hiểu chuyện cũng có thể nghe ra thân thế đứa trẻ này không tầm thường, nhưng vừa nghe con mình sắp phải rời đi để trở thành đồ đệ

của Thái Ất Chân Nhân, lòng Lý phu nhân vô cùng đau xót, bà mới được gặp con không bao lâu.

"Vậy thì thật quá cảm tạ Thái Ất Chân Nhân rồi!

Ngài cũng biết nỗi khổ của ta, ta thân là Tổng binh Trần Đường Quan!

Trong tay nắm giữ đại quyền vô số, nhưng có một số chuyện vẫn không phải do ta có thể quyết định!

Ngài cũng biết đứa trẻ này phu nhân của ta mang thai ba năm sáu tháng, sinh ra lại là một quả cầu thịt, bây giờ lại biến thành một đứa trẻ hoạt bát nhảy nhót như vậy.

Nếu thật như lời ngài nói, là Linh Châu Tử chuyển thế, thì ta nghĩ bá tánh Trần Đường Quan cũng sẽ không chấp nhận sự tồn tại của nó!

Như vậy không bằng để nó trở thành đồ đệ của ngài, học một số bản lĩnh thực sự, sau này trở về cùng ta bảo vệ hòa bình Trần Đường Quan, lấy ra bản lĩnh thực sự để tất cả bá tánh Trần Đường Quan tâm phục khẩu phục!" "Ngài nói cũng phải, hôm nay ta đến đây cũng đã cân nhắc đến tình huống này.

Mặc dù trước đó đã biết một số chuyện, nhưng bây giờ mới biết mọi chuyện không đơn giản như tưởng tượng." Nói đến đây, Thái Ất Chân Nhân nhìn Na Tra trước mắt.

"Không được!

Con của ta mới vừa chào đời, mới gặp ta, ngươi lại nhẫn tâm muốn đưa nó đến chỗ Thái Ất Chân Nhân, một lần đi không biết là mười mấy năm, ta tuyệt đối không thể." Nghe những lời đó, Lý phu nhân trở nên vô cùng kích động, bà ôm chặt Na Tra trong lòng, không cho phép bất kỳ ai đụng vào.

“Lý Tĩnh, sao ngươi có thể làm vậy, ngươi phải biết Na Tra là máu mủ ruột thịt của ngươi, tình thân như nước, sao lại có thể làm ra chuyện như vậy!

Ngươi là Tổng binh Trần Đường Quan, chẳng lẽ những chuyện này cũng không giải quyết được sao?

Quan tâm đến ánh mắt của người khác làm gì, con của chúng ta, chúng ta tự nuôi!

Ta không quan tâm những chuyện khác, không quan tâm nó là Linh Châu Tử chuyển thế, cũng không quan tâm trước đó nó là một quả cầu thịt lớn, ta chỉ biết bây giờ Na Tra là con của ta, là con trai thứ ba của ta.

Dù nó có thế nào, tâm địa thiện hay ác, đều là con của ta, tình thân như nước, ta không cho phép bất kỳ ai mang nó đi khỏi ta!” “Phu nhân, phu nhân, nghe ta nói từ từ!” Thấy phu nhân vô cùng kích động, Lý Tĩnh từ xa đi tới an ủi.

“Ta cũng biết Na Tra là con thứ ba của chúng ta.

Ta biết nàng nhất định sẽ vô cùng yêu thương nó.

Nhưng có một số chuyện không phải chúng ta có thể giải quyết được!

Nàng cũng nghe rồi, Na Tra là Linh Châu Tử chuyển thế, không phải là một đứa trẻ bình thường, sự tồn tại của nó vốn không tầm thường.

Cả Trần Đường Quan đều biết, Na Tra là đứa trẻ được mang thai ba năm sáu tháng sinh ra, sinh ra là một quả cầu thịt rồi mới biến thành như bây giờ.

Trần Đường Quan có bao nhiêu nhân khẩu, nàng nghĩ chuyện này có thể giấu được sao?

Chương 309

Người đông miệng nhiều.

Huống hồ chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm, bây giờ chuyện này chắc chắn ai cũng biết rõ mồn một rồi.

Mặc dù quân hàm của chúng ta cao, nhưng có một số chuyện chúng ta căn bản không thể kiểm soát, giao Na Tra cho Thái Ất Chân Nhân là tốt cho cả chúng ta và nó.

Thứ nhất, Thái Ất Chân Nhân là thần tiên, pháp lực vô biên vô số, chắc chắn có thể cho nó những thứ mà chúng ta không thể cho được!

Sau này, ta tin Na Tra nhất định sẽ có thành tựu!

Dù sao nó cũng là con trai thứ ba của Lý Tĩnh ta, cả đời đã định không tầm thường, không thể ở bên cạnh chúng ta được!

Nó vốn nên có một bầu trời rộng lớn hơn, chúng ta căn bản không thể cho được, vì vậy hãy giao nó cho Thái Ất Chân Nhân đi." Nghe những lời này, phu nhân quả thực có chút dao động, nhưng nghĩ đến việc phải xa con, bà lại không màng gì cả ôm chặt con vào lòng, không muốn ai đụng vào nó một chút nào.

"Ta không quan tâm những chuyện lằng nhằng đó, ta chỉ biết nó là con của ta, ta không cho phép bất kỳ ai mang nó đi khỏi ta.

Người khác nhìn thế nào ta cũng không quan tâm, ta chỉ biết nó sống tốt là được, ta không quan tâm người khác nhìn chúng ta thế nào!" Lý phu nhân càng lúc càng kích động, chỉ muốn đuổi hết những người trước mắt ra ngoài, rồi chỉ còn lại mình bà và con.

Thực ra những người khác đều hiểu tâm trạng của bà lúc này, dù sao đứa trẻ mới vừa sinh ra, bất kỳ người mẹ nào cũng không muốn

phải xa con.

Nhưng có một số chuyện căn bản không phải do mình có thể quyết định, trong vũ trụ bao la này có bao nhiêu chuyện có thể quyết định được, căn bản không có mấy.

Huống hồ Thái Ất Chân Nhân đã nói, tiền kiếp của đứa trẻ này là Linh Châu Tử chuyển thế, định sẵn một đời không tầm thường.

"Phu nhân, ta biết nàng chắc chắn không nỡ xa Na Tra.

Nhưng có một số chuyện phải nghĩ kỹ, buông tay là tốt cho cả nó và chúng ta.

Nếu nó thật sự lớn lên bên cạnh chúng ta, chắc chắn sẽ phải chịu đựng sự dị nghị của tất cả bá tánh Trần Đường Quan, trong mắt họ, bản thân nó đã là một sự tồn tại không được thế tục chấp nhận.

Nhưng nếu gửi nó đến chỗ Thái Ất Chân Nhân, bái Thái Ất Chân Nhân làm sư phụ, có lẽ còn có cơ hội trực tiếp trở thành thần tiên!

Như vậy không chỉ bá tánh Trần Đường Quan không khinh thường, mà tất cả nhân loại cũng sẽ phải kính nể nó ba phần, dù sao nó cũng là thần!

Có một số chuyện căn bản không phải vợ chồng chúng ta có thể quyết định, nếu thật sự giữ nó lại bên mình, chắc chắn sẽ không có lợi cho nó!" Thực ra Lý phu nhân nghe đến đây, trong lòng cũng đã vô cùng dao động, một mặt không muốn con rời xa mình quá, nhưng mặt khác lại hy vọng con cũng có thể có thành tựu.

Bà biết đứa trẻ này sinh ra đã không tầm thường, dù sao cũng là Linh Châu Tử chuyển thế, làm sao có thể sống một cuộc đời bình thường được?

Nghĩ như vậy, Lý Tĩnh cắn răng, nói với Thái Ất Chân Nhân đã đứng đợi bên cạnh từ lâu: "Thái Ất Chân Nhân, con trai của ta Na Tra

xin nhờ ngài, hy vọng trong thời gian tới, ngài có thể quản giáo nó thật tốt!

Hy vọng ngài sẽ bồi dưỡng nó thành một nhân tài hữu dụng, đừng để nó sống một đời mơ màng hồ đồ!" Dứt lời, Lý Tĩnh cúi đầu chào Thái Ất Chân Nhân một cách vô cùng thành khẩn, những lời đó cũng là lời từ tận đáy lòng ông.

Lúc này Lý phu nhân hoàn toàn sững sờ, bà biết, một khi chồng mình đã quyết định, thì không thể thay đổi, nhưng trong lòng lại vô cùng đau khổ.

Dù sao đứa trẻ trước mắt này là một tiểu quỷ vô cùng lanh lợi, cũng là máu mủ ruột thịt của bà, không phải là đứa trẻ sơ sinh chỉ biết ê a, không biết nói chuyện.

"Lý Tĩnh!" Mặc dù miệng gọi như vậy, mang theo một chút uất ức.

Nhưng phu nhân của ông biết đại thế đã định, không thể thay đổi được gì nữa.

"Hy vọng chuyện này thật sự tốt cho cả hai bên!" Sự thật là vậy, chỉ hy vọng quyết định bây giờ sẽ không hối hận, tốt cho nó, Na Tra, tốt cho cha mẹ, tốt cho tất cả mọi người ở Trần Đường Quan.

"Phụ thân, mẫu thân?

Sao vậy?

Không cần hài nhi nữa sao?

Muốn gửi hài nhi cho lão đầu này sao?

Con không đi với lão đầu này đâu, hài nhi không thích lão đầu này.

Hài nhi muốn ở cùng phụ thân mẫu thân.

Hài nhi không đi với lão đầu này đâu, thật sự muốn gửi hài nhi cho

lão đầu này sao?

Con thật sự không muốn đi!" Đột nhiên, Na Tra nói ra những lời này.

Những lời này không sót một chữ nào đều truyền vào tai Lý Tĩnh và phu nhân.

Ngay lập tức, Lý phu nhân nước mắt lưng tròng, những giọt nước mắt lớn như hạt đậu không ngừng chảy xuống gò má.

"Xin lỗi, con yêu, là phụ mẫu vô năng, không thể giữ con lại bên mình.

Vị lão nhân đó chính là sư phụ sau này của con, Thái Ất Chân Nhân, con nhất định phải ở bên cạnh người thật tốt, đừng gây chuyện thị phi, nhất định phải tu luyện pháp thuật thật tốt!

Phụ mẫu xin lỗi, không thể giữ con lại bên mình, chỉ có thể gửi con đi học một số pháp thuật, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ tốt cho con, mới có thể bảo vệ tốt cho chúng ta!" "Nhưng… Nhưng, phụ thân, mẫu thân, hài nhi muốn ở cùng hai người thêm một thời gian nữa, không đi với lão đầu này, thật sự không cần hài nhi nữa sao?" Câu cuối cùng Na Tra nói với cha mẹ từ trên không, không biết từ lúc nào Thái Ất Chân Nhân đã trực tiếp đặt Na Tra lên tọa kỵ của mình, bay vút lên trời.

"Nhóc con, đừng nói nữa!

Từ nay về sau không được gọi ta là lão đầu, ta là sư phụ của con, con là đồ đệ của ta, hai chúng ta xưng hô là sư đồ!

Chương 310

Trong thời gian tới ta sẽ dạy con một số pháp thuật!

Trong những ngày này, con nhất định phải học tập pháp thuật thật tốt, không ngừng nghiền ngẫm những điều huyền bí trong đó.

Đợi sau này trở về, nhất định sẽ có thành công, con cũng có thể có thành tựu, bảo vệ tốt phụ thân, mẫu thân, có thể bảo vệ Trần Đường Quan." Lúc này Na Tra mới ba tuổi, làm sao hiểu được những lời sâu xa như vậy, nhưng vẫn vô cùng ngoan ngoãn gật đầu, chỉ hiểu một câu, sau này phải trở về bảo vệ tốt phụ mẫu của mình.

"Vậy thì lúc nào Na Tra mới có thể trở về bên cạnh phụ mẫu ạ?

Đồ nhi thật sự rất nhớ phụ mẫu." Mặc dù Thái Ất Chân Nhân là một vị tiên, không nên nói dối, nhưng ông cảm thấy lúc này không nên nói ra sự thật, làm tổn thương trái tim của một đứa trẻ ba tuổi.

Dù sao là một đứa trẻ ba tuổi, nội tâm vô cùng non nớt, nên được che chở, không nên trực tiếp phơi bày sự thật không chút che đậy.

"Đồ nhi, con có phát hiện không?

Con đã lớn rồi, sớm muộn gì cũng sẽ trở về bên cạnh phụ mẫu, trong những ngày tới, con hãy chuyên tâm tu luyện, học cho tốt!

Chỉ cần sau này con chăm chỉ luyện tập, học hành có thành tựu, tự nhiên thời cơ đến sẽ trở về bên cạnh phụ mẫu!" "Thật không ạ?

Sư phụ chắc chắn không lừa con chứ?" Na Tra ngẩng đầu lên, cả người trông vô cùng ngốc manh, nghiêng đầu hỏi.

"Yên tâm đi!

Sư phụ nhất định sẽ không nói dối con, lời ta nói câu nào cũng là

thật.” Thái Ất Chân Nhân nói dối không chớp mắt, thực ra sau khi nói xong câu đó, sau lưng ông đã toát một thân mồ hôi lạnh.

Dù sao ông cũng là một vị thần, đối với chuyện nói dối, mặc dù không quen, nhưng cũng không thể không làm.

“Vậy thì trong thời gian tới, con phải chăm chỉ học công lực.

Ta nhất định sẽ bồi dưỡng con thật xuất sắc, sau này con sẽ trở về Trần Đường Quan giúp phụ mẫu, bảo vệ hòa bình cho tất cả bá tánh Trần Đường Quan!” “Dạ được, vậy sư phụ nhất định phải hứa với con, sau này nếu con thật sự trở nên rất xuất sắc, nhất định phải cho con gặp phụ thân và mẫu thân!” Ngay cả Thái Ất Chân Nhân cũng có thể nhận ra, mỗi khi nhắc đến phụ thân và mẫu thân, trên khuôn mặt của Na Tra ba tuổi sẽ lộ ra nụ cười vô cùng vui vẻ, đứa trẻ nhỏ bé vô cùng chất phác.

“Đương nhiên, ta là sư phụ của con, sao có thể lừa con được, ta nhất định sẽ hứa, sẽ huấn luyện con thật tốt.” Trong những ngày tháng trên trời, mỗi ngày Na Tra ba tuổi đều theo sư phụ Thái Ất Chân Nhân khổ luyện.

Thái Ất Chân Nhân chưa từng nghĩ rằng Na Tra, là Linh Châu Tử chuyển thế, lại có thiên phú đến vậy, năm xưa ông đã phải mất hàng trăm năm mới tu luyện được đến trình độ như vậy.

Một số kỹ xảo pháp lực đều phải mất rất nhiều thời gian mới hiểu được, nhưng Na Tra có thiên phú thì lại khác, trong thời gian ngắn đã có thể luyện bản lĩnh của ông đến trình độ vô cùng cao cường.

Đối với điều này, Thái Ất Chân Nhân vô cùng phấn khích, nhưng cũng chỉ phấn khích trong lòng, không thể hiện ra bên ngoài. ...

“Sư phụ, lúc nào thì người có thể cho con Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển ạ?

Không phải đó là quà của con sao?" Na Tra ba tuổi mặt đầy hưng phấn, nhìn những món quà sắp được chuẩn bị cho mình.

"Đừng vội, đợi đến ngày con tu thành bản lĩnh, ta sẽ tặng tất cả những thứ này cho con!

Nhưng trong thời gian tới, khi con tu luyện một môn mới, Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển đều có thể giúp con tu luyện!" "Thật không ạ?

Sư phụ, người không lừa con chứ, ý của người là, bây giờ con có thể dùng Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển?" "Đương nhiên rồi, nhưng con phải biết những thứ này không dễ dàng điều khiển được đâu, nhất định phải nắm vững lực độ!

Con cũng biết, bản thân con thuộc tính hỏa, có thể ứng dụng Tam Vị Chân Hỏa.

Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển bản thân là vũ khí khó khống chế.

Phải bỏ ra nỗ lực và thành quả tu luyện cực cao, mới có thể sử dụng chúng như cá gặp nước!" "Yên tâm đi, chỉ là vấn đề nhỏ thôi, con nhất định sẽ tu luyện tốt." ...

Điều mà mọi người không ngờ tới là, sau khi Khương Tử Nha tiến vào thế giới ảo, không chỉ mất đi ký ức, nhận được tọa kỵ Tứ Bất Tượng, mà khi ra ngoài, trên người lại có thêm một cuộn giấy một cách khó hiểu.

"Đây là thứ gì?" "Đừng xem thường gã này, gã này có thể là Phong Thần Bảng lừng danh, vô cùng lợi hại!

Trong bảng xếp hạng vũ khí, nó đứng hàng đầu.

Vũ khí bình thường căn bản không thể chống lại sức tấn công của nó, không chỉ sức tấn công mạnh mẽ, mà còn rất dễ sử dụng, không

cần phải khổ luyện như những vũ khí khác." Đột nhiên, tọa kỵ của y, Tứ Bất Tượng, cất giọng nói già nua, chậm rãi giải thích vấn đề của y.

"Xem ra ngươi thật sự biết không ít, không phải ngươi chưa từng ra khỏi thế giới ảo sao?

Sao lại biết những thứ này?" "Mặc dù như ngươi nói, ta thật sự chưa từng ra khỏi thế giới ảo, nhưng thứ này vốn thuộc về thế giới ảo, chỉ là từ lúc ta tiến vào thế giới ảo.

Nó ẩn giấu trong thế giới ảo, chỉ khi có người tiến vào thế giới ảo, được công nhận mới chủ động hiện thân và đeo trên người người đó, và người đó chính là ngươi!" "Phong Thần Bảng không phải do ta chủ động mang ra, mà là nó chủ động chọn ta, xuất hiện trên người ta một cách khó hiểu, ý là vậy sao?" "Đương nhiên nó sẽ kiểm tra, thể chất đặc trưng cũng như một số pháp thuật võ công của người tiến vào thế giới ảo, ngươi vừa vặn phù hợp với yêu cầu của nó, lại tiến vào thế giới ảo, đó là một tiền đề lớn.

Vì vậy, Phong Thần Bảng mới chọn ngươi!" "Vậy ngươi có biết tác dụng thực sự của cuộn giấy này không?

Nghe ngươi miêu tả như vậy, nó hẳn là rất mạnh mẽ!" Nghe thuộc hạ Tứ Bất Tượng miêu tả, Khương Tử Nha đối với cuộn giấy trong lòng tràn đầy sự tò mò, không nhịn được muốn khám phá những điều huyền bí của nó.

"Tác dụng của nó thật sự vô cùng lớn, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh khi nhận được Phong Thần Bảng này.

Nó có thể dùng để giam cầm linh hồn, tái tạo nhục thân, là tiên thiên bảo vật.

Những người chết trong trận chiến Phong Thần, đều có thể lên

Phong Thần Bảng." "Ta đã kiểm tra cơ thể của ngươi, bây giờ cơ thể của ngươi đang ở trạng thái nửa thần nửa người, căn bản chưa đạt được toàn bộ yêu cầu của cấp bậc thần tiên, cần phải thông qua tu luyện sau này để nâng cao!" Từ khi Khương Tử Nha tiến vào thế giới ảo mất trí nhớ, y hoàn toàn không biết cơ thể mình thuộc cấp bậc nào, cũng không có ý thức về điều đó, nghe Tứ Bất Tượng nói xong mới dần dần có chút nhận thức.

"Vậy cấp bậc của ta thuộc loại cao hay thấp?" "Cấp bậc vốn không có cao thấp, đều cần thông qua nỗ lực tu dưỡng của ngươi để đạt được, dựa vào thực lực của mỗi người.

Chương 311

Có người sinh ra đã là thần tiên, căn bản không thể so sánh với người khác.

Nhưng ngươi thì khác, ta thông qua kiểm tra phát hiện cấp bậc trước đây của ngươi hoàn toàn thuộc về nhân loại, sau đó thông qua tự thân tu luyện, miễn cưỡng đạt đến cấp bậc nửa người nửa thần.

Rõ ràng, trước khi tiến vào thế giới ảo, đẳng cấp của ngươi rất thấp, bây giờ miễn cưỡng có chút đề cao, sau này muốn thăng cấp, hoàn toàn phải dựa vào thực lực bản thân!" "Xem ra ta vẫn là một tay mơ, nhưng ta quyết định sau này sẽ tu luyện lại từ đầu, nỗ lực nâng cao tu vi của bản thân.

Nhất định phải trở thành một thần tiên đủ tư cách!" Chính phủ nhìn Phong Thần Bảng trong tay, trong lòng vô cùng vui mừng, dù sao con đường thành tiên sau này nhất định sẽ vì thế mà trở nên dễ dàng hơn, dù sao đây cũng là một thứ vô cùng thần kỳ, võ lực trị vô cùng mạnh mẽ.

Nó nhất định sẽ giúp y nhanh chóng bước lên con đường thành tiên.

"Nhưng ta nên làm gì để nâng cao võ lực trị và đẳng cấp của mình tốt hơn?

Ta không thể mắc kẹt ở đây, ta muốn trở thành một thần tiên có cấp bậc cao hơn." Dù đã mất đi ký ức, nhưng nguyện vọng của Khương Tử Nha chưa bao giờ thay đổi, luôn muốn trở thành một thần tiên có cấp bậc cao.

"Chẳng lẽ ngươi không biết sư phụ của ngươi là Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?

Vị đó là một trong mười hai vị thần tiên lợi hại nhất trên trời, cấp bậc đó ngươi có tu luyện mấy trăm năm cũng không đạt được." "Ta lại có sư phụ?

Sao ngươi lại biết ta có sư phụ, Nguyên Thủy Thiên Tôn là ai?

Thật sự là sư phụ của ta sao?" "Ừ, đương nhiên ngươi có sư phụ rồi, ta kiểm tra hệ thống trước đây biết hết thân thế của ngươi!

Bởi vì trước đây ngươi chỉ là một nhân loại, làm sao có tư chất trở thành thần tiên được, nếu không phải có một sư phụ mạnh mẽ, bây giờ ngay cả cấp bậc nửa người nửa thần ngươi cũng không đạt được!" "Nếu thật như ngươi nói, tại sao ta lại không có chút ấn tượng nào, nếu ta đã mất trí nhớ, tại sao ta lại đột nhiên xuất hiện ở đây, sư phụ của ta đi đâu rồi?

Tại sao không tìm ta?" Khương Tử Nha nghe tọa kỵ nói xong mặc dù có chút tin tưởng, nhưng cũng không hoàn toàn tin.

"Cái này thì ta không biết!

Ngươi cũng biết ta đã nói rồi, ta vẫn luôn sống trong thế giới ảo, mặc dù đối với chuyện bên ngoài không biết nhiều lắm, nhưng đại sư huynh như Nguyên Thủy Thiên Tôn là một trong những thần tiên lợi hại nhất trên trời thì ta biết.

Đệ tử của ngài có Khương Tử Nha, Ngọc Đỉnh Chân Nhân!

Hai người là quan hệ sư huynh đệ, cùng là đồ đệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn." "Vậy theo như ngươi nói, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cấp bậc thế nào?

Có phải không bằng ta không?" "Sao có thể được?

Người ta là một trong Thập Nhị Kim Tiên, danh tiếng lừng lẫy như vậy chắc ngươi không thể không nghe qua!" Khương Tử Nha trong lòng cũng vô cùng bất đắc dĩ, có lẽ trước đây đã nghe qua,

nhưng bây giờ không có chút ấn tượng nào, không chỉ vậy, thậm chí ngay cả sư phụ của mình cũng quên mất, căn bản không biết mình có một sư phụ lợi hại như vậy.

"Vậy bây giờ chúng ta nên đi đâu?

Nghe ngươi biết nhiều như vậy, ta nghĩ bây giờ ta nên nghe lời ngươi!" Lời Khương Tử Nha nói là thật lòng, trong lòng không có chút khó chịu nào, cảm thấy tọa kỵ này rất lợi hại, vô cùng vinh hạnh khi có được nó.

"Đương nhiên là bắt đầu hành trình tăng cấp của ngươi.

Đẳng cấp của ngươi bây giờ quá thấp, chỉ là nửa người nửa thần, chưa đạt đến cấp bậc đó!

Muốn trở thành thần tiên, nhất định phải khổ tâm tu luyện đạo hạnh.

Chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi cấp bậc nửa người nửa thần, trở thành một thần tiên thực sự!

Chắc ngươi đã nghe qua về Trụ Vương rồi chứ?" Khương Tử Nha nghe tọa kỵ nói xong thì mặt ngơ ngác, có lẽ trước đây đã nghe qua, nhưng bây giờ chắc chắn không biết người này, dù sao cũng đã mất trí nhớ.

"Quân vương của triều Thương, được gọi là Thương Trụ Vương, tàn bạo vô đạo!

Căn bản không quan tâm đến giang sơn và con dân.

Mỗi ngày ăn chơi trác táng, hoa thiên tửu địa.

Người này thích uống rượu, phóng đãng hưởng lạc, nhưng cả đời chỉ yêu một người phụ nữ tên là Tô Đát Kỷ.

Vì người phụ nữ này, thậm chí có thể từ bỏ giang sơn, mỗi ngày

hoang phí độ nhật, căn bản không quan tâm đến triều chính!" "Ồ, cũng là một bạo quân.

Không chỉ vậy, hắn căn bản không coi mạng người ra gì, mỗi ngày thậm chí coi việc giết người là một trò chơi giải trí, chỉ để thỏa mãn thú vui của mình!

Người như vậy căn bản không xứng làm vua một nước, trở thành Trụ Vương của triều Thương.

Vậy ngươi vẫn chưa hiểu sao?

Chỉ cần có thể hoàn thành những việc chính nghĩa, đánh bại những kẻ tàn bạo, bảo vệ an nguy của quốc gia và con dân, đẳng cấp của ngươi có thể tăng lên.

Từ khi từ thế giới ảo ra, những thứ ngươi nhận được được gọi là một đại lễ bao, cũng chính là Hồng Hoang đại lễ bao, những thứ này đều có thể giúp đẳng cấp của ngươi tăng lên.

Bây giờ có lẽ ngươi chỉ là một nhân loại bình thường, nhưng những ngày tháng sau này của ngươi đã định không tầm thường, bởi vì ngươi có Hồng Hoang đại lễ bao." "Trong Hồng Hoang đại lễ bao có những thứ gì?

Chẳng lẽ chỉ có những thứ này sao?

Có ta là tọa kỵ, có Phong Thần Bảng là cuộn giấy, chỉ cần những thứ này thôi cũng đã có thể giúp ngươi tăng cấp rất nhiều rồi!" Khương Tử Nha mỉm cười, quả thực, không thể không thừa nhận tọa kỵ trước mắt này giúp đỡ mình rất lớn, nghe ý của nó, cái gọi là Phong Thần Bảng cũng không phải là một vật đơn giản.

"Vậy xem ra hành trình tăng cấp sau này của ta đã định không tầm thường, nhưng có sự giúp đỡ của ngươi, ta nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió, rất dễ dàng phải không?" "Đó là tự nhiên!" Giọng nói già nua

của Tứ Bất Tượng vang vọng khắp không trung.

"Nhưng những ngày tháng tới có thể sẽ vất vả một chút, ngươi biết đấy, trên đời này người tàn bạo vô nhân đạo rất nhiều, người tốt cũng không ít, nhưng không ai chịu đứng ra, vì vậy cần những người như ngươi.

Chương 312

Mặc dù chỉ là vì đẳng cấp thôi, nhưng làm những việc này đều có lợi, đối với việc thăng cấp của ngươi có sự giúp đỡ rất lớn!" "Được rồi, vậy chúng ta quyết định như vậy, những việc làm sau này đều sẽ giúp ta tăng cấp, giúp ta trở thành thần tiên!

Không ngờ sau khi tiến vào thế giới ảo, nhận được Hồng Hoang đại lễ bao này, thật sự là vinh hạnh của ta, đối với ta sau này chắc chắn sẽ có sự giúp đỡ rất lớn." … Thái Ất Chân Nhân chưa từng nghĩ rằng, Na Tra mới ba tuổi mà thiên phú lại cao đến vậy.

Trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, đã tu luyện pháp thuật của ông vô cùng thành công, một số thứ thậm chí căn bản không cần sư phụ, tự mình đã hiểu được.

"Xem ra người chuyển thế từ Linh Châu Tử thật sự không tầm thường, trong thời gian ngắn như vậy, đã có thể tu luyện những pháp thuật này đến trình độ đáng nể.

Thật quá lợi hại rồi, xem ra lúc trước ta thật sự không nhìn lầm người, nhận con làm đồ đệ của ta, cũng là vinh hạnh của ta.

Nhưng trong thời gian tới, ta hy vọng con cũng đừng kiêu ngạo.

Dù sao con cũng sắp trở về bên cạnh phụ mẫu, báo đáp họ thật tốt, là Linh Châu Tử chuyển thế, nhất định không được làm họ thất vọng!

Bản thân con đã định sẵn, cả đời không tầm thường.

Nhất định phải toàn tâm tu luyện pháp thuật." Mặc dù Na Tra ba tuổi không hiểu, nhưng vẫn vô thức gật đầu.

Một thời gian dài sau đó.

Bá tánh Trần Đường Quan đều biết, Na Tra là Linh Châu Tử

chuyển thế, nhưng không biết điều đó có ý nghĩa gì, rốt cuộc là thiện hay ác, thần hay ma.

Dù không rõ, nhưng là phụ thân, mẫu thân và sư phụ của Na Tra, đều vô cùng rõ ràng, Linh Châu Tử chuyển thế rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Thái Ất Chân Nhân căn bản không dám tưởng tượng, không ngờ là Linh Châu Tử chuyển thế lại có thiên phú cao đến vậy.

Không mất quá nhiều thời gian, Na Tra đã tu luyện toàn bộ pháp lực và võ học của Thái Ất Chân Nhân vô cùng tinh thông, vận dụng một cách thuần thục.

Cả quá trình học tập căn bản không có chút khó khăn nào, ngược lại vô cùng dễ dàng như chơi đùa.

"Con chắc chắn đã học hết toàn bộ pháp lực và võ học của ta rồi chứ?" Mặc dù Thái Ất Chân Nhân trong lòng đã có đáp án, đối với Na Tra trước mắt, ánh mắt ông tràn đầy sự khâm phục và kính ý, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

Không hổ là Linh Châu Tử chuyển thế, nếu là nhân loại bình thường hoặc thần tộc tu luyện, cũng phải mất mấy trăm năm, nhưng không ngờ nó chỉ mất mấy năm công phu, đã vận dụng những pháp lực này tốt đến vậy.

Không những không có gì thay đổi, thậm chí còn trò giỏi hơn thầy.

Không chỉ học hết toàn bộ pháp lực của ta, còn sáng tạo ra rất nhiều kỹ xảo mới.

"Thưa sư phụ, đồ nhi quả thực đã học hết toàn bộ pháp lực và võ học mà người dạy, học vô cùng tinh thông." Na Tra không phải là một người khiêm tốn, đối mặt với sự khen ngợi của sư phụ, cậu thẳng thắn thừa nhận, không có chút khiêm tốn nào.

"Vậy thì tiếp theo con có dự định gì?

Nói cho vi sư nghe xem.

Dù sao mục đích ban đầu của ta cũng đã hoàn thành, cũng đã dạy hết toàn bộ pháp học và võ lực của ta cho con.

Không ngờ con học nhanh như vậy, ta tưởng phải học mấy trăm năm, không ngờ mấy năm thời gian đã có thể vận dụng thuần thục rồi.

Con là đồ đệ đầu tiên của ta, cũng là người ta tự hào nhất." Thái Ất Chân Nhân nhìn Na Tra trước mắt, mấy năm ở bên cạnh mình đã thay đổi nhanh chóng, trong lòng vô cùng tự hào.

"Đến lúc Na Tra trở về bên cạnh phụ mẫu, dùng hành động của mình để báo đáp họ, và giúp họ bảo vệ Trần Đường Quan, bảo vệ bá tánh Trần Đường Quan!

Đồ nhi ở chỗ ngài ngày càng cảm thấy, mặc dù con đang học một số pháp lực và võ học, nhưng con cảm thấy vô cùng cô đơn, rất nhớ phụ mẫu.

Chủ yếu là thật sự rất nhớ phụ mẫu, muốn nhanh chóng trở về bên cạnh họ báo đáp!

Thực ra có một điều, sư phụ, con vẫn luôn chưa nói với người, bí mật này đã ở trong lòng con nhiều năm, con chưa từng nói với bất kỳ ai." Trong một khoảnh khắc, Na Tra lại trở nên nghiêm túc, khiến Thái Ất Chân Nhân vốn đã quen với vẻ mặt tươi cười của cậu vô cùng không thoải mái, trong lòng đột nhiên dấy lên một dự cảm vô cùng không tốt, và vô cùng mãnh liệt, đập vào lòng ông.

"Rốt cuộc là bí mật gì?

Lại nghiêm túc như vậy!" "Thực ra con biết phụ thân từ lúc con sinh ra đã không ưa con, con biết bá tánh Trần Đường Quan cũng không nhất định có thể chấp nhận, họ đều cho rằng con là sản vật không được thế tục chấp nhận!

Con biết phụ thân cũng là bất đắc dĩ, nhưng khi con biết ngài ấy muốn tự tay hủy diệt con, người có biết nội tâm con khó chịu đến mức nào không?

Con biết ngài ấy cũng là vì bá tánh cả Trần Đường Quan mà cân nhắc.

Người có biết tại sao con lại đặc biệt thích người, muốn người làm sư phụ của con không?

Cũng có liên quan đến những chuyện này, con muốn học một thân bản lĩnh trở về, dùng hành động thực tế của mình để chứng minh bản thân!

Đồng thời con cũng muốn làm cho phụ thân của con hối hận, để ngài ấy biết bản lĩnh của đứa con trai thứ ba này mạnh mẽ đến mức nào, hối hận năm đó lại có ý định không để con tồn tại trên thế giới này." "Hóa ra con biết tất cả, hóa ra con đã nghe thấy tất cả.

Thật không ngờ những chuyện này, lại ở trong lòng con nhiều năm như vậy, lại không nói với bất kỳ ai, thật khổ cho con rồi." Thái Ất Chân Nhân nhìn đứa trẻ trước mắt, trong lòng tràn đầy sự đau lòng, không ngờ nó lại biết hết chuyện năm đó, vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, không nói với bất kỳ ai.

Càng như vậy, ông càng đau lòng cho đứa trẻ trước mắt này, tuổi còn nhỏ đã phải chịu đựng những nỗi đau không đáng có.

Dù là Linh Châu Tử chuyển thế thì sao, thân phận Linh Châu Tử chuyển thế mang lại cho nó, chẳng qua chỉ khiến thiên phú của nó cao hơn một chút.

Thực ra mang lại cho nó nhiều hơn là nỗi đau, mang lại cho nó nỗi đau không được công nhận và thân phận là sản vật không được thế tục chấp nhận.

“Thật sự như vậy có tốt không?

Chương 313

Con phải biết sau khi trở về Trần Đường Quan sẽ xảy ra những chuyện không thể lường trước được." Mặc dù là một vị thần tiên, nhưng Thái Ất Chân Nhân trong lòng cũng biết một số chuyện thế tục.

Cái gọi là chuyện tốt không thành, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm.

Huống hồ Lý phu nhân vẫn luôn theo Lý Tĩnh chinh chiến sa trường nhiều năm, thực ra trong thời gian mang thai cũng không hề nghỉ ngơi.

Vì vậy bá tánh Trần Đường Quan ai ai cũng biết Lý phu nhân mang thai ba năm sáu tháng, lại sinh ra một quả cầu thịt lớn.

Chuyện như vậy xảy ra ở Trần Đường Quan, bá tánh ở đó làm sao có thể để cho quả cầu thịt đó tồn tại.

Lại làm sao có thể chấp nhận?

Dù Lý Tĩnh là Tổng binh Trần Đường Quan thì sao, bá tánh không thể chấp nhận chuyện như vậy.

Căn bản không dung thứ cho những chuyện này.

"Có một số chuyện cuối cùng cũng phải đối mặt, huống hồ con bây giờ đã có một thân bản lĩnh rồi, hãy để con đi đối mặt với những chuyện này đi, con sớm muộn gì cũng phải đối mặt." Thái Ất Chân Nhân càng ngày càng cảm thấy Na Tra trước mắt giống như một người lớn, không chỉ về mặt pháp lực vũ khí, mà cả con người cũng đáng để tự hào.

"Vậy thì con cứ yên tâm làm theo ý mình đi, muốn trở về Trần Đường Quan thì trở về Trần Đường Quan, muốn giúp phụ mẫu làm

việc gì, cứ làm theo ý mình!

Đừng quan tâm đến ánh mắt của bất kỳ ai, dù làm gì, cũng phải kiên định nội tâm, chỉ cần nội tâm lương thiện là được." "Yên tâm đi, sư phụ.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, ân tình của người đối với con, con sẽ ghi nhớ cả đời.

Nếu có cơ hội, con nhất định sẽ quay lại thăm người, sẽ không bao giờ quên." Dứt lời, Na Tra liền quỳ xuống lạy Thái Ất Chân Nhân, rồi chuẩn bị rời đi.

"Đồ nhi khoan đã, vi sư có quà cho con." Thái Ất Chân Nhân lấy ra Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng đã chuẩn bị từ lâu.

"Vi sư đã hứa chuẩn bị quà cho con, bây giờ con sắp rời xa vi sư, hãy mang những món quà này theo đi, chúng sẽ giúp ích cho con." Na Tra vô cùng khiêm tốn nhận lấy Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng mà Thái Ất Chân Nhân đã chuẩn bị.

"Yên tâm đi sư phụ, quà người tặng con nhất định sẽ bảo quản cẩn thận, nhất định sẽ sử dụng thật tốt.

Con nhất định sẽ không dùng chúng để làm những việc tà ác, những việc không chính nghĩa con sẽ không làm!

Nội tâm con lương thiện, những việc con làm căn bản sẽ không vi phạm chính nghĩa." Mặc dù lúc này Na Tra chỉ là một đứa trẻ, nhưng giọng nói đầy quả quyết, ánh mắt cũng tràn đầy ánh sáng.

Ngay cả một vị thần tiên như Thái Ất Chân Nhân cũng bị Na Tra như vậy làm cho cảm động, trong lòng thật sự rất tự hào, vì có một đồ đệ như vậy mà cảm thấy tự hào.

"Yên tâm mà đi làm đi, muốn làm gì thì cứ làm, đừng quan tâm đến ánh mắt của người khác, chỉ cần nội tâm lương thiện!" Sau khi nhận

Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng mà Thái Ất Chân Nhân tặng, Na Tra liền khởi hành về hướng Trần Đường Quan. … "Bao nhiêu năm không gặp, Trần Đường Quan thật sự không có gì thay đổi.

Đều là nhờ phụ thân và mẫu thân của ta bảo vệ!" Nhìn mấy chữ lớn "Trần Đường Quan" trước mắt, trong lòng Na Tra vô cùng vui vẻ.

Cảm giác đã lâu lắm rồi không vui như vậy.

"Ta về rồi!" "Đại nhân, phu nhân!" Người hầu loạng choạng chạy vào trong sân, cả người trông vô cùng kinh hãi, nói năng đứt quãng.

"Tại sao lại vội vàng như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không thể nói từ từ sao?

Mỗi ngày cứ phải vội vội vàng vàng như vậy!" "Đại nhân, phu nhân, đại sự không hay rồi." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm ngươi sợ đến mức này, từ từ nói." "Tam thái tử… Tam thái tử… về rồi." Trong ấn tượng của người hầu, Tam thái tử không phải là Na Tra có thiên phú mạnh mẽ chuyển thế từ Linh Châu Tử, mà là một quả cầu thịt lớn sinh ra sau khi mang thai ba năm sáu tháng, trong lòng tự nhiên vô cùng sợ hãi.

"Tốt quá rồi, Na Tra của ta về rồi!

Nếu Na Tra đã về, tại sao không chào đón, lại làm ra vẻ như gặp phải kẻ địch lớn.

Chẳng lẽ ngươi không biết Na Tra chính là Tam thái tử của bản vương sao?" Dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, bất kể lúc đó Lý Tĩnh nghĩ về Na Tra như thế nào, nhưng bây giờ nghe tin sau bao nhiêu năm trở về, trong lòng vô cùng vui mừng.

Dù sao ông và phu nhân đã nhiều năm không gặp con, từ lúc sinh ra vội vàng chia ly một lần rồi không còn gặp lại.

Lúc này đã sớm quên đi những thành kiến năm đó đối với Na Tra,

trong lòng chỉ muốn nhanh chóng gặp con mình.

“Na Tra, thật sự là con về rồi sao?

Thật không?

Con của ta thật sự về rồi sao?

Mau để mẹ xem kỹ một chút.

Na Tra của ta cao lớn rồi, con của ta cao lớn rồi, thật đó!

Bao nhiêu năm không gặp con có khỏe không!

Từ lúc sinh ra, phụ thân và mẹ chưa từng gặp lại, mấy năm không gặp, thân thể con lại cao lớn như vậy, thân thể cũng trở nên cường tráng rồi.” “Gặp lại mẫu thân thật sự quá vui rồi, mau mau, chúng ta về phủ nói chuyện.” “Mẫu thân, hài nhi thật sự đã về rồi, lần này con sẽ không đi nữa, nhất định sẽ ở bên cạnh người.” Na Tra và Lý phu nhân hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui sướng khi Na Tra trở về, sớm đã quên đi ánh mắt khác thường của những người xung quanh, càng không để ý đến lời nói của họ.

“Tên nhóc đó vậy mà thật sự đã về!” “Lúc đó Lý đại nhân đã chẳng muốn cho nó sống trên đời này rồi, dù sao nó cũng đâu phải một con người bình thường.” “Chẳng lẽ… chẳng lẽ không phải là Linh Châu chuyển thế sao?

Linh Châu chuyển thế là một điềm lành rất lớn mà?” “Có thể là điềm lành gì chứ, nếu thật sự là điềm lành, lúc mới sinh ra đã không thể nào là một quả cầu thịt được.” “Ngươi không thấy cảnh tượng lúc đó thôi.

Khi ấy phu nhân đã phải tốn rất nhiều sức lực mới sinh ra được nó, không ngờ sinh ra lại là một quả cầu thịt lớn.” “Lúc mọi người đang chơi đùa, sau khi sinh ra quả cầu thịt đó, nó lại còn nhảy loạn trong sân, nhảy mấy lần mới bị đại nhân Lý Tĩnh bắt được.” “Khi đó

Lý Tĩnh đại nhân cũng cho rằng đây là một điểm vô cùng xấu, cho rằng là yêu ma chuyển thế.

Chương 314

Vì vậy không hề suy nghĩ, liền vung kiếm chém ra." "Ngươi không thấy thôi, lúc đó tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc trước cảnh tượng đó.

Sau khi chém vỡ quả cầu thịt, nó lại hóa thành hình người, trở thành Na Tra bây giờ!" "Nhiều người đều nói là ma đồng chuyển thế, ta thấy cũng đúng." "Ai mà biết được, chúng ta cứ cẩn thận một chút là được, tuyệt đối đừng nhắc đến những chuyện này trước mặt phu nhân và đại nhân.

Nếu không thì cái mạng nhỏ này khó giữ." "Đương nhiên là không thể nhắc đến trước mặt phu nhân và đại nhân rồi." "Ngươi không phát hiện ra sao?" "Từ lúc Na Tra rời khỏi Trần Đường Quan, không một ai trong phủ dám nhắc đến Na Tra và chuyện xảy ra lúc đó, một chữ cũng không dám đề cập đến." "Cứ như một ranh giới vậy, không ai dám nhắc đến, đã được ra lệnh cấm tuyệt đối rồi." "Thật ra ta cũng đã phát hiện ra chuyện này.

Ai mà biết Na Tra rốt cuộc là người tốt hay kẻ xấu chứ?" "Chẳng ai biết được cả, không chừng lần này trở về Trần Đường Quan lại gây ra tai họa lớn gì đây, dù sao nó cũng đâu phải nhân loại bình thường." "Thôi được rồi, chúng ta đừng quản chuyện của người khác nữa, nó đã về rồi thì đám hạ nhân chúng ta cũng không thể ngăn cản, cũng chẳng thay đổi được sự thật nào." "Đúng vậy, người ta là tam thái tử của Lý Tĩnh đại nhân mà." … "Phu nhân, mau nhìn kìa, mau nhìn xem ai đã về." "Na Tra của chúng ta về rồi, mau nhìn xem, chúng ta đã bao lâu không gặp mặt." Lý phu nhân ôm Na Tra trong lòng, vô cùng vui vẻ.

Gò má ánh lên nụ cười hạnh phúc, cả người nhảy múa không ngừng.

"Phụ thân, mẫu thân." "Con trai của người, Na Tra đã về." "Con đã học xong pháp thuật ở chỗ Thái Ất chân nhân rồi." "Phụ thân, mẫu thân, những ngày tháng tới, con nhất định sẽ ngoan ngoãn ở Trần Đường Quan, không gây ra bất kỳ chuyện thị phi nào, để báo đáp hai người." "Na Tra về rồi, về là tốt rồi, ba năm nay mẫu thân nhớ con chết đi được." "Mau nói cho ta biết, ba năm qua con đã học được những gì?" Lý Tĩnh phu nhân không nén nổi sự phấn khích, dắt Na Tra vào trong nhà, hoàn toàn quên mất Lý Tĩnh đang đứng bên cạnh với vẻ mặt trầm mặc.

Đột nhiên, một giọng nói vô cùng nghiêm nghị vang lên: "Na Tra!" Na Tra tuy nhỏ tuổi nhưng lanh lợi, không sợ bất cứ ai, nhưng khi nghe thấy giọng nói này, thân thể không khỏi rùng mình.

"Phụ thân, sao vậy ạ?" Na Tra từ từ quay đầu, bốn mắt nhìn thẳng vào Lý Tĩnh, đột nhiên cảm thấy vô cùng chột dạ, hoảng sợ một cách khó hiểu.

"Theo ta vào trong!" Không biết tại sao, hôm nay Lý Tĩnh vô cùng nghiêm túc, cả người căng thẳng, gương mặt lạnh như tiền.

"Tướng công, Na Tra vừa mới về, chàng đừng có trưng ra bộ mặt đó chứ!" Phu nhân cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, hôm nay Lý Tĩnh đặc biệt khác thường.

Chỉ thấy Lý Tĩnh không hề quay đầu lại, dẫn Na Tra đi thẳng vào đại sảnh.

"Quỳ xuống cho ta trước!

Chẳng lẽ ngươi không biết chuyện đầu tiên khi về Lý gia là phải quỳ bái liệt tổ liệt tông đã khuất sao?" "Nhìn ngươi bây giờ xem thành

cái dạng gì rồi, ta thật không biết ngươi có học được bản lĩnh gì không?" "Con trai của Lý Tĩnh ta, sao có thể như vậy?" "Từ hôm nay trở đi, sau khi về Lý gia, không được đi đâu cả." "Không được phép ra ngoài gây chuyện thị phi cho ta.

Phải ngoan ngoãn ở trong phủ!" Na Tra vốn là người không chịu sự trói buộc của ai, người đó là Lý Tĩnh thì đã sao, sao có thể nghe lời ông ta được chứ?

"Dựa vào đâu mà bây giờ ông còn quản ta?

Đừng tưởng ta không biết chuyện gì đã xảy ra khi ta sinh ra năm đó!" "Năm đó chính ông đã định tự tay kết liễu ta!" "Ông thật sự nghĩ rằng ta không biết gì sao?" Đột nhiên, Na Tra trở nên vô cùng phẫn nộ, lúc này hắn như một vị Tu La đến từ địa ngục, toàn thân như có ngọn lửa đang bùng cháy.

Lý Tĩnh toàn thân chấn động, cả người tỏ ra vô cùng hoảng loạn.

"Ngươi… từ khi nào biết được chuyện này?

Ai đã nói cho ngươi biết?

Rốt cuộc là ai?" Phu nhân vừa bước vào nhà nghe thấy chuyện này, cả người cũng không khỏi run rẩy.

"Sao con biết được chuyện này, lúc đó con chỉ vừa mới chào đời!" "Lúc đó con vẫn còn là một quả cầu thịt, làm sao biết được những chuyện này, chẳng lẽ có người nói cho con?" "Không thể nào, ngày con từ quả cầu thịt biến thành hình người, đã bị Thái Ất chân nhân thu làm đệ tử rồi." "Theo lý mà nói, con không thể nào biết được những chuyện này!" "Ta biết thì đã sao, lẽ nào ông dám làm không dám nhận?" "Không ngờ năm đó ông lại có ý định giết ta!" Na Tra càng lúc càng phẫn nộ, dường như muốn trút hết mọi oán hận tích tụ bao năm qua, cả người trông vô cùng tủi thân.

Suy cho cùng, Na Tra cũng chỉ là một đứa trẻ vài tuổi, dù có bản lĩnh, ký ức siêu phàm, thiên phú bẩm sinh thì đã sao, cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

"Sao ngươi lại biết những chuyện này?" "Không thể nào, không có lý do gì để ngươi biết được.

Mau nói, rốt cuộc là ai đã nói cho ngươi?" Lý Tĩnh cũng vô cùng tức giận, phu nhân của ông dường như chưa bao giờ thấy ông đáng sợ như vậy.

"Bao nhiêu năm không gặp, con trai vừa mới về, sao chàng có thể đối xử với nó như vậy!" Phu nhân vội vàng chạy từ trong nhà ra, ôm chầm lấy Na Tra vào lòng, trong lòng tự nhiên vô cùng đau xót.

"Ha ha ha ha!" "Ban đầu ta cũng không tin những chuyện này, nhưng nhìn phản ứng của ông, xem ra là thật rồi!" "Hóa ra từ đầu ông đã xem ta là ác ma chuyển thế, muốn tự tay giết ta, bất đắc dĩ mới gửi ta đến chỗ Thái Ất chân nhân." "Không ngờ Lý Tĩnh đường đường lại là hạng người như vậy, vì danh dự ở Trần Đường Quan mà lại tự tay giết chết con trai mình." "Không ngờ phụ thân của ta lại là một người như thế!" "Con trai, sao con có thể nói phụ thân con như vậy?

Lúc đó người cũng không biết tình hình thực tế, nếu biết con cũng có thể hóa thành hình người, người đã không đưa ra quyết định như vậy." "Con không được nói như thế, phụ thân con nào biết được, bao nhiêu năm con ở chỗ Thái Ất chân nhân, người đã nhớ con biết bao nhiêu." "Tuy người chưa bao giờ nhắc đến, nhưng với tư cách là phu nhân của người, ta thực sự rất hiểu, ta biết người thường một mình đau buồn, vì quá nhớ con!" "Sao con vừa về đã nói những chuyện này với phụ thân, cứ bám riết không buông." "Con có biết không, mấy năm nay mọi việc lớn nhỏ ở Trần Đường Quan đều do phụ thân con và nhị ca con xử lý, mỗi ngày bận rộn biết bao!" "Nhưng dù bận rộn

như vậy, người cũng chưa bao giờ quên nhớ con, mỗi ngày đều một mình ngẩn ngơ, ta biết người nhất định là đang nhớ con!" "Ông ta quan tâm sao?

Ta lúc nào!" Niềm hy vọng cuối cùng trong lòng Lý Tĩnh hoàn toàn tan vỡ, lúc này cả người ông trở nên lạnh lùng, trầm mặc.

"Ta… căn bản không có." "Tuy là phụ thân của ngươi, nhưng ta lại không có một chút tự hào nào!" "Đúng vậy, ngươi nói đúng, lúc ngươi sinh ra, ta thật sự đã muốn tự tay giết ngươi, nhưng đó cũng chỉ là một ý niệm thoáng qua mà thôi!" "Ngươi có biết, ta là tổng binh Trần Đường Quan, có nhiều chuyện không phải do một mình ta có thể quyết định, ngươi nghĩ rằng thân phận của ngươi, bá tánh Trần Đường Quan có thể chấp nhận được sao?" Trên mặt Lý Tĩnh đầy vẻ sầu muộn, đây thực sự là những lời trong lòng ông mấy năm qua, mỗi một câu đều là thật.

"Vậy thì đã sao?

Chỉ cần ông giữ ta lại, lẽ nào họ có thể giết ta được chắc!" Thế nhưng Na Tra căn bản không nghe theo, dù thế nào cũng cảm thấy Lý Tĩnh đã sai.

"Dù thế nào, rốt cuộc ông cũng đã làm như vậy!" "Nếu không phải có người khác nói cho ta biết, e rằng cả đời này ta sẽ bị lừa dối trong bóng tối." "Bây giờ ta trở về, ông lại trói buộc ta, không cho ta ra ngoài." "Sao vậy?

Ra ngoài sợ ta làm Lý Tĩnh mất mặt sao?" "Chẳng phải là không muốn cho ta gặp bá tánh Trần Đường Quan sao?" "Vậy được, hôm nay ta sẽ như ý ông, ta sẽ không về cái nhà này nữa." "Ta ra khỏi cửa này rồi, xem ông quản ta thế nào, làm gì được ta?" Trên khuôn mặt nhỏ bé của Na Tra hiện rõ vẻ châm biếm.

"Vậy được, hôm nay ta sẽ như ý nguyện của ông, hôm nay ta sẽ

không bao giờ về nhà của ông nữa!" "Chỉ cần ta rời khỏi cánh cửa Lý gia này, xem ông quản ta thế nào, trói buộc ta ra sao?" "Na Tra, tuyệt đối đừng làm vậy." "Cũng đừng rời khỏi nhà này, con không biết mấy năm con đi học pháp thuật ở chỗ Thái Ất chân nhân, ta đã nhớ con biết bao nhiêu." "Bây giờ khó khăn lắm mới mong con về, đừng cãi nhau với phụ thân nữa." "Mẹ con ta cách biệt mấy năm cuối cùng cũng có thể đoàn tụ, hai cha con sao có thể như vậy?" Vừa nói, nước mắt như những hạt châu lớn, không ngừng lăn dài trên má Lý phu nhân.

Nội tâm Na Tra như bị vạn lưỡi dao đâm vào, đau đớn vô cùng.

Nhưng hắn vốn kiêu ngạo, dù là lúc nào, cũng không thể cúi đầu.

Thực ra nhìn mẫu thân vô cùng đau lòng, hắn cũng không muốn thừa nhận bất cứ sai lầm nào.

"Ta không sai, người sai là phụ thân ta!" "Bây giờ ông ta còn nói những lời đó, muốn nhốt ta ở nhà, không cho ta ra ngoài!" "Chẳng phải là không muốn cho ta gặp bá tánh Trần Đường Quan sao?

Sợ họ không chấp nhận được con quái vật như ta?

Sợ họ không chấp nhận được ác ma chuyển thế như ta, đúng không?" "Nếu đã trói buộc ta như vậy, ta đây càng muốn làm thế!" "Cái nhà này không có chỗ dung thân cho ta, vậy thì ta sẽ không ở đây nữa!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Na Tra như một con chim bay, vút thẳng lên trời.

"Na Tra!" Mặc cho mẫu thân hắn ở dưới đất gào thét thế nào, hắn cũng không quay đầu lại.

Chương 315

"Ta sẽ không bao giờ về Lý gia nữa!" Trên khuôn mặt nhỏ bé của Na Tra giàn giụa nước mắt.

"Nhưng ta đã học xong pháp lực ở chỗ Thái Ất chân nhân, bây giờ Lý gia lại không có chỗ dung thân, ta nên đi đâu bây giờ?" Cứ như vậy, Na Tra bay lượn vô định giữa không trung!

"Đúng rồi, đến đó, ta muốn đến đó xem thử." Na Tra nhìn biển cả trước mắt, tâm trạng lập tức tốt lên không ít.

"Đây là lần đầu tiên ta thấy biển rộng lớn như vậy!" "A…." Trong lúc Na Tra đang tận hưởng sự rộng lớn của biển cả, đột nhiên nghe thấy một tiếng "phanh" lớn.

Mặt biển rộng lớn vừa rồi đột nhiên nổi lên một cột sóng lớn, đương nhiên không phải loại sóng thần.

"Kẻ nào đang giở trò quỷ?

Có bản lĩnh thì ra đây cho ta." "Na Tra ta đây trời không sợ, đất không sợ, có bản lĩnh thì ra đây.

Ta cũng muốn xem xem rốt cuộc là kẻ nào!" "Nhóc con từ đâu tới, lại dám ăn nói ngông cuồng như vậy!" Cùng với giọng nói, Na Tra hướng về phía cuối đường chân trời nhìn lại.

Chỉ thấy, tất cả nước biển đều tụ lại một chỗ, hình thành một xoáy nước, không ngừng cuộn trào, trông vô cùng hùng vĩ.

"Kẻ nào đang giả thần giả quỷ ở đó, còn không mau hiện nguyên hình!" "Ngươi là ai?" Chỉ thấy từ trong sóng biển cuồn cuộn nổi lên một nam tử, đầu có sừng, mình mặc áo bào vảy cá.

"Ngươi là ai?

Dám ở đây gây rối!" "Ha ha ha!" "Buồn cười, ta ở đây la hét là chuyện của ta, chẳng lẽ đây là nhà ngươi mở sao?" "Ngươi quản cũng quá rộng rồi đấy." Nam tử đứng lơ lửng trên mặt biển nhìn đứa trẻ nhỏ bé trước mắt, bất giác cau mày, không biết tại sao trong lòng lại dấy lên một dự cảm vô cùng chẳng lành.

"Ta là con trai của Đông Hải Long Vương, ngươi là ai?

Mau khai thật ra, ta thấy ngươi lén lút ở đây một lúc rồi." "Con trai của Đông Hải Long Vương thì đã sao?

Dù Đông Hải Long Vương đến đây, ta cũng không sợ." "Vả lại ta ở đây chỉ ngắm biển một lúc thôi, có ăn của nhà ngươi, lấy của nhà ngươi đâu." "Ngươi quản cũng quá rộng rồi đấy." "Ha ha ha!" "Buồn cười, đây vốn là địa bàn quản lý của nhà ta!" "Bây giờ ngươi ở đây, ta lại không quản được sao!" Con trai của Đông Hải Long Vương mặt đầy vẻ châm biếm, không ưa gì đứa trẻ trước mắt.

"Một đứa nhóc con mà cũng dám cãi lại ta, đúng là không biết trời cao đất dày!" "A….." Chỉ thấy Na Tra không hề do dự, mang theo Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển mà Thái Ất chân nhân đưa cho, trực tiếp tấn công tới.

"Nếu đã vội muốn chết như vậy, vậy thì ta cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!" Chỉ trong nháy mắt, sóng biển cuộn trào.

Toàn bộ nước biển đều tập trung về phía Na Tra.

Thế nhưng, Na Tra nào phải kẻ dễ bắt nạt, hắn nhếch mép, ánh mắt đầy vẻ khinh thường, căn bản không coi đòn tấn công của con trai Đông Hải Long Vương ra gì.

Chỉ thấy vài bước nhảy, hắn đã lên đến không trung.

Sau đó sử dụng Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển.

Chỉ thấy Hỗn Thiên Lăng như có linh tính, trói chặt lấy con sóng

đang cuộn trào.

"Chẳng lẽ ngươi là con trai của Đông Hải Long Vương, mà chỉ có chút bản lĩnh này sao?" "Ha ha ha!" "Cũng thường thôi, ta còn tưởng lợi hại đến đâu!" Đứng giữa không trung, Na Tra vô cùng ngạo mạn, căn bản không coi con trai của Đông Hải Long Vương ra gì.

"Thằng nhóc con này!" "Lại dám ngạo mạn như vậy, xem ta trừng trị ngươi thế nào." "Một đứa nhóc con mà dám ở đây gây rối." "Ai là nhóc con?" "Đừng tưởng ngươi là con trai của Đông Hải Long Vương thì hay lắm." "Ta là…." "Ha ha ha!" "Nói không ra lời rồi chứ gì, Tứ Hải này đều lấy phụ vương ta làm đầu!" "Ngươi gặp phụ vương ta, cũng phải hành lễ." "Nói nhiều vô ích, để ta dạy dỗ ngươi một phen!" Chỉ thấy Na Tra hai tay dùng sức, Càn Khôn Quyển theo hướng dùng lực bay thẳng ra ngoài.

Sau đó nó biến lớn vô hạn, thậm chí còn lớn hơn cả thân thể hắn.

Là con trai của Đông Hải Long Vương, bản lĩnh của hắn tự nhiên có thể khống chế nước biển, không tốn chút sức lực nào.

Chỉ thấy toàn bộ nước biển như có linh tính, trực tiếp tấn công về phía Na Tra.

"Ngươi thật sự nghĩ ta sẽ sợ sao?" "Đúng là buồn cười, cũng không hỏi thăm xem ta, Na Tra, là ai?" "Hả?

Na Tra?

Con trai thứ ba của Lý Tĩnh?" Nghe lời của Na Tra xong, Ngao Bính kinh hãi thất sắc, khí tức của cả người đã khác hẳn so với trước đó.

"Sao vậy?

Nghe thấy đại danh của ta liền bị dọa sợ rồi à!" "Ha ha ha!" "Con trai của Đông Hải Long Vương cũng chỉ đến thế mà thôi!" Ngao Bính

sắc mặt biến đổi, trực tiếp biến mất trên mặt biển.

Ngao Bính sắc mặt biến đổi, trực tiếp biến mất trên mặt biển.

“Tên chết tiệt này không nói một lời đã biến mất tăm.” “Xem ra là vì sợ ta, nếu không thì sao có thể với tốc độ nhanh như vậy biến mất sau khi nghe thấy thân phận của ta.” “Ha ha ha!” “Na Tra ta là ai chứ, sao có thể sợ con trai của Đông Hải Long Vương!” “Dù Đông Hải Long Vương thật sự đến, ta cũng không sợ!” Trong lúc Na Tra đang vô cùng vui vẻ, đột nhiên sau lưng truyền đến một trận gào thét.

“Tên ác ma đó đang ở kia!” “Ác ma chuyển thế, mang thai ba năm mới sinh ra một quả cầu thịt lớn.” “Cũng có thể là Linh Châu chuyển thế mà!” “Chẳng lẽ ngươi không nghe nói sao?” “Lúc nó vừa sinh ra, Lý Tĩnh đại nhân đã muốn tự tay đánh chết nó, vậy theo suy đoán này, ngươi nghĩ có thể là Linh Châu chuyển thế sao?” Bá tánh Trần Đường Quan nghị luận xôn xao, không sót một chữ nào lọt vào tai Na Tra.

Ngọn lửa giận dữ lập tức bùng lên, Na Tra thậm chí cảm thấy toàn thân sắp bị lửa giận bao trùm.

“Nói lại lần nữa xem!” Đến bây giờ, Na Tra mới hiểu tại sao con trai của Đông Hải Long Vương lại chạy nhanh như vậy, hóa ra cũng có nguyên do, sớm đã thấy bá tánh Trần Đường Quan đang tiến về phía này.

“Nói chuyện phải có chứng cứ!” Ban đầu, Na Tra còn nói năng tử tế, nhưng đám bá tánh đó căn bản không nghe.

“Chẳng lẽ ta nói không phải sự thật sao?

Trong lòng ngươi không rõ sao?” “Ngày ngươi sinh ra, ta cũng từng nghĩ ngươi là cái gọi là Linh Châu chuyển thế!” “Nhưng phu nhân của Lý đại nhân mang thai ba năm mới sinh ra một quả cầu thịt lớn, lúc vừa sinh ra, phụ thân ngươi đã muốn tự tay kết liễu ngươi

rồi!" "Cũng là bất đắc dĩ, mới phải đến chỗ Thái Ất chân nhân." Bá tánh kia tay cầm cây xiên cá, lời nói có lý có cứ, như thể đang kể lại một tình tiết trong phim.

"Những chuyện này ngươi nghe từ đâu?" Na Tra vẫn đang cố gắng kiềm chế cơn giận, nhưng đối phương quả thực quá mức dồn ép.

Chương 316

"Đây vốn là sự thật!" "Bá tánh Trần Đường Quan ai cũng biết.

Đã là ác ma chuyển thế, bây giờ lại về Trần Đường Quan làm gì?" "Ta về hay không, ngươi có quyền gì quản ta?" Nội tâm Na Tra tự nhiên vô cùng uất ức, không biết tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy.

"Dựa vào cái gì?" "Dựa vào đây là Trần Đường Quan!" "Ngươi nghĩ ngươi thật sự có thể quang minh chính đại trở về sao?" "Nói thật cho ngươi biết, Trần Đường Quan căn bản không chấp nhận loại người như ngươi." "Ngươi là ác ma chuyển thế, sao Trần Đường Quan có thể chấp nhận loại người như ngươi được?" "Đúng là quá ngây thơ, cha ngươi là tổng binh Trần Đường Quan thì đã sao?" "Hừ hừ!" "Chỉ cần đám bá tánh chúng ta không đồng ý, không ai có thể giữ ngươi ở lại đây!" Mọi người nhìn đám bá tánh Trần Đường Quan trước mắt, nhất thời á khẩu không nói nên lời.

"Dựa vào đâu mà các ngươi quyết định việc đi hay ở của ta?" "Các ngươi căn bản không có bất kỳ quyền lợi nào, huống hồ ta là con của Lý Tĩnh." "Mọi nguyên nhân cũng vì các ngươi, nếu đã không đồng ý, vậy thì chỉ có thể ép ta ra tay rồi!" Bá tánh từng người một vô cùng tàn nhẫn, căn bản không nể nang bất cứ tình cảm nào.

Sớm đã quên người đứng trước mắt chính là con trai thứ ba của tổng binh Lý Tĩnh.

Na Tra nhếch mép, không biết là đang chế giễu hay châm biếm những người trước mặt.

"Vậy thì cùng lên đi, để khỏi sau này lại nói ta bắt nạt các ngươi!" "Một đứa trẻ con mà khẩu khí cũng không nhỏ, thật chẳng giống phụ

thân Lý Tĩnh của nó chút nào!" "Xem ra đứa trẻ này thật sự là ác ma chuyển thế, lại có khẩu khí lớn như vậy." "Ta đã nói mà, vốn không phải Linh Châu chuyển thế, nếu là Linh Châu chuyển thế sao lại bị đối xử như vậy?" Đã là bá tánh Trần Đường Quan, tuy trông có vẻ võ lực không cao, nhưng thực tế không phải vậy.

Do Trần Đường Quan nhiều năm qua luôn bị ngoại địch xâm lược, Lý Tĩnh với tư cách là tổng binh, có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho nơi này.

Vì vậy, một khi không bận, họ đều đến chỗ Lý Tĩnh luyện tập, điều đó cũng tạo nên việc mỗi người đều có một trình độ võ lực nhất định, căn bản không phải là loại bá tánh tay trói gà không chặt.

"Đánh các ngươi bị thương nặng, đừng có trách ta!" "Nếu có bản lĩnh đó, thì cứ thử xem." Chỉ thấy Na Tra rất nhẹ nhàng nhảy lên không trung, chân đạp Phong Hỏa Luân, tay quấn Hỗn Thiên Lăng.

Chỉ với một kỹ năng này, đám bá tánh Trần Đường Quan đứng dưới đất đã không còn cách nào.

"Đừng tưởng có chút pháp lực là có thể làm càn." "Ngươi tưởng nhảy lên không trung là có thể tránh được thương tổn của bọn ta sao?" "Ngươi quá ngây thơ rồi, dù ngươi chạy trốn đi đâu, bọn ta cũng có cách bắt ngươi về." "Vậy thì, ta xem xem các ngươi có cách gì bắt ta xuống." "Tên nhóc con này đừng có kiêu ngạo.

Lát nữa có lúc khóc, đừng trách ta xuống tay độc ác." Đột nhiên, đám bá tánh đang la hét dưới đất, tất cả đều chạy về phía bờ biển, đồng thanh hướng về đáy biển hét lớn: "Đông Hải Long Vương, mau ra đây vì bá tánh Trần Đường Quan chúng tôi phân xử đi." "Ngài đã là vị vua lớn nhất trong Tứ Hải, có năng lực quản lý chúng tôi, bây giờ mau ra đây phân xử đi!" "A, Đông Hải Long Vương mau ra đây đi." Vô số bá tánh đều quỳ xuống bờ biển, hai tay đặt bên mép miệng

hướng về đáy biển hét lớn: “Đông Hải Long Vương, mau ra đây đi!” Cùng với tiếng hét vang trời của bá tánh Trần Đường Quan, mặt biển cuối cùng cũng không còn tĩnh lặng như vừa rồi, vô số con sóng bắt đầu cuộn trào.

“Mau nhìn kìa, Đông Hải Long Vương cuối cùng cũng có phản ứng rồi, chắc là sắp ra rồi!” Tuy chưa nhìn thấy chân thân của Đông Hải Long Vương, nhưng đám bá tánh Trần Đường Quan đó đã sớm buông bỏ thân phận bắt đầu cảm tạ.

“Cảm ơn Đông Hải Long Vương quá.” “Cảm ơn Đông Hải Long Vương.” “Cảm ơn Đông Hải Long Vương.” “Không ngờ Đông Hải Long Vương thật sự chịu ra mặt vì chúng ta.” “Đông Hải Long Vương là ai chứ?

Nhất định sẽ giúp chúng ta trừ khử tên ác ma chuyển thế trước mắt này, ngài ấy là vị thần lợi hại nhất trong Tứ Hải mà.” “Sao có thể không quản chúng ta được!” “Ngài là vị thần lợi hại nhất trong Tứ Hải, sao có thể bỏ mặc bá tánh Trần Đường Quan chúng ta được chứ?” “Huống hồ Đông Hải Long Vương vốn là một vị thần luôn quan tâm đến bá tánh, chúng ta có một vị thần tộc như vậy làm thủ lĩnh, thật là quá vinh hạnh.” “Thật sự cảm ơn Đông Hải Long Vương, tôi tin ngài nhất định sẽ ra mặt vì chúng tôi, báo thù cho chúng tôi!” “Các ngươi là bá tánh Trần Đường Quan sao?

Không biết hôm nay gọi lão long vương ta ra đây có chuyện gì?” “Đông Hải Long Vương, ngài nhất định phải làm chủ cho bá tánh Trần Đường Quan chúng tôi.” “Nghe ý này là đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” “Không đúng chút nào, nếu quan phủ xảy ra chuyện, người các ngươi nên tìm không phải là Lý Tĩnh sao?

Sao lại tìm đến ta được?” “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Đông Hải Long Vương vô cùng nghi hoặc hỏi, không biết họ làm vậy rốt cuộc là

vì cái gì.

"Đông Hải Long Vương ngài không biết đó thôi, người đứng trước mắt này là ác ma chuyển thế, cũng là con trai thứ ba của Lý Tĩnh." "Người này làm việc độc ác, bản thân là ác ma chuyển thế, sao có thể ở lại Trần Đường Quan được?" "Ồ, ác ma chuyển thế, sao ta chưa từng nghe nói?" Đông Hải Long Vương tỏ ra một vẻ mặt vô cùng ngây thơ, như thể hoàn toàn không quen thuộc với chuyện trước mắt.

"Bẩm báo Đông Hải Long Vương, có thể ngài không biết." "Con trai thứ ba của Lý Tĩnh, còn có tên là…" "Một chuyện mà ngài không biết đó là Na Tra sinh ra gần đây, mang thai ba năm ròng mới sinh ra một quả cầu thịt lớn." Mặc dù Đông Hải Long Vương đối với những chuyện này đã rõ như lòng bàn tay, đến chi tiết cũng biết, nhưng vẫn giả vờ như không hiểu, rất chăm chú lắng nghe lão bá đó kể.

"Lại có chuyện như vậy, tại sao mang thai ba năm mà không sinh con, vừa sinh ra lại là một quả cầu thịt lớn?" "Sớm đã có người đoán rằng đứa trẻ sinh ra căn bản không phải nhân loại bình thường, mà là ác ma chuyển thế, vì vậy mới gây ra hiệu quả như vậy." "Ác ma chuyển thế lại là chuyện gì.

Tại sao ta chưa từng nghe chuyện như vậy, các ngươi lại biết?" "Đông Hải Long Vương thật sự có điều không biết." "Vốn dĩ tưởng rằng đứa trẻ này không phải ác ma chuyển thế, ngày nó sinh ra bắt đầu mưa lớn, gió lớn." "Bá tánh đều đồn là Linh Châu chuyển thế, ai ngờ vừa sinh ra lại là một quả cầu thịt lớn.

Mang thai ba năm lại sinh ra một quả cầu thịt lớn, lúc đó, Lý Tĩnh đại nhân đã muốn tự tay đánh chết nó, nhưng cuối cùng không nỡ." "Sau đó bị Thái Ất chân nhân trên trời mang đi, làm đồ đệ, mấy năm nay đều ở đó học pháp lực!" "Bây giờ học nghiệp có thành tựu trở về

Trần Đường Quan, về Lý gia trang xong, bắt đầu cãi nhau với phụ thân, bị đuổi ra ngoài." Mặc dù lão bá tánh này có một phần sự thật, nhưng không biết những chuyện này nghe từ đâu ra.

"Không phải vừa bị đuổi ra ngoài, bắt đầu gây sự với bá tánh chúng tôi, chúng tôi chỉ là những bá tánh bình thường tay trói gà không chặt sao có thể là đối thủ của Na Tra đã học pháp lực mấy năm ở chỗ Thái Ất chân nhân được!" "Vì vậy đặc biệt mời Đông Hải Long Vương ra mặt vì chúng tôi, trút giận cho chúng tôi, dạy dỗ nó một phen." Bá tánh Trần Đường Quan đó chỉ vào Na Tra giữa không trung, nói không biết xấu hổ, như thể hắn là kẻ thù thực sự.

"Nếu thật sự như ngươi nói, là ác ma chuyển thế, vậy thì ta sao có thể dung túng cho nó tồn tại?" "Dù sao bảo vệ sự an toàn của các ngươi cũng là một phần trách nhiệm của ta." "Bây giờ ta hỏi ngươi, có thật như họ nói, ngươi là con trai thứ ba của Lý Tĩnh, Na Tra?" "Là ta thì đã sao?

Chẳng lẽ ngươi thật sự có thể như họ nói, giết được ta sao?" Đối mặt với một con rồng lớn dài mấy chục mét uốn lượn trên mặt biển, Na Tra lại không hề có chút sợ hãi.

Sau khi nghe câu trả lời khẳng định của Na Tra, mọi người đều không chú ý trong đôi mắt to lớn của Đông Hải Long Vương lóe lên một tia âm lãnh, thoáng qua rồi biến mất.

"Chẳng lẽ ngươi cũng như họ nói, thật sự là ác ma chuyển thế?" "Vậy nếu ta nói ta không phải ác ma chuyển thế, mà là Linh Châu chuyển thế, ngài có tin lời ta nói không?" "Đông Hải Long Vương chắc chắn sẽ đứng về phía họ, dù ta nói gì, ngài cũng sẽ không cho rằng ta nói đúng, phải không?" Đối với điểm này, Na Tra lại nhìn rất thoáng, cũng hiểu được cách đối nhân xử thế giữa họ.

"Xem ra đứa trẻ nhỏ tuổi như ngươi lại hiểu biết khá nhiều,

không tồi, ngươi nói hoàn toàn đúng." "Nếu đã thừa nhận, vậy thì ta phải thay trời hành đạo, bảo vệ an nguy của bá tánh, không thể dung túng cho ngươi ở đây gây rối." "Rốt cuộc là ta ở đây gây rối, hay là các ngươi khiêu khích ly gián?" "Nếu ngài là Long Vương lớn nhất trong Tứ Hải, xin hãy điều tra rõ chân tướng sự thật, nếu không đừng hối hận về những việc làm hiện tại!" Đông Hải Long Vương là chức quan lớn nhất trong Tứ Hải, nghe những lời này của Na Tra, sao có thể không tức giận, đây là sự chế giễu trần trụi.

"Vậy bây giờ ngươi đang khuyên bảo ta về việc làm của mình sao?" "Ta đường đường là Đông Hải Long Vương, sao có thể chịu sự sắp đặt của một đứa trẻ con?" "Đúng là quá buồn cười!" "Xem hôm nay ta nhất định phải trừng trị ngươi!" "Không ngờ đường đường là thần tộc lớn nhất trong Tứ Hải, lại cũng không phân biệt được chân tướng sự thật, tùy tiện kết luận!" "Ngài và đám bá tánh Trần Đường Quan kia đều là cá mè một lứa." "Xem ra cũng chỉ đến thế, ta còn tưởng ngài sẽ im lặng xem xét, tìm ra chân tướng sự thật, không ngờ lại không phải." Cảnh tượng trước mắt, Na Tra đương nhiên có dự liệu, nhưng dù dự liệu thế nào cũng không ngờ Đông Hải Long Vương lại là người không phân biệt trắng đen như vậy.

"Nếu đã là ác ma chuyển thế, vậy thì không có bất kỳ quyền lực nào bắt nạt bá tánh Trần Đường Quan!" "Ta là Long Vương lớn nhất trong Tứ Hải, sao có thể không quản chuyện này được?" "Hôm nay ta nhất định phải đòi lại công bằng cho họ!" "Lão già này cũng thật không biết phải trái." "Nếu đã nhất quyết định tội ta, vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh, xem ngài có bản lĩnh đó không." "Ha ha ha!" "Đứa trẻ nhỏ như vậy, khẩu khí lại lớn thế." "Lát nữa ta sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!" "Vậy thì để ta xem ngài rốt cuộc lợi hại đến đâu." Chỉ thấy Đông Hải Long Vương không xuất hiện dưới hình dạng người, mà xuất hiện dưới hình dạng rồng uốn lượn

trên toàn bộ mặt biển.

Na Tra cũng chỉ là một đứa trẻ vài tuổi, thân thể rất nhỏ, so với Đông Hải Long Vương quả là châu chấu đá xe.

Cảnh tượng đối chiến như vậy, ai nhìn cũng sẽ nghĩ Đông Hải Long Vương sẽ chiến thắng, dù sao thực lực của người ta ở đó, hình thể của ông ta lớn hơn Na Tra gấp mấy chục lần.

"Nếu đã là ác ma chuyển thế, vậy thì ta sẽ thay phụ thân ngươi giải quyết phiền phức này!" "Ha ha ha!" "Đừng nói những lời hoa mỹ như vậy, muốn giết ta thì cứ nói thẳng!" "Vả lại, ta là ta, dù phụ thân ta đến, cũng không quản được ta!" Na Tra nhếch mép, thực ra đối mặt với Đông Hải Long Vương như vậy, Na Tra tuy có chút căng thẳng, nhưng cả người lại vô cùng phấn khích, dù sao đây cũng là một thử thách.

Mấy năm ở chỗ Thái Ất chân nhân, hắn không học được ít bản lĩnh, lúc này chính là lúc kiểm nghiệm, đồng thời cũng có thể thử thách một khó khăn lớn.

Nhưng quan trọng nhất là không nuốt trôi được cục tức này, Đông Hải Long Vương chủ động ra tay khiêu khích, sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Chỉ thấy Na Tra rất thành thạo sử dụng công cụ trên người, Hỗn Thiên Lăng trên tay phóng lớn, theo suy nghĩ trong đầu, trực tiếp bay đến người Đông Hải Long Vương, quấn quanh thân rồng.

"Grào….." Na Tra bắt đầu rất thành thạo niệm chú, Hỗn Thiên Lăng trên thân rồng của Đông Hải Long Vương càng lúc càng siết chặt, giống như một con người, toàn bộ thân rồng đều bị bao bọc.

Cảm giác đau đớn lập tức ập đến, Đông Hải Long Vương không ngờ đứa trẻ nhỏ bé trước mắt lại có bản lĩnh lớn như vậy, có thể trói

buộc được mình.

Nhưng Đông Hải Long Vương là ai chứ, là chức quan lớn nhất trong Tứ Hải, sao có thể chịu thiệt trong tay một đứa trẻ con?

Do uy lực của Hỗn Thiên Lăng quá lớn, Đông Hải Long Vương hóa thành thân rồng không nhịn được mà gào thét không ngừng.

Chương 317

"Grào….." "Tên nhóc này thực lực lại cao như vậy?

Xem ra ta thật sự đã xem thường cái thứ ác ma chuyển thế này rồi!" "Nhưng cứ yên tâm đi, thực ra dù lợi hại đến đâu, lát nữa ta cũng sẽ giải quyết được ngươi thôi.

Dù sao ngươi cũng không phải là sự tồn tại được cả Trần Đường Quan chấp nhận." Nghe thấy vậy, Na Tra cả người lại vô cùng phẫn nộ.

Tự cho rằng mình chưa bao giờ làm sai, tại sao lại phải chịu sự trừng phạt như vậy?

"Vậy thì phiền ngài mau chóng giải quyết ta đi!" "Dù sao ta cũng không có nhiều thời gian để chơi với ngài, là Long Vương lớn nhất trong Tứ Hải, chắc chắn mỗi ngày không thể rảnh rỗi như vậy, nhất định có việc cần xử lý!" "Đó là tự nhiên!" "Nhưng trước đó cũng không vội giết một tên ác ma chuyển thế nhỏ bé, dù sao cũng liên quan đến vấn đề an toàn của toàn bộ bá tánh Trần Đường Quan." "Vậy xem ra ý của ngài hôm nay ta không bị giết không được rồi." "Lời cũng không thể nói như vậy!" "Lão già xấu xa này, lòng dạ cũng thật độc ác, chưa tìm hiểu rõ ràng sự tình đã định tội ta." "Nếu trận này không đánh, e rằng cả hai chúng ta đều không đi được!" Na Tra nhếch mép, nhìn thân rồng của Đông Hải Long Vương bị Hỗn Thiên Lăng bao bọc giữa biển, nội tâm tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Kỳ lạ thay, không biết tại sao trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một dự cảm vô cùng xấu, và ngày càng mãnh liệt… … "Báo cáo đại nhân, báo cáo đại nhân, có chuyện khẩn cấp!" "Có chuyện gì cứ từ từ nói?" "Rốt cuộc là chuyện khẩn cấp gì, mà lại khiến Lý quản gia, gấp đến

mức này?" Lý Tĩnh tự cho rằng quản gia của mình luôn rất bình tĩnh, nhưng không biết tại sao lần này lại tỏ ra vô cùng hoảng loạn.

"Na Tra… gây chuyện rồi, bây giờ đang đánh nhau với Đông Hải Long Vương trên biển." Do sự việc quá trọng yếu, Lý quản gia bản thân vô cùng căng thẳng, nói không ra hơi, tay không ngừng run rẩy.

"Cái gì?" "Nghịch tử này, ta đã biết sau khi về Trần Đường Quan nhất định sẽ không làm chuyện tốt cho ta, nhất định sẽ gây chuyện thị phi." "Không ngờ ngày đầu tiên bị đuổi khỏi nhà, lại gây ra phiền phức lớn như vậy!" "Nếu sớm biết như vậy, ta lúc đầu nhất định sẽ chấp nhận giết nó, không để nó ở đây gây rối!" "Lúc nó vừa về nhà, ta đã bảo nó không được đi đâu gây chuyện thị phi." Bây giờ thì tốt rồi, vừa rời khỏi nhà đã gây ra phiền phức lớn như vậy, đánh nhau với Đông Hải Long Vương.

"Nó đang ở đâu?

Mau dẫn ta đi." Trong đầu Lý Tĩnh tràn ngập cảnh tượng đánh nhau với Đông Hải Long Vương.

Ở Trần Đường Quan không một ai không biết thực lực của Đông Hải Long Vương, con trai của ông cũng chỉ học được chút võ vẽ ở chỗ Thái Ất chân nhân, sao có thể đánh bại Đông Hải Long Vương được.

Mặc dù, Lý Tĩnh ngoài miệng không biểu hiện gì, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Sợ con trai mình sẽ bị Đông Hải Long Vương tấn công.

"Nó đang ở đâu, mau dẫn ta đi!" "Tên nhóc này đúng là quá gây chuyện, trước đó ta đã dặn dò kỹ lưỡng, không ngờ bây giờ lại gây ra phiền phức lớn như vậy." "Đông Hải Long Vương là chức quan lớn nhất trong Tứ Hải, căn bản không ai đắc tội nổi." Lý Tĩnh lúc này nội

tâm vô cùng thất vọng, tuy bây giờ cũng thực sự không còn ý định giết Na Tra nữa.

Nhưng dù sao cũng là phụ thân của Na Tra, hai người vốn có huyết thống, dù Na Tra thật sự là ác ma chuyển thế, bây giờ cũng không nỡ ra tay.

Bây giờ con trai mình lại đánh nhau với Đông Hải Long Vương, sao có thể không đi giúp được?

"Na Tra, mau dừng lại!" "Ngươi không biết người đang đối chiến với ngươi chính là chức quan lớn nhất trong Tứ Hải, Đông Hải Long Vương sao!" "Mau dừng tay, bây giờ về nhà còn kịp, nếu không thì…" Lời của Lý Tĩnh còn chưa dứt, liền nghe thấy giọng nói rất quen thuộc của Na Tra bên cạnh.

"Bảo ta dừng lại?

Không có cửa, trừ phi ông có thể xin lỗi ta." "Ha ha ha!" "Đứa trẻ này thật thú vị." "Vì sự tồn tại của ngươi, đã khiến cho toàn bộ bá tánh Trần Đường Quan gặp phải vấn đề an toàn." "Vì sự tồn tại của ngươi, toàn bộ bá tánh Trần Đường Quan đã gặp phải vấn đề an toàn." "Ta là Long Vương lớn nhất trong Tứ Hải, sao có thể không quản được chứ?" "Huống hồ ngươi vốn là ác ma chuyển thế.

Có lý do gì không trừ khử ngươi, nếu không trừ khử ngươi, Tứ Hải này ta cũng khó mà bình yên!" "Vậy nên nhóc con ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, dù sao lúc đó bị đánh tàn phế, cũng không phải là vấn đề mất mặt." Lão Long Vương dùng chân vuốt vuốt bộ râu của mình, một vẻ mặt vô cùng đắc ý, như thể thật sự có thể thắng trận chiến này.

"Lão già này là cái thá gì?

Dám bảo ta nhận thua?" "Na Tra ta đây không phải hạng người

tầm thường, muốn ta nhận thua, đợi thêm mấy trăm năm nữa đi." Na Tra là ai, một đứa trẻ tâm cao khí ngạo sao có thể nhượng bộ với lão già này, vì vậy thái độ vô cùng cứng rắn.

"……" Lão Long Vương bị những lời của Na Tra nói tức đến vô cùng phẫn nộ, cả người như sắp nổ tung.

"Vậy thì ta cho ngươi xem sự lợi hại của ta." Lão Long Vương của Đông Hải vừa định ra tay, chỉ nghe một trận hô hoán đã hoàn toàn cắt ngang trận chiến chưa bắt đầu này.

"Phụ thân, trận chiến nhỏ bé này không cần người tự ra tay, con giúp người giải quyết, chỉ là một đứa trẻ loài người thôi mà." Chỉ thấy cùng với giọng nói, từ trên sóng biển xoáy lên một trận sóng nước.

Sóng nước lan ra, không ngừng xoay tròn lên trên, cùng với sóng nước dần dần nổi lên một người, chính là Ngao Bính con trai của lão Long Vương.

"Con trai à, tên nhóc này không phải nhân loại bình thường đâu, con…" "Phụ thân, người không tin con sao, không phải nhân loại bình thường thì đã sao, người nghĩ con trai người đánh không lại sao?" "Vậy thì không, sao ta có thể không tin con trai ta được!" Đám bá tánh Trần Đường Quan nghe cuộc đối thoại giữa hai người cũng lập tức phản ứng, hóa ra là con trai của lão Long Vương trong truyền thuyết, Ngao Bính.

Lúc này đám bá tánh Trần Đường Quan đó không dám thở mạnh một tiếng, cũng biết lão Long Vương nhất định sẽ làm chủ cho họ.

"Vậy được, vậy thì tùy con!" Thực ra, Na Tra và Ngao Bính vốn sinh cùng năm cùng ngày, nhưng hình thể lại có sự khác biệt lớn, căn bản không nhìn ra là người cùng tuổi.

Trong mắt Ngao Bính, Na Tra chỉ là một đứa trẻ rất nghịch ngợm biết chút võ mèo ba chân mà thôi.

"Bây giờ nhận thua còn kịp, ta cho ngươi một cơ hội, có muốn tiếp tục đánh không?" "Đúng là quá buồn cười, đổi thành ngươi ra trận thì đã sao, đừng có mà coi thường ta, lão già nhà ngươi và ta đánh nhau ta còn không sợ, sao lại sợ ngươi?" Ngao Bính căn bản không ngờ đứa trẻ đứng dưới đất lại ăn nói không kiêng nể như vậy, nói ra hết tất cả những gì trong lòng.

"Vậy thì ta cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!" Lần này, Na Tra không cho đối phương cơ hội phản ứng, cũng trực tiếp chủ động tấn công tới.

Có Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển trong tay, Na Tra không hề có chút sợ hãi. … Một bên khác, Lý Tĩnh biết con trai mình gây chuyện với Đông Hải Long Vương, dẫn theo rất nhiều thuộc hạ, vội vàng chạy về phía bờ biển.

Khi đến bờ biển, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt: Chỉ thấy Na Tra và một đứa trẻ không quen mắt đang chiến đấu trên không trung, hai người căn bản không phân cao thấp, thực lực ngang ngửa.

Người xem cũng chia làm hai phe, một phe là bá tánh Trần Đường Quan đứng dưới đất, một phe khác là lão Long Vương uốn lượn trên không trung dưới hình dạng rồng.

"Na Tra, đừng quậy nữa, mau xuống đây cho ta." "Lại gây chuyện cho ta rồi phải không?" Đang trên không trung, cùng Ngao Bính đánh nhau kịch liệt, Na Tra nghe thấy giọng nói của phụ thân Lý Tĩnh cũng không buông vũ khí trong tay, tiếp tục chiến đấu, miệng chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Ông cho rằng là lỗi của ta, cho rằng ta đang quậy?" "Chẳng lẽ ông không thể suy nghĩ đến cảm nhận của ta sao?" "Ta muốn nói cho ông biết, căn bản không phải lỗi của ta, tất cả mọi

chuyện đều do đám bá tánh kia gây ra, nếu không, ta có tham gia trận chiến này không?" "Ta không rảnh rỗi đến mức tùy tiện tìm một người đánh nhau, tại sao ông nhất định cho rằng là lỗi của ta?" Mặc dù bề ngoài ngữ khí có chút lạnh lùng, nhưng trong lòng lại vô cùng đau đớn.

Không biết tại sao, phụ thân hắn lại một mực khẳng định tất cả vấn đề đều là lỗi của hắn.

"Đứa trẻ này, có một số chuyện ngươi căn bản không hiểu!" "Ngươi có biết ngươi đang đối đầu với ai không?

Đó là Long Vương lợi hại nhất trong Tứ Hải đó." "Mau đừng quậy nữa, mau xuống xin lỗi một tiếng, chúng ta về nhà, mẫu thân ngươi đang ở nhà đợi đó!" "Lão Long Vương thì đã sao?

Địa vị cao thì sao?" "Ta đây, trời không sợ đất không sợ.

Chương 318

Huống hồ căn bản không phải lỗi của ta, tại sao vừa đến đã trách mắng lỗi của ta?" Lúc này trong lòng Na Tra, vô cùng thất vọng, đối với người cha này.

Sau khi về Trần Đường Quan, đối với thân thế của mình ít nhiều cũng đã có chút hiểu biết, tưởng rằng phụ thân sẽ giống như mẫu thân đối xử tốt với mình, không coi mình là một dị loại.

Nhưng bây giờ mới phát hiện phụ thân căn bản không có, không những vậy, còn đuổi hắn ra khỏi nhà, cùng đám bá tánh Trần Đường Quan kia căn bản không có gì khác biệt.

"Ông làm vậy, có khác gì đám bá tánh Trần Đường Quan kia?" "Cứ ép ta từng bước từng bước bước vào trận chiến này, nếu không, ta sao có thể ở đây khai chiến?" "Thôi được rồi, Na Tra, mau đừng quậy nữa, ngươi còn quá nhỏ, những chuyện này căn bản không biết, mau xuống xin lỗi một tiếng cho đàng hoàng." Là phụ thân của Na Tra, Lý Tĩnh lúc này cũng dần mất đi kiên nhẫn, ngữ khí trở nên nghiêm khắc hơn.

"Lão Long Vương, Na Tra vốn là con trai thứ ba của Lý Tĩnh tôi, vì tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, đã gây ra nhiều bất tiện cho ngài và bá tánh." "Hy vọng đại nhân có đại lượng tha cho nó một lần, lần sau nhất định sẽ không làm vậy nữa." "Tuy ta, Lý Tĩnh, là người có vai vế nhất ở Trần Đường Quan, nhưng có một số chuyện lão Long Vương ngài cũng có thể quản!" "Tuy ta cũng nể mặt ngươi, nhưng nhìn xem con trai ngươi dạy mãi không sửa." "Tuy ta cũng nể mặt ngươi, nhưng nhìn xem bộ dạng dạy mãi không sửa của con trai ngươi, sao có thể được?" Lý Tĩnh bất giác nhìn con trai Na Tra một

cái, phát hiện nó không hề dừng tay, không ngừng đánh nhau.

Ngao Bính đứng đối diện đã dừng tay, chỉ phòng thủ chứ không tấn công.

Lần này, đến lượt Lý Tĩnh tức giận, thật sự không biết tại sao Na Tra lại không nghe lời như vậy, cứ gây họa.

"Còn không mau dừng lại cho ta, muốn quậy đến bao giờ!" "Phải để ta mất hết mặt mũi mới hài lòng sao, phải để ta ra tay mới hài lòng sao." Mặc dù Na Tra và phụ thân đã không ở cùng nhau một thời gian dài, nhưng người cha như vậy, lần đầu tiên thấy, lần đầu tiên bị bộ dạng này của ông làm cho kinh ngạc.

Chưa bao giờ thấy Lý Tĩnh tức giận như vậy, Na Tra bất giác dừng tay, nhưng không hài lòng, bắt đầu không ngừng hét lớn: "Ông thật sự cho rằng nhất định là lỗi của ta sao?

Không nhìn xem đám bá tánh mà ông quản lý nhất quyết không cho ta sống ở Trần Đường Quan, đuổi ta ra khỏi nhà, tất cả nguyên nhân chẳng phải là do ông sao?" "Dựa vào đâu mà tất cả lỗi lầm đều do một mình ta gánh chịu, chẳng lẽ không ai có bất kỳ lỗi lầm nào sao?" Mặc dù Na Tra trông rất nhỏ bé, nhưng lúc này lại khiến đám bá tánh Trần Đường Quan vô cùng sợ hãi.

Đương nhiên đám bá tánh đó căn bản chưa từng thấy cảnh tượng lớn như vậy, sớm đã bị dọa đến không nói được một lời.

"Mau cút về cho ta!" "Ha ha ha!" "Không ngờ chỉ một câu nói, một người như ông, vì lợi ích cá nhân, vì bảo vệ toàn bộ bá tánh Trần Đường Quan, lại dám bỏ rơi một mình ta." "Chẳng lẽ ta không phải con ruột của ông sao?

Tại sao lại đối xử với ta như vậy?" "Ta đã làm sai điều gì?" "Mấy năm nay ta vẫn luôn theo Thái Ất chân nhân học võ nghệ, sau khi về

Trần Đường Quan, muốn báo đáp, bảo vệ bá tánh Trần Đường Quan, nhưng từng người một thật sự làm ta thất vọng." "Ta cũng không ngờ ông lại đối xử với ta như vậy!" "Sớm biết vậy ta về Trần Đường Quan làm gì?" "Còn có mặt mũi nói, nếu không phải ngươi về nhà bắt đầu gây chuyện, gây cho ta phiền phức lớn như vậy." "Có biết Đông Hải Long Vương là ai không?

Lại dám chọc giận, làm ông ta không vui." "Lại không phải lỗi của ta, dựa vào đâu mà đổ hết trách nhiệm lên một mình ta, nếu không phải đám bá tánh đó biết, ta sao có thể ra ngoài rồi lại đánh nhau với lão Long Vương?" "Nghịch tử này, bây giờ lại dám cãi lại ta, còn không mau nhận lỗi với lão Long Vương." "Thật không biết lúc đầu sinh ngươi ra có tác dụng gì, thà lúc đó một kiếm chém chết ngươi đi!" Trong lúc nóng giận, Lý Tĩnh cũng không ngờ mình lại nói ra những lời như vậy.

"Ha ha ha!" Mặc dù Na Tra cười lớn, nhưng ai cũng có thể thấy trên má hắn những giọt nước mắt không ngừng lăn dài, lúc này bộ dạng của hắn trông vô cùng đáng thương.

"Ta vốn không nên về Trần Đường Quan, ta thật sự không biết về đây rốt cuộc để làm gì?" "Tưởng rằng ta đã học được một thân bản lĩnh, có thể giúp ông bảo vệ bá tánh, không ngờ lại làm ta thất vọng như vậy, ta vốn không nên về đây, ta sẽ không bao giờ về đây nữa." Nói xong câu đó, Na Tra quay người, không hề quay đầu lại.

Trong tầm mắt của mọi người, hắn hướng về một phương khác trên không trung, ngày càng xa dần.

"Lão Long Vương, lần này là lỗi của tôi, Lý Tĩnh tôi ở đây xin bồi lễ xin lỗi." "Tuyệt đối đừng trách đứa trẻ đó, nó chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, không hiểu chuyện, tất cả đều là lỗi của tôi!" "Lỗi của ai, ta không phân bua, nhưng ta nhất định phải cảnh cáo ngươi một câu,

đứa trẻ này sau này dù thế nào cũng không giữ được, ma tính quá ngoan cố!" "Ngươi phải biết, với ma tính hiện tại của nó, không ai có thể nuôi nổi, ta nghĩ ngươi mau tìm cách đi, nếu không sau này ngay cả ngươi cũng không quản giáo được, căn bản không chịu nổi nữa." Lời của lão Long Vương, Lý Tĩnh sao lại không biết, từ ngày Na Tra sinh ra, ông đã nghĩ đến chuyện này.

Nhưng bây giờ đang rối bời, không biết nên làm thế nào.

Một mặt là máu mủ ruột thịt của mình, là vợ mình, là tình cảm giữa ba người.

Nhưng mặt khác, vì nhiều người, vì an toàn của đa số, vì toàn bộ bá tánh Trần Đường Quan và cái địa vị đáng thương đó, lại nên làm gì?

Những chuyện này sao lại không có, mỗi giờ mỗi khắc đều có, nhưng vô cùng rối bời, thật sự không biết nên làm gì. … Sau khi Na Tra chạy trốn khỏi bờ biển, thật sự không biết nên đi đâu về đâu.

Cảm giác như mình là một đứa trẻ không ai cần, ở đâu cũng có người ghét bỏ.

Trên đời này, căn bản không có mấy người chào đón mình, lúc này trong đầu hắn đột nhiên hiện lên hình ảnh của mẫu thân.

Thế giới này e rằng chỉ có một người sẽ nhớ nhung mình như vậy, những người khác đều hận không thể sớm rời xa mình.

Thế là, Na Tra lại quay về Lý phủ, nhưng khác với mọi lần, hắn căn bản không vào nhà nửa bước, chỉ lẳng lặng đứng trên không trung nhìn, nhìn mẫu thân đang bận rộn trong nhà.

Trong lòng muôn vàn cảm xúc.

"Mẫu thân, lần này hài nhi bất hiếu, sau này không thể về đây thăm người nữa, hôm nay chúng ta từ biệt tại đây." "Nhân gian này căn bản

không có chỗ cho hài nhi tồn tại, con cũng chỉ khiến người khác ghét bỏ, thay vì vậy thà con chủ động rời đi, nếu không sẽ gây phiền phức cho người và phụ thân." "Sau ngày hôm nay con sẽ không bao giờ về đây nữa, người nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt." "Đừng bận rộn mù quáng như vậy, thỉnh thoảng cũng phải dừng lại nghỉ ngơi, con tuy không biết đi đâu về đâu, nhưng người yên tâm, con nhất định sẽ không dễ dàng từ bỏ mạng sống đâu, con là đứa trẻ mà mẫu thân mang thai ba năm mới sinh ra!" "Con cũng sẽ không làm chuyện trái với lương tâm, chuyện giết người phóng hỏa con cũng sẽ không làm!" "Là con của người, sao con có thể làm những chuyện như vậy được!" "Chỉ là thời gian không cho phép con thôi, con không có cách nào cả!" "Hôm nay con đành phải ở đây từ biệt mẫu thân." Sau khi từ biệt mẫu thân trên không trung, Na Tra thật sự không biết nên đi đâu về đâu.

"Không ngờ trời đất rộng lớn lại không có chỗ dung thân cho ta." "Thật sự không biết nên đi đâu nữa." "Nếu đã như vậy, chẳng phải ngươi là đệ tử của vi sư sao?

Sao không về chỗ vi sư?" Đột nhiên trên không trung vang lên một giọng nói quen thuộc nhất, thực sự làm Na Tra giật mình.

"Lão đầu, sao đột nhiên xuất hiện?" Mặc dù Thái Ất chân nhân là sư phụ của hắn, nhưng trước mặt hắn gần như chưa bao giờ gọi là sư phụ, đều gọi là lão đầu.

Nhưng Thái Ất chân nhân có thể cảm nhận rõ ràng sự vui mừng trong giọng nói của Na Tra.

"Đứa trẻ này chưa bao giờ gọi ta là sư phụ, làm ta thật mất mặt." "Ha ha ha!" "Lão đầu, quan hệ của chúng ta còn xa lạ gì nữa, thật sự không cần gọi là sư phụ." "Mà này, sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây, lúc này không phải nên đang ngồi thiền trong cung điện của ông sao?"

“Vi sư đến đây, đặc biệt đến xem ngươi một chút, vừa hay gặp ngươi ở đây.” “Lão đầu này thật biết nói chuyện.” Mặc dù Na Tra rất nhỏ, không khác gì những đứa trẻ loài người bình thường, nhưng tính cách lại vô cùng nghịch ngợm.

“Lần này vi sư tìm ngươi có việc.” Đột nhiên Thái Ất chân nhân đang nói đùa trở nên nghiêm túc, Na Tra nghiêm túc lại, biết lần này thật sự có chuyện nên mới đặc biệt tìm mình.

“Chuyện gì vậy?

Tại sao đột nhiên lại nghiêm túc như vậy?” “Ngươi nghĩ vi sư có nỡ để ngươi đi một mình sao?” “Lần này vi sư thật sự tìm ngươi có việc, cố ý đưa ngươi về chỗ ta, tiếp tục tu hành cùng ta!” “Ngươi thật sự nghĩ rằng học được mấy năm võ mèo ba chân ở chỗ ta là có thể xưng bá thiên hạ rồi sao, còn kém xa lắm!” “Ta nghe nói ngươi vừa rồi đã xảy ra tranh chấp với thái tử của Đông Hải Long Vương, Ngao Bính, đúng không?

Đã đánh nhau chưa?” Na Tra không ngờ Thái Ất chân nhân lại biết chuyện này, nhưng nghĩ lại cũng đúng, sao có chuyện gì của thần tiên có thể thoát khỏi pháp nhãn của ông được.

“Nếu không phải đột nhiên có người xuất hiện can thiệp, ta cũng sẽ đánh cho hắn tan tác, cũng không xem ta là đệ tử của ai.” “Biết khoác lác!” “Nói cho ngươi biết, lúc hai ngươi chiến đấu, ta vẫn luôn quan sát, ngươi tưởng mình làm tốt lắm sao, đúng là quá ngây thơ!” “Ngươi căn bản không biết Ngao Bính rốt cuộc lợi hại đến đâu.” “Lợi hại đến đâu chứ, cuối cùng hai chúng ta cũng không phải đã đánh hòa sao?” Na Tra nhếch mép, ánh mắt đầy vẻ khinh thường, thật sự không cho rằng lời của Thái Ất chân nhân hoàn toàn là thật.

“Ngươi chỉ nhìn thấy bề ngoài thôi, căn bản không biết Ngao Bính vẫn luôn kiềm chế sức mạnh của nó, nếu nó giải phóng toàn bộ,

ngươi thật sự không phải là đối thủ." "Sức mạnh của nó rất lớn, dù ngươi có gặp phải sức mạnh lớn đến đâu cũng không bằng được." "Ngươi căn bản không biết, nó vẫn luôn kiềm chế thực lực thật sự của mình, mỗi lần đối chiến chỉ dùng mấy phần công lực thôi, mới đánh hòa với ngươi, ngươi tưởng mình lợi hại lắm sao?" Tuy Na Tra không thừa nhận bằng miệng, nhưng trong lòng cậu hiểu rất rõ, lúc đối chiến với Ngao Bính đã dùng toàn bộ sức lực, vô cùng chật vật mới miễn cưỡng đánh hòa được với đối phương.

"Không thể nào, sao ta lại có thể ém sức mạnh chứ?

Chương 319

Sao lại không hoàn toàn tung ra?" "Rõ ràng hai chúng ta cuối cùng đã đánh hòa, tại sao lại đột nhiên như vậy?

Rốt cuộc chuyện này là sao?" Tuy miệng thì hỏi vậy, nhưng trong lòng Na Tra đã bắt đầu có câu trả lời.

"Ngươi biết sự thật là gì, trong lòng ngươi thực ra đã hiểu rõ, đúng không!" Thái Ất Chân Nhân nhìn đứa trẻ đang cúi đầu trước mặt, biết rằng mọi chuyện đúng như mình nghĩ.

"Vậy con phải làm sao bây giờ ạ!" "Còn có thể làm gì nữa, đương nhiên là theo ta trở về, sau đó tiếp tục tu hành rồi." .....

Tại nhân gian: Cuối thời Ân Thương, Trụ Vương Đế Tân vô đạo, hoang dâm suốt ngày, còn tàn sát nô lệ để tế tự cầu phúc, khiến cho các đại thần như Tỷ Can lòng nguội lạnh.

Một tai họa khôn lường sắp sửa quét qua.

Chính vì sự tàn sát vô nhân đạo của Trụ Vương mà khí tượng giữa trời đất đại loạn.

Khí tức của nhân gian thay đổi, báo hiệu một trường đại kiếp nạn đang đến gần.

Đế Tinh vì sự biến đổi khí tức do thảm cảnh sinh linh đồ thán mà chia làm hai, một nửa báo hiệu triều Thương sắp diệt vong, nửa còn lại thì ngược lại, duy trì sự tồn tại của nó.

Nhưng Đế Tân tuyệt đối không tin.

"Không thể nào!

Đế Tinh tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra!" "Đất nước

này nhất định sẽ tiếp tục tồn tại, sẽ không vì thế mà có bất kỳ thay đổi nào." "Người đâu, mau bắt tướng quân Dương Tử Thành đến đây cho ta." Không lâu sau, đám thuộc hạ áp giải một vị tướng quân cao to vạm vỡ tiến vào.

"Bắt hắn quỳ xuống!" Đám hạ nhân phải dùng rất nhiều sức mới ấn được Dương Tử Thành tướng quân, người nãy giờ vẫn đứng bất động, quỳ xuống.

"Ngươi có biết ta tìm ngươi đến đây là vì chuyện gì không?" Dương Tử Thành tướng quân có lẽ không biết, nhưng chắc chắn là có liên quan đến chuyện Đế Tinh rơi xuống.

Dù trong lòng đã hiểu rõ, nhưng miệng vẫn không hé răng.

"Thần không biết, không hay bệ hạ đêm khuya gọi thần đến, lại còn dùng cách này áp giải thần là vì chuyện gì?" Trong mắt Dương Tử Thành đầy vẻ tức giận, vô cùng khó chịu nhìn đám thuộc hạ của Trụ Vương, không ngờ chúng lại dám đối xử với mình như vậy.

"Ta biết trong lòng ngươi hiểu rõ ta tìm ngươi vì chuyện gì!" "Nói cho ta nghe đi, Đế Tinh sẽ không rơi xuống, đúng không?

Sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, triều Thương của chúng ta nhất định sẽ tiếp tục hưng thịnh, đúng không?" Ánh mắt Đế Tân tràn đầy kích động, hắn không ngừng lay mạnh vai Dương Tử Thành, cố gắng moi ra một câu trả lời vừa ý.

"Mau nói cho ta biết, mục đích của việc tế tự lần này rốt cuộc là gì?" "Mau nói đi!" "Đế Tinh, căn bản sẽ không rơi xuống, đúng không?

Triều Thương của chúng ta nhất định sẽ thiên thu vạn đại tiếp tục tồn tại, đúng không?" "Chuyện liên quan đến Đế Tinh rơi xuống, thần quả thực không biết gì cả!" "Thần cũng không biết mục đích của lần

tế tự này là gì." "Sao ngươi lại không biết được, chẳng lẽ mọi chuyện ngươi đều không tham gia sao?

Giờ lại nói với ta là không biết những chuyện này?" "Không thể nào, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, mau nói cho ta biết, mục đích của lần tế tự này rốt cuộc là gì?" Dương Tử Thành đã cảm nhận rõ ràng sự phẫn nộ và sát ý trong mắt Đế Tân, nhưng vẫn cứng miệng đáp: "Chuyện về Đế Tinh rơi xuống, thần thật sự không biết." "Thần cũng không tham gia hoạt động tế tự lần này, cũng không biết chuyện này là do ai làm!" "Ta…" Dương Tử Thành còn chưa nói hết câu, chỉ thấy Đế Tân tiện tay rút thanh bội kiếm bên hông đặt lên cổ ông.

Không cho đối phương một cơ hội phản ứng, lưỡi kiếm sắc bén hạ xuống, đầu người lập tức rơi xuống đất.

Những người hầu xung quanh sợ đến mức không dám thở mạnh.

Tuy đã quen với cảnh tượng tàn bạo, nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy Trụ Vương ra tay giết cả một vị tướng quân.

Đương nhiên là vô cùng sợ hãi, lúc này không ai dám hó hé nửa lời.

Đám người hầu sợ đến hồn bay phách lạc, không dám nói một câu.

"Xử lý cái xác này đi!" Đế Tân nhếch mép, rồi quay đầu nói với thuộc hạ: "Sau đó đi tìm Tư Tế đến đây cho ta.

Có chuyện cần hỏi, nhất định phải 'mời' ông ta đến đây cẩn thận." "Đừng có như tên vừa rồi, phải đối xử với người ta cho tốt." Đám hạ nhân nghe xong, vội vàng khiêng cái xác đi rồi chạy mất.

Ở đây làm việc, bớt một câu nói là thêm một phần cơ hội sống sót, cho nên chúng không dám nhiều lời.

Chỉ cần làm tốt những gì Đế Tân yêu cầu, không đụng chạm đến tín ngưỡng hay lợi ích của hắn, thì làm gì cũng được.

Có thể ngày hôm trước còn là tướng quân, nhưng ở nơi này, không ai có thể trở thành bạn bè, đa số đều là kẻ thù, vì không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tư Tế vốn đang ở nhà quan sát thiên tượng, suy ngẫm về những vấn đề liên quan đến lần tế tự này.

Ông ta luôn hiểu rõ hành vi tàn bạo vô nhân đạo của Trụ Vương.

Trong lòng ông ta cũng vô cùng rõ ràng rằng, lần này, triều Thương e là không thể tồn tại được nữa, nhất định sẽ diệt vong!

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một đám người không có ý tốt xông vào, phá tung cửa nhà.

Hành động như vậy vào lúc này, vừa đoán đã biết là người của Đế Tân.

Nhưng thực lực của ông ta quá yếu, chỉ có thể giận mà không dám nói, đành phải thuận theo ý chúng.

Dù sao cả thế gian đều biết, Đế Tân là một kẻ tàn nhẫn đến mức nào.

Nếu hắn biết được sự thật, chắc chắn sẽ không tha cho ông, tính mạng cũng khó giữ.

"Các ngươi là ai?

Tại sao lại đột nhiên xông vào nhà ta vào lúc này?" Tuy võ lực của Tư Tế vô cùng yếu ớt, nhưng khí thế vẫn còn đó.

Chương 320

Dáng vẻ của ông ta quả thực khiến đám người hầu vừa mới chứng kiến cảnh sinh tử ly biệt bị chấn động, nhưng chúng lập tức phản ứng lại.

“Đế Tân mời ngài đến đó một chuyến, có vài chuyện muốn hỏi!” Tư Tế biết lần này không thể trốn được, chỉ đành đi theo chúng.

Nếu bỏ chạy, không chừng sẽ chết ngay tại đây.

Thay vì vậy, chi bằng liều một phen, may ra còn có cơ hội sống.

“Được rồi, ta thu dọn một chút, các ngươi ra ngoài đi!” “Cứ đợi ta ở ngoài cửa là được, ta sẽ ra ngay!” “Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng giở trò gì.

Đế Tân là người thế nào, trong lòng ngươi chắc cũng hiểu rõ, ngoan ngoãn đi theo chúng ta đi.” “Xem các ngươi kìa, quá coi thường ta rồi.

Ta sao có thể làm ra chuyện như vậy được?

Ta chỉ thu dọn đơn giản một chút rồi sẽ ra ngay!” “Các ngươi cũng biết rõ võ lực của ta vô cùng yếu ớt, nếu muốn bỏ chạy, với nhiều người như các ngươi cũng có thể bắt được ta, ta chắc chắn sẽ không giở trò gì đâu!” Đám tiểu nhân cảm thấy lời Tư Tế nói cũng có lý, bèn ngoan ngoãn ra ngoài cửa chờ đợi.

Một lát sau, Tư Tế thu dọn đồ đạc xong xuôi rồi bước ra. .....

“Bệ hạ, không biết lần này ngài cho gọi thần đến là vì chuyện gì?

Hà tất phải làm lớn chuyện như vậy?” “Ha ha ha.” “Lần này ta mời Tư Tế đến là vì có chuyện vô cùng quan trọng.

Chuyện này ta chỉ tin một mình ngươi, những người khác ta đều không tin, ngươi nhất định phải nói thật cho ta biết đấy!" "Xin bệ hạ cứ yên tâm, thần nhất định sẽ nói cho ngài biết toàn bộ sự thật mà thần biết." "Chỉ là không biết rốt cuộc ngài muốn biết điều gì.

Cứ hỏi đi, thần sẽ một năm một mười kể hết những gì mình biết." "Nói cho ta biết, rất nhiều người đều bắt đầu đồn rằng Đế Tinh sắp rơi xuống, chuyện đó không thể nào xảy ra, đúng không?

Triều Thương của chúng ta nhất định sẽ không diệt vong, đúng không?" "Lúc này lại có lời đồn như vậy, thật là vô lý!" "Bệ hạ cứ yên tâm, căn bản không có chuyện đó, làm sao có thể được!" "Quốc gia của chúng ta nhất định sẽ thiên thu vạn đại, tiếp tục tồn tại, không thể nào rơi xuống, cũng chắc chắn sẽ không diệt vong!" "Chỉ là khí tức mấy ngày nay quả thực có chút thay đổi, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến sự tồn vong của quốc gia chúng ta đâu!" Tư Tế nói từng chữ một, và mỗi chữ đều lọt vào tai Đế Tân.

Có thể quan sát thấy vẻ mặt của Đế Tân đã có chút thay đổi, đang dần dần thả lỏng.

Tất cả đều cho thấy hắn đã nghe lọt tai những lời này, và cũng sẽ tin tưởng tất cả.

"Ngươi chắc chắn những gì ngươi nói là thật chứ?" Lúc hỏi câu này, sự vui mừng trong giọng điệu của Đế Tân không thể che giấu được, đang dần dần bộc phát ra ngoài.

"Bệ hạ cứ yên tâm, tất cả những gì thần nói đều là thật.

Nếu có nửa lời dối trá, thần nhất định sẽ trả bất cứ giá nào hoặc chịu mọi trách nhiệm." "Tốt lắm, ngươi biết ta luôn tin tưởng ngươi mà!" "Nếu mọi biến động đều là thật như ngươi nói, ta sẽ tin ngươi!" "Ngươi biết đó đều là những chuyện khiến ta lo lắng, bây giờ những chuyện đó đã được giải quyết, sau này ta sẽ không còn phải lo lắng

nữa.” “Xin bệ hạ cứ yên tâm, triều Thương nhất định sẽ không suy vong, nhất định sẽ thiên thu vạn đại kế thừa.” “Có những lời này của ngươi, ta yên tâm rồi!” Đế Tân hỏi xong Tư Tế, liền phái người đưa ông ta trở về.

Về đến nơi ở, Tư Tế cả người vô cùng hoảng loạn, biết mình vừa nói một lời nói dối tày trời.

Nhưng nếu không làm vậy, tính mạng của ông ta chắc chắn sẽ không giữ được.

Cho nên ông ta không thể không làm vậy, vì để bảo toàn tính mạng của mình.

Nhưng tiếp theo phải làm sao đây?

Mắt thấy thời gian Đế Tinh rơi xuống ngày càng gần, không chừng là ngay giây tiếp theo.

Phải nhanh chóng tìm cách trốn khỏi đây, nếu không đến lúc đó, tính mạng của ông ta không còn do mình kiểm soát nữa.

Thế là, Tư Tế bắt đầu nhanh chóng thu dọn hành lý, dự định đi ngay lập tức, nếu không tính mạng của ông ta nhất định sẽ bị Đế Tân nắm trong tay.

Phải biết rằng trên thế gian này chỉ có một mình Đế Tân là kẻ tàn nhẫn như vậy, không ai có thể so sánh được.

Trong mấy năm cầm quyền, hắn hoang dâm vô độ, mỗi ngày đều sống trong hư vô.

Hắn hoàn toàn không để ý đến triều chính, lại tin vào mê tín dị đoan, giết một mạng người dễ như nghiền chết một con kiến, không hề có chút lòng thương hại nào.

“Cho nên hôm nay ta tuyệt đối không thể ở lại đây thêm nữa, nếu

không ta thật sự sẽ chết trong tay hắn!" Không lâu sau khi Tư Tế bỏ trốn, Đế Tinh bắt đầu chính thức rơi xuống.

"Sao lại có chuyện như vậy, các ngươi đều lừa ta, thật to gan!" Lúc này, Đế Tân vô cùng phẫn nộ, toàn thân tràn ngập sát khí.

Thời điểm này vốn dĩ phải là ban ngày nắng ráo, nhưng thực tế lại mây đen giăng kín, không có một tia sáng nào.

Cả nhân gian đều bị bao trùm trong bóng tối, không hề có dấu vết của mặt trời.

Lửa cháy không ngừng ở khắp nơi.

Bầu trời mây đen dày đặc, sắp có một trận mưa rất lớn, phảng phất như mọi biến hóa đều đang báo hiệu sự diệt vong của triều Thương.

Trên trời sấm chớp đùng đùng, dưới đất động vật bắt đầu hoảng loạn chạy trốn, nhưng không có nơi nào là an toàn.

"Không thể nào, sao tên đó lại có thể lừa ta được chứ?

Rõ ràng đã nói xong rồi, ta tin tưởng hắn như vậy, mà bây giờ lại lừa ta, thật to gan!" "Người đâu, mau đi tìm Tư Tế cho ta, ta nhất định phải tự tay lấy đầu hắn để giải mối hận trong lòng." "Chỉ lấy đầu hắn thôi sao có thể giải được mối hận trong lòng ta chứ?

Tất cả đều là lỗi của hắn, nếu không phải hắn lừa ta, sao có thể xảy ra chuyện như vậy, thật đáng chết!" "Ta nhất định sẽ lột da, rút máu hắn, ta sẽ không dễ dàng tha cho hắn đâu, mau đi bắt hắn về đây cho ta!" Đám người hầu bây giờ hoảng sợ rồi, không ngờ Đế Tinh rơi xuống lại có cảnh tượng khủng khiếp như vậy, căn bản không dám tưởng tượng.

Nhưng bây giờ quả nhiên không tầm thường, trông vô cùng đáng sợ.

Chương 321

“Các ngươi còn đứng đó làm gì, đã xảy ra chuyện lớn như vậy mà còn có thể đứng ngây ra đó sao?

Bình thường ta nuôi các ngươi để làm gì?

Đều là người chết cả sao?” “Mau đi giết hết tất cả trẻ con trong vòng mười dặm cho ta, không được chừa lại một đứa nào…” “Chỉ làm như vậy cũng khó mà giải được mối hận trong lòng ta!” “Tức chết ta rồi, sao lại có kẻ dám lừa ta như vậy, ta đã tin tưởng hắn đến thế.” Đế Tân bây giờ hận không thể lột da rút máu tên đó, sao hắn lại dám lừa gạt mình.

Nhưng Đế Tân không hề biết rằng, trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, lửa cháy lan tràn, sấm sét mưa bão, vẫn có một đứa trẻ được sinh ra, nhưng đó không phải là một người bình thường.

Đó chính là một sinh linh khác được sinh ra do Đế Tinh rơi xuống và vỡ làm đôi.

Đứa trẻ đáp thẳng xuống trước cửa nhà một người phụ nữ.

Lúc này, người phụ nữ đó bước ra khỏi nhà, lòng đau như cắt, không thể sống tiếp trong thời gian ngắn được nữa, vì chồng nàng đã bị tên Đế Tân tàn bạo đó lấy đầu không lâu trước đây.

Nàng biết chồng mình không làm sai bất cứ điều gì, nhưng tên Đế Tân đó quá tàn nhẫn, không biết vì lý do gì mà lại ra tay độc ác như vậy, huống hồ chồng nàng là một tướng quân, đã lập nên bao chiến công hiển hách.

Từ đây, người phụ nữ không còn hy vọng sống tiếp nữa.

Trụ cột của gia đình không còn, nàng làm sao có thể sống sót trong

thế gian đầy rẫy khổ đau này, huống hồ lại là dưới triều đại hoang dâm vô độ.

Nàng thất thểu bước ra khỏi sân, tìm một nơi để kết liễu cuộc đời, trên thế gian này nàng cũng không còn gì luyến tiếc.

Nàng định kết thúc sinh mạng mình ở đây, nhưng đúng lúc này Đế Tinh rơi xuống, mọi thứ đều đang diễn biến theo chiều hướng xấu đi, nhưng nàng vẫn quyết tâm tìm đến cái chết.

Đúng lúc này, khi nàng đang như một cái xác không hồn, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc của một đứa trẻ.

"Oa oa oa…" "Oa oa oa…" Tiếng khóc vô cùng trong trẻo, nàng thậm chí còn nghĩ rằng tai mình có vấn đề, sao lại có thể có âm thanh như vậy vào lúc này?

Nếu nàng nhớ không lầm, thì vừa rồi có rất nhiều người bắt đầu lục soát nhà nàng, kiểm tra xem có trẻ con hay không.

Nghe nói tên Đế Tân hoang dâm vô độ đó lại bắt đầu một cuộc tàn sát không kiêng nể.

Lần này còn hoang đường hơn trước, hắn bắt đầu tìm kiếm những đứa trẻ sơ sinh để tàn sát.

Nàng cảm thấy ở một đất nước như thế này, không còn hy vọng sống sót nào nữa, trong lòng không còn chút tình cảm nào.

"Rốt cuộc là ác ma gì, lại có thể nhắm vào cả những đứa trẻ sơ sinh, tại sao chủ nhân của đất nước này lại như vậy, mỗi ngày đều sống trong hư vô." "Ta nguyền rủa ngươi dù có xuống địa ngục cũng không có ngày lành, ngươi đã tự tay giết chồng ta, người như ngươi sao lại có người phò tá, tại sao kẻ như ngươi lại trở thành vua một nước?!" Nhưng đúng lúc này, từng tràng tiếng khóc của trẻ con đã cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, và âm thanh đó ngày càng gần hơn.

“Oa oa oa…” “Oa oa oa…” “Thấy chưa?

Sao lúc này lại có một đứa trẻ khóc chứ, chắc chắn là giả!” “Chắc là ông trời đang nhìn xuống, đất nước của chúng ta không biết từ khi nào đã đi đến bước đường này, không biết từ lúc nào đã biến thành thế này.” “Xem ra ta đã bị ảo giác rồi!” “Xem ra ta đã bị ảo giác rồi, không biết từ khi nào mà đất nước này lại biến thành thế này.” Người phụ nữ đó bây giờ vẫn không tin rằng âm thanh mình nghe thấy là có thật.

Bọn họ vừa mới đi, sao có thể có tiếng khóc của trẻ con ở đây, càng không thể có dấu vết của trẻ con được.

Nàng biết rằng trong phạm vi vài dặm, tất cả đều đã bị tên quân chủ tàn bạo đó phái người giết hại, thậm chí nàng không dám tưởng tượng cảnh tượng những đứa trẻ đó bị giết hại sẽ đẫm máu đến mức nào.

“Oa oa oa…” “Oa oa oa…” “Không thể nào, chắc chắn là ta bị ảo giác!” Nhưng dù miệng nói vậy, người phụ nữ đó vẫn đi theo tiếng khóc, bước về phía đó.

Thế rồi, cảnh tượng trước mắt nàng hiện ra: ngay sau gốc cây lớn đó là một đứa trẻ được bọc trong một tấm vải đỏ, đang không ngừng khóc lóc, trông vô cùng đáng thương.

“Chẳng lẽ tất cả đều là ý trời sao?” “Sao lại đột nhiên xuất hiện một đứa trẻ vào lúc này?

Chẳng lẽ nó không bị đám người đó kiểm tra sao?

Chắc chắn là không bị kiểm tra, nếu thật sự bị phát hiện thì làm sao có thể giữ được tính mạng đến bây giờ?” Người phụ nữ đó kinh ngạc phát hiện ra, dù mưa gió bão bùng, sấm chớp đùng đùng, nhưng trên người đứa trẻ này lại không có một giọt mưa nào, hoàn toàn khô

ráo, ngược lại trông vô cùng sạch sẽ, giống như được một lớp gì đó bao bọc.

"Sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, không thể nào!" Nhưng dù miệng nói vậy, nàng vẫn cẩn thận bế đứa trẻ lên, ôm vào lòng, không ngừng dùng hơi ấm cơ thể mình để sưởi ấm cho nó.

"Tất cả những chuyện này thật quá kỳ lạ, lẽ nào đây đều là ý trời, chàng có hiểu ý em không?" Người phụ nữ đó tự nói một mình, như thể chồng nàng đang đứng từ xa nhìn mình.

"Thôi được rồi, bây giờ em đành coi đây là ý trời hoặc là ý của chàng vậy.

Đứa trẻ này đã ở bên cạnh em, em nhất định sẽ bảo vệ nó thật tốt, không để nó phải chịu cảnh tàn sát vô nhân đạo đó!" "Nếu tất cả đều là ý trời, vậy thì ta sẽ nhận nuôi con.

Ta có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho con, nhưng ta thật sự rất tò mò, tại sao vào lúc này lại có người sinh con ra…" Trong đầu người phụ nữ đột nhiên hiện lên cảnh tượng lúc còn sống cùng chồng.

Nàng nhớ chồng đã từng nói, nếu có con, con của họ sẽ được đặt một cái tên thật hay, rồi gọi là Dương Giáng.

"Nếu chúng ta đã may mắn và có duyên phận như vậy, thì con sẽ được gọi là Dương Tiễn!" Người phụ nữ cõng đứa trẻ trên lưng, cảm thấy trong lòng vô cùng hoang mang, không biết tại sao, nàng luôn có cảm giác sau này sẽ có chuyện rất lớn xảy ra, cảm thấy nơi này không nên ở lại lâu.

"Dương Tiễn, bây giờ mẫu thân sẽ đưa con trốn đi, nhất định sẽ cho con một cuộc sống hạnh phúc!" Người phụ nữ nói với đứa trẻ trên người mình, bắt đầu bước đi dưới bầu trời hoang tàn, cố gắng trốn thoát khỏi những kẻ giết người man rợ. .....

“Ngươi có biết trên đời này có một người phụ nữ tên là Dao Cơ không?” “Đó là vợ của Dương Tử Thành đấy.

Dù tốn bao nhiêu công sức, cũng phải đưa người đó về đây cho ta, ta có việc gấp!” “Vâng!” Thuộc hạ nghe xong lời của Đế Tân, đều bắt đầu hành động. .....

“Lúc sinh thời, chưa từng nghe Dương Tử Thành tướng quân có vợ nhỉ?” “Thực ra hai huynh đệ chúng ta cũng chưa từng nghe, ông ấy cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện gia đình, chỉ biết ông ấy là một vị tướng quân vô cùng chính trực.” “Chỉ tiếc là lần này lại bị tên quốc chủ hoang dâm vô độ của chúng ta lấy đầu, nếu không thì ông ấy nhất định sẽ hết lòng hết sức vì đất nước này, không biết đã cống hiến bao nhiêu.” “Ôi, không biết lúc trước ông ấy đối xử tốt với ta đến mức nào, bây giờ lại có kết cục thê thảm như vậy, thật quá xui xẻo.” “Nói đi cũng phải nói lại, sống ở đất nước này, ai mà không xui xẻo chứ, trừ tên quốc chủ hoang dâm vô độ đó ra.

Chương 322

Không biết hắn tàn bạo đến mức nào, trong đất nước này ai mà không biết tâm tư của hắn độc ác ra sao, cả con người hắn đều vô cùng tà ác." "Ngay cả trẻ con trong phạm vi mười dặm hắn cũng không tha." "Ngươi không biết đâu, những người làm lính quèn như chúng ta, nhà ai mà không có vợ con già trẻ chứ?" "Ngươi không biết đâu, khi mệnh lệnh đó được ban ra, những người đó liền bắt đầu phản kháng, nhưng phản kháng có ích gì chứ, ngươi cũng biết con người hắn thế nào mà." "Nghe nói những đồng bào của chúng ta đã bị tra tấn sống dở chết dở.

Ai có thể cứu được những đứa trẻ đó chứ, thật đáng thương cho chúng, nhưng chúng ta cũng không có cách nào cả!" "Nếu chúng ta không nhẫn tâm giết những đứa trẻ đó, người chết sẽ là chúng ta, sẽ phải rời khỏi nhân gian bằng những thủ đoạn tàn nhẫn." "Ngươi không biết kết cục của những huynh đệ đó thảm đến mức nào đâu, bị tên quân chủ đó tra tấn đến chết.

Dù là vì bọn trẻ, có thể giữ lại một mạng sống cũng không được." "Thật quá tàn khốc, vì để thỏa mãn một chút tư lợi của mình mà bắt đầu tàn sát tùy ý, thậm chí ngay cả những đứa trẻ sơ sinh cũng không tha!" "Ngươi không biết đâu, thậm chí ta còn tự tay giết nhầm mấy người phụ nữ mang thai, vì trong bụng họ có con." "Tại sao đất nước của chúng ta lại có một kẻ hoang dâm vô độ như vậy?

Cũng chính vì những hành vi hoang dâm vô độ đó mới tạo nên cảnh tượng ngày hôm nay.

Nếu không phải như vậy, đất nước của ta sao lại đến mức diệt vong!" "Nếu có trách, cũng chỉ có thể trách chúng ta xui xẻo, sống

trong một thời đại như vậy, lại sống trong một đất nước như vậy." "Thực ra tất cả đều do tên quân chủ đó gây ra, nếu không phải vì hắn, chúng ta có lẽ sẽ không có cảnh tượng như ngày hôm nay, mỗi ngày đều như những cái xác không hồn, chỉ làm những việc tàn nhẫn vô nhân đạo!" "Không biết khi nào chúng ta cũng sẽ biến thành như vậy?" "Nhưng nếu biến thành như vậy, tính mạng của chúng ta liệu có thể như bây giờ, hoàn toàn nguyên vẹn sống sót ở đất nước này không?" "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, nếu chúng ta về muộn, không bắt được người phụ nữ đó, thì cái đầu trên cổ của chúng ta chắc chắn cũng sẽ không còn nữa đâu." "Đúng vậy, nhà của người phụ nữ đó ở đâu?

Tại sao quốc chủ của chúng ta lại đột nhiên tìm người phụ nữ này, rốt cuộc là vì sao?" Đám lính đang bàn tán, đột nhiên sau lưng truyền đến một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ.

"Lúc này còn ở đây nói chuyện phiếm, nhiệm vụ của các ngươi đã hoàn thành chưa?" Nghe thấy câu nói này, đám thuộc hạ đều vô cùng sợ hãi, từ từ quay người lại, nhìn thấy nhân vật đáng sợ thứ hai, Phí Trọng.

Kẻ đó tàn bạo không khác gì vị quân chủ thứ hai, tàn nhẫn độc ác, đối với tính mạng của bất cứ ai, hắn cũng không hề có chút thương hại, nơi hắn đi qua cỏ không mọc nổi, không một ai may mắn thoát khỏi bàn tay đã nhuốm đầy máu tươi của hắn.

"Phí tướng quân!" "Đế Tân ra lệnh lấy nơi Đế Tinh rơi xuống làm trung tâm, chém giết toàn bộ trẻ em trong vòng mười dặm.

Bây giờ các ngươi đang làm nhiệm vụ đó, đã hoàn thành chưa?" "Báo cáo Phí tướng quân, nhiệm vụ của chúng tôi chưa hoàn thành, lúc đó quân chủ lại ra lệnh mới, bảo chúng tôi mau chóng hoàn thành chuyện này trước." "Ồ, lại có nhiệm vụ mới sao?

Nói nghe xem, cũng để ta vui một chút." "Báo cáo Phí tướng quân, Đế Tân bảo chúng tôi đi tìm một người phụ nữ tên là Dao Cơ, chính là vợ của Dương Tử Thành tướng quân lúc sinh thời, và bắt nàng ta lại." "Ồ, nghe có vẻ thú vị đấy.

Giao cho ta đi, các ngươi cứ đi làm việc của mình, hoàn thành tốt nhiệm vụ kia đi." "Vâng, Phí tướng quân, vậy phiền ngài." Phí Trọng nhếch mép, đáy mắt lóe lên một tia sát ý.

"Xem ra đây là một món hời, sao ta có thể bỏ qua cơ hội này được chứ?" Phí tướng quân ung dung đi về phía nhà của Dương Tử Thành tướng quân, làm sao hắn có thể không biết nhà ông ta ở đâu chứ?

Nhưng thật không may, trên đường đi, hắn lại gặp đúng người cần gặp.

"Thì ra là ở đây, thật trùng hợp, người ta đang tìm lại ở đây." Phí tướng quân nhếch mép, ánh mắt lóe lên một tia lạnh lùng: "Xem ra trời không phụ lòng người, ở đây lại dễ tìm như vậy, quả là ý trời!" "Ồ, thứ ngươi đang cõng trên lưng là gì vậy?" "Xem ra không phải là thứ mang lại may mắn đâu nhỉ?" "Chẳng lẽ ngươi không biết ở đất nước này, trong phạm vi nơi Đế Tinh rơi xuống, tất cả trẻ em đều phải bị chém giết sao?

Bây giờ ngươi lại cõng thứ đó trên lưng?" "Đừng nói với ta đó là một đứa trẻ nhé!" "Nếu không thì sẽ làm khó cho ta lắm, ta thật sự không biết nên làm thế nào, nhưng lệnh cấm đã ban ra, bây giờ ngươi lại cõng nó, bảo ta phải làm sao đây!" Người phụ nữ đó không thể không nhận ra những kẻ này, biết chắc chắn là thuộc hạ của tên hôn quân đó, xem ra là nhắm vào đứa trẻ.

Nàng không biết tại sao chúng lại biết sự tồn tại của đứa trẻ này, bây giờ chắc chắn phải nhanh chóng trốn khỏi đây, nếu không không chỉ tính mạng của mình, mà cả tính mạng của đứa trẻ cũng không thể

đảm bảo.

Dao Cơ không hề quay đầu lại, cũng không nghe lọt tai những lời đó, ôm đứa trẻ chạy như điên.

"Hừ, cứ chạy đi, nghĩ rằng có thể thoát khỏi tay ta sao?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" "Lần này ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lễ độ, để ngươi nhận thức được sự lợi hại của ta, dám lưu lại tên nghịch tử này ở đất nước của ta!" "Không ngờ lúc sinh thời Dương Tử Thành tướng quân lại lưu lại một đứa con như vậy, xem ra hắn chưa bao giờ nói với ta, nếu sớm biết thì đã không cần phải làm như vậy rồi." Lời nói của Phí tướng quân đột nhiên khiến thân thể Dao Cơ chao đảo, quả thực nàng đã nghe thấy một cái tên không nên nghe vào thời điểm vô cùng nguy hiểm này.

Trong lòng có vô số câu hỏi: "Rốt cuộc người này là ai?

Tại sao lại quen biết chồng ta, Dương Tử Thành?" "Lời nói đó rốt cuộc có ý gì?

Tại sao lại đột nhiên nói như vậy?" Tuy những câu hỏi này không ngừng vang lên trong đầu Dao Cơ, nhưng bây giờ không phải là lúc để hỏi.

Nếu không liều mạng chạy, tính mạng của đứa trẻ chắc chắn sẽ không giữ được, cho nên nàng chỉ có thể không dám quay đầu, cứ thế chạy về phía trước.

"Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đặt đứa trẻ trong tay xuống, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chỉ đứa trẻ đó mất mạng, mà ngay cả ngươi cũng sẽ không giữ được tính mạng!" Nhưng, Dao Cơ không hề quay đầu lại, chỉ một mực chạy như điên, vì trên lưng nàng không chỉ là một đứa trẻ đơn thuần, mà còn là một sinh mệnh, một sinh mệnh do trời ban.

Nàng biết rằng việc nó đột nhiên xuất hiện vào lúc này, không thể là một vấn đề đơn giản như vậy.

Tại sao vào lúc này, đứa trẻ này lại đột nhiên được sinh ra trước cửa nhà nàng, nhất định phải có ý nghĩa gì đó.

Huống hồ chồng nàng lại vừa mới qua đời không lâu, chẳng lẽ tất cả đều có liên quan sao?

“Dương Tiễn, con yên tâm, ta sẽ giữ lại tính mạng của con, nhất định sẽ không để con bị đám người đó chém giết.

Nếu con đã đến với ta, thì con chính là con của ta, ta nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho tính mạng của con!” “Cứ chạy đi, để ta xem ngươi có chạy thoát được không!” Phí tướng quân nhìn người phụ nữ trước mặt, nhanh như một cơn gió, dùng hết sức lực chạy về phía trước.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười, ánh mắt đầy sát ý, bắt đầu không ngừng bộc lộ ra ngoài.

Lúc này, hắn trông như một tên tu la địa ngục, vô cùng đáng sợ.

Đối diện là một người phụ nữ mang theo con nhỏ, làm sao có thể không sợ hãi chứ?

Chỉ thấy Phí tướng quân không hề tốn chút sức lực nào, cũng không có ý định đuổi theo, chỉ đơn giản rút thanh kiếm bên hông, sau đó tập trung toàn bộ sức mạnh vào tay phải, nhắm vào mục tiêu.

Hắn hướng mũi kiếm về phía lưng người phụ nữ, rồi dùng sức phóng đi.

“Chạy cũng không nhanh lắm, vừa đúng trong phạm vi của ta, nghĩ như vậy có thể thoát khỏi sự truy sát của ta sao!” “Ta nói cho ngươi biết, đứa trẻ đó không thoát khỏi số phận bị thanh kiếm này giết chết đâu.

Nếu bâyora ngươi đặt đứa trẻ đó xuống, vẫn còn cơ hội!" Lời nói của Phí tướng quân, giống như tiếng gõ cửa từ địa ngục, không ngừng vang lên bên tai Dao Cơ.

"Nếu bây giờ ngươi đặt đứa trẻ sau lưng xuống, có thể còn một tia hy vọng sống sót, nếu không thì cả hai người sẽ bị thanh kiếm đó xuyên qua." Nhưng dù những lời đó không ngừng vang vọng sau lưng, người phụ nữ đó vẫn không dừng lại, bước chân của nàng lại càng ra sức chạy về phía trước, xem ra đã quyết tâm cứu mạng đứa trẻ, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của mình.

"Con yên tâm, Dương Tiễn, ta nhất định sẽ không bỏ rơi con!" Nàng chỉ một mực chạy về phía trước, không hề để ý đến phía sau, cũng không có cơ hội quay đầu lại, nhưng nàng không biết rằng thanh kiếm đó đang ngày càng gần, chỉ còn cách một mét, thậm chí còn gần hơn.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Phí tướng quân bất giác nhíu mày: người phụ nữ này rốt cuộc có tâm tư gì?

Tại sao lại liều mạng vì một đứa trẻ?

Chương 323

Chẳng lẽ đứa trẻ này có lai lịch gì sao?

Hay vì nó là con của Dương Tử Thành?

Phí tướng quân trăm mối không có lời giải, nhưng thanh kiếm trong mắt hắn đã ngày càng gần mục tiêu, thậm chí chỉ còn một chút nữa là trúng vào người nàng.

Đúng lúc này, đột nhiên, cả khu rừng âm u mịt mù, còn đáng sợ hơn cả lúc nãy.

Thời tiết vốn đã sấm chớp đùng đùng nay lại trở nên dị thường khủng khiếp.

Ngay cả một người dày dạn kinh nghiệm chiến trận như Phí tướng quân, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi rùng mình.

"Thật quá tà ma, rốt cuộc là chuyện gì." Bị dọa không nhẹ, hắn không còn tâm trí đâu mà để ý đến thanh kiếm, cũng không biết nó đã trúng mục tiêu hay chưa.

Cùng với tiếng mưa sấm, từng tia chớp giáng xuống.

Gió lớn gào thét, thổi đến mức người ta không thể mở mắt ra được.

Phí tướng quân bất giác dùng cánh tay che mắt.

Khi miễn cưỡng mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt hắn là: chỉ thấy thanh kiếm vừa rồi, vốn sắp trúng mục tiêu, nhưng không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất và gãy làm đôi.

"Không thể nào!" Hắn biết rõ thanh kiếm này được làm từ gì, dù

có sức mạnh lớn đến đâu cũng không thể bẻ gãy nó như vậy, tại sao lại đột nhiên biến thành thế này?

"Đó là thanh bảo kiếm quý giá nhất của ta, dù có trải qua mưa gió, sấm sét hàng trăm năm cũng không thể biến thành như bây.

Rốt cuộc là ai đang giở trò?" Tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng hắn vô cùng hoảng loạn, chưa bao giờ sợ hãi như lúc này.

Phí tướng quân biết rằng không thể nào là do người phụ nữ kia làm, nhất định có người khác đang giúp đỡ.

"Rốt cuộc là ai?

Mau ra đây cho ta!" Người phụ nữ đó vẫn đang cố sức chạy, không hề quay đầu lại nhìn xem chuyện gì đang xảy ra phía sau.

Đúng lúc này, khu rừng phía trước đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, tất cả đều xoay tròn thành một cái xoáy nước, lờ mờ có thể nhìn thấy một bóng người cao gầy từ bên trong.

Bóng người đó, nói đúng hơn là một cái bóng đen kịt, không nhìn rõ hình dạng, nhưng có thể chắc chắn đó không phải là con người.

"Là ai ở đó?

Mau ra đây cho ta!" Tuy bình thường Dao Cơ đối xử với người khác vô cùng dịu dàng, giọng điệu không hề có chút cứng rắn nào, nhưng vào lúc này, vì để bảo vệ đứa trẻ, nàng cũng không thể không nghiêm nghị hơn, thực ra trong lòng vô cùng yếu đuối.

Thậm chí trong suốt cuộc đời mình, nàng chưa bao giờ có thể ôm một đứa trẻ, tùy ý chạy như vậy, có thể vì để thể hiện sự mạnh mẽ của mình.

"Là ai ở đó làm vậy, mau ra đây cho ta!" "Là ta đây, ta giúp ngươi, thế nào?" "Tên đó thật quá vô liêm sỉ, dám ra tay với một đứa trẻ lớn

như vậy, ta giúp ngươi, chẳng lẽ ngươi không nên cảm ơn ta sao?" Cùng với bóng tối dần dần, Dao Cơ dừng bước.

Quả thực vừa rồi nàng có thể cảm nhận được một luồng gió lạnh lẽo sau lưng, nhưng luồng gió đó sau đó đã biến mất không dấu vết, có lẽ là do người trước mặt này làm.

Tuy không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng bây giờ Dao Cơ ngoài việc tin vào trực giác ra, không còn thứ gì có thể tin tưởng được nữa.

"Rốt cuộc là ai?

Mau ra đây!" "Làm vậy rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ ngươi cũng muốn tính mạng của đứa trẻ này sao?

Nếu vậy thì ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đi đi, ngươi sẽ không được như ý đâu, ta dù chết cũng sẽ không giao đứa trẻ này cho ngươi!" Giọng điệu của Dao Cơ vô cùng cứng rắn, chưa bao giờ nàng có thể vì cứu mạng một đứa trẻ mà bất chấp tất cả như vậy.

"Ngươi nói gì vậy, ta là vì ngươi mới đặc biệt đến đây, bây giờ ngươi không cảm ơn ta, lại còn nói những lời như vậy, thật khiến ta đau lòng." Dao Cơ dừng bước, từ từ thích ứng với ánh sáng mờ tối, bắt đầu nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, không khỏi bị dọa cho một phen kinh hãi.

Chỉ thấy thứ đó không phải là một người bình thường, mà là một sinh vật có nhiều thứ giống như lông tơ, đó rõ ràng là một con Cửu Vĩ Hồ Yêu (yêu quái cáo chín đuôi).

Tuy phần đầu trông có vẻ giống con người, nhưng đuôi của nó lại có chín cái, toàn thân toát ra vẻ vô cùng mạnh mẽ.

"Yêu quái!" Dao Cơ hét lớn, cảm thấy trải nghiệm cuối cùng trong đời mình vô cùng phong phú, không chỉ gặp được một đứa trẻ từ trên trời rơi xuống, sau đó lại gặp một con yêu quái đáng sợ như vậy, con

yêu quái đáng sợ này lại còn cứu mình.

Nhưng dù biết đối phương có ý tốt, vừa rồi đã giúp mình chặn được một đòn chí mạng, nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng vẫn không nhịn được mà hét lên, dù sao đối phương cũng là một con yêu quái to lớn!

"Đừng la hét lung tung, nói chuyện dễ nghe một chút được không, gọi là Cửu Vĩ Hồ Yêu." "Ngươi đừng nói gì cả, để ta giúp ngươi giải quyết tên khốn đằng sau kia đã!" Chỉ thấy con Cửu Vĩ Hồ Yêu đó hóa thành một mỹ nam tử vô cùng quyến rũ.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Dao Cơ, một người phụ nữ bình thường, đã bị dọa đến ngất đi, không còn biết chuyện gì xảy ra sau đó nữa, không còn chút ý thức nào.

"Phụ nữ loài người, phụ nữ loài người, sao lại yếu đuối đến vậy, nhìn thấy chân thân của ta mà lại bị dọa thành thế này, xem ra vẻ đẹp của ta quá mạnh mẽ rồi." "Ha ha ha." Con Cửu Vĩ Hồ Yêu đó tự khen mình một trận rồi bắt đầu nghiêm túc, dự định giải quyết nhanh gọn tên khốn đằng sau.

"Dám cướp đồ của ta, xem ra ngươi chán sống rồi!" "Tên người khổng lồ loài người này, tưởng mình có bản lĩnh gì ghê gớm lắm sao!" Phí tướng quân đứng đối diện, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng bị dọa cho chết khiếp, toàn thân mềm nhũn.

"Yêu… yêu…" Rõ ràng Phí tướng quân lúc nãy đã nhìn thấy toàn bộ chân thân của Cửu Vĩ Hồ Yêu.

"Dám nói lại một lần nữa!" "Đừng gọi ta như vậy, ta có tên đấy!" Con Cửu Vĩ Hồ Yêu được gọi là người đó đột nhiên dùng tay vuốt vuốt mái tóc của mình.

"Ta tên là Tử Hư!" "A…" Bất kỳ người bình thường nào cũng sẽ

bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chết khiếp, huống hồ là Phí tướng quân.

Chương 324

Tuy bình thường hắn dày dạn kinh nghiệm chiến trận, nhưng cũng chưa từng thấy một con yêu quái lớn như vậy, đương nhiên cũng bị dọa cho chết khiếp.

Hắn biết rất rõ, mình chắc chắn không thể đánh lại con yêu quái đối diện, dù sao đối phương cũng là một con yêu quái to lớn như vậy, trông vô cùng đáng sợ.

Cho nên bây giờ hắn định bỏ chạy.

Lúc định bỏ chạy, hắn không hề chú ý đến con Cửu Vĩ Hồ Yêu sau lưng đang làm gì.

Chỉ thấy con Cửu Vĩ Hồ Yêu đó đột nhiên từ sau lưng lấy ra một cây đàn cầm, một mình lơ lửng giữa không trung, ung dung gảy đàn.

Tiếng đàn vô cùng thê lương, phảng phất như đang tuyên cáo sự diệt vong của cả triều Thương.

Tuy tiếng đàn nghe rất du dương, nhưng đối với người nghe thì quả thực đau khổ không nói nên lời.

Căn bản không ngờ đây lại là một công cụ giết người, nghe mà cảm giác như cả người sắp nổ tung.

"A…" Phí tướng quân cảm nhận rõ ràng tim mình đau nhói, cảm giác như toàn thân bị một luồng sức mạnh thần kỳ nào đó rót vào, vô cùng đau đớn, không nhịn được mà hét lên.

"Ha ha ha." "Ai bảo ngươi dám cướp con mồi của ta, lần này để ngươi biết sự lợi hại của ta, xem sau này có còn dám làm vậy nữa không!" "À, không đúng, sao ta lại có thể nói như vậy được chứ, sau lần này thì sẽ không có lần sau nữa!" Mỹ nam tử do con Cửu Vĩ Hồ

Yêu đó hóa thành lại một lần nữa dùng tay nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc của mình.

Cùng với từng tràng âm thanh thê lương, Dao Cơ cũng bị tiếng đàn thê lương đó làm cho tỉnh lại, cùng với cơn đau như muốn nổ tung, cả người phảng phất như sắp chết đi, vô cùng khó chịu.

Nàng lảo đảo mở mắt ra, liền nhìn thấy người đứng trước mặt mình chính là mỹ nam tử do con Cửu Vĩ Hồ Yêu mà nàng vừa nhìn thấy chân thân hóa thành.

"Yêu quái!" So với nỗi đau trên cơ thể, sự tra tấn về tinh thần còn đáng sợ hơn.

Người trước mặt này đã dọa nàng chết khiếp, huống hồ trước đó nàng còn tận mắt chứng kiến một sinh vật đáng sợ như vậy.

"Sao lại có thể như vậy, ta là ân nhân cứu mạng của ngươi đấy, không cảm ơn ta cho đàng hoàng, bây giờ lại nói những lời vô lý như vậy!" "Xem ra ta đã nhìn lầm ngươi rồi, vừa rồi không nên cứu ngươi, nên để tên cướp đó chém chết đứa trẻ trên lưng ngươi đi!" "Nhưng hôm nay ta nghe nói đất nước của ngươi rất hoan nghênh, lại bắt đầu cho trẻ em trong vòng mười dặm biết đến sự tàn ác, thật quá hung ác." "Ta từ trước đến giờ chưa từng hung ác đến vậy, làm ra chuyện như vậy, thật khiến ta bội phục!" Mỹ nam tử đó miệng vẫn cười toe toét, nhưng sát ý trong mắt vô cùng rõ ràng.

"Tại sao lại cứu ta?" Dao Cơ nén cơn đau dữ dội trên cơ thể, tuy biết rằng nỗi đau trên cơ thể là do tiếng đàn gây ra, bây giờ tiếng đàn đã hoàn toàn biến mất, nhưng vẫn không ngăn được cơ thể đang dần dần bị tổn hại.

Bây giờ nàng không còn chút sức lực nào để chạy, quyền sống của nàng và quyền sống của đứa trẻ sau lưng đều nằm trong tay mỹ nam tử này, người do Cửu Vĩ Hồ Yêu hóa thành.

Nàng biết mình không còn sống được bao lâu nữa, nhưng trước đó, nàng muốn làm rõ rốt cuộc đối phương vì sao lại cứu mình, mục đích là gì.

"Rốt cuộc tại sao lại làm vậy?

Rõ ràng ngươi chỉ là một con yêu quái!" "Tại sao lại can thiệp vào chuyện nhân gian!" "Xem câu hỏi của ngươi kìa, ta đương nhiên là vì lợi ích của mình rồi, đương nhiên là ta vì đói nên mới chạy ra ngoài!" "Gió yêu nổi lên, hai mẹ con ngươi, ta sao có thể nhẫn tâm để các ngươi đi được chứ?

Ta đã lâu rồi không ăn gì!" "A…" "Con chó nhỏ này không biết điều!" Dao Cơ cố nén cơn đau dữ dội trên người, miễn cưỡng bò dậy, nhưng dù cố gắng thế nào, kiên trì ra sao cũng không thể làm được động tác đó, chỉ có thể nằm bò trên đất, cơ thể hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

"Rốt cuộc ngươi đã làm gì ta?

Tại sao ta không có sức lực để đứng dậy?" Dao Cơ thậm chí đã nghĩ đến kết cục của mình, nhưng cảm thấy vô cùng có lỗi với đứa trẻ sau lưng, vốn định đưa nó đi thật tốt, bảo đảm an toàn tính mạng cho nó.

Nhưng đến bây giờ, nàng vẫn không thể thực hiện lời hứa đó, căn bản không có bản lĩnh để hứa hẹn, cũng không có bản lĩnh để thực hiện.

"Dương Tiễn, lần này mẫu thân thật sự xin lỗi con, không thể đi cùng con nữa, hy vọng sau này con có thể sống thật tốt, đừng bị con yêu quái này ăn thịt." "Người phụ nữ loài người này nhiều lời quá!" "Ta đói lâu lắm rồi, mau đừng nói nhiều lời nhảm nhí nữa!" Nói xong câu đó, Tử Hư liền bắt đầu thời gian dùng bữa của mình.

Hắn chỉ cần dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng xoay một vòng, cả người Dao Cơ như bị ai đó nhấc lên, từ từ lơ lửng giữa không trung.

Tuy vẫn còn lý trí, nhưng đối với cơ thể như vậy, nàng vẫn không thể làm ra bất kỳ động tác nào, hoàn toàn bị người do Cửu Vĩ Hồ Yêu hóa thành đứng đối diện khống chế trong tay.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!" Tuy vô cùng sợ hãi, nhưng nàng không có bất kỳ quyền phản kháng nào, ngoài việc nói.

"Suỵt!" Khóe miệng Tử Hư nhếch lên một nụ cười vô cùng tà mị, trông dị thường đáng sợ.

Chỉ thấy hắn lại một lần nữa nhẹ nhàng xoay lòng bàn tay, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mở môi ra.

Chỉ thấy hồn phách của Dao Cơ từ trong cơ thể nàng bắt đầu bay ra, từng chút một tiến vào miệng Tử Hư.

"Hồn phách của ngươi lại ngon như vậy!" "Xem ra lần này ta ăn no rồi, đứa trẻ này có thể tạm thời tha cho một mạng, đợi lần sau đói rồi ăn!" "Đứa trẻ, ngươi phải cảm ơn mẹ ngươi nhiều đấy, nếu không phải vì bà ấy, thì bây giờ ngươi đã vào bụng ta rồi!" Tử Hư một tay liền bắt lấy Dương Tiễn đang ở trên lưng Dao Cơ, vác lên vai, nhanh như một cơn gió, hoàn toàn biến mất trong khu rừng. .....

Tử Hư cẩn thận quan sát đứa trẻ trước mắt, phát hiện nó không khác gì những đứa trẻ loài người bình thường khác, trông không có gì đặc biệt, nhưng tại sao lại luôn cho hắn một cảm giác có luồng khí tức kỳ lạ.

"Tại sao lại là một tiểu đông tây kỳ quái như vậy?

Tại sao ta chưa từng thấy?" Tử Hư bất giác nhíu mày, không biết tên nhóc này từ đâu đến, tại sao lại có luồng khí tức kỳ quái như vậy, khiến cả người hắn đều thấp thỏm không yên.

“Sau này để phòng ngừa những chuyện kỳ lạ khác xảy ra, để phòng bất trắc, ta bây giờ nên cho ngươi ngủ đi, nếu không thì trong lòng luôn không thoải mái!” Không hiểu sao, trong lòng Tử Hư luôn có một dự cảm không lành, và ngày càng mãnh liệt.

Để phòng ngừa chuyện không hay, hắn định ăn tên nhóc này trước.

Chỉ thấy hắn lại một lần nữa dùng động tác tương tự, nhẹ nhàng giơ lòng bàn tay lên, từ từ xoay tròn.

Sau đó, đứa trẻ Dương Tiễn đó theo động tác trên tay hắn từ từ lơ lửng giữa không trung.

“Trông rất ngon miệng!” Tử Hư nhếch mép, ánh mắt đầy ý cười, đã lâu lắm rồi hắn chưa được ăn món ngon như vậy.

Chương 325

Tuy chưa ăn, nhưng trong lòng đã vô cùng vui vẻ.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mở môi ra.

Lại một lần nữa khởi động động tác trên lòng bàn tay, đợi một lúc, nhưng không có hồn phách nào tiến vào miệng hắn như dự đoán.

Hắn im lặng chờ đợi, nhưng đột nhiên một luồng sáng thần kỳ, chói đến mức hắn phải mở mắt ra.

Hắn bất giác dùng cánh tay che mắt, qua kẽ hở liền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bị dọa cho một phen kinh hãi: chỉ thấy đứa trẻ đó không hề giống những người bình thường khác, hồn phách không bị rút ra khỏi cơ thể, tiến vào miệng hắn, mà vẫn hoàn toàn nguyên vẹn, tươi cười rạng rỡ.

"Sao lại như vậy, không thể nào, tên nhóc này rõ ràng là một con người bình thường, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy!" Miệng nói vậy, Tử Hư bắt đầu cẩn thận tìm kiếm nguồn gốc của luồng sáng đó.

Hắn phát hiện ra luồng sáng đó không phải từ nơi khác, mà từ chính trên người đứa trẻ này, ngay giữa trán nó đã mở ra một nơi vô cùng thần kỳ, một cái lỗ đen sì.

Một lúc sau, hắn lại một lần nữa cẩn thận quan sát cái lỗ đen sì đó, nó không ngừng phát ra những luồng sáng thần kỳ.

"Sao lại thế này, tên nhóc này rốt cuộc là thứ gì!" Lời còn chưa dứt, Tử Hư đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người, cái lỗ đen sì đó dần dần hóa thành hình dạng một con mắt.

"Tên nhóc này!" Tử Hư bị cảnh tượng trước mắt dọa cho không ngừng lùi lại, bản thân hắn cũng là một con yêu quái mà nhìn thấy

cảnh tượng như vậy cũng vô cùng sợ hãi.

Dù sao lúc đầu nó chỉ là một đứa trẻ sơ sinh, tại sao lại đột nhiên xuất hiện cảnh tượng như vậy. .....

Tiên giới: Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn quả cầu năng lượng trên cung điện, phát hiện có một luồng sáng đen kỳ dị không ngừng tỏa ra từ quả cầu năng lượng.

Sắc mặt ngài lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc, bất giác nhíu chặt đôi mày.

"Xem ra cái gì đến rồi cũng sẽ đến!" "Thiên Tôn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao ngài lại có vẻ mặt nghiêm túc như vậy?" Thân Công Báo bước lên một bước, vô cùng cẩn thận hỏi.

"Dương Tiễn đã ra đời ở thế gian, và bây giờ Thiên Nhãn đã mở!" "Sao lại có chuyện như vậy xảy ra?

Thiên Nhãn đã mở." "Thật quá khủng khiếp, đó là mầm mống phản nghịch, thật sự không thể giữ lại." "Điều này ta tự nhiên cũng biết, sự ra đời của nó không chỉ đại diện cho sự diệt vong của cả triều Thương, mà sự tồn tại của nó thậm chí sẽ uy hiếp cả Tam Giới!" "Không chỉ đối mặt với triều Thương, mà còn sẽ lật đổ cả Tam Giới, đại náo nơi đây!" "Thiên Tôn, hay là thế này đi, ta xuống hạ giới tự tay chém giết nó, nhân lúc bây giờ nó chưa có năng lực mạnh mẽ, nếu không sau này, không biết sẽ gây ra chuyện kinh thiên động địa gì!" Lần này, Thân Công Báo chủ động xin đi tự tay chém giết Dương Tiễn vừa mới ra đời ở nhân gian.

"Bây giờ không cần, hiện tại nó không ở trong tay người thường." "Ồ, vậy nó ở đâu ạ?" "Tử Hư!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói ra hai chữ, sau đó liền đi về phía ngược lại, không hề quay đầu lại.

Một lúc sau, Thân Công Báo vẫn chưa rời khỏi nơi ban đầu.

Đột nhiên nghe thấy giọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ xa không ngừng truyền đến.

"Thân Công Báo, bây giờ ngươi xuống nhân gian một chuyến, giúp ta mời Tử Hư lên Tiên giới.

Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, muốn tìm hắn." .....

"Con cáo chín đuôi kia, còn không mau ra đây, ta là người của Tiên giới, sao ngươi không mau ra nghênh đón ta!" "Người Tiên giới thì sao?

Ở trước cửa động của ta la hét om sòm, ngươi có quyền gì?" Tử Hư lim dim đôi mắt, ánh mắt đầy vẻ khinh thường, lười biếng nhìn người của Tiên giới.

Huống hồ đối phương lại là Thân Công Báo mà hắn quen biết.

"Không biết lần này ngươi đến tìm ta có việc gì?" "Đừng có giả vờ với ta, Dương Tiễn không phải đang ở trong tay ngươi sao?" Thân Công Báo không hề nghi ngờ, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Dương Tiễn?" "Đó là ai vậy, chưa từng nghe đến sự tồn tại của người này, rốt cuộc là người của Tiên giới hay là một con yêu quái?" Thật vậy, đến bây giờ Tử Hư cũng không biết đứa trẻ mình mang về lại là mầm mống phản nghịch Dương Tiễn.

"Bớt giả vờ với ta đi, Dương Tiễn ở chỗ ngươi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nhìn thấy rồi, ngươi tưởng những chuyện ngươi làm có thể thoát khỏi pháp nhãn của Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?" "Ồ, không ngờ lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn lại rảnh rỗi đến mức quan sát cuộc sống của ta!" "Nhưng, Dương Tiễn rốt cuộc là ai?

Ở chỗ ta thật sự không có!" "Ngươi định giả vờ đến cùng sao?" "Dương Tiễn là mầm mống phản nghịch, không chỉ hủy diệt triều

Thương này, mà còn phá vỡ quy luật của cả Tam Giới, ngươi định giữ nó lại ở đây sao?" "Trên trán Dương Tiễn có một Thiên Nhãn!" Lời của Thân Công Báo vừa dứt, quả thực khiến thân thể Tử Hư chấn động.

Không ngờ người mình mang về, đứa trẻ đó lại chính là Dương Tiễn trong lời nói của hắn, mầm mống phản nghịch lật đổ chúng sinh.

Thực ra trong lòng ông cũng vô cùng lo lắng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu không xảy ra những chuyện bây giờ, ông nhất định sẽ không chút do dự nhận nuôi nó, nhưng bây giờ tình thế đã khác.

"Đứa trẻ này không thể nhận nuôi được, chàng có biết nếu xảy ra chuyện gì, người phải bồi táng không chỉ là một người đâu." "Cả Tô phủ trên dưới chúng ta đều sẽ phải bồi táng vì một người, chàng cũng biết quân chủ của chúng ta là một người âm hiểm đến mức nào." Thực ra những điều phu nhân lo lắng vô cùng thực tế, Tô Hộ tuy cũng đã cân nhắc những điều đó, nhưng vẫn kiên quyết nhận nuôi đứa trẻ.

"Nhưng nàng cũng biết đứa trẻ này quan trọng với ta đến mức nào, bây giờ ta đã gặp được nó, ta liền cho rằng đó là duyên phận, là ý trời!" "Cho nên dù nàng có đồng ý hay không, hôm nay ta cũng quyết định sẽ nhận nuôi đứa trẻ này, nuôi dưỡng nó thật tốt!" Nếu là trước đây, Tô Hộ đặc biệt nghe lời phu nhân, nhưng lần này ông cảm thấy không thể để bà quyết định chuyện này được.

Phu nhân cũng không ngờ, chồng mình lại có quyết tâm kiên định như vậy, nhất thời trong lòng cũng có chút dao động.

Đúng lúc này, Dương Tiễn phảng phất như nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người.

Lại bắt đầu khóc lớn như lúc mới gặp Tô Hộ, chỉ trong một

thoáng, trái tim của phu nhân phảng phất như bị tiếng khóc đó làm tan nát.

Có lẽ là do chưa từng có con, nên khi nghe thấy tiếng khóc đó, trong lòng bà lại dấy lên một tia thương cảm.

“Thôi được rồi, nhưng mong rằng nó sẽ mang lại may mắn cho chúng ta, chứ không phải là xui xẻo.” Tô Hộ nghe phu nhân nói vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng trao đứa trẻ vào tay phu nhân.

Phu nhân cũng rất tự nhiên nhận lấy đứa trẻ vào lòng, tự nhiên trong lòng bà cũng rất thích đứa trẻ này, chỉ là có một vài lý do mà thôi.

Chương 326

Mà đứa trẻ đó như thể có linh tính, hoàn toàn không giống một đứa trẻ mới sinh vài ngày cần phải ở trong vòng tay.

Chỉ trong khoảnh khắc phu nhân nhận lấy đứa trẻ đó, Dương Tiễn liền ngừng khóc.

Thậm chí còn bật cười.

"Phu nhân thấy không, ta đã nói rồi, đứa trẻ này là duyên phận của chúng ta, là sự sắp đặt của ông trời." "Vừa vào tay nàng đã ngừng khóc, xem ra đứa trẻ này hiểu ý chúng ta." "Ôi, đứa trẻ này thật đáng yêu!" .....

Thời gian trôi qua, mấy năm sau, Dương Tiễn cũng từ một đứa trẻ sơ sinh trong vòng tay đã biến thành một thiếu niên mười mấy tuổi.

Tô Hộ và phu nhân trong mấy năm đó lại sinh thêm một cô con gái, đặt tên là Tô Đát Kỷ.

"Dương Tiễn, con lại đang làm gì đấy?

Không luyện võ cho tốt à!" "Cha, hôm nay con dậy sớm, thanh kiếm kia đâu rồi ạ?" Ánh mắt Dương Tiễn nhìn vào cây cột đá lớn trong sân, trên đó cắm một thanh kiếm, vô cùng kỳ lạ, cha cũng chưa bao giờ chủ động nhắc đến chuyện này.

Sau đó, nghe Dương Tiễn hỏi về chuyện này, sắc mặt Tô Hộ không khỏi trở nên vô cùng nghiêm nghị, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại khôi phục vẻ bình hòa thường ngày.

"Trẻ con không nên can thiệp vào chuyện này, đợi con lớn lên, ta sẽ từ từ giải thích cho con!" "Nhưng cha lần nào cũng nói vậy, chẳng lẽ bên trong có bí mật gì sao?" "Thanh kiếm đó thật kỳ lạ, những

thanh kiếm khác con đều có thể dễ dàng nhấc lên, duy chỉ có thanh kiếm này con đã thử nhiều lần mà không nhúc nhích được nửa phân." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Tiễn lộ ra vẻ khó chịu, đôi mày nhỏ nhíu lại.

Cả người cậu đối với thanh kiếm quan trọng trước mắt tự nhiên vô cùng tò mò, nhưng hỏi cha thì ông lại không nói, trực tiếp giải thích qua loa rồi thoái thác.

Nghe cha trả lời như vậy, cậu cũng biết cha không có ý định giải thích chuyện này, chỉ đành thôi, hai cha con lại quay về phòng.

"Ca ca, hôm nay chúng ta ra phố đi." Không biết từ lúc nào, cô em gái lém lỉnh Tô Đát Kỷ đã xông vào phòng cậu, vô cùng vui vẻ nói.

Đối với cô em gái trước mắt này, từ nhỏ đến lớn cậu tự nhiên vô cùng cưng chiều.

Bất kể em gái đề nghị chuyện gì, yêu cầu gì cậu cũng sẽ cố gắng hết sức để làm.

Cả Tô phủ trên dưới tự nhiên cũng coi đứa trẻ này như bảo bối, nhưng Dương Tiễn cũng không ngoại lệ.

Đặc biệt là sau khi lớn hơn một chút, biết được mình không phải là con ruột của cha, trong lòng lại càng thêm yêu thương.

"Hôm qua anh không phải đã đi dạo phố với em rồi sao?

Hôm nay lại có chuyện gì?" Tuy miệng nói vậy, nhưng Dương Tiễn đã mặc xong giày, định đi ra ngoài cùng em.

"Aiya, ca ca trước đây không phải đã hứa với em, sẽ cùng em ra phố hỏi thăm những người ăn xin đó sao!" "Em cũng thấy rồi đó, họ thật đáng thương, nhà chúng ta có điều kiện như vậy, tại sao không thể giúp đỡ họ nhiều hơn?" "Hôm nay em thấy thời tiết rất tốt, hôm nay võ cũng luyện xong rồi." "Nếu là bình thường, anh cũng không có

nhiều thời gian rảnh rỗi để đi dạo phố với em.

Hôm nay đã xong việc sớm như vậy, không đi dạo phố với em sao, điều kiện anh hứa với em còn chưa thực hiện đâu." "Được rồi, vậy hai chúng ta bây giờ đi!" "Nhưng chúng ta phải mang một ít đồ ăn cho họ!" "Được thôi, chúng ta ra bếp sau lấy trộm một ít!" .....

"Như vậy đã đủ chưa?" Tô Đát Kỷ nhìn Dương Tiễn cõng một túi lương khô trên lưng, một túi nhỏ rất xấu.

"Em gái à, chừng này chắc chắn đủ rồi, nếu còn lấy thêm, ca ca cũng không cõng nổi đâu!" "Huống hồ nếu lấy thêm nữa, bếp sau của chúng ta cũng sẽ bị chúng ta lấy sạch như vậy, chuyện của chúng ta có thể sẽ bị phát hiện, nhất định sẽ bị mắng!" "Yên tâm đi, cha nhất định sẽ không mắng chúng ta đâu, chúng ta đều đi làm việc tốt, em tin chắc cha sẽ khen thưởng chúng ta!" "Được rồi, trước tiên không quan tâm đến những chuyện đó nữa, chúng ta mau ra phố đi." .....

"Ca ca, mau nhìn kìa, ở đó có rất nhiều người ăn xin." Tô Đát Kỷ nhìn những người ăn xin trước mắt, trong lòng không khỏi dấy lên một tia thương cảm.

"Vậy thì qua đó đi, chia thức ăn này cho họ ăn." Hai người còn chưa kịp đi đến trước mặt những người ăn xin đó, đã phát hiện có một đám người trực tiếp đi đến trước mặt họ, khí thế hùng hổ, có một dự cảm không lành.

"Ca ca, những người đó là ai?" "Tuyệt đối đừng quan tâm, cứ im lặng ở đây, chuyện này để anh giải quyết!" Dương Tiễn ấn nhẹ cánh tay Tô Đát Kỷ, ra hiệu cho cô bé ở yên đây, không được hành động thiếu suy nghĩ.

"Ở yên đây, nhất định đừng hành động thiếu suy nghĩ, chuyện của ta cứ để ta giải quyết." Nói xong, Dương Tiễn bước về phía đám ăn mày.

Trong lòng hắn có một dự cảm chẳng lành, cảm thấy đám người kia đến chỗ những người ăn mày này là có ý đồ xấu.

"Lũ ăn mày chúng bay lại ở đây làm gì?

Mau cút đi cho lão tử, đây là địa bàn của lão tử!" Đám ăn mày dường như đã sớm thấy bọn chúng, vừa nhìn thấy liền run lẩy bẩy, vẻ mặt vô cùng sợ hãi, trông không phải là lần đầu tiên bị như vậy.

"Tôi.....…" "Tao đã nói bao nhiêu lần rồi, lão tử thấy lần nào đánh lần đó, trừ khi chúng bay không ở đây!" "Ở đây ai mà không biết Lý thiếu gia ta?" "Tao đã nói bao nhiêu lần rồi, đây là địa bàn của lão đại tao, tuyệt đối đừng ở đây nữa." "Cứ như bây giờ, ở đây sẽ bị tao phát hiện, tao đã nói là thấy lần nào đánh lần đó, sao chúng bay không sửa đổi đi?" Thiếu niên được gọi là Lý thiếu gia vô cùng ngang ngược, sau lưng còn có hơn mười tên tiểu đệ.

Trông hoàn toàn là một đám thổ phỉ, người lớn bình thường thấy bộ dạng này cũng sợ hãi, huống chi là đám ăn mày đang sợ đến tái mặt.

"Tôi.....…" "Lý thiếu gia, tôi vốn là người không nhà không cửa, con phố này là nơi nương thân cuối cùng của tôi rồi, cầu xin ngài hãy chừa cho tôi chỗ này đi." "Tao không quan tâm, tao đã nói rồi, đây là địa bàn của lão tử, nếu muốn đi ăn xin thì đến chỗ khác, ở đây không được." Lời vừa dứt, Lý thiếu gia thấy đám ăn mày vẫn không hề nhúc nhích, liền bắt đầu đấm đá túi bụi.

"Lũ ăn mày hôi hám này sao không nghe lời lão tử!" "Cứ phải để lão tử ra tay mới vui à?" "Một đám cá mặn, cả đời cũng không thể lật mình, lũ ăn mày thối tha!" "Tất cả còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau xông lên cho tao, đánh hết bọn chúng đi, đánh cho đến khi chúng cút đi mới thôi!" Bất kể bị đấm đá thế nào, đám ăn mày vẫn không hề phản kháng, chỉ biết ôm đầu, co ro ở một góc, mặc cho

bị bắt nạt.

Sau khi gã tự xưng là Lý thiếu gia dứt lời, đám tiểu đệ sau lưng cũng đồng loạt xông lên, bắt đầu đấm đá đám ăn mày.

Những người hành khất này dường như đã quá quen với cảnh này.

Đối mặt với những ngày tháng như vậy, họ hoàn toàn không có sức phản kháng, chỉ có thể im lặng co ro trong góc chờ đợi sự bắt nạt qua đi.

“Người nào?

Sao dám ở đây gây sự?” Đột nhiên, tiếng quát giận dữ của Dương Tiễn phá vỡ cảnh tượng trước mắt.

“Thằng ranh nào chán sống rồi, dám ở đây gây chuyện, không biết tao là ai sao?

Chương 327

Tao chính là Lý thiếu gia đường đường!" Gã tự xưng Lý thiếu gia vô cùng kiêu ngạo, hoàn toàn không coi Dương Tiễn ra gì, trực tiếp gào lên.

"Không biết, Lý Thiệu Vũ là ai?

Ngươi là ai?

Tại sao lại bắt nạt những người này ở đây?" "Ngươi nói ta bắt nạt họ à?

Đây là địa bàn của bổn lão gia, chúng chiếm địa bàn của lão tử, đáng lẽ phải xin lỗi lão tử mới đúng, ta bảo chúng cút đi mà chúng không đi!" "Ta bắt nạt họ thì sao, đây là địa bàn của bổn lão gia, chúng nó cút đi không phải là chuyện đương nhiên sao?" "Ta bảo tiểu đệ mời chúng đi, chẳng lẽ ta làm sai sao?" "Mà nói đi cũng phải nói lại, ngươi là thằng nào, dám xen vào chuyện của ta, là thằng ranh con không muốn sống nữa à!" "Ta không xen vào chuyện của ngươi, ta chỉ đang quản chuyện mà ta phải quản, và chuyện của ngươi, ta quản chắc rồi!" "Ha ha ha!" "Hỏi Lý Thiệu ta đây lăn lộn trên con phố này cũng đã mười mấy năm, chưa từng có ai dám kiêu ngạo với ta như vậy, nếu có thì kết cục của kẻ đó cũng bị ta xử chết rồi!" "Xem ra tên này thật sự chán sống rồi, không biết là con nhà ai mà không biết điều thế!" Gã tự xưng là Lý thiếu gia không chỉ cực kỳ kiêu ngạo mà còn không hề để Dương gia vào mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

Nghe những lời ngông cuồng đó, đám tiểu đệ sau lưng cũng hùa theo.

"Đúng vậy, thằng nhãi không biết điều nhà nào mà dám xen vào chuyện của Lý thiếu gia chúng ta, chẳng lẽ không biết cả con phố này

đều là địa bàn của Lý thiếu gia sao!" "Xem ra thằng nhóc này thật sự chán sống rồi, chuyện này cũng đến lượt ngươi quản sao!" "Nói lại, tao làm gì ở đây thì có liên quan gì đến mày không?!" "Ây da, nói nhảm với nó làm gì, trực tiếp đánh cho nó tàn phế là được rồi!" "Tao thấy thằng nhóc này chán sống rồi, lại dám xen vào chuyện của tao!" "Ở đây, ai mà không biết Lý thiếu gia, ai mà không biết chúng ta, tao thấy mày đúng là không biết điều mà!" Dương Tiễn nhếch mép, hoàn toàn không coi đám người này ra gì, điều hắn quan tâm là những người ăn mày đang bị bắt nạt.

Hắn làm như không nghe thấy lời của chúng, đi thẳng về phía đám ăn mày, trong mắt tràn đầy vẻ đau lòng.

"Những người này sao không phản kháng, cứ để cho đám nhóc này bắt nạt!" Dương Tiễn cố gắng tiến lên đỡ những người đó dậy, nhưng họ lại đầy cảnh giác, không cho Dương Tiễn chạm vào và lùi lại phía sau.

"Vị thiếu gia này, chuyện này không liên quan đến ngài, tốt nhất đừng xen vào, nếu không sẽ gặp xui xẻo đấy!" "À, thiếu gia, chúng tôi biết ngài có lòng tốt, nhưng tốt nhất đừng xen vào chuyện này." "Vị đạo hữu này, cũng cảm ơn ngài đã ra tay, nhưng thật sự tốt nhất đừng xen vào nữa, nếu không thì..." Những lời sau đó, người hành khất kia không dám nói tiếp nữa, nhưng ý tứ đã quá rõ ràng, nếu xen vào, người gặp xui xẻo cuối cùng sẽ là hắn.

Bởi vì đám nhóc trông như thổ phỉ kia đã quá quen với cảnh này, việc bắt nạt người khác không phải là lần một lần hai.

"Yên tâm đi, không sao đâu, ta sẽ không để các ngươi rơi vào tay chúng đâu!" "Ha ha ha!" "Xem ra thằng nhóc này quản chắc chuyện này rồi, tao thấy mày thật sự sống không kiên nhẫn nữa rồi." "Anh em, còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau bắt nó lại cho tao, để tao cho nó biết sự lợi hại của Lý thiếu gia này, để sau này nó không dám xen vào chuyện của người khác ở đây nữa!" "Anh em, còn ngây ra đó làm gì?

Thằng nhãi con chán sống này, mau bắt nó lại cho tao, để sau này nó không dám xen vào chuyện của nhà người khác nữa!" "Vâng!" Nghe lệnh của gã tự xưng Lý thiếu gia, đám tiểu đệ sau lưng liền ùa lên, giống như lúc nãy đối xử với đám ăn mày.

"Đừng!" Đúng lúc này, Tô Đát Kỷ không thể nhịn được nỗi đau trong lòng nữa, làm sao cô có thể nhẫn tâm nhìn ca ca mình bị đám người này bắt nạt được?

Nếu đối phương chỉ có một hai người, cô chắc chắn sẽ không ngăn cản, vì cô tin thực lực của ca ca mình nhất định sẽ đánh bại chúng.

Nhưng tình thế bây giờ đã khác, đối phương có hơn mười người, trông lại có vẻ thường xuyên đánh nhau.

Cô sợ ca ca mình sẽ bị bọn chúng làm bị thương, đám người này quanh năm lăn lộn ngoài đường, chắc chắn rất giỏi đánh đấm.

"Tuyệt đối đừng bắt nạt ca ca của ta, nếu không, kết cục của các người sẽ không tốt đâu." "Ồ, ta còn tưởng là ai, thì ra là một con nhóc không biết điều dám xen vào chuyện của ta." "Ta nghe nhầm sao, nó gọi tên kia là ca ca, chẳng lẽ là muội muội của nó?" "Thằng nhóc này vận khí cũng tốt đấy, lại có một cô muội muội xinh xắn đáng yêu như vậy!" "Nhưng không sao, đừng lo ca ca của ngươi sẽ bị thương, ta chỉ dạy dỗ nó một chút thôi, tuyệt đối đừng lo lắng." "Tuyệt đối đừng làm hại ca ca của ta!" "Yên tâm đi, yên tâm đi, ta sẽ không làm hại ca ca của ngươi đâu, chỉ đơn giản là dạy dỗ một chút thôi, tuyệt đối yên tâm, không có chuyện gì đâu!" Gã tự xưng là Lý thiếu gia nói mọi chuyện rất đơn giản, nhưng cái gọi là "dạy dỗ" chẳng qua chỉ là sai

đám thuộc hạ đánh cho một trận.

"Muội muội, yên tâm đi, đám người này không dám làm gì ta đâu, em cứ ở yên đó, tuyệt đối đừng xen vào." Dương Tiễn thấy muội muội mình tiến lên, trong lòng dù có chút lo lắng, sợ muội muội bị thương, liền vội vàng đẩy cô ra.

"Nhưng ca ca, em thật sự lo lắng đám người này.....…" "Yên tâm đi, chẳng lẽ em không tin ca ca sao?

Đám người này chắc chắn không làm gì được ta đâu, em nhất định phải yên tâm." Nói xong những lời đó, Dương Tiễn đặt túi lương khô trên lưng xuống đất, cố ý để cạnh muội muội, bảo cô trông chừng cẩn thận.

"Ồ, ta mới để ý, thì ra ngươi vác theo nhiều đồ ăn như vậy, xem ra thằng nhóc này cũng là người lương thiện, định đem những thứ này cho đám ăn mày ăn à?" Gã tự xưng là Lý thiếu gia thấy vậy, phá lên cười, hoàn toàn không ngờ đối phương lại là loại người này, trông ngoan ngoãn yếu đuối như một thư sinh.

"Chuyện này có liên quan đến ngươi sao?" "Sao lại không liên quan đến ta được, đám người này gây chuyện trên địa bàn của ta, ta bảo chúng đi mà chúng không đi!" "Ngươi nói xem có liên quan đến ta không, đám người này đang ở trên địa bàn của ta, muốn đưa đồ cho chúng, phải được sự đồng ý của ta trước đã." "Ha ha ha!" "Nhưng ta nói rõ cho ngươi biết, ta hoàn toàn không đồng ý, cho nên hãy vứt đống lương thực bẩn thỉu đó sang một bên cho ta!" Lý soái vừa dứt lời, đám tiểu đệ sau lưng bắt đầu cười phá lên.

"Ha ha ha!" "Đúng là thức ăn bẩn thỉu, mang theo một ít lương thực rách nát như vậy!" "Xem ra không phải là con nhà giàu, nếu không sao lại không biết Lý thiếu gia của chúng ta." "Phải biết rằng ở đây, Lý thiếu gia của chúng ta trên con phố này là một tay che trời,

không ai là không biết!" "Mau nói đi, khi nào thì cút đi, đừng ở đây làm mất mặt xấu hổ nữa." "Mau cút về nhà của ngươi đi, đừng ở đây làm mất mặt nữa!" "Thằng ranh con nhà nào mà không biết điều, dám ở đây làm mất mặt xấu hổ, còn dám ôm đống đồ rách nát đó, không nhìn xem đó là đồ ăn cho loại người nào sao?!" Đối với đống lương khô mà Dương Tiễn mang theo, đám người này có lẽ đều coi thường, tự nhiên không thèm để vào mắt, nhưng chúng cũng không biết thân phận thật sự của Dương Tiễn.

Cho nên lời nói của chúng tràn đầy vẻ khinh thường, hoàn toàn không coi Dương Tiễn ra gì.

Dương Tiễn tự nhiên cũng không thèm chấp nhặt với đám người trước mắt, nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận vì cách chúng đối xử với những người ăn mày.

"Ăn mày cũng là người, tại sao lại đối xử với họ như vậy?

Đây là địa bàn của ngươi, đúng là địa bàn của ngươi." "Ta hỏi ngươi, dựa vào đâu mà nói đây là địa bàn của ngươi, chẳng lẽ nhà ngươi đã thầu hết cả con phố này rồi sao?" Dương Tiễn hoàn toàn không để tâm đến những lời lẽ của chúng, mọi sự tức giận đều xuất phát từ thái độ của chúng đối với những người ăn mày, cũng như việc chúng sỉ nhục và đánh đập họ.

"Ha ha ha!" "Tên này chắc là một thằng ngốc, chúng ta mắng nó như vậy mà nó không tức giận, lại vì đám ăn mày mà hỏi chuyện chúng ta!" "Tao thấy tên này thật sự chán sống rồi!" "Tên này chắc là một thằng ngốc, chúng ta đừng để ý đến nó, trực tiếp xông lên hạ gục nó là được!" Đám người đó đồng loạt gầm lên rồi lao về phía Dương Tiễn, ai nấy đều dùng hết sức, muốn một đòn hạ gục hắn.

Nhưng không ai trong số chúng ngờ được thân phận và thực lực thật sự của Dương Tiễn, không ngờ hắn lại lợi hại đến vậy.

Chỉ thấy đám người đó vẫn dùng hết sức lao về phía Dương Tiễn, định tung một đòn, nhưng chưa kịp đến gần hắn, hắn đã nhìn chuẩn thời cơ, chủ động tấn công.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng bật người, trực tiếp nhảy lên không trung, khiến sắc mặt đám người kia trong nháy mắt tái mét.

"Tên này rốt cuộc là sao vậy?

Sao có thể nhảy lên không trung được?" Tuy đám người đó đều là con nhà giàu có, nhưng chúng hoàn toàn không có hứng thú với việc luyện võ, dù có hứng thú cũng không kiên trì được.

Cho nên thân thủ của ai nấy cũng rất bình thường, chỉ có sức lực của một đứa trẻ mười mấy tuổi, hoàn toàn không có kinh nghiệm võ thuật.

Vì vậy khi thấy một chiêu của Dương Tiễn, chúng đều kinh ngạc đến ngây người, mắt trợn to, hoàn toàn không tin vào cảnh tượng trước mắt.

"Tên này chẳng lẽ có chút bản lĩnh!" "Có chút bản lĩnh thì sao, chẳng lẽ các ngươi sợ rồi sao?

Phải nhìn cho kỹ, bên chúng ta có mười mấy người đấy." "Có chút bản lĩnh thì sao chứ, phải biết là bên chúng ta có hơn mười người, bên kia chỉ có một mình, vẫn có thể đánh thắng được." Gã tự xưng là Lý thiếu gia tỏ ra vô cùng khinh thường, hoàn toàn không coi Dương Tiễn ra gì, dù đã nhìn ra hắn có chút võ công.

"Trên con phố này chưa có ai dám ngang ngược với ta, ngươi là người đầu tiên, ta sẽ cho ngươi nếm thử, để ngươi biết sự lợi hại của ta." Gã tự xưng là Lý thiếu gia vẫn giữ thái độ cao ngạo, vô cùng khinh thường, cứ như một lão đại xã hội đen.

"Các ngươi còn chờ gì nữa, đám này chẳng lẽ đã quên nhiệm vụ

của mình rồi sao?

Chương 328

Còn không mau xông lên cho ta, bắt lấy tên không biết tự lượng sức mình này." Gã tự xưng là Lý thiếu gia bị Dương Tiễn làm cho tức điên, đây là lần đầu tiên trên địa bàn của mình gặp phải kẻ ngang ngược như vậy.

Cho nên, hắn tự nhiên không thể tha cho Dương Tiễn, luôn thúc giục thuộc hạ phải dạy cho tên này một bài học.

Nhưng Dương Tiễn là ai chứ, sao có thể bị mấy tên không có chút công phu, chỉ được cái to xác đánh bại được.

Chỉ thấy Dương Tiễn nhẹ nhàng lùi về sau một bước, giữ một khoảng cách an toàn với đám đông.

"Xem kìa, tên này là một kẻ tham sống sợ chết, chưa đánh đã lùi rồi!" "Xem ra nó đã ý thức được uy danh của Lý thiếu gia ta rồi, thức thời mới là trang tuấn kiệt, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!" "Để lát nữa khỏi mất mặt, trước mặt bao nhiêu người thế này, nếu bị đánh cho máu thịt bầy nhầy thì cũng không hay đâu!" Lý thiếu gia chỉ vào những người xung quanh, mặt đầy nụ cười, lộ ra vẻ giễu cợt.

"Ha ha ha!" Nhưng hắn không ngờ Dương Tiễn không phải bỏ chạy, mà là lùi lại để giữ khoảng cách an toàn, chuẩn bị cho một trận chiến thực sự.

"Ai nói ta bỏ chạy, ai nói ta làm lính đào ngũ!" "Thật sự nghĩ rằng mấy tên gà mờ các ngươi có thể đánh bại ta sao, đúng là si tâm vọng tưởng." "Gà mờ?

Quá không biết tự lượng sức mình rồi, cũng không nhìn xem bên chúng ta có bao nhiêu người!" Gã kia lập tức bị lời nói của Dương Tiễn làm cho tức điên, cảm giác toàn thân đều tràn đầy lửa giận.

Thân là thiếu gia nhà quý tộc, từ nhỏ đến lớn tự nhiên chưa từng chịu ấm ức như vậy, lần đầu tiên bị một tên nhóc không quen biết làm cho bẽ mặt, sao có thể nhịn được?

"Tất cả xông lên cho ta, xé xác nó ra làm tám mảnh cho ta!" "Chỉ bằng mấy người các ngươi mà cũng muốn đánh?" Đám đông đứng xem xung quanh đều kinh hãi, họ biết Lý thiếu gia này là người như thế nào, cũng từng chứng kiến hắn ra tay tàn nhẫn ra sao.

Tuy vẻ ngoài trông như con nhà quý tộc, nhưng trong lòng lại cực kỳ độc ác.

Để đạt được mục đích, hắn không từ thủ đoạn, bất kể làm chuyện gì cũng không thấy hoang đường.

Cũng chính vì nhà có chỗ dựa, nên trên con phố này không ai dám bắt nạt hắn.

Ngược lại, hắn lại ngang ngược bá đạo trên con phố này, thấy ai không vừa mắt là bắt nạt, ngay cả những người lớn bán hàng rong cũng phải nhường hắn ba phần.

Cho nên khi thấy tình huống này, họ không khỏi thầm lo cho Dương Tiễn, hy vọng hiện trường không quá thảm.

"Xem ra đứa trẻ này thật xui xẻo, lại chọc phải Lý thiếu gia!" "Ai da, nói nhỏ thôi, nếu bị Lý thiếu gia nghe thấy, tôi cảm thấy tính mạng của chúng ta cũng khó giữ." "Ha ha, trên cả con phố này ai mà không biết Lý thiếu gia, chọc ai không chọc, lại đi chọc hắn." "Cũng không thể trách đứa trẻ này, chỉ có thể trách nó lòng dạ quá lương thiện, thích giúp đỡ những người ăn mày, nếu không cũng sẽ không rước phải phiền phức này." "Đứa trẻ này đúng là quá xui xẻo.

Ai, có lẽ nó không biết Lý thiếu gia là người như thế nào, chắc là con nhà nơi khác đến." "Nhưng nhìn cách ăn mặc và nói năng, không

giống xuất thân từ một gia đình bình thường, chắc là con nhà quý tộc." "Quý tộc thì sao, trên con phố này, ai mà không biết địa vị gia đình Lý thiếu gia là cao nhất." "Phải biết cha của hắn là quan trong triều đình, địa vị và tiền đồ không thể lường được, sao có thể để người khác động vào con trai mình." "Cũng chính vì sau lưng có chỗ dựa lớn như vậy, nên Lý thiếu gia mới không có gì phải sợ, ngang ngược bá đạo trên con phố này." "Ai, xem ra đụng phải Lý thiếu gia, chỉ có thể để đứa trẻ này tự nhận xui xẻo thôi." "Xem ra đứa trẻ này lại phải bị đánh thảm rồi!" Người dân trên con phố này đều biết Lý Thiệu Vũ lòng dạ độc ác, cũng đã tận mắt chứng kiến, cho nên trong lòng tự nhiên rất lo lắng cho Dương Tiễn.

Chỉ thấy Dương Tiễn nhẹ nhàng lùi về sau vài bước, sau đó hai tay nắm thành quyền, dồn toàn bộ sức mạnh vào đôi quyền.

Trong nháy mắt, khí thế của hắn đã hoàn toàn khác với lúc trước.

"Xem ra tên này cũng có chút bản lĩnh đấy!" "Nhưng vậy thì sao?

Bên chúng ta đông người sức mạnh, ta không tin nó có thể một mình xử lý hết chúng ta!" "Huống hồ Lý thiếu gia ta là ai chứ, lần này nếu thất bại, nhà ta có nhiều người như vậy, ta không tin ta không đánh lại nó!" Thực ra, trong khoảnh khắc khí thế của Dương Tiễn thay đổi, trong lòng Lý thiếu gia cũng thoáng qua một tia lo lắng, nhưng nó nhanh chóng biến mất, bị sự hoảng loạn che lấp.

Trước mặt bao nhiêu người, hắn không thể mất mặt được, huống hồ bản thân hắn là người rất sĩ diện, đã ngang ngược bá đạo ở đây nhiều năm.

Sao có thể vì một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch mà cúi đầu nhận lỗi.

Hơn nữa, hắn cũng không làm gì sai, mấy năm nay vẫn luôn như vậy.

Trong ấn tượng của hắn, từ lúc hắn sinh ra, cả con phố này đều thuộc về hắn, tất cả những tên nhóc khác đều phải theo hắn, trở thành tiểu đệ của hắn.

Cho nên mọi việc hắn làm đều là lẽ đương nhiên, hoàn toàn không có gì sai trái.

Ngược lại, chính đám ăn mày hôi hám kia đã làm loạn địa bàn của hắn, gây sự trên lãnh địa của hắn, bảo chúng rời đi không đi, còn được đằng chân lân đằng đầu.

Chuyện như vậy xảy ra, sao hắn có thể nhịn được, đặc biệt là lúc này, lại có một thằng nhóc lạ mặt xen vào.

Lúc này càng không thể nhịn, hắn càng thêm tức giận, thúc giục tiểu đệ của mình đánh một trận ra trò với Dương Tiễn, đánh cho hắn tan tác, để hắn biết sự lợi hại của mình.

"Hừ, có bản lĩnh thì cả đám cùng lên đi!" Dương Tiễn gầm lên với đám người trông yếu ớt trước mặt, trong lòng tự nhiên cũng rất tức giận, không chỉ vì thái độ của đối phương đối với những người ăn mày.

Điểm này hắn không thể chịu đựng được, vốn định đem hết thức ăn mang theo cho những người ăn mày, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Đã gặp chuyện bất bình thì không thể khoanh tay đứng nhìn, phải quản một chút.

Huống hồ nhìn bộ dạng của tên kia, chuyện này đã là chuyện thường ngày, hắn thường xuyên làm những việc hại người như vậy.

Chỉ riêng điểm này, cũng không thể tha cho tên kia, nhất định phải cho hắn nếm mùi, để sau này hắn không dám làm những chuyện như vậy nữa.

“Xem ra khẩu khí của ngươi cũng lớn đấy nhỉ!” Lý thiếu gia nói xong liền quay đầu ra hiệu cho đám tiểu đệ cùng xông lên, trong nháy mắt, đám tiểu đệ như kiến trên chảo nóng, đồng loạt ùa vào.

“A.....” Đám đông xem kịch không biết nên làm thế nào, thực ra trong lòng họ đều rất đơn giản, dù sao cũng biết đối phương là nhân vật như thế nào.

Nhưng cũng chính vì quan hệ của đối phương là một nhân vật lớn, họ cũng không dám xen vào chuyện này, dù trong lòng đặc biệt lo lắng cho Dương Tiễn, nhưng hành động cũng không có gì đáng nói.

Dù sao đối phương không chỉ có thực lực, sau lưng còn có chỗ dựa, đều là những người không thể chọc vào, là một người dân bình thường, những thứ đó họ đều không thể chạm tới.

Cùng với một tiếng hét lớn, đám thuộc hạ của gã tự xưng là Lý thiếu gia, như một bầy kiến đồng loạt xông lên.

Dù đối mặt với cảnh tượng như vậy, Dương Tiễn cũng không hề có chút hoảng sợ, càng không hề lùi bước, chỉ bình tĩnh đứng đó, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

“Xem ra tên này bị khí thế của chúng ta dọa cho ngây người rồi.” “Ha ha ha!” “Ta cứ tưởng là một tên lợi hại thế nào, xem ra cũng chỉ có vậy thôi, thực ra có chút võ mèo thì sao chứ, đối mặt với nhiều người như vậy, ta xem ngươi ra tay thế nào!” Thực ra không giống như Lý thiếu gia nghĩ, không những vậy, trong lòng hắn còn rất bình tĩnh, đang suy nghĩ nên dùng phương thức tấn công và động tác nào.

Chương 329

Chỉ thấy, khi đám người đó nhanh chóng chạy về phía Dương Tiễn, còn cách một đoạn, Dương Tiễn như một cơn gió, trực tiếp lao về phía chúng, tiện tay túm lấy một người nhấc lên quá đầu, rồi ném ra sau.

Đám đông xem kịch bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sững sờ, hoàn toàn không ngờ một thiếu niên nhỏ bé lại có sức mạnh lớn như vậy, hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

"Sức mạnh của thiếu niên này sao có thể lớn như vậy!" "Không thể nào, một người trưởng thành to lớn cũng không thể kết hợp hoàn hảo tốc độ và sức mạnh nhanh như vậy, một thiếu niên nhỏ bé sao có thể làm được hoàn hảo đến thế." Nếu một người có thể điều khiển tốt tốc độ, thì sức mạnh của người đó chắc chắn sẽ kém đi một chút, nếu một người có sức mạnh cường đại, thì tốc độ chắc chắn không thể đạt được nhanh như vậy.

Nhưng lại có một người như vậy, có thể vừa điều khiển hoàn hảo tốc độ vừa có sức mạnh cường đại, đó chính là thiếu niên Dương Tiễn.

"Tên chết tiệt, mau xông lên cho ta, nhất định phải bắt được tên này." Một tên thuộc hạ của Lý thiếu gia bị Dương Tiễn dùng một động tác rất dễ dàng ném xuống đất.

"Phụt..." Hắn ôm lấy ngực, xoa bóp chỗ đau dữ dội trên cơ thể, phun ra một ngụm máu tươi, không ngờ sức mạnh của tên kia lại mạnh đến vậy.

Tô Đát Kỷ lúc này cũng ngây người, tuy cô biết ca ca mình rất lợi hại, nhưng cũng không ngờ lại lợi hại đến mức này.

Trong ấn tượng của cô, chỉ biết ca ca mình năm này qua năm khác rèn luyện võ thuật, bất kể gió mưa, mỗi ngày đều như vậy.

Chưa từng dừng lại, trong ấn tượng của cô, chỉ biết anh rất có nghị lực, võ thuật tu luyện dường như cũng không tệ.

Nhưng thực ra trong đầu cô chỉ có một ấn tượng như vậy, cũng chưa từng tận mắt chứng kiến võ thuật của anh lợi hại đến đâu, bây giờ cuối cùng cũng đã tận mắt chứng kiến.

Không ngờ đã đạt đến cảnh giới cao cường như vậy, trong lòng tự nhiên cũng rất vui mừng.

"Oa, lợi hại quá!" Tô Đát Kỷ lúc này cuối cùng cũng đã hiểu, tại sao lúc đó Dương Tiễn lại tự tin như vậy, trong lòng tràn đầy sự chắc chắn, hoàn toàn không để cô xen vào.

Xem ra là hoàn toàn không cần thiết, đối phương chỉ là một đám gà mờ, đối với anh quả thực dễ như trở bàn tay.

"A.....…" Tên nằm trên mặt đất chỉ vì chịu một chiêu tấn công của Dương Tiễn, toàn thân bắt đầu đau đớn dữ dội, như sắp chết.

Cho nên khi hắn ngẩng đầu nhìn Dương Tiễn, ánh mắt tràn đầy sự sợ hãi, không dám nhìn thẳng.

Trong lòng tự nhiên cũng rất hối hận, đã chủ động xông lên tấn công trước, nếu không cũng sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ.

"Còn ai muốn lên nữa không?!" Chỉ thấy đám thuộc hạ đó nhìn nhau, không ai có ý định chủ động xông ra, đều đang chờ đợi người khác hành động trước.

Lúc này, gã tự xưng là Lý thiếu gia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, không ngờ đối phương lại lợi hại như vậy, một chiêu đã giải quyết được một tên thuộc hạ.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không thể mất mặt, cũng không thể dễ dàng tha cho đối phương, nhất định phải cho hắn nếm mùi.

"Tất cả còn đứng ngây ra đó nhìn gì, chẳng lẽ sợ rồi sao?" "Vừa rồi chỉ là trùng hợp thôi, hoàn toàn không có gì lợi hại cả, tất cả cùng xông lên, ta không tin không đánh lại nó!" Khi thiếu gia nói ra những lời đó, đám thuộc hạ của hắn vẫn do dự có nên xông lên tấn công hay không, dù sao cảnh tượng vừa rồi tất cả đều đã nhìn thấy.

Trong lòng tự nhiên cũng thêm một phần sợ hãi, nhưng nhiệm vụ mà Lý thiếu gia giao cho lại không thể không hoàn thành, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"....." "Chẳng lẽ các ngươi không biết bối cảnh thực lực sau lưng ta sao?

Sao có thể thua nó được chứ?" "Chỉ là một thằng nhãi không biết điều ở đâu ra, làm gì có thể có chỗ dựa hay sức mạnh gì lớn!" "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lên giải quyết nó cho ta, nếu giải quyết được nó, ta thưởng tiền!" Gã tự xưng là Lý thiếu gia xuất thân trong gia đình vô cùng giàu có, cha hắn lại là mệnh quan trong triều đình, cho nên thường không có gì phải sợ.

Có một số chuyện nếu có thể dùng tiền giải quyết, hắn sẽ cố gắng dùng tiền để giải quyết, tránh phải tốn thêm công sức.

Quả thực Lý thiếu gia là người như vậy, vì hoàn cảnh gia đình, nên hắn thường xuyên dùng tiền để giải quyết mọi việc, giống như bây giờ.

Hắn biết rõ đám thuộc hạ của mình trong lòng rất chống cự việc xông lên đối đầu với Dương Tiễn, nhưng nếu không có đám thuộc hạ này, làm sao hắn có thể chiếm giữ cả con phố này.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, dù sao một tên thuộc hạ

của hắn đã bị đánh bại một cách cực kỳ thảm hại.

Dù không ngờ đối phương lại lợi hại đến vậy, chỉ một chiêu đã hạ gục một tên, ngoài sự kinh ngạc, đám còn lại càng thêm sợ hãi.

May mà trước đó không quá kiêu ngạo, không cố ý khiêu khích, nếu không bây giờ sẽ còn xui xẻo hơn.

Thậm chí có lúc chúng còn có chút may mắn, may mà trước đó không chủ động khiêu khích, nếu không bây giờ có lẽ đã không còn toàn thây.

"Tên chết tiệt, không ngờ lại mạnh như vậy, chúng bay còn đứng đó làm gì?

Mau lên cho tao, nhất định phải bắt được nó." Gã tự xưng là Lý thiếu gia vô cùng tức giận, hoàn toàn không ngờ đối phương lại lợi hại đến vậy, một chiêu đã đánh bại thuộc hạ của hắn.

Trong lòng tự nhiên cảm thấy vô cùng thất bại, nhưng lại không thể làm gì được, dù sao hắn cũng không thể tự mình ra tay.

Chỉ có thể ra lệnh cho thuộc hạ mau chóng ra tay, nhưng thuộc hạ của hắn thấy đối phương có vẻ lợi hại, cũng có chút do dự.

"A...!" Dù trong lòng rất sợ thực lực của Dương Tiễn, nhưng lại không thể không nghe lệnh của chủ nhân, cho nên chỉ có thể cắn răng xông lên.

Hôm nay tự nhiên rất sợ, nhưng lại không thể không nghe lệnh, dù sao cũng biết chủ nhân là một nhân vật lợi hại thế nào.

Làm việc lòng dạ độc ác, hoàn toàn không quan tâm đến bất kỳ cục diện nào.

Đám tiểu đệ này đều phải trải qua những mưu mô hiểm độc mới vào được phe của hắn, tự nhiên biết sự lợi hại của hắn.

Cùng với một tiếng gầm, đám tiểu đệ của gã tự xưng là Lý thiếu gia lại một lần nữa ùa lên.

Ngoài việc liều mạng, cắn răng xông lên, chúng không còn lựa chọn nào khác, đó là con đường duy nhất.

Dương Tiễn tự nhiên không hề sợ hãi, trong lòng rất rõ ràng, đối phương chỉ là một đám gà mờ hữu danh vô thực, hoàn toàn không có chút võ lực nào.

Chương 330

Cho nên cả người hắn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, trong mắt tràn đầy sự chắc chắn.

"Thế mới giống chứ, cùng lên hết đi, để ta giải quyết lũ rác rưởi này!" Lời của Dương Tiễn đã thành công châm ngòi lửa giận của gã tự xưng Lý thiếu gia, hắn chưa từng bị người khác sỉ nhục như vậy, dù có thì những kẻ đó cũng đã bị đánh cho tàn phế.

Một người quen biết hắn mà nói chuyện với hắn như vậy, trong lòng tự nhiên vô cùng tức giận, khoảnh khắc bị sỉ nhục như vậy đã châm ngòi lửa giận của hắn.

"Tên chết tiệt, ta sẽ điều tra ra thân phận thật sự của ngươi, làm cho nhà ngươi long trời lở đất, để ngươi không bao giờ có ngày ngóc đầu lên được!" Những lời lẽ cay độc đó cũng đồng thời khiến trong lòng Dương Tiễn vô cùng khó chịu, vô cùng tồi tệ.

Hắn chưa từng ngờ rằng trên đời lại có kẻ hiểm độc như vậy, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà đuổi những người ăn mày này đi, huống hồ cũng không có ai chỉ đích danh đây là đất của nhà hắn.

Với một Dương Tiễn luôn làm việc thiện, luôn đứng về phía chính nghĩa, lần này không thể bỏ qua cơ hội, trong lòng vì chuyện này mà trở nên vô cùng tồi tệ.

Chỉ thấy Dương Tiễn nhanh chóng bật người, trực tiếp nhảy lên không trung, nhìn xuống đám gà mờ trên mặt đất.

Hắn nhếch mép, khóe miệng nở một nụ cười tà mị.

Dù chỉ là một nụ cười, nhưng lại khiến những kẻ định tấn công

hắn trong lòng vô cùng hoảng sợ, không biết tên này rốt cuộc có ý gì, tự nhiên cũng vô cùng sợ hãi.

Trong số đó, có một người không chịu nổi sự sợ hãi này, muốn bỏ chạy, và trong giây tiếp theo đã đưa ra quyết định như vậy.

"A.....” Vừa hét lớn vừa bỏ chạy khỏi hiện trường, nhưng gã tự xưng là Lý thiếu gia mắt nhanh tay lẹ phát hiện ra kẻ định làm lính đào ngũ.

"Thằng nhát gan này sao dám làm vậy!" "Không uổng công lão tử đưa vào đội, lại báo hại ta như vậy!" "Xem ra ta thật sự nhìn lầm rồi, lại để ngươi trở thành tiểu đệ của ta, không ngờ lại là một kẻ nhát gan như vậy!" "Được thôi, nếu muốn bỏ chạy, phải chui qua đây!" Trong chốc lát, cuộc chiến cũng dừng lại, tất cả người dân đều vây quanh gã tự xưng Lý thiếu gia.

Chỉ thấy gã đó đứng đó với vẻ mặt kiêu ngạo, vô cùng khinh thường, chỉ vào háng mình, bắt thuộc hạ của hắn chui qua đó.

Dù là thuộc hạ của hắn, nhưng một phần trong số đó cũng vì quá sợ hãi thực lực của Lý thiếu gia, hắn không chỉ ngang ngược vô lý, mà chỗ dựa sau lưng cũng thực sự rất mạnh.

Cho nên trở thành tiểu đệ của Lý thiếu gia cũng là bất đắc dĩ, trong lòng cũng không hề vì thế mà thực sự trở thành tiểu đệ của hắn.

Nói xong câu đó, mặt tên thuộc hạ định bỏ chạy lúc đỏ lúc trắng, hoàn toàn không biết nên lựa chọn thế nào.

Trong lòng tự nhiên cũng rất tức giận, nhưng lại không ngừng kìm nén, biết gia thế của mình không lớn, rất nhỏ, hoàn toàn không thể so sánh được.

Nếu trở mặt với hắn, gia tộc mình phải đối đầu với gia tộc hắn, chắc chắn không chống lại được, nếu không trở mặt, đây là vấn đề sĩ

diện, trong lòng hắn cũng không chịu được.

Dù là một quý tộc, nhưng nếu đem chuyện này nói cho cha mình, cha không những không bênh vực, mà còn mắng cho một trận.

Vì đây không chỉ là vấn đề đánh nhau giữa hai đứa trẻ, mà còn liên quan đến hai gia tộc.

Cha của hắn tuy là quý tộc, nhưng quan vị lại không lớn bằng chỗ dựa của Lý thiếu gia.

Nếu đem chuyện này nói cho cha, không chừng quan vị của cha cũng sẽ bị ảnh hưởng, không thể thăng tiến được nữa.

Cho nên hắn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn không biết nên quyết định thế nào.

Giữa lúc tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang vọng giữa không trung.

Vì vậy, hắn tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn không biết nên quyết định thế nào, nếu trở mặt, người gặp xui xẻo cuối cùng cũng là mình.

“Sao hả?

Thằng nhóc này?

Dám không nghe lời ông đây sao?” “Ông đây bảo mày làm gì thì làm nấy, mau nghe lời tao chui qua đó đi.” Lời của Lý thiếu gia như sét đánh ngang tai, trực tiếp giáng vào tai tên thuộc hạ định bỏ chạy.

Hắn hoàn toàn không ngờ đối phương lại làm ra chuyện như vậy, bắt mình làm chuyện mất mặt đến thế.

Nhưng dù cảm thấy vô cùng mất mặt, hắn lại không có chút sức lực nào để phản bác.

Dù sao thực lực của người ta đã ở đó, không thể chọc vào được.

“.....” Trong lúc tên định bỏ chạy đang tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên một giọng nói vô cùng quen thuộc vang vọng giữa không trung.

“Chuyện này đúng là quá đáng!” “Không chỉ một lần, hai lần, mà là quá đáng, ta thật sự không thể nhịn được nữa.” Chỉ thấy Dương Tiễn vô cùng tức giận gầm lên, hoàn toàn không ngờ đối phương lại là loại người như vậy, hoàn toàn không quan tâm đến thể diện của người khác.

Lại dám giữa thanh thiên bạch nhật bắt người khác làm chuyện xấu hổ như vậy, chui qua háng, đúng là sỉ nhục người quá đáng.

Dựa vào chuyện này, bất kỳ ai cũng không thể nhịn được, chuyện này để hắn nhìn thấy, hắn cảm thấy nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Dù người kia là thuộc hạ của đối phương, nhưng dù vậy cũng không thể làm như vậy, quá sỉ nhục người khác.

Chuyện này khiến Dương Tiễn vô cùng tức giận, không thể nhịn được nữa, quyết định ra tay giúp đỡ.

Thực ra không chỉ một chuyện này, chuyện bắt nạt những người ăn mày lúc nãy đã khiến hắn coi Lý thiếu gia là kẻ thù, thêm một chuyện nữa cũng không thành vấn đề.

“Ta phát hiện chuyện gì ngươi cũng xen vào nhỉ?

Ta dạy dỗ tiểu đệ của ta thì có liên quan gì đến ngươi?” “Nói lại, ngươi là cái thá gì?” “Ta không quen ngươi, ta và ngươi không thân, ngươi quản được ta sao?

Chương 331

Có biết ta là ai không?

Có biết cha ta là ai không?" "Ha ha......" Nghe câu đó, Dương Tiễn nở một nụ cười vô cùng giễu cợt.

Từ khi có trí nhớ đến nay, hắn chưa từng nghe ai nhắc đến cha mình, dùng những lời lẽ như vậy để áp chế.

Cho nên trong ấn tượng của hắn, trong mười mấy năm lớn lên, đối phương là người đầu tiên dám nhắc đến cha mình để áp chế hắn.

Đương nhiên hắn cũng sẽ không nhắc đến danh hiệu của cha mình, vì hắn cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, dựa vào thực lực của mình, hắn có thể hoàn toàn tiêu diệt tên gà mờ này.

"Xem ra thằng nhóc này kiêu ngạo nhỉ!" "Nếu không thì để ta nói cho ngươi biết, cha ta là Lý đại nhân danh tiếng lẫy lừng, là một vị quan có tiếng trong triều đình, nếu ngươi dám bắt nạt ta, cha ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" "Nhìn bộ dạng của ngươi, trên người vác theo một đống đồ rách nát, vừa nhìn đã biết là con nhà nghèo, dù là con nhà giàu có, chắc chắn cũng không làm quan to bằng cha ta." "Cho nên ta khuyên ngươi một câu cuối cùng, mau chóng im lặng rời khỏi đây, nếu không ta sẽ cho người đánh ngươi tàn phế." "Gia thế của ta không phải là thứ ngươi có thể chọc vào đâu, cho nên ta khuyên ngươi ngoan ngoãn rời khỏi đây, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!" "Nếu ngươi không nghe, ta thấy một lần, đánh một lần, đánh cho đến khi ngươi tàn phế mới thôi, nếu không nghe, ta sẽ tìm đến nhà ngươi, để cả nhà ngươi không được yên." "Ha ha ha ha!" Nhìn Dương Tiễn đối diện đang sững sờ, Lý Thiệu Viễn tưởng rằng đối phương đã đạt đến một mức độ nào đó, và cảm thấy đối phương đã sợ hãi, liền cười lớn

không kiêng nể.

"Đứa trẻ này chắc chắn sẽ gặp xui xẻo rồi." "Cũng không còn cách nào khác, chúng ta cũng không giúp được gì, chỉ có thể trách bản thân nó, sao lại đi chọc vào Lý thiếu gia, một kẻ cứng đầu như vậy." "Đứa trẻ này đúng là lòng dạ quá lương thiện, nếu là tôi thì cũng không thể xen vào chuyện này, huống hồ đối phương lại là một người có gia thế lớn như vậy!" "Tuy chúng ta không biết gia thế của nó đáng sợ thế nào, nhưng cha của hắn là mệnh quan trong triều đình, nếu thực sự chọc vào nhà hắn, tôi cảm thấy cái đầu của chúng ta chắc chắn không giữ được!" "Các người không biết nhà hắn cưng chiều Lý thiếu gia này đến mức nào đâu, sở dĩ có thể ngang ngược bá đạo như vậy, một phần là vì gia thế, một phần khác là vì người nhà quá cưng chiều!" "Tôi thấy tên này cũng thật là, quá không thức thời, nếu là tôi, nhất định đã sớm chuồn đi rồi, không ở lại đây đâu." "Ai!" Trong đám đông xem kịch, những người dân đưa ra những ý kiến khác nhau, đầy tiếc nuối, hoàn toàn cảm thấy không đáng cho Dương Tiễn.

Bởi vì trong tiềm thức của họ, họ cảm thấy Dương Tiễn nhất định sẽ bị Lý thiếu gia đánh cho nửa sống nửa chết.

Dù sao cũng biết gia thế của Lý thiếu gia mạnh đến mức nào.

Nhưng cho đến cuối cùng cũng không ai ngờ rằng, gia thế của Dương Tiễn cũng mạnh mẽ như vậy, thậm chí còn trên cả gia thế của Lý thiếu gia.

Nếu so sánh gia thế, gia thế của Lý thiếu gia và gia thế của Dương Tiễn hoàn toàn không thể so sánh được.

Có sự khác biệt một trời một vực, phải biết cha của Dương Tiễn là đại thần lợi hại nhất trong triều đình, là hồng nhân trước mặt hoàng đế.

Chỉ là tất cả sự thật này những người này đều không biết, bao

gồm cả Lý thiếu gia tự nhiên cũng không biết, nếu biết, bây giờ chắc chắn sẽ vô cùng hối hận về những gì mình đã làm.

"Cùng là thiếu niên, ta khuyên ngươi hãy giữ một trái tim lương thiện, nếu không sẽ gặp tai ương đấy, thật đấy!" "Tai ta có vấn đề không vậy?

Tên này lại dám uy hiếp ta!" "Đúng là to gan!" Nói xong câu đó, gã tự xưng là Lý thiếu gia không nhịn được nữa, giơ tay phải lên định tát vào mặt Dương Tiễn.

Lúc này, tất cả mọi người đều nín thở, như thể cái tát đó sắp đánh vào mặt mình, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Tô Đát Kỷ cảm thấy cả người không ổn, sao có thể để người khác bắt nạt ca ca mình, mà mình lại không làm gì được?

Tự nhiên phải ra tay giúp đỡ, nhưng lại nhớ đến lời dặn của ca ca trước đó, nhất định phải ở yên đây.

Dù rất muốn ra tay giúp đỡ ca ca, nhưng lại vì những lời dặn trước đó.

"Thôi, kệ đi, cứu ca ca là quan trọng nhất." "Đừng làm hại ca ca của ta!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tô Đát Kỷ không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt Dương Tiễn.

Dương Tiễn sao có thể để chuyện này xảy ra?

May mà hắn phản ứng nhanh, nếu không, người bị tấn công sẽ là muội muội của hắn, như vậy hắn sẽ rất đau lòng.

Nhưng Dương Tiễn sao có thể để hắn được như ý, chỉ rất dễ dàng, một động tác nhanh chóng đã đứng trước mặt Tô Đát Kỷ.

Hắn tập trung một phần sức mạnh trên người, rất dễ dàng trực tiếp chặn được bàn tay của hắn, khiến nó dừng lại, lơ lửng giữa

không trung, không thể động đậy.

"Tên chết tiệt, mau bỏ tay ra cho ta!" "Nếu ngươi làm ta tức giận, kết cục không thể tưởng tượng được đâu!" "Mau nghe lời ta, mau bỏ cái tay bẩn thỉu đó ra, nếu không ta sẽ khiến cả nhà ngươi không được yên!" Lời của Lý thiếu gia dù Dương Tiễn không tin, nhưng những người dân xem kịch trong lòng cũng rất sợ hãi, chắc chắn biết hắn sẽ làm ra chuyện như vậy.

"Đứa trẻ, mau nghe lời nó, bỏ tay ra đi, nếu không nó thật sự sẽ làm ra chuyện như vậy đấy!" Cuối cùng, một số người dân không nhịn được nữa, bắt đầu khuyên can Dương Tiễn, bảo hắn nghe lời Lý thiếu gia bỏ tay xuống, nếu không người gặp xui xẻo sẽ là hắn.

"A a, đừng vì một phút sảng khoái mà sau này hối hận." "Mau bỏ tay xuống đi, không thấy nó đã nổi giận rồi sao, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng được đâu!" "Mau bỏ xuống đi, mau bỏ xuống đi!" Đột nhiên nghe những lời khuyên can của người dân, trong lòng Dương Tiễn tự nhiên rất khó chịu, không biết từ lúc nào những người dân này lại sợ hãi người trước mắt đến vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, họ đều là những người dân tay không tấc sắt, đối mặt với một kẻ lòng dạ độc ác lại có gia thế bối cảnh, sao có thể không khuất phục.

Nhưng nghe lời khuyên can, hai năm nay không những không bỏ tay xuống, mà ngược lại còn tăng thêm sức mạnh, dùng sức siết chặt tay Lý thiếu gia.

"A......" "Hít... hít... hít!" Do Dương Tiễn dùng sức quá mạnh, gã tự xưng là Lý thiếu gia không nhịn được đau đớn mà hét lớn.

"Tên chết tiệt được đằng chân lân đằng đầu rồi phải không?

Ta vừa cho ngươi cơ hội, ngươi không muốn, bây giờ lại cố tình

chọc tức ta!" "Ta thật sự đã cho ngươi mặt mũi rồi, tên chết tiệt!" Vừa nói, Lý thiếu gia vừa nhịn đau trên tay, giơ chân lên, dồn toàn bộ sức mạnh vào chân.

Hắn định dùng chân tấn công Dương Tiễn, nhưng Dương Tiễn sao có thể để hắn được như ý?

Hắn đã sớm đoán được đối phương sẽ làm vậy, đã chuẩn bị sẵn cách ngăn chặn.

Chỉ thấy chân của Lý thiếu gia chưa kịp giơ lên, Dương Tiễn đã nhanh hơn một bước, dùng chân của mình đè chân của hắn xuống.

"Ta nói cho ngươi biết, ngươi làm việc thật sự không đàng hoàng!" "Bây giờ ta sẽ dạy dỗ ngươi!" "Thứ nhất, không nên đối xử với những người dân này như vậy, họ đều là đồng bào của ngươi, nên đối xử tốt với họ!" "Thứ hai, càng không nên coi thường những người ăn mày đó, cũng không thể đàn áp họ, đây là địa bàn của ngươi nhà nào, ta không biết sao?" "Còn nữa, tiểu đệ của tên kia thì sao, tiểu đệ của ngươi có thể sỉ nhục người khác như vậy sao?

Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Hoàng đế sao?" Dương Tiễn không hề kiêng nể, trực tiếp nói ra những từ ngữ nhạy cảm đó.

Nghe những lời này, những người dân tự nhiên cũng rất kinh ngạc, không biết tại sao người này lại không sợ những từ ngữ đó.

Chương 332

Nhưng đồng thời trong lòng lại vô cùng sảng khoái, vì những lời này họ cũng đã sớm muốn nói ra, chỉ là không có ai đứng ra đòi lại công bằng mà thôi.

Dương Tiễn là người đầu tiên dám đứng ra, trong lúc tức giận đã đứng ra đòi lại công bằng.

"Thuộc hạ của ngươi thì sao, có thể bắt nạt người khác như vậy, sao có thể bắt nạt người khác như vậy chứ?" Dù tay chân bị Dương Tiễn dùng sức khống chế, nhịn đau trên người, Lý thiếu gia vẫn rất ngoan cố nói: "Rốt cuộc ngươi là ai mà dám vô lễ với ta như vậy, rốt cuộc có biết ta là ai không?

Trên con phố này không có ai dám chọc vào ta!" "Cha ngươi là ai, mau gọi ông ta ra đây, để ông ta xin lỗi ta, nếu không ta sẽ không tha cho cả nhà ngươi đâu!" "Nói cho ngươi biết, cha ta là một vị quan có tiếng trong triều đình, không phải là người ngươi có thể chọc vào đâu, bây giờ ngươi đã thành công chọc giận ta rồi!" "Cho nên bây giờ ngươi chỉ có một cơ hội, bảo cha ngươi ngoan ngoãn quỳ xuống đây dập đầu cho ta vài cái, ta sẽ tha cho ngươi, nếu không ta sẽ khiến cả nhà ngươi không thể ngóc đầu lên được!" "A a!" Dù đang cười, nhưng một động tác của Dương Tiễn lại khiến Lý thiếu gia không rét mà run, hoàn toàn không biết tại sao hắn lại làm vậy.

Trong lòng không ngừng dấy lên một tia hoảng loạn, cũng không biết tại sao, tự dưng lại có cảm giác này, chỉ biết rằng, đối phương là một người thực sự rất tự tin.

"Dù bây giờ ngươi không biết hối cải, vậy thì ta sẽ thay những người dân này, thay cha ngươi dạy dỗ ngươi!" Lần này, Dương Tiễn

không còn cố ý kìm nén sức mạnh của mình nữa, vì hắn đã quyết tâm, phải dạy dỗ tên này một bài học, cho hắn một bài học nhớ đời.

Đám thuộc hạ kia trong lòng tự nhiên rất sợ Dương Tiễn, thấy lúc này hắn có vẻ đã nổi giận, tự nhiên cũng không dám xông lên giúp đỡ.

Cho nên cảnh tượng trước mắt biến thành thế này: Lý thiếu gia tay không tấc sắt, không ngừng bị Dương Tiễn tấn công, cả người biểu cảm vô cùng đau đớn.

"Hay!" Đột nhiên trong đám đông xem kịch vang lên một tiếng reo hò, sau đó bắt đầu có thêm nhiều người hưởng ứng.

Thực ra những lời này đã tích tụ trong lòng họ từ lâu, muốn nói ra cho sảng khoái, nhưng lại không dám.

Đối với Lý thiếu gia, một kẻ ngang ngược vô lý, âm hiểm giảo hoạt, họ tự nhiên cũng rất ghét, nhưng vì gia thế của hắn, lại không thể không cung kính như mệnh.

Cho nên lúc này có người chủ động ra tay xử lý hắn, cho hắn một bài học, họ tự nhiên cũng rất sảng khoái.

Nhưng dù sảng khoái cũng không dám hét lớn, sợ sau này Lý thiếu gia tìm đến gây sự, nhưng lúc này, đột nhiên có một người cuối cùng không nhịn được hét lớn lên.

Và trong đám đông không ngừng vang lên những tiếng "Hay!".

"Hay!" "Hay!" "Hay!" "Sao nào?

Bây giờ đã phục chưa?" Chỉ trong vài giây, gã tự xưng là Lý thiếu gia đã không biết bị Dương Tiễn tấn công bao nhiêu lần.

Cả người như một đống bùn nhão nằm trên mặt đất, không còn chút sức sống nào.

"Phục!" Sau khi thực sự bị Dương Tiễn đánh cho sợ, hắn yếu ớt

trả lời một câu, vì không muốn phải chịu thêm những đòn tấn công của đối phương nữa.

"Nếu đã phục, thì mau đi xin lỗi những người mà ngươi nên xin lỗi đi!" Lời của Dương Tiễn vừa dứt, đám đông xem kịch cũng như những tên thuộc hạ trước đó đều vỗ tay reo hò.

Dù thế nào cũng không ngờ Dương Tiễn không chỉ là một người dám đứng ra đòi công bằng, võ lực cao cường, mà còn có một trái tim lương thiện.

"Ca ca lợi hại quá, em ngưỡng mộ anh quá!" Tô Đát Kỷ cũng không kìm được sự kích động trong lòng, hoàn toàn không ngờ ca ca mình lại lợi hại và lương thiện đến vậy.

"Có thể, nhưng ta sẽ không xin lỗi đâu!" Dù trong lòng đã sợ hãi người trước mắt không biết lai lịch, nhưng bị đánh cho sợ, trong lòng tự nhiên vô cùng hoảng sợ.

Nhưng khi người kia bắt hắn xin lỗi những người đó, trong lòng hắn lại vô cùng tự giác chống đối, vì trong ấn tượng của hắn, hắn hoàn toàn không làm gì sai.

Cho nên tự nhiên sẽ không xin lỗi, dù có làm sai chuyện gì, cũng không nên xin lỗi.

Cho nên đến phút cuối cùng, hắn vẫn cứng miệng, vẫn cố chấp, không xin lỗi đối phương, cũng không xin lỗi những người ăn mày, cũng không xin lỗi thuộc hạ của mình.

Nghe lời của Lý thiếu gia, Dương Tiễn lại làm ra bộ dạng đó, giơ nắm đấm phải lên, như thể muốn đấm thêm một cú nữa.

"Nói lại lần nữa xem, sao cơ?

Ta không nghe rõ!" Giọng điệu mang theo sự uy hiếp, hoàn toàn không để lại chút đường lui nào.

“Ta... ta sai rồi, ta sai rồi, ta bây giờ sẽ đi xin lỗi!” Cuối cùng không chống lại được nỗi sợ hãi trong lòng, sợ lại bị đánh như lúc nãy, như vậy thật sự sẽ biến thành tàn phế.

Cho nên chỉ có thể chịu đựng ấm ức, xin lỗi những người mà hắn cho là không nên xin lỗi.

“Chuyện vừa rồi đều là lỗi của tôi, xin mọi người hãy tha thứ cho tôi!” “Xin lỗi!” Dù giọng điệu không thành khẩn cho lắm, nhưng lại làm vậy, những người dân tự nhiên cũng rất ngạc nhiên.

Không ngờ trong lòng họ, gã công tử ăn chơi kiêu ngạo, ngang ngược đó lại có lúc cúi đầu xin lỗi.

Nhưng càng như vậy, những người dân trong lòng càng cảm thấy sau này Lý thiếu gia nhất định sẽ không làm chuyện tốt, nhất định sẽ trả thù.

“Tôi đã xin lỗi xong rồi, bây giờ tôi có thể đi được chưa?” Giọng điệu của Lý thiếu gia mang theo một chút bất lực.

Sau đó thấy Dương Tiễn khẽ gật đầu, từ đầu hắn cũng không định giữ Lý thiếu gia lại, chỉ là cho hắn một bài học mà thôi.

Sau đó thấy Lý thiếu gia lồm cồm bò dậy, kéo lê thân thể, chạy về phía nhà mình.

Chạy được nửa đường, đột nhiên quay đầu lại, hét lớn về phía Dương Tiễn: “Tên khốn kiếp, ngươi cứ chờ đấy cho ta!” “Ta về nhà gọi cha ta đến, hôm nay nhất định phải đòi lại công bằng!” Dương Tiễn dù thế nào cũng không ngờ đến giờ phút này, Lý thiếu gia vẫn chưa từ bỏ ý định, không biết hối cải, lại còn muốn làm vậy.

Nhưng đối với chuyện này, hắn cũng không quá để tâm, hắn cũng rất muốn biết, dạy dỗ ra một đứa con như vậy, cha của hắn sẽ ra sao?

“Trời ạ, tên này lại chạy về nhà gọi cha đến!” “Xong rồi, cảm giác

đứa trẻ này sắp gặp đại họa rồi, cha của hắn là một nhân vật rất lợi hại, nghe nói cha hắn cũng rất lòng dạ độc ác!" "Đứa trẻ, mau bỏ đi, mau chạy đi, bây giờ vẫn còn cơ hội!" "A, a, ngươi không biết cha của hắn lợi hại đến mức nào đâu!" "Hoàn toàn không nói dối, cha của hắn thật sự là quan viên trong triều đình, không thể chọc vào được đâu!" "Mau rời khỏi đây đi, nếu không cả nhà ngươi đều sẽ gặp xui xẻo theo, cha của hắn cũng là một người làm việc lòng dạ độc ác." "Mau chạy đi, bây giờ vẫn còn cơ hội!" Trong lúc những người dân khuyên Dương Tiễn, hy vọng hắn mau chóng rời khỏi đây, trốn khỏi hiện trường.

Hy vọng hắn không rước phải chuyện này, dù sao cũng biết cha của hắn là một nhân vật làm việc thủ đoạn, tàn nhẫn đến mức nào.

Chương 333

Cho nên mỗi người đều khuyên can Dương Tiễn không nên làm vậy, hy vọng hắn không rước phải chuyện này, nếu không cả nhà đều sẽ gặp xui xẻo theo.

"Được thôi, ta ở đây chờ!" Nhưng lúc này, Dương Tiễn đột nhiên nói ra một câu.

Nghe câu này, những người dân đều vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ hắn lại đi ngược lại lời khuyên.

Cũng không ngờ hắn lại làm vậy, cũng rất không hiểu, tại sao lại làm vậy.

Dù sao cũng đã giải thích nguyên nhân rất rõ ràng, hy vọng hắn không làm vậy, nếu không người gặp xui xẻo cuối cùng là hắn, nhưng hắn lại cố tình làm ngược lại.

"Đứa trẻ này sao không nghe lời, mau chạy đi." Từ đầu đến cuối, muội muội của Dương Tiễn, Tô Đát Kỷ, không nói một lời nào, vì cô luôn tin tưởng ca ca mình.

Tin rằng ca ca sẽ không làm chuyện không chắc chắn, dù đối phương là người lớn thì sao, phải biết cha của mình cũng là một nhân vật rất lợi hại.

"Đứa trẻ, mau chạy đi, nếu không cha nó đến, thật sự sẽ gặp xui xẻo đấy." Những người dân đang khuyên can Dương Tiễn, dù biết hắn là một người lòng dạ vô cùng lương thiện, dám đứng ra đòi công bằng.

Nhưng trong lòng không muốn hắn phải chịu một chút tổn thương nào, dù sao cũng đã được hả giận, lúc này đương nhiên phải khuyên

hắn rời đi.

Nhưng Dương Tiễn lại cố tình không nghe khuyên, không những vậy, còn làm ngược lại, ở lại đây chờ Lý thiếu gia đưa cha đến.

"Các vị bà con yên tâm, ta sẽ không để các vị rơi vào nguy hiểm đâu, ta nhất định có lòng tin!" Dù không biết tại sao hắn lại làm vậy, nhưng những người dân nghe lời của Dương Tiễn xong đều tự dưng yên tâm.

Không biết tại sao một thiếu niên mười mấy tuổi lại có thể khiến họ an tâm như vậy.

Như thể họ là thuộc hạ của thiếu niên này, không chỉ yêu mến, ủng hộ, mà còn vô cùng tin tưởng vào những lời hắn nói.

Bọn họ răm rắp nghe theo thiếu niên này, không chỉ yêu mến ủng hộ mà còn vô cùng tin tưởng vào lời y nói.

"Lý đại nhân đến!" Chẳng mấy chốc, cha của Lý thiếu gia đã xuất hiện, phong thái vô cùng trang trọng.

Dân chúng tự nhiên cũng rất tôn trọng, tuy sợ vị Lý đại nhân này nhưng không thể làm gì khác, bề ngoài vẫn tỏ ra cung kính.

"Lý đại nhân!" Toàn bộ dân chúng đồng thanh hô lên.

Trong số những người có mặt, chỉ có Tô Đát Kỷ không cất tiếng, những người khác đều tỏ ra vô cùng tôn kính.

Chỉ thấy vị Lý đại nhân kia không hề có biểu hiện gì, trực tiếp đùng đùng nổi giận bước ra khỏi kiệu.

"Thằng khốn kiếp, dám đánh con trai bảo bối của ta thành ra thế này!" Vị đại nhân kia tức giận chỉ thẳng vào mặt Dương Tiễn, gằn giọng hỏi.

"Lý đại nhân, sao ngài không hỏi xem con trai bảo bối của ngài rốt

cuộc đã làm chuyện gì?" "Ta không cần biết, nó làm chuyện gì cũng đều đúng cả, đến lượt một kẻ như ngươi xen vào chuyện của ta từ khi nào!" Xem ra cha nào con nấy, Dương Tiễn bây giờ mới hiểu tại sao Lý thiếu gia lại hành xử vô lại như vậy, là vì có một người cha như thế.

"Nhưng con trai của ngài thật sự vô cùng hiểm độc, lại bắt những tên ăn mày kia chui qua háng thuộc hạ của hắn!" Dương Tiễn trong lòng cũng vô cùng tức giận, không ngờ cha của hắn cũng là loại người này.

Trước đó, y còn đoán rằng cha của hắn nhất định là một người rất cởi mở, có thể nói chuyện phải trái, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn ngược lại.

"Ta không cần biết nó làm gì!

Nó làm sai đã có lão tử đây chống lưng, ngươi là cái thá gì mà dám đánh nó, ta thấy ngươi đúng là sống không kiên nhẫn rồi." Câu nói còn chưa dứt, Lý đại nhân đã giơ tay lên định tát Dương Tiễn một cái.

"A…" Tô Đát Kỷ theo phản xạ che mắt lại, kinh hãi hét lên.

Lý thiếu gia và Lý đại nhân không thể so sánh với nhau, hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Đã là một vị quan trong triều, chắc chắn phải có chút võ công, cả người trông cao to vạm vỡ.

Nếu đánh người chắc chắn sẽ rất đau, nàng cảm thấy ca ca của mình chưa chắc đã chịu nổi một đòn như vậy.

Trong lòng nàng vô cùng sợ hãi nhưng lại bất lực.

Những người dân kia tuy muốn ủng hộ Dương Tiễn, nhưng cũng không thể giúp được gì.

Bởi vì trước đó họ đã khuyên Dương Tiễn mau trốn đi, nhưng y không nghe, nên bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn y bị đánh.

Nhưng đối mặt với uy hiếp lớn như vậy, Dương Tiễn cũng không hề sợ hãi, chỉ bình tĩnh đứng đó.

Đương nhiên, trong mắt Lý đại nhân, cảnh tượng này được hiểu là thằng nhóc mười mấy tuổi này đã bị khí thế của ông ta dọa sợ.

"Thằng khốn, dám đánh con trai bảo bối của ta!" Vừa nói, bàn tay khổng lồ của ông ta vừa vung về phía Dương Tiễn.

Hầu hết mọi người đều theo phản xạ che mắt lại, cứ như cái tát đó sắp giáng lên mặt mình vậy.

Nhưng Dương Tiễn cũng không ngốc, không thể cứ thế trơ mắt nhìn đối phương đánh mình mà không phản kháng.

Y lại định dùng sức chống đỡ đòn tấn công này như lần trước, nhưng lần này lại khác.

Chỉ thấy Dương Tiễn dồn toàn bộ sức lực trên người, tập trung vào hai tay, cố gắng chặn đứng bàn tay khổng lồ kia.

Thế nhưng, tiếng tát giòn giã như dự đoán lại không hề vang lên.

Mọi người dè dặt mở mắt ra, nhìn cảnh tượng trước mắt: chỉ thấy một vị đại nhân đã dùng tay chặn đứng bàn tay khổng lồ kia.

Chương 334

Tất cả những người có mặt đều sững sờ, không biết vị đại nhân này xuất hiện từ lúc nào.

"Cha!" Nhìn thấy tình hình trước mắt, Dương Tiễn và Tô Đát Kỷ đồng thanh gọi, không hiểu tại sao vào thời khắc quan trọng này, cha của họ lại xuất hiện.

"Cha, sao cha lại đột nhiên xuất hiện?" "Ta đột nhiên xuất hiện?

Nếu lúc này ta không xuất hiện, ca ca con có lẽ đã bị người này đánh chết rồi." Mọi người đều ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, tuy không nhận ra vị đại nhân này là ai, nhưng trong lòng đều có trực giác rằng người này không hề đơn giản.

Vì vậy, cũng không ai để ý rằng, từ lúc vị đại nhân này xuất hiện, Lý đại nhân đã sững sờ, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

Những giọt mồ hôi lớn không ngừng từ trán chảy xuống má, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy.

"Ta không nghe nhầm đấy chứ, thằng nhóc kia lại gọi ngài ấy là cha?" Những người dân không biết Tô Hộ đại nhân, nhưng Lý đại nhân làm sao có thể không biết?

Tô Hộ đại nhân là quan viên có chức vị cao nhất trong triều, là người được hoàng đế trọng dụng.

Ông từng lập nên công lao hiển hách cho đất nước, cùng với Dương Tử Thành tướng quân được xưng là hai trụ cột của quốc gia.

Tuy dân chúng không biết, nhưng Lý đại nhân không thể không biết.

Khi phát hiện ra điều này thì đã quá muộn, vì vừa rồi ông ta đã tận

tai nghe thấy Dương Tiễn gọi Tô Hộ đại nhân là cha.

Vậy thì đứa trẻ này chính là con của Tô đại nhân, bây giờ phải làm sao đây?

Những người dân kia không hiểu rõ nguyên do, ai nấy đều tỏ ra ngơ ngác, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Họ không hiểu tại sao Lý đại nhân vừa rồi còn kiêu ngạo hống hách, sau khi vị đại nhân này xuất hiện lại biến thành bộ dạng này, cả người hoảng hốt thất thần.

"Tô đại nhân!" "Đừng gọi ta, Lý đại nhân, ta không ngờ ngài lại là người như vậy, dám đánh con ta, lại còn so đo tính toán như thế!

Nếu ta đoán không lầm, con của ta không thể vô duyên vô cớ đi gây sự với con ngài được!

Nếu không phải ta đột nhiên xuất hiện, cái tát kia của ngài sợ là đã giáng xuống rồi, con của ta sẽ phải chịu tổn thương lớn đến mức nào!" "…" Lời của Tô đại nhân khiến Lý đại nhân á khẩu không nói được gì, bởi đó cũng là sự thật.

"Tô đại nhân, ngài xem, chuyện này… quả thật là người nhà không nhận ra người nhà." *** "Tuyệt đối đừng đánh giá thấp trong đám lê dân bá tánh này có cao thủ, chưa chắc con đã thắng được đâu." Ánh mắt Tô đại nhân tràn ngập sự cưng chiều, ông không ngờ Dương Tiễn từ nhỏ đến lớn lại có thể ưu tú đến vậy.

"Dương Tử Thành tướng quân, con của ngài đúng là một khối bảo vật.

Từ nhỏ đến lớn thực ra ta cũng không quản nó nhiều, nhưng không ngờ năng lực của nó lại mạnh đến thế, vẫn luôn chăm chỉ luyện võ đến tận bây giờ.

Đúng là quá có tiền đồ, ta làm cha cũng cảm thấy kiêu ngạo vì có

một đứa con như vậy.

Ngài không biết chuyện xảy ra lần trước đâu, đứa trẻ này thật sự rất lương thiện, chính nghĩa.

Vì những người ăn mày mà ra tay bất bình, giúp họ đối phó với đám côn đồ, nếu không thì đám ăn mày đó bây giờ chắc chắn không còn nơi dung thân.

Quả thực quá cảm kích, cũng là duyên phận, nó xuất hiện trước cửa nhà ta." Đương nhiên những lời phía sau đều là suy nghĩ trong lòng Tô đại nhân, ông chưa bao giờ để Dương Tiễn biết thân phận thực sự của mình.

Đã là đứa con ông nuôi nấng thầm lặng, dù thế nào cũng phải bảo vệ nó thật tốt.

Bây giờ đã đến tuổi này, nên đi bái sư học nghệ, không thể cứ mãi ở nhà luyện tập được.

"Vì vậy ta định tổ chức một đại hội tỷ võ, con chắc sẽ không để ý chứ?" Tô đại nhân cho rằng hơn mười năm qua đối với Dương Tiễn ông luôn không hổ thẹn với lòng, đối xử với y như con ruột.

Ông chăm sóc Dương Tiễn từ khi y còn là một đứa trẻ sơ sinh, có lúc còn quan tâm y nhiều hơn cả Tô Đát Kỷ.

Cho nên từ tận đáy lòng, ông coi trọng tình cảm với đứa trẻ này không thua gì con ruột, luôn luôn không hổ thẹn.

"Đúng rồi, thưa cha, đại hội tỷ võ sẽ tổ chức vào ngày nào ạ?

Con nhất định phải tranh thủ luyện tập trước đó." "Yên tâm đi, ba ngày nữa sẽ diễn ra.

Con chỉ cần cố hết sức mình, không cần phải quá liều mạng." Tô đại nhân biết đứa trẻ này nhất định sẽ liều mạng luyện tập, càng như

vậy, ông càng cảm thấy vui mừng.

“Vậy được, con biết rồi, con đi luyện tập đây!

Trong ba ngày tới, ngoài giờ ăn cơm, con sẽ dành toàn bộ thời gian để luyện tập, con nhất định sẽ đánh thắng những người đó.

Không chỉ vậy, con nhất định sẽ chứng minh cho cha thấy!” … Thế là trong ba ngày tiếp theo, Dương Tiễn không quản ngày đêm, miệt mài luyện tập, mỗi ngày đều mồ hôi như mưa.

“Ca ca, mau nghỉ một lát đi, huynh đã luyện tập cả ngày rồi, không hề nghỉ ngơi.

Chẳng lẽ huynh không có lòng tin vào bản thân sao?

Tại sao phải liều mạng luyện tập như vậy?

Những người đó chỉ là dân thường thôi, không cần phải liều mạng thế đâu!

Hơn nữa, cuộc thi tận ngày mốt mới diễn ra, huynh nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, bảo tồn thực lực, để trên võ đài khiến mọi người kinh ngạc.” “Không sao đâu, đừng lo cho ca, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho mình.

Ta bây giờ liều mạng luyện tập, cũng chỉ vì sợ trên võ đài sẽ bị người ta đánh bại mà thôi.

Chương 335

Ta phải nỗ lực hơn nữa, để mọi người đều thấy được sự cố gắng của ta, càng phải chứng minh cho cha thấy." Dương Tiễn nhếch mép cười nhẹ, sau đó lại tiếp tục luyện tập. *** "Nghe gì chưa?

Hôm nay là đại hội tỷ võ của Dương Tiễn nhà Tô đại nhân đấy, tráng hán trong vòng mấy dặm đều đến thi đấu cả!" "Thật vậy sao?

Là đứa trẻ nhà Tô đại nhân thật à?" "Chẳng phải là thiếu niên anh dũng lần trước một mình đấu với Lý thiếu gia và đám côn đồ đó sao?" "Đương nhiên rồi, không chỉ võ công lợi hại, tuổi còn trẻ, lại có lòng chính nghĩa và lương thiện, chính là con trai của Tô đại nhân." "Nghe nói hôm nay Tô đại nhân đặc biệt vì nó mà tổ chức đại hội tỷ võ, người trong vòng mấy dặm đều tham gia cả!" "Nhưng tại sao Tô đại nhân lại làm vậy?

Chẳng lẽ ông ấy không sợ con trai mình gặp nguy hiểm sao?" "Ngươi đánh giá thấp Tô đại nhân rồi." "Sao ông ấy có thể nhẫn tâm để đứa con quý báu của mình bị người khác làm hại chứ?" "Nghe nói lần này Tô đại nhân đặc biệt tổ chức đại hội tỷ võ là vì con trai mình, muốn tìm cho nó một người thầy phù hợp thôi!

Chỉ là thông qua phương pháp này để tìm một người thầy tương đối thích hợp.

Cho nên ông ấy đã triệu tập tất cả những người biết võ thuật trong vòng mấy dặm, mỗi người tham gia đều sẽ được thưởng một khoản tiền bạc nhất định." "Vậy thì tốt quá, chúng ta nhất định phải đi xem!" "Ta nghe hàng xóm kể lại chuyện đứa trẻ đó lần trước anh dũng thế nào, vẫn chưa được tận mắt chứng kiến, thật là đáng tiếc!

Lần này khó khăn lắm mới có cơ hội, ta nhất định phải đi xem!"

“Đi xem đi, đứa trẻ tên Dương Tiễn nhà Tô đại nhân thật sự rất đặc biệt.

Nghe đồn một mình nó có thể đấu lại Lý thiếu gia và bao nhiêu côn đồ dưới trướng hắn.” “Thật sự rất lợi hại, tuổi còn nhỏ đã có thành tích như vậy.” … “Hôm nay, Tô đại nhân đặc biệt chuẩn bị một đại hội tỷ võ vì con trai mình, mục đích là để tìm một vị võ sư tương đối phù hợp.

Tin rằng các vị tuyển thủ đến tham gia, có lẽ đã hiểu rõ về chuyện này và quy tắc thi đấu rồi.

Mỗi tuyển thủ tham gia đều có quyền nhận được một khoản thù lao nhất định, bất kể có thể thắng được con trai ta hay không.

Có một điểm ta muốn nhấn mạnh, không cần phải nương tay với đứa trẻ này, hãy xem đây là một cuộc thi đấu thực sự.

Nhưng điểm cuối cùng cũng là điểm quan trọng nhất, tất cả tuyển thủ tham gia, bất kể là ai, đều không được đánh đối phương đến chết.

Làm vậy là vi phạm quy tắc thi đấu, sẽ bị truất quyền, không chỉ vậy còn phải chịu sự trừng phạt tương ứng.

Tất cả đã nghe rõ chưa?” Giọng nói của người chủ trì vang vọng khắp võ đài, bên dưới đã bị các tuyển thủ và người đến xem vây kín.

“Rõ!” Tiếng nói vừa dứt, tiếng trống chiêng vang lên dồn dập, báo hiệu cuộc thi bắt đầu.

Người đầu tiên lên đài là một đại hán thô kệch, thân hình cao lớn, khoảng hơn ba thước, cao hơn Dương Tiễn cả một cái đầu, trông vô cùng cường tráng, có vẻ là một đối thủ rất lợi hại.

“Nghe nói là con trai của Tô đại nhân, trông cũng không đơn giản, vậy mà chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi!

Thực ra đối với một đứa trẻ, ta cũng không cần phải dốc toàn lực, chỉ cần dùng một hai phần công lực là được rồi.

Cũng không cần phải liều mạng, chỉ cần ngươi cảm thấy không đánh thắng được ta, trực tiếp nhận thua là được, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Gã tráng hán cao lớn nhìn Dương Tiễn gầy yếu trước mắt, trong lòng tự nhiên có chút thương hại, không ngờ lại là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Đối với một người quanh năm luyện võ như gã, sao có thể nhẫn tâm ra tay với một đứa trẻ, huống hồ đây lại là con của Tô đại nhân.

Nhưng vì là một đứa trẻ, gã tự nhiên cũng không quá xem trọng, không thể so sánh với những võ phu khác.

Gã thường xuyên so tài với các võ phu, và là người nổi bật trong số họ, tự nhiên cũng rất cao ngạo.

Cho nên, gã đương nhiên không để một đứa trẻ mười mấy tuổi vào mắt, huống hồ nghe nói đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn võ thuật đều là tự luyện, không có võ sư nghiêm khắc nào chỉ dạy.

Mục đích của cuộc thi lần này cũng chỉ là để tìm một võ sư đủ tiêu chuẩn mà thôi.

"Vị sư phụ này, xin đừng nương tay với ta, cũng đừng xem thường ta!

Lát nữa cũng đừng hạ thủ lưu tình, hãy mau chóng tung ra toàn bộ thực lực của ngài, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó." Mặc dù Dương Tiễn biết đối phương không phải là người dễ chọc, nhưng cũng rất khó chịu khi bị người khác xem thường, dù mình chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Y rất tự tin, cảm thấy trận đầu tiên không thể thua được, nhất định phải tung ra toàn bộ thực lực.

“Nhóc con khá lắm, dám ăn nói ngông cuồng, lát nữa để ta dạy dỗ ngươi một phen.” Người lên đài đầu tiên này quanh năm luyện võ, nhiều năm nay đều lấy việc dạy võ cho con nhà người khác làm nghề.

Cho nên đối với đứa trẻ mười mấy tuổi trước mắt, gã tự nhiên có nắm chắc phần thắng, căn bản không để đứa trẻ này vào lòng.

Thế là trận đấu đầu tiên chính thức bắt đầu.

Chỉ thấy gã tráng hán kia tuy thân hình cao lớn cường tráng, trông có vẻ rất vụng về, nhưng hành động thực tế lại không phải vậy.

Vừa khi cuộc thi chính thức bắt đầu, gã đã lao lên đài.

Tốc độ cực nhanh, những tuyển thủ dưới đài và người xem thậm chí còn chưa nhìn rõ hành động của gã, gã đã như một cơn gió lướt tới.

“Xem ra gã này cũng có chút võ công.” “Chỉ gọi là có chút võ công thôi sao?

Chẳng lẽ ngươi không nhận ra hắn à?” “Nhận ra?” “Đương nhiên là ta nhận ra, hắn là một võ sư có tiếng trong vòng mấy dặm này, chuyên làm võ sư cho con cháu nhà danh gia vọng tộc.

Không chỉ làm rất giỏi trong nghề này, hắn còn mở một vài võ quán ở quê nữa.

Ta thấy lần này thằng nhóc kia gặp khó rồi.

Đại nhân cũng thật là, nghe nói con trai ngài ấy từ nhỏ đến lớn, tất cả võ thuật đều là tự trưởng thành, căn bản không có võ sư chuyên nghiệp nào chỉ đạo!

Bây giờ thi đấu như thế này, chẳng phải là tìm khổ cho con mình sao?

Ta thấy có lẽ trận này sẽ kết thúc nhanh thôi, đứa trẻ đó trông rất

yếu đuối, lại chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Chương 336

Lại nhìn đối phương xem, là một tráng hán nổi tiếng, không chỉ làm nghề này mà còn là người có tiếng tăm, là một người rất lợi hại." "Ai, chỉ có thể cầu cho đứa trẻ đó tự cầu phúc thôi." "Nhưng ta nghe nói đứa trẻ này cũng có điểm lợi hại, lần trước một mình nó đã đấu lại Lý thiếu gia và tất cả đám côn đồ dưới trướng hắn đấy." "Vậy thì sao, suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, đấu với mấy đứa trẻ con đó thì làm sao so được với tráng hán này chứ?" "Thôi thôi, đừng quản chuyện đó nữa, chúng ta cứ xem đi." Chỉ với một động tác vừa rồi của gã tráng hán, những người dân dưới đài đã phải xì xào bàn tán, không thể tin được đối thủ của gã chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Cho nên họ đương nhiên cho rằng đứa trẻ mười mấy tuổi Dương Tiễn căn bản không thể đánh bại gã tráng hán đã qua huấn luyện nghiêm ngặt trước mắt.

"Thưa cha, ca ca có thật sự sẽ thắng được người đó không?

Người đó trông đáng sợ quá!" Tô Đát Kỷ trong lòng cũng vô cùng lo lắng, sợ ca ca Dương Tiễn sẽ bị thương dù chỉ một chút.

"Sao?

Chẳng lẽ con không tin ca ca con sao?" "Không, đương nhiên không phải, con rất tin tưởng ca ca.

Nhưng con thực sự rất lo lắng.

Đối thủ đó trông rất lợi hại, con thật sự lo huynh ấy sẽ làm hại ca ca, hay là trận đấu này đừng tiến hành nữa được không?" "Yên tâm đi Đát Kỷ, ca ca con nhất định sẽ biết chừng mực, trong lòng nó cũng có chừng mực.

Những đối thủ đó cũng nhất định sẽ biết chừng mực, không đánh ca ca con quá nặng đâu.

Quan trọng là con phải tin tưởng ca ca, con thật sự nghĩ Dương Tiễn sẽ thua trận này sao?" Nghe lời cha nói xong, Tô Đát Kỷ im lặng lắc đầu, tuy trong lòng thực sự rất tin tưởng ca ca, nhưng cũng không tránh khỏi lo lắng, dù sao đối thủ trông mạnh mẽ như vậy.

"Yên tâm đi, sẽ không sao đâu.

Làm vậy cũng là vì tốt cho ca ca con thôi!" Tuy Tô Đát Kỷ không hiểu rõ, nhưng vẫn rất nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Chỉ thấy gã tráng hán kia như một cơn gió lao thẳng về phía Dương Tiễn, tốc độ cực nhanh.

Nếu là người bình thường, trong tình huống này sẽ không thể phản ứng kịp, căn bản không có thời gian suy nghĩ.

Nhưng may là Dương Tiễn phản ứng nhanh, kịp thời né tránh.

Y dùng sức nhảy lên, mượn thân thể gã tráng hán, trực tiếp nhảy ra sau lưng gã, hai chân đáp xuống sau lưng gã.

Theo lý thường, y nhất định sẽ bị gã tráng hán hất ngã.

Nhưng chiêu này của y lại đi ngược lại lẽ thường, không những không bị thương bởi đòn tấn công nặng nề của đối phương mà còn thi triển một chút tiểu xảo.

Nhìn thấy động tác này, những khán giả dưới đài đều không kìm được mà vỗ tay tán thưởng.

Trong số đó không thiếu những tuyển thủ sắp tham gia thi đấu, nếu là họ lên đài, cũng chưa chắc đã phản ứng kịp như vậy.

Họ chắc chắn sẽ bị gã tráng hán hất ngã, không chỉ vậy còn sẽ ngã rất thảm.

Không ngờ một thiếu niên mười mấy tuổi lại phản ứng nhanh nhạy, động tác vô cùng lanh lẹ, dễ dàng né tránh được chiêu tấn công của gã.

Không chỉ vậy, y còn mượn lực đánh lực, dùng thân hình của gã để đứng trên lưng gã, hai người tạo thành tư thế trên dưới.

Chỉ một động tác này đã khiến khán giả dưới đài không nhịn được mà vỗ tay tán thưởng.

Gã tráng hán cũng không ngờ thiếu niên này lại có thể né được đòn tấn công của mình.

Gã biết rõ tốc độ của động tác vừa rồi nhanh đến mức nào, người bình thường căn bản không thể phản ứng.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Thằng nhóc này sao có thể né được đòn tấn công của ta?!" Hành động nhỏ của Dương Tiễn rõ ràng đã khơi dậy cảm xúc của gã tráng hán.

Nhìn những người vỗ tay tán thưởng dưới đài, trong lòng gã cũng vô cùng khó chịu.

Những lời tán thưởng đó vốn dĩ nên dành cho gã, không ngờ bây giờ lại dành cho một thiếu niên mười mấy tuổi, sao gã có thể vui được.

Không chỉ vậy, thiếu niên này còn vô cùng bất kính, lại dám đứng trên lưng gã, đây quả thực là một sự sỉ nhục lớn.

"A…" Gã tráng hán lập tức từ vị trí cũ như một thanh kiếm phóng thẳng lên trời.

Dương Tiễn cũng không thể lường trước được gã tráng hán lại có động tác này, sợ hãi nhảy xuống, suýt chút nữa ngã trên đài.

“Oa…” Các võ giả chuẩn bị tham gia và khán giả dưới đài đều bị động tác này làm cho kinh ngạc, không ngờ lại có một động tác như vậy.

Cùng với động tác của vị võ sư đó, Dương Tiễn nhảy khỏi người gã, nhanh chóng đáp xuống mặt đài.

“Xem ra thằng nhóc ngươi cũng có vài chiêu, xem ra từ trước đến nay đều là ta đã quá xem thường ngươi rồi!” Gã tráng hán tức giận nói, không ngờ thiếu niên trông gầy yếu trước mắt lại có sức mạnh lớn như vậy.

Gã cũng không ngờ phản ứng của y lại nhanh đến thế, vượt ngoài dự liệu của gã, trong thời gian ngắn nhất không chỉ phản ứng mà còn có thể phản công.

“Ta đã nhắc nhở ngài trước khi thi đấu rồi, đừng nương tay với ta.

Cũng đừng xem thường ta, tuy ta chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, nhưng chưa chắc đã thua kém ngài bao nhiêu.” “Ha ha ha!

Ngươi khẩu khí cũng không nhỏ nhỉ, dù là thiếu niên mười mấy tuổi thì đã sao?

Ta vẫn đánh như thường!

Chương 337

Bao nhiêu võ giả đều không phải là đối thủ của ta, một thằng nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi thì sao có thể là đối thủ của ta được, xem ra ta thật sự nên cho ngươi biết tay rồi." Chỉ thấy gã tráng hán từ sau lưng rút ra một thanh đại đao.

Gã tráng hán cầm đao và gã vừa rồi quả thực như hai người khác nhau.

Ngay cả khí thế trên sân cũng trở nên khác biệt.

Lúc này, gã như một Tu La đến từ địa ngục, ánh mắt tràn ngập sát khí, xung quanh cơ thể tỏa ra ánh sáng âm lãnh.

"Xem ra gã này sắp tung đại chiêu rồi!" "Có thể ngươi không biết, người này không chỉ giỏi võ công tay không, mà bản lĩnh dùng đao cũng thuộc hàng nhất nhị, trong vòng mấy dặm này có lẽ chưa ai có thể đánh bại được hắn đâu!" "Vậy phải làm sao đây?

Đối diện chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi thôi, không cần phải làm căng đến thế chứ!" "Quan trọng là chuyện này chúng ta cũng không xen vào được, đều là ý của Tô đại nhân cả.

Xem ra thiếu niên kia cũng không có chút sợ hãi nào!" "Nhưng thiếu niên kia hiện tại vẫn tay không, không có bất kỳ vũ khí nào, trong khi gã tráng hán kia lại cầm một thanh đao lớn như vậy, rõ ràng là có sự chênh lệch quá lớn." "Chuyện này chúng ta không quản được, đều là ý của Tô đại nhân, huống hồ thiếu niên kia trông cũng không có chút sợ hãi, xem ra là đã đồng ý rồi!" "Nhưng gã tráng hán này trông thật sự quá lợi hại, ta cảm thấy dù ta lên đài cũng chưa chắc đã đánh thắng được, huống hồ chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi mà thôi." Người dân kia nói với vẻ mặt vô cùng đau khổ, thực sự không tin một thiếu

niên mười mấy tuổi lại dám đối mặt với một tráng hán như vậy.

"Cũng đừng xem thường thiếu niên mười mấy tuổi đó, y không phải là người bình thường đâu.

Hơn nữa, y còn là con của Tô đại nhân, chắc chắn không thể bị thương được, dù sao sau lưng cũng có chỗ dựa vững chắc!" "Ta nghe nói đứa trẻ đó thật sự rất lợi hại, lần trước một mình đã đấu với Lý thiếu gia và tất cả đám côn đồ dưới trướng hắn đấy!" "Đám côn đồ đó làm sao so được với gã tráng hán này, gã này lợi hại đến mức nào, nhìn xem sát khí âm trầm kia kìa." "Nói cũng phải…" Trong nháy mắt, tất cả võ giả và khán giả dưới đài đều tập trung ánh mắt lên sân khấu, mọi người đều nín thở. *** (Tại Thiên Đình) "Tình hình dưới mặt đất thế nào rồi?

Có biến hóa gì không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy ở trên Thiên Đình nhưng lòng lại luôn hướng về chuyện của Dương Tiễn, vô cùng lo lắng.

"Bẩm Thiên Tôn, thần vẫn luôn quan sát tình hình dưới mặt đất, thần đã phát hiện ra một số manh mối kỳ lạ!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói chi tiết cho ta nghe!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy cả người mình đều trở nên căng thẳng theo lời nói của Thân Công Báo.

"Dương Tiễn hiện đang tổ chức đại hội tỷ võ, mục đích là để tìm một vị võ sư phù hợp để chỉ đạo." "Rốt cuộc là ai tổ chức cuộc thi này, mau kể chi tiết cho ta." "Bẩm Nguyên Thủy Thiên Tôn, là cha nuôi của y, Tô đại nhân, tổ chức cuộc thi này, mục đích là để tìm một võ sư phù hợp chỉ đạo mà thôi.

Hiện tại cuộc thi vừa mới bắt đầu, trận đầu tiên y phải đối mặt với một đối thủ rất lão luyện, đã trải qua nhiều trận mạc!" "Đúng là hồ đồ, phải biết rằng Dương Tiễn mấy năm nay đều không có võ sư

thích hợp chỉ đạo, tất cả võ lực đều dựa vào thiên phú và nỗ lực rèn luyện của bản thân!

Trong tình huống này, làm sao có thể đấu liên tục nhiều trận, cuối cùng chắc chắn sẽ có một trận bại, cho nên căn bản không được!" "Đúng là quá hồ đồ, sao có thể làm như vậy!" "Nhưng thưa Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúng ta căn bản không có cách nào ngăn cản, đây là ý của họ, cũng có sự đồng ý của Dương Tiễn." Tuy Thân Công Báo cũng có suy nghĩ giống Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng căn bản không thể thay đổi sự thật này, dù sao cũng đã được chính chủ nhân đồng ý.

"Vậy thì sao, chuyện này không thể tiến hành như vậy được.

Huống hồ ngươi cũng không phải không biết võ lực của Dương Tiễn rốt cuộc thế nào, đó hoàn toàn là do tự tu hành, chắc chắn không có tu vi quá lớn.

Làm vậy đúng là quá hồ đồ, không thể làm vậy." Nghe Thân Công Báo thuật lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận bừng bừng, chưa bao giờ nổi giận như bây giờ.

"Thiên Tôn xin đừng nổi giận, chúng ta có thể suy nghĩ kỹ, cải thiện vấn đề trước mắt." "Đúng là quá hồ đồ, phải biết rằng thân phận thật sự của Dương Tiễn không phải là người bình thường, sao có thể làm như vậy, những võ sư đó căn bản không thích hợp.

Hơn nữa, những người đó chỉ là phàm nhân, dù lợi hại đến đâu cũng không thể thoát khỏi giới hạn đó, căn bản không thích hợp làm võ sư.

Phải biết rằng, người thích hợp với nó căn bản không ở nhân gian!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong đầu đột nhiên nhớ lại lời của Dao Cơ, ngài đã hứa nhất định sẽ nuôi dưỡng đứa trẻ thật tốt, trở thành một người lương thiện, một nhân tài hữu dụng.

Nhưng thân phận thật sự của nó không cho phép làm vậy, bản thân nó là một đứa con của bóng tối, sinh ra để hủy diệt thế giới này, dù thế nào cũng không thể thay đổi điều kiện này.

Đã không thể thay đổi, vậy thì phải bắt đầu từ phương hướng tốt, cho nó những thứ tốt nhất, để nó luyện tập võ thuật thật tốt, để nó trở nên lợi hại hơn, để nó có thể bảo vệ thế giới này và người thân, giống như cha nó là Dương Tử Thành tướng quân.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng dù thế nào cũng không thể để mặc cho Tô đại nhân làm như vậy, nhất định phải tìm cho nó võ sư tốt nhất, không phải là những thường dân dưới mặt đất kia.

"Nhất định phải xuống đó, cho nên chuyện này dù thế nào cũng phải ngăn chặn!" "Nhưng thưa Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó là chuyện của nhân gian, chúng ta căn bản không có cách nào ngăn cản.

Chúng ta làm vậy là vi phạm nguyên tắc của Thiên Đình." "Vậy thì sao?

Chẳng lẽ cứ thế trơ mắt nhìn Dương Tiễn bị dẫn vào con đường sai lầm sao?

Tuy những võ sư đó có thể không có ý đồ xấu, nhưng lợi ích đối với nó cũng chỉ có một chút mà thôi, căn bản không có tác dụng gì.

Phải biết rằng thân phận thật sự của nó là con của bóng tối, sinh ra để hủy diệt thế giới này.

Chúng ta phải ngăn chặn chuyện này xảy ra, cho nên dù thế nào cũng phải xuống đó ngăn cản, điều kiện của Thiên Đình do chúng ta quyết định.

Ta đường đường là Nguyên Thủy Thiên Tôn, chẳng lẽ một vài điều kiện ta không thể phá vỡ được sao, chẳng lẽ mọi chuyện đều

phải nghe theo lão Thiên Đế đó?" "…" Thân Công Báo chưa từng thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận như vậy, nhất thời cũng bị dọa sững sờ, nói nửa ngày cũng không ra một câu hoàn chỉnh.

Nhưng sau đó cũng suy nghĩ kỹ, cảm thấy những gì Nguyên Thủy Thiên Tôn nói đều có lý, dù sao cũng không thể để chuyện này phát triển lớn hơn.

Dù sao y cũng biết thân phận thật sự của Dương Tiễn, là con của bóng tối, là thân phận hủy diệt thế giới này, không thể để mặc cho nó phát triển như vậy.

Nếu không, người chịu khổ sẽ là cả thế giới, biết được chuyện này nhất định phải cố hết sức ngăn cản, không thể để chuyện này phát triển lớn hơn.

"Được rồi, ta sẽ xuống nhân gian một chuyến để ngăn cản chuyện này xảy ra.

Nhưng ta nên làm thế nào?" "Ngươi hãy đi thương lượng với cha nuôi của nó, đưa Dương Tiễn về thiên giới, sư phụ của nó ta sẽ tìm một người khác thích hợp hơn." "Nhưng ngài nghĩ Tô đại nhân sẽ chấp nhận sao?

Ta nghĩ chưa chắc ngài ấy đã chấp nhận, huống hồ Dương Tiễn đã sống bên cạnh ngài ấy mười mấy năm rồi!" "Chuyện này không do ông ta quyết định được.

Ngươi cũng biết thân phận thật sự của Dương Tiễn, sao có thể để mặc cho chuyện này tiếp tục phát triển chứ!

Bản thân nó có thiên phú nhất định, từ nhỏ đến lớn tất cả võ thuật đều do tự tu luyện, nhưng đến bây giờ, thực lực của bản thân cũng không hề thấp.

Điều đó chỉ có thể chứng minh thực lực của nó phi phàm.

Chính vì tình huống như vậy, ta mới càng phải tìm cho nó một vị võ sư thích hợp hơn để dạy dỗ, truyền thụ tất cả tu vi cho nó.

Chương 338

Chỉ có trong tình huống này mới có thể ngăn chặn sự việc xảy ra, để nó ở bên cạnh, chúng ta cũng có thể yên tâm hơn!

Không cần phải lúc nào cũng quan sát động tĩnh của nó, ngăn chặn những chuyện đó xảy ra." Thân Công Báo tuy cảm thấy chuyện này nói thì đơn giản, nhưng làm thì chắc chắn không dễ dàng như vậy. *** (Trở lại võ đài) "Oa…" Những người dưới đài đều bị cảnh tượng trên đài làm cho kinh ngạc hít một hơi khí lạnh, không ngờ gã tráng hán kia lại có sức mạnh lớn như vậy.

Nhưng điều khiến họ bất ngờ hơn cả là Dương Tiễn, một thiếu niên mười mấy tuổi, lại có thể chống đỡ được nhiều chiêu tấn công như vậy.

"Xem ra gã này thật sự không phải tầm thường, một thiếu niên mười mấy tuổi lại có thể chống đỡ được nhiều chiêu thức như vậy!" "Ta dám chắc y không phải là người bình thường, huống hồ y còn là con của Tô đại nhân, sao có thể dễ dàng nhận thua như vậy?" "Nhưng ta nghe tin đồn, y trưởng thành mười mấy năm, tất cả võ thuật đều do tự tu luyện, căn bản không có võ sư thích hợp.

Mục đích lần này cũng là để chọn một vị võ sư thích hợp chỉ đạo." "Vậy nếu suy luận như vậy, đứa trẻ này quả thực là thiên tài bẩm sinh, chỉ luyện tập trong mười mấy năm mà có thể đạt đến trình độ này.

Thật sự còn lợi hại hơn một số võ giả đã qua huấn luyện nghiêm ngặt, đúng là tiền đồ vô lượng." Những người dân dưới đài không ngờ Dương Tiễn lại là một thiếu niên lợi hại như vậy, tuy trong lòng thán phục, nhưng họ bắt đầu đoán xem sư phụ của y rốt cuộc sẽ là

người như thế nào.

Dù sao muốn trở thành sư phụ của một thiếu niên lợi hại như vậy, không phải là chuyện đơn giản.

Phải có công lực nhất định, quan trọng nhất là thân thế bối cảnh của thiếu niên này rất lợi hại, cha y là Tô đại nhân, người được hoàng đế trọng dụng.

Đây không phải là người mà dân thường có thể chọc vào, cho nên không dám có chút lừa dối nào, muốn làm võ sư chắc chắn phải có công lực nhất định, nếu không căn bản không thể trở thành người như vậy.

"Bây giờ ta cuối cùng cũng hiểu tại sao Tô đại nhân lại tổ chức một đại hội tỷ võ như thế này rồi, muốn trở thành sư phụ của y, trước tiên phải qua được cửa ải này đã." Trên đài, trận đấu vẫn diễn ra vô cùng kịch liệt.

Sau khi gã tráng hán rút đại đao ra, Dương Tiễn cũng tiện tay rút một thanh đại đao trên đài, nhưng chất lượng rõ ràng là một trời một vực so với thanh của gã tráng hán.

Huống hồ thanh đại đao của gã tráng hán đã được rèn luyện ngàn vạn lần, không thể so sánh với thanh đao của Dương Tiễn.

Hai thanh đao va vào nhau như hai tảng đá lớn, phát ra tiếng "keng".

Chỉ một động tác đơn giản, đã khiến màng nhĩ của những khán giả và võ giả dưới đài vô cùng đau nhói.

Không ai ngờ một thanh đại đao đơn giản lại có thể được vung lên như vậy, đủ để đoán ra tuyển thủ tham gia đã dùng sức mạnh lớn đến mức nào.

Trận đấu trên đài diễn ra vô cùng nảy lửa, khán giả dưới đài vẫn

xem không biết chán.

"Xem ra ca ca của ta thật sự rất lợi hại, gã tráng hán kia vẫn chưa thắng được." Tô Đát Kỷ hôm nay tự nhiên rất vui, không ngờ ca ca mình lại lợi hại đến vậy, tuy lần trước cũng đã chứng kiến sự lợi hại của y.

"Quá lợi hại, ca ca của ta quá lợi hại!" Tô Đát Kỷ không thể che giấu niềm vui trong lòng, chưa bao giờ thấy ca ca mình lợi hại như vậy.

Trong ấn tượng của nàng, từ nhỏ ca ca đều một mình luyện tập, bất kể mưa gió, lúc nào cũng không gián đoạn luyện tập trong sân.

Lúc đó còn nhỏ, thật sự không hiểu tại sao ca ca lại liều mạng như vậy, nhưng bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu.

Gã tráng hán đối diện trông thật sự rất đáng sợ, nhưng ca ca nàng lại không có chút sợ hãi nào, không chỉ vậy còn chiến đấu với gã nửa ngày trời.

Điều đó đủ để chứng minh thực lực của y mạnh mẽ đến mức nào, căn bản không thể so sánh với đám côn đồ thông thường.

Đó cũng là lý do tại sao lần trước ca ca nàng có thể dễ dàng hạ gục Lý thiếu gia và đám côn đồ kia.

"Xem ra thằng nhóc này có chút võ công, bao nhiêu năm nay không hề luyện tập uổng phí!" Tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng Tô đại nhân tự nhiên vô cùng kiêu ngạo, ông cũng không ngờ con trai mình lại có sức mạnh lớn như vậy.

Nó chưa bao giờ khiến ông thất vọng, đã làm ông nở mày nở mặt.

Không chỉ chuyện lần trước, lần này cũng khiến ông rất có thể diện trước mặt bao nhiêu người.

Chỉ thấy hai thanh đại đao trên đài va vào nhau như đá vụn.

Nhưng chất lượng của thanh đao trong tay Dương Tiễn vẫn không địch lại được thanh đại đao của gã tráng hán.

Dù hai thanh đao đều dùng sức va vào nhau, phát ra tiếng "keng" vang dội, nhưng sau đó thanh đại đao của Dương Tiễn liền vỡ thành từng mảnh.

Theo quán tính, cả người Dương Tiễn cũng tự động lùi lại mấy bước, khó khăn lắm mới đứng vững được.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tim của Tô đại nhân cũng như bị treo lên, ông tự nhiên vô cùng lo lắng. *** (Phần hồi tưởng) "Lý đại nhân, xem lời ngài nói kìa, chúng ta thật sự là người nhà không nhận ra người nhà.

Chắc chắn là đám trẻ con đùa giỡn thôi, chắc chắn không có chuyện gì lớn, người lớn chúng ta cũng không nên xen vào chứ?" Lý đại nhân nói với giọng điệu có chút cầu xin, thử dò hỏi.

"Giáo dục con của ngài, mà có thể làm ra chuyện như vậy sao?

Ta đã tìm hiểu một phần sự việc rồi!" Giọng Tô đại nhân đầy vẻ sắc bén, ánh mắt hữu ý vô ý liếc về phía con trai mình là Dương Tiễn.

"Vậy thì sao?

Nhà có bối cảnh thì sao?

Cha ta cũng lợi hại lắm!" Đương nhiên, tên Lý thiếu gia này không hề ý thức được bối cảnh của đối phương còn lớn hơn mình, cho nên vẫn vô cùng kiêu ngạo.

"Thằng này dám chạy đến địa bàn của ta gây sự, còn đánh ta bị thương!

Chuyện như vậy ta sao có thể dung thứ được, trên con phố này ta

là bá chủ, mọi người đều phải nghe lời ta, thằng này cũng không ngoại lệ!" Lý thiếu gia đương nhiên không ý thức được sự thật, tức giận nhìn Dương Tiễn, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ.

Chương 339

“Thằng nhóc hỗn xược!

Còn không mau xin lỗi người ta, đánh người ta rồi mà không xin lỗi à!” Lý đại nhân không ngờ con mình lại không biết điều đến vậy, tức giận nắm chặt tay thành nắm đấm, đấm vào sau gáy con trai.

Ông ta thật sự hận rèn sắt không thành thép.

“Bây giờ con còn chưa nhận ra mình sai sao?

Con có biết đối diện là ai không?

Con thật sự nghĩ bây giờ mình không có lỗi à?” Lý thiếu gia từ nhỏ đã được nuông chiều, chưa bao giờ thấy cha mình nổi giận như vậy.

“Cha, rõ ràng là nó sai, nó đánh con bị thương, tại sao cha lại đánh con?

Cha chưa bao giờ đánh con, trong trí nhớ của con đây là lần đầu tiên cha đánh con, tại sao lại làm vậy?

Lẽ ra lúc này cha phải bảo vệ con, đi đánh nó giúp con chứ.” Ánh mắt hắn tràn ngập phẫn nộ, không biết tại sao cha mình lại đối xử với mình như vậy.

“Thằng nhóc hỗn xược này bây giờ còn chưa ý thức được tầm quan trọng của sự việc sao?

Con có biết đứa trẻ này là con nhà ai không?

Xem ra từ trước đến nay ta đã quá nuông chiều con, bất cứ chuyện gì cũng dùng vũ lực giải quyết, bây giờ thật sự nên dạy dỗ lại con rồi.” “Hừ, không ngờ cha lại bênh nó, cha chưa bao giờ bênh con!

Rõ ràng là nó đánh con bị thương, tất cả thuộc hạ của con đều bị một mình nó đánh, vậy mà cha không trút giận cho con!" "Thằng khốn, bây giờ còn chưa ý thức được sự thật sao, người này là Tô đại nhân!" "Tô đại nhân thì sao?" "Chức quan của ngài ấy trong triều rất lớn, lớn hơn ta mấy cấp bậc, con nghĩ ta thật sự có thể chọc vào ngài ấy sao?" "Con không quan tâm những chuyện đó, tóm lại, nó phải xin lỗi con, vốn dĩ là nó sai, đánh con thành ra thế này!" "Xem ra thật sự nên quản giáo lại ngươi rồi, con trai mà bây giờ không biết hối cải!" Tô đại nhân nói một câu lạnh lùng rồi dắt hai đứa con Dương Tiễn và Tô Đát Kỷ rời đi.

"Cha, cha biết chuyện này từ khi nào vậy?" "Nếu không phải ta đột nhiên biết được chuyện này, con định để mọi người đánh nhau đến chết hay sao?

Con nghĩ mình thật sự có gan lớn đến vậy à?" Giọng Tô đại nhân có chút tức giận, cả người vô cùng nghiêm túc.

"Thưa cha, xin đừng mắng ca ca, tất cả đều là do những người đó sai, ca ca làm tất cả đều đúng.

Cha trông hung dữ quá, rõ ràng ca ca làm đúng, tại sao lại đối xử với huynh ấy như vậy?" Tô Đát Kỷ đáng thương nhìn cha mình, ánh mắt mang theo chút cầu khẩn.

Trong lòng nàng cũng rất khó hiểu, tại sao cha lại đối xử với ca ca như vậy, rõ ràng chuyện ca ca làm là đúng, tại sao lại tức giận đến thế?

"Cha, con và muội muội vốn định mang thức ăn trên phố cho những người ăn mày, nhưng đám côn đồ kia lại muốn đuổi những người ăn mày đó đi, không chỉ vậy còn đánh đập họ.

Con thấy thái độ của những người đó rất tồi tệ, nên con đã không nhịn được mà ra tay." Dương Tiễn im lặng cúi đầu.

“Ta biết con và muội muội đi giúp những người ăn mày là chuyện tốt, nhưng đánh nhau là tuyệt đối không được.

Tuy ta biết con vẫn luôn luyện võ, có chút công phu, nhưng nếu đối phương thực sự có cao thủ, con nghĩ mình có thể thắng được không?

Lần này đối phương chỉ có vài đứa trẻ, nếu lần sau đổi lại là người lớn cả thì sao?

Lúc đó nếu ta không có ở đó, thì phải làm sao?

Giải quyết vấn đề có nhiều cách, không nhất định phải dùng vũ lực!” “Vâng, con biết rồi, thưa cha, lần sau con nhất định sẽ không dễ dàng động thủ nữa!” “Giải quyết vấn đề không nhất định phải dùng vũ lực, vũ lực có lúc không phải để tấn công người khác, mà phần lớn là để bảo vệ!

Không chỉ có thể bảo vệ bản thân, mà còn có thể bảo vệ những người xung quanh!” Nghe lời cha nói, Dương Tiễn và Tô Đát Kỷ hai người nửa hiểu nửa không gật đầu.

Sau khi họ đi, đám dân chúng bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Những người vừa rồi rốt cuộc là ai?

Đứa trẻ đó trông thật chính nghĩa!” “Cuối cùng cũng có người trút giận cho chúng ta, mấy năm nay con phố này đều bị thằng nhóc đó chiếm giữ.” “Đứa trẻ đó và cha nó thật giống nhau, quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử.” “Vừa rồi Lý đại nhân không phải đã nói rồi sao?

Cha của đứa trẻ đó là Tô đại nhân nổi tiếng!” “Tô đại nhân đương nhiên lợi hại hơn Lý đại nhân, ngài ấy là người được hoàng đế trọng dụng, có địa vị rất quan trọng trong triều đình!

Cho nên vừa rồi Lý đại nhân mới có biểu hiện như vậy, nếu là người khác, sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ?

Chỉ là lần này hắn quá xui xẻo, lại đụng phải con trai của Tô đại nhân, chắc chắn không chọc vào nổi, cho nên mới nói những lời đó.

Nhưng con trai của Tô đại nhân thật lợi hại, không giống như Lý thiếu gia, dựa vào thân phận bối cảnh mà ngang ngược vô lý.

Xem con trai của Tô đại nhân kìa, không hề tiết lộ thân phận của mình, cũng không chủ động nhắc đến, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của bản thân.

Đúng là tính cách khác hẳn nhau, Lý thiếu gia đúng là kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, ngang ngược vô lý." *** (Tại nhà họ Lý) "Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, ở ngoài đừng gây chuyện cho ta, con có biết làm vậy sẽ ảnh hưởng đến ta nhiều thế nào không!

Lần này lại ở ngoài đánh nhau với người ta, con có biết thân phận bối cảnh của người đó mạnh đến mức nào không?" "Con trai của cha bị người ta đánh thành ra thế này, chẳng lẽ cha cứ mặc kệ như vừa rồi sao!

Suốt ngày trong mắt cha chỉ có quan vị, tiền đồ của cha, chưa bao giờ quan tâm đến con." "Thằng khốn, rốt cuộc con muốn ta phải làm sao?

Ta nói cho con biết, thằng nhóc đó không phải là người mà ngay cả cha cũng có thể chọc vào được, địa vị của Tô đại nhân trong triều cao hơn ta mấy cấp bậc.

Con nghĩ có ta rồi thì có thể tùy tiện hống hách sao?

Không phải như lần này đâu.

Vừa rồi ta đã khuyên con rồi, nhưng thằng nhóc nhà ngươi thế nào cũng không nghe lời ta!

Chương 340

Con có biết lấy lòng ngài ấy khó đến mức nào không?

Con có biết làm vậy sẽ làm giảm bao nhiêu thiện cảm của ngài ấy đối với ta không?

Triều đình rất nguy hiểm, làm vậy sẽ rất bất lợi cho ta!

Huống hồ ta đã khuyên con bao nhiêu lần, đừng ở ngoài gây chuyện cho ta, ta đã nói với con vô số lần rồi.

Nhưng thằng nhóc nhà ngươi coi lời ta nói như gió thoảng bên tai phải không, chưa bao giờ nghe." "Được rồi, con biết rồi!" Tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng Lý thiếu gia lại dấy lên một tia hận ý, thề nhất định sẽ ghi nhớ chuyện này.

Không chỉ vậy, hắn sẽ ghi nhớ cả đời, nhất định phải báo thù.

Hắn theo phản xạ siết chặt hai nắm đấm, ánh mắt phẫn nộ hiện rõ, nhưng cha hắn đương nhiên không hề nhận ra chi tiết này.

"Ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi, cứ chờ xem!

Món nợ với ta, sớm muộn gì cũng phải trả lại cho ta, lần này ta tạm tha cho ngươi, sau này sẽ không dễ dàng như vậy đâu!

Không chỉ đánh ta, còn đánh thuộc hạ của ta thành ra thế này, lại còn làm ta mất mặt trước mặt bao nhiêu người, những món nợ này ta sẽ từ từ tính sổ với ngươi sau, bây giờ chưa phải lúc." Lý thiếu gia thầm thề trong lòng, món nợ này, nhất định sẽ tính sổ rõ ràng. *** (Lại một cảnh ở Thiên Đình) "Ta bảo ngươi tra xét đứa trẻ đó, bây giờ thế nào rồi?

Bao nhiêu năm trôi qua rồi, rốt cuộc ra sao rồi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thân Công Báo trước mắt, giọng nói có chút lo lắng.

“Báo cáo Thiên Tôn, xin ngài yên tâm, đứa trẻ đó sống rất tốt.

Lúc trước ý của ngài là đúng, may mà ta đã nghe theo ý kiến của ngài, đưa đứa trẻ đó đến cửa nhà họ Tô, nếu không thì bây giờ chắc chắn không biết đã biến thành thế nào rồi.” “Ta sao có thể nhìn nhầm người được, Tô đại nhân đó là một người rất nhiệt tình, trước đây cũng rất áy náy với Dương Tử Thành tướng quân.

Cho nên ta mới làm vậy, ta cảm thấy dù thế nào ông ấy cũng sẽ nhận nuôi đứa trẻ này, nhất định sẽ bồi dưỡng nó thành người!” “Việc luyện võ của đứa trẻ đó thế nào rồi?” “Xin ngài yên tâm, từ khi đến tuổi, mỗi ngày năm này qua năm khác nó đều tu luyện võ thuật, bây giờ đã có một thân võ nghệ.

Không chỉ vậy, lòng dạ nó rất lương thiện, trên phố chủ động giúp đỡ những người cần giúp đỡ.

Thân tự mang đồ trong nhà ra phố chia cho những người ăn mày, tóm lại là tâm địa rất lương thiện!” Nghe lời của Thân Công Báo, Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng gật đầu.

Xem ra quyết định lúc đó của ngài rất chính xác.

Nhưng dù vậy, ngài vẫn có chút lo lắng.

Tuy bây giờ lúc nhỏ tâm địa rất lương thiện, nhưng không biết giây tiếp theo hoặc lúc nào đó sẽ bộc phát ra trái tim hắc ám nguyên bản.

Dù sao nó sinh ra là để hủy diệt triều đình này, đó mới là mục đích thực sự khi nó được sinh ra, vì vậy ngài rất lo lắng về điều này.

Thân Công Báo nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mắt, theo phản xạ nhíu mày, liền biết ngài đang suy nghĩ những chuyện gì.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, xin ngài yên tâm, chuyện ngài lo lắng sẽ không xảy ra đâu!” “Tại sao ngươi lại chắc chắn như vậy?

Phải biết rằng thà tin là có, còn hơn không tin!

Ta lúc đó giữ lại đứa trẻ này chỉ vì đã hứa với Dao Cơ, nếu không phải vì đã hứa với nàng ấy, đứa trẻ này bây giờ chắc chắn không giữ lại được!

Đứa trẻ này sinh ra với mục đích là để hủy diệt thế giới này, vì nguyên nhân này mà nó được sinh ra!

Cho nên chúng ta không thể không đề phòng, nhất định phải quan sát chặt chẽ mọi hành động của nó!" "Xin ngài yên tâm, ta nhất định sẽ quan sát kỹ, không có bất kỳ sơ suất nào." "Đợi vài năm nữa, cứ để nó ở nhà họ Tô một thời gian, đợi đến lúc thích hợp sẽ đưa đến nơi khác để học tập, tu luyện!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn, ý của ngài là… muốn dạy nó pháp thuật sao?" "Đương nhiên rồi, chỉ là bây giờ chưa có người thích hợp thôi.

Tuổi của nó cũng chưa đủ, đợi một thời gian nữa, tự nhiên sẽ có chuyện này.

Ta tin nó nhất định sẽ trở thành một người tốt, một người có tâm địa lương thiện, không biến thành người của hắc ám!

Ta tin mẫu thân nó trên trời có linh, sẽ phù hộ cho mọi thứ thay đổi." Nguyên Thủy Thiên Tôn vuốt vuốt râu, ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Ngài thật tâm hy vọng mọi chuyện có thể phát triển theo kế hoạch.

"Chuyện Thiên Nhãn thì sao rồi?

Rốt cuộc đã lộ ra chưa?" Đây mới là vấn đề Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng nhất, sợ Dương Tiễn sẽ bị lộ thân phận.

Bởi vì từ khi sinh ra, trên trán Dương Tiễn đã có con mắt thứ ba, đó là Hắc Sắc Thiên Nhãn có thể nhìn thấu vạn vật.

Lúc đó vì quá lo lắng về vấn đề này, sợ sẽ lộ thân phận của nó, ngài đã dùng pháp thuật tạm thời phong ấn sự thật này lại.

Cho nên bây giờ ngài rất lo lắng, vì biết rằng pháp thuật đó không thể có hiệu lực vĩnh viễn, không chừng một ngày nào đó sẽ bị lộ ra.

"Bây giờ chưa lộ ra, chỉ là vấn đề thời gian thôi!

Không biết lúc nào sẽ lộ ra, lúc đó thân phận của nó thật sự sẽ bị bại lộ." Đối với chuyện này, Thân Công Báo cũng đã cố ý quan sát kỹ, nhưng căn bản không phát hiện ra bất cứ điều gì bị lộ.

"Thế thì tốt, không bại lộ là tốt rồi!". .....

"Phụ thân, thanh kiếm trong sân nhà ta rốt cuộc là kiếm gì, đến giờ người vẫn chưa nói cho con biết sao?" Dương Tiễn vô cùng tò mò về thanh kiếm trong sân nhà mình, nên lần nào cũng không nhịn được mà hỏi cha.

Chương 341

Nhưng trong ấn tượng của cậu, hỏi mấy lần mà lần nào phụ thân cũng từ chối, chưa bao giờ trả lời thẳng vào vấn đề.

Cha càng tỏ ra như vậy, cậu càng tò mò, nên mỗi lần nhìn thấy thanh kiếm là lại không kìm được mà hỏi.

“Lai lịch của thanh kiếm này rất đặc biệt, có những chuyện con không biết thì tốt hơn.” “Phụ thân nhất định phải tin con, con không còn là đứa trẻ năm xưa nữa rồi.

Giờ con đã lớn, có đủ năng lực để tự bảo vệ mình.” “Con thật sự rất muốn biết, người không thể nói cho con sự thật sao?” Dương Tiễn chớp đôi mắt to tròn long lanh, ánh mắt tràn đầy mong chờ.

Tô đại nhân bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng quyết định nói cho cậu biết.

“Thanh kiếm này tên là Hiên Viên Kiếm!” “Nó là một thanh thượng cổ thần kiếm, sức sát thương cực kỳ lớn, không phải ai cũng có thể điều khiển được!” Nghe lời phụ thân nói, Dương Tiễn cảm thấy vô cùng thán phục, không ngờ thanh thần kiếm này lại có lai lịch lớn đến vậy.

“Thật lợi hại quá!” Cậu nhìn thanh kiếm trước mắt, không kìm được mà cảm thán, lòng vô cùng nể phục.

“Tương truyền thanh kiếm này được các vị thần thượng cổ dùng toàn bộ trí tuệ để tạo ra.” “Trong kiếm ẩn chứa năng lượng vô cùng khổng lồ, có thể trảm yêu trừ ma, lợi hại vô cùng, nhưng không phải ai cũng điều khiển được!” “Thanh kiếm này cũng có linh tính, vì vậy nó đã ở trong phủ chúng ta rất lâu rồi, từ lúc ta còn nhỏ đã thấy nó ở đây!” “Một mặt, nó bảo vệ cho cả Tô phủ chúng ta, mặt khác là vì

không ai có thể nhấc nổi nó.

Bởi vì nó là một thanh kiếm có linh tính, sẽ tự nhận chủ nhân." Vừa nói, Dương Tiễn có thể nghe ra một tia tiếc nuối trong giọng của Tô đại nhân.

Nghe xong, cậu thầm hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải điều khiển được thanh kiếm này.

Cậu biết bây giờ chưa phải lúc, năng lực của mình còn chưa đủ, chưa thể điều khiển được thanh kiếm này.

Nhưng cậu biết, sẽ có một ngày cậu có thể làm được.

"Cha yên tâm, con nhất định sẽ điều khiển được nó!" "Không chỉ vậy, con sẽ dùng nó để trảm yêu trừ ma, phát huy tác dụng vốn có của nó." Câu sau cùng Dương Tiễn không nói ra, chỉ thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng Dương Tiễn phát hiện ra một điều rất đặc biệt.

Mỗi lần đến gần thanh kiếm này, vầng trán của cậu lại đau nhói một cách khó hiểu.

Dù có cảm giác này, cậu cũng không nói với bất kỳ ai, kể cả phụ thân.

Cậu chỉ âm thầm chịu đựng.

Cậu cho rằng nam tử hán đại trượng phu, chút đau đớn này có thể chịu được, nên không cần thiết phải nói ra, cũng không ý thức được có vấn đề gì khác.

Mỗi lần chỉ cần dựa vào gần thanh kiếm, trán cậu sẽ đau dữ dội, cơn đau tập trung tại một điểm, cảm giác như có thứ gì đó sắp bùng nổ ra ngoài.

Dù vậy, cậu không hề để tâm.

"Kệ đi, cứ luyện võ trước đã!" Dương Tiễn biết võ lực của mình

vẫn còn thiếu sót, nên phải chăm chỉ luyện tập hơn nữa, nhất định phải điều khiển được thanh kiếm này, không chỉ vậy mà còn phải vận dụng nó một cách linh hoạt.

"Sẽ có một ngày ta điều khiển được ngươi." Ánh mắt Dương Tiễn tràn đầy quyết tâm, cả người toát lên vẻ tự tin khi nhìn thanh kiếm trước mắt.

Không hiểu sao trong lòng cậu lại dấy lên một cảm giác quen thuộc, cứ như đã từng thấy thanh kiếm này ở đâu đó, nhưng lại không có lý do nào cả.

Dù từ nhỏ đến lớn thường xuyên thấy nó, nhưng chưa bao giờ có cảm giác này, đây là lần đầu tiên. .....

"Dương Tiễn, tuy ta biết con rất có thiên phú, nhưng cứ luyện võ một mình mãi cũng không phải là cách." "Ta sẽ tìm cho con một sư phụ giỏi để dạy võ thuật." "Con không thể cứ mãi tự luyện như vậy, sẽ không thể đột phá được nữa.

Tóm lại, con cần một sư phụ giỏi hơn." "Vậy thì tốt quá rồi!" Dương Tiễn không giấu được niềm vui trong lòng, cậu đã sớm mong có một sư phụ dạy dỗ.

Chỉ là vẫn luôn không có cơ hội, hôm nay phụ thân đã chủ động đề cập, vậy thì chuyện này chắc chắn sẽ thành.

"Vậy con cần một sư phụ như thế nào ạ?

Hay là vị sư phụ nào sẽ dạy con?" "Hiện tại ta chưa có lựa chọn nào tốt, nhưng ta có một ý này." "Ta sẽ tổ chức một đại hội tỷ võ, như vậy có thể kiểm tra thực lực thật sự của con!" "Ta sẽ tập hợp tất cả những người biết võ trong vòng vài dặm đến đây.

Vừa hay cũng để kiểm tra thực lực thật sự của con!" "Được ạ, nhưng cha không nghĩ là con sẽ thua sao?" "Tuy từ nhỏ đến lớn đều là

con tự luyện, nhưng con thấy những người đó không thể thắng được con đâu." Dương Tiễn tràn đầy tự tin, chưa bao giờ quyết đoán như lúc này.

Cậu tin chắc những người dân bình thường đó không thể đánh bại mình, cho dù có chút công phu mèo cào cũng không thể.

"Vậy thì chưa chắc đâu!" "Đừng quá tự cao, trong dân chúng bình thường cũng có cao thủ đấy." "Con đừng xem thường họ, trong lê dân bá tánh có cao thủ, chưa chắc con đã thắng được đâu." Ánh mắt Tô đại nhân tràn đầy cưng chiều, ông không ngờ Dương Tiễn từ nhỏ đến lớn lại ưu tú đến vậy.

"Tướng quân Dương Tử Thành, con của ngài đúng là một viên ngọc quý." "Từ nhỏ đến lớn ta thật sự không quản thúc nó nhiều, nhưng không ngờ năng lực của nó lại tốt đến thế, vẫn luôn chăm chỉ luyện võ đến tận bây giờ." "Thật là có tiền đồ, ta làm cha cũng vì có đứa con này mà cảm thấy tự hào." "Mọi người không biết chuyện xảy ra lần trước đâu, đứa trẻ này thật sự rất lương thiện, chính nghĩa." "Vì những người ăn mày mà ra tay bất bình, giúp họ đối phó với đám côn đồ, nếu không thì đám ăn mày đó bây giờ chắc chắn không có chỗ dung thân." "Thật sự quá cảm kích, đều là duyên phận, nó đã đến cửa nhà ta." Đương nhiên những lời sau đó đều là suy nghĩ trong lòng Tô đại nhân, ông chưa bao giờ định để Dương Tiễn biết thân phận thật sự của mình.

Đã để nó lớn lên trong bí mật, vậy thì tự nhiên phải bảo vệ nó cho thật tốt.

Bây giờ đã đến tuổi này, nên đi bái sư học nghệ, không thể cứ mãi ở nhà tự luyện được.

"Vì vậy ta định tổ chức một đại hội tỷ võ, con sẽ không phản đối chứ?" Tô đại nhân cho rằng hơn mười năm qua, ông đối với Dương

Tiễn luôn không thẹn với lòng, xem cậu như con ruột.

Chăm sóc Dương Tiễn như con đẻ, có lúc còn quan tâm cậu nhiều hơn cả Tô Đát Kỷ.

Cho nên từ tận đáy lòng, ông rất để tâm đến tình cảm của đứa trẻ này, không thua gì con ruột, luôn cảm thấy không hổ thẹn.

"Đúng rồi, phụ thân, đại hội tỷ võ diễn ra vào ngày nào ạ, con nhất định phải tranh thủ luyện tập trước đó." "Yên tâm đi, ba ngày sau.

Con chỉ cần dốc hết sức là được rồi, không cần phải liều mạng quá." Tô đại nhân biết đứa trẻ này nhất định sẽ liều mạng luyện tập, càng như vậy, ông càng cảm thấy vui mừng.

Chương 342

"Vâng, con biết rồi, con đi luyện tập đây!" "Trong ba ngày tới, ngoài thời gian ăn cơm, con sẽ dành toàn bộ thời gian để luyện tập, con nhất định sẽ thắng bọn họ." "Không chỉ vậy, con nhất định sẽ chứng minh cho người xem!" .....

Trong ba ngày tiếp theo, Dương Tiễn luyện tập không kể ngày đêm, mỗi ngày mồ hôi đều tuôn như mưa.

"Ca ca, nghỉ một lát đi, huynh đã luyện cả ngày rồi, không nghỉ chút nào cả." "Huynh làm vậy là không tin tưởng vào bản thân sao?" "Tại sao phải liều mạng luyện tập như vậy?

Những người đó chỉ là dân thường thôi mà, không cần phải liều mạng thế đâu!" "Với lại, cuộc thi tận ngày kia mới diễn ra, huynh phải nghỉ ngơi cho tốt, giữ sức, rồi lên sàn đấu khiến mọi người kinh ngạc." "Không sao, không cần lo cho ca ca, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho mình." "Ta liều mạng bây giờ, cũng chỉ là để không bị những người đó đánh bại trên sàn đấu." "Ta phải nỗ lực hơn nữa, để mọi người thấy được sự cố gắng của ta, càng phải chứng minh cho phụ thân xem." Dương Tiễn nhếch mép cười, sau đó lại tiếp tục luyện tập. .....

"Nghe gì chưa?

Hôm nay nhà Tô đại nhân tổ chức đại hội tỷ võ cho Dương Tiễn, tráng hán trong vòng vài dặm đều đến thi đấu cả rồi!" "Thật không?

Là đứa con trai nhà Tô đại nhân thật à?" "Không phải là thiếu niên anh dũng lần trước một mình chấp cả Lý thiếu gia và đám côn đồ kia sao?" "Đương nhiên rồi, chính là đứa con trai của Tô đại nhân vừa võ công cao cường, tuổi còn nhỏ, lại có lòng chính nghĩa lương thiện đó." "Nghe nói hôm nay Tô đại nhân đặc biệt tổ chức đại hội tỷ võ cho cậu

ấy, người trong vòng vài dặm đều tham gia cả!" "Nhưng tại sao Tô đại nhân lại làm vậy?

Chẳng lẽ ông ấy không sợ con trai mình bị thương sao?" "Ngươi xem thường Tô đại nhân quá rồi." "Làm sao ông ấy nỡ để đứa con quý tử của mình bị người khác làm hại chứ?" "Nghe nói lần này Tô đại nhân đặc biệt tổ chức đại hội tỷ võ là vì con trai mình, muốn tìm cho cậu ấy một sư phụ thích hợp thôi!" "Chỉ là thông qua phương pháp này để tìm một sư phụ phù hợp." "Cho nên mới đặc biệt triệu tập tất cả những người biết võ thuật trong vòng vài dặm, mỗi người tham gia đều sẽ có một khoản tiền thưởng." "Thế thì tốt quá, chúng ta nhất định phải đi xem!" "Ta có nghe hàng xóm kể lại chuyện cậu bé đó oai phong lẫm liệt lần trước, tiếc là không được tận mắt chứng kiến!" "Lần này khó khăn lắm mới có cơ hội, ta nhất định phải tự mình đi xem!" "Đi xem đi, đứa trẻ tên Dương Tiễn nhà Tô đại nhân thật sự rất đặc biệt." "Nghe đồn lần trước một mình cậu ta đã chấp cả Lý thiếu gia và đám côn đồ dưới trướng hắn." "Thật sự rất lợi hại, tuổi còn nhỏ mà đã có thành tích như vậy." .....

"Hôm nay, Tô đại nhân đặc biệt chuẩn bị một đại hội tỷ võ cho con trai mình, mục đích là để tìm một vị võ sư phù hợp." "Tin rằng các vị tuyển thủ đến tham gia đã nghe qua chuyện này, và cũng đã hiểu rõ quy tắc thi đấu rồi phải không?" "Mỗi một tuyển thủ tham gia đều có quyền nhận được một khoản tiền thưởng, bất kể có được chọn hay không." "Có một điểm Tô đại nhân đặc biệt nhấn mạnh với tôi, đó là không cần nương tay với con trai ngài ấy, hãy xem đây là một trận đấu thực sự." "Nhưng điểm cuối cùng cũng là điểm quan trọng nhất, tất cả tuyển thủ tham gia đều không được ra tay đến chết với đối phương." "Làm vậy là vi phạm quy tắc, sẽ bị truất quyền thi đấu, không chỉ vậy còn phải chịu sự trừng phạt tương ứng." "Mọi người đã nghe rõ chưa?" Tiếng của người chủ trì vang vọng khắp võ đài,

bên dưới đã bị các tuyển thủ và người xem vây kín.

"Rõ!" Tiếng nói vừa dứt, chiêng trống vang lên dồn dập, báo hiệu cuộc thi bắt đầu.

Người đầu tiên lên đài là một gã to con, thân hình cao lớn, khoảng hơn ba thước.

Cao hơn Dương Tiễn cả một cái đầu, trông có vẻ rất lợi hại.

"Nghe nói con trai Tô đại nhân không đơn giản, vậy mà chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi!" "Nghe nói là con trai Tô đại nhân, xem ra cũng chẳng có gì đặc biệt, quả nhiên chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi!" "Đối phó với một đứa trẻ, ta cũng không cần dốc toàn lực, chỉ cần dùng một hai phần công lực là đủ rồi." "Cũng không cần phải lấy mạng ngươi, chỉ cần cảm thấy đánh không lại ta thì cứ trực tiếp nhận thua là được, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Gã tráng hán cao lớn nhìn Dương Tiễn nhỏ gầy trước mắt, trong lòng không khỏi có chút thương hại, không ngờ lại là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Đối với người quanh năm luyện võ như hắn, sao có thể nỡ lòng ra tay với một đứa trẻ.

Huống hồ đây còn là con trai của Tô đại nhân.

Nhưng đã là một đứa trẻ thì tự nhiên cũng không coi trọng lắm, không thể so sánh với những võ phu khác.

Hắn thường xuyên so tài với những võ phu đó và luôn là người nổi bật, tự nhiên cũng rất cao ngạo.

Cho nên việc không để một đứa trẻ mười mấy tuổi vào mắt là chuyện đương nhiên, huống hồ còn nghe nói võ thuật của đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn đều là tự luyện.

Căn bản không có võ sư nghiêm khắc nào chỉ dạy, mục đích của cuộc thi lần này cũng là để mời một võ sư đủ tư cách mà thôi.

“Vị sư phụ đây xin đừng giơ cao đánh khẽ, cũng đừng xem thường tôi!” “Lát nữa cũng đừng nương tay, cứ dốc hết toàn lực ra, tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó.” Dù Dương Tiễn biết đối phương không phải kẻ dễ chọc, nhưng cậu cũng rất khó chịu khi bị người khác xem thường, dù cậu chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Cậu rất tự tin, cảm thấy trận đầu tiên này mình không thể thua được, nhất định phải dốc toàn lực.

“Nhóc con khá lắm, dám ăn nói ngông cuồng, lát nữa để ta dạy dỗ ngươi một phen.” Các võ sư dưới đài đều được chọn ngẫu nhiên, ai được chọn đầu tiên thì lên đầu tiên.

Người lên đầu tiên này quanh năm luyện võ, đã nhiều năm làm nghề này, chuyên dạy võ cho con nhà người ta.

Cho nên đối với đứa trẻ mười mấy tuổi trước mắt, hắn tự nhiên có phần chắc chắn rất lớn, căn bản không để đứa trẻ này vào lòng.

Vậy là trận đấu đầu tiên chính thức bắt đầu.

Chỉ thấy tuy gã tráng hán kia thân hình cao lớn cường tráng, trông có vẻ rất vụng về, nhưng hành động thực tế lại không phải như vậy.

Ngay khi trận đấu vừa chính thức bắt đầu, một cơn gió đã lướt qua võ đài.

Tốc độ cực nhanh, một số tuyển thủ và người xem dưới đài thậm chí còn chưa nhìn rõ động tác của hắn, đã thấy hắn như một cơn gió lướt tới.

“Xem ra gã này cũng có chút công phu võ thuật đấy.” “Cái gì mà có chút công phu?

Lẽ nào ngươi không nhận ra hắn sao?” “Nhận ra?” “Đương nhiên là ta nhận ra, hắn là một võ sư có tiếng trong vòng vài dặm này, chuyên làm võ sư cho con cháu nhà danh gia vọng tộc.” “Không chỉ

giỏi trong nghề này, hắn còn mở một vài võ quán ở quê nữa." "Ta thấy hắn lợi hại như vậy, xem ra nhóc con kia gặp khó rồi." "Đại nhân cũng thật là, nghe nói thằng bé từ nhỏ đến lớn, toàn bộ võ thuật đều là tự luyện, căn bản không có võ sư chuyên nghiệp nào chỉ dạy!" "Bây giờ thi đấu như vậy, chẳng phải là làm khó thằng bé sao?" "Ta thấy có lẽ hiệp đầu tiên là trận đấu kết thúc rồi, đứa trẻ đó trông yếu ớt quá, lại chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi thôi." "Ngươi xem đối phương kìa, là một tráng hán lừng danh, không chỉ làm nghề này mà còn rất có tiếng tăm, là người rất lợi hại." "Ai, chỉ có thể cầu cho đứa trẻ đó tự cầu phúc thôi." "Nhưng ta nghe nói đứa trẻ đó cũng có phần lợi hại, lần trước một mình chấp cả Lý thiếu gia và tất cả đám côn đồ dưới trướng hắn đấy." "Thế thì sao, suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, đánh bại đám người kia thì sao so được với gã tráng hán này chứ?" "Thôi thôi, đừng bận tâm những chuyện đó, chúng ta cứ xem đã." Chỉ mới một động tác của gã tráng hán, những người dân dưới đài đã xôn xao không ngớt, căn bản không thể tin đối thủ chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Cho nên họ đương nhiên cho rằng đứa trẻ mười mấy tuổi tên Dương Tiễn căn bản không thể đánh bại gã tráng hán đã qua huấn luyện nghiêm ngặt trước mắt.

"Phụ thân, ca ca thật sự sẽ đánh thắng người đó chứ?

Người đó trông thật đáng sợ!" Tô Đát Kỷ trong lòng cũng rất lo lắng, sợ ca ca Dương Tiễn sẽ bị thương.

"Lẽ nào con không tin ca ca của con sao?" "Không, đương nhiên là không, con thật sự rất tin ca ca.

Nhưng con thật sự rất lo lắng." "Đối thủ đó trông thật lợi hại, con thật sự lo huynh ấy sẽ bị thương, hay là trận đấu này đừng tiến hành nữa đi." "Yên tâm đi Đát Kỷ, ca ca con nhất định sẽ biết chừng mực,

trong lòng nó cũng có tính toán." "Những đối thủ đó cũng nhất định sẽ biết chừng mực, không đánh ca ca con quá nặng đâu." "Quan trọng là con phải tin tưởng ca ca con, con thật sự nghĩ Dương Tiễn sẽ thua trận này sao?" Nghe lời phụ thân nói, Tô Đát Kỷ im lặng lắc đầu, tuy trong lòng thật sự rất tin tưởng ca ca.

Nhưng cũng không khỏi lo lắng, dù sao đối thủ trông mạnh mẽ như vậy.

"Yên tâm đi, sẽ không sao đâu." "Làm vậy cũng là vì tốt cho ca ca con!" Tuy Tô Đát Kỷ không hiểu ý trong đó, nhưng vẫn rất nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Chỉ thấy gã tráng hán kia như một cơn gió lao thẳng về phía Dương Tiễn, tốc độ cực nhanh.

Nếu là người thường, trong tình huống này chắc chắn không thể phản ứng kịp, căn bản không có cách nào suy nghĩ.

Nhưng may là Dương Tiễn phản ứng nhanh nhạy, kịp thời né tránh, chỉ thấy cậu dùng sức nhảy bật lên, mượn thân thể gã tráng hán, trực tiếp nhảy ra sau lưng hắn.

Chương 343

Không chỉ vậy, hai chân còn đáp xuống lưng hắn.

Nếu theo lẽ thường, chắc chắn sẽ bị gã tráng hán hất ngã.

Nhưng không ngờ chiêu này lại đi ngược lại lẽ thường, không những không bị thương mà còn dùng một chút tiểu xảo để đối phó.

Nhìn thấy động tác này, những khán giả dưới đài đều không nhịn được vỗ tay tán thưởng.

Trong số đó cũng không thiếu những tuyển thủ sắp tham gia thi đấu, nếu là họ lên đài, cũng chưa chắc có thể phản ứng kịp như vậy.

Chắc chắn sẽ theo lẽ thường mà không thể phản ứng, bị gã tráng hán này hất ngã, không chỉ vậy, nhất định sẽ ngã rất thảm.

Nhưng không ngờ một thiếu niên mười mấy tuổi lại phản ứng nhanh nhạy, động tác vô cùng lanh lẹ, dễ dàng né được đòn tấn công của hắn.

Không chỉ vậy, còn đi ngược lại lẽ thường, mượn lực đánh lực, dùng thân hình của hắn để đứng trên lưng hắn, hai người hình thành thế đứng trên dưới.

Chỉ một động tác này, khán giả dưới đài đã không nhịn được vỗ tay tán thưởng.

Gã tráng hán cũng không ngờ thiếu niên này có thể né được đòn tấn công của mình.

Trong lòng hắn hiểu rõ, tốc độ của động tác vừa rồi nhanh đến mức nào, người thường căn bản không thể phản ứng.

Không chỉ vậy, lực tấn công vừa rồi hắn cũng đã dùng phần lớn

sức mạnh.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.” “Sao thằng nhãi này có thể né được đòn tấn công của ta chứ?!” Rõ ràng gã tráng hán đã bị động tác nhỏ của Dương Tiễn làm cho tức giận, không chỉ vậy, nhìn những người vỗ tay tán thưởng dưới đài, trong lòng hắn cũng rất khó chịu.

Vốn dĩ những tiếng vỗ tay đó đều nên dành cho hắn, không ngờ bây giờ lại có thể dành cho một thiếu niên mười mấy tuổi, trong lòng hắn cảm thấy phẫn nộ.

Không chỉ vậy, bây giờ thiếu niên này còn rất không tôn trọng hắn, dám đứng trên lưng hắn, thật sự là một sự sỉ nhục lớn.

“A.....!” Gã tráng hán lập tức từ vị trí cũ như một thanh kiếm phóng thẳng lên trời.

Dương Tiễn cũng hoàn toàn không lường được gã tráng hán này lại có động tác như vậy, sợ đến mức trực tiếp nhảy xuống, suýt chút nữa ngã trên đài.

“Oa.....!” Những võ sĩ chuẩn bị tham gia và khán giả dưới đài đều bị động tác này làm cho kinh ngạc, căn bản không ngờ lại xuất hiện một động tác như vậy.

Cùng với động tác của gã võ sư, Dương Tiễn từ trên người hắn nhảy xuống, nhanh chóng đáp xuống võ đài.

“Xem ra nhóc con ngươi cũng có hai tay, xem ra từ trước đến nay đều là ta quá xem thường ngươi!” Gã tráng hán tức giận nói, hoàn toàn không ngờ thiếu niên trông yếu ớt mười mấy tuổi trước mắt lại có sức mạnh lớn như vậy.

Hắn cũng không ngờ phản ứng của cậu lại nhanh nhạy đến thế, ngoài dự liệu của hắn, trong thời gian ngắn nhất không chỉ phản ứng

mà còn có thể phản công.

"Tôi đã nhắc ngài trước khi thi đấu rồi, đừng nương tay với tôi." "Cũng đừng xem thường tôi, tuy tôi chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, nhưng chưa chắc đã thua kém ngài bao nhiêu đâu." "Ha ha ha!" "Xem ra khẩu khí của ngươi không nhỏ nhỉ, cho dù là một thiếu niên mười mấy tuổi thì sao?

Ta vẫn đánh không tha!" "Nhiều võ sĩ như vậy còn không phải là đối thủ của ta, một thằng nhóc ranh miệng còn hôi sữa như ngươi thì sao có thể là đối thủ của ta chứ, xem ra ta thật sự nên cho ngươi biết tay rồi." Chỉ thấy gã tráng hán từ sau lưng tiện tay rút ra một thanh đại đao, gã tráng hán cầm đao và người lúc nãy quả thực như hai người khác nhau.

Ngay cả khí thế trên sân cũng trở nên khác biệt, lúc này hắn như một Tu La đến từ địa ngục, ánh mắt tràn đầy sát khí, xung quanh cơ thể tỏa ra ánh sáng âm lãnh.

"Xem ra gã này định dùng chiêu cuối rồi." "Có lẽ ngươi không biết, người này không chỉ giỏi võ công mà bản lĩnh dùng đao cũng thuộc hàng nhất nhị, trong vòng vài dặm này có lẽ chưa có ai có thể đánh bại hắn đâu!" "Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Đối phương chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi thôi, không cần phải làm căng đến thế chứ!" "Quan trọng là chuyện này chúng ta không xen vào được, đều là ý của Tô đại nhân, mà xem ra thiếu niên kia cũng không hề sợ hãi!" "Nhưng thiếu niên kia hiện tại vẫn tay không, không có vũ khí gì, gã tráng hán kia lại cầm một thanh đao lớn như vậy, rõ ràng là có sự chênh lệch quá lớn." "Chuyện này chúng ta không quản được, đều là ý của Tô đại nhân, huống hồ thiếu niên kia trông cũng không hề sợ hãi, xem ra là ý của hai người họ rồi!" "Nhưng gã tráng hán này trông thật sự quá lợi hại, ta cảm thấy ta lên

đài cũng chưa chắc đánh lại, huống hồ chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi mà thôi." Nói đến đây, người dân kia mặt mày đau khổ, hắn thật sự không tin một thiếu niên mười mấy tuổi lại dám đối mặt với một gã tráng hán như vậy.

"Cũng đừng xem thường thiếu niên mười mấy tuổi đó, cậu ta không phải người thường đâu." "Hơn nữa, cậu ta là con trai của Tô đại nhân, chắc chắn không thể bị thương được, dù sao chống lưng phía sau cũng rất cứng!" "Tô đại nhân không thể để con mình bị thương được, cho nên trận chiến này căn bản không thể diễn ra được!" "Ta nghe nói đứa trẻ đó thật sự rất lợi hại, lần trước một mình chấp cả Lý thiếu gia và tất cả đám côn đồ dưới trướng hắn đấy!" "Đám côn đồ đó sao có thể so với gã tráng hán này, gã này lợi hại biết bao, xem cái khí thế âm u kia kìa." "Nói cũng đúng ha." Trong nháy mắt, tất cả võ sĩ và khán giả dưới đài đều tập trung ánh mắt lên võ đài, mọi người đều nín thở.

Trong đó cũng có cả Tô đại nhân, trong lòng tự nhiên cũng rất lo lắng, thật sự lo Dương Tiễn bị thương, nhưng cuối cùng vẫn giữ một lòng tin tưởng vào đứa con của mình.

Ông cảm thấy con trai mình không nên dễ dàng bị đánh bại như vậy, dù sao thực lực của cậu ông đều thấy trong mắt.

Hơn mười năm qua ông chưa từng ngơi nghỉ, mỗi ngày từ sáng đến tối đều chứng kiến sự thay đổi trong quá trình luyện tập của cậu.

"Nhất định phải cố lên!" "A, ca ca nhất định phải cố lên, nhất định không được để người ta đánh bại, huynh là người lợi hại nhất." Tô Đát Kỷ tự nhiên cũng rất lo lắng cho ca ca, nhưng cô cảm thấy nên tin tưởng Dương Tiễn.

Tô Đát Kỷ trong lòng tự nhiên cũng rất lo lắng cho Dương Tiễn, nhưng cô cảm thấy nên tin tưởng ca ca, nhất định có thể thành công.

“Ca ca, nhất định phải cố lên nha!” .....

“Tình hình dưới mặt đất thế nào rồi?

Có biến hóa gì không?” Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy người ở trên thiên đình, nhưng trong lòng lại luôn lo lắng cho chuyện của Dương Tiễn.

“Bẩm Thiên Tôn, thần vẫn luôn quan sát tình hình dưới mặt đất, thần phát hiện ra một vài manh mối kỳ lạ!” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói chi tiết cho ta nghe!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cả người trở nên căng thẳng theo lời nói của Thân Công Báo.

“Dương Tiễn hiện đang tham gia một đại hội tỷ võ, mục đích là để tìm một võ sư thích hợp chỉ dạy.” “Rốt cuộc là ai tổ chức trận đấu này, mau nói rõ tình hình cho ta.” “Bẩm Nguyên Thủy Thiên Tôn, là phụ thân đại nhân của cậu ấy tổ chức trận đấu này, mục đích là để tìm một võ sư thích hợp chỉ dạy.” “Bây giờ trận đấu vừa mới bắt đầu, trận đầu tiên đối mặt với một đối thủ dày dạn kinh nghiệm sa trường!” “Thật là hồ đồ, lẽ nào hắn không biết mấy năm nay Dương Tiễn không có võ sư nào chỉ dạy, toàn bộ võ lực đều dựa vào thiên phú và nỗ lực của bản thân để rèn luyện sao!” “Trong tình trạng này, sao có thể đấu liên tục nhiều trận được, chắc chắn sẽ có một trận bại, cho nên căn bản không được!” “Thật là hồ đồ, sao có thể làm vậy chứ!” “Nhưng thưa Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúng ta không có cách nào ngăn cản, đây là ý của cha nuôi cậu ấy, cũng có sự đồng ý của Dương Tiễn.” Dù Thân Công Báo cũng có suy nghĩ giống Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng không thể thay đổi sự thật này, dù sao cũng đã được chủ nhân đồng ý.

“Thế thì sao, chuyện này không thể tiến hành như vậy được.” “Huống hồ ngươi cũng không phải không biết võ lực của Dương Tiễn rốt cuộc như thế nào, đó đều là do tự tu luyện, chắc chắn tu vi không

cao.” “Như vậy thật là hồ đồ, không thể làm vậy được.” Nghe Thân Công Báo thuật lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận bừng bừng, chưa bao giờ nổi giận như bây giờ.

“Thiên Tôn xin bớt giận, chúng ta có thể từ từ suy nghĩ, cải thiện vấn đề này.” “Thật là hồ đồ, phải biết rằng thân phận thật sự của Dương Tiễn không phải là người thường, sao có thể làm vậy, những võ sư đó căn bản không thích hợp.” “Hơn nữa những người đó chỉ là phàm nhân, có lợi hại đến đâu cũng không thoát khỏi phàm trần, căn bản không thích hợp làm võ sư, phải biết rằng, người thích hợp không ở nhân gian!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nhớ lại lời của Dao Cơ trước đây, hứa rằng nhất định sẽ nuôi dưỡng đứa trẻ thật tốt, trở thành một người lương thiện, có ích.

Nhưng thân phận thật sự của nó không cho phép làm vậy, bản thân nó là một đứa con của bóng tối, sinh ra để hủy diệt thế giới này, dù thế nào cũng không thể thay đổi điều kiện này.

Đã không thể thay đổi, vậy phải bắt đầu từ phương hướng tốt, cho nó những thứ tốt nhất, để nó luyện tập võ thuật thật tốt.

Chương 344

Để nó trở nên lợi hại hơn, để nó có thể bảo vệ thế giới này và người thân, giống như cha của nó là tướng quân Dương Tử Thành.

Cho nên trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn dù thế nào cũng không thể để Tô đại nhân làm bậy như vậy, nhất định phải tìm cho nó võ sư tốt nhất, không phải là những thường dân dưới mặt đất kia.

"Nhất định phải xuống đó, chuyện này dù thế nào cũng phải ngăn lại!" "Nhưng thưa Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó là chuyện nhân gian, chúng ta không có cách nào ngăn cản, làm vậy là vi phạm nguyên tắc của thiên đình." "Thế thì sao?

Lẽ nào cứ trơ mắt nhìn Dương Tiễn bị dẫn vào con đường sai lầm sao?" "Tuy những võ sư đó có thể không có ý đồ xấu, nhưng lợi ích họ mang lại cho nó cũng chỉ có chút ít thôi." "Căn bản không có tác dụng gì với nó, phải biết thân phận thật sự của nó là đứa con của bóng tối, sinh ra để hủy diệt thế giới này." "Chúng ta phải ngăn chặn chuyện này xảy ra, cho nên dù thế nào cũng phải xuống đó ngăn cản, quy tắc của thiên đình do chúng ta quyết định." "Ta đường đường là Nguyên Thủy Thiên Tôn, lẽ nào vài điều kiện ta không thể phá vỡ được sao, lẽ nào mọi chuyện đều phải nghe theo lão già Thiên Đế đó?" "....." "....." Thân Công Báo chưa từng thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận như vậy, cũng bị dọa sững sờ, nói nửa ngày cũng không ra một câu hoàn chỉnh.

Nhưng sau đó cũng suy nghĩ kỹ, cảm thấy những gì Nguyên Thủy Thiên Tôn nói đều có lý, dù sao cũng không thể để sự việc phát triển lớn hơn.

Dù sao hắn cũng biết thân phận thật sự của Dương Tiễn, là đứa

con của bóng tối muốn hủy diệt thế giới, không thể để mặc nó phát triển như vậy.

Nếu không người chịu tội sẽ là cả thế giới này, biết chuyện này nhất định phải dốc toàn lực ngăn cản, không thể để sự việc phát triển lớn hơn.

"Được rồi, thần sẽ xuống nhân gian một chuyến để ngăn cản chuyện này, nhưng thần nên làm thế nào đây?" "Ngươi đi thương lượng với cha nuôi của nó, đưa Dương Tiễn về thiên đình, sư phụ của nó ta sẽ sắp xếp một người thích hợp hơn." "Nhưng ngài nghĩ Tô đại nhân sẽ chấp nhận sao?

Thần nghĩ chưa chắc ngài ấy có thể chấp nhận, huống hồ Dương Tiễn đã sống bên cạnh ngài ấy mười mấy năm rồi!" "Nhưng chuyện này không do hắn quyết định được, chúng ta đều biết thân phận thật sự của Dương Tiễn, sao có thể để chuyện này tiếp tục phát triển chứ!" "Bản thân nó có thiên phú nhất định, từ nhỏ đến lớn mọi võ thuật đều là tự tu luyện, nhưng đến bây giờ, thực lực cũng không hề thấp." "Điều đó chỉ chứng tỏ thực lực của nó phi thường, chính vì tình hình như vậy, ta mới phải tìm cho nó một võ sư thích hợp hơn để dạy dỗ, truyền thụ toàn bộ tu vi." "Chỉ có trong tình huống này mới có thể ngăn chặn sự việc xảy ra, để nó ở bên cạnh, chúng ta cũng có thể yên tâm hơn!" "Không cần phải lúc nào cũng quan sát động tĩnh, ngăn chặn những chuyện đó xảy ra." Thân Công Báo tuy cảm thấy chuyện này nói thì đơn giản, nhưng làm thì không dễ dàng như vậy.

Thân Công Báo tuy cảm thấy chuyện này nói thì đơn giản, nhưng làm chắc chắn không dễ dàng như vậy.

Ai cũng biết Dương Tiễn đã ở bên cạnh Tô đại nhân mười mấy năm, tự nhiên có tình cảm.

Cho nên không thể dễ dàng giao cậu bé ra được, ông ấy cũng

không biết thân phận của cậu là đứa con của bóng tối. .....

"Oa.....!" Những người dưới đài bị hành động kinh người trên đài dọa cho hít một hơi lạnh, không ngờ gã tráng hán lại có sức mạnh lớn như vậy.

Nhưng điều khiến họ bất ngờ hơn nữa là, Dương Tiễn, một thiếu niên mới mười mấy tuổi, lại có thể chống đỡ được nhiều đòn tấn công như vậy.

"Xem ra thằng nhóc này thật sự lợi hại không tầm thường, một thiếu niên mới mười mấy tuổi mà có thể chống đỡ được nhiều chiêu thức như vậy!" "Ta dám chắc cậu ta không phải người thường, huống hồ còn là con trai của Tô đại nhân, sao có thể dễ dàng nhận thua chứ?" "Nhưng ta nghe tin đồn, cậu ta lớn lên mười mấy năm, mọi võ thuật đều là tự tu luyện, căn bản không có võ sư nào phù hợp." "Mục đích lần này cũng là vì để chọn một võ sư thích hợp chỉ dạy." "Nếu suy đoán như vậy, đứa trẻ này quả thực là thiên phú dị bẩm, luyện tập mười mấy năm đã có thể đạt đến trình độ này." "Quả thực còn lợi hại hơn những người được huấn luyện nghiêm ngặt, thật sự là tiền đồ vô lượng." Những người dân quan chiến dưới đài vốn không nghĩ Dương Tiễn lại là một thiếu niên lợi hại như vậy, trong lòng không khỏi thán phục cậu bé.

"Thật quá lợi hại, thiếu niên này thật không ngờ lại lợi hại đến thế!" "Quả thực là thiên phú dị bẩm, phải là một sư phụ như thế nào mới có thể trở thành sư phụ của cậu ấy chứ." Những khán giả dưới đài bắt đầu đoán xem sư phụ của cậu sẽ là ai, dù sao để trở thành sư phụ của một thiếu niên lợi hại như vậy không phải là chuyện đơn giản.

Phải có công phu nhất định, quan trọng nhất là thân thế bối cảnh của thiếu niên này rất lợi hại, cha cậu là Tô đại-nhân-trước-mặt-thiên-

tử, là hồng nhân trước mặt hoàng đế.

Không phải là những người dân thường có thể chọc vào được, cho nên không dám có ý lừa gạt, muốn làm võ sư chắc chắn phải có công phu nhất định, nếu không thì không thể trở thành người như vậy.

"Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao phụ thân đại nhân Tô đại nhân lại tổ chức một đại hội tỷ võ như vậy rồi, bây giờ muốn trở thành sư phụ của cậu ấy, phải qua được ải này trước đã." "Đó là tự nhiên, không ngờ một thiếu niên mười mấy tuổi lại có sức mạnh như vậy!" Trên đài vẫn đang đánh nhau nảy lửa, bất phân thắng bại.

Từ sau khi gã tráng hán rút ra đại đao, Dương Tiễn cũng tùy ý rút một thanh đại đao trên đài, nhưng chất lượng so với thanh của gã tráng hán vẫn là một trời một vực.

Huống hồ thanh đại đao của gã tráng hán đã được rèn luyện ngàn lần, không thể so sánh với thanh đao của Dương Tiễn.

Hai thanh đao như hai tảng đá lớn va vào nhau, phát ra tiếng "keng" chói tai.

Chỉ một động tác đơn giản, đã khiến màng nhĩ của những khán giả và võ sĩ dự thi dưới đài vô cùng đau nhói.

Không ai ngờ một thanh đại đao đơn giản lại có thể được vung lên như vậy, đủ để đoán ra tuyển thủ đã dùng sức mạnh lớn đến mức nào.

Trận đấu trên đài diễn ra sôi nổi, khán giả dưới đài vẫn xem không biết chán.

"Xem ra ca ca của muội thật sự rất lợi hại, gã tráng hán kia vẫn không thắng được." Tô Đát Kỷ hôm nay tự nhiên rất vui, không ngờ ca ca của mình lại lợi hại đến vậy, dù lần trước cũng đã chứng kiến sự lợi hại của huynh ấy.

“Thật quá lợi hại, ca ca của muội thật quá lợi hại!” Tô Đát Kỷ không thể che giấu niềm vui trong lòng, chưa bao giờ thấy ca ca mình lợi hại như vậy.

Trong ấn tượng của cô, từ nhỏ đến lớn ca ca đều một mình luyện tập ở đó, bất kể mưa gió, lúc nào cũng không gián đoạn luyện võ trong sân.

Lúc đó còn nhỏ, thật sự không hiểu tại sao ca ca lại liều mạng như vậy, nhưng bây giờ cuối cùng cũng hiểu rồi.

Gã tráng hán đối diện trông thật đáng sợ, nhưng ca ca cô lại không hề có chút sợ hãi, không chỉ vậy, còn chiến đấu với hắn nửa ngày.

Điều đó đủ để chứng minh thực lực của huynh ấy mạnh mẽ đến mức nào, không thể so sánh với đám côn đồ bình thường.

Cũng là lý do tại sao lần trước ca ca có thể dễ dàng hạ gục Lý thiếu gia và đám côn đồ kia.

“Xem ra thằng nhóc này có chút công phu võ thuật, bao nhiêu năm qua không uổng công luyện tập!” Tuy miệng nói vậy, nhưng Tô đại nhân vô cùng tự hào, tự nhiên cũng không ngờ con trai mình lại có sức mạnh lớn như vậy.

Chưa bao giờ khiến ông thất vọng, đã làm ông nở mày nở mặt.

Không chỉ chuyện lần trước, lần này cũng khiến ông rất có mặt mũi trước bao nhiêu người. .....

Chỉ thấy hai thanh đại đao trên đài như đá tảng va vào nhau.

Nhưng chất lượng thanh đao trong tay Dương Tiễn vẫn không bằng thanh đại đao của gã tráng hán.

Dù hai thanh đại đao đều dùng sức va vào nhau, vẫn phát ra tiếng “beng”, sau đó thanh đại đao của Dương Tiễn liền vỡ thành từng

mảnh.

Theo quán tính, Dương Tiễn cả người cũng lùi lại mấy bước, miễn cưỡng đứng vững.

Chương 345

Tô đại nhân thấy cảnh này, tim cũng thót lên, tự nhiên vô cùng lo lắng.

Giây tiếp theo, tình hình đã đảo ngược, chỉ thấy Dương Tiễn vừa mới đứng không vững đã đứng vững lại, không chỉ vậy, còn nhảy một cú lên không trung.

"Thằng nhóc ranh, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì." Gã tráng hán tự nhiên không để người trước mắt vào mắt, nhưng bây giờ trong lòng tự nhiên cũng có chút lo lắng.

Từ khi bước vào trận chiến này, hắn phát hiện thằng nhóc này không tầm thường như tưởng tượng, ngược lại, còn có chút lợi hại.

"Thằng nhóc này rất lợi hại sao?

Căn bản không yếu ớt như tưởng tượng, thật không tầm thường!" "Thằng nhóc chết tiệt, ta sẽ khiến ngươi bị ta đánh bại trước mặt bao nhiêu người, ta nhất định sẽ không mất mặt, nhất định sẽ đánh bại ngươi." Gã tráng hán gầm lên, không ngờ thằng nhóc này lại lợi hại đến vậy.

"Ta cũng muốn xem ngươi có thể giở trò gì!" Cùng với tiếng gầm lớn, thanh đại đao trong tay Dương Tiễn cũng lập tức hóa thành sắt vụn.

Bây giờ tay Dương Tiễn không có gì, không có bất kỳ vũ khí nào, đối diện vẫn là một thanh đại đao trông rất đáng sợ.

"Vậy thì thử xem, đừng nương tay với tôi nhé!" Dương Tiễn vẫn không có chút sợ hãi.

Từ khi lên đài đến bây giờ, trong lòng không có một chút sợ hãi,

hoàn toàn rất bình tĩnh.

"Hai người này rốt cuộc định đánh đến bao giờ?

Lần đầu tiên thấy đánh lôi đài thành ra thế này!" "Ta đã nói rồi, đừng xem thường đứa trẻ này, thật sự không phải người thường, xem ra có thực lực không nhỏ đâu!" "Bây giờ xem ra ta cũng tin rồi, dù sao cũng là con trai của Tô đại nhân, không có chút thực lực sao dám đánh lôi đài lớn như vậy?!" Khán giả dưới đài đối với diễn biến trên đài đều tán thưởng không ngớt, không ngờ một đứa trẻ mười mấy tuổi có thể làm được đến mức này, trong lòng tự nhiên vô cùng khâm phục.

Chỉ thấy khi gã tráng hán cầm đao định chém về phía Dương Tiễn, đột nhiên trên trời có một tiếng sét vang lên, làm tất cả mọi người giật mình.

"Trời ạ, thời tiết thật quái dị, rốt cuộc là chuyện gì?" "Cảm giác thật kỳ lạ, có một dự cảm không tốt." Cùng với tiếng sấm vừa rồi, nhát đao của gã tráng hán chém xuống người Dương Tiễn đột nhiên dừng lại, cũng cho Dương Tiễn cơ hội trốn thoát.

Ban đầu, Dương Tiễn không có vũ khí, tự nhiên khó đối phó với gã tráng hán trước mắt, huống hồ vũ khí của hắn trông lợi hại như vậy.

May mà sự thay đổi thời tiết vừa rồi cho cậu cơ hội phản ứng, né được đòn tấn công của gã tráng hán, không chỉ vậy, còn bắt đầu phản kích.

"Thằng nhãi chết tiệt nào đang giở trò quỷ, mau ra đây cho ta!" Tuy vừa rồi có tiếng sấm lớn, nhưng trời vẫn quang mây tạnh, rất trong lành, không giống như sắp có sấm sét hay mưa.

Cho nên đương nhiên mọi người đều cho rằng tiếng sấm vừa rồi là do ai đó giở trò quỷ.

Gã tráng hán trong lòng tự nhiên rất khó chịu, vừa rồi suýt chút nữa đã thắng được Dương Tiễn, nhưng tiếng sấm đột ngột vừa rồi làm hắn giật mình quên mất động tác.

Cho nên mới tạo thành cục diện bây giờ, nếu không thì nhất định đã thắng Dương Tiễn, không chỉ vậy sau đó có rất nhiều chuyện sẽ khác bây giờ.

"Thằng nhãi chết tiệt nào?

Đợi ta xử lý xong thằng này, sẽ đến xử lý ngươi!" "Thằng chết tiệt này thật làm hỏng chuyện tốt của ta!" Gã tráng hán vừa gầm lên vừa một lần nữa tấn công về phía Dương Tiễn, lần này dốc hết toàn bộ sức lực, muốn cho Dương Tiễn một đòn chí mạng.

Nhưng Dương Tiễn lần này cũng phản ứng nhanh, biết động tác tiếp theo sẽ xuất hiện, nên đã chuẩn bị phòng bị trước, không chỉ vậy, còn định phản kích lại.

"Thằng nhóc chết tiệt!" "Xem ngươi giãy giụa lần cuối, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì." Chỉ thấy Dương Tiễn như một cơn gió, một cú nhảy vọt lên không trung.

Lúc này, gã tráng hán cầm đao đứng trên mặt đất, trừng lớn hai mắt.

Sau đó một bước nhảy cũng vọt lên không trung, trận chiến của hai người từ mặt đất nâng cấp lên giữa không trung.

Chỉ thấy đao pháp của gã tráng hán xuất thần nhập hóa như có linh hồn, nhưng dù vậy mỗi chiêu đều bị Dương Tiễn dễ dàng đỡ được, không hề bị thương chút nào.

Nhưng đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy, thể lực của cậu cũng không ngừng tiêu hao, phảng phất giây tiếp theo cảm giác sẽ cạn kiệt.

Chỉ còn lại một chút niềm tin cuối cùng chống đỡ, dù đối mặt với kẻ địch mạnh nhất trước mắt, cũng phải kiên trì đến cùng.

"Để ta xem ngươi có thể kiên trì đến bao giờ!" So với thể lực của Dương Tiễn, gã tráng hán ngược lại có vẻ thoải mái hơn, thể lực của hắn không tiêu hao quá nhiều, đó cũng là kết quả của việc tích lũy ngày tháng.

Cho nên tính chiến đấu rất cao, hắn cảm thấy dù một trận không thắng được, nhưng có thể kéo dài thời gian, càng nhiều thời gian càng tốt, còn đối thủ của hắn là Dương Tiễn thì không như vậy.

Vốn tưởng Dương Tiễn như vậy sẽ có chút sợ hãi, nhưng không ngờ cậu lại không hề có chút sợ hãi, ngược lại khóe miệng còn nở một nụ cười nhẹ.

Nụ cười này, lại khiến khán giả và các tuyển thủ chuẩn bị tham gia dưới đài cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

"Thằng nhóc này sau này nhất định là một nhân tài, chắc chắn là tài năng luyện võ, nhất định sẽ không uổng công Tô đại nhân tài bồi." "Nói thừa, từ lúc thằng nhóc này lên đài ta đã biết, chắc chắn không phải là tuyển thủ tầm thường, huống hồ bây giờ chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi!" "Chỉ cần qua huấn luyện nghiêm ngặt, sau mười mấy năm rèn luyện, sau này không biết sẽ trở nên lợi hại đến mức nào!" "Xem ra gã này thật sự là một hạt giống tốt." Khóe miệng Dương Tiễn nhếch lên một nụ cười tà mị, cũng vào lúc này, cậu quyết định tung một đòn chí mạng với gã tráng hán trước mắt để kết thúc nhanh trận đấu.

Dù sao cũng không thể lãng phí toàn bộ thời gian vào một trận đấu, sau đó còn có bao nhiêu tuyển thủ đang chờ, phải lần lượt sàng lọc võ sư thích hợp.

Khán giả và tuyển thủ dưới đài đều nín thở, tâm tình trở nên căng

thẳng, im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tương tự, Tô đại nhân cũng vậy, cũng rất lo lắng cho con mình, thật sự không biết có thể thắng trận này không.

"Nhất định phải thắng!" "Ta tin con nhất định có thể thành công!" "Con cũng tin ca ca, con cảm thấy ca ca nhất định có thể thành công, ca ca trông thật lợi hại." "Con cũng tin ca ca, con tin ca ca nhất định có thể thành công, ca ca trông thật sự rất lợi hại!" "Huống hồ đã chiến đấu lâu như vậy, nếu gã tráng hán đó thật sự rất lợi hại, đã sớm đánh bại ca ca rồi, cũng không cần thi đấu lâu như vậy đâu." "A, ca ca không có vũ khí rồi, trong tình huống này chắc chắn sẽ phản bại vi thắng, dù sao không có vũ khí mà đã một lúc rồi, cũng không hề yếu thế!" Tô Đát Kỷ từ nhỏ ở bên cạnh Dương Tiễn, tự nhiên cũng bị ảnh hưởng, đối với những thứ này cũng có chút hiểu biết.

Qua quan sát cẩn thận cũng phát hiện ra một vài manh mối, biết ca ca mình không yếu như tưởng tượng, ngược lại tương đối rất mạnh.

"Xem ra thằng nhóc này lợi hại không tầm thường, có thể kiên trì lâu như vậy, thật sự rất lợi hại!" "Đó không phải là quan trọng nhất, quan trọng là thằng nhóc này có ưu thế bẩm sinh, từ nhỏ đến lớn mọi võ lực đều là tự luyện tập." "Cũng nhờ thằng nhóc này tuổi còn nhỏ, mọi võ lực đều là tự luyện tập." "Nếu thật sự được người chuyên nghiệp chỉ đạo, e rằng bây giờ tất cả mọi người ở đây đều không phải là đối thủ của nó, lúc đó e rằng nó cũng coi thường tất cả mọi người." "Ta cảm thấy người này bây giờ trông thật sự rất lợi hại, dù đối mặt với cảnh tượng hoành tráng như vậy, cũng không hề có chút sợ hãi, xem lúc đao không còn kìa." "A, ta cũng thấy vậy, người thường trong tình huống đó chắc chắn sẽ rất sợ hãi, hoảng sợ, ngược lại cậu ta lại rất bình tĩnh, ánh mắt tràn đầy tự tin." "Thật quá lợi hại, với trình độ này, sau này thành tựu chắc chắn không thua kém cha mình." "Nhất định sẽ là hậu sinh khả úy, sau này nhất định sẽ công thành danh toại!"

Mọi người nhìn thiếu niên mười mấy tuổi trước mắt đều không nhịn được tán thưởng, không ngờ lại lợi hại đến vậy.

Quả thực ngoài dự liệu của mọi người, bao gồm cả Tô đại nhân cũng không ngờ Dương Tiễn lại lợi hại đến thế, dù biết cậu có chút thực lực.

Chương 346

Nhưng vào lúc này, bầu trời bắt đầu sấm chớp đùng đùng, thậm chí còn có dấu hiệu sắp mưa.

Bầu trời vừa rồi còn quang đãng, bỗng chốc mây đen kéo đến, mặt trời cũng bị mây đen che kín, hoàn toàn không còn giống lúc nãy.

Dường như mọi thay đổi đều diễn ra trong nháy mắt.

"Cái thời tiết quái quỷ gì thế này, sao đột nhiên lại biến thành thế này!" "Không nên như thế này, trước đó ta từ nơi khác đến, thời tiết hôm nay lẽ ra phải rất tốt, không thể nào như thế này!" "Thời tiết hôm nay thật kỳ lạ, giây trước còn rất tốt, giây sau đột nhiên lại như thế này!" "Rốt cuộc là chuyện gì?

Sao lại thành ra thế này?" Đối mặt với thời tiết như vậy, mọi người đều rất khó hiểu, đương nhiên bao gồm cả Tô đại nhân, ông cũng rất không hiểu, tại sao đột nhiên lại biến thành thế này?

"Sao thời tiết lại biến thành thế này?" Sau câu nói đó, không biết vì sao, ông lại có một dự cảm rất xấu, ngày càng mãnh liệt.

Thật sự cảm giác giây tiếp theo sẽ có chuyện không hay xảy ra, nhưng lại không biết tại sao.

"Hôm nay rốt cuộc là chuyện gì?

Sao đột nhiên lại xuất hiện cảnh này?" Tô đại-nhân-không-nhịn-được-sự-tò-mò-trong-lòng, đột nhiên hỏi.

"Thời tiết quỷ quái gì vậy?" Cùng với tiếng nói, thời tiết vốn đã rất xấu lại càng trở nên âm u hơn.

Bắt đầu có mưa lớn, nước mưa tạt vào mặt người ta, khiến người ta khó mà mở mắt.

“Trời quỷ gì thế này, rõ ràng trước đó thời tiết còn rất tốt, sao đột nhiên lại biến thành thế này!” Dương Tiễn tự nhiên không bị thời tiết này ảnh hưởng, nhưng cũng rất khó hiểu.

Tuy trong lòng có thắc mắc, nhưng không thể hỏi ra, dù sao bây giờ đang ở trên sàn đấu, nhất định phải toàn lực ứng phó, huống hồ đối diện là một gã tráng hán rất lợi hại.

Nếu không cẩn thận sẽ rất dễ dàng thua trận đấu này, tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra, cho nên phải tập trung toàn bộ sự chú ý.

Gã tráng hán bên kia vốn đã bực bội, gặp phải thời tiết này, trong lòng càng thêm khó chịu.

Không ngờ thằng nhóc ranh này lại có thể đánh lâu như vậy, không hề ở thế hạ phong, hai người vẫn luôn ở thế ngang bằng.

Một loạt động tác đến bây giờ khiến hắn cảm thấy thất bại sâu sắc, chưa bao giờ nghĩ thằng nhóc trông yếu ớt đối diện lại khó đối phó đến vậy.

Không dễ dàng như tưởng tượng, không chỉ vậy, còn có chút công phu, có thể đánh với hắn lâu như vậy, mỗi lần đều ngang tài ngang sức.

Khiến hắn không chiếm được chút thượng phong nào, những chiêu số đó người thường căn bản không thể phản ứng, vậy mà đều bị thằng nhóc đối diện lần lượt phá giải, khiến hắn rất không hiểu.

“Thằng nhóc này rốt cuộc lợi hại đến mức nào!” Gã tráng hán trong lòng tự nhiên rất khó chịu, những động tác đó của hắn đặt vào người thường thì năm người cũng không đối phó nổi, thằng nhóc này không chỉ đối phó được, mà còn rất dễ dàng.

Nhưng điều kỳ lạ hơn nữa là, tất cả mọi người đều kinh ngạc

nhìn cảnh tượng trước mắt, bởi vì trận đấu không thể tiếp tục được nữa.

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một bóng người, với tốc độ cực nhanh bay thẳng xuống lôi đài, tất cả mọi người đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện tình huống này?

Người đó là ai?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, rốt cuộc có mục đích gì?

"Đó là ai?" Cùng với một bóng đen mờ ảo, người đó từ từ quay đầu lại, để mọi người nhìn thấy diện mạo của hắn.

Là người, nhưng trông lại không giống người, là động vật, nhưng trông lại không giống động vật, ngược lại giống như sự kết hợp giữa người và động vật.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người đều bị dọa sợ, chưa bao giờ nhìn thấy sinh vật kỳ quái như vậy.

Khi đã bình tĩnh lại, Tô Mặc bắt đầu luyện tập các loại võ thuật trong không gian tưởng tượng của mình, một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại.

Hắn luyện tập hết lần này đến lần khác, từng phút từng giây.

Chỉ trong bảy ngày ngắn ngủi, Tô Mặc đã lĩnh ngộ được những kỹ thuật chiến đấu đỉnh cao nhất của thế giới này, nắm vững chúng từ góc độ chiến lược mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Hắn đã tinh luyện tất cả kỹ năng đến cảnh giới "Hình Tự", nhưng trong lòng hiểu rõ, để đạt tới cảnh giới thuần thục như lửa, hoàn mỹ không tì vết thì không thể trong thời gian ngắn, cần phải khổ luyện nhiều năm tháng.

Vì vậy, trong những ngày tiếp theo, ban ngày Tô Mặc tìm đường ra khỏi khu rừng, ban đêm thì luyện tập "Vô Hình Ma Pháp".

Đồng thời, hắn luôn ở trong tình trạng nguy hiểm, việc chiến đấu với những quái vật mạnh mẽ đã trở thành chuyện thường tình.

Dù vậy, hắn vẫn cố gắng tránh né các cuộc đối đầu không cần thiết, bởi trong rừng sâu có những tồn tại mà hắn không thể chọc vào.

Quái vật tinh linh ở đây khá thông minh, có thể hóa thành hình người, nhưng chúng lại kiêu ngạo và thích giữ lại khuôn mặt quái vật của mình.

Mỗi khi gặp đối thủ không quá mạnh, Tô Mặc đều cố gắng dùng lời nói để giao tiếp, nếu thật sự không được mới phải chiến đấu.

Tuy cả chặng đường đầy gian nan và hiểm nguy, nhưng cũng giúp hắn rèn luyện trong hiểm cảnh.

Ba tháng trôi qua, Tô Mặc phát hiện những con quái vật mình gặp ngày càng hung hãn một cách vô lý, có lúc thậm chí còn không cho hắn cơ hội giải thích đã lao vào tấn công.

Trong lòng hắn không khỏi thắc mắc: "Lũ quái vật ở khu này bị sao vậy?

Tại sao lại thù địch với con người đến thế?" Hôm đó, khi đang dò dẫm trong núi, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng gầm rú từ xa vọng lại.

Chương 347

Hắn dừng bước, cẩn thận lắng nghe rồi nhận ra, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Có người đang đánh nhau!" "Nếu có người ở đó, vậy có nghĩa là mình sắp ra khỏi khu rừng rậm này rồi!" Hắn lập tức tăng tốc, đuổi theo hướng phát ra âm thanh.

Chạy được một lúc, Tô Mặc nhìn thấy một khoảng đất trống, nơi có mười mấy tiên nhân đang sử dụng đạo pháp, bao vây tấn công một con quái vật khổng lồ.

Con quái vật cao đến trăm thước, sừng sững như một ngọn núi nhỏ, sở hữu sức mạnh kinh khủng tương đương với cảnh giới Tiên Viên, mỗi đòn tấn công đều mang uy lực vô cùng.

Trong nhóm người đó, có một nữ tu sĩ ở cảnh giới Tiên Viên viên mãn một mình đảm nhận việc đối đầu trực diện với con quái vật.

Thực tế, tu vi của nàng yếu hơn con quái vật, nhưng nhờ vào thân pháp điêu luyện và kinh nghiệm phong phú, nàng vẫn có thể đối phó và kiên cường cầm chân nó.

Mười ba người còn lại đều ở cảnh giới Tiên Viên đại thành, trong đó có sáu người mới ở giai đoạn đầu.

Họ liên tục tấn công vào những điểm yếu của con quái vật, để lại trên thân thể khổng lồ của nó vô số vết thương sâu có, nông có.

Tuy thực lực của từng người không thể so với quái vật, nhưng khi mười bốn người hợp lực, họ lại có thể chiến đấu ngang ngửa, thậm chí còn chiếm được ưu thế.

Khi những vết thương trên người quái vật ngày càng nhiều, máu chảy không ngừng khiến nó dần suy yếu, dường như sắp không thể

chống đỡ nổi.

Nhưng đúng lúc này, con quái vật đột nhiên nổi điên, mặc kệ đòn tấn công mạnh mẽ của nữ tu sĩ Tiên Viên viên mãn trước mặt, nó vung móng vuốt khổng lồ, bất ngờ lao về phía một nữ tu sĩ khác trong vòng vây.

Rõ ràng, nó cuối cùng cũng nhận ra, thay vì xử lý kẻ mạnh khó nhằn, chi bằng dọn dẹp những "tạp ngư" xung quanh sẽ hiệu quả hơn.

Nữ tu sĩ bị quái vật nhắm tới thấy vậy, theo bản năng muốn bỏ chạy, nhưng lại phát hiện tốc độ của mình thua xa tốc độ tấn công của quái vật, lập tức sợ đến hồn vía lên mây.

"Hoa Linh!" Các đồng bạn thấy nàng gặp nguy, không khỏi lo lắng hét lên.

Nhưng không ai ngờ con quái vật lại đột ngột tung ra đòn liều mạng như vậy, nên không kịp cứu viện.

Thấy nữ nhân kia sắp chết dưới móng vuốt, đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một luồng kiếm khí mạnh mẽ từ trong rừng rậm bắn ra, chém thẳng vào móng vuốt của quái vật, khiến nó chệch đi vài phân, sượt qua đầu nàng, giữ lại được mạng sống.

Sau cơn kinh hoảng, mười bốn người nhanh chóng phản ứng, từng người một tung ra đòn tấn công mạnh nhất của mình vào con yêu thú.

Con quái vật đang trong thế giằng co liền bị mọi người tập kích, cuối cùng gầm lên một tiếng đau đớn rồi đổ rầm xuống đất như ngọc trụ kim sơn sụp đổ.

Sau khi quái vật ngã xuống, người đàn ông được xem là thủ lĩnh của mười bốn người – một cường giả Tiên Viên viên mãn – bước về

phía Tô Mặc, chắp tay cảm kích: “Đa tạ tráng sĩ!

Cảm ơn đã cứu mạng con gái của tôi!” Hóa ra, chính Tô Mặc là người đã ra tay vào thời khắc mấu chốt.

Khi biết mình đã cứu con gái của vị thủ lĩnh, hắn có chút kinh ngạc nhưng vẫn đáp: “Không cần khách sáo, tôi chỉ tiện tay mà thôi.” “Dù vậy, vẫn phải cảm tạ ngài!

Tôi tên là Hoa Vũ, dám hỏi đại danh của tráng sĩ?” “Tôi tên Tô Mặc.” Hoa Vũ quay đầu gọi con gái: “Hoa Linh, còn không mau tới đây cảm ơn ân công?” Lúc này, Hoa Linh mới bước tới, rụt rè nhìn Tô Mặc, hai má ửng hồng rồi vội cúi đầu xuống, lí nhí nói: “Cảm ơn ngài.” Giọng nói còn nhỏ hơn tiếng muỗi kêu.

“Ây da, đứa nhỏ này nhát gan quá!” Người cha thấy con gái biểu hiện không tốt trước mặt ân nhân, vội vàng giải vây, rồi lại vỗ vai Tô Mặc, hào sảng nói: “Tô Mặc huynh đệ, đi, ta mời ngươi uống rượu ăn thịt!” Nghe tiếng cười sảng khoái ấy, trong lòng Tô Mặc dấy lên một gợn sóng ấm áp.

Thực ra, tu vi của đối phương cao hơn hắn rất nhiều, nhưng lại không hề tỏ ra xa cách mà lại thân thiện kết giao bằng hữu.

Thứ tình cảm đơn thuần, không màng cấp bậc này, hắn đã lâu không được trải nghiệm.

Trong lúc họ nói chuyện, mười hai thành viên còn lại cũng không hề nhàn rỗi, họ phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, nhanh chóng xử lý thi thể con quái vật.

Người lột da, kẻ mổ bụng, người chặt thịt.

Các động tác nhanh nhẹn như nước chảy mây trôi, chỉ trong nháy mắt, con quái vật khổng lồ đã bị phân giải thành hàng trăm mảnh lớn nhỏ.

Thưởng thức quá trình này tựa như đang xem một màn kịch đặc sắc, khiến người ta say mê.

Điều này khiến Tô Mặc không khỏi thắc mắc về thân phận của Hoa Vũ, bèn hỏi: "Hoa tiền bối…" "Dừng!

Đừng gọi ta là tiền bối!" Sắc mặt Hoa Vũ thay đổi.

"Vậy tôi nên gọi ngài thế nào?

Tu vi của ngài cao hơn tôi mà." Tô Mặc khó hiểu hỏi.

"Gọi sao cũng được, nhưng đừng khách sáo với ta.

Ở đây, chúng ta đều là huynh đệ tỷ muội, cùng sống cùng chết, không có phân chia trưởng bối hay hậu bối." Nghe lời của ông, Tô Mặc "suy nghĩ kỹ lưỡng" một hồi, cuối cùng mới "cẩn thận" quyết định: "Vậy tôi gọi ngài là Hoa đại ca." "Được, cứ như vậy đi!" Lúc này, Hoa Linh ở bên cạnh dường như cũng đã bớt đi phần nào e thẹn, mỉm cười với hắn: "Tô Mặc đại ca, đừng nghe lời cha ta khoác lác, ông ấy chỉ là một lão già thôi." "Vậy sao?" Tô Mặc vui vẻ cười.

"Tô huynh đệ, ngươi đến từ khu rừng Ác Ma này một mình, thật là can đảm!

Ngay cả chúng ta cũng không dám đi sâu vào trong." Hoa Vũ nói.

Tô Mặc có chút ngây người, chuyến đi này của mình thật sự quá may mắn, không gặp phải đối thủ quá mạnh, bèn cười khổ nói: "Ta cũng bất đắc dĩ thôi, Hoa đại ca, nói thật với ngài, ta bị lạc đường." Hoa Vũ lẩm bẩm: "Thì ra là vậy.

Được rồi, nếu không chê, hãy đi cùng chúng ta." "Vậy thì tốt quá!" Tô Mặc vui mừng, hắn đang lo không biết phải đi đâu.

Thế là mười lăm người bắt đầu lên đường trở về.

Dọc đường, Tô Mặc cố gắng tìm hiểu tình hình từ Hoa Vũ: "Hoa

đại ca, nơi này là đâu vậy, thật không dám giấu, ta không biết chút gì cả." Hoa Vũ đáp: "Khu vực của chúng ta thuộc về liên minh Thương Việt số 36." "Liên minh Thương Việt 36?

Đó là một tổ chức sao?" "Không, đó là một liên minh thành bang tự do, do 36 châu thành lập nên.

Chương 348

Lãnh thổ rộng lớn, thành thị san sát, hiểm địa dọc ngang, ẩn giấu vô số bảo vật và cơ duyên.

Nơi này không thuộc phe chính đạo hay ma đạo, ai cũng có thể tự do đi lại, vì vậy khu vực Thương Việt cũng là thiên đường của những người làm nghề tự do, bất kể là tiên nhân hay ma tu, đều có thể thông hành không bị cản trở." "Ta hiểu rồi." Tô Mặc có chút nhẹ nhõm, vừa mới thoát khỏi nơi do ma quỷ thống trị, hắn không muốn lại rời hang sói vào miệng cọp.

Hắn lại hỏi: "Hoa đại ca, chúng ta đang đi đâu vậy?" "Chúng ta đang đến thành phố lớn nhất của khu Thương Việt – thành Thương Nguyệt, nằm ngay cạnh khu rừng Ác Ma rộng lớn này.

Khi đến nơi, huynh đệ nhất định phải tham quan một chuyến, bảo đảm không uổng công!" Nói đến đây, trong mắt Hoa Vũ lộ ra vẻ tự hào.

"Ồ?" Tô Mặc dấy lên hứng thú nồng hậu với thành Thương Nguyệt, một lúc sau lại hỏi: "Tiện thể hỏi, Hoa huynh, các huynh đệ đây là đi săn quái vật trong khu rừng Ác Ma sao?" Hoa Vũ gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta là một đội săn quái vật." "Đội săn quái vật là tổ chức như thế nào?" "Đó là tổ chức do một số thương nhân ở thành Thương Nguyệt lập ra để săn quái vật hiệu quả hơn, giảm tỷ lệ thương vong.

Huynh đệ không biết đó thôi, thành Thương Nguyệt của chúng ta là điểm giao dịch nổi tiếng khắp đại lục Vạn Phát, mỗi ngày đều có lượng lớn tiên nhân từ khắp nơi trên thế giới đến mua các loại tài nguyên, nhu cầu về các loại quái vật rất lớn.

Mà số lượng quái vật trong rừng thì giết mãi không hết, vì vậy các đội săn quái vật đều tập trung ở đây." Nghe ông giải thích xong, Tô Mặc cuối cùng cũng hiểu tại sao Hoa Vũ và những người khác lại giỏi đối phó với quái vật như vậy, và tại sao những con quái vật hắn gặp ở ngoại vi rừng lại thù địch với con người đến thế.

Nơi Tô Mặc và nhóm Hoa Vũ đang ở là vùng ngoại vi của rừng Ác Ma, vì vậy họ chỉ mất một ngày để đi ra khỏi khu rừng rộng lớn này.

Sau khi ra khỏi rừng, họ lại đi dọc theo một con đường thêm bốn ngày nữa.

Bốn ngày sau, Tô Mặc phát hiện số lượng người đi đường ngày càng tăng.

Hầu hết những người đi lại bên ngoài đều là tu sĩ Ngô Vương, người tu đạo thành tiên cũng rất phổ biến, trong lòng hắn cảm thán: "Càng gần trung tâm đại lục Vạn Phát, tu vi trung bình của con người quả nhiên càng tăng lên." Lúc này, giọng nói của Hoa Vũ đột nhiên vang lên từ bên cạnh: "Tô Mặc huynh đệ, nhìn phía trước kìa, chúng ta sắp đến rồi!" Tô Mặc vội vàng nhìn theo hướng tay ông chỉ, chỉ thấy ở cuối con đường, hình dáng một thành phố mờ ảo hiện ra.

Đi thêm hơn mười dặm, đường nét của thành Thương Nguyệt dần trở nên rõ ràng.

Thật là một tòa thành hùng vĩ!

Tường thành cao trăm thước, trải dài về hai phía như không thấy điểm cuối, khiến Tô Mặc phải thốt lên: "Thật là một tòa thành tráng lệ!" Hoa Vũ tự hào nói: "Đúng vậy, thành Thương Nguyệt của chúng ta, tính cả thành phố và các khu vực lân cận, có đến hàng trăm triệu người sinh sống!" "Hàng trăm triệu người!" Tô Mặc không khỏi kinh hô, hoàn toàn bị con số này làm choáng váng.

Khi đến gần hơn, Tô Mặc thấy trên tường thành còn khắc những lệnh cấm được chế tác tinh xảo, khiến người ta hoa cả mắt.

Hắn không biết tác dụng của những lệnh cấm này, bèn chỉ vào và hỏi Hoa Vũ: "Hoa đại ca, những lệnh cấm trên tường thành này có tác dụng gì?" "Những lệnh cấm này do thành chủ Âu Dương Huệ Hiền của thành Thương Nguyệt bố trí, có thể chống lại hoàn toàn đòn tấn công của cường giả Nguyên Thần sơ kỳ." "Mạnh quá!" Tô Mặc lại một lần nữa kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy một lệnh cấm mạnh mẽ với phạm vi lớn đến vậy.

Hắn hỏi: "Thành chủ Âu Dương Huệ là ai mà lại có bản lĩnh lớn như vậy?" "Âu Dương thị là một cường giả, tu vi của ông ấy đã đạt đến Phật Pháp thân thể trung kỳ, tạo nghệ về phương diện này là độc nhất vô nhị.

Nghe nói trước khi ông ấy trở thành thành chủ, thành Thương Nguyệt cứ mỗi trăm năm lại gặp một trận thú triều lớn, tường thành bị phá hủy, vô số người chết.

Sau khi Âu Dương thị đến, trên nền tảng cũ, ông ấy đã dùng ba ngày để xây dựng nên một tòa thành khổng lồ mới.

Tường thành cao hơn, kiên cố hơn, rồi lại mất bảy ngày để khắc những lệnh cấm này lên trên.

Kể từ đó, suốt một triệu năm qua, tường thành Thương Nguyệt chưa từng bị phá hủy lần nào, và dần phát triển thành một đô thị lớn của Vạn Phát!" "Cả tòa thành này do một mình Âu Dương Lục xây dựng, chỉ mất mười ngày sao!" "Đúng vậy!" "Thật không thể tin nổi!" "Tô Mặc huynh đệ, vị lão tổ tiên đó không phải là người thường, hóa thân của ngài ấy chúng ta, những tiên nhân cấp thấp, không thể nào đoán được." Tô Mặc gật đầu, cho rằng đó là điều hiển nhiên.

Lúc này, cả nhóm đã đến cổng thành, đập vào mắt là ba chữ đen

“Thành Thương Nguyệt” được viết trên cổng.

Nét chữ tuy đẹp nhưng lại do một người phụ nữ viết, mang theo hơi thở nhu trung hữu cương, dường như ẩn chứa một đạo lý sâu xa nào đó.

Trên cổng thành có hơn mười binh lính mặc đồng phục đứng gác, mỗi người đều có tu vi Thần Tiên cảnh.

Hoa Vũ chỉ vào họ và nói với Tô Mặc: “Tô Mặc huynh đệ, những người mặc loại y phục này được gọi là Vệ Binh Thương Nguyệt, ở thành Thương Nguyệt có 10 vạn người, là bộ phận trực thuộc của Âu Dương thị, thuộc loại không thể trêu chọc.

Huynh đệ phải nhớ kỹ, đừng gây xung đột với họ, nếu không không ai có thể bảo vệ ngươi đâu!” Sau khi Tô Mặc gật đầu, họ tiến vào thành.

Đường phố đông nghịt người, các cửa hàng san sát kéo dài đến tận chân trời.

Dòng người tấp nập khiến người ta cảm thấy choáng ngợp.

“Tô Mặc huynh đệ, ngươi có nơi nào để đi không?” Hoa Vũ cười hỏi.

Tô Mặc ngẩn ra, lắc đầu nói: “Không có nơi nào để đi cả, nhưng ta định tìm một quán trọ trong thành để ở trước.” “Vậy thì bất tiện lắm.

Quán trọ trong thành rất đắt.

Nếu không chê, tạm thời ở cùng ta được không?” “E là không tiện.” Tô Mặc có chút do dự.

“Được rồi, có gì mà không tiện?

Nếu thấy chưa quen, cứ ở chỗ ta đi.” Hoa Vũ có vẻ rất nhiệt tình,

đã tự mình quyết định.

Thế là Tô Mặc đành phải gật đầu.

Bây giờ hắn thực sự không quen biết ai, nếu có sự giúp đỡ của Hoa Vũ, hắn tin rằng sẽ dễ dàng tìm được đường về hơn.

Sau đó, Tô Mặc cùng nhóm của Hoa Vũ đi qua một khu phố sầm uất.

Nơi đây đâu đâu cũng có thể thấy những gánh hàng rong, bán đủ thứ liên quan đến quái vật: da quái vật, nội đan quái vật, vảy quái vật… Thậm chí có cả những con quái vật còn sống nguyên vẹn.

Những con quái vật bị bắt sống này bị nhốt trong một chiếc lồng đặc biệt có khắc trận pháp tinh thần.

Trong lồng, kích thước của chúng bị hạn chế đến mức tối thiểu, một con tiên thú cao hàng trăm mét giờ trông chưa đến một mét, giống như một con chim đáng thương bị nhốt trong lồng, thường xuyên bị người mua lựa chọn và săm soi.

Những con quái vật này được dùng làm linh thú của con người.

Chương 349

Đương nhiên, việc bắt sống khó hơn giết chết gấp mấy chục lần, nên giá của quái vật sống cũng đắt hơn quái vật chết mấy chục, thậm chí mấy trăm lần.

Đồng thời, nơi đây không chỉ có các cửa hàng bán quái vật sống mà còn có một số cửa hàng lớn cao cấp, chế tạo từ các bộ phận của quái vật, có đủ loại đạo khí, ma khí và linh dược luyện từ yêu thú.

Tóm lại, mọi thứ trên thị trường này dường như đều liên quan đến quái vật, và sự phồn vinh cũng từ đó mà ra.

Khi Tô Mặc đang nhìn ngó xung quanh với vẻ hiếu kỳ, Hoa Vũ tự hào đóng vai hướng dẫn viên: "Tô Mặc huynh đệ, thấy thế nào, thành Thương Nguyệt của chúng ta…" "Con phố này chẳng lẽ tên là phố Giản Bỉ Tư Đặc?" Tô Mặc tò mò hỏi.

"Quả nhiên, mọi thứ đều liên quan đến quái vật, ta chưa từng thấy bao giờ." "Hê hê, Tô Mặc huynh đệ, thành Thương Nguyệt này sở dĩ trở thành nơi tập trung giao dịch quái vật của đại lục Vạn Phát là có lý do cả.

Phía bắc là khu rừng Ác Ma rộng lớn, phía nam là biển đầm lầy, phía đông là dãy núi Tuyết Nguyệt, phía bắc là đại dương sương mù bao phủ.

Vị trí địa lý độc đáo này khiến chủng loại và cấp bậc quái vật ở đây không nơi nào sánh bằng.

Đương nhiên, cũng chính vì con người săn bắt quái vật và lòng căm thù với ma tộc, thành Thương Nguyệt cứ mỗi trăm năm lại phải đối mặt với một trận thú triều quy mô lớn, còn những trận thú triều nhỏ thì như cơm bữa, năm nào cũng xảy ra." "Thú triều sao?" Tô Mặc

nghe vậy, dường như cảm nhận được cả nơi này đều là quái vật, cảnh tượng chúng hoành hành không kiêng dè, khiến hắn bất giác rùng mình.

Nếu nơi này có thú triều, chắc chắn không thể so sánh với những trận thú triều hắn từng trải qua, bởi những con quái vật sống ở đây đều từ cấp tám trở lên, số lượng tiên thú chiếm phần lớn.

Nếu để một đám tinh linh động vật tập hợp lại, sức phá hoại của chúng chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Điều này cũng khiến hắn hiểu tại sao Âu Dương Lục lại xây dựng tường thành Thương Nguyệt cao, dày và kiên cố đến vậy.

Sau khi chen chúc trong đám đông suốt một giờ, họ mới đến cuối con phố.

Ở đó, hắn nhìn thấy một tòa nhà hùng vĩ cao gần 100 mét, hình tròn rỗng ruột, chiếm diện tích 10 vạn mét vuông.

Lối vào có một tấm bia đá cao, trên đó viết "Liên minh Săn bắt Quái vật".

Cửa ra vào tấp nập người qua lại.

Hoa Vũ chỉ vào tòa nhà và nói với Tô Mặc: "Tô Mặc huynh đệ, đây là tổng bộ của Liên minh Săn quái vật chúng ta, có thể chứa hàng vạn người, các thợ săn ma quỷ đều sống ở đây, chúng ta vào xem đi." Tô Mặc đi theo vào trong, bước vào một đại sảnh rộng lớn.

Xung quanh đại sảnh có rất nhiều cửa sổ tiếp nhận, trước mỗi cửa sổ đều có người xếp hàng.

Hoa Vũ cũng chọn một cửa sổ và xếp hàng.

Tô Mặc thấy vậy, tò mò hỏi: "Hoa đại ca đang làm gì vậy?" Hoa Linh đáp: "Cha ta đang đổi những con quái vật săn được lấy tiên

thạch!" "Ta hiểu rồi." Một tia sáng lóe lên trong mắt Tô Mặc.

Một lúc sau, Hoa Vũ vui vẻ quay lại, kéo mọi người vào một góc: "Mọi người, lần giao dịch này chúng ta kiếm được khá, tổng cộng 150.000 khối tiên thạch thượng phẩm!" Khi mọi người nghe thấy lời ông, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

"Vậy thì, tiếp theo, ta sẽ phân chia thu nhập cho mọi người dựa trên công sức đóng góp.

Nếu ai cảm thấy ta không công bằng, cứ nói thẳng.

Không cần khách sáo.

Dù sao, huynh đệ chúng ta phải sòng phẳng!" Mọi người lần lượt nói: "Không, không khách sáo, đại ca." Tiếp theo, Hoa Vũ bắt đầu phân phát tiên thạch.

Người ít nhất cũng được năm nghìn khối, người nhiều nhất được hai vạn khối.

Hoa Vũ là người tốt, làm đội trưởng nhưng chỉ giữ lại một vạn khối tiên thạch trung bình, thực tế ông là người có công lớn nhất.

Tô Mặc thầm nghĩ: "Chẳng trách nhiều người muốn gia nhập Liên minh Săn quái vật, đây đúng là một cách làm giàu tốt.

Đi một chuyến ít nhất cũng kiếm được 5000 tiên thạch, các trưởng lão của những môn phái như Lăng Hà phái cũng chưa chắc kiếm được con số này." Sau khi phân chia tiên thạch, Hoa Vũ nói: "Tiếp theo, ta lấy thẻ thủy tinh ra, phân phối điểm công lao." Tô Mặc lại tò mò hỏi: "Thẻ thủy tinh và điểm công lao để làm gì?" "Ồ, tấm thẻ thủy tinh này tương đương với thân phận thành viên của Liên minh Săn quái vật, đồng thời còn ghi lại điểm công lao, có thể dùng để đổi lấy các loại tài nguyên tu luyện của Liên minh.

Có hai cách để kiếm điểm công lao.

Một là bán quái vật săn được cho Liên minh như chúng ta vừa làm, sẽ nhận được điểm công lao tương ứng cùng với tiên thạch.

Hai là hoàn thành các nhiệm vụ do Liên minh phân phát, những nhiệm vụ này sẽ nhận được điểm công lao, nhưng thường có thời hạn và đòi hỏi thực lực khá lớn mới hoàn thành được, không dễ nhận." "Vậy, điểm công lao có thể đổi được những gì?" "Đan dược, linh dược, dược liệu luyện kim, thậm chí cả đạo khí, ma khí, v.v., tóm lại, chỉ cần ngươi nghĩ ra được, Liên minh Săn quái vật đều có." "Tuyệt vời!" "Đúng vậy, Tô Mặc huynh đệ, ngươi không biết đâu.

Liên minh Săn quái vật và các thương hội lớn ở thành Thương Nguyệt có liên kết với nhau, nói cách khác, chỉ cần ở trong thành này, thẻ thủy tinh có thể sử dụng ở tất cả các cửa hàng lớn." "Thì ra là vậy, điểm công lao này quả thực là một thứ tốt." Tô Mặc có chút động lòng.

"Hay là, huynh đệ, ngươi cũng gia nhập Liên minh Săn quái vật đi, gia nhập đội săn ma Thương Nguyệt của ta, chúng ta cùng nhau kiếm tiên thạch, không vui sao?" Nhưng Tô Mặc lại có chút do dự trong mắt, nói: "Hoa đại ca, e là ta sẽ làm huynh thất vọng, ta chỉ ở đây một thời gian, có lẽ sẽ sớm rời đi." Hoa Vũ lẩm bẩm: "Vậy à, nhưng ngươi vẫn có thể gia nhập Liên minh Săn quái vật, không có xung đột gì đâu." Tô Mặc tò mò hỏi: "Tại sao?" "Bởi vì Liên minh Săn quái vật vốn được thành lập bởi các tu sĩ tự do, họ không bao giờ hỏi về thân phận, thiện ác hay quá khứ của người gia nhập.

Nếu ngươi đăng ký làm thành viên, có thể xin ở tạm tại tổng bộ này.

Muốn ở bao lâu thì ở, muốn đi lúc nào thì đi!

Vì vậy, hầu hết các tu sĩ lang thang ở thành Thương Nguyệt đều sẽ đăng ký ở đây, vì chỉ có tiện lợi chứ không có hại." Lòng Tô Mặc khẽ

động, nói: “Nếu đã như vậy, ta cũng xin đăng ký, phiền đại ca dẫn đường.” “Ngươi đã cứu con gái ta, chỉ là một việc nhỏ thôi.” Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Hoa Vũ, Tô Mặc đã đăng ký thành công làm thành viên của Liên minh Săn quái vật và nhận được một tấm thẻ thủy tinh.

Đương nhiên, tấm thẻ này không miễn phí, tốn mất năm mươi khối tiên thạch.

Dù Tô Mặc từ chối, Hoa Vũ vẫn nhiệt tình giúp hắn trả tiền.

Sau khi trở thành thành viên, hắn đã xin một nơi ở tạm tại tổng bộ.

Đó là một căn phòng nhỏ ở tầng bốn, chỉ rộng hai mươi mét vuông, đồ đạc chỉ có một chiếc giường và một chiếc bàn.

Hoa Vũ và Hoa Linh cũng đến xem nơi ở của hắn.

Chương 350

Hoa Linh nhìn căn phòng đơn sơ, nhíu mày, kéo áo cha mình: "Cha, Tô Mặc đại ca là ân nhân cứu mạng của con, sao lại để huynh ấy ở trong căn phòng đơn sơ thế này?" Hoa Vũ cười với Tô Mặc: "Đúng vậy, huynh đệ, ở đây thật không tiện.

Hay là đến nhà ta ở đi.

Môi trường ở đó tốt hơn nhiều, còn có cả phòng luyện công!" Tô Mặc lộ ra nụ cười khổ, thầm nghĩ: "So với nhà lao trước đây thì đã tốt hơn gấp bội rồi." Vì vậy, hắn nói: "Ở đây tốt rồi, ta không thấy có gì không ổn cả." Hoa Vũ cũng không ép, nói: "Vậy thì, đành để huynh đệ chịu thiệt thòi vậy, nhưng tối nay ta đãi khách, coi như là cảm tạ!" Tô Mặc cười: "Được." "Đi, đến nhà ta xem đi." Hoa Linh không kìm được, kéo Tô Mặc ra khỏi cửa, trở về nhà cô.

Nhà cô không xa tổng bộ, nhưng lại cách xa khu chợ, là một tứ hợp viện yên tĩnh, rộng vài trăm mét vuông, xung quanh trồng các loại cây tinh thần, trong sân cũng trồng đủ loại linh hoa dị thảo, môi trường rất tốt.

Còn có người làm chăm sóc sân vườn.

Trên sân thượng trong sân đã bày sẵn một bữa tiệc, Hoa Vũ, Tô Mặc và Hoa Linh ngồi xuống ăn uống.

Sau ba tuần rượu, năm tuần trà, Hoa Vũ hỏi: "Huynh đệ, ngươi tạm thời ở thành Thương Nguyệt, quê nhà của ngươi ở đâu?" Lòng Tô Mặc khẽ động, thầm nghĩ: "Có lẽ Hoa Vũ sẽ biết trường Thương Khung ở đâu." Bèn nói: "Ồ, nói ra thật xấu hổ.

Ta bị lạc vì nhiều lý do khác nhau, cứ thế đi đến đây.

Giờ ta đang lo không biết đường về." "Ồ, quê nhà của ngươi ở đâu?" "Vậy, huynh có biết một nơi tên là Thương Hành Sơn không?" Tô Mặc vội vàng hỏi.

"Thương Hành Sơn?

Ta không biết!" Hoa Vũ dứt khoát lắc đầu.

"Không biết sao?" Tô Mặc không khỏi thất vọng, nhưng vẫn hỏi: "Vậy huynh có biết Càn Lăng Sơn không?" "Ta không hiểu." Lần này, Lý lão không ngắt lời Tô Mặc, trong lòng thầm nghĩ: "Được thôi, luyện kim thuật như thế này mà có thể luyện thành công, đúng là có quỷ!" Trong lòng đầy nghi ngờ, Lý lão vẫn làm theo chỉ dẫn của Tô Mặc, bắt đầu kiểm soát nhiệt độ của lò đan, từ từ tăng lên.

"Lý lão, đầu tiên, ngài hãy tiếp tục tăng nhiệt độ lò đan, tăng lên 300 độ rồi giữ nguyên, không được hạ xuống." Tô Mặc thản nhiên nói.

Lý Xương Mặc không nói gì, nhưng trong lòng lại âm thầm lắc đầu.

"Xong rồi, phen này cái lò đan này hỏng chắc!

May mà ta còn giữ lại một phần đan dược, lát nữa sẽ luyện lại." "Loại luyện kim thuật này đúng là chưa từng nghe thấy." Viên Trí Thắng không kìm được mà dụi mắt, luyện kim thuật mà lại có thể qua loa như vậy, chỉ từ bã đan mà tinh luyện ra sao?

Ôn Đình Quang và Nhạc Vân Lan tuy không có kinh nghiệm luyện kim thuật, nhưng nhìn kỹ thuật của Tô Mặc, cũng không khỏi nhíu mày.

Luyện kim thuật quan trọng nhất là khống chế nhiệt độ.

Chỉ khi lửa lớn lửa nhỏ thay đổi luân phiên, dược liệu mới có thể phát huy hết tác dụng.

Nhưng Tô Mặc lại để Lý lão duy trì nhiệt độ cao, đây là sai lầm mà ngay cả người ngoại đạo nhất cũng không thể phạm phải.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, trong lò đan, những dược liệu đó dần dần tan chảy, biến thành một loại dịch thể kết tinh, hương thơm lan tỏa.

Tuy nắp lò chưa mở, nhưng hương thơm dễ chịu, khiến người ta vui vẻ.

"Sao có thể?" Viên Thiên Sinh và Lý lão ngửi thấy mùi thuốc, trong lòng thầm kinh ngạc: Thủ pháp thô thiển như vậy, thời gian tan chảy cuối cùng, tại sao mùi hương lại càng thêm tinh khiết?

Thật là chuyện lạ!

"Ừm, bước tiếp theo là bước quan trọng nhất.

Lý lão gia, hãy nghe kỹ khẩu lệnh của ta, đừng do dự." Tô Mặc lên tiếng.

"Ta hiểu rồi." Lý lão gia vểnh tai, chờ đợi khẩu lệnh.

"Hạ nhiệt, giảm xuống một trăm độ!" Lý lão gia lập tức làm theo, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống hơn 200 độ, nhưng Tô Mặc lại nói, sau ba mươi giây, "Tăng nhiệt, tăng lên 100 độ, phải thật nhanh!" "Tăng đột ngột sao?" Mặc dù trong lòng Lý lão còn đang bối rối, nhưng vẫn gật đầu làm theo, điên cuồng thúc giục chân nguyên trong cơ thể, đan hỏa đột nhiên "hú" một tiếng, nhiệt độ lò đan tăng vọt.

Chưa đến ba mươi giây, Tô Mặc lại nói, "Hạ nhiệt, giảm xuống 50 độ!" "Tăng nhiệt!" "Hạ nhiệt!" Tô Mặc liên tục để Lý lão khống chế nhiệt độ lò đan lên xuống, có lúc tăng vọt, có lúc đột ngột giảm, thậm chí có lần còn tăng trực tiếp hơn 500 độ.

Lý lão gia bị Tô Mặc làm cho hoàn toàn hồ đồ.

Đây là luyện kim thuật ở đâu chứ?

Đây rõ ràng là một cách khác để làm nổ lò đan mà!

Trong lòng, ông thầm xót xa cho lò đan của mình, làm như vậy chẳng phải đang rút ngắn tuổi thọ của thiết bị quý giá này sao?

Chưa đến nửa giờ, Tô Mặc đã để Lý lão điều chỉnh nhiệt độ 9981 lần.

Điều khiến Lý nguyên lão thở phào nhẹ nhõm là, lò đan cuối cùng cũng đủ chắc chắn, không bị nổ.

Nhưng, dù không cần nhìn, cũng biết trong lò đan không còn đan dược, ngay cả tiên đan cũng không chịu nổi sự "hành hạ" như vậy, trong lò, e là chỉ còn lại bã thuốc.

"Hồ đồ, thật là hồ đồ!" Lý lão lắc đầu, thở dài, những dược liệu này đủ để mua ba bốn bộ khôi giáp cấp bảo vật rồi!

Điều mà Lý nguyên lão không thể chấp nhận nhất là, trong cả quá trình, Tô Mặc có vẻ lơ đãng, vừa ra lệnh, vừa xử lý một việc khác, khiến người ta cảm thấy hắn chỉ làm qua loa cho có.

"Tiểu thư, đây cũng gọi là luyện kim thuật sao?" Xảo Nhi đột nhiên cảm thấy đã đánh giá cao Tô Mặc, y thuật của hắn quả thực rất tốt, thiên phú võ thuật cũng không tồi, nhưng luyện kim thuật…?

Đây cũng gọi là luyện kim thuật sao?

Nhạc Vân Lan nuốt nước bọt, im lặng một lúc lâu.

Chương 351

Mặc dù nàng cũng vì Tô Mặc mà nói vài lời, nhưng dù nhìn từ góc độ nào, ngay cả một người ngoại đạo, hoàn toàn không hiểu luyện kim thuật, cũng thấy kỹ thuật thô thiển như vậy, làm sao có thể luyện ra được đan dược tốt?

Còn về Viên Càn Sinh và Ôn Định Quang, họ im lặng không nói gì.

Tô Mặc không giống loại người tự cao tự đại, nhưng từ góc độ này, nếu hắn biết luyện kim thuật, Ôn Định Quang cảm thấy mình cũng là đại sư luyện kim thuật rồi.

Nửa giờ nữa trôi qua.

Tô Mặc cuối cùng cũng đặt dược liệu trong tay xuống, bình tĩnh nói: "Được rồi, Lý đại nhân, có thể mở lò, thu đan." "Thu đan." Lý lão gia bĩu môi.

Có cần phải mở lò không?

Có thể thu được đan sao?

Tuy nhiên, ông cũng không nói nhiều, làm theo lời Tô Mặc, thúc giục chân nguyên trong cơ thể, từ từ mở lò đan.

Dù sao đi nữa, mọi bước đều làm theo lời Tô Mặc, nên dù đan dược bị hủy, cũng không liên quan đến ông.

Cứ xem xem, khi Tô Mặc phát hiện trong lò đan chỉ toàn than cháy, biểu cảm trên mặt hắn sẽ ra sao, có còn tự tin như bây giờ không.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc lò được mở ra, một luồng khí thơm ngát xộc vào mũi, trực tiếp phun vào mặt Lý lão gia, khiến ông không kìm được mà hít thêm vài hơi.

“Sao có thể?

Tại sao lại thơm như vậy?

Không phải trong lò chỉ toàn than cháy sao?

Không thể nào, điều đó là không thể!” Lão Lý không dám tin mà vươn đầu ra, nhìn vào lò đan, mắt gần như rơi vào trong.

“Đan dược, thật sự được tinh luyện thành công sao?” Chỉ thấy ở đáy lò đan, hai viên đan dược một lớn một nhỏ đang nằm yên lặng, tỏa ra hương đan cực kỳ nồng đậm.

Với nhãn lực của Lý lão, không khó để nhận ra hai viên đan dược này, cả về hương khí và màu sắc, đều là phẩm chất tốt nhất!

“Làm sao ngài ấy làm được?” Viên Khải Sinh, Ôn Đình Quang và chủ tớ Nhạc Vân Lan đều kinh ngạc.

Nhạc Vân Lan và Xảo Nhi nhìn nhau, nhìn Tô Mặc gần như nhìn một con “quái vật”, điều này quá phá vỡ thường thức rồi!

Viên Trí Thắng một bước tiến lên, nhìn đan dược trong lò, giống như Lão Lý, đứng ngây như phỗng bên cạnh lò đan, phảng phất như đã nhìn thấy kỳ tích.

Không ai biết rằng, phương pháp luyện đan của Tô Mặc, thực tế có thể luyện ra đan dược, dường như còn dùng một loại dược liệu để luyện ra một nửa viên Vân Thần Đan.

Đừng coi thường một nửa viên đan dược này, chỉ có một số ít đại sư luyện kim thuật mới có thể sử dụng một lượng nhỏ dược liệu trong thuốc để tinh luyện ra đan dược bổ sung.

Trong lúc hai người còn đang kinh ngạc, Tô Mặc đã thu lấy hai viên đan dược một lớn một nhỏ, trực tiếp ném vào giới chỉ của mình.

Theo thỏa thuận, hai loại thuốc này nghiễm nhiên thuộc về hắn,

đối với hắn có lợi ích lớn, nên không định chia sẻ.

Ông giao lại một phần dược liệu cho Lý trưởng lão, cho rằng với trình độ của mình, việc luyện ra Thần Đan không quá khó.

"Tiếp theo, sẽ luyện loại đan dược thứ hai." Tô Mặc tập trung tinh thần, từ từ nói: "Lý lão gia, phiền ngài giúp ta khống chế lửa, vừa rồi ta đã xử lý tất cả các loại độc thảo, như vậy, không phải độc đan, mà là dược đan, sẽ được luyện ra." Tô Mặc vừa nói, vừa bắt đầu cho từng loại đan dược có độc tính nghiêm trọng vào lò đan.

Lý lão gia và Viên Trí Thắng đều kinh ngạc nhìn cảnh này.

Đoạn trường thảo!

Cương thi tán trăm bước!

Nọc độc nhện mặt người!

Mỗi loại vật chất bên trong đều là độc dược đủ để gây chết người, những thứ này được xử lý một cách tùy tiện như vậy, tinh chế ra đan dược, thật sự có thể chữa thương cho Viên Trí Thắng sao?

Tuy nhiên, vì màn trình diễn thô tục trước đó của Tô Mặc, Lý lão không dám hồ đồ nữa, chỉ cẩn thận quan sát kỹ thuật của Tô Mặc, phát hiện khi hắn ném dược liệu vào lò đan, dường như là tùy ý, nhưng thực tế, hắn dường như đã dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm và ấn vào những dược liệu đó.

Lần này, Lý lão không dám coi thường Tô Mặc nữa, nghiêm túc làm theo chỉ dẫn của hắn.

Sau ba tuần trà, Tô Mặc gật đầu: "Được rồi, có thể mở lò." "Ừm." Lý lão mang theo một tia chờ đợi, lần này Tô Mặc sẽ mang đến "bất ngờ" gì đây?

Lò đan vừa mở, Lý trưởng lão nhíu mày.

“Phù, hôi quá!” Một mùi hôi thối nồng nặc bay ra từ lò đan, trong đó có một viên thuốc trông như phân mũi, không đều, nằm một mình bên trong.

Bề mặt viên thuốc lồi lõm, còn có lớp dầu màu xanh, dù nhìn thế nào cũng giống độc dược, không phải đan dược.

“À, hắc.

Tô Mặc tiểu hữu, lò đan này, chắc là luyện hỏng rồi, phải không?” Lý lão quay đầu nhìn Tô Mặc, cười nói.

Viên Trí Thắng cũng tin chắc như vậy, loại đan dược này, chắc chắn không thể ăn.

“Không, lửa vừa đủ.” Tô Mặc lắc đầu, lấy ra “thứ” màu xanh đó, đưa cho Viên Trí Thắng, nhẹ nhàng nói: “Viên sư phụ, đây là ác đan ta làm cho ngài, có thể loại bỏ khí lạnh trong người ngài.” “Cái này…” Viên Trí Thắng nhận lấy “đan dược”, trong lòng thậm chí còn có một thôi thúc muốn đấm vào mặt Tô Mặc.

Chương 352

Thứ này, cho người ăn sao?

Thấy Viên Trí Thắng chỉ nhận đan dược mà không dám nuốt, Tô Mặc hơi nhún vai, nhẹ nhàng nói: "Viên sư phụ, xin hãy yên tâm, chỉ cần ăn viên đan này, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh." "À, cảm ơn." Khóe miệng Viên Trí Thắng co giật một lúc, phải ăn sao?

Hôi thối, xấu xí, được chế tạo từ những thứ kịch độc như vậy, ăn vào có thể không chữa được bệnh mà còn lập tức thủng ruột nát gan.

Tô Mặc nhìn thấy vẻ mặt không tin của Viên Khải Sinh, thở dài.

"Thế giới này thường chỉ nhìn vẻ bề ngoài mà không biết bản chất.

Viên sư phụ, ta đã luyện thuốc xong, còn ăn hay không, tùy ngài.

Tối rồi, vãn bối xin đi trước." "Tô Mặc, ta không có ý không tin ngươi.

Thật đấy.

Ừm, ta cần một chút chuẩn bị tâm lý." Viên Trí Thắng mặt méo xệch, mùi đó quá nồng, nhưng mấu chốt là vẻ ngoài của nó.

Ta cũng là luyện kim thuật sĩ cấp ba, làm sao có thể ăn loại đan dược kỳ quái này?

"Ta hiểu." Tô Mặc gật đầu.

"Vãn bối xin cáo từ." Ôn Đình phì cười, dù sao cũng không phải chuyện của mình.

Thấy Tô Mặc cáo biệt, ông cười nói: "Nếu vậy, chúng ta cũng đi thôi, Tô Mặc tiểu tử, ta sẽ đưa ngươi về nơi ở." Nhạc Vân Lan và

Xảo Nhi nhìn nhau, cùng Tô Mặc rời đi.

"Kính tiễn Ôn lão, kính tiễn tiểu thư." Viên và Lý tiễn Tô Mặc và những người khác ra khỏi đại sảnh, nhìn bóng lưng xa dần.

Viên Càn Sinh lấy ra viên đan dược lồi lõm, không kìm được mà thở dài.

Thứ này thật sự có thể ăn sao?

"Lý lão gia, ngài là luyện kim thuật sĩ cấp năm.

Ngài có thể giúp ta xem, viên đan này thật sự là một loại thuốc có thể chữa bệnh sao?" Viên Trí Sinh cầm viên đan dược, xem đi xem lại.

Dù thế nào, cũng không thể đạt được mục đích này.

"Đừng đưa ta xem, thuật luyện kim của tiểu hữu Linh Phong đó hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của ta, đan dược hắn luyện ra, ta không hiểu." Lý lão gia trong lòng thầm cười: "Nhưng ta nghĩ chắc là có hiệu quả, cứ thử đi." "Sao ông không thử?" Viên Càn Sinh trừng mắt nhìn Lý lão gia, lông mày nhíu chặt lại, chỉ dựa vào mùi hôi của viên đan dược này, đáng lẽ phải ném thẳng vào cống!

Viên Trí Sinh do dự một lúc, rồi đi về phía Vân Lĩnh Tự, đi thẳng lên tầng năm, bước vào phòng luyện kim sâu nhất.

"Vân viện trưởng, ngài có rảnh không?" Viên Trí Sinh đến cửa phòng luyện kim, cung kính cúi chào người bên trong, thậm chí còn kính cẩn hơn khi đối mặt với Ôn Định Quang.

"Thiên Sinh!" Trong phòng luyện kim có một ông lão tóc trắng, nhưng lại có vẻ ngoài của một người đàn ông trẻ tuổi, da dẻ hồng hào.

Ông đang tập trung nghiên cứu một số sách cổ.

Nghe thấy giọng của Viên Trí Thắng, ông gật đầu: "Vào đi, ta không bận." Ông lão tóc trắng này chính là thủ tịch luyện kim thuật sĩ của học viện Thương Khung, cũng là một trong những phó hội trưởng danh dự của Liên hợp hội Luyện kim thuật Đế đô, tên là Vân Đan Thanh.

Người này là một luyện kim thuật sĩ lục giai, ngay cả trong toàn bộ đế quốc Thiên Giới, cũng là nhân vật hàng đầu trong lĩnh vực luyện kim thuật.

Nghe nói hoàng tộc đã nhiều lần mời mọc, nhưng đều bị Vân Đan Thanh từ chối, ông chỉ tập trung nghiên cứu các loại đan dược kỳ lạ tại học đường Khung Đỉnh.

Tuy nhiên, ông là một nhân vật quan trọng trong giới luyện kim thuật sĩ của đế quốc Thiên Bạch.

Khi ông nói một câu, dậm một chân, cũng có thể tạo ra một cuộc cách mạng trong lĩnh vực luyện kim thuật.

Viên Trí Sinh có được thành tựu luyện kim thuật như ngày hôm nay, một phần không nhỏ là nhờ sự chỉ bảo của Vân Đan Thanh.

Giữa hai người, cũng là bạn cũ.

"Vân hội trưởng, hôm nay ta đến đây có việc, không dám làm phiền ngài nghiên cứu." Viên Càn Sinh cung kính nói, ông đã đến nhờ Vân Đan Thanh điều chế đan dược không biết bao nhiêu lần.

Vì vậy, Viên Càn Sinh đối với Vân Đan Thanh có một sự tôn trọng đặc biệt.

"Ồ?" Vân Đan Thanh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Nhìn Viên Khải Sinh, ông lập tức thở dài.

"Khí lạnh trong người ngươi lại tái phát, phải không?

Dù sao, ta cũng chỉ là một ông già.

Nếu muốn chữa thương, hãy đến tìm các ngự y trong thần quốc." "Vậy à, những ngự y hoàng gia đó, có mấy ai có thể có dược liệu thật sự, có mấy ai!" Đôi mắt Viên Càn Sinh lóe lên tia hận thù.

"Ta, dù có chết bệnh, cũng sẽ không tìm đến những đạo sĩ đó nữa!" Siết chặt nắm đấm, hít một hơi thật sâu, ông từ từ nói: "Hôm nay ta đến đây không phải để xin thuốc ức chế, mà là ta có một loại thuốc có thể chữa khỏi bệnh cảm lạnh trong người, nên ta muốn nhờ ngài nhận dạng giúp." "Ồ?" Vân Đan Thanh mắt sáng lên.

"Khí lạnh trên người ngươi không tầm thường, a, đã ăn sâu vào nội tạng, thậm chí cả tủy xương.

Nếu muốn triệt để loại bỏ, thật khó để luyện ra loại đan dược như vậy.

Chương 353

Ta muốn xem xem ai có thể luyện ra loại đan dược này." Vân Đan Thanh trong lòng thầm kinh ngạc, mặc dù không phải đạo sĩ, nhưng là một đại sư luyện kim thuật, y thuật của ông cao hơn bác sĩ thông thường trăm lần, bên kia lại có thể luyện ra đan dược trục xuất khí lạnh khỏi cơ thể Viên Càn Sinh, thuật luyện kim của bên kia thậm chí còn cao hơn ông.

Chắc chắn là một vị tiền bối có phong thái tiên nhân.

Ai cao tay hơn?

Khóe miệng Viên Trí Thắng khẽ co giật, nghĩ đến Tô Mặc chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, thật là khó xử.

"Không nói chuyện đó nữa, ngài hãy xem giúp ta viên thuốc này, ta cảm thấy có gì đó không đúng." Viên Càn Sinh vừa nói, vừa lấy ra một chiếc bình sứ từ trong ngực.

Vừa mở nút bình, một mùi hôi thối nồng nặc lập tức xộc vào mũi.

Vân Đan Thanh lập tức nhíu mày.

"Đan dược gì mà hôi thế?" Nói được một nửa, Vân Đan Thanh lại im lặng, các loại đan dược, đúng là phần lớn đều thơm, nhưng cũng có ngoại lệ, đan dược có mùi hôi, không phải là không có.

Sau đó, ông thấy Viên Càn Sinh lấy ra viên đan dược, chỉ nhìn bề mặt của nó, lồi lõm, không tròn đầy, hình dạng hoàn toàn không đều, gần giống như một cục phân mũi.

Vân Đan Thanh do dự một lúc, nhìn viên đan dược, lập tức lắc đầu, chế giễu: "Thiên Sinh, ngươi sợ bị lừa rồi, đây cũng gọi là đan dược sao?

Ngay cả hình dạng nhỏ nhất của đan dược cũng không thể cô đọng được, thuật luyện kim tệ như vậy, là một luyện kim thuật sĩ cấp ba, ngươi phải nhìn ra chứ?" "Hả?" Viên Trí Sinh ngẩn người, có chút do dự: "Nhưng chất lượng của viên đan dược này là do người có trình độ tốt nhất làm ra, đan dược cổ, về lý thuyết không nên như vậy." "Ừm?

Đợi đã, đợi đã." Vân Đan Thanh đột nhiên ngắt lời Viên Khải Sinh, nhìn viên đan dược trong tay, do dự.

"Đợi, ta đi tra một số thông tin." "Tra thông tin?" Viên Càn Sinh nghi ngờ nhìn Vân Đan Thanh.

Vân Đan Thanh là luyện kim thuật sĩ mạnh nhất mà ông từng thấy.

Trong cả Thiên Quốc, gần như không ai có thể vượt qua.

Ngay cả ông cũng không chắc chắn về viên đan dược này sao?

Vân Đan Thanh đi đến một hàng giá sách bên cạnh, bắt đầu lật tung, tự lẩm bẩm: "Vậy, ta đã thấy một loại thuật luyện kim đặc biệt, hình như cũng có ghi chép tương tự, đan dược không nhất định phải tròn, loại đan dược không đều này, các lỗ trên đó là do sự trung hòa của các loại độc tố, nên sẽ biến thành những cái hố." "Đợi, ta sẽ xem kỹ!" Viên Càn Sinh đứng sững lại, cầm viên thuốc trong tay, kinh ngạc.

Cuối cùng, Vân Đan Thanh tìm thấy một cuốn sách cổ màu vàng ở góc tủ, vui mừng lật xem, rồi cười nói: "Thuật luyện kim này, ha, Thiên Sinh, người chế ra nó, chắc chắn đã trộn lẫn nhiều loại dược đan và vật chất kịch độc lại với nhau, phải không?" "Đúng vậy, có dược liệu kịch độc." Viên Càn Sinh không ngần ngại gật đầu.

"Không sai." Vân Đan Thanh gật đầu.

"Viên đan dược trong tay ngươi tên là Thư Nguyên Đan, phải

không?

Tại sao ta không nghĩ ra Thư Nguyên Đan được cải tiến?

Ha ha, có viên đan dược này, âm hàn trên người ngươi không còn là vấn đề nữa!" "Thật sao?" Viên Càn Sinh cầm viên đan dược, chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Vân Đan Thanh.

"Ừm, ta chắc chắn trăm phần trăm." Vân Đan Thanh gật đầu.

"Lần này ngươi may mắn, nếu không loại bỏ được gốc bệnh, e là cả đời này không có hy vọng đạt đến trình độ cao hơn." Viên Càn Sinh nghe thấy sự khẳng định của Vân Đan Thanh, không do dự mà lập tức nuốt viên đan dược "cà lăm".

Viên đan dược trôi xuống cổ họng, một luồng khí ấm áp từ bụng tỏa ra, không có mùi hôi, mà còn có một chút hương thơm nồng đậm.

"Kỳ đan!

Tuyệt vời quá, đan này!" Viên Càn Sinh chưa từng nghĩ trên đời lại có thuật luyện kim thần kỳ như vậy.

"Ngoài trời có người, ngoài người có trời!" Vân Đan Thanh lộ vẻ khâm phục.

"Thiên Sinh, sư phụ của ngươi ở đâu?

Ta có thể đến gặp được không?" "Gặp?" Viên Trí Sinh bị thái độ kính trọng của Vân Đan Thanh làm cho sợ hãi.

"Hội trưởng, ý ngài là?" "Chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?

Loại đan dược này, ít nhất cũng phải đạt đến trình độ luyện kim thuật giai đoạn sáu, à, đương nhiên là mạnh hơn ta!

Một lão già như ta không nên đến tỏ lòng kính trọng sao?" "Cao nhân?" Viên Càn Sinh suýt nữa thì ngã ngửa ra đất.

Một cậu bé mười bảy mười tám tuổi, lông tóc còn chưa mọc hết, lại trở thành cao nhân bậc tiền bối trong miệng Vân Đan Thanh?

"Đúng vậy, vị tiền bối này có thành tựu về luyện kim thuật tuyệt đối đáng sợ.

Ngoài trời có trời!

Thiên Quốc chỉ là một góc của thế giới, những khu vực mà chúng ta chưa tiếp xúc còn rất rộng lớn." Vân Đan Thanh phấn khích nhìn Viên Càn Sinh, lại hỏi: "Thiên Sinh, nói cho ta biết, ngươi có quen biết vị tiền bối đó không?" Viên Càn Sinh nuốt nước bọt.

"Vân hội trưởng, đó thật sự không phải là tiền bối." "Đừng hỗn xược!

Đừng tỏ ra vô lễ với trưởng bối của mình!" Vân Đan Thanh nhíu mày, tính tình của ông vốn kỳ quái, cực kỳ si mê luyện kim thuật, thậm chí đến mức bị ma ám.

"Vâng, vâng." Viên Trí Thắng không dám cãi lại, nhưng nếu Vân Đan Thanh biết tuổi của Tô Mặc, e là cũng sẽ giống như ông.

Thật khó tin.

Chương 354

Mười bảy mười tám tuổi, cao nhân?

Vân Đan Thanh lộ vẻ khâm phục không gì sánh bằng, miệng không ngớt lời khen ngợi.

“Thiên Sinh, có lẽ ngươi không biết.

Theo cuốn sách cổ này, Thư Nguyên Đan là một loại đan dược cấp năm tốt nhất, nhưng muốn loại bỏ khí lạnh trong cơ thể, cần thời gian dài.

Nhưng chủ nhân của ngươi, đã khéo léo vận dụng một loại thuật luyện kim đặc biệt, tăng cường dược tính, có thể cô đọng đan dược thành dạng này, ngươi có biết khó đến mức nào không?” Viên Càn Sinh không biết, vội vàng nói: “Hội trưởng, xin ngài chỉ giáo.” “Theo ta biết, đã có một vị luyện kim thuật sĩ cấp bảy cố gắng cải tiến loại đan tinh chế này, nhưng chỉ luyện ra được bột đan vỡ nát, đại sư luyện đan biến thành đan loan, trình độ của vị đại sư đó là Bạch Vị.” “Cái gì?” Viên Trí Thắng hoàn toàn kinh ngạc.

Nhìn Vân Đan Thanh với vẻ không thể tin được.

“Gollum” nuốt nước bọt.

“Hội trưởng, thật sự thần thánh như ngài nói sao?” “Còn thần thánh hơn ta nghĩ!” Vân Đan Thanh nhìn chằm chằm Viên Khải Sinh, nói từng chữ: “Theo kinh nghiệm của ta, nếu không phải vì tiền bối thiếu kỹ năng kiểm soát lửa, viên đan dược này sẽ tròn đầy, hoàn mỹ không tì vết, các lỗ phân bố đều đặn, không phải lồi lõm như vậy.” Viên Trí Sinh lập tức phấn khích.

Xem ra, các bước kiểm soát lửa đều do Lý lão gia làm.

Lý lão gia cũng là luyện kim thuật sĩ hạng năm, kết quả lại trở thành khâu yếu nhất.

Thuật luyện kim của Tô Mặc, đáng sợ đến vậy sao?

Nghĩ đến đây, Viên Càn Sinh hoàn toàn chết lặng, hình ảnh của Tô Mặc, trong đầu ông, ngày càng huy hoàng và cao cả.

Cậu bé đó, là thần thánh phương nào?

"Này, này!" Vân Đan Thanh thấy Viên Càn Sinh đứng ngây người tại chỗ, đưa tay ra.

"Thiên Sinh, ngươi chưa nói cho ta biết chủ nhân là ai?

Có thể giới thiệu cho ta gặp được không?" Vân Đan Thanh kích động xoa tay.

"Nếu sư phụ chịu chỉ điểm cho ta, có lẽ thuật luyện kim của ta có thể cao hơn một chút!" "Cái này…" Viên Trí Thắng lắc đầu, cười khổ: "Ta chỉ biết người đó tên là Tô Mặc, là một thiếu niên mười mấy tuổi do Ôn lão dẫn đến, ta cũng không biết gì hơn." "Thiếu niên?" Vân Đan Thanh suýt nữa thì rơi cằm xuống đất.

"Ngươi chắc chắn là một đứa trẻ mười mấy tuổi sao?" "Tối đa không quá hai mươi tuổi." Viên Trí Thắng chắc chắn.

"Thật là một anh hùng!" Vân Đan Thanh trông có vẻ chán nản, dường như đã bị đả kích lớn.

Xem ra, thuật luyện kim cả đời của ông, thua trong tay một thiếu niên, không bị đả kích mới là lạ.

"Hôm nào ta phải đến gặp Ôn Đình tiên sinh.

Ta nhất định phải làm quen với vị cao nhân này.

Một thiếu niên tài hoa như vậy!" Vân Đan Thanh nói xong, giống như một thiếu niên mười mấy tuổi, thật sự đã bị đả kích nặng nề.

“Vậy hội trưởng, ta xin lui trước.” Viên Càn Sinh chắp tay với Vân Đan Thanh.

Lúc này, ông cũng cảm thấy dược tính của Thư Nguyên Đan bắt đầu phát huy tác dụng.

Toàn thân đều nóng lên, cảm giác thoải mái đã lâu không có.

Khi Tô Mặc trở về sân nhà mình, trời đã hoàng hôn.

“Loại đan dược cuối cùng mà ngươi làm, chắc là do cải tiến rồi bỏ đi, phải không?

Bây giờ ở đây không có người ngoài, không cần phải giả vờ.” Ôn Định Quang đi đến bên cạnh Tô Mặc, cười nói.

“Khi chữa bệnh cứu người, sao có thể vì sĩ diện mà gian dối?

Thật đấy.

Đan dược đó tuyệt đối không có vấn đề gì.” Tô Mặc thản nhiên nói.

“Tên khốn nhà ngươi, thật là kín kẽ!” Ôn Định Quang nghĩ mãi, mới tìm ra được một từ để hình dung Tô Mặc.

“Hoàn hảo!” Xảo Nhi, lần này đại diện cho Tô Mặc, hiếm khi dùng một câu khen ngợi để hình dung hắn.

“Kiều tiểu thư quá khen.” Tô Mặc lắc đầu, cười nói: “Ta cũng phải cảm ơn Nhạc tiểu thư và tiền bối, nếu không ta cũng không có cơ hội nhận được công thức thật sự của Tuyên Nguyên.” “Không cần cảm ơn ta, ha!” Ôn Đình Quang cười, không kìm được mà lườm Ôn Đình Quang một cái.

Tên này thật sự quen thói “giả vờ hiền lành”!

“Trời tối rồi, Linh Phong, ngươi cũng mệt rồi.

Hãy nghỉ ngơi sớm đi.” Nhạc Vân Lan cười với Tô Mặc, chuẩn bị rời đi.

“Nhạc tiểu thư.” Tô Mặc ngăn Nhạc Vân Lan lại, mỉm cười: “Sức khỏe đã tốt, đã làm phiền học viện Khung Đỉnh một thời gian, sáng mai, ta chuẩn bị về Vấn Tiên.” “Ngày mai?” Tim Nhạc Vân Lan “thịch” một tiếng, không hiểu sao lại có chút mất mát, nhưng vẫn gật đầu, “Ta hiểu rồi, ta sẽ nói với cha mẹ ta.” Tô Mặc chắp tay với Nhạc Vân Lan.

“Được rồi, vậy phiền Nhạc tiểu thư.” Nhạc Vân Lan cắn môi dưới, nhìn sâu vào mắt Tô Mặc.

“Ngày mai, ta sẽ tiễn ngươi.” Nói xong, Xảo Nhi nhanh nhẹn rời khỏi khu vườn yên tĩnh này.

Chương 355

Tô Mặc nhìn bóng lưng Nhạc Vân Lan rời đi, khẽ cười, thầm nghĩ: Nhạc tiểu thư này, đúng là một cô gái tốt.

"Này, nhóc con, con gái lớn của ta hình như có hứng thú với ngươi đấy!" Ôn Đình Quang quay đầu nhìn Tô Mặc, lông mày bay lên, bắt đầu nhảy múa.

"Tiền bối đang nói đùa." Tô Mặc lắc đầu, càng không cần nói đến việc Nhạc Vân Lan có thích mình hay không.

Hiện tại mà nói, hắn không có thời gian nghĩ đến chuyện tình cảm con cái.

Tiếp tục mạnh lên!

Sau đó đến Yến gia ở Đông Đô, lấy lại những thứ thuộc về mình, tìm ra thân thế của mình, đó là mục tiêu duy nhất trong lòng hắn.

"Chỉ là một lão già như ta, không nói nhiều nữa." Ôn Đình Quang vỗ vai Tô Mặc.

"Ngày mai, ta sẽ đưa ngươi về." "Cảm ơn, Ôn tiên sinh!" Tô Mặc chân thành cảm ơn Ôn Định Quang đã đi cùng.

Một mặt, vấn đề an toàn tự nhiên không cần lo.

Thứ hai, cũng có thể nhanh chóng trở về Vấn Tiên Tông, nếu không tháng sau sẽ phải bay về với đôi cánh tinh thần trong suốt.

"Ừm, xem ra ngươi coi ta là một lão già xấu xa rồi, thôi vậy, e là cả đời này ta cũng không nghe được ngươi gọi ta là Ôn đại ca." Ôn Định Quang lắc đầu, thở dài, quay người, buồn bã rời đi.

Tô Mặc biết ông đang giả vờ, trong lòng cười khổ, hoặc là ở sau

lưng Ôn Định Quang, hét lớn: "Ôn đại ca!" "Ừm, như vậy mới đúng!" Ôn Đình lập tức lấy ra một bình rượu từ không trung, cười nói: "Đi, huynh đệ chúng ta uống một ly rượu ngon!" Là đệ tử chân truyền của Đoan Mộc Lục, tửu lượng của Tô Mặc tự nhiên đã có tiến bộ lớn.

Gật đầu, cười, nói: "Được, hôm nay không say không về!" Sáng hôm sau, Tô Mặc và Ôn Đình Quang đến quán Thủy Nhuận của Nhạc Trung Liên đại nhân.

Do Nhạc Trung Liên chưa hoàn toàn bình phục, Tô Mặc vẫn cảm thấy cần phải báo cho ông biết, để ông khỏi lo lắng cho đất nước và nhân dân.

Không lâu sau, hai người đến phòng của Nhạc Trung Liên, Vương phi Hồng Liên và Nhạc Vân Lan cũng ở trong phòng.

Lúc này, Nhạc Trung Liên đang cúi người trên bàn, dường như đang tự tay điêu khắc gì đó, Hồng Liên và Nhạc Vân Lan yên lặng đứng bên cạnh.

Hôm nay Nhạc Vân Lan mặc một chiếc váy liền màu xanh nhạt, tóc đen như thác nước, giữa tóc có cài một vài dải lụa màu, thanh nhã mà lại có chút tinh nghịch.

Tô Mặc có chút ngây người, không kìm được mà có chút mê mẩn.

Giống như tiên nữ ở những nơi khác trên thế giới, vẻ đẹp của nàng vừa trong sáng vừa thông minh, không có vật thể hình vuông.

Có thể nói không ngoa, đất nước này thật bất ngờ.

Tuy nhiên, ánh mắt của Tô Mặc nhanh chóng chuyển sang người Nhạc Trung Liên, theo lý mà nói, ông không nên xuống giường sớm như vậy, nhưng dù sao, ông là một người cường tráng, thể chất khác với người thường, mặc dù khí đồ cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng đã khôi phục được năng lượng.

Thấy Tô Mặc tiến vào, mẹ con Nhạc Vân Lan lập tức chào hỏi.

"Nhạc tiểu thư, Nhạc phu nhân!" Tô Mặc gật đầu, nhìn Nhạc Trung Liên trên bàn.

Có người hỏi: "Chúa công đang làm gì vậy?" "Quà tặng." Nhạc Vân Lan cười nói: "Ngài ấy muốn tặng ngươi một món quà." "Quà tặng?" Tô Mặc nhìn Nhạc Trung Liên đang cầm một tấm thẻ vuông, đó là một loại biểu tượng, hắn nghĩ có thể là biểu tượng của phái Thương Khung.

Đợi một lúc, Nhạc Trung Liên cuối cùng cũng đặt con dao trong tay xuống, thở phào một hơi, nhìn thấy Tô Mặc, khẽ cười: "Tiểu đệ, đến rồi à." "Ừm." Tô Mặc gật đầu: "Chúa công tuy đã hồi phục được một chút thể lực, nhưng không nên lãng phí tinh lực, ngài quên lời ta nói rồi sao?

Nửa năm không được làm việc quá sức." "À, chỉ một lần này thôi, không có lần sau." Nhạc Trung Liên nhẹ nhàng đặt vật tín trên bàn.

Tô Mặc liếc nhìn, chỉ thấy mặt trước của ký hiệu, khắc hai chữ "Linh Phong", nét bút đầy nội lực, mang theo khí thế chấn động lòng người.

"Đây là…" Trong mắt Tô Mặc, tinh quang lóe lên, là một bác sĩ, hắn rõ ràng biết ký hiệu này có ý nghĩa gì.

Ngự y của Thần quốc!

Biểu tượng của ngự y hoàng gia Thần quốc!

Vinh dự cao nhất của một bác sĩ, ngay cả con cháu của các gia tộc Đạo gia, để có được biểu tượng này, cũng cần phải trải qua nhiều thử thách, ví dụ như Tôn Tư Nghĩa, tiền thân của gia tộc Tôn thị.

Ngay cả Tôn Tư Nghĩa tài hoa như vậy, được mệnh danh là "ngự y đế quốc trẻ nhất của đế quốc", cũng phải đến ngoài hai mươi tuổi

mới có được.

Nhưng bây giờ xem ra cái tên này sắp đổi chủ rồi.

“Vật tín của ngự y hoàng gia Thần quốc, cấp bốn.” Nhạc Trung Liên mỉm cười, “Cái này là ta tự tay điêu khắc, ta sẽ lập tức cho người báo cáo lên triều đình, tên của ngươi, sẽ được đăng ký.

Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ trở thành ngự y thật sự của Thần quốc!” Tô Mặc hít một hơi thật sâu.

Hắn không theo đuổi bất kỳ danh lợi nào, nhưng bốn chữ “Ngự y Thần quốc” đối với một bác sĩ là sự công nhận cao nhất.

Ngay cả Tô Mặc, trong lòng cũng không tránh khỏi dấy lên sóng lớn.

“Cảm ơn, chúa công.” Tô Mặc thu lấy ký hiệu này, sau đó lấy ra một ký hiệu sáng ngời, những người Đạo gia đó, xem ta sẽ làm gì trên mặt họ đây?

Vị thầy thuốc đạo gia này lại được chuyển từ gia đình này sang gia đình khác, không tốt sao?

Lão tử đây có lệnh của bác sĩ hoàng gia Thiên Quốc đấy!

“Với y thuật của cậu, danh tiếng này tuyệt đối là thật.” Ánh mắt Nhạc Trung Liên chậm rãi nhìn Tô Mặc, “Tiếc là một người như cậu, nếu có thể ở lại thì tốt.” “Chủ nhân à, tôi…” “Ta hiểu.” Nhạc Trung Liên phất tay.

Chương 356

“Không cần lo lắng.

Chủ nhân Quan Vũ, Lan nhi đã nói với ta rồi, có một ngày được làm thầy, làm cha, ngươi đã làm một việc đúng đắn.” “Cảm ơn ngài đã thấu hiểu.” Tô Mặc vội vàng thi lễ với Nhạc Trung Liên.

“Nghe Văn tổng quản nói hôm nay cậu phải đi, ta không tiện tiễn, nên để con gái nhỏ thay ta tiễn cậu ra khỏi sơn môn.” Nhạc Trung Liên quay đầu nhìn Nhạc Vân Lan, khóe miệng nở một nụ cười nhạt.

“Vâng.” Nhạc Vân Lan gật đầu, mặt hơi ửng hồng.

“Tiện thể một câu, để ta đích thân hộ tống cậu trở về Phụ Quyền Môn.” Văn Đình Quang tiến lên nói.

“Ừm, được, vậy làm phiền Văn lão ca rồi.” Sau vài câu trao đổi, Tô Mặc không ở lại nữa, chắp tay cáo biệt Nhạc Trung Liên.

Đợi Tô Mặc và những người khác đi rồi, bà lão không khỏi thở dài: “Nếu thằng nhóc đó không khăng khăng trở về, ta có thể đề nghị nó đến học viện Thiên Đường, học cùng với Lan nhi, cũng là một chuyện tốt.” “Nếu bà quen tôi thì sẽ biết, Mạc La phu nhân.” Nhạc Trung Liên lắc đầu cười, “Thằng nhóc đó, dù đi đâu cũng có thể làm nên chuyện.

Còn về hôn sự, hừ, nhà ta không cổ hủ như vậy.” “Nhưng gần đây, gia chủ Yến gia ở Đông Đô đã bóng gió tỏ ý muốn kết thông gia với Viên Đỉnh Phái.

Diêm Hồng của thế hệ trẻ Yến gia quả thực là rồng trong loài người.

Tuổi trẻ đã là cường giả một phương, tương lai chắc chắn sẽ

đứng trên đỉnh cao của đế quốc.” Hồng Liên có chút lo lắng.

“Yến Diêm Hồng tuy là người trẻ tuổi tham vọng, sắc bén, đúng là không thể xem thường, nhưng ta tin thành tựu tương lai của Tô Mặc cũng sẽ vô hạn.” Nhạc Trung Liên khẽ cười.

“Còn con gái ta muốn gả cho ai, đương nhiên phải xem Lan nhi thích ai.

Chỉ cần con bé thích, dù là mèo hay chó ta cũng chấp nhận.” “Ông làm cha kiểu gì vậy, lại ví con gái như mèo với chó!” Hồng Liên lườm Nhạc Trung Liên một cái.

“Ha ha, ta chỉ tin rằng con gái của Nhạc Trung Liên ta sẽ không có mắt nhìn kém.” Dưới sự đồng hành của Nhạc Vân Lan, họ nhanh chóng đến trước cổng vòm hùng vĩ.

“Nếu có duyên, ngàn dặm cũng gặp lại.

Nhạc tiểu thư, tạm biệt.” Tô Mặc mỉm cười, quay sang nhìn Văn Đình Quang, nói nhanh: “Văn lão đệ, phiền huynh rồi.” “Được thôi, đệ đệ.” Văn Đình Quang nhướng mày, mặt mày hớn hở, liếc nhìn Linh Xảo một cách khiêu khích.

Tối qua, cuối cùng hắn cũng lừa được Tô Mặc gọi mình là “huynh đệ”.

“Tạm biệt!” Nhạc Vân Lan cắn môi, có vẻ muốn nói lại thôi.

“À, phải rồi.” Tô Mặc dường như nhớ ra điều gì đó, nói thêm: “Nhớ nói với Nhạc chủ nhân giúp tôi, tuyệt đối đừng vận động chân nguyên, càng đừng để mệt mỏi, nếu không trước khi kế hoạch của người thành công sẽ lại có thêm biến số.” “Ta sẽ nói.” Nhạc Vân Lan mong chờ nhìn Tô Mặc, “Còn chuyện gì khác không?” “À, củ sen chín đốt đó, mỗi tháng nên ăn một đốt, rất tốt cho sức khỏe của chủ nhân.” “Ừm… ừm, còn nữa không?” “Hả, còn gì nữa không?” Tô Mặc suy

nghĩ kỹ rồi lắc đầu, "Hết rồi." "Ngươi!" Nhạc Vân Lan tức giận không chịu nổi, nghiến răng nói: "Không còn gì nữa thì thôi!

Đi đi!" Nói xong, cô không thèm quay đầu lại, quay người sải bước vào trong cổng.

Tô Mặc không khỏi sờ gáy, tình hình gì đây, giận rồi sao?

"Đúng là một tên mọt sách!" Kiều nhi lè lưỡi về phía Tô Mặc rồi vội vàng đuổi theo bóng lưng Nhạc Vân Lan, gọi: "Tiểu thư, đợi em, đợi em với!" "Ha ha, Tô Mặc huynh đệ, ở phương diện khác cậu là thiên tài, nhưng về tình cảm thì đúng là một tên mọt sách." Văn Đình Quang cười lớn, đưa tay nắm lấy cánh tay Tô Mặc, "Đi thôi, huynh đệ, ca ca đưa cậu bay!" Tiếng nói vừa dứt, thân hình nhẹ nhàng của Văn Đình Quang hóa thành một luồng sáng, kéo theo Tô Mặc bay vút lên không trung, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời xa xăm.

Lúc này, bên trong cánh cổng lớn, Nhạc Vân Lan quay đầu nhìn lên bầu trời, thì thầm: "Tên ngốc!" Với tốc độ ánh sáng, hai người nhanh chóng rời khỏi dãy núi Địa Đô, tiến thẳng về phía núi Dũng Sĩ.

Dọc đường đi, cảnh sắc tươi đẹp.

Khác với tâm trạng lần trước, lần này Văn Đình Quang không quá ham du ngoạn, mỗi khi đến một thành phố, hắn đều đưa Tô Mặc dừng lại, dẫn cậu đi thưởng thức những món ăn ngon và rượu ngon địa phương.

Có Văn Đình Quang đưa đi, Tô Mặc tự nhiên cũng không vội, nên buổi tối cũng có thời gian tu luyện "Huyền Nguyên Chân Quyết".

Phải nói rằng, "Huyền Nguyên Chân Quyết" này quả thực cao hơn "Vấn Tiên Tinh Khí Quyết" mấy bậc.

Tô Mặc sau khi chuyển sang tu luyện "Huyền Nguyên Chân Quyết", cảm thấy mặc dù tu vi không thay đổi, nhưng chân khí trong

cơ thể dường như đã được cô đọng và nén lại hàng chục lần.

Cùng một chiêu Ngự Kiếm Bộ, trước đây có thể duy trì nửa giờ, bây giờ dù duy trì liên tục ba giờ cũng không thành vấn đề.

Công pháp cấp Địa phẩm quả nhiên phi thường.

Văn Đình Quang thấy rõ sự thay đổi của Tô Mặc, trong lòng thầm gật đầu.

Lần đầu tiên thấy có người vừa thay đổi công pháp đã tiến bộ nhanh như vậy.

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

Văn Đình Quang mang theo Tô Mặc, dùng thuật Ngự Hư Đằng Phong, tốc độ không nhanh không chậm, vừa đủ để ngắm nhìn cảnh sắc núi sông tươi đẹp, hùng vĩ.

"Tô Mặc huynh đệ, tốc độ tu luyện của cậu có chút khoa trương quá rồi đấy, mới hai ngày trước thay đổi 'Huyền Nguyên Chân Quyết', hôm nay toàn bộ chân khí trong cơ thể đã chuyển thành Huyền Nguyên chân khí, quả là thiên tài!" Văn Đình Quang nắm lấy vai Tô Mặc, nhìn cậu hồi lâu, cuối cùng không nhịn được mà than thở.

"Có lẽ 'Huyền Nguyên Chân Quyết' phù hợp với ta hơn chăng." Tô Mặc thản nhiên cười, mỗi ngày hắn đều dùng Thiên Tử Nhãn, tốc độ hấp thu linh khí đất trời, một hơi thở có thể bằng người thường tu hành một tháng.

"Tiện thể hỏi, chúng ta đang ở đâu vậy?" Tô Mặc đổi chủ đề.

"Qua khỏi Vân Khê Huyền, không xa phía trước là Phi Lưu Thành." Văn Đình Quang cười hắc hắc, mày bay phấp phới: "Rượu Phi Lưu Tuyền ở Phi Lưu Thành không tệ đâu, lão ca dẫn cậu đi nếm thử nhé?" Tô Mặc lắc đầu cười.

Với sự tôn kính của hắn đối với Văn Đình Quang, có lẽ không thể hình thành một mối quan hệ bạn bè không thể đảo ngược.

"Quán rượu thì thôi, nhưng đệ có một người thân ở Phi Lưu Thành, không biết có còn ở đó không, nhưng đệ muốn đến xem thử." Tô Mặc trong lòng dâng lên một cảm giác, chính từ Phi Lưu Thành, được trưởng lão ngoại môn dẫn dắt, hắn đã gia nhập Vấn Tiên Tông, bước lên con đường võ đạo.

Không biết Lăng Khôn gia gia có còn ở đó không.

Chương 357

Có lẽ ông vẫn tiếp tục hành nghề y, nhưng trong lòng Tô Mặc vẫn có một tia hy vọng, hy vọng có thể gặp lại Lăng Khôn.

Dù Lăng Khôn không phải là ông nội ruột, nhưng trong lòng hắn, ông là người thân duy nhất.

"Người thân?" Văn Đình Quang ngẩn người một lúc, nghi ngờ nhìn Tô Mặc.

"Ừm, ông nội của tôi." "Ông… ông nội?" Văn Đình Quang run lên, suýt chút nữa cùng Tô Mặc rơi từ trên trời xuống.

May mắn là hắn phản ứng nhanh, vội giữ thăng bằng, nhưng vẫn kinh ngạc nhìn Tô Mặc.

"Thần y không phải đã qua đời rồi sao?" "Không phải ông nội ruột, là một lão bộc bên cạnh ông nội tôi.

Ông ấy đã nuôi tôi khôn lớn từ nhỏ, nên trong lòng tôi, ông ấy cũng giống như ông nội." "Ra là vậy." Văn Đình Quang cười, nếu Thần y thật sự chưa chết, tin tức này đủ để chấn động cả Thiên Quốc, thậm chí cả Đông Phương Tinh Vực.

Không nói chuyện suốt đường đi, khoảng nửa giờ sau, hai người với tốc độ ánh sáng, vững vàng đáp xuống ngoài cổng thành Phi Lưu Thành.

Trở lại nơi này, trong lòng tràn ngập cảm xúc.

Tô Mặc không nói một lời, trực tiếp dẫn Văn Đình Quang đến khách điếm mà hắn và gia gia từng ở, gọi tiểu nhị ra hỏi: "Xin hỏi, huynh còn nhớ một vị lão tiên sinh ở đây hơn ba tháng trước không?

Tên là Lăng Khôn." Tiểu nhị suy nghĩ một lúc, lập tức gật đầu: "À,

tôi nhớ rồi, là Lăng thần y, phải không?" "Đúng vậy." Tô Mặc vội gật đầu, "Cháu là cháu trai của ông ấy, Lăng thần y còn ở trong khách điếm không?" "Lăng thần y đi lâu rồi!" Tiểu nhị lắc đầu, "Mà này, ông ấy còn nợ mấy ngày tiền phòng, cậu là cháu trai, phải trả thay đấy!" "Đi rồi?" Đôi mắt Tô Mặc lóe lên một tia mờ mịt.

"Ông ấy có nói đi đâu không?" "Ông ấy đi vội lắm, đến hành lý cũng không mang theo!" Tiểu nhị nhíu mày phàn nàn, "Khoảng nửa tháng trước, đột nhiên không thấy người đâu nữa." "Mới đi được nửa tháng?" Tim Tô Mặc "thịch" một tiếng, gia gia ở đây lâu như vậy, chứng tỏ ông thực sự ở lại Phi Lưu Thành đợi hắn, mong có ngày gặp lại.

Nhưng tại sao lại đột ngột rời đi?

Gặp nguy hiểm sao, hay là biết được chuyện gì đó?

Ví dụ như tin tức của cha mẹ hắn.

Tô Mặc trong lòng có chút rối loạn.

Văn Đình Quang lần đầu tiên thấy Tô Mặc hoảng hốt như vậy.

Hắn đưa tay vỗ vai cậu.

"Nhóc con, đừng lo lắng vội, có lẽ chỉ là hư kinh một trận thôi?" Tô Mặc hít một hơi thật sâu, từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu, đặt lên quầy.

"Có thể dẫn tôi đi xem phòng ông tôi ở được không?" Tiểu nhị thấy một xấp ngân phiếu, mắt lập tức sáng lên, vội gật đầu: "Được chứ, không vấn đề, công tử, theo tôi!" Một lát sau, tiểu nhị dẫn hai người Tô Mặc đến một căn phòng cũ nát, khá hẻo lánh, cười nói: "Lão nhân gia đó dường như không có nhiều tiền, nên mới thuê một căn phòng cũ thế này." "Tôi hiểu rồi, huynh có thể lấy hành lý của ông tôi ra cho tôi xem được không?" Trên những hành lý đó có thể có manh

mối.

"À, công tử, hành lý của ông cụ vẫn còn trong phòng, chúng tôi chưa hề động đến." Tiểu nhị cười tươi.

"Được rồi, huynh đi làm việc đi." Tô Mặc hít một hơi thật sâu, đẩy cánh cửa cũ kỹ ra.

Đồ đạc trong phòng đã phủ một lớp bụi.

"Gia gia, người đã đi đâu?" Tô Mặc vội vàng tìm kiếm một lúc.

Biết đâu Lăng Khôn sẽ để lại thứ gì đó như một lá thư, nói cho hắn biết tin tức gì đó.

"Hửm?" Không lâu sau, Tô Mặc dừng lại trước chiếc bàn gỗ đầy bụi trong phòng.

Do bụi tích tụ, có thể lờ mờ nhìn thấy một vài lỗ nhỏ.

Tô Mặc nhíu mày, cúi xuống, thổi bay lớp bụi trên đó, rồi đưa tay sờ vào những cái lỗ đó.

"Đây là, chữ nổi?" Đồng tử Tô Mặc co lại, lập tức biết rằng đây chắc chắn là tin tức gia gia để lại cho mình.

Bởi vì hắn từng bị mù một thời gian, đã học qua chữ nổi, gia gia chắc chắn sẽ dùng chữ nổi để lại lời nhắn cho hắn.

Lòng Tô Mặc như lập tức trút được một tảng đá lớn.

Gia gia có thể để lại thư, có nghĩa là lúc rời đi, ít nhất không gặp nguy hiểm, nếu không không thể nào khắc những chữ nổi phức tạp và tốn thời gian này.

Tô Mặc nhắm mắt lại, cẩn thận sờ soạng, trong lòng chậm rãi đọc thầm những chữ được khắc trên bàn: Phùng nhi, mau chạy đi!

Đột nhiên, sắc mặt Tô Mặc đại biến, toàn thân lạnh ngắt như hầm

băng!

Chạy?

Tô Mặc nhíu chặt mày, một câu nói không đầu không đuôi, nhưng bên trong lại chứa đầy những nghi ngờ vô tận.

Tại sao gia gia lại muốn mình chạy trốn?

Gia gia, tại sao ông lại phải chạy trốn?

Tô Mặc nắm chặt nắm đấm, mơ hồ cảm thấy có một bàn tay lớn vô hình, dường như đang siết lại, bóp lấy hắn, khiến hắn không thở nổi.

Là kẻ địch sao?

Tô Mặc lần đầu tiên nghĩ đến Yến gia ở Đông Đô, nhưng Yến gia đã từng nói rõ với tổ phụ mẫu của hắn rằng họ không còn hứng thú nữa.

Chương 358

Ngoài ra thì còn ai?

Trong lòng Tô Mặc là một khoảng trống, mặc dù hắn là truyền nhân của Thần y, nhưng về Lăng gia, hắn gần như không biết gì cả.

Thiên Tử Huyết ở trên người, hắn cũng hoàn toàn không biết gì về nó.

Ngay cả cha mẹ hắn cũng không biết chuyện này.

Hắn chỉ mơ hồ cảm thấy sự mất tích của Lăng Khôn có thể liên quan đến Thiên Tử Nhãn.

Không có lý do, chỉ là trực giác!

"Tô Mặc tiểu tử, tình hình thế nào?" Văn Đình Quang thấy Tô Mặc có vẻ không bình thường, không khỏi hỏi.

"Không có gì, gia gia đi rồi." Tô Mặc vịn vào bàn, cắn chặt môi dưới, trong lòng đau nhói một cách khó hiểu.

"Cậu không sao chứ?" Văn Đình Quang chớp mắt, nhìn vào chiếc bàn gỗ đó.

"Trên đó có viết gì sao?" "Không có." Tô Mặc hít một hơi thật sâu, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Việc đầu tiên hắn làm là dùng một tay đập nát chiếc bàn gỗ thành từng mảnh.

Không thể để bất kỳ ai khác nhìn thấy thông tin trên đó.

Tô Mặc không ngốc, ngược lại, hắn rất thông minh.

Gia gia để lại cho hắn một chữ "chạy", trong đó có ẩn ý gì, hắn không chắc.

Nhưng dù có ý nghĩa gì, đó chắc chắn là một tín hiệu nguy hiểm.

Một cuộc khủng hoảng chưa biết sắp ập đến, gia gia đã phát hiện ra, nên mới nhắc nhở hắn chạy trốn.

Nhưng ngay cả kẻ thù là ai cũng không biết, chạy đi đâu?

Tô Mặc hít một hơi thật sâu, nắm chặt nắm đấm.

Lòng hắn khao khát sức mạnh hơn bao giờ hết.

Trong bất kỳ tình huống nào, chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có thể giải quyết mọi khủng hoảng.

"Gia gia, người nhất định không được có chuyện gì!" … Tô Mặc chỉ biết mình đã nhìn chằm chằm vào bia đá Tứ Linh thêm vài lần, sau đó thấy một vòng xoáy màu đen xuất hiện, một lực xé rách cực mạnh kéo đến, chỉ nghe tiếng "vù vù", hắn đứng không vững, cả người bị vòng xoáy hút vào.

Chỉ là, không biết là linh hồn bị hút đi, hay là cả thân thể.

Khoảng nửa giờ sau, Tô Mặc từ trong vòng xoáy màu đen rơi ra, may mắn là hắn phản ứng nhanh, lách mình một cái, vững vàng đáp xuống đất.

Tuy nhiên, thân thể trở nên cực kỳ nhẹ nhàng, dường như chỉ cần tùy ý nhảy một cái, là có thể bay vút lên cao.

Tô Mặc mí mắt hơi giật, thử liên lạc với con lừa, không có động tĩnh, lại thử liên lạc với Tự Phong, vẫn không có phản ứng.

Sau đó, Tô Mặc phát hiện ra Thiên Đàn Ngũ Hành, Ngũ Hoàn Ngũ Hành, tất cả bảo vật trên người, đều không thể sử dụng được nữa.

"Đây rốt cuộc là đâu?" Tô Mặc nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng dâng lên một tia hoảng sợ.

Đặc biệt là Thí Thần Thương cũng không có trong tay, khiến hắn

hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Hít một hơi thật sâu, Tô Mặc bình tĩnh lại, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Không khí có một lớp sương mù mỏng, xuyên qua lớp sương có thể phát hiện mình đang ở trên bờ một con sông lớn.

Bên bờ sông có một đám cỏ nhỏ kỳ lạ, tỏa ra một luồng khí tức tĩnh mịch, bốn phía một mảnh chết chóc, yên tĩnh, thậm chí có chút u uất.

Đặc biệt là những ngọn núi mờ ảo ở xa, khói đen cuồn cuộn, cho người ta một cảm giác âm u đáng sợ.

Tô Mặc đưa tay sờ cằm, mắt hơi nhắm lại: lúc này, an toàn là trên hết.

Đột nhiên, Tô Mặc cảm thấy bất an, tiếp đó, thấy một vệt sáng đen lóe lên, Tô Mặc quay đầu lại, trên mặt đất một con quái vật đầu đỏ, há cái miệng lớn như chậu máu, lao về phía hắn.

Tô Mặc nhíu mày, vội vàng né tránh, may mắn là thân thể linh hồn phiêu dật, tùy tiện nhảy về sau một cái, lập tức lùi lại hơn mười thước, tránh được cú tấn công của quái vật.

Sau đó, con yêu quái với đôi mắt màu lục nhìn chằm chằm Tô Mặc, lại một lần nữa nhảy tới.

Tô Mặc cố gắng vận chuyển chân khí, nhưng không thành công.

Ở trạng thái hiện tại, hắn không thể vận dụng chân khí, dù cố gắng thế nào cũng không mở được mạch môn, không có một chút sức mạnh nào.

"Mình thật sự bị phong ấn rồi sao?" Mí mắt Tô Mặc giật mạnh, đột nhiên ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Hiện tại, e rằng chỉ có một mình tinh thần, bị hút vào trong bia đá chết tiệt này.

Theo lời con lừa, đây là nơi trấn áp quái vật!

Chương 359

Tô Mặc trong lòng hơi run rẩy, ở nơi này, mất đi tất cả năng lực, đừng nói là đi ra ngoài, sinh tồn cũng là một vấn đề nghiêm trọng.

Nhìn con quái vật tóc đỏ lần này đến lần khác lao tới, Tô Mặc chỉ có thể lần này đến lần khác lùi lại, may mắn là, trạng thái linh hồn bay nhanh, con quái vật tóc đỏ nhất thời không đuổi kịp.

Tuy nhiên, dù Tô Mặc chạy thế nào, con quái vật đầu đỏ đó vẫn luôn đuổi theo, như muốn ăn thịt hắn.

Tô Mặc vừa chạy vừa nghĩ, dù sao trạng thái linh hồn cũng không cảm thấy mệt mỏi, nhưng ít nhất mình cũng là một tướng quân Ngụy Nguyên, một môn thần của một phái, chết trong miệng một con quái vật nhỏ bé như vậy, thật quá mất mặt.

Ít nhất, cũng phải là một con quái vật mạnh hơn!

Thượng đế dường như đang trêu đùa Tô Mặc, ngay sau đó, chỉ thấy bên bờ sông đen vang lên tiếng "ào ào", từ dưới nước nhảy lên một con quái vật cao hơn chục thước, miệng lớn, trực tiếp nuốt con quái vật tóc đỏ vào bụng, sau đó, thay thế con quái vật nhỏ đó đuổi theo Tô Mặc.

"Đệt, cái quái gì vậy?" Tô Mặc suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, con quái vật đó nhảy một cái, đã ở cách hắn mấy chục thước, trong chớp mắt, nó đã dừng lại trước mặt Tô Mặc, cái miệng lớn như chậu máu "rào rào" chảy nước dãi màu xanh đậm, một đôi mắt màu lục, nhìn chằm chằm Tô Mặc, lóe lên ánh sáng cực kỳ đáng sợ.

"Phải làm sao đây?" Tô Mặc trong lòng suy nghĩ nhanh, vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu, lúc này, hắn chỉ là một linh hồn cô độc, không

có con lừa, không có lá bài tẩy, lần này thật sự sẽ chết ở đây sao?!

Nhìn con quái vật cao hơn chục thước, móng vuốt khổng lồ vồ tới, Tô Mặc trong lòng thầm hận: lúc này, nếu trong tay có một thanh kiếm, sẽ không đến nỗi không có sức phản kháng!

Đúng lúc này, Tô Mặc đột nhiên phát hiện, trong lòng bàn tay mình, có thêm một thanh kiếm đen, không nghĩ nhiều nữa, hắn vung kiếm chém tới.

Ngoài dự đoán, bàn tay của con quái vật khổng lồ đó bị kiếm của hắn chém ra, chỉ nghe tiếng "beng" vang lên, một cánh tay to khỏe bay lên, nặng nề rơi xuống đất.

Tiếp đó, một luồng máu đen phun ra, như thác nước, dính đầy máu tươi.

"Sát Lục Kiếm Ý sao?" Mí mắt Tô Mặc hơi giật, nhìn thanh kiếm đen như mực trong tay, lập tức hiểu ra.

Mặc dù hiện tại hắn ở trạng thái linh hồn, bất kể là pháp bảo tu luyện nào, đều không thể mang theo, nhưng duy nhất có Sát Lục Kiếm và Luân Hồi Kiếm là ràng buộc với linh hồn.

Kiếm ý, vốn là sức mạnh của thần thức mà ra!

Để chứng minh suy đoán của mình, Tô Mặc ý niệm hơi động, thúc giục Luân Hồi Kiếm Ý, ngay sau đó, thanh kiếm đen như mực, biến thành một thanh kiếm lấp lánh hỗn độn, chính là Luân Hồi Kiếm do Luân Hồi Kiếm Ý ngưng tụ thành.

Nghĩ đến Sát Lục Kiếm Ý có tác dụng khắc chế gần như tuyệt đối đối với quái vật ở đây, Tô Mặc cũng can đảm hơn một chút.

"Cho dù là long đàm hổ huyệt, ta Tô Mặc tay cầm kiếm, có gì phải sợ?

Dù thế nào, ta nhất định phải tìm cách ra ngoài.” Tô Mặc hít một hơi thật sâu, nắm chặt thanh kiếm trong tay, dứt khoát tiến lên một bước.

“Phập.

Phập.” Dọc đường đi, liên tục có quái vật tóc đỏ từ trong bụi rậm nhảy ra tập kích, Tô Mặc đều dùng cảm giác nhạy bén chém kiếm ra, chặt đứt sinh mệnh của những con quái vật đó.

Những con quái vật này tuy không có cấp bậc rõ ràng, nhưng mỗi con đều rất mạnh, thân thể cứng như sắt đá, tuy nhiên, Tô Mặc dùng Sát Lục Kiếm Ý biến thành trường kiếm, tự nhiên bị khắc chế, dù quái vật lớn đến đâu, cũng có thể bị một kiếm chém thành hai đoạn.

Điều khiến Tô Mặc kinh ngạc là, sau khi dùng kiếm ý giết chết những con quái vật đó, kiếm ý của hắn dường như được mài giũa, trở nên cô đọng và tinh khiết hơn.

Nếu có thể rời khỏi nơi quỷ quái này, hắn sẽ kinh ngạc phát hiện ra Sát Lục Kiếm Ý và Luân Hồi Kiếm Ý đã đạt đến đỉnh phong, Kiếm Tâm Thông Minh cũng trở nên vĩ đại.

Sau nửa giờ liên tục, quái vật tóc đỏ cuối cùng cũng biến mất, Tô Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, bước chân Tô Mặc đột nhiên dừng lại, mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Trong không khí, dường như có một luồng sương mù màu đỏ tươi bay ra, điên cuồng chui vào cơ thể Tô Mặc, một lát sau, mặt Tô Mặc cũng kỳ lạ nổi lên một vệt màu đỏ sẫm.

Những luồng sương mù này vừa vào cơ thể, lập tức điên cuồng xông vào não, như muốn khống chế suy nghĩ của Tô Mặc.

“Quá hoang đường!” Tô Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, Kiếm Tâm

Thông Minh vận chuyển, lập tức những luồng sương mù xâm nhập đó bị xua tan, những hình dạng kỳ lạ trên cơ thể Tô Mặc cũng lập tức biến mất.

Vì kiếm ý có thể sử dụng, vậy thì, đương nhiên, Kiếm Tâm cũng có thể sử dụng.

Tuy nhiên, con lừa từng nói, nơi này ít nhất do một con Tà Ma Thượng Cổ trấn giữ, những luồng sương mù màu đỏ này, e rằng do con Tà Ma đó phát ra.

Nghĩ đến dáng vẻ run rẩy của con lừa, Tô Mặc đầy nghi ngờ về việc có thể rời khỏi nơi quỷ quái này.

Tô Mặc lắc đầu, gạt những suy nghĩ này ra sau đầu, nắm chặt nắm đấm, dù sao cũng không có đường lui, chỉ có thể đi thẳng về phía trước.

Cách đó hơn hai nghìn thước, đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, làm rung chuyển những cây cổ thụ xung quanh, bóng cây lay động như ma quỷ, khiến người ta kinh hãi.

Tuy nhiên, không còn những con quái vật tóc đỏ quấy rầy, cộng thêm có Kiếm Tâm bảo vệ, Tô Mặc đi một mạch, tốc độ nhanh hơn mấy phần.

Không lâu sau, con đường phía trước kết thúc, chỉ có một con sông máu đen rộng vô biên hiện ra trước mắt.

Mặt nước lấp lánh ánh sáng đỏ nhạt, trông như con sông Styx dẫn đến Minh giới.

Tô Mặc cúi xuống, trước tiên dùng kiếm ý bao bọc lòng bàn tay, lập tức đưa tay xuống sông, mặc dù nước lạnh, nhưng dường như không có gì bất thường.

Tô Mặc nghiến răng, mắt lóe lên một tia quyết đoán, hít một hơi

thật sâu, nhảy một cái, lao thẳng vào dòng sông tối tăm.

Dưới sự bảo vệ của Kiếm Tâm, Tô Mặc không sợ sự lạnh lẽo của nước sông.

Giống như một con cá bơi lội, hắn đạp vào hai bên bờ sông, phá tan dòng nước, lao về phía trước.

Chương 360

Con sông đen này không sâu, Tô Mặc lặn xuống mấy trăm mét, vách đá phía trước đột nhiên xuất hiện một khe nứt, dòng sông này chảy qua khe nứt đó.

Thân thể Tô Mặc đột nhiên tăng tốc, xông vào khe nứt đó, khe nứt chỉ dài bảy tám mét, tối tăm, nhưng phía trước lại sáng sủa, Tô Mặc nhanh chóng xông ra khỏi khe nứt, mắt lập tức sáng lên.

Tiếp tục bơi mấy trăm mét, cuối cùng, hắn lao lên mặt nước, khóe miệng Tô Mặc lộ ra một nụ cười, dường như đã đến bờ bên kia của con sông máu đen.

Tô Mặc lao lên khỏi mặt nước, nhanh chóng bơi vào bờ.

Nhìn quanh, là một hẻm núi được bao quanh bởi các ngọn núi, phía trước có một hang động tối tăm, không khí xung quanh lơ lửng ánh sáng đỏ sẫm nhạt, có một sự kỳ lạ và tà ác khó tả.

Bây giờ có thể khẳng định, sương mù màu đỏ xuyên qua dòng sông tối tăm là từ trong hang động này tỏa ra.

Những con quái vật tóc đỏ đó, có thể đã bị sương mù xâm thực, biến thành những con quái vật trông như xác sống.

Tô Mặc hơi nhíu mày, hang động tối tăm ở trước mặt, lấp lánh ánh đèn đỏ yêu dị, như một cái miệng lớn đầy máu, chờ Tô Mặc tự chui vào rọ.

Lúc này, Tô Mặc đã không còn đường lui, chỉ có thể tiến vào hang động!

Tô Mặc một tay cầm Sát Lục Kiếm, một tay cầm Luân Hồi Kiếm, đồng thời mở Kiếm Tâm, lao vào bóng tối.

Lúc này, không có tu vi, không có chân khí, chỗ dựa duy nhất, là sức mạnh của kiếm.

Bên trong hang động có sương mù màu đỏ đậm hơn, Tô Mặc có Kiếm Tâm hình thành, nhưng cũng không bị ảnh hưởng lớn.

Ba giờ!

Cuối cùng, Tô Mặc đột nhiên dừng lại, phía trước đột nhiên sáng lên.

Trước mắt là một khu rừng khổng lồ, nhưng những cây này, không có ngoại lệ, đều có màu đỏ.

Bầu trời dường như bị mây máu đỏ bao phủ, mây tỏa ra ánh sáng yếu ớt, không sáng, nhưng cũng đủ để nhìn rõ thế giới.

Nhìn xa, ở một nơi rất xa, có một cái lồng hình elip như vỏ trứng, bao phủ mặt đất, trên lồng lấp lánh ánh sáng, thỉnh thoảng có một lớp gợn sóng, như một hồ nước màu đỏ.

Tô Mặc lẩm bẩm: "Dường như tất cả bí mật đều ở trong cái lồng đó." Hít một hơi thật sâu, Tô Mặc vội vàng chạy về phía trước, mặc dù lúc này không có tu vi, nhưng trạng thái linh hồn bay lượn, một bước nhảy mấy chục thước, không chậm hơn kỹ thuật luyện thể bao nhiêu.

Tuy nhiên, khi Tô Mặc vừa lướt qua một khoảng không cao trăm thước, đột nhiên, một âm thanh rõ ràng không thể rõ ràng hơn vang vọng khắp không gian!

"GÀO!" Lúc này, thế giới xung quanh dường như sụp đổ, tiếng nổ vang trời, Tô Mặc chỉ cảm thấy cơ thể mình như sắp bị hủy diệt hoàn toàn trong tiếng gầm đó.

Tô Mặc nuốt nước bọt, mình đã bước vào "lồng" của con Tà Ma Thượng Cổ đó sao?

Trái tim hắn như hụt một nhịp.

"Rắc rắc!" Tiếng như đang nhai thứ gì đó, từ vực sâu địa ngục vang lên, ngày càng gần, ngày càng gần!

Tô Mặc nheo mắt, nhìn cái lồng màu đỏ trước mặt, đột nhiên kích hoạt một đường cong hồ quang dày đặc.

Vô số minh văn lượn lờ quanh cái lồng.

Tiếng gầm đáng sợ từ trong cái lồng đó phát ra.

Tóc gáy Tô Mặc dựng đứng, tuy không nhìn thấy gì, nhưng một nỗi sợ hãi khiến linh hồn hắn run rẩy, tấn công sâu sắc, không thể chống cự!

Tai Tô Mặc vang lên tiếng gặm xương kỳ lạ, như thể đang ở ngay bên tai!

"Quái vật gì vậy?" Sắc mặt Tô Mặc nặng trĩu như nước, lần đầu tiên trong đời cảm thấy sợ hãi, gần như bị áp lực khổng lồ đó giam cầm tại chỗ, không thể cử động.

Phải biết rằng, Tô Mặc lúc này, cách cái lồng máu đó, ít nhất cũng có mấy vạn thước!

Mà con quái vật vẫn bị lồng máu trói buộc, nhưng vẫn có áp lực đáng sợ như vậy.

Đây là Tà Ma Thượng Cổ sao?

Tô Mặc cắn chặt răng, ngay sau đó, đồng tử của hắn đột nhiên co lại.

Hắn thấy cái lồng máu trước mặt, đột nhiên biến dạng!

Một con quái vật đang nằm trên mặt đất dường như đã tỉnh lại, đột nhiên đưa ra một bàn tay lớn phủ đầy lông đỏ, hung hăng đập vào cái lồng máu.

Quái vật đấm mạnh một quyền, cái lồng máu lập tức phồng lên, như một quả bóng bay, Tô Mặc nhìn thấy một cánh tay dài cả ngàn thước, đứng sừng sững trước mặt hắn!

Một ngàn thước!

Bàn tay khổng lồ rộng một trăm thước!

Một ngón tay dài năm mươi thước!

Trên cánh tay, từng sợi lông dài màu đỏ nối liền nhau, đỏ tươi như máu nhỏ giọt!

Móng tay màu xanh đen dài mười thước!

Chương 361

Tô Mặc hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy tim bị búa đập: trên đời này, lại có một con quái vật khổng lồ như vậy!

"Vù!" Bàn tay khổng lồ màu đỏ tươi, nhanh như tia chớp!

Tô Mặc chỉ cảm thấy thế giới đột nhiên tối sầm, ngay sau đó, bàn tay đó, đập xuống mặt đất, cả không gian rung chuyển, Tô Mặc lập tức bị một luồng khí thổi bay, bay xa cả ngàn dặm!

Vẫn là do Tô Mặc hiện tại ở trạng thái linh hồn, thân thể nhẹ nhàng trôi nổi, nếu không, một cú đập này có thể khiến hắn bay đến tận cùng thế giới.

"Hít hà!" Bàn tay khổng lồ thu lại như một tiếng sấm, Tô Mặc cố định mắt nhìn, gan mật muốn vỡ!

Một cái miệng đầy máu, to bằng một trăm thước, răng nanh sắc nhọn, ít nhất cũng 70 hoặc 80 thước, cái đầu khổng lồ đó… Tô Mặc không thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh, căn bản không nhìn thấy toàn bộ diện mạo!

Quá lớn!

Quá lớn rồi!

Dù ngẩng đầu đến cực hạn, cũng không nhìn rõ toàn bộ cái đầu, từ xa nhìn hai con mắt khổng lồ đủ khiến gan mật lạnh toát.

Tô Mặc nắm chặt nắm đấm đến chết.

Lần này e rằng vận may không tốt rồi!

Lúc này - lại có một tiếng gầm, con quái vật lại giơ cánh tay lên, lần này nó đứng dậy, toàn thân đều đứng lên.

Một bóng đen khổng lồ đường kính 100 thước, từ mặt đất từ từ bay lên!

Con quái vật này có ba đầu và sáu cánh tay!

Mỗi cái đầu, đều hung dữ đáng sợ, mặt xanh răng nanh, miệng phát ra tiếng gầm thét, gần như muốn phá tan bầu trời.

Ba cái đầu, mỗi cái đều có một đôi mắt hung dữ nguyên thủy, hiện tại, trong mắt nó, mang theo sự tức giận đỏ tươi, như một con quái vật bị đánh thức khi đang ngủ!

Độ đàn hồi của cái lồng máu thật kinh ngạc, con quái vật đứng lên, như một cây cột chống trời, cái lồng có thể bao bọc nó bên trong, nhưng không bị phá vỡ.

Con quái vật điên cuồng đập ngực, gầm thét, điên cuồng giãy giụa, xé rách cái lồng máu xung quanh, nhưng dù nó làm thế nào, cái lồng cũng không nứt ra, nó nhảy lên, đập xuống một cú, hết lần này đến lần khác, dù chỉ là một gợn sóng nhỏ, cũng khiến cả thế giới run rẩy.

Nếu không phải vì Tô Mặc hiện tại ở trạng thái linh hồn, e rằng tất cả quần áo trên người đều sẽ bị mồ hôi lạnh thấm đẫm.

"Toi rồi." Tô Mặc trực tiếp ngã xuống đất, nếu con quái vật này thoát khỏi thế giới này, vậy thì, đừng nói là đế quốc Bạch sắc nhỏ bé, e rằng cả đại lục Tuyên Lăng cũng sẽ bị hủy diệt.

Khó trách bốn con tiên thú phải đồng thời hy sinh, cộng thêm 3000 minh văn đại đạo, mới có thể trấn áp con quái vật này.

Trong lúc Tô Mặc đang cảm thán, ba cái đầu lớn đó quay lại, ba cặp mắt, sáu con mắt, nhanh chóng khóa chặt vào vị trí của Tô Mặc!?

Con quái vật ba đầu, lại gầm lên một tiếng!

Trong thế giới đã mất này, dường như nó đã phát hiện ra một điều

thú vị.

Con người!

Bị trấn áp ở đây không biết bao nhiêu ngàn năm, nó chưa từng thấy người.

Tim Tô Mặc run rẩy, dường như bị một luồng sức mạnh giam cầm, không thể cử động.

Con quái vật đó đưa ra bàn tay khổng lồ, tóm lấy Tô Mặc.

Khí tức tỏa ra từ cơ thể nó, như thể từ thời hồng hoang xa xôi, khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Sức mạnh đáng sợ không thể tưởng tượng, đừng nói là trạng thái hiện tại của Tô Mặc, cho dù ở trạng thái đỉnh cao, e rằng cũng không thể chống lại một ngón tay của con quái vật đó.

Lúc này, bóng đen của cái chết bao trùm, Tô Mặc bị giam cầm tại chỗ, trong lòng tràn đầy sự không cam lòng.

May mắn là, con quái vật dường như không thể rời khỏi một nơi, khi cánh tay nó duỗi đến cực hạn, trên đỉnh đầu của cái lồng máu, có một phù văn cực lớn!

Phù văn từ trên trời giáng xuống, và được in lên cơ thể con quái vật ba đầu dưới dạng tia chớp!

"Xẹt xẹt!" Hồ quang điện lóe lên, con quái vật bị điện giật đến mức lông đỏ dựng đứng, đau đớn khiến nó lần này đến lần khác hét lên.

Con quái vật tóc đỏ hung dữ, phát ra một tiếng gầm thê lương, liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi xiềng xích của lồng máu!

Đồng thời, trên bầu trời, lại xuất hiện một phù văn khổng lồ dài cả ngàn dặm, che phủ cả bầu trời, toàn bộ cái lồng máu bảy màu bị che

khuất!

Con quái vật ba đầu miễn cưỡng đấu tranh, nhưng phù văn khổng lồ, bằng sức mạnh vô thượng, buộc con quái vật trên mặt đất phải khuất phục, khiến nó giãy giụa, không thể thoát khỏi sức mạnh của phù văn giam cầm.

Tiếng gầm dần dần lắng xuống, rồi tắt hẳn.

Phù văn dài hàng ngàn dặm che khuất toàn bộ lồng máu, sau đó dần dần tan vào hư không, khiến mắt thường khó có thể nhận ra.

Tô Mặc kinh ngạc đứng tại chỗ, một cảm giác may mắn sống sót sau kiếp nạn.

Trải nghiệm hôm nay, sẽ khó quên cả đời!

Chương 362

Khi nào, mình cũng có sức mạnh kinh người như vậy, có lẽ chỉ cần quét ngang bầu trời, ra lệnh cho vạn vật.

Không, dù không đủ, cũng cần phải mạnh hơn!

Mạnh hơn nữa!

Tô Mặc nắm chặt nắm đấm, đột nhiên, một bóng đen khổng lồ từ trên trời rơi xuống, một người có đôi cánh lớn sau lưng, từ trên trời rơi xuống, đáp xuống trước mặt Tô Mặc.

Đồng tử Tô Mặc co lại, lập tức gọi ra Sát Lục Kiếm, toàn thần tập trung nhìn, đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất dễ nghe: "Tại sao?

Con người?

Sao ngươi vào được đây?" Nghe giọng nói, có vẻ là một người phụ nữ?

Tô Mặc có chút kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ, ở nơi như thế này lại có người khác tồn tại!

Trong sự kinh ngạc của Tô Mặc, bóng người trước mặt hắn, đôi cánh đen dần dần khép lại, hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp mê người!

Tôi thấy một tư thế nhẹ nhàng, thân hình cao ráo, làn da trắng như tuyết, mái tóc đen hơi bay phất phơ, trên đầu đội một vòng hoa làm từ những cánh hoa máu.

Người đó kiêu ngạo, như thể cả thế giới đều lắng đọng, toàn bộ cơ thể, đều có sức hấp dẫn như nhau.

Và đôi mắt xinh đẹp đó, là một đôi đồng tử màu tím pha lê.

Tuy nhiên, Tô Mặc lại không hề thả lỏng cảnh giác.

Hắn cẩn thận nhìn chằm chằm người phụ nữ xa lạ đối diện, khẽ hỏi: "Ngươi là ai?" "Con người?

Ta không phải con người, không phải sao?" Người phụ nữ bí ẩn vỗ đôi cánh khổng lồ sau lưng, mỉm cười: "Ngươi chưa từng thấy người có cánh sao?" "Ta… à?" Tô Mặc ngẩn ra, phát hiện vấn đề này dường như không có ý nghĩa gì, dù biết thân phận hay tên của người phụ nữ này, dường như cũng không có tác dụng gì, phải không?

Vì vậy, hắn lập tức đổi câu hỏi: "Tại sao cô lại bị nhốt ở đây?" "Câu hỏi này…" Vị nữ tử xinh đẹp đó đột nhiên kỳ quái cười, một tia giảo hoạt lóe lên trong mắt cô.

"Ngươi nên nói cho ta biết trước, tại sao ngươi lại ở đây?" Tô Mặc cảm thấy cô ta dường như không có ác ý, liền hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Chắc là do ta xui xẻo, nên bị cái bia đá chết tiệt đó hút vào nơi quỷ quái này, ta đang tìm đường ra." "Đường ra?" Người phụ nữ đó thản nhiên cười.

"Ngươi không tìm được đường ra đâu, vì ở đây không có đường ra." "Dù thế nào, ta cũng sẽ không bỏ cuộc." Tô Mặc nắm chặt Sát Lục Kiếm trong tay, vẫn cẩn thận nhìn chằm chằm người phụ nữ xa lạ trước mắt.

Mặc dù người phụ nữ này trông vô hại, nhưng không đáng tin cậy.

Ít nhất là bây giờ.

"Ngươi quá cẩn thận rồi." Người phụ nữ cười nói: "Tên ta là Khoa Duy Lợi, theo quan điểm của các ngươi, ta nên được gọi là Ngoại Tinh Ác Ma.

Mặc dù vậy, ta thích được gọi là Ma Quỷ hơn." "Ngoại Tinh Ác Ma?" Tô Mặc hít một hơi thật sâu, hắn đã đọc qua một số thông tin về

Thần Ma ngoại quốc, loại sinh vật này, không phải đều có mặt xanh răng nanh như ma quỷ sao?

"Huyết mạch càng cao quý, Ma Quỷ càng cao quý, ngoại hình cũng khác nhau." Khoa Duy Lợi giơ tay, làm một động tác mời.

"Nếu ngươi không phiền, có thể đến nơi ta ở xem thử." Tô Mặc nhìn chằm chằm người phụ nữ thần kỳ trước mắt, có chút không hiểu cô ta định làm gì.

Nếu cô ta là một Ngoại Tinh Ác Ma cấp cao, chỉ cần một ngón tay, hắn sẽ chết.

"Đừng lo, ta không hại ngươi.

Ta thậm chí có thể giúp ngươi." Khoa Duy Lợi mỉm cười trên khuôn mặt xinh đẹp của mình, "Việc này có lợi rất lớn cho ngươi." Tô Mặc hít một hơi thật sâu, sắc mặt hơi ngưng trọng, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói: "Ta nghe chi tiết." "Vậy theo ta." Khoa Duy Lợi cười như hoa, dang rộng đôi cánh, bay về phía cái lồng máu.

Tô Mặc đồng tử co lại, hét lên: "Chỗ đó có quái vật!" "Sợ gì?

Abbott chỉ là thú cưng của ta thôi." Khoa Duy Lợi vỗ cánh, lơ lửng trên không trung, bình tĩnh nói.

"Thú cưng?" Tô Mặc lập tức hít một hơi khí lạnh, tuy không hiểu lắm khái niệm ma pháp sủng vật, nhưng cái gọi là "thú cưng" không phải là vật nuôi sao, con quái vật khổng lồ có ba đầu sáu tay đó, lại là thú cưng của cô gái Ngoại Tinh Ác Ma này?

Kỳ quái quá rồi!

Vậy thì, người phụ nữ này, sức mạnh của cô ta sẽ mạnh đến mức nào?

"Haha, ta triệu hồi ra con Ma Quỷ cấp cao đó, Erbot là chiến lực

chính của ta.

Sức mạnh của ta không mạnh, chỉ miễn cưỡng mạnh bằng cấp Tiên Quân của loài người các ngươi.

Ừm, có lẽ mạnh hơn một chút.

Ta lâu rồi không động thủ, quên mất rồi." Khoa Duy Lợi nhíu mày nói.

Tuy nhiên, trong lòng Tô Mặc, lại dấy lên sóng to gió lớn.

Giả vờ, không phải như vậy chứ, Tiên Quân, lại nói là miễn cưỡng mạnh?

Mặc dù không biết Tiên Quân là gì, nhưng có chữ "Tiên"!

Cao hơn Thần Tiên Cảnh chín tầng trời!

"Đừng lo, Abbott nghe lời ta, chỉ cần ngươi ở cùng ta, nó sẽ không tấn công ngươi." Khoa Duy Lợi thấy Tô Mặc ở dưới không chịu theo kịp tốc độ của mình, vỗ cánh, từ trên không trung lao xuống, trực tiếp ôm lấy Tô Mặc vào lòng, sau đó vỗ cánh, tiếp tục tiến về phía trước.